

Giới thiệu Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, HE

- Bảo Bảo, anh vừa bị mất đồ vật rất quan trọng, không biết...em có vô tình...lấy nhầm không?

Cô gái ngay lập tức phủ nhận, giọng điệu chắc nịch:

- Thứ gì? Anh có gì đáng giá để em lấy.

Chàng trai nghe xong Khánh Tường nói, khuôn mặt trở nên đen sì, trầm nghĩ, "Núi vàng ngay trước mặt mà em dám bảo không có gì đáng lấy à?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp mặt

Này! Tỉnh dậy đi

Anh còn muốn ngủ đến bao giờ?

Chết rồi! Nóng quá

Này...

- Đau... đau đầu quá!

Minh Hào từ từ hé mở đôi mắt đang nhắm tịt của mình ra. Hai tay đưa lên che lại trong vô thức.

Chối quá! Nhưng mà, đây là đâu?

- Tỉnh rồi à?

Một cô gái nhỏ nhắn chậm rãi tiến về phía Minh Hào, trên tay có bê một bát cháo nóng hổi còn nghi ngút khói, chả mấy chốc căn phòng nhỏ đã tràn ngập mùi thơm thoang thoang của đồ ăn.

- Cháo tôi mới nấu, anh ăn đi cho nóng.

- Cảm ơn

Minh Hào đưa hai tay nhận lấy bát cháo nóng hổi, chậm rãi xúc từng thìa nhỏ. Một lát sau, anh nhắm mắt lại.

- Sao thế? Ăn không được hả?

- Không phải, cháo rất ngon nhưng cổ họng của tôi khó chịu quá

- Vậy anh chịu khó ăn thêm một chút nữa đi rồi uống thuốc, sẽ nhanh khỏi thôi

Khánh Tường đặt một ly nước sôi lên bàn, sau đó lấy ra một túi thuốc nhỏ, cẩn thận chia ra từng liều rồi đưa cho Minh Hào.

- Cô có thể cho tôi biết vì sao tôi lại ở đây không?

Minh Hào uống hết số thuốc mà Khánh Tường đưa, sau đó anh chầm rãi nhắm mắt lại, nhìn Khánh Tường với ánh mắt hết sức nôn nóng.

- Hôm qua, tôi đang trên đường về nhà thì nhìn thấy anh đang nằm ngất xỉu dưới gốc cây, xung quanh không có ai, một mình tôi phải đưa anh tới bác sĩ. Sau đó, bác sĩ bảo anh đang bị ốm mà còn dầm mưa nên ngất đi, nhắc tôi không nên lo lắng quá, chỉ là cảm sốt thông thường thôi.

- Thế sao tôi không ở bệnh viện mà lại ở đây?

- Vì tôi không có nhiều thời gian đi qua lại, nên mang anh về đây để dễ chăm sóc hơn. Anh nghỉ ngơi thêm một chút nữa là có thể về nhà được rồi.

Nói xong, Khánh Tường đứng dậy, thu dọn ly nước và chén cháo còn dư một chút, cẩn thận nhặt những viên thuốc rỗng rồi bước ra ngoài.

- Này! Cô không thắc mắc vì sao tôi lại ngất xỉu dưới gốc cây ư?

Minh Hào nhìn Khánh Tường bằng con mắt nghi ngờ, cô gái này có gì đó rất lạ.

- Đó là chuyện riêng của anh, tôi không nên tùy tiện dò hỏi, nhưng nếu anh không thấy phiền thì tôi cũng muốn biết.

Bầu không khí yên tĩnh bao trùm cả không gian trong căn phòng nhỏ hẹp. Khánh Tường quay người lại, cô nhìn thấy anh đã thiếp đi từ lúc nào rồi. Chắc, chắc còn mệt lắm đây.

Tiếng thở của Minh Hào dần dần ổn định lại. Anh đã ngủ say rồi! Khánh Tường đắp lại chăn cho anh, để anh không bị lạnh, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Bầu trời hôm nay thật đẹp, gió thổi từng cơn mát lạnh, mang theo mùi hương dịu nhẹ của những loài hoa được chăm sóc tỉ mỉ trong vườn, từng cặp bướm bướm xinh đẹp bay dập dờn quanh những khóm hoa đang đua nhau khoe sắc. Khung cảnh thật khiến cho tâm hồn người ta thoải mái.

Trong phòng, một cô gái đang ngồi cuộn tròn trên chiếc ghế gaming to lớn. Thân hình nhỏ nhắn dường như đã bị che mất, chỉ thấy được cánh tay thon dài đang kê lên thành ghế mà thôi.

Khánh Tường đang tận hưởng cuối tuần hạnh phúc của mình trước khi chạy deadline sắp mặt. Những âm thanh nhộn nhịp phát ra từ chiếc laptop trên bàn, những hình ảnh sinh động thay nhau xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Cô đang coi một bộ phim hoạt hình của Nhật, rất hay nha.

Tiếng chóp chép từ chiếc miệng nhỏ xinh của cô nghe rất vui tai, Khánh Tường đưa tay với lấy ly trà sữa bên cạnh, hút một hơi dài ời là dài, sau đó thu tay về, tiếp tục cuộn người trên ghế coi phim, thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười rất xinh.

- Này cô! Người nhà tôi vừa gọi điện, báo là đã tìm được bảo bối nhà tôi, hiện giờ tôi cũng khá hơn rồi. Cảm ơn cô đã chăm sóc.

Khánh Tường xoay ghế lại, chăm chú nhìn Minh Hào bằng đôi mắt to tròn của mình, rồi khẽ chóp chóp vài cái. Trên tay còn cầm ly trà sữa đang uống dở, miệng còn đang chóp chép nhai mấy viên chân trâu vừa hút được.

Bảo bối? Hắn có vợ rồi à? Sao không thấy đeo nhẫn cưới?

- Nếu anh khỏe rồi thì có thể trở về, tôi không giữ, đi đường cẩn thận nhé.

Khánh Tường đứng dậy tiễn khách ra về, trên người cô bây giờ đang mặc bộ pijama hình doraemon rất dễ thương, mái tóc được búi hai bên giống như natra, cộng thêm cái chiều cao khiêm tốn nữa. Nhìn chung lắm luôn nha.

- À quên, cô có thể cho tôi số điện thoại để liên lạc được không? Dù gì cô cũng đã cứu cái mạng nhỏ này của tôi mà.

- Không cần đâu, tôi giúp người không phải để người trả ơn. Anh không cần áy náy.

Khánh Tường lắc tay tỏ ý không cần.

- Thế chúng ta làm bạn nhé, cô có thể cho tôi số điện thoại như những người bạn được không?

Minh Hào vẫn không từ bỏ ý định, nhất quyết phải lấy số điện thoại của cô cho bằng được.

Khánh Tường suy ngẫm một hồi lâu, cô chạy lại bàn lấy ra một cây bút và một mẫu giấy nhỏ, ghi chép cái gì đó.

- Đây là số điện thoại của tôi, anh hài lòng chưa?

- Đương nhiên là rồi.

Minh Hào mỉm cười nhìn Khánh Tường, sau đó nói tiếp.

- Tôi chưa biết tên cô, tôi tên Minh Hào. Còn cô?

- Tôi tên Khánh Tường

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bảo Bối

Đã một tuần trôi qua kể từ khi Minh Hào rời đi, cuộc sống yên bình của Khánh Tường cũng dần dần biến mất.

Cứ vào khoảng 6 giờ tới 7 giờ sáng, một bó hoa hồng tím xuất hiện cùng với một tấm thiệp màu xinh xắn, nội dung chỉ vờn vện có mấy chữ.

Buổi sáng tốt lành!

Kèm theo một túi thức ăn nho nhỏ bên cạnh, mỗi ngày một món ăn, nào là bún, phở, hủ tíu, bánh canh... Và lúc nào chúng cũng còn ấm nóng, như vậy chắc chắn rằng chúng mới được đem đến đây thôi.

Lúc đầu Khánh Tường sợ lắm, cứ nghĩ rằng mình đang bị ai đó bày mưu tính kế, hãm hại bằng thức ăn thì đâu dám ăn đâu. Mà tên đầu sỏ ấy cũng còn lương tâm, trước khi giết cũng không hề để mình là ma đói đi lang thang khắp nơi.

Nhưng cô là ai? Là Khánh Tường xinh đẹp giỏi giang, đâu có ngu đến mức dễ chết bị ngộ độc thức ăn, để người ta cười cho thối mũi vì tội ham ăn mà chết à? Không được không được.

Khánh Tường đem những thứ ấy cho những con chó hoang, mèo hoang ăn thử nghiệm. Nếu chúng có vẻ gặp ông bà tổ tiên thì cũng không có ai bắt đền cô được.

Ahihi mình thật là thông minh

Đến ngày thứ tư thì mọi chuyện lại thay đổi. Những con chó mèo được cô cho ăn, chúng nó tụ tập đông đủ trước nhà cô và chờ đợi cô tiếp tục cho chúng ăn. Trong đó có vài con bắt đầu có biểu hiện thêm da thêm thịt rồi.

Khỏe miệng của Khánh Tường giựt giựt vài cái, sau đó đóng cửa cái ầm, mặc cho bọn chúng kêu gào thảm thương. Đi chỗ khác chơi, đồ ăn của bà, cấm giành.

Thế là Khánh Tường an tâm thưởng thức những món ăn được đưa đến đều đều mỗi ngày, cô không phải ra ngoài mua đồ ăn sáng như mọi khi nữa, điều này có nghĩa Khánh Tường đã tiết kiệm được một khoản tiền ăn và cũng tăng thêm thời gian nghỉ ngơi. Gì chứ Khánh Tường đích thị là một con sâu ngủ to lớn đấy.

Nhưng hôm nay thì không, đồ ăn không được đưa đến như mọi khi nữa, điều đó có nghĩa là cô phải tốn thêm tiền mua đồ ăn rồi. Khánh Tường khóc không ra nước mắt. Cô lúi thủi thay đồ rồi ra ngoài mua thức ăn. Dù gì trong tủ cũng hết đồ ăn dành cho bữa trưa và bữa tối rồi nên cũng tiện ra ngoài mua thêm.

Sau hai giờ lang thang bên ngoài, Khánh Tường bây giờ đang trong tình cảnh tay xách nách mang, linh khinh mang những túi đồ ăn về nhà. Những túi đồ ăn thì nhau rớt xuống đất, mẹ nó, cái gì đang diễn ra? Trước cửa nhà Khánh Tường có một sinh vật lạ đang nằm ườn trước cửa nhà.

Đó là một chú chó husky màu trắng đen to lớn. Nó đang đứng dậy đuổi hai chân ra, sau đó ngáp một hơi dài. Đôi mắt màu xanh biển khẽ chuyển động. Nó chạy nhanh về phía Khánh Tường, dùng mũi ngửi những túi thức ăn, nó đi một vòng xung quanh, sau đó dừng lại, ngồi sụp xuống trước mặt cô. Cái đuôi to lớn ngoe nguẩy qua lại.

Muốn ăn! Muốn ăn!

Khánh Tường khó hiểu nhìn chú chó này. Quái lạ, xung quanh đây không có nhà nào nuôi husky cả, vậy nó từ đâu đi lạc đến đây? Còn cái vòng cổ nó đang đeo nữa, rất đẹp. Chắc chắn sẽ có thông tin về người chủ của nó thôi.

Không nghĩ ngợi nhiều, Khánh Tường nhanh chóng vào nhà chuẩn bị bữa sáng, bụng của cô đánh trống ầm ỹ này giờ rồi, thiệt là khổ quá đi mà

Khánh Tường cũng không để ý đến chú chó husky đang hí hửng đi lèo đèo phía sau mình cho lắm, nhưng cái mông tròn trịa của nó cứ lắc qua lắc lại nhìn cũng không chịu nổi. Dù sao hôm nay cô mua rất nhiều thức ăn, cũng đủ một phần cho nó.

Con husky này cũng khá ngoan ngoãn, sau khi ăn xong nó liền tìm tới Khánh Tường, thấy cô đang nghịch điện thoại trên nệm thì trèo lên, nằm dựa vào chân Khánh Tường rồi ngủ thiếp đi. Khuôn mặt rất chi là hả hê.

Khánh Tường đưa tay vuốt ve bộ lông mượt mà của nó. Có lẽ nó được nuôi từ nhỏ nên không sợ người như những con khác. Ăn uống no say rồi trèo lên chân người khác ngủ ngon lành, xem ra ở nhà rất được cưng chiều đây mà.

Thật ra Khánh Tường cũng rất muốn có một thú cưng để yêu thương, nhưng điều kiện kinh tế lại không cho phép, cộng thêm việc không có nhiều thời gian để chăm sóc nên không dám nhận nuôi. Cho nên khi chú chó này đến, Khánh Tường đã rất vui vẻ đón nhận chứ không xua đuổi như những người khác. Vì nó rất giống bé con mà cô nuôi lúc nhỏ, chỉ có điều, bây giờ bé con không còn ở bên cô nữa rồi.

Khánh Tường lấy điện thoại định bụng sẽ gọi cho số điện thoại ghi trên vòng cổ. Nhưng khi nhìn vào đó, cô hóa đá tại chỗ. Trên chiếc vòng không hề có số điện thoại của chủ nhân, nhưng thay vào đó là một dòng chữ nhỏ, rất đẹp.

Con tên là Bảo Bối, Baba của con rất đẹp trai nha.

Còn kèm theo hình trái tim to đùng ở bên cạnh nữa. Khóe môi của Khánh Tường giựt giựt vài cái, linh cảm của cô mách bảo rằng có điều gì đó không ổn ở đây thì phải.

Ở một nơi nào đó, có một người đàn ông đang nhàn nhã thưởng thức bữa sáng, chiếc điện thoại bên cạnh nhấp nháy báo hiệu có tin nhắn tới. Sau khi xem xong, anh ta liền nở một nụ cười thích thú.

Đã hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bé Con

Khánh Tường thuộc kiểu người hướng nội điển hình, cô rất ít khi ra ngoài vui chơi cùng bạn bè, thường thì những lúc rảnh rỗi, người ta hay mời gọi bạn bè đi ăn uống, tiệc tùng tưng bừng hay đơn giản là gặp gỡ tán gẫu mà thôi. Nhưng Khánh Tường thì không, cô thích ở nhà đọc sách, thích coi những bộ phim yêu thích cùng với một hộp bỏng ngô bên cạnh. Thích đi tản bộ một mình sau những trận mưa rào, để tận hưởng không khí mát mẻ. Và cô thích ở một mình để có thể chìm đắm vào thế giới riêng của mình một cách thoải mái nhất.

Cái gì cũng có lí do của nó, bản tính hướng nội của Khánh Tường không phải tự nhiên mà có, nó được hình thành nhờ sự quan tâm chăm sóc đặc biệt của ba mẹ. Trên đời này chẳng có ba mẹ nào mà không muốn những điều tốt đẹp nhất đến với con của mình cả, chỉ có điều cách họ thể hiện tình yêu khác nhau mà thôi.

Nhờ tình thương vô bờ bến của mình mà họ đã biến Khánh Tường từ một cô nhóc hoạt bát, lanh lợi trở thành một người trầm tính và ít nói, thỉnh thoảng còn có một chút vô tâm.

Họ luôn luôn yêu cầu Khánh Tường phải ở trong nhà, không được ra ngoài nhiều, chỉ trừ khi đi học mà thôi. Vì thế mà mãi cho đến cuối năm học cấp hai, số lần Khánh Tường ra ngoài đi chơi với bạn chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cuộc sống của Khánh Tường rất nhàm chán và vô vị, đi học về chỉ suốt ngày cắm đầu vào ti vi và truyện tranh, sau đó học bài và ngủ. Từng ngày từng ngày đều diễn ra như một lịch trình được lập trình sẵn. Và rồi thì, mưa dầm thấm lâu, cho đến một lúc nào đó, Khánh Tường chợt nhận ra rằng, mình đã không còn muốn đi bất cứ đâu nữa rồi.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi từ cái ngày định mệnh ấy, ngày đã biến cuộc sống u ám của cô trở nên có sức sống hơn.

Sau khi tan học, Khánh Tường lững thững ra về, tâm trạng hôm nay của cô không được tốt cho lắm. Khánh Tường tức giận đá văng viên đá nằm trên đường, hòn đá va phải một cái gì đó và phát ra tiếng kêu rất lớn. Khánh Tường không nhanh không chậm tiến về phía phát ra tiếng động.

Ở một bãi đất trống nọ, cô nhìn thấy một chiếc lồng bằng sắt được phủ một lớp vải mỏng phía trên. Lật miếng vải ra, Khánh Tường phát hiện một sinh vật bé nhỏ đang sợ sệt và dính sát người vào phía bên kia của chiếc lồng, trong cổ họng còn phát ra tiếng ư ừ rất đáng thương. Bên cạnh chiếc lồng còn có một tờ giấy nhỏ.

Xin hãy nhận nuôi bé

Khánh Tường dùng tay gõ gõ vào chiếc lồng sắt, nhìn biểu cảm sợ sệt của bé mà bật cười.

- Cùng à! Theo tao về nhà nào.

Khánh Tường chăm sóc bé con rất chu đáo, cô kiên nhẫn bón từng thìa sữa cho bé, vì bé rất yếu, không thể tự mình uống sữa được, cô cẩn thận lau người cho bé sạch sẽ rồi cuộn tròn bé trong chiếc chăn bông mỏng để giữ ấm. Nhìn bé bây giờ rất đáng yêu.

Vài ngày sau, bé bắt đầu quăn quắt Khánh Tường như sam, Khánh Tường đi tới đâu, bé liền leo đèo theo phía sau, thỉnh thoảng còn hay làm nũng, đòi Khánh Tường bế, đòi Khánh Tường nựng mới chịu. Từ ngày bé đến tâm trạng của Khánh Tường thoải mái hơn, vui vẻ hơn, yêu đời hơn, và đặc biệt là cười nhiều hơn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bé càng ngày càng phát tướng, mập mạp to lớn quá chừng. Ấy vậy mà cứ tưởng mình còn nhỏ bé lắm, vẫn đòi Khánh Tường ôm đi chơi, vẫn muốn Khánh Tường ôm ấp, vẫn muốn trèo lên người Khánh Tường ngủ. Bé vẫn còn nhỏ bé lắm nha, không được nói bé lớn rồi, bé giận đấy!

Nhưng mà, hôm nay bé buồn lắm. Khánh Tường bỏ bé đi đâu từ sáng giờ mà không thấy mặt, chỉ mua đồ ăn cho bé rồi vứt bé ở đây. Còn không thèm xoa đầu, không thèm thơm thơm bé nữa, bé giận, bé không thèm để ý đến Khánh Tường nữa.

Nói một đằng nhưng lại làm một nẻo, rõ ràng là không thèm để ý tới nữa, nhưng mà người ta nhớ lắm. Bé lon ton ra ngoài tìm Khánh Tường, bé đi hết những con đường quen thuộc mà Khánh Tường vẫn dẫn bé đi hằng ngày. Đi mãi đi mãi cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng Khánh Tường đang lấp ló ở đằng xa xa.

Bé mừng lắm, sau bao nhiêu gian khổ cuối cùng cũng nhìn thấy được hình dáng mà mình mong mỏi sáng giờ. Cái đuôi to lớn không ngừng lắc qua lắc lại. Bé định chạy tới bên cạnh Khánh Tường, đòi cô xoa xoa. Nhưng mà, xe nhiều quá, bé sợ, bé không dám qua

Bé xoay người nhìn xung quanh, có rất nhiều người đang đứng ở đây, vậy bé sẽ chờ, chờ khi nào họ đi thì bé sẽ đi theo

Bé thông minh lắm đó nha.

Cuối cùng bé cũng sang được bên kia đường. Khánh Tường chắc sẽ bất ngờ lắm đây, bé chạy tới chỗ Khánh Tường, dụi dụi cái đầu tròn vo vào chân cô, bé muốn xoa xoa. Mới đầu Khánh Tường có hơi giật mình một chút, sau đó cô ngồi xuống ôm trọn bé con vào lòng, rồi nở một nụ cười thật tươi

- Bé con! nhớ tao à?

Bé con tiếp tục vùi đầu mình vào người Khánh Tường, coi như đó là một sự đồng tình. Bé không nhớ Khánh Tường, mà là rất rất nhớ.

Khánh Tường buông bé ra, sau đó dẫn bé về nhà, dạo gần đây cô có tập tành chơi tennis nên phải dậy sớm để đi học hỏi, không dành nhiều thời gian bên cạnh bé con. Cô cũng rất nhớ bé.

Bé theo Khánh Tường về nhà, trên đường một người một chó đi bên cạnh nhau thật khiến cho người ta cảm thấy thích thú.

Đột nhiên, hộp đựng banh sau lưng Khánh Tường bị rách, quả banh tennis rơi ra khỏi túi, lăn nhanh về phía ngược lại. Bé con thấy vậy nhanh chóng chạy lại lượm quả banh.

Đi được một đoạn, Khánh Tường không thấy bé con đâu, cô hoảng hốt quay lại nhưng không kịp. Một chiếc xe tải lớn lao tới với vận tốc chóng mặt, dường như không có ý định giảm tốc độ. Chiếc xe ấy lao nhanh về phía bé con và rồi.

ẦM

Khánh Tường bất động tại chỗ, hai dòng nước mắt đã chảy dài từ bao giờ. Cô lao nhanh đến đám người đang nhìn ngó xung quanh, ôm chặt bé con vào lòng rồi khóc nức nở. Bộ đồ thể thao màu trắng đã nhuộm đầy màu đỏ tươi của máu, mùi vị tanh nồng đặc trưng xộc thẳng vào khoang mũi

Không! Không! Bé con không sao hết, đây không phải là sự thật. Không! Không!

- Không!!!!

Khánh Tường hoảng hốt bật dậy, khuôn mặt nhợt nhạt không còn chút sắc hồng nào, lưng áo cô ướt đầm mồ hôi, trên trán cũng còn vương lại một chút.

Chết tiệt, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, hình ảnh năm đó vẫn còn in sâu trong tâm trí của cô. Khánh Tường mệt mỏi gục đầu vào đầu gối, cô cần bình tĩnh lại

Một hơi ấm phả vào bàn tay lạnh cóng của Khánh Tường, cô ngược đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Bảo Bối đang nhìn mình.

Giống, rất giống bé con của cô. Khánh Tường òa khóc như một đứa trẻ, cô đưa tay ôm lấy Bảo Bối vào lòng, Bảo Bối rất lớn, rất mềm, ôm rất dễ chịu

Căn phòng tràn ngập tiếng khóc thút thít của người con gái nhỏ, tiếng khóc ấy dần dần nhỏ đi theo thời gian và rồi im bật. Khánh Tường ngủ rồi, cô khóc nhiều đến nỗi thiếp đi lúc nào không biết. Đôi bàn tay nhỏ nhắn vẫn ôm chặt lấy Bảo Bối không buông.

Bên ngoài, trời lại bắt đầu mưa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khánh Tường! Tha lỗi cho anh nhé

16 giờ 30 phút chiều.

- Chủ tịch! Tối giờ họp rồi ạ

Một nam thư kí trắng trẻo, tay cầm sấp hồ sơ màu xanh, cung kính cúi đầu thưa.

- Tôi biết rồi!

Người đàn ông ngược mặt lên khỏi sấp văn kiện chồng chất, anh ta đưa tay xoa xoa thái dương của mình, hai mắt nhắm nghiền mệt mỏi. Cả người tựa vào thành ghế nghỉ ngơi.

Lát sau, anh ta đứng lên lấy chiếc áo vest sau ghế khoác lên người mình rồi nhanh chóng đi ra ngoài, trước khi đi, anh ta không quên vuốt ve khung hình nhỏ nhắn trên bàn làm việc. Ánh mắt hết sức dịu dàng, khỏe miệng nhếch lên lộ ra chiếc má lúm xinh xắn.

Hôm nay Khánh Tường dẫn Bảo Bối ra ngoài thay đổi không khí, cứ suốt ngày ăn rồi nằm ì trong nhà như vậy chẳng mấy chốc sẽ thành hai con heo mất thôi.

Khánh Tường mặc một chiếc chân váy xếp ly ngắn màu đen, phía trên mặc một chiếc áo trễ vai màu trắng tinh khiết, và chân đi một đôi giày thể thao có thêu hai chú mèo nhỏ nhắn ở phía sau, trên đầu có thắt một chiếc nơ xinh xắn được làm bằng khăn turban. Nhìn Khánh Tường bây giờ vừa năng động vừa xinh xắn.

Khánh Tường dẫn Bảo Bối tới một công viên nhỏ gần nhà, sau đó tháo xích ra để cu cậu có thể thoải mái chạy nhảy tung tăng. Bảo Bối rất ngoan, không đi quá xa, chỉ quanh quẩn gần chân của cô thôi, Khánh Tường tìm một chiếc ghế đá và ngồi xuống đó. Chốc chốc Bảo Bối lại tung tăng chạy lại phía cô, dụi dụi cái đầu to tròn vào chân Khánh Tường rồi ngước mặt lên đòi ăn.

Suốt ngày chỉ có ăn là giỏi. Hmmm

Khánh Tường xòe tay đưa cho Bảo Bối vài viên kẹo. Bảo Bối rất thích ăn ngọt nên cô có mua thêm một bịch kẹo sữa dê to tướng để bé ăn. Bảo Bối có vẻ rất thích nha.

Bé chạy nhảy một hồi rồi tìm cách leo lên ghế, rồi nằm ườn lên người Khánh Tường. Eo ơi mới chạy có chút mà mệt quá trời, muốn bé không chạy nữa đâu.

Chờ mặt trời xuống hẳn rồi Khánh Tường mới đưa bé về nhà, nhưng không quên mua thêm một ít thức ăn cho bữa tối. Máy chị bán hàng thích Bảo Bối lắm, cứ xoa xoa rồi nựng nựng đầu không à. Nhưng mà Bảo Bối khó chịu, Bảo Bối không cho họ nựng đâu, Bảo Bối chỉ cho Khánh Tường nựng thôi. Thế là cu cậu nhanh chóng chuồn ra sau lưng của Khánh Tường, luôn luôn né tránh bàn tay của họ.

Khi Khánh Tường và Bảo Bối về tới nhà thì trên trời đã lấp ló vài ngôi sao đang tỏa sáng rồi, bụng của cô khẽ phát ra vài tiếng động. Khánh Tường thờ dãi, cô lại bỏ bữa trưa nữa rồi.

Khánh Tường không vào nhà ngay mà tự nhiên đứng khựng lại, đập vào mắt cô là một bó hoa hồng chói lóa, Khánh Tường cầm bó hoa hồng lên, lấy ra một tấm thiệp nhỏ bên trong. Ánh mắt cô như được phủ một tầng sương mờ, nhìn thấy những dòng chữ quen thuộc, Khánh Tường vô nát tờ giấy rồi ném chúng vào sọt rác cùng với bó hoa. Sau đó cô nhanh chóng ôm Bảo Bối vào nhà rồi đóng cửa lại.

Khánh Tường, tha lỗi cho anh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thư kí Kim

Liên tiếp những ngày sau đó, mỗi buổi sáng, ngoài phần điểm tâm sáng ra thì lại có thêm một bó hoa hồng kèm theo một tấm thiệp nhỏ.

Khánh Tường, anh sai rồi!

Khánh Tường, tha lỗi cho anh một lần này nữa thôi

Khánh Tường, anh biết anh sai rồi!

Khánh Tường..

Khánh Tường..

Lúc đầu Khánh Tường còn kiên nhẫn đọc những tấm thiệp này, vì nghĩ rằng một trong số chúng có thể sẽ là tấm thiệp của người bí ẩn mua thức ăn cho cô mỗi buổi sáng. Ấy nhưng không, tất cả chúng đều là của tên trời đánh kia.

Trong lòng Khánh Tường lại dâng lên một cảm xúc rất khó chịu. Khó chịu vì bị đeo bám

Và người thần bí kia đã không còn tặng hoa cho Khánh Tường nữa, chỉ tặng một phần điểm tâm sáng và một tấm thiệp mà thôi. Vì thế nên Khánh Tường có thể nhận ra đâu là của người thần bí, đâu là của tên trời đánh. Khánh Tường giữ những tấm thiệp đó rất kĩ càng, cho dù tất cả chúng đều có chung một nội dung, không có gì đặc biệt. Nhưng Khánh Tường vẫn rất trân trọng chúng.

Hôm nay là ngày đầu tuần, bé hứa cố gắng chăm ngoan...

Bài hát từ thuở bé xiu xiu vẫn còn vang vọng trong tiềm thức của Khánh Tường, cái miệng nhỏ xinh xinh của cô vẫn còn mấp máy ngân nga câu hát.

- Khánh Tường, mang thức ăn ra bàn X

Chị quản lý đưa khay thức ăn cho Khánh Tường. Ngoài công việc chính ra, Khánh Tường còn làm thêm một vài công việc nhỏ để tăng thêm thu nhập.

Hôm nay, Khánh Tường làm nhân viên phục vụ của một cửa hàng bán thức ăn nhanh. Và cô có mang theo Bảo Bối đi cùng. Bảo Bối ngoan lắm, chỉ ngồi trước cửa hoặc nằm ườn ra đó thôi. Thành thạo còn ngẩng cái đầu lên quan sát xem Khánh Tường đang ở đâu. Vì Bảo Bối rất bụi và nhiều lông, nên đã thu hút được rất nhiều thực khách đến đó, đa số là những người yêu thích động vật.

Mới đầu ông chủ không đồng ý cho Khánh Tường mang Bảo Bối theo, ông sợ Bảo Bối là một chú chó có hình dạng hung dữ và rất không nghe theo lời chủ nhân, vì ngày xưa ông từng bị chó cắn một lần nên có chút bài xích với loài động vật bốn chân này.

Ông chủ không ngờ rằng, chú chó mà Khánh Tường mang đến lại thu hút rất nhiều khách ghé qua. Sự bài xích của ông về loài thú bốn chân đáng yêu này cũng dần dần biến mất.

Vừa rồi, ông chủ có gọi Khánh Tường đến và đưa cho cô một suất ăn nhỏ, gồm một chiếc đùi gà chiên thơm nức mũi và một túi khoai tây chiên nhỏ. Và nói đây là phần thưởng của Bảo Bối, vì doanh thu hôm nay cao hơn mọi ngày.

Khánh Tường rất vui vẻ chạy lại phía Bảo Bối, ẵm Bảo Bối ngồi lên chiếc xích đu bên cạnh rồi xé gà thành từng miếng nhỏ, chăm chú đút cho cu cậu. Khánh Tường cưng chiều Bảo Bối đến thế là cùng.

- Khánh Tường, của cậu đây!

Cô bé vừa gạt chân chống xe đạp điện xuống, nhanh tay tháo chiếc nón bảo hiểm màu đỏ chói cùng với chiếc khẩu trang y tế màu xám ra rồi thở phì phò, eo ơi, ra đường giờ này đúng là muốn giết người thật mà, trời nắng nóng như điên ấy, trùng trùng người cô cũng muốn chín luôn rồi đây nè. Cô bé đưa cho Khánh Tường một ly trà sữa to bụi rồi nhanh chóng tiến vào trong hường máy lạnh.

Khánh Tường nhận lấy ly trà sữa từ tay cô bé, cầm ống hút vào và hút một hơi thật sâu.

Ui chà! Ta nói nó đã gì đâu.

Hương vị matcha ngọt thơm thanh mát bắt đầu lan tỏa trong khoang miệng của Khánh Tường, ôi thật là dễ chịu quá đi.

Khánh Tường dùng muỗng nhựa xúc một miếng bánh flan, vừa chạm tới đầu lưỡi, miếng bánh như muốn tan ra trong miệng, vị béo béo thơm thơm của trứng gà và sữa tươi hòa quyện với nhau thật hoàn hảo. Đối với Khánh Tường, không gì tuyệt vời hơn khi uống một ly trà sữa matcha tươi mát kèm với một miếng bánh flan vào trưa nắng như thế này.

Bảo Bối nhìn chăm chăm vào ly trà sữa trên tay Khánh Tường nhưng lại không dám xin xỏ, Khánh Tường bật cười rồi đút cho cu cậu một miếng bánh bụi, gần như là toàn bộ chiếc bánh luôn. Bảo Bối rất thích, hai mắt sáng rực lên, Bảo Bối muốn ăn tiếp. Khánh Tường mỉm cười rồi véo hai cái tay đang dựng đứng hết sức đáng yêu của cu cậu.

Ở một góc nào đó, có một chiếc xe màu đen đã đậu ở đó rất lâu và không có dấu hiệu di chuyển, một người đàn ông to cao với cặp mắt kính đen ngời chiêm chệch ở vị trí vô lăng, trên tay còn kẹp một điếu thuốc, miệng thở ra những làn khói trắng rất chuyên nghiệp.

Chiếc điện thoại bên cạnh đột nhiên reo lên, anh ta nhanh chóng vứt điếu thuốc đi rồi nhanh tay nhận cuộc gọi đến.

- Alo

- Tình hình sao rồi?

Chủ nhân của đầu dây bên kia sở hữu một giọng nói trầm ấm rất dễ nghe, nhưng trong câu nói lại không có một chút ảm áp nào, mà lại mang theo cái lạnh buốt của thời tiết tháng 12.

- Vừa ăn một chiếc đùi gà rán, một túi khoai tây và một chiếc bánh flan.

Anh chàng vừa hạ chiếc ống nhòm trên cổ xuống, thành thật khai báo tất cả.

- Nhiều đồ chiên vậy ư? Lỡ tăng cân thì sao đây?

Giọng nói ở bên kia bắt đầu khó chịu rồi.

- Ông chủ à! Bảo Bối ở nhà được ăn uống đầy đủ và chăm sóc tốt hơn, hà có gì anh lại để Bảo Bối tới ở với người này, thật tội Bảo Bối à, tôi cũng nhớ Bảo Bối lắm đó, nhưng nhìn kĩ lại thì Bảo Bối có vẻ bụi hơn một chút rồi, cô gái này chăm sóc thật không tồi.

Đường đường là một thư kí chủ tịch mà lại bị phải đi theo dõi một chú chó Bảo Bối của ông chủ, thư kí Kim thật không thể hiểu nổi, tại sao ông chủ của anh lại để Bảo Bối tới ở với người này mà còn bắt anh đi theo dõi nữa. Thật là kì quái.

- Còn người?

- Người ư? Tôi chỉ để ý tới Bảo Bối mà thôi.

- Cái gì? Tôi bảo anh theo dõi người chứ không phải theo dõi Bảo Bối, làm việc không hiệu quả, lãng phí thời gian của ông chủ, tháng này trừ lương.

Không để thư kí Kim kịp biện minh, đầu bên kia đã phát ra những tiếng tút tút quen thuộc, thư kí Kim nghe như sét đánh ngang tai, cả người anh cứng đờ vì hoảng hốt. Đường như có một đàn quạ đen bay đang bay qua bay lại trên đầu anh.

Ông chủ nói gì? Trừ tiền lương? Không phải ông chủ rất quan tâm đến Bảo Bối ư? Rót cuộc anh đã làm sai cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đây là bạn trai của tôi

- Hey, tạm biệt cậu nha Khánh Tường

Khánh Tường vẫy tay chào tạm biệt cô gái nhỏ rồi men theo con đường cũ về nhà. Thời tiết sau mưa thật mát mẻ và dễ chịu. Những chiếc lá còn đọng lại vài giọt mưa óng ánh như những viên pha lê dưới ánh sáng mặt trời.

Cặp móng tròn trịa đầy lông của Bảo Bối đang lắc qua lắc lại đều đều theo tiết tấu một hai như những bước đi của quân nhân. Lon ton đi phía trước.

Khánh Tường khẽ cười rồi gọi Bảo Bối quay lại, cu cậu nghe lời gọi chạy ngược về phía sau. Vừa nãy, trong lúc Bảo Bối còn chạy lon ton phía trước thì Khánh Tường đã tranh thủ tét được một vòng hoa nhỏ, được làm từ những bông cúc dại mọc ven đường.

Khánh Tường đội chúng lên đầu Bảo Bối và lấy điện thoại ra chụp vài kiểu ảnh. Ôi cái bản mặt ngáo ngơ không biết chuyện gì đang xảy ra của Bảo Bối cộng thêm chiếc vòng hoa trên đầu nhìn yêu không thể tả được.

Nhìn những tấm hình xinh xắn trong máy, Khánh Tường mỉm cười hài lòng rồi cất vào trong túi, và hình như Khánh Tường cũng không có ý tháo chiếc vòng trên đầu Bảo Bối xuống. Bảo Bối nhìn Khánh Tường với ánh mắt ai oán.

Này này! Tôi là giống đực đấy nhé. Còn không mau tháo xuống.

- Khánh Tường!

Một giọng nói quen thuộc vang lên trong không gian yên tĩnh, những tiếng bước chân dần dần trở nên gấp rút, như muốn đuổi theo Khánh Tường vậy.

Khánh Tường quay lại, nhìn thấy hình ảnh khiến mình chán ghét liền nhanh chóng quay phắt đi, cô hoàn toàn không muốn nhớ tới người đàn ông này nữa.

- Khánh Tường! Chờ anh

Người đàn ông đặt một tay lên vai Khánh Tường, cúi gầm mặt xuống đất thờ hồng hộc vì mệt, tay còn lại đưa lên lau đi những giọt mồ hôi đang chảy xuống cằm.

Khánh Tường gạt tay anh ta ra, lấy tay phui phui chỗ anh ta vừa chạm vào. Ánh mắt chán ghét đến tột cùng.

- Em... em có cần phải tàn nhẫn như vậy không?

Trung Hiếu nhìn Khánh Tường bằng đôi mắt u sầu có chút thất vọng, cô chán ghét anh như thế sao? Hai tay anh ta nắm hờ ở hai bên, mặt cúi gầm xuống đất.

- Tàn nhẫn? Đây thì có đáng là gì so với chuyện anh đã gây ra cho tôi?

Khánh Tường khoanh hai tay trước ngực, nhìn Trung Hiếu bằng đôi mắt châm chọc, khóe miệng cô hơi cong lên một chút. Nở một nụ cười khẩy.

Trung Hiếu không nói gì cả, anh ta cứ cúi gầm mặt xuống, không dám ngược lên nhìn thẳng vào mắt Khánh Tường, anh ta lí nhí trong cổ họng.

- Khánh Tường, anh thật sự biết lỗi rồi, tha lỗi cho anh một lần này thôi được không?

- Xin lỗi, nhưng tôi không có thói quen xài lại đồ bỏ đi.

Khánh Tường quay người rời đi, dù là một giây ngắn ngủi thôi cô cũng không muốn nhìn thấy người đàn ông này, người mà cô đã từng thương rất nhiều, và cũng là người đã khoét mất một phần lớn trong trái tim nhỏ bé của cô.

- Khánh Tường, em biết trên đời này không ai hoàn hảo cả, không ai chưa từng mắc sai lầm dù là nhỏ nhất. Và anh cũng không phải ngoại lệ. Anh biết tội của anh lớn lắm, nhưng đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại. Anh đã biết lỗi của anh rồi, em tha lỗi cho anh nhé.

Trung Hiếu cúi gầm mặt xuống đất, hai vai run rẩy nhẹ, mồ hôi trên người túa ra như tắm, anh ta bắt giác cắn môi dưới của mình.

- Anh nên từ bỏ ý định đi, tôi có bạn trai rồi!

Khánh Tường nhìn người con trai trước mặt không chút tình cảm. Đây là người đàn ông cô từng yêu sâu đậm ư? Là người mà cô luôn ước ao được làm vợ người ta. Sao bây giờ lại yếu đuối và nhu nhược như vậy?

- Không! Anh không tin! Rõ ràng em đang nói dối.

Trung Hiếu bất ngờ nhìn chằm chằm Khánh Tường, không đứng, người con gái này yêu anh như chết đi sống lại, dù anh có phạm sai lầm gì cô cũng đều bỏ qua cho anh, nhưng tại sao lần này Khánh Tường lại cương quyết như vậy? Phải chăng cô đang giả vờ mạnh mẽ cho anh coi?

- Tin hay không thì tùy anh, tôi còn có việc phải về nhà, làm ơn tránh đường

Dứt lời, Khánh Tường lướt ngang qua người Trung Hiếu, mặc kệ anh ta vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Hừ, rõ là phiền phức. Vừa đi được vài bước, bỗng nhiên ở phía cổ tay truyền đến một cơn đau nhẹ. Trung Hiếu nhanh chóng nắm chặt lấy tay Khánh Tường, không thể để cô đi dễ dàng như vậy.

- Buông ra! Đau tay tôi.

- Anh không tin em có bạn trai, bằng không em dẫn anh ta ra đây đi, anh sẽ không theo đuổi em nữa.

Khánh Tường khó chịu vuốt tóc mình ra phía sau, cái tên chết tiệt này lì lợm quá. Không hiểu sao hồi đó cô có thể yêu một người như vậy, chắc khi đó cô bị bỏ bùa rồi cũng nên. Đúng, là bị bỏ bùa.

Nhưng rắc rối không ở chỗ đó, quan trọng là bây giờ cô đào đâu ra một người bạn trai bây giờ? Tự nhiên lại đào hố cho mình lọt xuống dưới. Hừ, tức chết đi được.

Đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, Khánh Tường đánh liêu túm lấy một người đi đường, trông có vẻ khá đẹp trai.

- Đây là bạn trai của tôi! Anh hài lòng chưa?

Khánh Tường nhìn Trung Hiếu cười khẩy sau đó quay sang ôm tay chàng trai, giọng nói trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

- Anh yêu! Anh tới đón em sao? Em có thể tự đi về được mà

Lúc này người đàn ông đột nhiên đứng im bất động, không thốt ra được lời nào, giống như đã bị đóng băng ngay khi Khánh Tường vừa nói câu đó ra.

Ể? Bạn trai? Đùa nhau à!

Quay trở lại vài phút trước khi sự việc vừa xảy ra, thư kí Kim đang đi lon ton trên đường, tâm trạng của anh lúc này cực kì tốt luôn, vì sao ư? Vì hôm nay quán trà sữa mà anh yêu thích đã mở cửa sau vài ngày nghỉ bán. Chao ôi! Anh cực kì nhớ hương vị ở đây luôn. Vị béo béo thơm phức của trà sữa nhưng lại không làm người khác bị ngấy, vị ngọt thơm của thạch trái cây, vị đắng nhẹ của miếng socola nhỏ, bên trên còn phủ một lớp kem mỏng nữa. Tất cả thật tuyệt vời ông mặt trời, mới nghĩ tới thôi mà đã sướng rơn cả người lên rồi.

Nhưng! Tất cả đã sụp đổ vì cô gái này, cô ấy muốn kéo anh vô rắc rối gì đây? Mà hình như anh cũng không quen biết cô ta. Thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ. Anh phải nhanh chóng tới cửa tiệm ấy, vì hôm nay cửa hàng chỉ bán có 50 ly mà thôi, không nhanh là không còn đâu.

Nhìn thấy thư kí Kim có vẻ khó chịu và muốn rời đi, Khánh Tường hoảng hốt giữ anh lại.

Này này anh trai, đã phóng lao rồi thì nên theo lao đi, anh đừng để tôi phải biến thành trò cười cho tên đáng ghét này chứ.

Khánh Tường nhìn thư kí Kim bằng đôi mắt long lanh ngập nước, xiu nữa là trào ra ngoài rồi. Bảo Bối thấy thư kí Kim thì nhanh chóng quắp đuôi chạy lại, cọ cọ cái đầu mềm nhiều lông vào chân anh. Ôi! Đáng yêu chết mất.

Còn về phần thư kí Kim, từ khi thấy Bảo Bối chạy về phía mình thì anh đã xác định mình thua rồi.

- Tránh xa cô ấy ra, nếu anh còn làm phiền đến Khánh Tường thì đừng trách tôi.

Thư kí Kim nhìn Trung Hiếu bằng đôi mắt thách thức, khoe miệng anh còn nhếch lên tạo thành một đường cong xinh đẹp, tiếp đó, những khớp tay của anh bắt đầu kêu rôm rốp.

Sắc mặt Trung Hiếu hơi tái một chút, lưng áo anh ta đột nhiên ướt đẫm một mảng lớn. Anh ta viện cớ rằng mình có việc rồi nhanh chóng chạy biến trong

tích tắc.

Khánh Tường quay lại cảm ơn thư kí Kim về việc làm vừa rồi, nhân tiện cũng hỏi tên anh để dễ xưng hô.

- Tôi tên là Hoàn Kim, cô có thể gọi tôi là thư kí Kim.

Nói xong, thư kí Kim chào tạm biệt Khánh Tường rồi đường ai nấy đi.

Sau khi tắm xong, Khánh Tường mệt mỏi thả người xuống tấm nệm êm ái của mình, cô đưa tay với lấy điện thoại và gửi một tin nhắn bằng messenger.

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Hôm nay gặp Trung Hiếu, hần ta đòi quay lại]

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Rồi sao? Người đồng ý?]

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Nghĩ gì? Bà đây chưa thiện hần là may, ở đó mà mơ tưởng quay lại]

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Tốt lắm, mai một về ta thưởng]

Ở một nơi nào đó, thư kí Kim đang khóc như mưa, nước sắp chảy thành sông rồi, bà con cô bác chuẩn bị thùng để chèo chưa?

- Chủ tịch! Tại sao anh lại làm thế với tôi, tôi đã làm gì sai? Bất công quá mà huhuhu.

Hôm nay thật là một ngày đen đủi, trà sữa bán đủ 50 ly thì đóng cửa nghỉ, làm anh phải vất vả lặn lội đường xá xa xôi để tìm đến, cuối cùng lại ra về tay trắng. Chưa hết đâu vừa về đến công ty anh nghe như sét đánh ngang tai, anh bị giáng chức, không còn được làm thư kí riêng của chủ tịch nữa. Thư kí Kim khóc không ra tiếng nữa rồi. Hoàn toàn không hiểu được lý do vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lần đầu gặp em

Không khí hôm nay thật nóng nực. Bầu trời trong xanh không một bóng mây, một chút gió lại càng không. Với cái thời tiết bức bối như vậy, nếu không ở trong phòng có điều hoà thì thật sự sẽ phát điên.

Người đàn ông tựa người vào chiếc ghế lớn, thoải mái ngắm nhìn cảnh vật dưới ánh sáng mặt trời. Bên ngoài, xe cộ qua lại tấp nập, người người chạy tất tả tìm nơi mát mẻ.

Con phở vẫn nhộn nhịp như thường, dường như con nóng của thời tiết không thể ngăn cản được họ.

Xung quanh đông vui như vậy. Tại sao anh vẫn cảm thấy cô đơn?

Người đàn ông vuốt ve khung hình trong tay mình, khoe miệng cong lên nở nụ cười nhạt.

- Chủ tịch! Xe đến rồi

- Ừ!

Sau khi nghe thông báo từ thư kí, anh ta đặt khung hình về vị trí cũ. Nhanh chóng khoác áo lên rồi ra ngoài.

Căn phòng mang màu sắc lạnh lẽo y như chủ nhân của nó, toàn bộ đều được thiết kế theo tông chủ đạo là màu xám.

Lạnh lẽo, cô độc là từ đầu tiên nghĩ tới khi bước vào căn phòng này.

Trên bàn làm việc xếp hàng đồng văn kiện dày đặc, một chiếc laptop màu đen, một chậu cây cảnh tươi xanh, một chiếc khung ghi chức vụ màu xanh, và một khung hình nhỏ.

Bên tròn khung hình là tấm ảnh một cô gái đang nằm ườn người trên chiếc bàn gỗ dài, bên cạnh có những chồng sách lớn nhỏ khác nhau và một trong số chúng đang nằm chiếm chỗ trên đầu cô gái nhỏ.

Nhìn kĩ một chút thì đó không phải là những chồng sách, mà là những chồng truyện tranh.

Cô gái ngủ rất say, khuôn mặt xinh xắn hơi ửng hồng, một vài lọn tóc xoã xuống mặt cô. Nhìn vào thật khiến người ta muốn che chở và bảo vệ.

Bên góc phải của tấm ảnh có một dòng chữ nhỏ viết bằng bút chì.

Lần đầu gặp em

Và cô gái đó, chính là Khánh Tường.

Đó là một buổi chiều mùa Thu, thời tiết rất mát mẻ và thoải mái, Minh Hào lang thang dưới con phố đông người, hòa lẫn vào dòng người tấp nập nhưng anh vẫn cảm thấy rất cô đơn.

Anh mặc một bộ đồ hết sức giản dị, quần jeans và áo thun trắng, trên cổ có đeo chiếc máy ảnh xịn, anh rất thích những khoảnh khắc bình dị như thế này và thường xuyên chụp những tấm ảnh để làm kỉ niệm.

Thả hồn theo mây trời, Minh Hào tận hưởng không khí trong lành và thời tiết mát mẻ sau mưa, anh nở một nụ cười hết sức vui vẻ.

Ai chà, lâu rồi mới được thoải mái như vậy.

Bỗng nhiên Minh Hào khựng người lại, mau chóng chui vô một chỗ nào đó để che khuất tầm nhìn. Khi thấy người kia đã đi xa rồi, anh mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

May quá! Xém nữa là bị tóm rồi.

Vì ở trong nhà ngột ngạt quá, Minh Hào mới leo tường trốn ra ngoài chơi, cơ mà tại sao lại không đường đường chính chính bước ra ngoài mà lại đi trèo tường? Bởi vì Minh Hào đẹp trai của chúng ta bị cấm túc, anh đi chơi quá nhiều. Ở cửa chính có một con Pitbull chà bá lửa canh ở đó, ngăn không cho Minh Hào ra ngoài. Minh Hào trề môi nhìn con chó đó.

Xi! Không bằng một góc của Bảo Bối đáng yêu của anh

Mãi đến bây giờ Minh Hào mới nhận ra mình vừa mới chui vô nhà sách, thật tình anh cũng không thích sách cho lắm, nhưng bây giờ lờ vào rồi, với lại người kia cũng đang lượn quanh đây. Thôi thì ở đây một chút vậy.

Minh Hào đi loang quanh trong tiệm một hồi lâu thì chân đã mỏi rã rời, anh liền đi tìm chỗ nghỉ chân. Nhìn ngó xung quanh, tất cả các bàn đều đã chật ních người ngồi, Minh Hào không thể chen vô được. Anh đành tiến về chiếc bàn nằm ở phía trong cùng gần cửa sổ.

Anh tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, chăm chú xem lại những bức hình vừa chụp ban nãy, sau đó nở một nụ cười mãn nguyện.

Người bên cạnh đột nhiên xoay người về phía Minh Hào, bây giờ anh mới nhìn thấy khuôn mặt của cô gái, cô đang ngủ rất say, hai hai lông mày đột nhiên nhú lại vì chói. Cả người tỏa ra hương thơm nhẹ, rất dễ chịu.

Minh Hào ngần ngại nhìn người con gái này một lúc lâu, đến khi cô ấy hơi cựa người điều chỉnh tư thế, anh mới hoàn hồn lại, nhanh tay lấy máy ảnh chụp vài tấm.

Tìm Minh Hào bỗng nhiên đập thình thịch trong lồng ngực, mém tí xú nữa là nhảy vọt ra ngoài rồi. Người con gái nằm ngủ thật yên bình, bên ngoài, từng tia nắng yếu ớt đang xuyên qua ô cửa sổ, như muốn sưởi ấm cho cô gái bé nhỏ này.

Từ trước đến nay, Minh Hào không tin vào tình yêu sét đánh, anh cho rằng nó chỉ là giấc mơ màu hồng của mỗi thiếu nữ mà thôi, hoặc cũng lắm là chỉ có trong tiểu thuyết, ngoài đời làm gì có thật.

Nhưng hôm nay anh đã sai, có lẽ, anh đã bị say nắng cô gái nhỏ này rồi.

Bỗng một con đầu rất nhẹ ở cổ truyền đến, Minh Hào ho khan vài cái rồi vuốt cổ. Chắc chắc, khát nước quá đi, anh nhẹ nhàng đứng dậy, không gây ra bất cứ tiếng động nào, tránh việc đánh thức cô gái nhỏ.

Minh Hào quay lại với hai lon nước ngọt trong tay, anh không hiểu sao lại mua hai lon, một mình anh đâu có thể uống hết được. Ấy nhưng, hình ảnh cô gái nhỏ đang say giấc đột nhiên hiện lên trong tâm trí anh, hai tai Minh Hào chuyển sang màu đỏ nhạt.

Thôi thì mua cho cô ấy luôn vậy.

Minh Hào quay lại chiếc bàn cũ ban nãy, nhưng lại không thấy người đâu, cũng không còn những chồng truyện tranh ban nãy nữa, chả lẽ, tất cả đều do anh tưởng tượng ra?

Minh Hào vội vã đặt hai lon nước xuống rồi mở máy ảnh ra. Anh thở phào nhẹ nhõm, hình vẫn còn, không phải do anh tưởng tượng.

Thật may quá!

Có lẽ cô ấy đã đi rồi, thật tiếc khi chưa có cơ hội làm quen, Minh Hào có hơi hụt hẫng.

Anh ra khỏi nhà sách với tâm trạng rối bời, hôm nay gặp được một người con gái khiến anh bối rối, thật là kì lạ. Minh Hào rất muốn gặp người con gái ấy một lần nữa.

Cô gái à! Khi nào anh mới gặp lại em đây?

- - - - -

Vài tháng sau đó

Minh Hào ghé vào một tiệm trà sữa bên đường, cửa tiệm trang trí rất đẹp và bắt mắt, khiến anh cũng muốn tới thử.

Bên trong không quá đông, vì bây giờ vẫn còn rất sớm, chưa tới giờ cao điểm. Nhân viên phục vụ đặt một ly trà sữa lên bàn và một ly trà đá, sau đó ra ngoài.

Minh Hào nếm thử một chút, hương vị không tồi, vị ngọt thơm của trà sữa lan tỏa khắp khoang miệng của anh. Minh Hào đưa mắt quan sát xung quanh, ánh mắt anh dừng lại ở vị trí trong cùng của quán, tại đó, có hình bóng mà anh nhớ thương bấy lâu nay.

Minh Hào chuẩn bị đi đến làm quen, nhưng anh không di chuyển mà ngồi xụp xuống.

Cô gái với khuôn mặt buồn bã, hai mắt ầng ậc nước như trực trào ra ngoài, tay cô khuấy khuấy ly trà sữa, khiến cho miếng bánh flan trong ly sắp nát vụn.

Và rồi, thứ nước trong suốt như pha lê lăn xuống gương mặt trắng ngần của cô. Cô gái đưa hai tay che mặt, vai cô run lên bần bật theo tiếng nấc trong cổ họng.

Ngoài trời bắt đầu rả rích mưa, như muốn khóc cùng cô gái nhỏ này.

Và cô cũng không hề hay biết, ngày hôm đó có một người con trai muốn ôm cô vào lòng để an ủi vỗ về, nhưng lại không thể tiến tới với một danh phận gì, vì anh ta chẳng là gì của cô cả.

Đêm đó, hình ảnh của cô luôn luôn hiện lên trong tâm trí anh ta, khiến anh ta không thể nào ngủ yên được.

- - - - -

Định mệnh lại một lần nữa muốn đưa cô gái nhỏ đến với anh, mới để anh dầm mưa đi tìm Bảo Bối, sau đó lại ngã bệnh và được cô chăm sóc.

Người ta nói, trong cái rủi có cái may thật không sai.

Lần này, anh sẽ không để vụt mất cô nữa đâu, anh muốn là chỗ dựa của cô, muốn làm bờ vai cho cô tựa vào mỗi khi mệt mỏi, và sẽ là người lau đi giọt nước mắt mỗi khi cô khóc. À không, anh sẽ không bao giờ để cô khóc một lần nào nữa.

Cô gái nhỏ à, hôm nay là vừa tròn hai năm kể từ lần đầu tiên anh gặp em. Anh không biết quá khứ em đã trải qua những gì, nhưng từ bây giờ đã có anh rồi. Anh sẽ cùng em vượt qua mọi khó khăn ở hiện tại và tương lai, cho phép anh được ở bên em nhé. Được không em?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Di tiện tỳ

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Bảo Bảo cục cưng ời ời]

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Má! Sồn hết da gà rồi nè, có gì nói mau]

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Mai ta về nước, Bảo Bảo tới rước ta nha.<]

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Di có phải dân mù đường đâu mà rước. Di biết đường ở đây mà]

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Người ta thích được Bảo Bảo rước cơ, lâu lâu người ta mới về nước mà, năn ni luôn đó]

Khánh Tường đập đầu xuống gối trước mặt, tên này hôm nay còn bày đặt những nhẽo.

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Bà đây không phải nô tỳ để Di sai vặt, muốn làm gì thì làm ư?]

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Nô nô nô, ai nói Bảo Bảo của ta là nô tỳ nào, Di yêu thương còn không hết ấy chứ]

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Vậy Di là nô tỳ của Bảo Bảo đi rồi mai sẽ ra rước Di]

Khánh Tường vuốt tóc nhẹ, với cái tính cao ngạo của người đó thì làm sao có thể chịu làm nô tỳ được, như vậy mai không phải ra rước rồi. Mai cô bận chết đi được.

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Em có biết em đang nói gì không vậy Bảo Bảo?]

[Bảo Bảo của Di cute đáng yêu: Agooooo, Di à! Mai em rất bận, không thể đón Di được đâu]

Bỗng nhiên chấm xanh biến mất, Di cute đáng yêu của Bảo Bảo đã off năm phút trước.

Khánh Tường thờ dài, haizzz Di giận rồi. Cô bỏ điện thoại qua một bên, tập trung hoàn thành công việc của mình.

Đột nhiên, điện thoại của cô rung nhẹ, báo có tin nhắn tới.

[Di cute đáng yêu của Bảo Bảo: Thôi được rồi! Ngày mai lúc 10 giờ sáng, nương nương hãy hạ mình xuống rước tiểu nô tỳ bé nhỏ xinh đẹp này nha, còn bây giờ nô tì lên máy bay rồi, nương nương nhớ tới đúng giờ, không là chết với nô tỳ.]

Gửi tin nhắn xong thì trực tiếp tắt nguồn, người kia nhanh chóng lên máy bay về nước.

Ở bên này, mặt Khánh Tường đã đen như đất nôi.

Di à! Sự kiêu ngạo của Di chạy đi đâu hết rồi?

- -----

Khánh Tường vươn vai ngồi dậy, cô đưa tay che miệng và ngáp một cái rở dài, đầu tóc rối bù xù như ổ quạ.

Óáp, buồn ngủ quá đi

Khánh Tường đưa tay dụi mắt rồi lững thững bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Vừa đi vừa đưa tay vò vò tóc.

Ba mươi phút sau.

Khánh Tường bước ra với bộ đồ hết sức đơn giản nhưng cũng không kém phần xinh xắn. Chân váy tennis caro và áo thun. Chân đi giày bata màu trắng tinh, bên ngoài có đeo một chiếc balo nhỏ đựng tài liệu.

Nhìn Khánh Tường bây giờ giống như học sinh cấp ba hơn là một người trưởng thành.

Hôm nay là hạn chót của cô rồi, cô phải mang bản thảo đi nộp cho công ty, không sẽ bị rầy và trừ lương nữa.

Sau khi nộp bản thảo cho công ty, Khánh Tường nhanh chóng rời khỏi chỗ này, vừa đi vừa nhìn đồng hồ đeo tay. Chết thật, còn một tiếng nữa là tới 10 giờ rồi, phải nhanh lên mới được.

Cô chạy vọt ra khỏi công ty, luống cuống thế nào lại đụng trúng người ta, giấy tờ trên tay người đàn ông bay tứ tung trong không trung.

- Thành thật xin lỗi anh, để tôi giúp anh gom lại.

Khánh Tường gặp người chín mươi độ với người trước mặt, thành khẩn xin lỗi rồi mau chóng gom giấy tờ lại cho anh ta.

- Này này, cô đi đứng cái kiểu gì đấy? Bộ ăn trộm sợ người ta bắt hay sao mà chạy bán sống bán chết như thế hả?

Anh ta khó chịu đứng dậy, dùng tay phui đi lớp bụi bẩn còn dính trên quần áo, sau đó chỉnh đốn quần áo tóc tai lại rồi nhìn thẳng vào người đối diện.

Trong khi đó, Khánh Tường đã nhanh chóng thu lượm lại những giấy tờ hồ sơ quan trọng và đang chuẩn bị đưa cho anh ta.

- Ô, là anh sao?

- Là cô à?

Bốn mắt nhìn nhau chằm chằm, Khánh Tường hết sức ngạc nhiên khi gặp thư kí Kim ở nơi này, và thư kí Kim cũng không ngoại lệ, anh cũng không biết tại sao cô lại ở đây.

- Anh làm việc ở đây ư?

Khánh Tường đưa tập hồ sơ cho anh, sau đó đưa tay vuốt tóc của mình ra sau. Đây là hành động thường xảy ra khi Khánh Tường cảm thấy hồi hộp và

bất ngờ.

- Cũng không hẳn, đây chỉ là một công ty con trong tập đoàn của chúng tôi, hôm nay tôi được điều đến để kiểm tra thôi. Còn cô?

Thư kí Kim cũng muốn tìm hiểu vì sao cô lại đến nơi này. Nhìn bề ngoài thì Khánh Tường chẳng khác gì một cô học sinh cấp ba hết.

- À, tôi tới nộp bản thảo. Anh đã từng nghe tới bút danh Bảo Bảo chưa? Tôi là một họa sĩ truyện tranh.

- Ra vậy, cô có rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn trưa nhé, công việc của tôi sắp xong rồi.

Vừa nói dứt câu, điện thoại của thư kí Kim liền vang lên. Anh ái ngại nhìn Khánh Tường.

- Không sao, công việc là trên hết, vừa hay hôm nay tôi cũng không có thời gian, chúng ta hẹn hôm khác nhé.

- Được! Tạm biệt.

Khánh Tường vẫy tay tạm biệt thư kí Kim rồi tức tốc chạy tới sân bay, chỉ còn có ba mươi phút nữa là máy bay hạ cánh rồi.

Cô nhìn ngó xung quanh để tìm kiếm bóng hình khá quen thuộc, sân bay tấp nập người qua lại, thật khó để có thể nhận ra được, quan trọng nhất là hôm nay cô không mang kính, nên nhìn mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo như thế nào ấy, khó chịu thật chứ.

Một hơi ấm từ phía sau bao trùm lấy Khánh Tường, mùi hương dịu nhẹ phảng phất trong không khí, đôi bàn tay trắng nõn vòng qua eo cô, cái đầu màu nâu hạt dẻ nằm gọn trong vai Khánh Tường.

Khánh Tường giật mình quay người lại, người đang đứng đối diện cô có nhan sắc khiến cho mọi người ghen tị, da trắng nõn, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi xinh đẹp phớt màu hồng nhạt.

Trong nắng trưa gay gắt, có một người con trai đứng đó, mái tóc màu nâu hạt dẻ phát phơ trong gió. Anh ta gỡ chiếc kính râm màu đen đang đeo, để lộ ra đôi mắt to tròn. Di nhìn chăm chăm vào Khánh Tường, nở một nụ cười yêu nghiệt tuyệt đẹp.

- Bảo Bảo, nhớ Di không?

- -----

ahuhu, ta chăm ra chap như vậy mà mấy nàng bơ ta _3 J L)_

Không thèm ngó ngang gì tới ta hết, ta buồn ta khóc đây ("|| ~p|| ~")

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người ta nhớ Bảo Bảo mà

- Di! Làm em hết hồn.

Khánh Tường nhìn Di đầy oán trách, tự nhiên từ đâu chui ra ôm người ta à, còn đang ngoài đường nữa chứ, Di không ngại nhưng mặt em sắp chín rồi đây này.

- Ư ư người ta nhớ Bảo Bảo nên mới ôm mà, đâu phải ai người ta cũng ôm đâu.

Di giương đôi mắt cún con nhìn chăm chăm Bảo Bảo, đáng vẻ như bị mắng oan ấy, long lanh sắp khóc rồi kìa.

- Thôi không nhõng nhẽo nữa, Di lớn rồi mà cứ như con nít là sao? Lại đây em cho ôm nè.

Khánh Tường thờ dãi rồi giang hai tay ra chờ sẵn để Di ôm, người kia không chần chờ gì nữa, nhanh chóng lao vô ôm trọn Khánh Tường vào lòng.

- Di à, Di ba mươi mốt tuổi rồi hay mới ba tuổi một tháng vậy? Những nhẽ thấy sợ.

- Nâu nâu, Di mới ba tháng tuổi thôi, vì thế Bảo Bảo phải chăm sóc và yêu thương Di nhiều vô.

Trên mặt Khánh Tường xuất hiện vài vết đen, cái này Di cũng nói được nữa hà Di?

- Bảo Bảo

- Oí?

- Di đói rồi.

Bụng người nào đó đột nhiên kêu lên òn ọt, Di gãi đầu cười hì hì, tay còn lại xoa xoa cái bụng lép xẹp của mình.

- Rồi, đi mua nguyên liệu rồi em nấu cho Di ăn nha.

Nghe tới đồ ăn, người nào đó tươi tỉnh hẳn, gật đầu lia lịa rồi kéo Khánh Tường ra ngoài.

Cô lắc đầu bất lực, Di à! Có cần phấn khích tới vậy không chứ?

Khoan đã, có gì đó không ổn, Khánh Tường kéo Di dừng lại và hỏi.

- Di! Vali của Di đâu?

Một giây

Hai giây

Ba giây trôi qua

Di vỗ đầu cái búp một cái rồi thở dài ngao ngán.

- Haizzz, người ta nhớ Bảo Bảo quá nên mới nhanh chóng bay về đây, đâu có soạn đồ đâu mà đòi vali, chỉ có cái balo nhỏ này thôi à.

Nói rồi chỉ vô cái balo phía sau lưng mình.

Khánh Tường chính thức câm nín. Thôi được rồi, Di muốn đi đâu thì đi, nhưng mà từ từ thôi, em sắp té rồi đây này.

- -----

- Này! Cậu có thấy hai người ở đằng kia không? Đẹp đôi quá cơ

- Ủ! Nhìn họ hạnh phúc ghê, thật là ghen tỵ

- Cô gái xinh quá, cậu trai kia cũng thật đẹp

Những lời thì thầm to nhỏ lọt vào tai Khánh Tường, không phải cô vênh tai lên nghe đâu à nha, là nó tự chui vào đấy. Cơ mà hình như họ hiểu lầm cô với Di là một cặp rồi.

- Di! đẩy xe qua đây với em

Cậu con trai đẩy chiếc xe tới chỗ Khánh Tường, lười biếng dựa vào kệ thức ăn sau lưng, chăm chú nhìn Khánh Tường lựa đồ.

- Di muốn ăn gì?

- Gì cũng được, miễn là em nấu.

Di mỉm cười nhìn Khánh Tường, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười hết sức cung chiêu. Sau đó Di tiến tới bên cạnh Khánh Tường, đưa tay lấy xuống hộp thức ăn mà cô đang nhón chân với lấy nhưng không tới.

- Bảo Bảo, em có uống sữa tăng chiều cao không vậy?

- Di! Đừng có chọc em nữa

Khánh Tường phụng phịu nhìn Di, đừng ý cao mà bắt nạt tui à ghen.

Di cười rồi xoa đầu Khánh Tường, mặc kệ ai đó đang phồng mang trợn má uất hận.

- Bảo Bảo ở đây nha, Di ra đây một chút, không được chạy lung tung kéo người ta lại nhằm là trẻ lặc thì khổ.

Khánh Tường bán cho Di đôi mắt hình viên đạn, lửa giận bốc lên ngàn ngút trong đáy mắt, Khánh Tường lấy một chiếc dép in hình nhân vật hoạt hình vừa mua nhắm thẳng tới đầu Di mà ném.

Bốp

Di ngồi xụp xuống đất ôm đầu xoa xoa, sau đó đứng lên, lượm chiếc dép chạy lại chỗ Khánh Tường bỏ vào xe đẩy hàng rồi chạy biến.

Khánh Tường nở nụ cười, cô và Di không phải họ hàng thân thích gì hết. Chỉ là bạn quen qua mạng mà thôi. Ấy vậy mà khi ở bên nhau lại có cảm giác rất thoải mái dễ chịu. Di năm nay ba mươi một tuổi rồi. Đối với người ngoài Khánh Tường không biết, nhưng mỗi khi ở cạnh Khánh Tường Di lại hóa thành một đứa trẻ con thích nũng nịu.

Di là một độc giả đáng yêu của Khánh Tường, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Khánh Tường biết được Di đang sống và làm việc ở nước ngoài, rất ít khi về Việt Nam nên cũng có chút nuối tiếc.

Không hiểu sao Khánh Tường rất tin tưởng người bạn ở xa này, nên mọi buồn vui gì Khánh Tường cũng chia sẻ cho Di nghe, cho nên Di cũng biết khá nhiều về Khánh Tường.

Sau khi Di vừa rời đi, một bóng đen nhanh chóng biến mất.

Lộp cộp, lộp cộp

Tiếng bước chân ngày càng nhanh và khẩn trương, như sợ mất đi dấu vết vậy. Người đàn ông đứng giữa siêu thị quay qua quay lại nhìn xung quanh. Anh ta bất giác cắn môi.

Chết tiệt, mất dấu rồi.

Bỗng nhiên toàn thân anh ta cứng đờ, hai chân nhúc nhích nhưng không thể di chuyển được. Cổ anh ta bị ghim chặt, một lực mạnh tác động vô khiến nó trở nên đau rất và khó thở. Khuôn mặt anh ta trắng bệch như xác chết.

- Anh là ai? Tại sao lại theo dõi chúng tôi?

Giọng nói ngọt ngào nũng nịu ban nãy tự nhiên biến mất, thay và đó là giọng lãnh khốc mang âm vực địa ngục, Di nhếch môi cười, thò thẻ bên tai khiến anh ta lạnh sống lưng.

Cơ thể người đàn ông run lẩy bẩy, anh ta cố gắng há miệng thật to để hợp lấy không khí, anh ta sắp chết ngạt rồi. Sau đó, anh ta lắp ba lắp bắp nói.

- C... cô chủ... th... tha cho t... tồ... tôi.

- -----

Nay 30 tết rồi, Minh tặng mọi người thêm một chap coi như là lì xì tết đây Các cậu yêu thương tớ nhiều vô nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chiếc vòng của Bảo Bồi

- Di, đi đâu nãy giờ thế?

Khánh Tường vui vẻ khi nhìn thấy Di từ đằng xa, tự nhiên đi mất mà không hề nói một tiếng là đi đâu, khiến cô cũng sốt ruột theo.

- Hi, thì đi mua đồ cho Bảo Bảo chứ sao nữa.

Di cười hi hi gãi đầu, lấy từ sau lưng ra một bộ quần áo liền thân hình khủng long màu xanh chuối, đáng yêu hết sức à.

- Wow, đẹp quá, sao Di biết em thích mà mua?

Khánh Tường đưa tay lên che miệng, đầu đi sự kinh ngạc và vui vẻ cực độ. Trời ơi, cô thích mẫu này cực kì luôn, nhưng lần nào đặt cũng hết hàng. May mà Di mua được, nếu không cô sẽ buồn chết mất thôi.

- Sở thích của em, Di lạ gì chứ.

Thiên Di đưa tay xoa cái đầu nhỏ của Khánh Tường, lộ ra nụ cười hết sức cưng chiều.

Sau khi thanh toán xong, Khánh Tường và Thiên Di thong thả ra về. Khánh Tường vui vẻ ôm bộ đồ nhảy chân sáo đi trước, còn Thiên Di tay xách nách mang lèo đèo theo sau. Khánh Tường vui lắm, cứ cười mãi thôi.

- Hóa ra em là đồ đào mỏ như vậy, mới tuần trước còn khoác tay bạn trai trước mặt anh, hôm nay lại dẫn thằng nào về nhà nữa đây?

Trung Hiếu cười khẩy khi nhìn thấy Khánh Tường và Thiên Di đang đi về phía mình, chính xác hơn là nhà Khánh Tường. Gã đã ngồi đây chờ từ sáng sớm tới nhà chỉ để mong gặp được cô. Suy đi nghĩ lại, bộ dạng lúc đó của Khánh Tường và người đàn ông đó kì lạ lắm.

- Ô! Anh là Trung Hiếu à?

Thiên Di nhìn thẳng vào người đối diện, khóe miệng cong lên nở nụ cười thích thú, Di bỏ một vài túi đồ xuống đất, sau đó đưa tay khoác lên vai Khánh Tường, ánh mắt hiện lên vẻ chăm chọc.

Trung Hiếu giật mình vì nghe có người gọi tên, gã hết sức kinh ngạc, cậu con trai này gã không quen biết, nhưng tại sao lại biết tên của gã? Trung Hiếu vẫn tiếp tục giữ im lặng.

- Người ta hỏi mà không trả lời được coi là bất lịch sự, hay anh đang khinh thường tôi?

- Không có

Trung Hiếu nhanh nhẩu phân bua.

- Anh nói Khánh Tường là kẻ đào mộ? Anh có tư cách nói câu đó ư kẻ cầm súng? Ôi thật không ngờ, chiếc súng ấy lại xấu đến vậy. Bé cưng à, thời gian đó mắt em bị bù lạch ăn rồi hả?

Thiên Di quay sang nhìn Khánh Tường, giọng điệu oán trách không hề nhẹ.

Vốn dĩ cứ nghĩ người cầm súng Bảo Bảo phải là một kẻ nào đó nhan sắc cũng từ khá trở lên chứ, haizzzz làm to rồi, làm to rồi.

- Hồi đó có lẽ em bị bỏ bùa làm mờ mắt rồi

Khánh Tường trưng ra bộ mặt tôi đây chỉ nói sự thật thôi nhé. Khiến cho Thiên Di cười thích thú, còn Trung Hiếu thì nghếch mặt ra vì ngạc nhiên.

- Anh cũng thật ngu ngốc, nếu đã là người yêu thì đương nhiên phải có những cử chỉ thân mật với nhau, một cái khoác tay mà nói lên được gì? Bạn bè bình thường cũng có thể làm như vậy mà, anh đã thấy Khánh Tường và người đó làm hành động gì quá mức chưa?

Trung Hiếu im bặt, cúi gằm mặt xuống, đúng là như thế.

Nhìn bộ dạng của Trung Hiếu, Di cười khẩy, đúng như dự đoán

- Hừm... cái này mới gọi là người yêu

Nói rồi Di cúi thấp mình xuống, đặt một nụ hôn phớt lên gần khóe môi của Khánh Tường, nhưng từ góc nhìn của Trung Hiếu, là một nụ hôn lên môi.

Khánh Tường giật mình nhắm chặt mắt lại, mi mắt của cô khẽ run run, Khánh Tường rửa thầm trong lòng.

Di!!!!!!!, đang làm trò gì thế hả

- Đấy anh thấy chưa, giờ thì đừng làm phiền Bảo Bảo của tôi nữa.

Di nói rồi ôm eo Khánh Tường lướt qua người Trung Hiếu, mặc kệ gã ta đang đứng như trời trồng trước sân, thôi kệ, có người canh cửa cũng tốt.

- Di, tắm rửa đi rồi ra ăn, để em đi nấu cơm cho.

Khánh Tường buông túi xuống, nhanh chóng đẩy Di ra ngoài, cô vẫn còn sốc vì nụ hôn ban nãy. Khánh Tường đóng sập cửa lại rồi tựa lưng vào cánh cửa.

Chuyện gì vừa xảy ra? Di hôn mình?

Khánh Tường chăm chú xào nấu trong căn bếp nhỏ của mình, mùi đồ ăn đã thoang thoảng khắp nhà. Hít hà, thơm quá đi thôi. Cô đeo một cái tạp dề hình gấu trúc rất dễ thương. Chắc chắn, nhìn mà ấm lòng ghê.

Sườn xào chua ngọt, rau muống xào tỏi, canh cải nhúng nấu với mọc sống, một đĩa trứng chiên vàng ươm, và một tô cơm trắng đầy ụ.

Một vòng tay ấm áp siết chặt lấy vòng eo của cô, Khánh Tường quay người lại thì hết sức kinh ngạc.

Đẹp! Đẹp quá.

Trước mặt cô là một cô gái có mái tóc dài được uốn và nhuộm đuôi màu xám, một màu khá là kén da, nước da cô gái trắng và mịn mà như ngọc trai, Di mặc một bộ váy ngủ hơi mỏng, có thể nhìn thấy được thứ gì đó đang phập phồng sau lớp vải mỏng.

Di vuốt tóc về phía sau, nở nụ cười xinh đẹp nhìn Khánh Tường.

Yêu nghiệt! Đúng là yêu nghiệt mà

Khánh Tường đưa tay lên che mũi, trong lòng thầm oán trách.

Di kia! sặc xy quá vậy, máu mũi của em sắp chảy rồi nè.

- Di! Di đẹp như vậy, tại sao cứ thích giả trai làm gì chứ?

Thú thật thì Khánh Tường cũng khá ghen tỵ với thân hình của Thiên Di, người gì đâu mà vừa đẹp, vừa trắng, vừa dễ thương như kia. Ngắm Di cho đã rồi nhìn lại mình, tui thật chứ.

Thiên Di chăm chú quan sát Khánh Tường, nhìn thấy cô đang tỉ mỉ gọt trái cây thì khẽ cười.

- Lý do đơn giản lắm... Người ta muốn làm chỗ dựa cho em.

Lời nói ngọt ngào ấy nhỏ lắm, tựa như gió thoảng qua tai vậy, chắc chắn Khánh Tường sẽ không thể nghe thấy được đâu.

Sau khi ăn uống no nê xong, Thiên Di lãnh phần dọn dẹp chén bát, còn Khánh Tường ngồi vắt chéo trên lên ghế đọc truyện tranh.

Bỗng nhiên có một tiếng động nhỏ ở cửa, Thiên Di buông bỏ chén bát xuống, chạy ra mở cửa. Đập vô mắt cô là một cục nhiều lông đen xì, chi lộ ra hai con mắt sáng trưng kia thôi.

RẦM

Thiên Di đóng cửa cái ầm ròi quay về tiếp tục sự nghiệp cao cả của mình. Rửa chén, vâng, cao cả thật.

- Di ơi, ai ngoài đó thế?

Khánh Tường thò đầu ra khỏi cuốn truyện tranh, hóng hót dò hỏi

- Buru phẩm người ta gửi nhầm thôi mà.

Khánh Tường cũng ậm ừ cho qua, tiếp tục vui đầu vào cuốn truyện tranh. Tiếng động một lúc một lớn hơn, kèm theo những tiếng rên ư ử. Lần này Khánh Tường đích thân ra ngoài xem xét, bỗng nhiên cô cảm thấy thiếu thiếu cái gì ấy, nhưng lại không nhớ ra nó là gì.

Sau khi mở cửa ra, khoe miệng Khánh Tường giựt giựt vài cái, gân xanh trên trán dần dần hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt sắc bén nhìn xuống phạm nhân dưới chân mình, Khánh Tường gằn từng chữ một.

- Chán sống rồi đúng không? Bảo Bối.

Nói rồi cô kéo sên sệt Bảo Bối vô nhà, Bảo Bối ngoan ngoãn ngồi im để bị kéo không một xú than van.

Bé biết lỗi rồi mà, huhu

Tội là tội cô giúp việc kia thôi, Thiên Di khó nhọc lê từng miếng giẻ lau đi những vệt đen đen nâu nâu còn dính lại trên sàn.

Khánh Tường xích Bảo Bối vào một góc cây, sau đó xắn tay áo và quần lên để tắm rửa cho Bảo Bối, dơ quá đi mất. Khánh Tường khó chịu phát vào mông Bảo Bối vài cái cho đỡ tức.

Cho đi chơi nhưng với điều kiện là phải sạch sẽ, đủ đốn cho lấm vào rồi té xuống vũng sinh lầy rồi đây này.

Thiên Di nhàn nhã ngồi trên ghế thưởng thức trái cây mát lạnh mới lấy trong tủ ra, đưa mắt quan sát Khánh Tường ở phía đối diện.

- Di! Lấy dùm em cái khăn bông trong phòng tắm đi, cảm nấy sây cho em luôn, chứ không bé cảm lạnh mất.

Khánh Tường ra lệnh nhưng không thèm nhìn Di đến một cái, còn Di ngoan ngoãn để bị sai vặt. Di mang khăn lông ra rồi trùm lên người Bảo Bối, sau đó phụ Khánh Tường sấy lông.

Bỗng nhiên Thiên Di chạm phải thứ gì đó cộm cộm, cô nghĩ thầm chắc là vòng cổ thôi mà. Di lật miếng kim loại đó ra, sau đó cô khựng lại.

- Bảo Bảo, làm sao em có được chú chó này?

Thiên Di nghi hoặc nhìn Khánh Tường chăm chăm.

- Em không biết, ai đó đã bỏ trước cửa nhà em.

Khánh Tường thành thật trả lời, sau đó tiếp tục sấy lông cho Bảo Bối.

Khóe miệng Thiên Di nở nụ cười thích thú.

Giỏi lắm, người của chuy mà cung cũng dám sờ mó tới à?

Trong căn phòng nhỏ, có một người đàn ông nằm ườn trên bộ ghế salon màu lông chuột ẩm áp, một tay đưa lên che trán, tay còn lại buông thõng xuống. Dưới mặt đất là những chai rượu rỗng ruột còn vương vãi khắp sàn, và kèm theo vài tấm hình.

Tất cả chúng đều là những tấm hình Khánh Tường và Thiên Di tay trong tay cùng nhau bước vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mĩ Quyên

Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng một cái đã gần một tuần Thiên Di ăn dầm ở đề nhà Khánh Tường rồi.

Khiếp! Chưa bao giờ thấy cặp đôi nào lại khác nhau như Di với Bảo Bối,

Mà tính Di cũng kì, hơi đâu mà đi so đo với một đứa ngáo như Bảo Bối cơ chứ.

Haizzzz. Diễn hình là

- Cục cưng, tối nay trời trong xanh mát mẻ, cưng hãy cùng anh đẹp trai này ra ngoài dạo phố một chút nào.

Thiên Di hí hửng chạy tới ôm cổ Khánh Tường mà nheo, thiếu điều muốn kéo cô ra ngoài luôn rồi. Khánh Tường gấp quyển truyện tranh đang đọc dở, đưa tay tháo kính xuống rồi dụi dụi mắt, đáng yêu quá trời luôn. Cô ngán ngẩm nói.

- Di, buổi tối trời trong xanh bao giờ? Với lại, nhìn bộ dạng Di bây giờ giống anh đẹp trai lắm à?

Khánh Tường quay lưng lại, chống cằm nhìn Thiên Di, Di mặc một chiếc quần đùi jean rách, chân đi đôi converse một sao và một chiếc áo hoodie màu xanh lục, mái tóc xám xinh đẹp xoả tự nhiên.

Đấy! Gì mà anh đẹp trai, chị đẹp gái nghe còn lọt tai.

- Gấu

Bảo Bối đáng yêu nhà ta nghe tới hai chữ "ra ngoài" là xoắn suốt hết cả lên, cu cậu chạy vào phòng rồi trở lại gặm dây xích ở miệng, cái đuôi nhiều lông cứ phe phẩy qua lại, đôi mắt to tròn sáng rực mong chờ.

- Méo

Thiên Di không thương tiếc đá bay Bảo Bối vào trong, cu cậu di chuyển theo đường parabol tuyệt đẹp rồi hạ cánh an toàn trên chiếc giường êm ái của Khánh Tường, đôi mắt ầng ậc nước chỉ chực trào ra, tiếng ư ư phát ra trong cổ họng.

Hừ, không cho bé đi, bé càng không cho Khánh Tường đi.

Bảo Bối nhanh chóng chạy lại cửa, hoá thân vào một người lính vững trãi trấn giữ kinh thành, quyết không để địch lọt ra ngoài. Để xem, dám bỏ rơi bé à>

Ấy thế mà

Kế hoạch cao cả bỗng nhiên sụp đổ trong tích tắc, Bảo Bối xanh mặt cúp đuôi chạy biến khi thấy Thiên Di nở nụ cười hết sức thân thiện trên môi, tay phải còn cầm chiếc chổi lông gà nhỏ nhỏ xinh xinh.

Thôi thì, thà ở nhà chứ không dễ bị sưng đít. Ahuhuhu Q^Q

Khánh Tường lắc đầu chào thua, cô đứng dậy vuron vai rồi thay đồ cùng Thiên Di ra ngoài.

Khánh Tường mặc đồ khá giống với Thiên Di, chỉ khác cái áo hoodie màu đỏ và một chiếc balo đeo chéo trước ngực mà thôi. Hai người tay trong tay tung tăng ra ngoài.

Thiên Di thích thú đi lòng vòng trong công viên trẻ con, nhìn những đứa trẻ nô đùa vui vẻ mà lòng cô cũng vui lây. Di mua hai cây kẹo bông gòn, một cây

đưa cho Khánh Tường, một cây để mình ngắm

- Bảo Bảo, chơi cái này, chơi cái này đi.

Mắt Di sáng rực nhìn chăm chăm Khánh Tường rồi chỉ trỏ vô chiếc tàu lượn siêu tốc dành cho con nít, Khánh Tường vuốt cằm ngẫm nghĩ.

Chắc chắc, nếu Di có đuôi thì chắc chắn đang phe phẩy qua lại cho coi

Nghe rồi Khánh Tường chạy đi mua hai vé tàu lượn rồi leo lên tàu ngồi. Di phấn khích lắm, cứ nhìn qua nhìn lại rồi thúc dục người quản lý.

- Anh đẹp trai à, bám chạy đi mà

Hai mắt long lanh hút hồn nhìn chăm chăm vào người ta, anh quản lý hơi đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa

Tiếng hét chói tai bắt đầu vang lên, Thiên Di ôm chặt cánh tay Khánh Tường kêu gào.

- Cho tôi xuống, cho tôi xuống đi mà, huhu

Tàu lượn đến vòng thứ hai, tiếng hét của Thiên Di vẫn chưa có dấu hiệu dừng

- Mừng quá, chạy chậm lại rồi, sắp xong rồi --, aaaaaaaa, chưa hết nữa hả? Huhuhu cho tôi xuống

Vòng thứ 3

- Cái gì?????? Vẫn còn nữa hả? Má ơi cứu connnnnnn

Hết ba vòng quay, Thiên Di chân trước đá chân sau lao đảo bước xuống, xung quanh mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt thích thú, người đẹp thường sợ cảm giác mạnh như vậy sao?

Khánh Tường cũng bụm miệng đi xuống, không phải là cô buồn nôn, mà bụm miệng lại để cười, ngồi cạnh nghe Di hét mà Khánh Tường nhịn cười không nổi.

- Hahaha, Di à, chị còn đòi đi nữa không?

Khánh Tường ôm bụng cười ngặt nghèo, khoe mắt còn chảy ra vài giọt nước, Khánh Tường đưa tay gạt đi rồi đỡ Di ra ghế ngồi.

Thiệt tình, chỉ là tàu lượn cho con nít thôi mà đã vậy rồi, mai mốt dẫn đi cái cao hơn thì sao đây?

- Thôi, người ta không dám đi nữa đâu

Thiên Di ôm eo Khánh Tường nũng nịu, đầu gục xuống vai cô.

Bé cần tịnh tâm, huhuhu

- Ái chà chà, bị đá đau quá rồi giờ chuyển sang yêu con gái luôn rồi à?

Khánh Tường vỗ về Di, không quan tâm đến giọng nói đó, từ lâu rồi, cô không muốn nghe giọng nói kinh tởm này thêm nữa.

- Đây! Tao đang nói mày đó

Mĩ Quyên tức giận trừng mắt nhìn Khánh Tường và Di, cô ta cười khẩy khinh thường

- Bảo Bảo! Chó ở đâu mà sủa to thế, làm người ta khó chịu rồi nè.

Thiên Di xoa xoa thái dương của mình, Khánh Tường nhanh nhẩu đưa cho Di chai nước khoáng, uống xong Di thấy đỡ hơn rồi.

- Ăn nói cho cẩn thận vào, nếu không tôi sẽ kiện cô vì tội xúc phạm danh dự của người khác.

Mĩ Quyên tức hộc máu nhưng lại không làm gì được, cô ta thất thần nhìn Di, ban nãy vì bị tóc che phủ nên cô ta không thể nhìn rõ được. Người này là ai mà đẹp như vậy?

- Hừ, yêu con gái thì sao? Vẫn tốt hơn cái thứ người ta vứt đi mà mình còn nhặt về xem như bảo bối.

Di vuốt tóc về phía sau, chân bắt chéo nhau thành hình chữ ngũ, cánh tay thon dài luồn ra phía sau ôm lấy bả vai Khánh Tường, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Mỹ Quyên.

- Cô.. Cô nói cái gì, đồ vứt đi là cái gì?

Khánh Tường thích thú nhìn Mĩ Quyên tím tái mặt mày đứng đó, cô nhẹ nhàng nói.

- Giật bỏ người ta mà làm như mình thanh cao lắm, tôi nói cho cô biết. Mẹ tôi thường dạy phải biết bố thí cho những người có hoàn cảnh khó khăn những thứ tôi không dùng tới nữa. Như vậy khác gì cô đang dùng đồ tôi vứt đi? Sao nào, cô còn gì để nói nữa không?

- Mày...

- À quên, tôi quên chưa nhắc nhở cô một điều. Đừng tự hào khi cô cướp được thứ gì từ tay người khác, đặc biệt là đàn ông. Vì nếu họ có thể vứt bỏ người mình yêu để chạy theo người thứ ba, thì sớm muộn gì họ cũng vứt bỏ cô để chạy theo người cho anh ta nhiều lợi ích hơn thôi. Cứ chờ đi, không lâu đâu.

Khánh Tường đứng phất dậy, nắm tay Di rời khỏi chỗ ô uest này, chắc chắn, phải thờ chung bầu không khí với kẻ đáng ghét thật khó chịu. Khánh Tường đưa tay phe phẩy trước mũi, sau đó quay lại nhìn Mĩ Quyên đang sững người ở đó, cô nhếch mép cười khẩy.

- Tạm biệt, kẻ nghèo khổ

- -----Mừng 1 lì xì cho các cậu 2 chap luôn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lại là anh

- A! Mẹ Su Su tới rước bé ạ

Khánh Tường bông bé poodle trong tay âu yếm vuốt ve, bé mới được cô cắt tỉa lông và tắm gội cho sạch sẽ thơm tho, nhìn yêu lắm cơ.

Bé nhìn thấy người phụ nữ trước mặt liền đưa hai chân vối vối lấy, đòi bế.

Awwww rụng tim mất rồi

- Hi, em vất vả rồi, chị có mua chút đồ ăn tới cho em đây

Mẹ Su Su vừa nói vừa đưa túi trà sữa cho Khánh Tường, bên trong còn có vài chiếc bánh donut thơm phưng phức

Ái chà chà, thích quá đi thôi.

- Cảm ơn chị nhiều lắm

Mẹ Su Su vẫy tay chào tạm biệt Khánh Tường, trước khi đi Su Su còn nhướn người qua thơm lên má Khánh Tường một cái nữa cơ.

Dễ thương quá trời luôn.

Khánh Tường mới được nhận vào làm ở cửa hàng chăm sóc thú cưng, cô làm việc rất chăm chỉ và tỉ mỉ. Thường ngày ở nhà chăm Bảo Bối quen rồi, nhưng khi tới làm ở đây thì mới nhận ra Bảo Bối nhà cô còn dễ dãi chán. Nhìn vào vết cào còn đỏ ửng trên tay mình, Khánh Tường thở dài.

Haizzzz, xiu về phải mua chút chích cho Bảo Bối mới được

- Hey Khánh Tường, có người gặp em này

Anh chủ cửa hàng vẫy vẫy tay để gây sự chú ý của Khánh Tường, sau lưng anh ta còn có thêm một người. Cậu ta mặc một chiếc quần jean rách gối, chân đi dép có quai hậu và mặc một chiếc hoodie màu xám.

Khánh Tường giật mình quay lại phía sau, các chị nhân viên xung quanh đều trầm trồ khen ngợi, hai mắt sáng rực lên. Khoé miệng Khánh Tường giật giật vài cái.

Chắc chắn, đẹp trai nhì.

- Khánh Tường iu dầuuuuuuu.

Thiên Di vui vẻ đi tới chỗ Khánh Tường đang ngồi nghỉ, nờ một nụ cười xinh đẹp nhìn cô.

- Bái bai cục cưng, hôm nay Di phải về rồi:< không thể tiếp tục thực hiện kế hoạch ăn bám em lâu dài được. Thật là tiếc quá đi mà.

Hờ hờ, những lời này chị cũng dám nói hay sao?

- Nhưng mà người ta đã làm món bánh em thích để sẵn trong tủ lạnh rồi nha, xúi về em nhớ ăn đấy.

Nói rồi Di nháy mắt nhìn Khánh Tường một cái, trong lòng hồi hộp không thôi.

Nào nào, khen ta đi, khen ta giỏi giang dễ thương đi.

Khánh Tường đương nhiên biết trong lòng Di đang nghĩ gì, đành tặc lưỡi khen cho Di vui.

- Di của em là giỏi giang dễ thương như quả đất.

- Hí hí, bây giờ mới nhận ra là trễ quá rồi nha

Coi kìa coi kìa, mới khen có một chút mà cái mặt đã nghênh lên thế kia rồi.

- Ô nhưng mà Di đi rồi ai chăm Bảo Bối cho em?

Bây giờ Khánh Tường mới nhận ra sự quan trọng của bạn nào đó, chiều cô mới hết giờ làm, nếu Di đi rồi ai sẽ chăm lo cơm nước cho Bảo Bối đây?

Thiên Di vuốt mái tóc ngắn tũn của mình, tuy là tóc giả nhưng chất liệu tốt lắm nha, mượt y như tóc thật vậy.

- Đừng lo, Di đã sắp xếp ổn thoả rồi, em yên tâm.

- Nhưng..

Chưa nói hết câu, Khánh Tường đã bị ngón tay thon dài của Di chặn lại ở môi, cô phồng miệng tức giận

Có trời mới tin Di

Di âu yếm xoa đầu Khánh Tường, sau đó bẹo cái má bầu bĩnh trắng nõn kia, khẽ cười.

- Đi nha, tới nơi rồi sẽ gọi cho em.

- Ủ!

Khánh Tường có chút buồn bã, Di đi rồi, cô sẽ lại trở về cuộc sống tẻ nhạt kia mất thôi.

Nhưng Khánh Tường sẽ rút lại ý nghĩ đó nhanh thôi, sau khi biết được bạn nhỏ kia đang bị đối xử như thế nào. Khánh Tường sẽ nguyên rửa tám đời nhà Di mất thôi.

Ở một nơi nào đó, trong căn nhà nhỏ ấm áp. Có một bạn nhỏ đang ngồi trong xó nhà. Bảo Bối bị Di trói chặt vào tủ quần áo, miệng còn bị nhét thêm quả lê bự chà bá, bé không thể sửa đề cầu cứu được, những tiếng ư ừ đáng thương ngân lên trong cổ họng, hai chân giãy đành đạch dưới sàn.

Khánh Tường! Khánh Tường đang ở đâu? Mau về hộ giá, trăm sắp không trụ được nữa rồi. Huhuhu. Thiên Di đáng ghét, trăm chỉ lỡ miệng cắn hư đôi giày hiệu mới mua thôi mà, có cần phải đối xử với với trăm như vậy không?

Đồ không biết yêu thương động vật xinh đẹp. Hừ hừ

Thế đấy, Bảo Bối của chúng ta đáng thương quá cơ. Haizzzzzzzz

Khánh Tường lê từng bước mệt mỏi quay trở về nhà, sao đường về nhà hôm nay dài thế nhỉ? Cô chán nản nhìn vào túi lớn túi nhỏ xách trên tay, cứ ngỡ Di còn ở đây nên mua nhiều thức ăn lắm. Ai ngờ...

- O! Sao anh lại ở đây?

Khánh Tường bất ngờ nhìn người con trai trước mặt, anh ta làm gì ở đây mà bên cạnh lại có túi lớn túi nhỏ thế này?

- Xin lỗi, tôi biết là hơi đường đột, nhưng cô có thể cho tôi ở nhờ vài ngày được không? Tôi bị công ty sa thải và không có tiền trả tiền nhà, nên bị đuổi.

Minh Hào thành khẩn cúi đầu nhờ vả, hai vai anh run lên bần bật, hai tay nắm hờ ở hông khẽ run, Minh Hào cắn chặt môi dưới.

- Hả? Anh muốn ở nhờ? Chúng ta có thân quen gì nhau đâu?

Khánh Tường hoài nghi nhìn Minh Hào, cô nhìn thấy anh ta có chút quen mắt, kể từ khi chăm sóc anh ta, cô có cảm giác rất lạ về người này.

- Tôi không có bạn bè hay người thân ở đây, nên mới dám tới nhờ sự giúp đỡ của cô. Xin cô đẩy

- Nhưng vợ anh đâu? Sao không ở nhờ nhà cô ấy?

Vợ? Vợ nào?

Minh Hào giật mình nhìn Khánh Tường, cô đang nói gì thế?

- Cô có nhầm lẫn gì không? Tôi còn độc thân kia mà.

- Ô... Không phải lần trước anh bảo đi tìm bảo bối sao? Chả lẽ không phải vợ?

Khánh Tường ngu ngơ nhìn Minh Hào, ủa? Cô đoán sai gì rồi ư?

Minh Hào chán nản vỗ trán cái bốp, haizzzz, nhầm lẫn tai hại rồi, vậy công sức anh chăm lo bữa sáng cho cô coi như đổ sông đổ biển.

- Cô nhầm to rồi, bảo bối mà tôi nói, là thú cưng mà.

Hả?

Khánh Tường bất ngờ, ơ thế là bấy lâu nay cô hiểu nhầm rồi ư? Nhìn kĩ thì anh ta không đeo nhẫn, cũng không ra dáng người đàn ông có vợ cho lắm.
Hùmmmmmmmmmmmm

- Thôi được rồi, anh có thể ở lại nhà tôi cho tới khi kiếm được nhà, nhưng tôi rất bận rộn, nên mọi việc nhà anh lo hết đấy nhé.

Minh Hào mừng rỡ gật đầu lia lịa, chỉ cần được ở bên cạnh cô thì bảo anh làm gì anh đều làm tất. Anh nhanh chóng đỡ những túi đồ to rồi mang vào nhà cho Khánh Tường, trên môi nở nụ cười hạnh phúc, lễ độ theo Khánh Tường vào nhà.

Trong ngôi nhà ấm áp, một giọng nói ai oán vang lên phá vỡ sự yên tĩnh

- Chủ tịch! Anh quá đáng lắm, khi không lại giao cho tôi một núi công việc rồi xách vali đi du lịch sung sướng quá ha. Huhuhu du lịch cái quần què, nói đại ra là đi chăm nom cô gái bên cạnh Bảo Bối đi, còn bày đặt sĩ diện.

Thư kí Kim nước mắt ngấn dài ụp đầu xuống mớ văn kiện khóc như mưa, huhuhu tôi đã làm gì sai?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khủng long xanh đáng yêu

Khánh Tường vòng tay ôm lấy eo Minh Hào, cái đầu nhỏ dụi dụi vào lưng anh, hít hà hương thơm nam tính trên người anh, cô xiết chặt eo Minh Hào không muốn buông.

- Buông anh ra nào, anh đang nấu ăn đấy.

Minh Hào thì thầm to nhỏ nhưng đủ để Khánh Tường nghe thấy, cô phụng phịu hờn dỗi, hai tay vẫn xiết chặt không buông, nũng nịu nói.

- Anh hết thương em rồi đúng không?

Minh Hào bật cười với tính cách trẻ con của Khánh Tường, anh buông chiếc muôi múc canh xuống, xoay người về phía sau, bàn tay to lớn đặt bên hông của Khánh Tường, nhẹ nhàng kéo cô lại gần, sau đó đặt lên trán cô một nụ hôn.

- Tào lao, không thương em thì thương ai?

Minh Hào thích thú nhìn vẻ mặt đang dần đỏ ửng lên của Khánh Tường, anh xoa đầu cô rồi mỉm cười.

- Ai da!

Minh Hào nhăn mặt lại, vừa rồi suy nghĩ vẩn vơ nên đầu ăn trong chảo bắn lên mu bàn tay trắng ngần của anh, thiệt tình. Anh mong mỗi giây phút ấy từ lâu lắm rồi, nhưng hiện tại vẫn chưa có tiến triển gì. Minh Hào thở dài, đến khi nào anh với Khánh Tường mới đến được giai đoạn ngọt ngào ấy đây?

Tất bốp, lấy hai quả trứng ốp la xinh xắn xếp ngay ngắn, bên cạnh còn có một miếng thịt bò bít tết thơm lừng, phía trên là một vài ổ bánh mì vàng rộm,

bóp nhẹ một cái, tiếng gây giòn tan bên ngoài lớp vỏ vang lên nghe rất thú vị.

Minh Hào xoay người vào trong, lấy ra một chai sữa tươi lớn rồi rót từng chút một vào hai ly thủy tinh, bày lên bàn ăn.

Bỗng nhiên, có ai đó nhẹ nhàng kéo áo sau của anh, Minh Hào xoay lại phía sau, anh đứng hình trong chốc lát.

Khánh Tường mắt nhắm mắt mở men theo mùi đồ ăn đi tọt vào trong bếp, một tay kéo áo anh, một tay đưa lên dụi mắt, cái miệng nhỏ nhắn chóp chép vài cái.

Khánh Tường đưa tay che miệng, ngáp một cái rõ to. Thiệt là một mẻ quá đi, hôm qua phải thức đêm về bán thảo để nộp cho cấp trên, ấy vậy mà vừa chợp mắt một xiu mà đã bị mùi thức ăn của Minh Hào đánh thức.

Bụng đã cồn cào nhưng mắt lại không chịu mở, khó chịu thiệt chứ.

- Thức ăn đã xong chưa?

- Chưa! một chút nữa là xong, cô đi đánh răng rửa mặt rồi vào ăn cho nóng nha

- Ủ!

Khánh Tường mệt mỏi xoay người đi, hôm qua trời mưa rất lớn, gió thổi khiến cô lạnh buốt hết cả người, Khánh Tường liền mặc bộ đồ liền thân hình khủng long màu xanh lá cây nổi bật, vừa ấm vừa dễ thương. Cô cảm thấy rất dễ chịu, Khánh Tường lười biếng lê từng bước ra khỏi phòng ăn, cái đuôi to bự cũng cun cút theo sau.

Minh Hào ngăn người trong giây lát. Thân hình nhỏ nhắn được bao bọc trong bộ đồ đó, thật sự rất đáng yêu.

Bây biện thức ăn xong xuôi, trái cây tráng miệng đã được gọt tía xinh xắn nằm yên trong tủ lạnh. Minh Hào liếc đồng hồ đeo tay, quá ba mươi phút rồi, sao vẫn chưa thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia nữa?

Tích tắc. Tích tắc

Từng giây từng phút trôi qua tựa như ngàn năm vậy. Minh Hào đứng ngồi không yên. Trong lúc chờ đợi anh đã đọc xong một quyển sách dày rồi, ấy vậy mà vẫn chưa thấy cô quay lại.

Không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Minh Hào tháo chiếc tạp dề màu đen ra treo lên giá rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Đi được một chút, Minh Hào bỗng nhiên khựng người lại. Khung cảnh trước mắt thật sự khiến tim anh muốn vỡ vụn.

Vì quá đáng yêu.

Khánh Tường cuộn tròn người trên tấm thảm màu lông chuột ấm áp hai tay dang ra ôm lấy Bảo Bối đang say giấc nồng bên cạnh, đêm qua Khánh Tường thức trắng đêm để làm việc, thì làm sao mà có việc để Bảo Bối ngủ trước được cơ chứ.

Đêm qua, cô lấy thân hình tròn trịa của Bảo Bối làm gối kê chân, di chuyển qua lại, còn Bảo Bối thì nằm yên không nhúc nhích, tận hưởng sự sung sướng khi được người khác mát xa, hai mắt cứ nhắm nghiền lại nhưng khuôn mặt toát lên vẻ mê man thích thú.

Sướng thì sướng thật đấy, nhưng khổ nổi lại không chợp mắt được huhu.

Minh Hào ngồi xuống bên cạnh Khánh Tường, chăm chú nhìn cô đang chìm vào giấc mộng đẹp. Khi ngủ, cả người Khánh Tường toát lên vẻ dịu dàng của một người thiếu nữ trưởng thành. Hai hàng lông mi khẽ lay động vì chói, cô siết chặt vòng tay đang ôm Bảo Bối và vùi đầu vào chiếc áo khoác ngoài của bé.

Minh Hào dè dặt đưa tay bẹo nhẹ hai bên má của Khánh Tường, mềm và mịn lắm cơ. Sau đó, anh vuốt vài lọn tóc đang rũ xuống mặt cô qua hai bên tai, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Khánh Tường hơi cựa quậy người một chút, những tiếng "ừm ừm" nho nhỏ phát ra từ trong cổ họng, nhưng đủ để Minh Hào nghe thấy.

Anh điều chỉnh tư thế thoải mái cho Khánh Tường, sau đó lấy ra một chiếc máy ảnh ghi lại từng khoảnh khắc đáng yêu của cô. Anh hài lòng nhìn vào máy ảnh, thế là sau này có thể cho con biết hồi xưa tương ngũ của mẹ nó xấu như thế nào rồi. Ahihi.

Nhìn ngắm Khánh Tường một hồi lâu, anh bất chợt vuốt ve khuôn mặt tròn trĩnh của cô, hai tay vẫn vẽ mãi không muốn rời, rồi anh nhoẻn miệng cười, để lộ ra chiếc má lúm hút hồn người nhìn.

Thật ra, kể từ lần cô chấp nhận nuôi Bảo Bối, anh đã có ý định nuôi thêm một chú khủng long đáng yêu như thế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Anh sẽ chờ, cho đến khi em chịu mở lòng

Từng giọt mưa rơi rả rích bên ngoài. Bầu trời yếu ớt không chút ánh sáng, những đám mây đen kịt đã phủ kín bầu trời từ khi nào. Và mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng rơi.

Cái lạnh cắt da thịt của tháng mười hai từ từ xâm chiếm khu vực này. Từng cơn gió nhẹ thổi qua mang theo sự hanh khô và rét buốt tột cùng.

Vào cái thời tiết khắc nghiệt như thế này, thì chỉ có cuộn người trong chăn ấm nệm êm là hạnh phúc nhất rồi.

Ở đâu đó trong căn nhà ấm áp, có một con sâu ngủ đang chìm trong giấc mộng đẹp của riêng mình.

Minh Hào chăm chú nấu bữa điểm tâm cho công chúa nhỏ của mình, tính đến bây giờ anh đã ở nhà Khánh Tường được hai tháng rồi, Khánh Tường có thói gian biểu rất khác người mà còn rất kén ăn nữa chứ. Nhưng may sao, tài nấu nướng của anh không tồi.

Nhưng éo le một cái, đến bây giờ Khánh Tường vẫn chưa thèm ngó ngang tới anh dù chỉ một lần. Haizzzzzz, theo đuổi vợ sao khó quá trời.

Gỡ chiếc tạp dề màu đen ra, xắn lại tay áo cho gọn gàng, rửa sạch mùi thức ăn còn vương vãn trên từng ngón tay thon dài của mình. Đáng vẻ Minh Hào lúc này thật cuốn hút chết người.

Minh Hào nhẹ nhàng tiến tới cuộn sushi không lồ đang nằm chiếm chỗ giữa giường, anh cúi xuống vén gọn lại những lọn tóc đang rũ xuống khuôn mặt xinh đẹp đang say giấc nồng, sau đó anh đặt một nụ hôn lên trán của Khánh Tường.

Đến bao giờ anh mới có thể quang minh chính đại hôn cô đây? Nghĩ tới đây mà Minh Hào cười khổ, không biết vì lý do gì mà cô lại khép mình như thế.

Trước khi ra khỏi nhà, Minh Hào có để lại một tờ giấy nhắn cho Khánh Tường, nói cô phải ăn hết số thức ăn trên bàn, bỏ phí là hư.

Hôm nay là ngày đầu tiên anh đi làm, mọi việc ở công ty anh đã xử lý thông qua máy tính hết rồi, cứ ngồi ở nhà Khánh Tường sẽ sinh nghi, nên Minh Hào đành hy sinh ra ngoài làm việc bán thời gian vậy.

Anh làm nhân viên phục vụ của một quán trà sữa nổi tiếng khá lớn, thay đồ dành cho nhân viên. Minh Hào cẩn thận bung từng ly trà ra cho khách.

Không hiểu sao hôm nay quán lại đông khách thế nhỉ, đây chưa phải là giờ cao điểm cơ mà? Sao lại toàn mấy chị em gái tới thế này.

- Minh Hào! Lại đây.

Ông chủ quán gọi anh lại nhìn ngắm một lúc rồi nở nụ cười, sau đó đưa cho anh một khay ba ly trà sữa, bảo anh mang ra bàn kế cửa sổ. Ở đó có ba cô gái đang lén lút nhìn trộm Minh Hào rồi cười khúc khích với nhau.

Minh Hào vâng lời mang trà sữa ra bàn đó, ba cô gái nhìn thấy anh đang tiến tới chỗ mình thì sượng ron hết cả người. Trong đó có một cô bạo dạn hỏi anh

- Anh đẹp trai ơi! Anh có người yêu chưa ạ?

Minh Hào hơi giật mình vì câu hỏi này, vốn dĩ không muốn trả lời nhưng cô bé xinh xắn cứ nhìn anh chăm chăm, nếu không trả lời sẽ bị nói là bất lịch sự.

Anh ngược lên nhìn cô bé, khóe miệng xuất hiện chiếc má lúm xinh xinh, anh cười nói.

- Chưa! anh chưa có người yêu.

Cô bé nghe như mở cờ trong bụng, vui mừng cười híp mắt lại, rất đáng yêu, cô bé tiếp tục hỏi.

- Thế anh cho em xin facebook đi, để tiện trò chuyện hơn ý.

Minh Hào lấy trong túi ra một chiếc điện thoại màu trắng, rồi đưa cho cô bé xem, khóe môi anh vẫn giữ nụ cười xinh đẹp ban nãy.

- Anh chưa có người yêu, nhưng anh có vợ rồi. Bé xem vợ anh có dễ thương không?

Minh Hào chìa tấm ảnh khóa của di động anh ra cho cô bé xem, Khánh Tường đang mặc bộ đồ liền thân hình khủng long xanh đáng yêu đang ôm Bảo Bối thiếp đi.

Cô bé xinh xắn đóng băng tại chỗ, chỉ biết nuốt nước mắt vào trong. Người ta chưa có người yêu, nhưng người ta có vợ rồi đấy. Thiệt là đau lòng quá đi.

- Minh Hào! Mang ra bàn số 3 nhé.

Chị nhân viên khá lớn tuổi giao cho Minh Hào hai ly trà sữa, rồi chỉ về phía chiếc bàn có hai người thanh niên đang trò chuyện say mê.

- Này! Mày vẫn chưa từ bỏ ý định đó ư?

Người con trai khá nhỏ con lên tiếng hỏi người bạn đối diện mình

- Đương nhiên là chưa rồi, mày nghĩ đi tao còn chưa xơi mùi được gì mà lại bị đá, như vậy có phải lỗ to quá rồi đúng không?

Trung Hiếu ngả người tựa lưng vào thành ghế, hai tay chắp sau gáy, thoải mái cười cợt.

- Nhưng nhỏ đó có chấp nhận không? Tao thấy lần này hơi căng à nghen.

- Nó yêu tao như chết đi sống lại, ngày xưa tao phạm biết bao nhiêu sai lầm nó vẫn tha thứ cho tao đấy thôi. Đây mày xem đi, bây giờ ngon như vậy mà bỏ đi thì hơi tiếc.

Trung Hiếu mở di động ra, vào mục thư viện rồi mở tấm hình của Khánh Tường cho hấn ta xem, trên môi vẫn giữ nụ cười đắc chí.

Toàn bộ câu chuyện đều lọt vào tai Minh Hào, anh tức giận dìm Khánh Tường, không ngờ tên khốn kiếp này lại là người cô từng thương. Nếu vậy, có lẽ anh đã biết được phần nào lý do cô khép mình lại như vậy rồi.

Bầu trời đã lấp lánh vài tia sáng yếu ớt của những ngôi sao nhỏ, ánh trắng vắng vặc tỏa sáng một vùng trời. Từng cơn gió mát lạnh thổi vi vu nhưng vẫn không khiến cho tâm trạng của Minh Hào khá hơn chút nào. Suy nghĩ trong đầu anh bây giờ rất hỗn loạn.

Đi mãi đi mãi, anh không biết mình đã về đến nhà từ bao giờ. Minh Hào chán nản dựa người vào cửa, sau đó cúi người xuống thay đôi dép bông rồi đi vào nhà.

Mùi thơm của thức ăn bỗng nhiên phảng phất khắp ngôi nhà, Minh Hào đưa mũi hít hết hương thơm ấy, bụng anh cồn cào lên vì đói.

Khánh Tường đứng trong bếp xào nấu thức ăn, cô mặc bộ pijama màu xanh nhạt và đeo một chiếc tạp dề xinh xắn, bên cạnh còn có Bảo Bối ngồi vầy vầy đuôi, hai mắt sáng rực nhìn vào đĩa thức ăn thơm ngon ấy.

- Anh về rồi sao? Mau đi tắm rửa rồi ra ăn cho nóng nhé, mau lên tôi chờ.

Khánh Tường nở nụ cười nhìn Minh Hào, đột nhiên anh chạy tới, vòng tay qua ôm eo Khánh Tường, cô hoảng hốt tròn mắt, toàn thân cứng đờ lại. Khánh Tường cự quấy muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh.

- Chỉ một chút thôi, xin em đấy.

Minh Hào nói bằng giọng hết sức tha thiết, toàn thân vô lực tựa vào hõm cổ của cô, tham lam hít hà mùi hương dễ chịu trên người Khánh Tường.

Người con gái anh thương, rốt cuộc đã trải qua những gì? Anh rất muốn biết, nhưng lại không biết lấy danh nghĩa gì để hỏi.

Thôi thì, anh sẽ chờ, chờ tới khi nào cô mở lòng mình ra thì mới thôi.

Khánh Tường đứng yên cho anh ôm, cô cảm nhận được hôm nay Minh Hào có gì đó rất khác.

Trung Hiếu chân trước đá chân sau, liêu xiêu về nhà, đêm nay hấn rất vui nên hơi quá chén, thành ra bây giờ nhìn con vịt ra con gà.

Đột nhiên có thứ gì đó trườn lên đầu hấn, một mảng tối đen hiện ra trước mắt, sau đó là những con đàu dữ dội truyền lên đại não. Hấn bị người ta đánh.

Rất đau, từng cú đấm cứ thúc thẳng vào vùng bụng hấn, rồi tới đầu và lưng. Cuối cùng là một cú đá vào cái chân thứ ba của hấn. Hấn ôm chỗ đó, đau đốn nằm khuya xuống đất.

Trước khi đi, người kia còn nhổ một bãi nước miếng xuống mặt hấn, cười khẩy rồi nói.

- Từ bỏ ý định cướp mất bà chủ tương lai của tụi tao đi. Đồ rác rưởi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Anh giết tôi luôn đi

Tiếng dép lê xoèn xoẹt vang lên trong không gian yên tĩnh. Ngoài trời, những tia sáng yếu ớt đã bắt đầu lấp ló phía sau bụi cây um tùm.

Vươn vai, duỗi người, tập một vài động tác đơn giản. Khánh Tường mới có thể tỉnh táo được một chút. Cô vuốt lại mái tóc rối bù xù rồi soi mình trong gương.

Thật tàn tạ.

Hai quần đen của gấu trúc đang cư ngụ dưới cặp mắt của cô, bên trong còn có vài đường tơ máu.

Đêm qua, cô lại gặp ác mộng.

Đã hai năm rồi, con ác mộng kinh tởm đó vẫn đeo đuổi cô không buông.

Giọt nước trong vắt như pha lê từ từ lăn xuống khuôn mặt cô, Khánh Tường đưa tay hứng từng chút nước đang chảy ra từ chiếc lavabo rồi tạt chúng vô mặt mình, hy vọng dòng nước mát lạnh có thể giúp cô bình tĩnh một chút.

Nhìn vào gương, khoe miệng Khánh Tường từ từ nhếch lên thành một hình vòng cung. Sau đó, cô bước ra ngoài với bộ đồ ngủ mỏng manh, dường như có thể thấy được thứ gì đó đang phập phồng sau lớp áo mỏng.

Cô biết, Minh Hào không có ở đây nên mới ăn mặc táo bạo như vậy.

Đạo gần đây Minh Hào có vẻ rất bận, anh thường hay đi sớm về khuya, nhưng vẫn chu đáo nấu bữa sáng cho cô, điều này khiến Khánh Tường cảm nhận được một chút gì đó ấm áp từ anh.

Thức ăn đã được bày biện sẵn sàng trên bàn ăn, Khánh Tường đưa tay sờ vào ly sữa bên cạnh. Vẫn còn hơi ấm, có lẽ anh vừa mới đi mà thôi.

Nhớ ăn cho hết, không được bỏ phí.

Khánh Tường mỉm cười đặt tờ giấy ghi chú nhỏ về chỗ cũ, tay vô thức xoa xoa bụng. Nhờ anh mà bây giờ cô đã lên ba kí rồi đó, một bụng đầy mỡ đây nè.

Ôi còn đâu thân hình thon gọn ngày xưa nữa.

Khánh Tường vui vẻ thưởng thức bữa sáng thơm ngon. Hôm nay Minh Hào làm món cô yêu thích nhất, cho nên ăn ngon miệng cũng phải thôi.

Ăn uống xong xuôi, Khánh Tường nhanh chóng dọn dẹp chén đĩa rồi ra bàn làm việc ngồi hoàn thành cho xong mớ bản thảo.

Và thế là buổi sáng của Khánh Tường trôi qua yên tĩnh như thế đấy, chả bù cho người nào đó.

Trong một căn phòng nọ, tất cả mọi thứ đều xáo trộn hết cả lên, tội nghiệp nhất vẫn là thư kí Kim của chúng ta.

- Chủ tịch! Tôi xin anh đấy, anh làm ơn làm phước kí hợp đồng giúp tôi đi, anh ngồi trầm ngâm như thế cả ngày rồi đó.

Mặc cho thư kí Kim có gào đến khản cả cổ, bức tượng kia vẫn không nhúc nhích.

Một thời gian sau, bức tượng mới chịu mở miệng, câu nói đó khiến cho thư kí Kim chỉ muốn đập đầu chết quách đi cho rồi.

- Này! Có phải tôi không biết cách theo đuổi một cô gái không? Sao đến bây giờ vẫn chưa có tiến triển?

Nhìn gương mặt ngơ ngác đang chăm chú nhìn mình, thư kí Kim chỉ muốn xông lên đánh cho vài cái.

Bà mợ nó, trong đầu anh bây giờ chỉ có cô gái đó thôi à?

Nghĩ một đằng nhưng làm một nẻo, nếu như nói rằng "Bây giờ chủ tịch mới nhận ra ư?" Hay "Quá đúng rồi còn gì" Thì chả mấy chốc cái chức thư kí quèn của anh sẽ mau chóng biến mất ngay thôi.

- Có lẽ cần thêm thời gian, cô ấy có vẻ không chịu mở lòng mình ra, anh nên dùng cách mưa dầm thấm lâu, chậm mà chắc.

Hoàn Kim vuốt cằm đắm chiêu suy nghĩ, hai mắt anh cứ đảo qua đảo lại, bờ môi mỏng mím nhẹ.

Bàn tay đang kí hợp đồng của Minh Hào đột nhiên khựng lại, phía góc trái tờ giấy xuất hiện một chấm đen nhỏ.

Ngước khuôn mặt xinh đẹp của mình lên, anh nhìn thư kí Kim chăm chăm, khoe môi xuất hiện một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Minh Hào ngả người vào lưng ghế, hít một hơi dài, và phả ra những làn khói trắng xoá. Chả mấy chốc căn phòng đã tràn ngập mùi thơm của thuốc lá.

- Ý kiến hay đó.

Minh Hào gật gù đồng ý với suy nghĩ của Hoàn Kim, anh còn tính tăng thêm lương để thưởng cho anh ta.

Thư kí Kim hào hứng với lời khen của chủ tịch, thế nên vẫn tiếp tục bào mồm chất xám hiến kế cho Minh Hào.

Minh Hào đứng phắt dậy, lấy chiếc áo phía sau ghế khoác lên người mình, trước khi ra khỏi phòng còn nhún nhủ thư kí Kim một câu.

- Tôi quyết định rồi! Từ bây giờ tôi sẽ dành thời gian ở bên và chăm sóc cho cô ấy nhiều hơn nữa, mọi việc lớn nhỏ ở công ty cậu sẽ lo hết. Khi nào thật sự quan trọng hãy gọi cho tôi.

Hoàn Kim sững người, thế giới màu hồng của anh đột nhiên tan thành mây khói trong chốc lát.

Anh vừa nghe cái gì? Lo liệu toàn bộ? Đùa nhau à?

Mãi đến khi Minh Hào khuất bóng sau tấm cửa rộng lớn, thư kí Kim mới gào khóc trong đau đớn.

- Kieep trước tôi đã gây ra nghiệp gì mà bây giờ phải chịu khổ như vậy? Đây dao đây, anh giết tôi luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đừng khóc nữa! Anh đau

Khi Khánh Tường chú ý tới thời gian thì cũng đã quá giờ trưa mất rồi, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu và những tia sáng vàng óng đã bắt đầu phủ kín mặt đất từ bao giờ.

Chiếc bụng nhỏ xinh của cô bắt đầu phát ra những tiếng kêu òn ọt, Khánh Tường xoa xoa bụng mình trong vô thức, cô cảm thấy đói rồi.

Túm gọn mái tóc xoăn dài của mình lại, thoa một chút son môi cho xinh xinh, Khánh Tường bước ra ngoài với một chiếc áo thun trắng dài, che luôn cả chiếc quần đùi jean mà cô đang mặc, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà không tí vết, dưới chân còn đi một đôi xăng đan màu đen.

Khánh Tường bước vào một quán ăn nhỏ, hơi lạnh phả ra từ trong máy điều hòa đã phần nào làm dịu đi cái không khí oi bức mà buổi trưa mang lại.

Cô gọi một ly trà sữa và một vài chiếc bánh muffin nhỏ xinh, vì đã quá giờ trưa rồi, cho nên Khánh Tường cũng không muốn ăn nhiều.

Khánh Tường ngồi nhâm nhi ly trà sữa rồi đưa mắt nhìn dòng người tấp tã qua lại trên con đường đông đúc. Cái vị tươi mát của matcha dần dần lan tỏa trong khoang miệng của cô, cộng thêm cái vị beo béo của lớp kem trắng xóa phủ trên bề mặt xanh xanh nữa, tất cả chúng hòa quyện lại với nhau tạo thành một hương vị tuyệt vời.

À quên, còn cái mùi thơm nức mũi của những chiếc bánh muffin nhỏ nhỏ xinh xinh mới ra lò nữa chứ, cái màu vàng óng của bánh thật khiến người ta chỉ muốn cắn một cái thôi.

Bỗng nhiên, Khánh Tường bị thu hút bởi một cặp trai gái bên ngoài, có vẻ như giữa họ đang có một chút mâu thuẫn gì đó, người con gái vùng vằng bước đi, người con trai chạy theo dỗ dành nhưng cô gái không chịu, còn quay lại giáng cho anh ta một cái tát thật đau. Cô gái nhanh chóng bước đi và không quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần. Người con trai vẫn đứng đấy ôm mặt, tay còn lại buông thõng xuống, dường như không còn chút sức lực nào.

Nhưng liệu anh ta có biết? Trước khi cô gái đi mất, khóe mắt của người con gái bỗng nhiên xuất hiện những giọt nước trong vắt như pha lê, cả người cô ấy run lên bần bật.

Có lẽ cô ấy thật sự rất tức giận.

Nụ cười khinh miệt bỗng nhiên xuất hiện trên gương mặt của Khánh Tường, cô không cười nhạo cặp đôi kia, mà cười chính bản thân mình. Có vẻ như cô đã nhìn thấy được hình bóng năm xưa của bản thân ở đâu đó trong cô gái tội nghiệp kia.

Ngày 20 tháng 8, có lẽ đây là cái ngày mà suốt đời Khánh Tường không thể nào quên được.

- Khánh Tường! Em nghe anh giải thích đã.

Trung Hiếu vội vàng chạy theo cô gái đang tức giận đi phía trước, gương mặt anh ta thoáng hiện lên những nét sợ hãi như vừa bị người khác bắt quả tang, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Trung Hiếu nhanh chóng nắm lấy tay cô gái phía trước, nhưng rất nhanh chóng đã bị gạt phắt ra. Trong đầu Trung Hiếu bỗng nhiên xuất hiện câu nói.

"Nếu người con gái bạn thương giận, hãy làm bao cát để cô ấy trút giận, nhẹ nhàng ôm cô ấy vào lòng và đặt một nụ hôn lên môi, cơn giận của cô ấy sẽ nhanh chóng biến mất"

Và đương nhiên Trung Hiếu đã nhanh chóng làm theo, anh ta nắm chặt lấy tay Khánh Tường, kéo mạnh về phía mình, mặc cho cô có giấy giụa vì khó chịu. Rất nhanh sau đó, anh ta cúi xuống đặt lên môi Khánh Tường một nụ hôn.

Bóp

Năm ngón tay thon dài ửng đỏ trên khuôn mặt trắng bệch của Trung Hiếu, cái tát rất đau, có lẽ Khánh Tường đã dùng hết sức lực của mình.

Cố gắng giữ bình tĩnh trước sự việc vừa mới xảy ra, Khánh Tường cười nửa miệng khi nhìn thấy anh ta đang nhìn cô với ánh mắt hết sức ngạc nhiên, một tay còn ôm mặt che đi chỗ vừa bị tát.

- Tránh xa tôi ra, đừng hôn tôi bằng đôi môi dơ bẩn đó.

Tuy đã cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của Khánh Tường vẫn còn chút run run. Trông cô bây giờ thật đáng thương.

- Em nghe anh giải thích, mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

Trung Hiếu cố gắng nín kéo chút tia hy vọng cuối cùng, nhưng đáng tiếc thay, lần này Khánh Tường rất quyết tâm, từ trong đáy mắt của cô gái nhỏ hiện lên một ngọn lửa rực cháy và sự kiên định không thể che lấp được.

- Không như tôi nghĩ? Vậy theo anh điều tôi đang nghĩ là gì?

Khánh Tường vẫn nguyên nụ cười khẩy trên khuôn mặt, hai mắt đỏ hoe lên vì khóc, cô cắn chặt môi mình lại, cố gắng kiềm chế cơn nấc đang từ từ lớn dần lên.

- Anh với cô ấy chỉ là bạn bè, em hiểu lầm anh rồi.

Trung Hiếu cố gắng nói bằng giọng điệu chân thật hết sức có thể, nhưng gương mặt anh ta lại hiện lên hai chữ giả tạo to đùng. Chỉ khiến người khác thêm chán ghét.

- Bạn bè? Hiểu lầm? Ôm hôn nhau thăm thiết như vậy cơ mà, tôi bị cận chứ không có bị mù mà qua mặt tôi bằng cái trò con nít đó.

Trung Hiếu im lặng không nói một lời nào nữa, anh ta sợ há miệng mắc quai, sẽ càng khiến mọi chuyện thêm tồi tệ hơn, nhưng chuyện đã tới mức này rồi, còn điều gì tệ hơn nữa cơ chứ?

- Tại sao không nói nữa đi, tiếp tục nói rằng tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm tiếp đi? Anh nghĩ tôi vẫn là con ngốc à?

Nói xong Khánh Tường nhanh chóng bỏ đi, không thèm quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần. Cô vẫn chưa thể chấp nhận sự thật đau lòng này, cô cần yên tĩnh.

Trung Hiếu vẫn đứng đó, nhìn bóng dáng nhỏ bé dần dần biến mất trong đám đông, đôi mắt ảm đạm đi trông thấy.

Đêm đó, Khánh Tường đã khóc rất nhiều, nước mắt thấm ướt đầm chiếc gối ôm của cô, cô vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật đáng buồn rằng người mà mình thương yêu suốt bao năm trời, người mà mình chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ, người đem lại niềm vui và hạnh phúc cho mình trong những ngày mình đau khổ nhất lại tặng cho mình một món quà bất ngờ, là một chiếc sừng dài và nhọn.

Nhớ lại những hồi ức năm xưa, tiếng nấc trong cổ họng cô gái nhỏ lại ngày một rõ ràng hơn. Và rồi Khánh Tường ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Hôm nay là ngày thật tồi tệ, hy vọng cô gái nhỏ của chúng ta sẽ kiên cường vượt qua.

Cũng trong đêm hôm ấy, tại một ngôi nhà nhỏ

- Anh! Sao rồi, mọi chuyện ổn chứ?

Mỹ Quyên sà vào lòng Trung Hiếu nũng nịu, giọng nói của cô ta nghe thật ôn lạnh khi cố tỏ ra mình đáng yêu, ôi thật đáng sợ!

Cặp đào căng tròn đang cọ xát vào lồng ngực ửng hồng của Trung Hiếu, anh ta đang uống rượu nên cũng hơi lâng lâng rồi, nhìn người đàn bà đang đứng trước mặt mình, cơn dục vọng trong người anh ta ngày càng sôi sục.

Hừ! Khánh Tường đáng chết, yêu nhau bao nhiêu lâu rồi mà chỉ dừng lại ở cái nắm tay, cùng lắm là hôn môi. Hắn ta muốn tiến xa hơn nhưng cô lại cự tuyệt quyết liệt.

Nhìn thấy người phụ nữ nóng bỏng trong lòng mình, anh ta cười rồi hôn lên cổ Mỹ Quyên, dần dần hôn xuống ngực cô ta.

Mỹ Quyên khanh khách cười, cô ta thích thú nằm gọn trong lòng ngực của Trung Hiếu để mặc cho anh ta bồng lên giường. Sau đó, căn phòng bắt đầu ngập tràn tiếng rên ái muội của người phụ nữ, tiếng thở mạnh của người đàn ông. Ở dưới đất quần áo đã bị vắt lung tung khắp phòng.

Ngoài trời mưa đã bắt đầu rơi, người người tất tả chạy đi tìm chỗ trú mưa. Trời đang nắng bỗng nhiên đổ cơn mưa bất chợt, khiến người ta không thể đoán trước được.

Khánh Tường giật mình thoát khỏi cái kỉ ức không mấy vui vẻ đó, cô nhìn ra bên ngoài rồi khẽ lắc đầu.

Chết thật! Mình quên mang ô theo rồi.

Theo như dự tính, cô sẽ ngồi đây chờ đến khi mưa tạnh mới về, nhưng đột nhiên có một bóng đen xuất hiện, tiến về phía bàn cô đang ngồi rồi ngồi xuống phía đối diện. Minh Hào nở nụ cười thật tươi, hướng người về phía Khánh Tường rồi dùng tay lau đi giọt nước đang trực chờ rơi xuống nơi khoé mắt cô, anh dịu dàng nói.

- Đừng khóc nữa! Anh đau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngoan! Nghe lời anh nào

Tiếng giày cao gót chạm xuống nền nhà vang lên trong không gian yên tĩnh, tiếng lộc cộc ấy ngày càng nhanh hơn và tiến gần về phòng chủ tịch, một người phụ nữ ôm tập hồ sơ nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

- Vào đi!

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông xuyên qua cánh cửa, người phụ nữ khẽ rung mình một cái rồi bước vào.

- Chủ tịch! Công ty Xám muốn hợp tác với chúng ta, đây là bản hợp đồng cũng như kế hoạch mà công ty gửi qua, chủ tịch xem qua thử đi ạ.

Nói rồi người phụ nữ đặt tập hồ sơ xuống rồi nhanh chóng ra ngoài, sau khi cánh cửa phòng khép lại, Minh Hào ngẩng mặt lên, những tia sáng yếu ớt của mặt trời chiếu rọi vào căn phòng và chiếu cả vào khuôn mặt lạnh băng kia nữa, anh mỉm cười nhẹ, khóe môi hơi nhếch lên. Khung cảnh lúc này chẳng khác gì một bức tranh ma mị.

- Công ty Xám à? Thú vị rồi đây.

Minh Hào thích thú đọc tập hồ sơ, bản kế hoạch rất chi tiết rõ ràng, đọc rất thuyết phục và hợp đồng cũng đã chuẩn bị xong xuôi, có thể thấy được chủ nhân của nó rất chu đáo.

Nhìn vào đồng hồ đeo tay, cũng đã quá trưa rồi. Hôm nay anh muốn về nhà, nơi mà bà xã tương lai đang chờ ở đó.

Cánh cửa được mở ra, không gian yên tĩnh lạ thường, dường như có điều gì đó không giống với mọi ngày. Minh Hào cởi áo khoác ngoài ra, vắt nó lên một cây treo áo khoác rồi bước vào nhà.

Khi đi ngang qua căn phòng của Khánh Tường, Minh Hào vô tình liếc qua khe cửa đóng hờ, anh thấy cô vẫn nằm ngủ nên không dám làm phiền, nhanh chóng sẵn tay áo lên để nấu ăn.

Chẳng mấy chốc hương thơm quyến rũ của đồ ăn đã lan tỏa khắp ngôi nhà.

Minh Hào tháo chiếc tạp dề xuống, rửa tay sạch sẽ rồi vào gọi Khánh Tường dậy, anh lịch sự gõ cửa.

Một phút

Hai phút

Ba phút trôi qua, dường như Khánh Tường không muốn ra ngoài, lười biếng nhích người đôi tư thế thoải mái rồi tiếp tục ngủ. Minh Hào cho rằng đêm qua cô thức khuya để làm nốt công việc cho nên thiếu ngủ.

Trong lòng Minh Hào hiện tại dâng lên một cảm xúc khó tả, một chút xót xa dành cho cô gái nhỏ nhưng ánh mắt khi nhìn Khánh Tường lại cứng chiều đến lạ. Nó hình thành chút gì đó mâu thuẫn trong lòng anh.

Thật khó hiểu!

Đồng hồ báo hiệu đã quá một giờ trưa rồi mà Khánh Tường vẫn chưa chịu dậy ăn uống, Minh Hào không hài lòng một chút nào, ăn uống không đúng bữa sẽ gây ra những hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Anh liền vào phòng gọi cô dậy, đối diện với Khánh Tường, Minh Hào trầm ngâm một thời gian dài, mãi tới khi cô trở mình thì Minh Hào mới hoàn hồn. Trong giây phút ngắn ngủi mà cô đã hớp hồn anh đi mất tiêu rồi.

Đôi gò má của Khánh Tường hơi ửng đỏ, hàng lông mi dày cong vút, ngũ quan tinh xảo và đặc biệt nhất là đôi môi căng mọng kia nữa, thật là muốn cắn một cái quá đi!

Nhưng dường như có điều gì đó không ổn, nhìn thần sắc của Khánh Tường có gì đó sai sai. Minh Hào dè dặt áp tay mình lên trán cô, anh giật mình.

Sao lại nóng thế này?

Minh Hào nhanh chóng mang khăn lạnh lên chườm trán cho Khánh Tường, chiếc còn lại lau tay và cổ cho cô. Haizzz làm việc quá sức nên ốm rồi đúng không? Thật tình.

Minh Hào bê chậu nước xuống bếp rồi tiếp tục xắn tay áo lên nấu cháo cho Khánh Tường ăn không bệnh nặng hơn thì khổ.

Một lần nữa, ngôi nhà lại chìm đắm trong hương thơm nhẹ nhàng của thức ăn, lần này Minh Hào nấu cháo. Bát cháo đậu xanh thơm nức mũi đã ra lò, vì người đang sốt cho nên Minh Hào chỉ nấu món ăn thanh đạm và cũng rất tốt cho sức khỏe hiện tại của Khánh Tường.

Anh đỡ Khánh Tường ngồi dậy, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất cho cô và cũng không quên lót thêm cái gối mỏng sau lưng. Nhưng Khánh Tường dường như không chịu, cô khó chịu nhích người bên kia, tỏ ý không muốn ngồi dậy.

Minh Hào nhìn điệu bộ này đáy mắt thoáng vụt qua một tia cung chiêu dành cho cô, nhưng không vì thế mà chiều lòng cô lúc này. Anh nhỏ nhẹ nói.

- Dậy ăn chút gì đi nào! Em ngủ cả ngày rồi

- Không dậy! Em muốn ngủ.

Khánh Tường tiếp tục vùi đầu vào chăn ngủ. Hoàn toàn không để tâm tới người bên cạnh mình.

- Nghe anh! Ngồi dậy ăn đi.

Khánh Tường miễn cưỡng ngóc đầu dậy, mái tóc rối bù xù, khuôn mặt ngơ ngơ nhìn buồn cười chết đi được.

- Anh nấu gì đấy?

- Cháo!

- Không ăn!

Vừa nghe tới cháo là Khánh Tường lập tức quay phắt đi, trên đời này món ăn cô ghét nhất là cháo. Không biết vì sao, chỉ thấy khó ăn mà thôi. Khánh Tường lại vùi đầu vào chăn ngủ tiếp.

Minh Hào lắc đầu, đặt chén cháo xuống sau đó lại tiếp tục khuyên nhủ cô gái nhỏ, liên tục lay người cô dậy, lại một lần nữa Khánh Tường bị Minh Hào thuyết phục, cô mệt mỏi ngồi dậy.

Được rồi, ăn thì ăn, nể mặt anh đấy.

Khánh Tường đưa hai tay đỡ lấy chén cháo, nhưng Minh Hào lại nhìn cô bằng ánh mắt kì quái.

- Em làm gì vậy?

- Ồ không phải anh muốn em ăn à?

Khánh Tường ngơ ngác nhìn Minh Hào. Đùa nhau à?

- Ủ! Nhưng để anh giúp em ăn.

Nói rồi Minh Hào bung chén cháo trên tay, chậm rãi múc từng thìa một đưa lên miệng thổi để bớt nóng rồi cẩn thận đưa đến miệng Khánh Tường.

Khánh Tường giật mình vì hành động của anh, cô nhanh chóng né tránh.

- Em tự làm được mà.

- Ngoan! Nghe lời anh nào, há miệng ra.

Khánh Tường ngẩn người vì câu nói vừa rồi của anh, rồi cả ánh mắt ban nãy khi nhìn cô nữa, có điều gì không đúng thì phải. Nhưng không hiểu sao cô vẫn ngoan ngoãn để anh bón thức ăn cho cô.

Món cháo này cũng không tệ nhỉ.

Chương 18: Bảo Bối bị thất sủng

- Sao rồi? Bên đối tác đồng ý chứ?

Giọng nam trầm ấm vang lên trong căn phòng rộng lớn, anh ta vẫn cầm cùi kiểm tra sổ sách của công ty, ngoại trừ tiếng ma sát của trang giấy thì hầu như căn phòng không hề có một âm thanh nào phát ra cả.

Yên tĩnh đến đáng sợ.

- Dạ công ty bên đó báo là rất hài lòng với định hướng phát triển cũng như hợp đồng của chúng ta đưa ra, chắc không bao lâu nữa họ sẽ bắt tay hợp tác với chúng ta.

- Tốt! Nếu không còn gì nữa thì cậu có thể ra về.

- Vâng!

Chàng trai cung kính cúi người chào rồi tiến ra ngoài, không quên đóng cửa phòng lại.

Sau khi chàng trai khép cánh cửa thì cũng là lúc người đàn ông dừng công việc. Anh ta tựa lưng vào lưng ghế dài, lấy trong ngăn kéo một điếu xì gà và bắt đầu châm lửa. Chẳng mấy chốc cả căn phòng đã ngập tràn mùi hương thoang thoảng của nó.

Rít một hơi dài rồi phả ra những làn khói mờ nhạt, anh ta mãi mê ngắm nhìn mọi người đang vui vẻ nô đùa trên con phố. Ừ thì trời cũng đã tối rồi, nhìn dòng người tấp nập qua lại, trong lòng anh ta bỗng dưng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Ngày hôm sau, tại một căn nhà nhỏ.

[Thức ăn anh để trên bàn, em ăn hết rồi uống thuốc, tuyệt đối không được bỏ bữa]

Khánh Tường mắt nhắm mắt mở xem đi động, vốn định coi giờ nhưng tin nhắn này lại đập vào mắt cô đầu tiên. Đặt đi động về chỗ cũ, cô tiếp tục vui đầu ngủ tiếp.

Nhưng chẳng được bao lâu, Khánh Tường cứ mở mắt nhìn trần nhà đếm xem trên đó có bao nhiêu con thằn lằn, huhu cô muốn ngủ nhưng tại sao mắt cứ mở thao láo như thế này, tất cả đều do tin nhắn của Minh Hào mà ra.

Khánh Tường cảm thấy dạo này Minh Hào lạ lắm, sau trận ốm của cô anh có thường chủ động nhắn tin, đa số là nhắc nhở cô ăn uống đúng bữa, không bỏ bữa, không được coi thường sức khỏe của bản thân và phải ăn hết số thức ăn mà anh ấy làm. Và rồi từ khi có anh về sống chung, số lần vào bếp của Khánh Tường chỉ còn đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Riết rồi thân hình mảnh mai này sẽ biến thành bà cô mập ú mất thôi.

Nghĩ tới hình ảnh đó Khánh Tường thở dài thườn thượt, nhưng biết làm sao được bây giờ, ai bảo đồ ăn anh làm ngon quá nên bữa ăn nào cô cũng ăn tới khi no căng bụng thì mới thôi.

Đúng là cái miệng hại cái thân. Haizzzz

Dòng nước mát lạnh đang chảy dài trên thân hình mảnh mai của cô, nó cứ như một con rắn uốn éo trên làn da trắng mịn mãi không rời.

Tắm rửa xong xuôi Khánh Tường bước ra khỏi nhà, hôm nay cô lại đến tiệm chăm sóc thú cưng để làm việc. Vì không có ai ở nhà nên đành dẫn theo cục lông màu trắng này.

Bảo Bối ở nhà được Khánh Tường chăm sóc nên có da có thịt lắm, mập ú ừ luôn. Nay dẫn Bảo Bối ra ngoài cô còn mặc cho bé chiếc áo xinh xắn nữa, nhìn rồi chỉ muốn ẵm về giấu đi thôi.

Đúng y như dự đoán, Bảo Bối vừa tới đã chiếm trọn trái tim của những chị đẹp rồi, nhưng bé lại không để gần người khác đâu nha, bé đẹp chứ bé không có dễ dãi à ghen. Bảo Bối chỉ sấp sấp lại với Khánh Tường mà thôi.

Bảo Bối không sủa khi người khác tới gần, cũng không gầm gừ mà chỉ đơn giản là bỏ đi chỗ khác, mỗi khi có một chị đẹp hoặc khách hàng nào tới gần và chạm vào bộ lông mềm mượt của bé là bé lập tức đứng dậy chạy lại chỗ Khánh Tường, dụi đầu vào chân cô làm nũng.

Khánh Tường rất chuyên tâm làm việc của mình, nhiều khi còn bỏ lơ bé nữa cơ, Bảo Bối khó chịu khi nhìn thấy Khánh Tường chăm sóc những chú cún

khác mà lại bỏ rơi mình nên cắn vào ống quần của cô để gây sự chú ý.

Khánh Tường cúi xuống thì bắt gặp ánh mắt tròn xoe nũng nịu của Bảo Bối, ánh mắt chất chứa biết bao ưu phiền khi thấy mình bị thất sủng.

Khánh Tường! Xoa đầu bé đi, mặc kệ mấy con cún thẳng cún khác, đừng quan tâm tụi nó. Quan tâm bé thôi. Nhaaaaa

Mỗi lần như vậy Khánh Tường đành cúi xuống vuốt vuốt vài cái để khỏi bị làm phiền, nhưng dần dần có vẻ như những cái vuốt ve ấy không thể nào xoa dịu tâm hồn yếu đuối khi bị thất sủng, bé muốn được Khánh Tường quan tâm nhiều hơn.

Số lần Bảo Bối cắn ống quần của Khánh Tường ngày càng nhiều, đến nỗi muốn rách luôn ý. Khánh Tường đen mặt nhìn xuống chân mình, cục lông nào đó vẫn ngược đôi mắt tròn xoe lên nhìn cô.

Và rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Khánh Tường chuyên tâm tĩa lông Su, chú chó thuộc giống poodle lần trước. Su ngoan ngoãn ngồi yên cho cô Tường tĩa lông, không loi nhoi như lần đầu nữa.

Còn về phần bạn nhỏ kia, chỉ biết ngồi rên ư ử ở một góc tiệm.

Này thì tâm hồn yếu đuối, này thì thất sủng, này thì đòi nựng. Rồi kết quả là bị xích ở góc tiệm cho mấy chị đẹp nựng, cho khách sờ soạng khắp người. Bảo Bối khó chịu ra mặt, cả khuôn mặt xị xuống, đôi mắt to tròn vừa rồi cũng híp lại lờm người khác, ánh mắt khó chịu ấy đang bắn về phía bé Su đang được Khánh Tường tĩa lông.

Thông qua biểu cảm trên gương mặt có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của Bảo Bối.

Bố hờn cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hai người có quan hệ gì?

Khánh Tường thay bộ đồ dành cho nhân viên ra, khoác lên người bộ quần áo hơi sáng rồi tiến ra phía cửa. Trời cũng dần ngả màu, khung cảnh hoàng hôn vàng rực nơi phía chân trời, báo hiệu đang chuẩn bị khép lại một ngày dài mệt mỏi.

Khánh Tường cúi người xuống thắt lại dây giày rồi dẫn Bảo Bối ra về, bước được vài bước đường như cô bị thứ gì đó kéo ngược về phía sau, Khánh Tường quay người lại thì thấy Bảo Bối ngồi ì một chỗ không chịu đi. Cô mệt mỏi nói

- Về thôi nào!

Nhưng cục lông vẫn không có dấu hiệu di chuyển.

- Nhanh lên! Đừng có mà giận dỗi.

Khánh Tường thật sự rất mệt, tự nhiên lại choáng váng mặt mũi, đầu óc quay cuồng nên bây giờ cô rất muốn trở về nhà để tận hưởng sự mềm mại của chăn ấm nệm êm nhà mình.

Bên phía Bảo Bối thì hơi cúi đầu xuống dưới đất, kiểu như muốn nói người ta đang giận mà chẳng thêm đồ, lại còn cúi gập như thế kia. Người gì đâu xấu tính thấy sợ à.

Lúc này Khánh Tường bắt đầu mất kiên nhẫn rồi, cô đương nhiên biết Bảo Bối đang giận dỗi việc gì, nhưng lúc này đây cô thật sự rất mệt nên không muốn nói nhiều.

- Đếm từ một tới ba, con không chạy tới đây thì lập tức bỏ con lại.

Nói rồi Khánh Tường bắt đầu đếm

- Một

Bảo Bối vẫn chưa nhúc nhích

- Hai

Bảo Bối có hơi run rẩy một chút

- Ba

Khánh Tường đếm tới ba rồi mà Bảo Bối vẫn không chạy lại phía cô, chỉ có hơi dịch chuyển một chút. Không nói gì nhiều, Khánh Tường lập tức quay người rời đi, không thèm quay mặt nhìn về phía sau.

Cô thật sự rất mệt, không còn hơi sức đâu mà chiều chuộng Bảo Bối như trước nữa, hoặc cùng lắm là không phải ngày hôm nay.

Khánh Tường rất tức giận nên dường như không thèm đoái hoài gì tới Bảo Bối, không kiểm tra xem Bảo Bối có còn ngồi ở đó không, cô đi một mạch về tới nhà, đến khi gần tới nhà rồi cô mới giật mình quay lại phía sau thì nhìn thấy Bảo Bối đang lẻo đẻo theo sau, chỉ im lặng đi theo chứ không nhúc nhích động như những lần trước.

Khánh Tường thở phào nhẹ nhõm, cô không phải là người vô trách nhiệm hay vô tâm với động vật, cô chỉ muốn cho Bảo Bối thấy được rằng không phải được cô cưng nựng chiều chuộng quá mà sinh hư.

Hình như Bảo Bối cũng hiểu chuyện, lập tức chạy lên trước mặt Khánh Tường rồi dụi đầu vào chân cô, nhưng bằng một thái độ chân thành, mong muốn cô đừng giận nữa.

Khánh Tường nhìn thái độ của Bảo Bối mà không nịn được, ngồi hẫ xuống để ôm Bảo Bối vào lòng.

Cuối cùng cũng được ôm rồi, tha lỗi cho Khánh Tường lần này đây nha

Gương mặt Bảo Bối tràn ngập sự hả hê. Nếu Khánh Tường biết được suy nghĩ trong đầu Bảo Bối như thế này thì có thể đã đá bay Bảo Bối về nơi sản xuất từ bao giờ rồi.

Khánh Tường mở cửa bước vào nhà, nhưng đột nhiên cô lại có cảm giác không tốt khi thấy đôi giày cao gót màu đỏ trước cửa.

Chả lẽ Minh Hào dẫn gái về nhà sao?

Càng nghĩ Khánh Tường càng tức giận, muốn ân ái hay hò hẹn nhau thì ra nhà nghỉ hoặc khách sạn làm cho tiện, hà có gì mà dắt về đây? Nhà cô không phải là nơi muốn dẫn ai về thì dẫn. Quan trọng nhất anh vẫn trong hoàn cảnh là một người ở nhờ, làm sao có thể tùy tiện như vậy được cơ chứ.

Khánh Tường tháo giày ra và thay vào đó là một đôi dép bông rồi đi vào trong nhà.

Thật bất ngờ vì cô gặp một cảnh tượng ngoài sức tưởng tượng, người phụ nữ đi đôi giày cao gót màu đỏ không ai khác chính là Mĩ Quyên, người bạn hết sức "" tốt lành "" của cô.

Trái đất tròn thật nhỉ.

Mĩ Quyên cũng bất ngờ không kém Khánh Tường, thế quái nào cô ta lại gặp Khánh Tường ở đây? Lại còn nhìn cô ta bằng cặp mắt đáng ghét ấy nữa chứ.

- Cô làm gì ở đây?

Mĩ Quyên là người lên tiếng trước, đây chả phải là nhà của anh chàng kia sao?

- Câu đó tôi hỏi cô mới đúng. Cô đang làm gì trong nhà của tôi?

Khánh Tường liếc xéo Mĩ Quyên rồi ung dung mở tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng ướp lạnh, ngửa cổ tu một hơi dài.

- Nhà của cô?

Mĩ Quyên đang hoang mang thì Minh Hào xuất hiện, trên tay còn cầm bông băng và thuốc đỏ, thấy Khánh Tường về, anh nở nụ cười cứng chiều.

- Em về lâu chưa?

- Đủ để chứng kiến chuyện đang xảy ra.

Khánh Tường sai bước về phía sofa và ngồi xuống chỗ ngồi dành cho chủ nhà, cô bắt chéo chân rồi nhìn chằm chằm vào Minh Hào, ý muốn anh giải quyết.

- Đừng suy nghĩ lung tung, người này đang đi ngoài đường thì bị ăn cướp giật túi xách rồi té trước cửa nhà, anh thấy tội nghiệp nên đưa vào đây bôi thuốc thôi.

Minh Hào đương nhiên biết Khánh Tường đang suy nghĩ điều gì nên vội vàng giải thích, nhưng nhìn dáng vẻ của cô không phải là đang ghen mà là đang tức giận khi có người lạ vào nhà mà chưa được hỏi qua ý của cô mà thôi.

Minh Hào lại khề thờ dài.

Nghe Minh Hào báo cáo thì Khánh Tường có liếc nhẹ sang đôi chân của Mĩ Quyên, chỉ là liếc nhẹ thôi nha, thì có vẻ như có vết trầy ở chân thật, lại còn rỉ máu nữa.

Thôi thì thương hại cô ta lần này vậy.

- A đau quá anh ơi!

Mĩ Quyên nhắm mắt khi Minh Hào sát khuẩn cho cô, có lần còn định ôm cổ anh nữa.

Khó chịu thật đấy

- Cô tự mình làm đi!

Minh Hào bực bội đứng dậy đưa cô ta bông băng và thuốc đỏ, để mặc cô ta xử lí. Cái vết thương có tí xú mà cũng làm quá lên. Đồng ý rằng cô ta là con gái thì đương nhiên được quyền yếu đuối, nhưng lần này là hơi lố rồi. Đừng tưởng anh không biết cô ta đang nghĩ gì, xém chút nữa là ụp hai quả bưởi vào mặt anh rồi.

- Em ăn gì? Để anh nấu.

Khó chịu với Mĩ Quyên bao nhiêu thì khi quay sang Khánh Tường Minh Hào lại dịu dàng ảm áp như mùa xuân bấy nhiêu, điều này khiến cho Mĩ Quyên thắc mắc không ít.

- Gì cũng được

Khánh Tường nhàn nhã ngồi quan sát mọi chuyện đang xảy ra, cũng quay mặt đáp lời Minh Hào một chút. Anh nhanh chóng quay đi chuẩn bị bữa tối.

Quá bất ngờ với những gì xảy ra trước mắt, Mĩ Quyên cứ cho rằng Khánh Tường thích con gái vậy tại sao lại xuất hiện cùng với người đàn ông này?

Cô ta không nhịn được mà lên tiếng hỏi

- Rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì?

Khánh Tường cười khẩy trước biểu cảm của cô ta

- Liên quan gì tới cô?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Honey! Nhớ anh không?

- Thôi nào! Chúng ta là bạn bè, chia sẻ một chút có đáng là bao.

Mĩ Quyên vừa nói vừa cúi người sát khuẩn vào vết trầy ở chân, cô ta ấn chặt vào nơi đang rỉ máu và gương mặt không có chút biểu cảm đau đớn gì cả.

Khánh Tường chăm chú nhìn Mĩ Quyên mà cười khẩy.

Cô gái yếu ớt ban nãy đâu mất tiêu rồi ta?

- Ô! Chúng ta quen biết nhau sao?

Khánh Tường lạnh nhạt lên tiếng, cô tiến về phía tủ lạnh sau lưng Mĩ Quyên mở tủ lấy ra hai trái táo rồi hất mặt về phía Mĩ Quyên hỏi

- Muốn ăn không?

- Được mời ai lại từ chối.

Cô ta nở nụ cười nhìn Khánh Tường rồi lấy tay chụp lấy quả táo đang bay về phía mình, cắn một miếng.

- Vị cũng không tệ nhỉ.

Khánh Tường vẫn im lặng không nói gì, chờ tới khi cô ta mở lời trước.

- Tôi còn tưởng cô đưa cho tôi quả táo độc cơ đấy, ai ngờ cô vẫn còn lương tâm.

Nghe được câu nói đó, Khánh Tường cười khanh khách khoái chí rồi ngã người vào lưng ghế sofa, hai chân bắt chéo nhau một cách rất tự nhiên, cô nói.

- Táo độc? Thời đại nào rồi mà còn cái tư tưởng nực cười ấy? Cô cho rằng cô là nàng bạch tuyết trong câu chuyện cổ tích à? Đừng mơ mộng nữa, cô chỉ là một quả táo thối nát mà thôi.

- Có...

Mi Quyên giãy nảy lên đòi xông tới chỗ Khánh Tường, nhưng động đậy một chút là vết thương ở chân cô ta lại nhói đau kinh khủng nên đành ngồi ôm cục tức này.

- Sao? Tôi nói gì sai hả? Cái loại đàn bà lằng lộn như cô ví như quả táo thối là còn nhẹ đấy. Cô tưởng tôi không biết cô đã cặp kè với bao nhiêu người trong khi đang yêu Trung Hiếu hay sao?

Khánh Tường khinh bỉ nhìn vào khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu nào của Mi Quyên, tâm trạng của cô không những tốt lên mà còn hả hê không ít.

- Khánh Tường! Mày đừng có tự tin như thế. Mày nên nhớ rằng mày chỉ là kẻ thua cuộc, mày không có bản lĩnh giữ được anh ấy mà còn đổ tội cho tao à? Cho dù anh ấy có yêu mày thật lòng đi chăng nữa thì tao vẫn có cách kéo anh ấy về với tao.

Mi Quyên điên cuồng gào thét trong căn nhà nhỏ, do quá nóng nảy cô ta đã quên đi sự hiện diện của một người trong ngôi nhà này. Cô ta chỉ muốn chứng tỏ bản thân mình có bản lĩnh hơn Khánh Tường, muốn nổi trội hơn cô mà không ngừng làm những trò bẩn thỉu, dễ tiện.

- Đáng tiếc rằng cái thứ mà mày cướp được lại đang lơ đãng theo năn nỉ tao tha lỗi kia, cô bạn nhỏ à, quản người yêu mình kiểu gì thế?

Khánh Tường nhìn Mi Quyên bằng đôi mắt sắc lạnh, giọng điệu trong câu nói hoàn toàn không có nhã ý tốt đẹp mà mang theo âm hưởng lạnh lùng buốt giá, cô liếc xéo người đàn bà đang ngồi đối diện mình, khóe môi nhếch lên thành hình vòng cung.

Mi Quyên sững người khi nghe câu nói vừa rồi của Khánh Tường, trong đầu cô ta liên tục lặp lại những câu nói ban nãy của Khánh Tường.

Trung Hiếu đi theo năn nỉ Khánh Tường quay lại? Chuyện này có thể xảy ra sao?

Đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, đột nhiên Mi Quyên bị một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của mình.

- Thức ăn đã nấu xong cả rồi, em đi tắm rồi ra ăn cho nóng.

Ngay lúc này đây Minh Hào xuất hiện cắt ngang cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người phụ nữ, anh sợ nếu không ra kịp thì nơi này sẽ xảy ra chiến tranh mất thôi, quan trọng là anh không muốn Khánh Tường phải ngồi đối co cỏi với người này.

- Ok, anh cũng nghỉ ngơi một lát đi, nấu ăn này giờ cũng vất vả nhiều rồi. À quên, cô bạn có muốn ở lại dùng bữa với chúng tôi không? Dù gì đi nữa cô vẫn là khách.

Minh Hào mất hết cả ruột khi thấy Khánh Tường quan tâm mình, đặc biệt là nghe cô dùng từ "" chúng tôi "" nữa chứ.

Thật ra nếu nấu ăn cho vợ cả đời thì anh cũng không thấy vất vả xiu nào cả.

Vốn dĩ Mi Quyên cũng không muốn ở lại dùng bữa với Khánh Tường đâu, nhưng khi nghe thấy đồ ăn là do Minh Hào làm thì cô ta cũng có một chút xiu muốn ở lại, dù gì ăn thức ăn của anh đẹp trai nấu cũng còn hơn là về nhà gặm mì gói.

Tới khi dùng bữa ăn cô ta vẫn thắc mắc về quan hệ giữa hai người này, rốt cuộc giữa hai người họ có mối quan hệ gì? Vì sao khi ăn mà ánh mắt Minh Hào nhìn Khánh Tường lại dịu dàng như thế?

Chả lẽ là người yêu?

Mãi tới khi Khánh Tường đứng dậy khỏi bàn ăn để lấy ly nước thì đôi đũa đang dùng trên đĩa sườn xào chua ngọt của Mi Quyên lập tức bị Minh Hào giữ lại, anh nói.

- Xin lỗi! Món này cô đã ăn quá nhiều trong khi Khánh Tường còn chưa ăn, đây là món tôi làm dành riêng cho cô ấy, tôi không muốn nói ra vì nghĩ cô là khách, nhưng cũng mong cô có chừng mực.

Lại một lần nữa Mi Quyên đơ người, tại sao lại có thể quan tâm Khánh Tường một cách đặc biệt như vậy? Theo như cô biết thì đây đâu phải là mẫu người lý tưởng của Khánh Tường đâu chứ? Đây là mẫu người của cô ta.

Nhưng mà, cho dù có là người yêu thì cô ta vẫn có thể chiếm đoạt được người đàn ông này. Đúng thế, tất cả mọi thứ của Khánh Tường cô ta đều phải

có được, dù là một hạt cát.

Ăn uống xong xuôi, cô ta ra về trong một tâm trạng rối bời nhưng trong đó lòng lại ập ập một toan tính không hề nhỏ.

Cũng trong thời gian đó, trong căn nhà nhỏ lại xuất hiện một khung cảnh không thể đáng yêu hơn, so với cái giá lạnh bên ngoài thì căn nhà này là một lò sưởi ấm áp.

Khánh Tường ngồi xem truyền hình trực tiếp trận đá banh gay cấn, dưới chân là Bảo Bối đang nằm uòn lườn biếng nhăm nhằn mắt, cam chịu là tấm thảm để Khánh Tường để chân, còn Minh Hào thì lại đang loay hoay trong bếp để rửa chén bát.

Thật giống như một ngôi nhà hạnh phúc.

Đang coi được nửa trận thì Khánh Tường lại đứng lên tắt ti vi rồi đi về phía phòng ngủ của mình, cô đưa tay lên che miệng ngáp một cái, rồi xoa đầu nữa.

Ôi! Cái đầu của cô đau chết mất.

- Hôm nay em hơi mệt nên đi ngủ trước, anh kiểm tra cửa cẩn thận đi nhé.

Có lẽ con sốt hôm bữa vẫn còn hành hạ cơ thể cô, làm đầu đau như búa bổ.

- Ủ! Ngủ Ngon.

Minh Hào gật đầu đồng ý, anh làm theo lời căn dặn của Khánh Tường rồi cũng nhanh chóng trở về phòng mình để tiếp tục công việc.

Nửa đêm hôm đó, đang chìm trong giấc mộng đẹp thì Khánh Tường bị đánh thức bởi một cuộc gọi lạ. Cô không có ý định nghe máy vì nghĩ rằng bên kia hối thúc việc bàn thảo trễ hẹn, nhưng cuộc gọi ấy cứ liên tục lặp lại dường như nó chỉ dừng lại khi cô chấp nhận cuộc gọi.

Khánh Tường khó chịu ra mặt khi miễn cưỡng nghe điện, mém chút nữa là phi thẳng nó vào tường rồi, nhưng nghĩ lại bây giờ mà đập vỡ thì tiền đầu mua điện thoại mới?

Vì tiếc của nên mới nghe đó

Khánh Tường áp sát vào tai mình, giọng nói nửa tỉnh nửa mơ lên tiếng

- Chị à! Em hứa sẽ hoàn thành sớm nhất có thể mà, bây giờ là nửa đêm rồi chị không để em ngủ thì làm sao có sức vẽ để nộp chị đây?

Sau khi cô nói xong thì bên kia cũng im bật, dường như chờ cô nói tiếp hoặc đơn giản là muốn lưu giữ giọng nói ngọt ngào của cô trong tâm trí lâu hơn một chút mà thôi.

- Chị?

Khánh Tường cũng kiên nhẫn nghe lâu hơn một chút, vì nghĩ rằng bà biên tập có hơi dờ dờ một chút, lần trước bà gọi cho Khánh Tường trong trạng thái say mềm rồi khóc lóc đủ thứ, kể lẽ này kia nên có lẽ lần này cũng vậy.

Khánh Tường sắp mất kiên nhẫn rồi đây, cái bà này nửa đêm không cho người ta ngủ à, bà thất tình thì kệ bà, đừng có gọi điện làm phiền giấc ngủ của tui chứ. Cúp máy đây.

Bỗng nhiên Khánh Tường tròn tròn mắt, cô ngồi bật dậy, bộ dạng cực kì hoảng hốt. Cô nhìn vào di động, trên đó hiện lên một dãy số quen thuộc với cô tới nỗi có đánh chết cô cũng không thể quên.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu rồi đột nhiên lên tiếng, là giọng cười khàn khàn và giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông.

Chỉ cách nhau một cái màn hình di động nhưng Khánh Tường có thể hình dung được nụ cười đáng ghét của người đàn ông bên kia màn hình. Anh ta nói.

- Honey! Có nhớ anh không?

Nhớ cái đầu nhà anh thì có.

- -----

Valentine ở nhà viết truyện> cuộc đời F.A hăm hiu quá mà Ơ ^ Ơ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Ông chủ chủ quán đáng yêu

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ Minh Hào chuẩn bị sẵn thức ăn cho Khánh Tường rồi ra ngoài đi làm, chỉ có một điều lạ là hôm nay anh ra ngoài sớm hơn mọi hôm mà thôi.

Dường như cuộc đối thoại của Khánh Tường và Mi Quyên vẫn văng vẳng trong đầu anh, không phải anh muốn nghe lén, nhưng mà những gì liên quan tới Khánh Tường anh đều muốn biết.

Không lẽ cô ta là nguyên nhân khiến Khánh Tường trở nên khép mình như vậy sao?

Minh Hào bị chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn mà không để ý tới mọi thứ đang diễn ra xung quanh, đến khi anh bừng tỉnh thì đã thấy mình đang ở trong nơi làm thêm, mặc bộ đồng phục nhân viên vào, anh cười khẩy.

Đường đường là người đứng đầu một tập đoàn mà lại đi làm công việc bán thời gian, anh cũng không hiểu lý do vì sao mình lại đưa ra cái quyết định táo bạo như thế này.

Có lẽ anh đang muốn hòa mình vào cuộc sống tầm thường của Khánh Tường để hiểu hơn về cuộc sống và công việc của cô hơn chăng?

Thật tình!

- Minh Hào! Mang thức ăn ra bàn 5.

Tiếng gọi ý ới của ông chủ ở quầy thức ăn làm Minh Hào giật mình, anh lảng xăng chạy lại lấy khay thức ăn đang nằm trên tay của ông chủ. Chủ quán nhìn anh thối mác

- Này! Thật tình à? Sao mặt mũi bơ phờ vậy?

- Em thì ma nó thêm ấy

Minh Hào gãi đầu cười trừ, anh cũng hơi bất ngờ về sự quan tâm của chủ quán dành cho mình

- Anh bảo này, nếu muốn có người yêu thì anh giới thiệu đứa cháu cho mày, chịu không?

Minh Hào nhìn chủ quán bằng ánh mắt khó hiểu, này này cái khuôn mặt nham nhở đó là ý gì đây hả? Sao anh thấy có gì đó không ổn thì phải.

- Thôi em xin, anh đừng có giỡn bầy lừa em, lỡ cháu anh mà chưa đủ tuổi thì em đi tù một gông.

Minh Hào lắc đầu nguây nguậy, anh chỉ có mình vợ yêu thôi, không muốn rước thêm của nợ nào nữa đâu. Vợ là nhất.

- Cái thằng này...

Ông chủ quán bước ra khỏi quầy thức ăn, lấy khay thức ăn trên tay Minh Hào đặt sang chỗ khác rồi kẹp đầu Minh Hào vào mái tóc của anh.

Ôi mẹ ơi đây là lần đầu Minh Hào bị đối xử như thế đấy, không nói lí lẽ mà đột nhiên đánh phủ đầu anh như thế này.

Có hơi bực bội một chút nhưng anh biết ông chủ không có ác ý gì cả nên cũng cười trừ. Gọi là ông chủ chứ thực chất chủ quán chỉ khoảng gần 40 tuổi mà thôi, còn trẻ chán.

Là chủ mà còn vui tính, cởi mở với nhân viên thì sẽ tạo được không gian làm việc thoải mái cho nhân viên thì nhân viên nào chả thích.

- Từ giờ tới cuối năm mà chưa có người yêu thì anh gả cháu anh cho, thế nhé.

- Đương nhiên là không rồi. Đừng trêu em nữa.

Minh Hào đen mặt nhìn chủ quán, nghĩ làm sao mà anh ế bền vững như thế được vậy? Anh đang trên đường chinh phục trái tim của vợ đấy nhé.

- Thôi chú mày mang đồ ăn ra đi, không nguội hết bây giờ.

Chủ quán xua tay đuổi Minh Hào đi mà không hề hay biết rằng ông mới chính là nguyên nhân khiến cho công việc của Minh Hào trở nên gián đoạn.

Người gì đâu mà kì cục ghê.

Minh Hào đem thức ăn ra bàn 5, mỉm cười với khách hàng rồi xoay người đi vào. Là cô bé hôm bữa được anh cho xem tấm hình đáng yêu của Khánh Tường trên di động của anh. Thình thoảng cô bé vẫn hay ghé thăm quán chỉ để ngắm Minh Hào mà thôi, chằm ngôn của cô bé là trai đẹp chỉ để ngắm chứ không được sờ mũi miêng nào cả, tiếc đứt ruột.

Tiếng chuông cửa vang lên một cách êm tai, báo hiệu có người đang đi vào trong, giọng nói của người phụ nữ vang lên

- Chú, mẹ bảo con mang áo tới cho chú đây này.

Chủ quán nghe thấy giọng nói quen thuộc thì mừng rỡ, nhanh chóng tiến về phía người phụ nữ cầm chiếc áo lên rồi quay sang phía Minh Hào. Lúc này anh đang xoay lưng về phía chủ quán nên không thấy rõ mặt

- Nhắc tào tháo tào tháo tới liền. Minh Hào, lại đây anh giới thiệu cho biết mặt nè.

Minh Hào bỏ ngoài tai lời nói của ông chủ, dù gì anh chỉ làm chơi bời một thời gian thôi chứ có muốn theo cái nghề này luôn đâu.

Mắc mớ gì phải nghe ông? Đuổi thì đi thôi chứ có gì đâu. Anh đây không rảnh để tìm hiểu người phụ nữ nào khác ngoài vợ anh đâu. Thế nhé!

- Hào, cái đồ lì lợm kia, quay qua nhìn một cái mày chết hả? Cái thằng này... ông đây trừ lương đấy.

Minh Hào kiên quyết không quay lại.

Cứ việc trừ, tiền anh không thiếu, chỉ thiếu người quản tiền thôi.

Thấy Minh Hào vẫn tiếp tục rửa ly mà không thèm để ý tới mình mà chủ quán cũng không biết làm gì hơn. Lần đầu Minh Hào vô đây xin việc ông đã thấy có điều gì không ổn rồi, tuy anh chỉ mặc một bộ áo bình thường như bao người khác nhưng cái khí chất toát ra thì hơn hẳn mọi người, cộng thêm cái vẻ đẹp trai, dịu dàng nữa thì ông chắc chắn người này không đơn giản là kiếm việc làm thêm.

Ấn tượng đầu tiên của ông về người này rất tốt mà đến giờ này vẫn chưa kiếm được ai thì ông rất muốn giới thiệu người này cho cháu gái mình.

- Này! Chỉ làm quen thôi chứ có bắt mày về ở rể đâu mà làm gì khó chịu vậy hả? Lại đây biểu coi.

Nghe tới đây Minh Hào mới miễn cưỡng xoay người lại nói chuyện với chủ quán, anh nở nụ cười nhẹ nhưng cũng đủ để lộ ra cái má lúm chết người.

- Hừm? Muốn bắt em về ở rể? Anh có thể sao?

Chủ quán liếc nhẹ Minh Hào, chỉ là cái liếc giận hờn giữa hai người bạn mà thôi, ông nói.

- Để anh giới thiệu, đây là cháu gái anh, nó tên là...

- Cô là cháu gái của anh ấy ư?

Đến bây giờ anh mới chú ý tới cô gái bên cạnh chủ quán, cô ta cũng bắt ngờ không kém.

Mĩ Quyên tròn tròn hai mắt lên chăm chú nhìn Minh Hào. Chính cô ta cũng không ngờ lại gặp lại anh nhanh như vậy, chuyện hôm qua cô vẫn chưa nói lời cảm ơn và hỏi thăm tên của anh.

Ai da, trái đất tròn thật nhỉ?

Ông chủ chủ quán nghiêng người nhìn Minh Hào và Mỹ Quyên đang chăm chú nhìn nhau, một hồi lâu sau ông mới lên tiếng.

- Này! Hai đứa bay quen nhau à?

- -----

Ây daaaaaaaaaaaaaaa

Dạo này tui siêng up chap quá mà sao mấy bạn không siêng vote và cmt cho tui vậy Ơ ^ Ơ

Tui thân quá:< Khóc đây huhu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh ấy có vợ rồi, đừng có mà tơ tưởng

- Vâng, chúng cháu mới gặp nhau và ăn tối ở nhà anh ấy ngày hôm qua.

Mĩ Quyên dè dặt nói, khuôn mặt của cô ta đỏ ửng lên vì mắc cỡ, ánh mắt mờ ám len lút nhìn Minh Hào một cách lộ liễu, tuy chỉ là một câu nói bình thường nhưng nếu ai thông minh sẽ hiểu được ý nghĩa của câu nói đó.

Chẳng phải cô ta đang ám chỉ hai người đang có một mối quan hệ mập mờ hay sao?

Minh Hào hầu như không quan tâm đến ánh mắt nóng bỏng của cô ta đang nhìn chằm chằm về phía mình, anh ung dung nói.

- Đúng hơn là hôm qua cô gặp tai nạn bị thương, tôi chỉ tiện thể cho cô mượn chỗ để sơ cứu vết thương mà thôi, còn về bữa tối hôm qua tôi không phải là người mời cô lại để dùng bữa mà là cô ấy. Chúng ta chỉ mới gặp nhau vào 19 giờ 30 phút ngày hôm qua mà thôi, cho nên tôi hy vọng cô đừng từ ngữ cho chính xác, đừng để mọi người phải hiểu lầm.

Sau khi nói xong anh xoay người quay trở về vị trí cũ để tiếp tục công việc, để lại cho mọi người sự kinh ngạc tột cùng.

Phải biết rằng Minh Hào là một người cực kì ít nói, ngoại trừ việc tiếp khách thì Minh Hào hầu như không hề hé răng nói chuyện với mọi người, anh được mọi người biết đến là một người trầm tính.

Ấy thế mà hôm nay anh lại nói một hơi dài như vậy thì chắc chắn anh đang rất tức giận, nghe là biết Minh Hào không hề để mắt tới Mỹ Quyên dù chỉ một chút, nếu không thì tại sao người ta bật đèn xanh cho anh mà anh còn xem như là đèn đỏ. Hoàn toàn tránh né.

Một vài người tình ý còn để ý tới chữ "cô ấy" mà Minh Hào nhắc tới. Ô ồ vậy là Minh Hào bé bỏng đã có người trong lòng rồi ư? Chả trách sao anh lại nhanh chóng phân bua như vậy, hóa ra là sợ vị trong nhà ghen.

Có thể nói Mỹ Quyên khá thông minh khi sử dụng từ "chúng cháu" và "anh ấy" một cách khéo léo trong câu trả lời vừa rồi. Người bình thường sẽ nghĩ rằng đây chỉ là một câu trả lời bình thường và hoàn toàn không có ý nghĩa gì cao siêu cả, nhưng đối lại là một người thông minh họ sẽ suy nghĩ theo hướng khác.

Việc sử dụng đại từ nhân xưng có thể tiết lộ khá nhiều về suy nghĩ thực sự của người sử dụng chúng. Trường hợp sử dụng đại từ như "tôi" và "chúng ta" thường để ám chỉ mối quan hệ thân mật, lâu dài giữa người nói và đối tượng được nói đến, nó giống như một sợi chỉ vô hình gắn kết hai người nói lại với nhau.

Ví dụ cụ thể là sẽ rất bất thường nếu như bạn nghe được nạn nhân của vụ bắt cóc hoặc xâm hại tình dục hay các vụ bạo hành khác lại ám chỉ về người bị hại và kẻ tội phạm bằng ngôi "chúng tôi".

Thay vào đó, họ thường sử dụng ngôi "tôi" để nói về bản thân và ngôi "hắn ta/à ta" để nói về kẻ phạm tội. Ngôi "chúng tôi" thường chỉ được nói về sự thân mật và điều đó hoàn toàn không thể tồn tại trong một vụ án.

Minh Hào cười khẩy, khóe môi đã xuất hiện một đường cong. Muốn chơi chiêu với anh à? Cô còn non và xanh lắm.

Mĩ Quyên giận tím mặt, khuôn mặt cô ta nhăn nhó vì tức, hai chân hậm hực dậm xuống nền nhà. Minh Hào thật quá đáng, cô đã đưa đẩy tới mức này rồi, trong trường hợp nếu anh ta tránh né một cách khéo léo cô ta có thể thêm mắm thêm muối để mọi người càng hiểu lầm về mối quan hệ này, để anh dính tin đồn hèn hạ với cô ta thì Minh Hào chỉ có nước xuôi theo mà thôi, không thể qua lại với cô gái khác.

Đằng này anh ta lại phải sạch một cách phũ phàng, chẳng khác nào giáng một cái tát vào mặt cô ta, làm cô ta xấu hổ với mọi người. Bây giờ mọi người ở chỗ làm đã bắt đầu nhìn cô ta bằng ánh mắt chằm chọc, bắt đầu cười nhạo cô ta, đây là điều cô ta ghét nhất từ trước tới bây giờ.

Trên đời này không một ai có quyền cười nhạo và chằm chọc cô ta. Móng tay của Mỹ Quyên bầu sâu vào trong da thịt, suýt chút nữa là bật máu rồi. Cô ta đang kìm nén cơn giận dữ của mình.

Ông chủ quán này giờ vẫn yên lặng xem xét tình hình xung quanh, đưa tay vuốt vuốt cái cằm bóng loáng của mình, trên cằm không hề có cọng râu nào mà còn bày đặt vuốt vuốt.

Vốn dĩ ông tính làm ông mai cho đưa cháu xinh đẹp, giỏi giang nhưng vẫn còn ế của mình, mãi mới kiếm được người hợp ý thì người ta lại phũ phàng phải sạch quan hệ với cháu gái ông, hoàn toàn không để cháu ông vào trong mắt. Đã vậy còn nhân cơ hội này công khai người trong lòng nữa chứ.

Thật tình! Trận này ông chưa xuất quân mà đã phải gờ cờ trắng đầu hàng rồi.

Buồn hết sức à!

Minh Hào tiếp tục làm công việc của anh, nhưng lần này anh lại rất khó chịu vì có thêm một người bên cạnh, không ai khác chính là Mỹ Quyên.

Cô ta lúc nào cũng kẻ theo sát Minh Hào rồi đòi giúp đỡ này nọ, anh bẽ thứ gì thì cô ta đều dành mắt một nửa. Không những Minh Hào mà các nhân viên khác đều cảm thấy cô ta phiền phức.

Làm ơn tránh xa chỗ khác được không? Quán bán thức ăn nhanh chứ có phải chỗ thuê bốc vác đâu mà đòi phụ giúp này nọ, sợ Minh Hào bẽ nhiều sẽ mệt. Bê có hai ly trà sữa mà Mỹ Quyên cũng dành mắt một ly trên tay Minh Hào để được đi chung với anh.

Tất cả nhân viên đều thấy khó chịu khi thấy Mỹ Quyên cứ xà xè bên cạnh Minh Hào, nhưng vì cô ta là cháu của chủ quán nên mọi người không dám

phản ánh. Ông chủ đối xử tốt với bọn họ thì bọn họ cũng phải biết điều một chút.

Vuốt mặt phải nể mũi.

- Này! Chị có thôi đi không, làm gì mà cứ phải dính lấy anh ấy như keo dính chuột vậy. Nhìn gớm chết đi được.

Người lên tiếng là cô bé dễ thương lần trước, cô bé nhìn mà nhức hết cả mắt vì hành động mà Mi Quyên làm, sau khi cô bé lên tiếng thì nhân viên ở đó đều thờ phào.

Cô bé à! Em đã nghe được tiếng lòng của anh chị rồi đúng không?

- Em nói vậy là ý gì? Chị đi theo anh ấy thì có gì là sai?

Mi Quyên đang đi thì bị câu nói của cô bé kéo ngược lại, cô ta quay lại đứng đối diện với cô bé.

- Anh ấy có vợ rồi, chị nên dừng hành động này lại đi

Ban đầu cô bé tưởng Mi Quyên là người trong tấm hình trong di động của Minh Hào nên không lên tiếng, mãi tới khi cô ta tới đi ngang qua thì cô bé mới xác nhận được là không phải, tuy tấm hình đó Minh Hào chỉ chụp có nửa mặt của cô gái nhưng vẫn có thể nhận ra được một người cực kì xinh đẹp, và người đó không phải là Mi Quyên. Cho nên cô bé phải lên tiếng để bảo vệ tình yêu cho nam thân của mình.

Ôi cô bé thật đáng yêu.

- Cái gì? Em nói thật hả?

Mi Quyên bất ngờ làm rơi chén đĩa xuống sàn, tiếng loảng xoảng của chén vỡ thu hút mọi ánh nhìn của khách trong quán, cô bé cũng bị dọa sợ giật mình.

Cô ta ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện cô bé dò hỏi một cách vồ vập

- Làm sao em biết được chuyện đó? Ai nói cho em biết? Làm sao em biết được? Em có chắc người em thấy là vợ anh ấy không? Em...

- Chị có bình tĩnh không hả? Hỏi như vậy ai trả lời được hả

- Em kể tất cả mọi chuyện em biết cho chị nghe đi

Cô bé lắc đầu với khuôn mặt đang hoang mang tột độ của Mi Quyên, sau đó kể hết mọi chuyện mình biết cho cô ta.

Nội dung chỉ vụn vụn vài chữ nhưng lại làm cho Mi Quyên không khỏi hoang mang.

- Anh ấy cho em xem màn hình khóa của di động và nói rằng người này là vợ anh ấy.

Mi Quyên đứng bật dậy đi xác định thực hư sự việc, cô ta lấy cớ là không nhớ để di động của mình ở đâu nên mượn di động của Minh Hào để tìm kiếm. Minh Hào cũng thoải mái đưa cho cô ta.

Cầm di động trong tay, Mi Quyên mở màn hình lên thì chỉ thấy một màu đen tuyền từ màn hình khóa đến màn hình chính, tuyệt nhiên không có lấy một tấm hình nào, chả lẽ cô bé kia nói dối? Cũng có thể cô bé cũng thích Minh Hào nên kiếm cớ chia rẽ cô và Minh Hào ư?

Chuyện này rất có khả năng xảy ra.

Mi Quyên thờ phào nhẹ nhõm, cô ta bấm số rồi gọi. Tiếng nhạc chuông quen thuộc của cô ta vang lên trong quầy chế biến, Mi Quyên chạy lại lấy rồi đem trả di động cho Minh Hào sau đó chào ông chủ rồi quay lưng ra về.

Hôm nay cô ta thực sự rất vui vì nhờ cô bé kia mà cô ta có thể có được số di động của Minh Hào một cách quang minh chính đại. Sau khi Mi Quyên vừa ra về thì có một bóng người bước ra từ toilet. Người con trai ấy vỗ vai Minh Hào rồi nói.

- Cảm ơn đã giữ di động cho tôi, cậu biết đấy dọn vệ sinh mà nước vô làm hỏng cái di động mới mua thì tiếc đứt ruột.

Minh Hào đem trả di động cho cậu ta rồi nói.

- Không có gì, à mà lúc này có người mượn di động của cậu để kiểm di động đấy.

Sau khi đem trả di động cho người con trai kia thì anh lấy trong túi ra một chiếc di động khác, nhìn tấm ảnh khóa trên màn hình mà anh mỉm cười.

Cô gái của anh thật đáng yêu, ngay cả lúc ngủ cũng thật mê người. Không ai có thể so sánh với cô được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tên đáng ghét đổi rồi

Cùng lúc đó, ở trong một ngôi nhà nhỏ.

Khánh Tường đang cuộn người trong chiếc chăn ấm áp và lăn lộn qua lại trên giường của mình. Đêm qua đúng là đêm ác mộng của cô. Đang yên đang lành tên chết tiệt này lại xuất hiện khiến cho cô thấp thỏm lo âu, đến tận bốn giờ sáng cô mới chìm vào giấc ngủ. Khiến hôm nay cô không thể đi làm được.

Tên đáng ghét

Đang mơ màng chìm vào giấc ngủ thì tiếng chuông điện thoại của Khánh Tường vang lên cắt ngang giấc ngủ của cô, Khánh Tường đưa tay vội lấy chiếc di động nằm bên cạnh rồi lười biếng nhấc máy, giọng vẫn còn ngái ngủ.

- Em nghe đây, chả phải lúc này em đã gọi điện xin nghỉ rồi sao?

- Lại ốm rồi à? Nghe giọng em có vẻ không ổn đấy.

- Vâng, với lại đêm qua em mất ngủ nên ngày càng nặng hơn.

Giọng nói bên kia bỗng nhiên thở hắt ra, không khó để nhận ra người ấy đang cười.

- Chả lẽ lại nhớ tôi đến mức không ngủ được hả?

- Cũng không hẳn.... Anh... anh là?

Khánh Tường giật mình nhìn vào màn hình di động, là dãy số ám ảnh đêm hôm qua. Thôi rồi, Khánh Tường ơi là Khánh Tường, mày bị cảm chứ có phải mất não đâu mà không nhận ra giọng nói của hắn ta chứ.

Thật là quê quá đi mất, kiếm lỗi để chui xuống luôn là vừa.

- Đừng nói rằng mới có vài năm mà đã quên mất giọng nói của anh rồi nha.

Người bên kia di động có vẻ hơi bất mãn, thông qua giọng nói có thể biết được tâm trạng hiện tại của anh ta là như thế nào.

Người ta sắp đổi rồi đó nha.

- Tôi còn quên luôn mặt mũi của anh như thế nào luôn rồi.

Khánh Tường không hề kiêng nể gì mà đáp trả hần hoi, đã vài năm rồi không biết tên đó có thay đổi gì về ngoại hình hay không nữa, ai biết có nâng cằm, sửa mũi không cơ chứ.

- Giới lắm, tới mặt của anh mà em cũng quên. Em chờ đó, chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi.

- Không cần đâu... An.. Anh...

Chưa nói hết câu thì tiếng tút tút quen thuộc đã ngân lên rồi, Khánh Tường cố gắng gọi lại để nói chuyện cho ra lẽ thì chỉ nhận lại tiếng trả lời của chị tổng đài thân quen, y chang lúc cô gọi điện đòi tiền lãi bạn cún thì chị ấy cũng trả lời thay cho chúng nó.

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...

Khánh Tường vỗ trán cái bốp. Tên đáng ghét kia lại đổi rồi, già cái đầu rồi mà cứ như con nít ấy.

Mặc kệ hắn ta, Khánh Tường quảng di động sang một bên rồi vùi đầu vào chăn ngủ.

Hôm nay thời tiết se se lạnh rất thích hợp cho việc ngủ nướng, Khánh Tường cứ như con mèo nhỏ sung sướng cuộn người vào chiếc chăn dày, hai mắt nhắm nghiền thích thú tận hưởng sự ấm áp.

Và rồi khoảng thời gian ấy cũng chẳng tồn tại được bao lâu, tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Lần này Khánh Tường đã rút ra được kinh nghiệm xương máu, rằng tên đáng ghét kia rất thích phá giấc ngủ của cô, lần này chắc chắn là anh ta rồi.

Không suy nghĩ gì nhiều, Khánh Tường nhanh chóng cầm di động lên nghe rồi bắt đầu xả cục tức.

- Tên trời đánh nhà anh, tôi đã làm gì có lỗi với anh mà anh hết lần này tới lần khác phá giấc ngủ của tôi vậy hả? Tốt nhất anh nên trốn cho kĩ, để tôi gặp anh là đánh anh một trận tơi tả đấy.

Đầu dây bên kia im lặng, dường như muốn để Khánh Tường chút hết tức giận, một khoảng không yên tĩnh bao trùm lấy cuộc đối thoại.

- Nghe rõ chưa? Coi chừng tôi đấy.

Khánh Tường trút được cơn tức giận này thì tâm trạng cũng thoải mái đi được phần nào, khi cô chuẩn bị cúp máy thì giọng nói của một người phụ nữ cất lên.

- Má nó! Thằng nào dám ăn hiếp cục cưng của Di hả? Em nói đi, Di đánh cho nó khỏi đề luôn.

Khánh Tường giật thót mình, lại bị nhầm số nữa rồi, cô bị què hai lần rồi đấy, lần sau phải chú ý hơn mới được. Khánh Tường nhấn vào biểu tượng máy quay ở góc trái màn hình, trực tiếp nhìn cận mặt Di

Nghe được giọng nói của Di, Khánh Tường thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng phủ nhận.

- Đâu có đâu, Di không cần phải bận tâm đến mấy chuyện con con này đâu.

- Lại là thằng khốn Trung Hiếu đúng không? Đợi Di về rồi xử nó một lần.

Lửa giận của Thiên Di đã bốc cháy ngùn ngụt rồi, chỉ sợ sẽ bùng cháy to hơn nếu không kịp dập tắt mà thôi.

- Không phải hấn ta, là người quen cũ của em, Di yên tâm em sẽ giải quyết ổn thỏa.

Nghe được câu nói vừa rồi của Khánh Tường, Di cũng bớt nóng đi phần nào, không phải tên khốn kia thì cô đánh cho què còn là hấn thì đánh cho khỏi đề.

Chỉ có cô mới có quyền ăn hiếp Bảo Bảo thôi, còn lại ai dám thì biết tay cô.

Bạn nhỏ đáng ghét nào đó đột nhiên ách xì, miệng lẩm bẩm không biết đứa nào dám nói xấu ông.

Một vòng tay to lớn vòng qua ôm trọn Thiên Di vào lòng, cánh tay to lớn, săn chắc của người đàn ông gần như che hết cả màn hình, chất giọng khàn khàn vang lên.

- Muộn rồi sao còn chưa ngủ?

- Em ngủ ngay đây

Di giật thót người, vội vàng giục di động sang một bên rồi quay qua người đàn ông để dỗ ngọt, nếu không người ấy giận thì mệt lắm à.

Khánh Tường tròn mắt nhìn vào màn hình

Ủa Thiên Di hồ báo lúc này đâu mất tiêu rồi? Sao giờ lại giống như một chú mèo con nũng nịu vậy nhỉ?

Khánh Tường nhìn đồng hồ, ở bên chỗ Di bây giờ đã khuya lắm rồi, ấy vậy mà còn không chịu ngủ, bị người ta nhắc nhở là đúng rồi.

- Xin lỗi em nha, để xúu nữa Di gọi lại cho em, bây giờ Di bận rồi, tạm biệt cục cưng.

- OK

Cơ mà Di nghĩ xúu nữa có thể gọi cho em được à?>

Nói xong Di tắt máy, chui tọt vào lòng ai kia mà ngủ say giấc. Để lại cho Khánh Tường một dấu hỏi lớn trong đầu.

Di có người yêu từ bao giờ vậy nhỉ? Người đó là ai mà có thể chế ngự được một người như Di? Và cuối cùng, Khánh Tường cảm thấy giọng nói của người đàn ông ban nãy có một chút gì đó quen tai.

- -----

Các cậu thử đoán xem nhân vật mới này là ai? ahihi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thú cưng thật sự của Khánh Tường

Ngày hôm sau

Khánh Tường sai bước tới chỗ làm với một tâm trạng chán nản, trong đầu tràn ngập suy nghĩ về tên đáng ghét kia, anh ta bảo hai người sẽ gặp nhau sớm thôi.

Chẳng lẽ anh ta về nước rồi sao?

Khánh Tường thở hắt một cái. Bao nhiêu năm trôi qua rồi mà cái bản tính trẻ con ấy mãi không thay đổi.

Đi mãi đi mãi cuối cùng cũng tới chỗ làm, hôm nay tiệm chăm sóc thú cưng đông hơn mọi ngày. Người ra kẻ vào tấp nập.

Hôm nay chắc sẽ mệt mỏi lắm đây.

Bước vào tới cổng thì Khánh Tường khựng lại, khóe miệng giựt giựt vài cái.

Cái âm hôn không tan này sao cứ ám cô mãi thế?

Trung Hiếu tươi cười rạng rỡ vui đùa với các cô em xinh đẹp trong cửa tiệm, có thể nói ngoại hình của Trung Hiếu cũng ưa nhìn, rất dễ thu hút các em gái, đây cũng là ấn tượng đầu tiên của Khánh Tường về hắn ta.

Nhưng bây giờ thì hết rồi, nhìn hắn ta Khánh Tường ngứa hết cả mắt.

Cô lướt nhanh qua đám đông, hoàn toàn không có ý định ghé ngang qua bên đó dù chỉ một chút. Ấy thế mà, đời không như mơ. Khi cô lướt qua, Trung Hiếu đã phát hiện ra cô rồi, hắn ta nói cùng với nụ cười giả tạo

- Khánh Tường! Em cũng làm ở đây hả?

Thu cái nụ cười kinh tởm đó lại đi, không thôi bà đây đập cho một phát là cái hàng tiền đạo đi thẳng đó nha.

Khánh Tường nở nụ cười gượng gạo nhìn Trung Hiếu

- Ủ, Anh mới tới à?

- Đúng rồi, vậy nên rất cần em chỉ bảo.

Nói rồi Trung Hiếu đi một mạch về phía Khánh Tường, thoải mái vòng tay ra sau khoác lên vai Khánh Tường. Làm cho những cô em trong tiệm nhìn cô với ánh mắt không thoải mái.

Đương nhiên Khánh Tường nhìn thấy những ánh mắt hình viên đạn đó chứ, cô rủa thầm trong bụng.

Có gọi thì ra đây túm cái tên thần kinh này đi đi, đứng đó mà lờm à.

Khánh Tường thoát ra khỏi vòng tay của Trung Hiếu, cô tiến và phòng thay bộ đồ dành cho nhân viên, sau đó tiến thẳng về những chú cún xinh xinh, bông chúng lên rồi đi tắm rửa cho chúng.

Trung Hiếu bám theo sau Khánh Tường, cô đi đâu hắn ta theo đó, đã vậy còn luôn miệng léo nhéo.

- Khánh Tường ơi! Tia lông như thế nào? Hướng dẫn cho anh đi

- Cách tắm cho bé này như thế nào vậy em?

- Em ơi, cắt móng chân như thế nào?

Trung Hiếu cứ liên tục hỏi như vậy khiến Khánh Tường cảm thấy khó chịu và những cô em khác cũng vậy.

- Anh hỏi người khác đi, tôi đang bận đấy, đừng có làm phiền như thế chứ.

- Anh muốn hỏi mỗi em thôi.

Trung Hiếu nở nụ cười nhìn Khánh Tường, có thể nói nụ cười này đã cướp đi bao nhiêu trái tim của các thiếu nữ trong cửa hàng nhỏ nhoi này, và cũng đã từng cướp đi trái tim mềm yếu của cô.

Nhưng đó chỉ là quá khứ mà thôi.

Khánh Tường không nói gì, chỉ tập trung vào công việc của mình, mặc kệ Trung Hiếu có đang lái nhái điều gì, vì nếu anh ta không làm thì sẽ bị anh chủ

khẩn trách và trừ lương, cô đâu có bị gì đâu.

Sau khi ăn trưa xong, Khánh Tường bước vào nhà vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh táo, dạo này có quá nhiều chuyện ập tới khiến cô không thể ngờ được.

Đột nhiên đầu cô đau điếng, có người đang nắm lấy tóc của cô kéo ngược về phía sau.

Một giọng nói ồm ồm của người phụ nữ vang lên.

- Chà! Người mới tới đã bị cô hóp hóp rồi à? Đồ hồ ly.

Người phụ nữ này đã làm ở đây rất lâu rồi, và ả ta đã để ý Trung Hiếu từ khi hắn ta bước vào quán, nhưng trớ trêu thay là Trung Hiếu không thèm để ý tới ả mà chỉ chăm chăm vào Khánh Tường mà thôi, điều này khiến ả ta rất khó chịu.

- Chị muốn đánh ghen à? Chị có tư cách gì?

Tuy bị nắm tóc nhưng Khánh Tường không hề lộ ra vẻ sợ hãi, thậm chí còn bình tĩnh hơn mức bình thường.

- Mà còn dám lớn tiếng?

- Tôi cho chị một cơ hội, bỏ cái bàn tay của chị ra khỏi tóc của tôi ngay.

- Á à con này ngon, mày dám lên giọng với tao à?

Người phụ nữ càng ra sức kéo tóc của Khánh Tường mạnh hơn, cô có thể cảm giác được da đầu mình như sắp bong ra vậy đó.

Đã cho cơ hội rồi mà còn không biết hối cải, đừng trách cô không báo trước.

Khánh Tường chụp lấy cánh tay đang ra sức kéo tóc cô bẻ ngược lại, tay còn lại nhắm vào cổ của ả ta mà bóp. Tuy Khánh Tường không dùng sức nhiều nhưng cũng đủ để ả ta cảm thấy khó thở.

Ả ta không ngờ Khánh Tường có thể phản kháng lại một cách nhẹ nhàng và nhanh như thế, sắc mặt của ả đang dần tím tái và không khí dường như không đủ để truyền đến đại não nên phải thở bằng miệng.

Khánh Tường nở nụ cười nham hiểm, trò chơi chưa kết thúc đâu.

Sau đó, Khánh Tường nắm tóc ả ta kéo tới bồn nước đang xả, cúi đầu ả ta xuống nước, cô thì thâm bên tai.

- Đã cho cô một cơ hội mà còn không biết điều à?

Ả ta run cầm cập, giọng nói nhẹ nhàng thường ngày của Khánh Tường đã biến mất, thay vào đó là giọng nói ma mị mang âm hưởng của địa ngục.

Cứ cách 30 giây, Khánh Tường lôi cô ta lên khỏi mặt nước một lần để hít thở chút không khí quý giá rồi lại nhấn đầu cô ta xuống nước, chuyện này cứ lặp đi lặp lại đến khi ả ta van xin Khánh Tường dừng lại.

Khánh Tường giáng cho cô ta vài cái bạt tai vào mặt, trên khuôn mặt trắng trẻo của ả đã in dấu năm ngón tay của Khánh Tường.

- Tao nói cho mày biết, người đàn ông mà mày để mắt tới đối với tao không khác gì một đồng rác, tao không có hứng thú tranh giành những thứ dơ bẩn, đừng có làm những trò nực cười này với tao. Nghe rõ chưa?

Nói xong, Khánh Tường ấn đầu ả ta vào cánh cửa toilet, tạo ra một âm thanh rất lớn.

Ả ta nằm vật xuống dưới sàn toilet, hai tay ôm đầu đau đớn.

Khánh Tường tiến ra phía bồn rửa tay, cúi rửa đi vài giọt máu còn dính trên tay cô, có lẽ nó rỉ ra từ miệng con ả kia, Khánh Tường nhìn ả ta đang lăn lộn trên sàn nhà mà cười khẩy.

Upssss, hình như hơi quá tay rồi.

Một người đàn ông đang đứng tựa lưng vào bức tường cạnh nhà vệ sinh, trông thấy Khánh Tường bước ra, anh ta vội vàng đi tới rồi nói.

- Chị! Lại không chịu ăn nữa rồi.

Người đàn ông đấy không ai khác chính là anh chủ của cửa tiệm này, anh ấy có tuổi và vai vế thấp hơn Khánh Tường nên phải gọi cô là chị. Trước mặt người khác thì anh là cấp trên của Khánh Tường, nhưng nếu chỉ có hai người thì cô chính là chủ nhân của anh.

- Các cậu chăm sóc kiểu gì đấy? Muốn chết à?

Mình Anh im lặng không nói gì, hai người lái xe về căn biệt thự sang trọng.

Minh Anh mỉm cười nhìn Khánh Tường.

- Ban này chị chơi có vui không?

Khánh Tường liếc Minh Anh một cái, cô đương nhiên biết được cậu ta đang ám chỉ về sự việc xảy ra trong toilet vừa rồi.

- Nhàm chán.

Khi hai người vừa bước vào căn nhà thì đã có hai hàng gia nhân xếp ngay ngắn trước cổng để chào đón, họ cúi đầu xuống không dám ngước lên và đồng thanh hô.

- Chủ nhân đã về.

Khánh Tường đi một mạch vào trong nhà, vừa bước tới sảnh đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ phát ra từ khuôn viên, Khánh Tường tức giận nhìn đám gia nhân

- Tôi mới đi có bao lâu đâu mà mấy người làm việc như thế này đấy hả? Trong ngày hôm nay tự động tới phòng kế toán thanh toán tháng lương này cho tôi, ngày mai không cần tới nữa.

Không thèm để ý tới khuôn mặt sợ hãi của đám người kia, Khánh Tường nhanh chóng đi tới khuôn viên, tiếng gầm giận dữ của chúa sơn lâm ngày một lớn hơn, như muốn xé toạc bầu trời vậy.

- Ngoan nào cục cưng của mẹ, mẹ về rồi đây.

Khánh Tường vui vẻ tiến lại gần chiếc chuồng sắt, mở cửa ra rồi ôm cục cưng của mình vào lòng.

Cục cưng của Khánh Tường là một chú sư tử đực trắng muốt như tuyết, đôi mắt nó tròn xoe và xanh như ngọc.

Chú sư tử trắng chạy tới đề Khánh Tường ngồi phịch xuống đất rồi áp cái bản mặt chà bá của nó vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Khánh Tường.

Hên sao trước khi tới đây cô đã kịp tắm rửa và thay bộ đồ mới rồi, chứ để cục cưng ngửi thấy mùi của mấy con chó trên người cô thì thế nào cũng bị giận cho mà coi.

- Xoay mặt ra đây cho mẹ coi nào, mẹ mới đi có mấy tháng mà chúng nó bỏ đói con, không cho con ăn phải không? Nhìn con gầy quá, hay để mẹ bắt tội nó làm bữa trưa của con nhé.

Câu nói vừa rồi của Khánh Tường khiến đám người chăm sóc cục cưng đỏ mặt hộc máu, từng giọt đang thì nhau chảy xuống trán. Họ hướng ánh mắt cầu cứu qua Minh Anh.

Minh Anh đương nhiên hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó chứ, anh ta vội trán bước lại chỗ Khánh Tường.

- Chị à. Lời nói đùa của chị khiến họ sợ muốn sồn ra quần luôn rồi kìa.

Khánh Tường liếc bọn họ.

- Các người nghĩ thịt các người đủ ngon để cục cưng của tôi dùng bữa à? Các người thật không biết đùa.

Đám người thở phào một cái. Bà cố tổ của tôi ơi, chúng tôi bị bệnh tim, đừng có hù chúng tôi như thế chứ.

Khánh Tường nhận lấy một tảng thịt bò Kobe dày lớn từ gia nhân rồi chăm chút đút cho cục cưng ăn.

Sau khi ăn uống no say, cô nằm ườn lên lưng cục cưng để nghỉ ngơi, chà lâu lắm rồi cô mới tận hưởng được cảm giác dễ chịu này.

Đột nhiên Cục Cưng gầm lên một tiếng khi thấy Minh Anh đang đi tới, tuy là không lớn lắm, giống như là tiếng gừ trong miệng vậy thôi, Cục Cưng muốn ám chỉ

Mẹ đang nghỉ ngơi, không phận sự miễn là gần.

Minh Anh đứng lại, giữ một khoảng cách nhất định với Cục Cưng, anh ta nói với Khánh Tường.

- Chị, chị chơi chán chưa? Có thể trở về đây rồi chứ? Đây mới chính là nhà của chị.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Con bé ngu ngốc (1)

Nắng trưa nay không gay gắt cho lắm, tuy nhiên vẫn đủ để sưởi ấm cho sinh vật dưới chốn trần gian này.

Trong khuôn viên rộng lớn tuyệt đẹp, có một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Một cô gái xinh đẹp đang tựa người vào chú sư tử trắng, nước da trắng ngần của cô không hề thua kém lớp lông trắng như tuyết của tháng mười hai ở Mậu Sơn.

Gò má của cô ửng hồng dưới ánh nắng dịu nhẹ, từng cơn gió thổi vì vu khiến cho vài sợi tóc của Khánh Tường phất phơ trong gió, hàng lông mi cong vút, đôi mắt to tròn đã nhắm nghiền lại để thư giãn từ lâu rồi.

Có thể nói rằng, đã lâu lắm rồi Khánh Tường không cảm nhận được cảm giác thư giãn thoải mái như thế này.

Cách đó không xa, có một chàng trai vẫn giữ nguyên tư thế đứng, cậu ta vẫn muốn có được câu trả lời của Khánh Tường. Minh Anh lại hỏi tiếp.

- Tại sao chị phải sống cực khổ như thế? Ở đây có người hầu kẻ hạ, cơm bụng nước rót, tiền bạc không thiếu. Hà có gì chị lại không thích?

Đáp lại Minh Anh chỉ tiếng lá xào xạc, tiếng chim hót líu lo mà thôi, không có một giọng nói nào phát ra cả.

Khánh Tường vẫn nhắm mắt dưỡng thần, dường như cô không có ý định trả lời những câu hỏi mà Minh Anh đưa ra.

- Chị đừng im lặng như thế, trả lời em đi.

Minh Anh sắp hết kiên nhẫn rồi, anh tức giận vì Khánh Tường cứ né tránh câu hỏi của anh, anh mới là người thân cận nhất của cô, vậy mà đến bây giờ cô lại không thèm chia sẻ với anh mới tức cơ chứ.

- Sao? Đi theo tôi mới có mấy tháng mà đã chán cái chức anh chủ tiệm chăm sóc thú cưng rồi à? Muốn quay về đây thì cứ việc, tôi không ép cậu.

Khánh Tường không trả lời mà hỏi ngược lại Minh Anh, cô nhẹ nhàng xoay người ôm lấy cái chân to bự của Cục Cưng.

Cục Cưng thấy hành động vừa rồi của Khánh Tường thì nghĩ rằng Minh Anh đang làm cho mẹ thấy khó chịu, nên quay qua nhìn Minh Anh với con mắt như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta, khiến cho Minh Anh đỏ không ít mồ hôi.

- Em không có ý đó.

Những người gia nhân gần đó thấy tình hình có vẻ không ổn nên mới thì thầm bảo nhau kéo Minh Anh ra chỗ khác, chứ nếu không họ sợ sẽ có cảnh tượng đáng sợ xảy ra.

Đến bây giờ họ vẫn nhớ như in lần trước Minh Anh cũng hỏi nhiều như thế này, Khánh Tường không nói tới câu thứ hai đã lao tới đập Minh Anh một trận tơi bời. Lúc đó tâm trạng Khánh Tường còn khá tốt nên mới đánh anh ta gây chấn thôi, huống hồ bây giờ tâm trạng của chủ nhân lại khó chịu như vậy.

E là Minh Anh sẽ không bảo toàn được tính mạng đâu.

Không phải bọn họ nói xấu chủ nhân đâu, chủ nhân của bọn họ rất xinh đẹp và tài giỏi, khí thế hơn người nhưng lại rất cọc tính và lạnh lùng. Vậy mà bây giờ lại chịu nghe Minh Anh lèm bèm nhiều như vậy thật khiến họ bất ngờ.

Bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang từ từ tiến vào khuôn viên, nơi Khánh Tường đang nằm tận hưởng. Ông ta mặc bộ đồ dành cho quân gia, tay trái lúc nào cũng giơ lên một góc chín mươi độ, trên tay còn phủ một tấm khăn màu trắng.

Ông ta tiến về phía Khánh Tường đang nằm, cung kính cúi người chào.

- Chào mừng chủ nhân đã quay trở về, từ khi người đi ngôi nhà này đã không còn chút sinh khí nào cả. Đến khi người trở về ngôi nhà này như được hồi sinh trở lại.

- Chà chà, đã lâu không gặp mà miệng lưỡi của quân gia Trương vẫn ngọt như ngày nào.

Khánh Tường xoay người trở lại nói chuyện với quân gia Trương, trên môi nở nụ cười.

Quân gia Trương đẩy gọng kính lên, ôn nhu nhìn Khánh Tường rồi nói.

- Tôi chỉ ngọt ngào với một mình cô thôi, tiểu thư à.

Minh Anh ở bên cạnh liếc nhìn quân gia Trương rồi rửa thầm trong bụng

Cái ông già chết tiệt, nói chuyện với người khác thì như búa bổ dao găm, ngay cả anh cũng bị đối xử như vậy, ông ta không hề thương tiếc cho tâm trạng của đối phương. Ấy vậy mà nói chuyện với Khánh Tường lại ngọt ngào như mía lùi.

Phân biệt đối xử quá rồi.

- Minh Anh à! Cậu có rảnh rồi quá không mà lại chạy tới đây làm phiền tiểu thư vậy, chả lẽ cậu muốn chuyện xưa lặp lại? Muốn ngồi một chỗ ba tháng sao?

Ý tứ của quân gia Trương đã rất rõ ràng, ông muốn đuổi khéo Minh Anh đây mà.

Minh Anh đen mặt nhìn ông.

Đẩy đẩy anh nói đâu có sai, chưa gì đã muốn tống cổ anh ra ngoài rồi. Người gì đâu mà đáng ghét thấy sợ à.

- Quân gia Trương, ông lấy cho tôi hai ly rượu vang Bordeaux và một ít thức ăn, tôi đói rồi.

Khánh Tường ngồi dậy, đưa tay chỉnh sửa lại mái tóc rối bù xù của mình, cô ra lệnh cho quân gia Trương.

- Tuân lệnh.

Quân gia cúi người cung kính đáp sau đó nhanh chóng lui ra sau để chuẩn bị.

Khánh Tường quay đầu nhìn Minh Anh đang đứng thờ người ở gốc cây, cô nói.

- Lại đây, chị sẽ kể cho em nghe một câu chuyện, về một con bé ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Con bé ngu ngốc (2)

Gia nhân nhanh chóng bày ra một bữa ăn ngay tại khuôn viên, trên bàn ăn bày biện rất đẹp mắt. Hai đĩa thức ăn được xếp đối diện nhau, bên cạnh là đĩa và dao cắt, ở chính giữa bàn có bày một bình hoa hồng.

Khánh Tường ngồi xuống chiếc bàn ăn, nhàn nhã thưởng thức bữa ăn do quân gia Trương chuẩn bị, còn Minh Anh cũng ngồi xuống phía đối diện Khánh Tường.

Bữa ăn rất đơn giản, một miếng thịt cừu nướng kiểu Nga được đặt trên đĩa sang trọng, xung quanh được trang trí rau củ nướng ăn kèm, bên cạnh còn có một ly rượu vang đỏ.

Khánh Tường cắt miếng thịt cừu thành miếng nhỏ rồi thưởng thức chúng.

Miếng thịt mềm mềm, ngọt ngọt và có vị giòn nhất định. Chỉ cần cắn một miếng thôi thì mẩu thịt ấy như đã tan ra trong miệng rồi, hương thơm và mùi vị quả nhiên không thể chê vào đâu được. Ngoài ra còn được ăn kèm với rau củ nướng chín mềm, tạo vị tươi mát và không hề ngấy khi ăn chung với thịt.

Khánh Tường dùng khăn giấy thấm miệng rồi nhắm nháp ly vang đỏ bên cạnh. Ở phía bên cạnh Minh Anh cũng đã dùng bữa xong. Anh ta giữ nguyên tư thế nhìn Khánh Tường, chờ đợi điều cô sắp nói ra.

- Minh Anh! Em biết không? Trên đời này tồn tại một con bé ngu ngốc tới nỗi không tá nổi.

Khánh Tường liếc nhìn về phía Minh Anh bằng ánh mắt vô cảm, đôi mắt của cô rất đẹp, to và tròn xoe nhưng bên trong đó là một hố sâu thăm thẳm, một khi đã nhìn vào rồi thì rất khó có thể thoát ra.

Minh Anh nghe được câu nói của cô thì thở phào, cuối cùng Khánh Tường cũng chịu chia sẻ rồi, anh thoải mái tựa vào lưng ghế, hai chân xếp thành hình chữ ngũ, chăm chú nhìn Khánh Tường.

- Con bé đó có một gia đình hạnh phúc, ở nhà nó được mọi người và ba mẹ yêu thương, cưng chiều như một cô công chúa nhỏ vậy. Từ nhỏ, nó muốn gì là được đó. Nó nói sống có rất nhiều người hầu kẻ hạ. Nó có tất cả mọi thứ nó muốn, trừ bạn bè.

Nói tới đây Minh Anh xụ mặt xuống, cậu ta lên tiếng phản bác ngay lập tức.

- Chị nói vậy thì em là gì của chị?

Khánh Tường bật cười nhìn cậu thanh niên trước mặt mình.

- Em bớt trẻ con đi, em không phải bạn của chị. Mà là người thân cận của chị.

Nghe được câu nói này của Khánh Tường thì Minh Anh có vẻ mát lòng mát dạ được xúi nào rồi.

- Đến năm nó mười tám tuổi, nó cầu kết với quán gia Trương bắt ông ấy làm bệ đỡ cho nó leo rào trốn ra ngoài chơi, vì nó đi chơi quá nhiều nên bị ba nó cảm tức. Nó biết rằng quán gia rất thương nó cho nên mọi điều nó muốn quán gia Trương đều chiều theo ý của nó.

- Tiểu thư! Cô không nên dùng từ cầu kết, là lão đây cam tâm tình nguyện.

Quán gia Trương đứng bên cạnh rót rượu vào ly của Khánh Tường, ông khéo léo chỉnh sửa ý nghĩa của câu nói. Vì từ cầu kết chỉ sự thỏa thuận về lợi ích giữa hai người, còn ông là tình nguyện vì tiểu thư, xem nữa là bị ông chủ đuổi cổ rồi.

- Quán gia Trương, ông cũng không nên dùng từ lão, ông mới gần năm mươi thôi đấy.

Khánh Tường cũng nhân cơ hội sửa lưng cho quán gia, ông ấy mỉm cười rồi lui ra sau.

- Con bé đó ra ngoài dạo chơi, vô tình bị lạc vào ánh mắt của một chàng trai, là một anh chàng mang phong cách lãng tử, chỉ cần một cái nháy mắt, một nụ cười cũng có thể làm rung động biết bao con tim của thiếu nữ, và nó cũng không thể ngờ rằng chính nó lại nằm trong số đó.

Dừng lại một chút, Khánh Tường uống một ngụm rượu vang đỏ, ánh mắt vô cảm của cô lại xuất hiện một lần nữa.

Minh Anh nhìn Khánh Tường, đây mới đúng là Khánh Tường mà anh biết, một người con gái lạnh lùng.

- Sau đó, chàng trai ấy đã quyết tâm theo đuổi nó, mặc cho nó từ chối, nói những lời tổn thương anh ta. Ấy thế mà anh ta lại không từ bỏ, chàng trai ấy vẫn kiên trì từng ngày. Rồi cho tới một ngày, anh chàng xuất hiện trước mặt nó, mặc một bộ đồ hết sức đơn giản. Quần jean rách gối và áo sơ mi trắng, trên tay còn ôm một bó hoa hồng đỏ tươi. Tiến về phía nó rồi mỉm cười nói.

- Anh không biết cảm giác yêu là gì, cho tới khi em xuất hiện, em như là mặt trời sưởi ấm, mang lại sự sống cho trái tim anh. Không biết rằng em có muốn làm mặt trời của riêng anh không?

Nghe câu nói này Minh Anh phải phun ngụm rượu vừa uống ra ngoài rồi ho sặc sụa. Mịa nó có cần phải sến súa như vậy không cơ chứ?

Khánh Tường nhăn mặt nhìn Minh Anh

- Thằng nhóc này! Dơ quá đi.

Minh Anh nhận lấy khăn giấy của gia nhân rồi nhanh chóng lau đi, anh gãi đầu cười. Khánh Tường tiếp tục câu chuyện.

- Hai người họ quen nhau cũng lâu, trong thời gian đó anh ta cũng làm biết bao việc có lỗi với con bé nhưng chỉ cần anh ta xin lỗi và ôm nó vào lòng thì nó sẽ bỏ qua hết. Đơn giản vì nó đã quá yêu anh ta, thậm chí nó còn vứt bỏ cả cuộc sống giàu sang của nó để ra ngoài tập tành sống như một người bình thường, để có thể hiểu được nhiều hơn về cuộc sống của anh ta. Nó còn tập nấu ăn, việc mà trước giờ nó chưa từng đụng tay vào. Vì nó muốn sau này có thể tự tay chuẩn bị và chăm lo cho hân từng miếng ăn giấc ngủ, nó muốn được làm vợ của hân.

Nói tới đây Khánh Tường nhìn vào ly rượu vang trên tay mình, thứ chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh mỗi lần cô đụng vào, có thể nói đây là thức uống mà cô thích nhất.

- Nhưng rồi chuyện gì cũng tới giới hạn của nó, nó phát hiện anh ta đang ân ái với đứa bạn mới thân của nó, cả hai người dính chặt lấy nhau trên giường rồi còn đem nó ra làm trò đùa nữa. Nó đau chết, tim nó đau như bị ai bóp nghẹt lại vậy. Và nó sẽ không bỏ qua chuyện này để dàng đâu, nó sẽ phải khiến cho hai tên vô liêm sỉ kia một bài học nhớ đời.

Minh Anh nhìn Khánh Tường đang nhếch mép cười khở, sau đó ngửa cổ uống hết ly rượu, anh nói.

- Chuyện đã xảy ra như vậy rồi, sao chị còn không chịu quay về đây? Tại sao còn phải sống trong căn nhà bình thường đó?

Khánh Tường đứng dậy quay lưng rồi đi, trước khi đi cô không quên nói.

- Ngày chị trở về sắp tới rồi, em không cần phải lo.

Minh Anh đứng dậy nhìn theo bóng lưng của Khánh Tường, một người con gái xinh đẹp nhưng lại cô độc và mang theo cảm giác khiến người khác muốn bao bọc và chở che, nhưng liệu người đàn ông như thế nào mới có thể bảo vệ chị ấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Đại boss thật đáng sợ

Khi Khánh Tường bước vào ngôi nhà thì quản gia Trương đã đứng chờ ở đó, ông cúi người nói.

- Tiểu thư! Đã lâu cô không về đây rồi, chả lẽ cô lại muốn rời đi sao?

- Tôi sẽ ở đây lại vài ngày.

- Vâng, tôi sẽ cho người chuẩn bị nước tắm cho tiểu thư.

Khánh Tường gật đầu hài lòng sau đó đi thẳng lên lầu. Quản gia Trương nhìn theo bóng lưng gầy gò của cô thì thở dài.

Tiểu thư nhà ông lại có chuyện buồn gì rồi, ông chăm sóc tiểu thư từ hồi mới lọt lòng, làm gì có chuyện ông không hiểu Khánh Tường đang nghĩ gì cơ chứ.

Tiểu thư lúc nào cũng thông minh, chỉ có điều lần này cô ấy chọn sai rồi. Ông không hy vọng chuyện này sẽ xảy ra một lần nào nữa.

Quản gia Trương khẽ chép miệng, tiểu thư gầy quá, nhân lúc cô ấy còn ở đây ông sẽ tranh thủ vỗ béo cô mới được.

Khánh Tường mở cửa bước vào căn phòng của mình, cô thả người xuống chiếc giường king size, lăn lộn qua lại trên chiếc giường êm ái. Căn phòng của Khánh Tường được đặt ở vị trí rất đẹp, có thể nhìn ngắm được khung cảnh bên ngoài cửa sổ một cách trọn vẹn.

Khánh Tường ngồi dậy, mở ngăn kéo nhỏ lấy ra một tấm hình, nhân vật trong đó là hai cô gái xinh đẹp đang ôm nhau cười rất tươi trước máy ảnh, không ai xa lạ chính là Khánh Tường và... Mi Quyên.

- Cười đẹp lắm, để tôi coi cô còn cười được bao lâu nữa.

Khỏe miệng Khánh Tường cong lên tạo thành một hình vòng cung tuyệt đẹp, ánh mắt to tròn thoáng vụt qua tia ranh mãnh, giống như một con cáo nhỏ nghịch ngợm vậy. Hoàn toàn không giống với ánh mắt ngây thơ trong tấm ảnh.

Một con người hoàn toàn xa lạ.

Đang mãi mê nhìn ngắm tấm hình, Khánh Tường giật mình vì tiếng gõ cửa của cô hầu gái.

- Tiểu thư! Nước đã chuẩn bị xong xuôi, mời tiểu thư xuống tắm cho nóng ạ

- Biết rồi!

Một lúc sau.

Khánh Tường đắm mình trong làn nước ấm áp, hai mắt nhắm nghiền lại cảm nhận sự thoải mái và dễ chịu, hầu gái chuẩn bị nước rất vừa, không quá nóng cũng không quá lạnh. Cô ta còn không quên nhỏ vài giọt tinh dầu hoa Oải Hương vào bồn tắm cho cô nữa chứ.

Làm rất tốt.

Cô thích nhất là mùi của hoa Oải Hương True, vì nó không quá gay gắt so với những loài hoa khác, nó mang mùi hương ngọt ngào, dịu nhẹ và tươi mát và giữ được mùi hương lâu hơn nữa.

Ngoài ra còn trị liệu rất tốt nữa, có tác dụng thư giãn và trấn tĩnh tinh thần. Giảm đau đầu, chống mất ngủ.

Dạo này cô rất mệt và mất ngủ liên miên, cho nên điều này đến rất đúng lúc.

Sau khi ngâm mình một hồi lâu, Khánh Tường bước ra ngoài với chiếc áo khoác trắng dài, giống như bộ đồ dành cho khách ở khách sạn 5.

Mái tóc ướt sũng cả lưng áo, làn da trắng nõn nà nổi bật, đôi môi phớt màu hồng nhạt. Khánh Tường cảm ly vang đỏ do cô hầu gái mang tới, nhàn nhả thưởng thức thức uống màu đỏ này.

Vài giọt nước trong suốt chảy xuống xương quai xanh của Khánh Tường, nhìn cô lúc này rất quyến rũ.

Khánh Tường nhìn ly rượu, chà chà mỗi lần về đây cô lại uống rượu một cách vô tổ chức như vậy. Nếu Minh Hào có ở đây, anh ấy sẽ giáo huấn cô một trận cho coi.

Nghĩ tới đây Khánh Tường giật mình. Tại sao cô lại nghĩ tới Minh Hào cơ chứ? Thật là kì lạ.

Nhìn căn nhà rộng lớn nhưng lại trống trải, chỉ có cô và gia nhân phục vụ, ngoài ra không còn ai khác. Khánh Tường lại có chút không quen.

Chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như vậy nữa. Đây mới là nhà của cô, là nơi cô đã sống từ khi sinh ra và lớn lên. Ngôi nhà bình thường kia chỉ là tạm bợ mà thôi. Tại sao cô lại có cảm giác cô đơn như thế này cơ chứ?

Thôi không nghĩ nhiều nữa, cô lên phòng ngủ đây. Một ngày dài mệt mỏi như thế là kết thúc rồi đó.

Khánh Tường thả người xuống chiếc giường king size mềm mại của mình, dụi đầu vào con gối nâu to bụi bên cạnh rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác thoải mái tới như vậy. Sau nhiều chuyện xảy ra tâm trạng của cô có chút bất ổn và thậm chí còn muốn đánh người nữa. Nhưng có lẽ quyết định trở về đây rất đúng đắn, Khánh Tường sẽ nghỉ ngơi lấy lại sức mau thôi.

Bên ngoài, mặt trăng đã lên cao.

Ánh sáng dịu nhẹ rọi vào căn phòng, khiến cho khung cảnh rất thơ mộng. Trên chiếc giường lớn, một cô gái xinh đẹp như yêu tinh đã say giấc, chìm đắm vào giấc mộng đẹp của mình. Không biết đang mơ về điều gì mà khoe miệng cô gái khẽ nhếch lên.

Ở nơi nào đó, có một người đàn ông đang lo lắng, đứng ngồi không yên vì sự biến mất của cô. Sắc mặt của anh ta đã xấu đến mức cực điểm. Toàn thân anh ta toát ra luồng không khí đáng sợ, ngay cả thư kí Kim đứng bên cạnh cũng còn run cầm cập.

Đại Boss của họ thật đáng sợ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Là em đúng không?

- Chà chà, không ngờ tiểu thư còn chơi tốt như vậy.

Quản gia Trương nhìn Khánh Tường bằng đôi mắt tán thưởng.

Hôm nay ông đã dậy sớm hơn mọi ngày để chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho Khánh Tường. Quản gia Trương là một người rất kỹ tính, đặc biệt là những vấn đề liên quan tới Khánh Tường lại càng phải kỹ lưỡng hơn. Ông muốn mọi thứ phải thật chín chu.

Vì Khánh Tường là bông hoa trong lòng ông, cho nên phải dành tặng những thứ hoàn hảo nhất cho cô.

Ăn uống xong xuôi, Khánh Tường lại kéo ông ấy đi chơi tennis, thứ mà trước đây Khánh Tường thường làm sau mỗi bữa ăn.

Cảm giác thân quen dường như đã quay trở về với ông rồi. Quản gia Trương nhìn Khánh Tường, ông không muốn cô rời đi nữa, cứ ở đây để ông chăm sóc tốt hơn nhiều so với việc phải bỏn ba ngoài kia.

- Em tưởng sau vụ việc lần đó chị đã bỏ chơi tennis rồi chứ.

Minh Anh tiến lại gần chỗ Khánh Tường đang ngồi nghỉ ngơi, thoải mái ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, còn tự tiện lấy quả dâu tây trên đĩa của Khánh Tường ăn nữa chứ.

Khánh Tường lấy khăn bông lau đi những giọt mồ hôi trên trán sau đó liếc xéo Minh Anh, cô lấy chai nước suối bên cạnh, ngửa cổ uống một hơi dài. Cô biết Minh Anh đang nhắc lại vụ tai nạn của Bé Con năm xưa.

- Đã là quá khứ rồi, em có nhất thiết vì một chuyện con con mà bỏ đi môn thể thao yêu thích của em hay không?

- Thôi đừng có mà xạo sự, người nào lúc đó bảo sống chết cũng không chơi lại cái trò thể thao này hả? Ai là người đã đập gãy cây vợt tennis babolat mới mua hả? Ai đã ra lệnh phá hủy sân chơi tennis. Là ai?

Khánh Tường đen mặt nhìn Minh Anh, cái thằng con trai mà cái mỏ cứ leo leo ấy. Không những thế nó còn nhìn cô bằng cái ánh mắt cười cợt đó nữa chứ. Thằng nhóc này thêm đòn rồi đừng không?

Nghĩ gì làm đó, Khánh Tường cầm trái banh tennis chọi thẳng vào người Minh Anh, làm cậu ta la oai oái lên.

- Chị tính bạo lực gia đình à? Quản gia Trương, sao ông không lên tiếng can chị ấy lại.

Khánh Tường nở nụ cười ranh mãnh nhìn Minh Anh. Thằng nhóc đáng chết còn dám kêu cứu à? Để coi ai dám cứu nhà người.

Quản gia Trương đứng bên cạnh bấy giờ mới lên tiếng.

- Tiểu thư, tại sao người lại lấy trái banh tennis ném vào người Minh Anh như vậy chứ

Nghe được câu nói của quản gia Trương, Minh Anh đặc ý nhìn Khánh Tường. Quản gia đã lên tiếng rồi, lẽ nào chị không dừng lại.

- Nếu tiểu thư thích chơi trò này, tôi sẽ cho người mang thật nhiều trái banh qua cho tiểu thư chơi.

Câu nói vừa rồi như sét đánh ngang tai Minh Anh vậy, cậu ta đứng phắt dậy la lối om sòm.

- Quản gia Trương, sao ông có thể đối xử với tôi như vậy cơ chứ. Rốt cuộc là giữa tôi và Khánh Tường ai quan trọng đối với ông cơ chứ?

- Đương nhiên tiểu thư quan trọng hơn rồi.

Câu nói này của quản gia Trương y như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Minh Anh, cậu ta liếc qua người con gái bên cạnh. Khẽ nuốt nước bọt cái ực.

- Cho thời gian để chạy rồi mà còn ngoan cố ở lại đây. Minh Anh, lần này em chết chắc.

Vừa nói dứt câu, hai người gia nhân xuất hiện với hai rổ banh trên tay. Minh Anh sợ hãi vọt chạy trước, Khánh Tường nhanh chóng đuổi theo sau, cả hai vừa rượt đuổi nhau vừa la hét. Đa số là giọng của Minh Anh.

- Cái tính bạo lực của chị khi nào mới hết đây hả?

- Khi nào em bỏ cái tật nhiều chuyện đi

- Em nhiều chuyện hồi nào?

- Em không nhiều chuyện mà mọi người trong căn biệt thự này đều gọi em là ông Tám đó có biết không hả?

- Á à, ai dám gọi ông đây như thế? Bước ra đây ngay.

Khánh Tường liên tục lấy banh tennis chọi Minh Anh, sau đó nở nụ cười khanh khách.

- Cái mạng nhỏ của em còn lo chưa xong, gọi họ ra làm gì?

- Hộ giá, bay đâu hộ giá trăm, không thôi thích khách giết trăm chết bây giờ.

Đám người trong căn biệt thự nhìn thấy cảnh này thì che miệng cười khúc khích. Tiểu thư của họ sau khi trở về thật đáng yêu. Trước đây cô rất lạnh lùng và khó gần, không hiểu sao lần này lại cởi mở và vui vẻ hơn. Điều này khiến họ cảm thấy rất vui.

- Thôi! Dừng lại đi, em chạy mệt sắp chết rồi.

Minh Anh chạy không nổi nữa, nằm phịch xuống bãi cỏ mềm mại trong khuôn viên. Khánh Tường chạy lại đá vào mông anh ta vài cái.

- Mới chạy có tí xíu mà đã mệt. Con trai gì mà yếu như sên.

- Chị trâu bò à? Làm như cái khuôn viên này bé lắm ý.

Con gió nhẹ thổi ngang qua, mang theo hương thơm của những loài hoa đang đua nhau khoe sắc trong khuôn viên.

Đang nằm tận hưởng thì đột nhiên Minh Anh ngồi bật dậy, anh ta nói.

- Chị! Chị có gây thù chuốc oán gì với người bên Salomon không?

- Không, mà có chuyện gì?

- Hôm qua nhân viên ở tiệm chăm sóc thú cưng nói là có người đến tìm chị, trên áo có đeo huy hiệu đại bàng, em nghĩ là người của bên đó.

- Điều tra cho kĩ rồi báo cáo lại cho chị.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trời đã bắt đầu xẩm tối rồi. Và đây chính là thời điểm ăn chơi của giới thượng lưu.

Khánh Tường bước xuống bậc thang với bộ cánh hết sức sexy. Cô mặc chiếc váy màu đen tuyền làm nổi bật nước da trắng nõn nà, sau lưng váy có đường cắt rất sâu và rộng, kéo dài tới vòng ba của cô. Tầm lưng ngọc ngà cứ thế mà phơi bày cho người khác ngắm nhìn. Đường như chiếc váy này được thiết kế để dành riêng cho Khánh Tường, nó ôm chặt vào người cô, làm tôn lên ba vòng cực chuẩn. Mái tóc dài xoăn được thả tự do. Dưới chân đi đôi cao gót được tinh xảo.

Khánh Tường ngồi vào chiếc McLaren Senna màu đỏ quyền lực rồi chạy tới quán bar lớn của thành phố. Vừa bước vào, tiếng nhạc xập xình đã bao trùm không gian mờ ảo này, những nụ cười xã giao, những cái liếc mắt đưa tình lộ liễu.

Khánh Tường lựa chỗ ngồi thích hợp thưởng thức ly vodka, xung quanh đã có những ánh mắt dòm ngó cơ thể cô.

Khánh Tường đương nhiên biết chứ, nhưng muốn tiếp cận cô không đơn giản.

Một bóng người lướt qua Khánh Tường, lúc đó cô đang xoay người vào bên trong nên có thể người đó sẽ không nhận ra.

- Một ly whisky

Minh Hào chán nản uống một ngụm rượu, hai ngày nay không thấy Khánh Tường quay trở về. Không biết bây giờ cô đang làm gì mà lại biến mất không nói lời nào. Đường như anh đã quen với việc nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé kia hàng ngày rồi. Bất kể ngày hay đêm, hình bóng ấy vẫn luôn ở trong tầm nhìn của anh. Vậy mà bây giờ...

Tâm trạng của anh bây giờ thật là khó chịu, giống như bị bỏ rơi ấy.

Anh muốn uống thật say để quên đi hiện tại, anh không muốn trở về ngôi nhà ấy mà không có bóng dáng của cô.

Có lẽ uống say sẽ giúp tâm trạng của anh tốt lên phần nào.

Mơ hồ chìm đắm trong cơn say, Minh Hào nhìn thấy hình dáng anh ngày đêm mong nhớ lướt ngang qua. Anh lập tức bừng tỉnh, đuổi theo cô gái ấy. Cô gái mặc bộ váy gợi cảm, mái tóc xoăn dài bồng bềnh. Bóng lưng cô ấy rất giống Khánh Tường.

Lẽ nào?

Nhưng rồi Minh Hào dừng lại khi thấy cô gái ấy bước lên chiếc McLaren Senna màu đỏ, chiếc siêu xe này chỉ có giới thượng lưu mới có thể sở hữu được. Một cô gái bình thường như Khánh Tường có thể sở hữu được sao?

Minh Hào cười cợt chính bản thân mình, Khánh Tường mới đi có hai ngày thôi mà anh đã như vậy rồi sao?

- Khánh Tường! Người đó có phải là em không? Hay là do anh nhớ em tới phát điên rồi nên nhìn đâu cũng thấy hình bóng của em?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Rất nhớ em

Sáng sớm hôm sau.

Khánh Tường dậy rất sớm. Cô chạy bộ trong khuôn viên rộng lớn, ánh mặt trời dịu nhẹ soi vào da thịt Khánh Tường khiến nó hơi ửng đỏ lên.

Quản gia Trương bước tới với chai nước mát lạnh trên tay, kèm với chiếc khăn bông mềm mại. Ông đưa tới cho Khánh Tường.

- Tiểu thư nghỉ một xíu đi.

- Ừ!

Khánh Tường nhận lấy những món đồ trên tay quản gia, ngồi xuống chiếc ghế gần đó rồi mở chai nước uống một hơi dài.

- Tiểu thư tính khi nào mới có bạn trai đây?

Quản gia Trương đứng bên cạnh lên tiếng hỏi khiến cho ngụm nước Khánh Tường vừa uống lập tức bị phun ra ngoài, cô ho sặc sụa.

- Khụ khụ... Sao ông lại hỏi tôi câu này?

Khánh Tường nhăn mặt nhìn ông khó hiểu. Quản gia Trương chưa bao giờ đề cập tới những vấn đề cá nhân của cô. Sao hôm nay lại hỏi như thế?

Quản gia Trương hơi cúi đầu xuống, ông coi câu hỏi vừa rồi của Khánh Tường như một câu trách cứ.

- Tiểu thư đừng nổi nóng với tôi. Tôi cũng vì lo cho tiểu thư mà thôi. Người có biết rằng, đã lâu rồi người không có bạn trai. Làm chúng nó đồn thổi rằng người thích con gái kìa.

Khánh Tường hoá đá tại chỗ. What? Cái gì? Ai thích con gái? Cô ư?

Nhìn biểu hiện bất ngờ của Khánh Tường giống như bị ai bắt quả tang vậy. Làm cho quản gia Trương càng nghi ngờ điều mình vừa nói hơn.

Chả lẽ là thật sao?

Khánh Tường đen mặt nhìn quản gia Trương.

- Quản gia, đừng nói với tôi ông đang nghĩ tới điều đó nha

Ông quản gia bị Khánh Tường phát hiện thì cúi gằm mặt xuống không dám ngước mặt lên nhìn cô.

Khánh Tường vỗ trán cái bốp. Trời đánh cái đũa tung tin đồn nhảm, cô mà biết được sẽ đập cho một trận cho coi.

Ở cửa hàng chăm sóc thú cưng, Minh Anh hất xi một cái. Anh đưa tay day day mũi.

Có đũa đang nói xấu mình sao?

Khánh Tường lười biếng giải thích với quản gia, nếu không bị hiểu lầm thì to chuyện.

- Quản gia Trương, ông không cần phải lo về việc này, khi nào Minh Anh thích con trai thì lúc đó tôi mới thích con gái.

Nghe câu nói này từ miệng Khánh Tường cũng không giúp ông bớt lo nghĩ được.

Nếu Minh Anh thích con trai thật thì sao?

Nghĩ tới đây quản gia Trương khẽ rùng mình. Ôi ông không dám nghĩ tiếp đâu.

Tại tiệm chăm sóc thú cưng, tất cả mọi người đều bị thu hút bởi dáng vẻ điển trai của Trung Hiếu. Hôm nay hắn ta mặc bộ đồ hết sức là thời trang, tóc vuốt keo này nọ. Toàn thân tỏa ra một phong cách phong trần lãng tử, làm cho biết bao trái tim mềm yếu của những em thiếu nữ phải rung động.

Nhưng đó chỉ là buổi sáng mà thôi, tới bây giờ hắn ta đang rất bức tức vì không thấy Khánh Tường nhiều ngày nay. Trung Hiếu cố tình chưng diện thật đẹp để gây ấn tượng tốt với Khánh Tường nhưng hắn ta lại chẳng được gì ngoài những ánh mắt thèm khát, hâm mộ của người khác. Hắn ta không cần điều này.

Quá bức tức, Trung Hiếu tìm tới Minh Anh để nói chuyện.

- Cái cô Khánh Tường sao dạo này không thấy đi làm ở đây nữa vậy?

- Ai biết

Minh Anh trả lời cụt ngủn, anh thừa biết Trung Hiếu là loại người như thế nào và đang muốn tiếp cận Khánh Tường với mục đích gì.

- Cậu là chủ mà không quản nhân viên của mình à?

- Tôi là chủ, tôi quản lý nhân viên về phần công việc chứ không quản lý việc đời tư của họ.

Đến lúc này Trung Hiếu im lặng không nói gì, hắn ta lẳng lặng bỏ đi chỗ khác. Mãi cho tới khi bóng dáng hắn đi xa rồi, Minh Anh mới bộc lộ sự tức giận.

- Mẹ nó, nhân viên mà nói chuyện trên đầu trên cổ ông chủ vậy hả? Nếu không phải khách hàng ở đó nhiều thì ông đây đuổi cổ mày rồi.

Minh Anh tức giận ném chiếc khăn xuống đất rồi quay người đi. Nhân viên trong tiệm tròn mắt nhìn Minh Anh, ông chủ của bọn họ trước nay là người điềm tĩnh mà sao chỉ vì vài câu nói của Trung Hiếu bức tức như vậy?

Có lẽ họ không biết Trung Hiếu đã gây ra tổn thương như thế nào với Khánh Tường. Nên Minh Anh cư xử như vậy đã là kiềm chế lắm rồi.

Sau cuộc nói chuyện hôm đó, Minh Anh đã cho người điều tra thì mới biết người con trai mà Khánh Tường nhắc đến là Trung Hiếu. Khi nghe báo cáo tường tận về chi tiết vụ việc năm ấy. Minh Anh đã muốn gặp trực tiếp Trung Hiếu để cho hắn một bài học, nhưng anh ta chợt nhớ tới câu nói của Khánh Tường, cô nói.

- Bất kể chuyện gì liên quan tới chị em đều có thể nhúng tay vào, nhưng riêng chuyện tình cảm tuyệt đối không được.

Minh Anh rửa thầm trong bụng. Thằng chết bầm này, nếu không có câu nói của Khánh Tường cản lại thì mày chết với ông.

Khi Khánh Tường rời biệt thự thì trời cũng sẩm tối rồi. Đi lang thang trên con đường đông đúc người qua lại, cô chợt nhớ tới hình ảnh quản gia Trương sống chết cũng không cho cô rời đi. Ông ra sức năn nỉ, dỗ ngọt cô, với mong muốn cô sẽ ở lại, thiếu điều muốn ôm chặt chân cô lại để cô không thể đi được nữa.

Hình tượng người quân gia uy quyền bỗng chốc sụp đổ ngay trước mặt gia nhân. Họ không thể nghĩ được một người nghiêm khắc, khó tính như ông lại có thể trẻ con như thế. Người duy nhất khiến cho ông ấy cười bỏ về ngoài khô khan ấy chỉ có thể là cháu nhân của họ.

Trong căn biệt thự ấy, ai mà không biết được người mà quân gia Trương yêu thương nhất chỉ có thể là Khánh Tường mà thôi.

Bất đắc dĩ Khánh Tường đành dùng biệt pháp mạnh đối với ông, cô nói.

- Quân gia Trương, tôi đi rồi sẽ quay trở về chứ có đi luôn đâu. Ở bên ngoài tôi còn rất nhiều việc chưa hoàn thành, nếu ông cứ gây trở ngại cho công việc của tôi như thế này thì tôi sẽ không trở về đây nữa đâu.

Lúc này quân gia Trương mới luyến tiếc để cô đi, nếu không cô không quay về thì ông biết thương ai đây? Đã từ lâu lắm rồi, ông đã xem Khánh Tường như con gái cưng của mình, và dường như cô cũng biết điều này nên lúc nào cũng đối xử tốt với ông.

Thôi thì tạm xa nhau vậy...

Quân gia Trương rung rung nước mắt để cô rời đi. Khánh Tường thấy vậy liền cười khổ.

Ôi trời! Làm như cô một đi không trở lại vậy đây.

Khánh Tường bước về phía ông, đặt lên khuôn mặt ấy một nụ hôn phớt. Giống như nụ hôn của con gái tặng cho người cha thôi. Sau đó Khánh Tường chào tạm biệt ông rồi rời đi.

Nhận được nụ hôn của Khánh Tường, quân gia Trương cũng mát lòng mát dạ. Ông nhớ về hình ảnh cách đây hơn hai mươi năm về trước.

Có một cô gái nhỏ luôn miệng gọi ông là quân gia, lúc nào cũng bày ra nhiều trò nghịch phá để ông gánh tội thay. Cô gái nhỏ rất phá phách, nhưng khi ông bị ốm, cô bé luôn mang cháo xuống thổi phù phù rồi đút cho ông ăn. Thỉnh thoảng còn thơm lên mặt ông vài cái rồi nói là.

- Quân gia mau khỏi bệnh rồi chơi với tôi nhé. Chứ không ba mà biết tôi phá hư chậu cây cảnh đắt tiền là đánh tôi mềm xương luôn.

Lúc đó quân gia Trương ho khụ khụ rồi nghĩ thầm. Tiểu thư của tôi ơi, muốn tôi mau khỏi bệnh để chịu tội thay cho cô thì đúng hơn. Con gái gì đâu mà phá quá.

Cô bé năm xưa bây giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp và thông minh. Ông cũng cảm thấy mình đã già rồi.

Đi mãi rồi cũng về tới nhà. Khánh Tường mở cửa rồi bước vào. Toàn bộ căn nhà chìm trong sự âm u và lạnh lẽo. Khánh Tường nghĩ thầm.

Quái lạ, Minh Hào đi đâu rồi mà để nhà cửa tối thui thế này?

Khánh Tường bước vào phòng khách, cô thấy rất nhiều chai rượu rỗng ruột nằm lổn lổn trên sàn nhà. Cô sửng người.

Một mình Minh Hào uống hết số rượu này ư? Anh ta muốn chết hay sao?

Khánh Tường tiến lại gần chiếc ghế sofa thì thấy Minh Hào đang nằm ngủ ở đó. Cô cúi người đỡ anh dậy.

Trong cơn say, Minh Hào mơ hồ ngửi được mùi hương quen thuộc tỏa ra từ người Khánh Tường, anh nói.

- Khánh Tường! Là em đúng không?

- Ừ.

Khánh Tường trả lời cho có lệ, cô vẫn cố hết sức dìu Minh Hào trở về phòng ngủ. Vừa đặt Minh Hào xuống giường, cổ tay của cô bị nắm lại kéo ngã xuống. Khánh Tường nhanh chóng nằm ngón trong vòng tay to lớn của Minh Hào. Anh thì thào trong cơn say.

- Tại sao lại bỏ anh đi? Tại sao lại không nói với anh một lời nào? Tại sao?

Khánh Tường vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của anh. Nhưng không thể, cô càng vùng vẫy, anh càng siết chặt cô vào lòng hơn. Đến khi Khánh Tường áp sát vào lồng ngực rắn chắc của anh. Cô mơ hồ nghe thấy được nhịp tim của anh đang đập bên trong lồng ngực.

Và rồi. Minh Hào cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Khánh Tường có thể cảm nhận được hơi thở nam tính kèm theo hương thơm thoang thoang của rượu trong khoang miệng của mình.

Minh Hào đùa nghịch môi cô một hồi, khiến cho nó đỏ ửng lên, cho tới khi Khánh Tường sắp không thở được nữa thì anh mới luyến tiếc tha cho cô.

Khánh Tường tham lam hít thật nhiều không khí để điều chỉnh nhịp thở. Sau đó, cô bị ôm chặt hơn vào lòng. Mơ hồ nghe được giọng nói khàn khàn của người đàn ông bên cạnh, anh nói.

- Anh nhớ em! Rất nhớ em

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nếu anh nói thích em, thì em có tin không?

Minh Hào giật mình ngồi dậy, anh đưa tay lên che mặt vì chói, ánh sáng dịu nhẹ của mặt trời đã soi chiếu vào căn phòng từ bao giờ.

Liếc qua chiếc gối bên cạnh, Minh Hào thở dài. Lẽ nào mọi chuyện đêm qua chỉ là mơ? Nhưng tại sao cảm giác lại chân thật như thế cơ? Anh còn cảm nhận được sự mềm mại của đôi môi Khánh Tường cơ mà.

Haizzzzz

Minh Hào bước vào phòng tắm rồi xả nước. Dòng nước mát lạnh cứ thế gội rửa cơ thể anh.

Anh cần phải tỉnh táo lại mới được.

Minh Hào lững thững bước ra ngoài với tâm trạng không mấy vui vẻ. Lại phải trải qua một ngày không có Khánh Tường nữa rồi.

Khánh Tường! Khi nào em mới quay về đây?

Vừa bước ra khỏi phòng, Minh Hào bị thu hút bởi hương thơm ngào ngạt của đồ ăn. Mùi hương chẳng mấy chốc đã lan toả khắp ngôi nhà.

Anh đi theo mùi hương thơm phức ấy tới cửa bếp thì khựng người lại. Minh Hào tròn mắt nhìn về phía trước. Ở đó có hình bóng mà anh ngày đêm mong nhớ. Không suy nghĩ nhiều, Minh Hào nhanh chóng tiến tới và ôm gọn Khánh Tường vào lòng.

Khánh Tường bị Minh Hào làm cho giật mình, rơi cả chiếc muỗng xuống sàn nhà, tạo ra âm thanh rất to.

- Anh... Anh làm gì vậy?

- Đừng động đây, cho anh ôm em một chút.

Minh Hào thì thầm vào tai Khánh Tường, vì anh cao hơn cô một cái đầu nên phải cúi đầu xuống, kê vào chiếc cổ mảnh mai của Khánh Tường.

Khánh Tường cũng không động đây, để yên cho anh ôm.

Minh Hào tham lam hít hương thơm trên người Khánh Tường, mùi hương này rất giống mùi của người đêm qua nằm cạnh anh.

Vậy là không phải mơ, Khánh Tường đã thật sự trở về rồi.

- Tại sao em đi mà không báo cho anh biết? Em có biết anh lo lắng không hả?

Ôm Khánh Tường một lúc lâu sau, Minh Hào mới lên tiếng hỏi cô, câu hỏi này cũng làm Khánh Tường hơi bất ngờ.

Khánh Tường không ngờ anh lại quan tâm tới cô như thế. Vì nếu đơn giản là người ở nhờ thì khi cô vắng nhà anh phải vui vì được thoải mái hơn chứ. Sao anh lại lo?

- Em không có số điện thoại của anh nên không liên lạc với anh được

Khánh Tường đột nhiên suy nghĩ ra một cái cớ rất hay, Minh Hào không thể nào bắt bẻ cô được nữa.

Ôi mình thật thông minh!

- Em đưa di động của em cho anh.

Ngẫm nghĩ một hồi cũng thấy đúng. Minh Hào nghĩ ý muốn lưu số di động của mình trong điện thoại Khánh Tường. Ai đời ở chung với nhau mấy tháng trời rồi mà không có số điện thoại để liên lạc với nhau. Mà chỉ toàn liên lạc qua messenger mà thôi.

Kì thật chứ!

Nhưng có số rồi Minh Hào lại đau đầu không biết lưu tên mình trong danh bạ của cô là gì. Lưu tên là Minh Hào thì lại thấy tầm thường quá. Người yêu? Không không, hai người chưa tiến triển tới mức đó.

Ôi thật đau đầu.

Khánh Tường đứng bên cạnh thấy anh cứ loay hoay bấm điện thoại thì bật cười. Để lộ ra cái răng khểnh xinh chết người. Bây giờ thì cô đã hiểu được sự trống vắng khi ở trong căn biệt thự kia là gì rồi.

Vì nơi đó không có Minh Hào.

Thú thật thì cô đã quen với cảm giác có Minh Hào ở cạnh rồi, quen với cảm giác được anh chăm chút cho từng miếng ăn, giấc ngủ. Anh đang dần dần bước vào thế giới của cô một cách tự nhiên, không chút phức tạp như mấy người trước.

Và có lẽ như, một góc băng giá nào đó trong trái tim của Khánh Tường đã bị sự dịu dàng, ấm áp của anh làm cho sụp đổ rồi.

Sau một hồi miệt mài suy nghĩ, cuối cùng Minh Hào cũng đã nghĩ ra được cái tên thích hợp để lưu trong danh bạ của Khánh Tường rồi. Anh trả lại di động cho Khánh Tường, thuận tay ôm cô vào lòng rồi thì thầm.

- Nếu bây giờ anh nói anh thích em, liệu em có tin không?

Khánh Tường nhanh chóng đẩy anh ra, cô nở nụ cười với anh

- Đừng có đùa, anh mau ăn đi rồi đi làm. Không trễ giờ sếp trừ lương thì mệt đó.

Bạn nhỏ nào đó cười thâm trong bụng

Anh đây là sếp lớn mà ai dám trừ lương

Nhưng rồi Minh Hào cũng ngoan ngoãn nghe lời, anh tận hưởng bữa sáng thơm ngon đó chính tay Khánh Tường nấu. Xong rồi nhanh chóng ra ngoài đi làm

Ngôi nhà bây giờ chỉ còn mỗi Khánh Tường, cô tò mò lấy di động ra xem anh lưu tên gì. Xem xong Khánh Tường hoá đá tại chỗ.

Minh Hào lưu tên trong danh bạ của cô là bạn cùng nhà.

WTF? Anh muốn mọi người suy nghĩ đen tối đi hay sao?

Khánh Tường bình tĩnh suy nghĩ trước khi gọi điện thoại mắng Minh Hào một trận. Đồng ý là bạn cùng nhà, nhưng là khác phòng. Ok?

Khánh Tường nào có biết, cái ngày trở thành bạn cùng nhà và cùng phòng thật sự đang đến rất gần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chị là vợ của Minh Hào đúng không?

Sau khi dọn dẹp nhà cửa xong thì cũng gần trưa rồi. Khánh Tường đưa mắt tìm kiếm cái thứ nhiều lông mang tên Bảo Bối nhưng lại không thấy bóng dáng mồm mỉm ấy đâu cả. Cô chép miệng gọi cho Minh Hào để hỏi xem bé đang ở đâu.

Tại một phòng họp sang trọng, nơi tụ họp rất nhiều những người giàu sang và quyền lực của công ty đang chăm chú nghe Minh Hào phổ biến kế hoạch sắp tới cho sản phẩm. Thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên. Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, tò mò xem tiếng nhạc phát ra từ đâu.

Vì chủ tịch đã ra lệnh tất cả mọi người đều phải tắt di động hoặc để chế độ rung. Không biết người nào to gan dám làm trái lệnh của công ty.

Tiếng xì xầm bàn tán ngày một to hơn. Minh Hào đưa tay che miệng lại, ý muốn bảo mọi người giữ yên lặng. Sau đó anh lấy trong túi quần ra một chiếc di động to bằng bàn tay, ung dung đưa lên áp sát vào tai.

- Anh nghe.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều tròn mắt nhìn nhau, người đang ngồi ở vị trí cao nhất có phải là Minh Hào không vậy? Tại sao anh lại có thể ngọt ngào như vậy cơ chứ? Đại Boss khó tính, lạnh lùng của họ đâu mất tiêu rồi?

- Anh đem gửi người khác nuôi rồi, vì em không có ở nhà, anh lại không tiện chăm sóc. Nếu em muốn thì anh sẽ mang tới cho em.

- Được rồi! Mười phút nữa sẽ có mặt tại nhà, em yên tâm.

Cúp di động xong Minh Hào quay qua nhìn thư kí Kim, dặn dò anh ta mang Bảo Bối về cho Khánh Tường. Tuyệt đối không được chậm trễ.

Thư kí Kim không nói lời nào lập tức xách mông đi làm công việc Minh Hào vừa phân công, trước khi đi anh ta cũng không quên để lại ánh mắt khinh thường với những con người đang tròn mắt trong phòng họp.

Một đám người khờ khạo, người có thể khiến boss trở nên dịu dàng như vậy chỉ có thể là bà chủ tương lai mà thôi.

Có điều anh ta cũng không ngờ rằng người con gái nhỏ nhắn ấy lại là bà chủ của anh.

Thư kí Kim nhanh chóng lái xe tới ngôi nhà âm cúng của hai người nọ. May thay anh nhìn thấy Khánh Tường cũng đang chuẩn bị ra ngoài, ngay lập tức anh ta đã bay cục lông to bụi trong xe ra ngoài. Thư kí Kim chào hỏi Khánh Tường vài câu rồi lái xe biến mất.

Khánh Tường cũng không để tâm mấy tới thư kí Kim, cô nựng mặt Bảo Bối một lúc rồi dẫn bé tới quán cà phê dành cho thú cưng. Cái thứ chảnh chọe như Bảo Bối thì phải dẫn đi giao tiếp nhiều với mấy bạn chó khác để bớt cái tính khó gần lại.

Quán cà phê được trang trí theo cấu trúc kiểu Nhật, không gian rất thoải mái, đơn giản và không cầu kì. Khiến người bước vào có cảm giác rất thư giãn.

Khánh Tường lựa một vị trí gần cửa sổ trong quán, lấy dụng cụ hành nghề của mình ra rồi bắt đầu tập trung vào sự nghiệp cao cả của mình.

Hơn một tháng rồi cô không nộp bản thảo, không có một bức vẽ, một câu chuyện nào ra hồn cả. Nếu không nhanh chóng nộp bản thảo thì bà chị biên tập kia sẽ giết cô mất.

Đang tập trung cao độ thì cô bị một giọng nói làm giật mình, Khánh Tường ngược mặt lên nhìn thì thấy một cô bé đáng yêu đang ngồi nhìn cô chăm chăm. Khánh Tường thắc mắc hỏi.

- Tại sao lại nhìn chị vậy? Em cần gì từ chị à?

- Chị thật xinh đẹp, trong ảnh còn không xinh đẹp bằng ngoài đời.

Cô bé chăm chú nhìn Khánh Tường không chớp mắt, khiến cho Khánh Tường có một dấu hỏi lớn trong đầu.

Cô bé này đang nói gì thế nhỉ?

- Này bé! Em có nhầm người không? Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ mà.

- Đúng là chưa gặp, là chị chưa gặp em còn em thì đã thấy chị rồi.

Khánh Tường vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Chị là vợ của anh Minh Hào đúng không? Sao dạo này anh ấy không tới đây làm nữa vậy chị?

Câu nói vừa rồi khiến cho Khánh Tường giật mình, cô bé đang nói gì thế nhỉ? Minh Hào nào? Ai là vợ?

- Em có nhầm người không? Minh Hào mà em nhắc tới là ai?

Cô bé lập tức đưa di động của mình cho Khánh Tường coi, trong đó có vào tấm hình cô bé chụp lên Minh Hào khi đang làm việc.

Nhưng rồi Khánh Tường cũng không tin cho lắm.

- Em có chắc anh ấy nói chị là vợ của anh ấy không?

- Em chắc chắn luôn, hôm em xin Facebook để liên lạc, anh ấy bảo đã có vợ rồi. Còn cho em xem hình vợ anh, hình nền là chị với chú chó này đang ôm nhau ngủ, tuy là chụp nửa mặt nhưng em vẫn nhận ra. Đây không tin thì chị xem thử có phải chị hay không, tấm hình em còn lưu nè.

Cô bé lại tiếp tục đưa tấm hình mà Minh Hào để hình nền di động cho Khánh Tường xem. Khánh Tường cũng không hiểu sao cô bé lại có tấm hình này của cô nữa.

Nhưng điều làm cô bất ngờ là Minh Hào lại bảo cô là vợ anh, còn để hình khoá di động nữa chứ.

- À này! Chị phải trông chừng anh ấy nha, em thấy có người đang đề ta tới chồng chị kia.

Nói rồi cô bé nhìn sang chỗ bàn phục vụ, thấy có người phụ nữ đang đứng đó hỏi điều gì mà có vẻ không vui cho lắm.

- Chú! Dạo này Minh Hào sao không tới đây làm?

- Mày hỏi chú thì chú biết hỏi ai?

Mĩ Quyên vùng vằng khó chịu bước ra ngoài, sau khi cô nhấn tin cửa cấm Minh Hào tưởng cá đã cắn câu ai ngờ lại xuất hiện thẳng ắt ơ nào chứ có phải Minh Hào đâu. Quê chết đi được.

Khánh Tường nhìn theo bóng lưng của Mĩ Quyên mà khoé môi của cô đã cong lên từ bao giờ. Ông bà ta nói không bao giờ sai.

Con chó mực thì vẫn mãi là con chó mực.

Lại không biết tự lượng sức mình, muốn cướp Minh Hào à? Ngủ đi rồi mơ nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Anh hối hận rồi, mình làm lại nhé!

Trung Hiếu lang thang trên con đường góc phố, hắn ta đưa mắt nhìn những cặp đôi qua lại trên con đường mà trong lòng dâng lên một nỗi niềm không thể tả được.

Các cặp đôi đang vui vẻ tay trong tay hạnh phúc, họ trao nhau những ánh mắt, những nụ cười thật đẹp. Khiến cho một góc nhỏ nào đó trong lòng Trung Hiếu đau như bị ai thất lại.

Hắn cầm chai rượu bên cạnh lên, ngửa cổ uống một hơi dài.

Thật ra, hắn cũng đã từng có thời gian hạnh phúc như vậy. Hắn nhớ tới cô gái nhỏ lúc nào cũng bên cạnh hắn, lúc nào cũng làm nũng đòi hắn hôn vào môi, người con gái luôn chăm lo cho hắn từng miếng ăn giấc ngủ. Nhất là khi hắn bị bệnh, cô gái đó lúc nào cũng thức trắng đêm để chăm sóc cho hắn, nhiều lần còn ngủ gục trên tay hắn nữa cơ.

Ấy vậy mà chỉ vì một phút mù quáng, bị dục vọng làm cho mất lí trí mà hắn đã làm ra điều có lỗi với cô ấy. Hắn còn nhớ rất rõ hình ảnh cô gái khóc lóc chạy đi, hình bóng nhỏ bé ấy khuất dần trong màn mưa.

Hắn thấy chứ, nhưng lại không thể chạy theo an ủi và tạ lỗi với cô được. Chỉ vì người phụ nữ trước mắt quá hấp dẫn hắn, ả ta nũng nịu mời dụ hắn hãy tiếp tục làm tình với ả ta bằng những lời dụ hoặc ngọt ngào.

Lúc đấy hắn đã có một suy nghĩ điên rồ rằng sẽ yêu thương người phụ nữ này, sẽ chịu trách nhiệm với ả ta như là một thằng đàn ông.

Nhưng đến bây giờ hắn ta mới nhận ra, ngay từ khi hắn có ý định làm chuyện xấu xa sau lưng Khánh Tường thì hắn ta đã đánh mất tư cách là một người đàn ông rồi.

Trung Hiếu vò mái tóc màu hạt dẻ của mình rối xù lên, sau đó nở nụ cười nhạt.

Hắn ta vừa đánh mất một thứ quan trọng nhất của cuộc đời mình.

Hối hận đã quá muộn màng, liệu rằng bây giờ Khánh Tường có chấp nhận tha thứ cho hắn ta hay không?

Trung Hiếu uống rượu như một kẻ nghiện. Hắn ta hối hận lắm rồi, từ bỏ Khánh Tường là một điều sai lầm nhất trong cuộc đời hắn. Hắn muốn có Khánh Tường, muốn nhận được sự quan tâm chăm sóc của cô như ngày xưa, muốn được cưng chiều cô như ngày nào.

Điều này vẫn có thể xảy ra mà đúng không?

Nghĩ tới đây Trung Hiếu khựng người lại, nguyên nhân lớn nhất khiến hắn ta bỏ rơi Khánh Tường chính là Mĩ Quyên, con đàn bà chết tiệt.

Ả ta không bằng một góc của Khánh Tường, Khánh Tường nấu ăn ngon thì đồ ăn Mĩ Quyên làm như cho heo ăn, Khánh Tường chăm sóc hắn mỗi khi hắn ốm đau, còn ả ta thì ngủ say sưa, mặc kệ hắn ta...

Đang chìm ngập trong mớ suy nghĩ hỗn độn, hắn ta tình cờ bắt gặp Khánh Tường đang dắt cún đi dạo, ngay lập tức hắn ta chạy như bay tới chỗ Khánh Tường.

Còn về phần Khánh Tường, cô đang dắt Bảo Bối quay trở về nhà sau một ngày dài. Có thể nói cô khá mệt mỏi khi phải ngồi về liên tục hơn mười mấy tám hình nên bây giờ cô không muốn gặp chuyện gì phiền phức nữa.

Nhưng đời không như mơ, tự nhiên lại xuất hiện cái của nợ trước mặt là sao? Trung Hiếu đang đứng trước mặt cô trong trạng thái say mềm.

Khánh Tường giật mình, Trung Hiếu chưa bao giờ uống say như thế. Theo như trí nhớ của cô là vậy.

Trung Hiếu muốn tới gần Khánh Tường để ôm cô lắm chứ, nhưng lại bị con cún bên cạnh Khánh Tường gầm gừ như muốn xông tới cắn hắn ta vậy.

- Khánh Tường! Chúng ta có thể làm lại từ đầu được không? Anh thật sự hối hận lắm rồi

Khánh Tường vỗ trán một cái. Ôi trời ơi, có một câu nói mà sao diễn nhiều phân cảnh thế này? Hết đứng trước cửa nhà cô rồi mà bây giờ còn uống say rồi chặn đường cô nữa là sao?

- Không thể! Chúng ta đã hết duyên nợ rồi, tôi cũng không còn tình cảm gì với anh nữa.

Trung Hiếu cúi gầm mặt xuống, hẳn ta đương nhiên biết câu trả lời của Khánh Tường sẽ là như vậy, nhưng hẳn ta vẫn nuôi hy vọng cô sẽ suy nghĩ lại, sẽ đồng ý tha lỗi cho hẳn như những lần trước. Và bọn họ sẽ gương vỡ lại lành như xưa.

Nhưng rồi...

- Em đang nói dối, anh thừa biết em vẫn còn tình cảm với anh. Nếu không tại sao đến bây giờ em vẫn chưa có người yêu?

- Anh bị điên à? Chẳng phải lần trước anh đã thấy tôi và người yêu tôi sống chung rồi sao?

- Lúc đó anh hơi choáng nên không nhìn rõ người con trai ấy có thật sự hôn ở môi của em hay không. Ngoài ra, anh đã cho người điều tra rằng em không hề có người yêu. Nếu không thì tại sao lại không có ai đưa đón em? Mà để em lúc nào cũng phải một mình ở ngoài? Điển hình là ngay bây giờ, nếu em có người yêu mà hẳn ta lại nữ để em ra ngoài một mình trong khi trời đã tối rồi sao?

Trung Hiếu đưa ra một loạt những chứng cứ khiến cho Khánh Tường cứng họng. Không thể phủ nhận những điều vừa rồi mà hẳn ta vừa nói. Và hình như cô cũng quên rằng, Trung Hiếu là con cưng của một gia đình có tiếng nên việc điều tra này đối với hẳn để như trở bàn tay.

Khánh Tường hối hận cực kì. Nếu biết hẳn điều tra cô như thế này thì lúc đó đáng lẽ phải bắt Di giả trai để đi chơi với cô mới đúng.

Thật muốn đập đầu vào gối chết quách đi cho rồi.

Khánh Tường bối rối không biết nên giải quyết việc này như thế nào, thì đột nhiên có một vòng tay to lớn kéo cô ngã sầm vào lồng ngực rắn chắc. Mùi hương quen thuộc khiến cô nhớ lại cảnh tượng đêm hôm ấy.

Khánh Tường hơi đỏ mặt một chút.

- Thật là! Đã bảo chờ anh tới đón mà em cứ thích đi lung tung như vậy lỡ gặp biến thái thì sao?

Minh Hào nhẹ nhàng vuốt tóc Khánh Tường, câu nói vừa rồi của anh có chút oán trách nhẹ.

- Em... Em xin lỗi.

Khánh Tường nhanh chóng nhập vai, ngoan ngoãn rúc vào lòng Minh Hào mà nũng nịu.

Minh Hào giật mình, cô gái nhỏ của anh diễn tốt thật. Anh chưa kịp nói tiếp thì Khánh Tường đã lên tiếng rồi.

- Anh à! Anh đừng giận bé nha, bé hứa sau này sẽ không làm trái ý của anh nữa.

Minh Hào mỉm cười khi nghe thấy những lời nói nũng nịu vừa rồi của Khánh Tường, thật muốn ôm cô vào lòng mà ôm hôn.

Anh quay qua nhìn Trung Hiếu bằng ánh mắt sắc lạnh, chất giọng dịu dàng mắng yêu Khánh Tường lúc này chuyển thành giọng nói xa cách.

- Anh là ai? Tại sao lại chặn đường bắt nạt người yêu của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lời yêu em

- Muốn hẳn bao nhiêu?

Khánh Tường tròn mắt nhìn Trung Hiếu, hẳn ta đang cười khẩy, hoàn toàn không chú ý tới sự xuất hiện của Minh Hào.

- Anh hỏi em muốn anh ta giả làm bạn trai của em hết bao nhiêu tiền?

- Anh bị điên à?

Tất cả sự tập trung của Trung Hiếu đều dồn vào người con gái đang nằm gọn trong lòng người đàn ông xa lạ. Hắn ta có chút gì đó không thoải mái.

- Em đừng diễn trò nữa, chả lẽ em định nói người này là bạn trai em sao? Đây đã là người thứ ba rồi đó.

Trung Hiếu biết rất rõ, Khánh Tường không giống như những người phụ nữ khác. Khi yêu cô yêu ai là yêu hết mình, đến nỗi quên cả bản thân thì không thể nào trong thời gian ngắn có thể thay bạn trai như thay áo được.

Cho nên đây chính là một vở kịch do Khánh Tường tự viết ra mà thôi. Hắn ta tin chắc là vậy.

- Đúng! Là tôi thuê đây. Tôi thuê với giá một trăm triệu cho một lần diễn đây thì sao?

- Em đang chọc cười anh đấy à?

Trung Hiếu nhìn chăm chăm vào mặt Khánh Tường. Thuê tên này một trăm triệu? Cô tưởng hắn ta không biết với hoàn cảnh hiện tại của cô thì con số một trăm triệu này chẳng khác nào một giấc mơ. Cả đời cô chưa chắc gì có thể làm ra được số tiền ấy.

Vội lại, nhìn cái tên này đáng giá thế sao?

- Đương nhiên là tôi đang đùa với anh đấy, chứ anh nghĩ bạn trai tôi chỉ đáng giá bấy nhiêu thôi sao? Nực cười.

Câu nói vừa rồi khiến cho Minh Hào sững người, cô vừa nói anh là bạn trai của cô. Âm thanh được phát ra từ chiếc miệng xinh đẹp khiến cho anh hơi run nhẹ.

- Cục cưng! Theo anh về nhà nào.

Minh Hào ôn nhu cúi đầu, đặt lên trán Khánh Tường một nụ hôn.

Khánh Tường tròn mắt, Minh Hào hôn cô?

- Hai người diễn đủ chưa?

Trung Hiếu khó chịu trước cảnh tượng trước mắt, hơi men trong người hắn cũng đang át đi lí trí. Hắn sắp trở thành kẻ điên rồi.

- Tốt nhất anh nên tránh xa người yêu của tôi ra. Nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu.

Minh Hào lạnh giọng nhìn Trung Hiếu, tên chết tiệt này còn dám đeo bám bà xã của anh ư?

- Anh không hiểu nổi em nữa, một người đẹp trai, nhà có điều kiện như anh em lại không thích. Lại đi thích cái tên khổ rách áo ôm này. Em nhìn đi, trên người mặc quần áo tầm thường, ngay cả một bộ quần áo hiệu còn không có mà mặc. Nói gì chăm lo cho em?

Minh Hào chưa kịp phản biện thì Khánh Tường đã nhanh hơn anh một bước. Cô nhanh chóng tiến lại chỗ Trung Hiếu, ra tay tát anh ta một cái.

Chát

Âm thanh giòn giã vang lên khiến cho hai người đàn ông ngạc nhiên đến tột cùng, nhất là Minh Hào. Anh không thể ngờ Khánh Tường có thể ra tay đánh người. Trong mắt anh cô vẫn là một người con gái dịu dàng.

Điều này khiến cho anh thật sự rất ngạc nhiên.

- Em... đánh anh?

Trung Hiếu đưa tay ôm mặt nhìn Khánh Tường, hắn ta vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Vừa dứt câu, âm thanh quen thuộc một lần nữa được vang lên. Lần này là nhắm vào mặt còn lại của Trung Hiếu. Khánh Tường xoa xoa mu bàn tay trắng nõn nà của mình, cô nhìn Trung Hiếu bằng ánh mắt coi thường.

- Từ khi nào anh lại khinh thường người khác chỉ vì những bộ đồ họ mặc trên người vậy?

- Anh..

- Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn xúc phạm anh ấy thêm một lần nào nữa thì đừng trách tôi không nương tay.

Cô không cho phép bất cứ người nào dám khinh thường Minh Hào.

Minh Hào ở bên cạnh tận hưởng cảm giác sung sướng khi được bà xã bảo vệ. Anh vốn không yên tâm khi để cô ra ngoài một mình nên sau khi hoàn thành công việc lập tức chạy tới đón cô ngay. Nhưng anh nhớ ra Khánh Tường chưa biết được thân phận của anh nên phải bắt thư kí Kim chuẩn bị cho anh một bộ đồ bình thường như vậy.

Nhìn thấy cô đang ra sức bảo vệ khiến cho Minh Hào cảm thấy hạnh phúc.

Khánh Tường cảnh cáo Trung Hiếu xong lập tức đi ngang qua người hắn, không thèm liếc dù chỉ một cái.

Điều này khiến Trung Hiếu không thể ngờ tới. Khánh Tường mà anh biết là một người dịu dàng, biết nhẫn nhịn chứ không phải lạnh lùng như vậy.

Nhìn thấy Khánh Tường bỏ đi, Minh Hào lập tức chạy theo phía sau cô. Vốn là tính giải vây cho bà xã nhưng tình hình hiện tại lại không cần.

Anh có một chút hụt hẫng.

Đi được một quãng, Minh Hào nhìn thấy hai vai của Khánh Tường khẽ run lên. Anh lập tức hoảng hốt. Chẳng lẽ Khánh Tường đang khóc? Cô vẫn còn vương vấn tình cảm với Trung Hiếu hay sao?

Nghĩ tới điều này, Bạ nhỏ nào đó không vui liền xụ mặt xuống.

Trong đầu đang tính trăm phương nghìn kế để mau chóng rước bà xã về nhà. Minh Hào thấy Khánh Tường át xì một cái rồi than thào.

- Khó quá! Lại cảm rồi.

Lúc này bạ nhỏ nào đó mới bừng tỉnh. Không phải Khánh Tường khóc mà vì cô bị lạnh. Anh thật là tệ! Tại sao lại không nghĩ tới vấn đề này sớm hơn nhỉ.

Minh Hào cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài của mình ra rồi khoác lên người cô.

Khánh Tường đột nhiên cảm nhận được sự ấm cúng từ chiếc áo của anh, bên trong còn lưu lại mùi hương nam tính dễ chịu.

Chưa tận hưởng được bao lâu, Khánh Tường đã bị một vòng tay rắn chắc kéo vào lòng. Tiếp đó, một giọng nói khàn khàn bắt đầu vang vọng bên tai cô.

- Bây giờ em có thể cho anh tốt nghiệp rồi chứ? Khoá học theo đuổi em đã kéo dài được nửa năm rồi đấy.

Khánh Tường giật mình giãy giụa như muốn thoát khỏi vòng tay của Minh Hào. Nhưng vô ích, cô càng giãy giụa anh sẽ càng siết chặt cô lại, nhất quyết không để cho cô chạy thoát.

- Anh đang đùa?

- Em nghĩ anh đùa chắc?

- Có thể.

Khánh Tường nở nụ cười xinh đẹp trên choker Minh Hào. Tình cảm Minh Hào dành cho cô chả lẽ cô không biết? Nhưng vì cô sợ mình sẽ vấp ngã vào vết xe đổ nên không muốn yêu thêm ai nữa.

- Anh biết em đang suy nghĩ điều gì. Anh không giống như tên ngu xuẩn đó mà phản bội em đâu. Anh dám cam đoan rằng nếu như phản bội em anh sẽ bị trời đánh ngay lập tức.

Nghe câu nói vừa rồi của Minh Hào, Khánh Tường lập tức đưa tay che miệng anh lại. Cái người này sao lại thể thốt lung tung như vậy cơ chứ. Lỡ đâu anh bị thật thì có phải cô sẽ là người mang họa hay không?

- Sao? Em sợ anh sẽ gặp chuyện không may à? Thế có tin những lời anh nói không?

Minh Hào ngả đầu vào vai Khánh Tường, trực tiếp ôm cô vào lòng. Giọng nói trầm ấm vẫn phảng phất khiến cho Khánh Tường hơi đỏ mặt.

- Được rồi! Em tin.

Minh Hào lập tức xoay người cô đối diện với chính mình, nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn. Có thể nói anh đã chờ giây phút này từ lâu lắm rồi. Chỉ vì câu nói này của cô mà sự kiên trì suốt nửa năm của anh coi như không uổng phí.

Sau khi đùa nghịch khiến cho môi của Khánh Tường trở nên hơi sưng, hai gò má của cô cũng hơi ửng hồng rồi. Khánh Tường xì mặt nhìn Minh Hào.

- Anh có biết là đang ở ngoài đường hay không?

- Thế ý của em là nên về nhà rồi tiếp tục làm sao?

Minh Hào liếm môi nhìn Khánh Tường, vị ngọt của môi cô thật khiến cho anh thích thú. Nếu cô không ngại thì có lẽ anh sẽ không buông ra đâu.

- Anh...

Khánh Tường cạn lời, không biết nói gì nữa. Chưa gì mà đã bắt nạt cô rồi? Cô giận.

- Hừm? Em muốn gọi anh yêu sao? Cái tên này cũng không tệ nha.

Khánh Tường lập tức quay người bỏ đi, mặc kệ con người kia đang trêu chọc cô. Vừa mới xác nhận yêu nhau mà anh đã bắt nạt cô như thế rồi.

Biết thế đã không đồng ý cho anh tốt nghiệp, để anh ở lại lớp luôn cho rồi.

Các cậu có thích ngọt như vậy không??????

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Em là tiểu yêu tinh

Minh Hào tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Có thể nói đêm qua là đêm ngủ ngon nhất của anh sau khi đặt chân vào ngôi nhà này.

Vì tất cả những cố gắng của anh đều nhận được kết quả tốt đẹp.

Khánh Tường đồng ý cho anh một cơ hội để tiến xa hơn. Điều này có nghĩa là ngày rước bà xã về dinh của anh ngày một gần rồi.

Minh Hào vệ sinh cá nhân xong xuôi, anh tiến về phía nhà bếp rồi chăm chỉ làm bữa sáng cho Khánh Tường.

Thật ra, trước giờ Minh Hào chưa từng chăm sóc ai cả, anh chưa từng nấu ăn, chưa từng quan tâm ai như Khánh Tường cả. Có lẽ Khánh Tường là người đầu tiên cũng như cuối cùng anh yêu thương như bây giờ.

Thoáng một cái mà thức ăn ngon lành đã được Minh Hào bày biện thật gọn gàng trên bàn ăn. Anh cẩn thận coi bỏ chiếc tạp dề mặc trên người. Dòng nước mát lạnh cứ thế chảy xen qua từng ngón tay mềm mại của anh.

Đi ngang qua phòng ngủ của Khánh Tường, Minh Hào thấy cửa phòng của cô không khoá mà chỉ khép hờ, nhìn vào bên trong anh nhìn thấy Khánh Tường đang say giấc quên con gấu nâu bự chà bá. Minh Hào khẽ cười.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào bên trong, Minh Hào khéo léo vén vài lọn tóc đang xoã xuống khuôn mặt xinh đẹp của Khánh Tường sang một bên.

Sau đó anh đặt lên môi cô một nụ hôn rất sâu. Mãi tới khi Khánh Tường cự quậy người vì khó chịu anh mới luyến tiếc tha cho cô.

- Em là tiểu yêu tinh quyến rũ anh.

- Ừm... ừm... Minh Hào em khó thờ.

Khánh Tường khó chịu đẩy Minh Hào ra, cô đang ngủ mà anh cứ hôn trộm là thế nào? Mà còn hôn nhiều lần khiến cô khó thở chết đi được.

- Sao? Không thích anh hôn à?

Minh Hào ngồi bên cạnh trêu chọc Khánh Tường, anh ôn nhu vuốt ve gò má tròn trịa mẫm mĩm của cô. Thật mềm và dễ chịu. Minh Hào nhìn lướt qua phía dưới. Không biết ở nơi nào đó có mềm mại dễ chịu như ở đây không?

- Anh không đi làm sao?

Khánh Tường xoay người trùm mền kín người, chỉ để hở mỗi cái đầu thôi. Tuy miệng hỏi nhưng mắt vẫn nhắm tịt lại, đôi môi hồng hồng chu lên.

- Không, anh muốn ở nhà với em

- Anh không đi làm rồi lấy gì nuôi em?

Câu nói vừa rồi của Khánh Tường khiến cho Minh Hào hơi sững người lại. Tiểu yêu tinh bé bỏng của anh muốn anh nuôi cơ à? Lại muốn xài tiền của anh nữa. Nếu là nuôi vợ thì anh đây không ngại đâu.

Nghĩ vậy nhưng Minh Hào lại trả lời một nẻo, dường như anh rất thích trêu chọc Khánh Tường.

- Tại sao anh phải nuôi em?

- Không nuôi người ta thì thôi, người ta đi kiếm người khác bao nuôi vậy.

Nói xong Khánh Tường giận dỗi quay qua bên kia nằm ngủ. Minh Hào thật là chả biết đùa gì cả. Cô đã nói tới mức đó rồi, nếu anh không thích có thể lãng qua chuyện khác, có cần phải phũ phàng như vậy không cơ chứ?

Minh Hào nhìn bạn nhỏ nào đó đang giận dỗi thì lập tức nằm xuống bên cạnh rồi ôm bạn nhỏ vào lòng, sau đó chất giọng khàn khàn nam tính vang vọng bên tai Khánh Tường.

- Được rồi! Anh nuôi em. Em mà đi tìm người nào anh đánh gãy chân người đó. Bảo vật của anh đâu thể để người khác tùy tiện chạm vào được.

Không có tiếng trả lời, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều bên cạnh Minh Hào mà thôi, có lẽ bạn nhỏ kia ngủ mất tiêu rồi.

- Ngoan! Anh đi làm đây.

Nói rồi Minh Hào lại một lần nữa đặt lên môi Khánh Tường một nụ hôn. Lần này là nụ hôn phớt qua chứ không sâu như ban nãy. Dần dần Minh Hào nhận ra một điều rằng có lẽ anh đã bị nghiện vị ngọt trên môi của Khánh Tường mất rồi.

Hôm nay mọi người trong công ty đều ngạc nhiên tột độ khi thấy Minh Hào vui vẻ hơn mọi ngày, vị chủ tịch lãnh đạm, lạnh lùng của họ đâu rồi? Sao ở đây có một người yêu đời như thế? Ngay cả thư kí Kim còn giật mình.

Chà chà, kiểu này chắc chủ tịch câu được con cá lớn rồi.

Ding Ding

Tiếng chuông điện thoại báo hiệu có cuộc gọi, Minh Hào nhanh chóng cầm lên nghe. Bên kia đầu dây là giọng nói ngọt ngào của phụ nữ.

- Bữa sáng em ăn xong rồi

- Ngoan

- Anh ơi! Khi nào anh làm xong việc vậy?

- Có chuyện gì không?

- Tự nhiên em nhớ anh mất rồi! Giờ phải làm sao đây?

Minh Hào lấy tay che di động lại, sau đó quay sang hỏi thư kí Kim

- Lát nữa có công việc gì cần phải làm hay không?

- Dạ thưa lát nữa có cuộc khảo sát tới công ty A, là chi nhánh con của chúng ta.

- Dời xuống trễ hai tiếng, lát nữa tôi phải quay trở về nhà.

Sau đó, Minh Hào quay sang trả lời Khánh Tường đang chờ đợi bên kia màn hình.

- Được rồi! Lát nữa anh sẽ nấu bữa trưa cho em. Ở nhà ngoan ngoãn chờ anh về.

Thư kí Kim đứng bên cạnh khẽ rung người vài cái. Ôi mẹ ơi, người nào đang nhập vào chủ tịch vậy? Anh không chưa từng thấy Minh Hào dịu dàng với ai bao giờ.

Lần này đúng là được rửa mắt rồi, chủ tịch cưng chiều người yêu như thế quả là kinh khủng mà

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thông báo

Xin chào, Minh có một vài điều muốn tâm sự với các bạn.

Thứ nhất có rất nhiều bạn than phiền rằng tại sao Minh lại ra chap lâu như vậy? Hay lâu rồi sao chưa có chap thì Minh sẽ giải đáp cho các cậu. Đây là tác phẩm cho chính Minh sáng tác, để có một chap hoàn thiện và đủ tình tiết cho các bạn đọc tớ phải tốn rất nhiều thời gian suy nghĩ rồi mới có thể đặt

bút viết, chứ không thể giống các bạn dịch giả có sẵn nội dung nên 1 ngày phải đăng 2 - chap.

Thứ hai, Minh đang là học sinh cấp 3, ngoài việc viết truyện Minh còn bị rất nhiều áp lực từ nhà trường và gia đình, Minh còn kinh doanh một cái store nhỏ nữa, nên cộng thêm 1 cái áp lực về công việc. Chứ không thể ngày nào cũng có đủ thời gian để viết được.

Và cuối cùng là về phía các bạn, thật ra mà nói những cái like hoặc bỏ phiếu đối với các bạn nó không là gì cả, nhưng đối với Minh nó là động lực rất to lớn để có thể tiếp tục cho ra những chap mới. Nhưng các bạn chỉ đọc chứ không thể để lại một like hoặc phiếu để ủng hộ cho Minh. Đây là nguyên nhân lớn nhất khiến Minh chán nản và thậm chí có thể ngưng tác phẩm này.

Tớ không biết mọi người có thích tác phẩm của tớ không, có ủng hộ tớ hay không. Nhưng nếu như các bạn vẫn đọc và không thêm like hoặc bỏ phiếu cho tớ thì có lẽ tớ sẽ ngưng tác phẩm này.

Vì Minh không còn động lực nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Âm hồn không tan

- Mới sáng sớm mà em đi đâu thế?

Minh Hào dời mắt khỏi chiếc màn hình laptop mà anh đang làm dở dang công việc. Toàn bộ sự tập trung đều dồn vào người con gái nhỏ bé đang ngồi ngay thềm cửa.

- Em đi làm.

Khánh Tường ngồi phịch xuống ngay trước thềm, chậm rãi mang giày vào chân. Sau đó cô đứng lên chỉnh trang phục cho ngay ngắn rồi chuẩn bị ra ngoài.

- Ở nhà đi, hôm nay trời có vẻ lạnh lắm đấy.

Minh Hào nhíu mày nhìn bộ trang phục mỏng manh mà Khánh Tường mặc trên người. Không khéo lại ốm nữa thì khổ.

Bạn nhỏ ngoài cửa liếc xéo Minh Hào rồi cầm dây dẫn Bảo Bối ra ngoài, cô nói.

- Em không đi làm thì lấy tiền đâu mà xài? Không ai chịu nuôi nên phải cần chăm chỉ hơn.

Minh Hào bật cười nhìn cô gái nhỏ đang giận dữ mình, anh đứng lên tiến về phía Khánh Tường, ép sát cô vào tường sau đó cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

Khánh Tường không mấy bất ngờ khi Minh Hào đột ngột hôn cô, vì dạo gần đây Minh Hào có vẻ rất thích hôn một cách đột ngột như vậy rồi cho nên cô cũng chẳng lạ lắm gì nữa.

- Mới sáng sớm mà đã cưỡng hôn em rồi! Anh xấu thật đấy.

Khánh Tường đẩy Minh Hào ra, đôi gò má trắng bóc đã ửng hồng từ bao giờ.

Minh Hào thích thú nhìn bộ dạng bẽn lèn của Khánh Tường, sau đó kéo cô vào lòng.

- Đừng có suy nghĩ xấu về anh, son môi của em hôm nay hơi đậm. Anh chỉ muốn làm mờ nó đi thôi.

- "..."

Lưu manh!

Nói rồi Minh Hào khoác lên người Khánh Tường chiếc áo khoác dày của mình. Anh đưa tay nựng nhẹ khuôn mặt bánh bao của Khánh Tường rồi mới thả cô đi.

- Nhớ về sớm! Anh chờ.

- Vâng.

Khánh Tường ra ngoài với chiếc áo ấm của Minh Hào trên người. Mùi hương nam tính quen thuộc của anh vẫn thoang thoảng khắp người cô. Khiến cho

Khánh Tường cảm thấy anh vẫn còn bên cạnh cô.

Không khí hôm nay cũng lạnh thật.

- Chị! Em có mua trà sữa cho chị nè. Qua uống nhanh nào.

Vừa bước tới tiệm chăm sóc thú cưng thì cái giọng oai oái của Minh Anh đã la lên rồi. Giống như hận không thể hét lên cho cả thế giới biết vậy.

- Nói nhỏ lại, cái miệng của em dạo này lớn quá rồi nhì.

Khánh Tường gỡ dây cho Bảo Bối thoải mái chơi đùa với các bạn cún khác rồi còn mình thì tiến tới chỗ Minh Anh. Cô nhận lấy ly trà sữa từ tay Minh Anh rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Việc chị bảo em điều tra về Salomon đã làm tới đâu rồi?

- Vẫn chưa được gì cả.

- Ủ! Càng nhanh càng tốt

- Em biết rồi.

Khánh Tường chăm chú quan sát Bảo Bối đang chơi đùa ở bên kia. Cu cậu có vẻ rất thích thú. Nhìn cảnh này Khánh Tường rất hài lòng. Bảo Bối hoà đồng hơn, dễ chịu hơn rất nhiều so với lúc trước. Có vẻ như cái tính chảnh chọe của Bảo Bối đang dần dần được loại bỏ rồi.

- Chị! Chị kiếm đâu ra chú chó giống Bé vậy?

Minh Anh nhìn thấy Khánh Tường rất vui khi nhìn về phía thú cưng chơi đùa. Anh cũng bất ngờ khi thấy Bảo Bối có nét tương đồng giống hệt Bé Con, chỉ khác màu mắt mà thôi.

- Một người lạ để trước nhà nhờ nuôi hộ.

- Cái gì?

Minh Anh phun nưôm nước mình vừa uống ra ngoài. Khánh Tường nhú mày nhìn.

- Sao bây giờ em lại dơ như vậy?

- Sao chị không trả lại cho người ta! Quen biết gì đâu mà nhờ nuôi hộ?

Minh Anh phớt lờ câu hỏi của Khánh Tường. Người gì đâu mà trơ trẽn, vô trách nhiệm với thú cưng của mình vậy cơ chứ? Dám để cho một người lạ chăm sóc, không sợ gặp người xấu là mang vào quán thịt cây luôn à?

Ở nơi nào đó, Minh Hào áx xì vài cái. Đứa nào đang nói xấu mình vậy nhì?

- Muốn trả lắm chứ, nhưng em biết thông tin trên chiếc vòng cổ là gì không?

- Là gì?

Minh Anh hiếu kỳ nhìn Khánh Tường, nội dung trên chiếc vòng cổ là gì mà có thể khiến Khánh Tường nhận nuôi vậy cơ chứ?

- Con tên là Bảo Bối, Baba của con rất đẹp trai.

Minh Anh hoá đá tại chỗ. Trời má tên nào to gan dám cưa cẩm chị yêu của cậu? Tên này có vấn đề về gan rồi đúng không?

Nhưng ngẫm nghĩ thì chiều này cao tay đấy.

- Em chào mọi người! Xin lỗi vì em tới trễ.

Đang mải mê nói chuyện với Minh Anh thì Khánh Tường nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô nhanh chóng quay lại để xem chủ nhân của giọng nói đó là ai.

Sau khi xác nhận, khoé môi của Khánh Tường giựt giựt vài cái.

Chết tiệt! Cái âm hồn không tan này sao cứ theo ám mình hoài vậy chứ? Hơi mệt rồi nha.

Mĩ Quyên cũng bất ngờ khó thấy Khánh Tường đang ngồi ung dung uống trà sữa, bên cạnh còn có một anh đẹp trai ngồi gần nữa chứ.

Cô ta nghiêng răng tức giận, tay đã nắm lại thành nắm đấm từ khi nào.

Khánh Tường lúc nào cũng tỏ ra thanh cao thuần khiết, cuối cùng cũng chẳng khác gì cô ta. Một con điểm sống dựa vào trai.

Cô ta chỉ hận tại sao bên cạnh Khánh Tường đều là những người đẹp trai như vậy. Những người mà cô ta chưa từng tiếp xúc, những người trong tiêu chuẩn của cô ta.

Tại sao?

- -----

Mình sẽ để lịch ra chap cho các bạn quyết định. Nghĩa là việc Mình ra chap nhanh hay chậm sẽ tùy thuộc vào sự yêu thích của các bạn đối với tác phẩm này qua việc nhấn like và bỏ phiếu. Nhanh hay chậm tất cả đều tùy thuộc vào các bạn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Con người ngu xuẩn

- Chủ tịch! Chúng ta có cuộc họp với bên công ty X

- Ừ!

Thư kí Kim kính cẩn báo cáo công việc với Minh Hào, sau đó đứng yên tại chỗ xem phản ứng của chủ tịch nhà anh như thế nào.

Không gian yên tĩnh đến lạ, chỉ còn âm thanh sột soạt của giấy tờ bị Minh Hào lật qua lại mà thôi.

Một lúc lâu sau, Minh Hào mới đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, tự nhiên thư kí Kim cảm thấy chủ tịch nhà anh có gì đó không vui gì phải.

- Xin chào! Tôi là Phi Hùng, chủ tịch tập đoàn X, tôi có thể gọi anh là gì?

- Xin chào! Tôi tên là Minh Hào.

Nói rồi Minh Hào làm động tác mời đối tác của mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thư kí Kim lập tức đưa tài liệu cho Minh Hào tham khảo.

Phi Hùng ngồi bên đối diện nhìn nhả nhâm nhi ly trà nóng do thư kí chuẩn bị, mùi hương thơm nhẹ nhẹ dễ chịu cùng với hương khói tỏa ra thật thoải mái.

- Nghe nói anh muốn mua lại mảnh đất này. Tôi có thể biết lí do không?

Minh Hào chăm chú nhìn về phía Phi Hùng, còn anh ta thì đặt ly trà xuống rồi nói.

- Tôi thấy khu đất này để lâu không làm gì, nên muốn thu mua lại để xây sân chơi golf.

- Tôi sẽ được lợi nhuận gì khi bán cho anh khu đất này?

- Phi Hùng bật cười nhìn Minh Hào.

- Chủ tịch à! Tôi đã thu mua lại mảnh đất này rồi mà anh còn muốn có thêm lợi nhuận gì nữa? Khu đất này vốn là đất chết, anh không thể trồng thứ gì trên đây. Được tôi mua lại không phải anh đã quá lời rồi sao?

Nhìn điệu bộ của Phi Hùng, Minh Hào không lấy gì làm lạ, anh nhàn nhả trả lời.

- Thật ra mà nói khu đất đúng là đất chết, nhưng vị trí của nó lại nằm ngay trung tâm thành phố. Nếu không bán cho anh tôi cũng có thể để cho người khác thuê mướn vậy.

- Anh thật biết cách kinh doanh mà. Được rồi tôi sẽ chia cho anh 15% tiền thu nhập cho anh. Thế nào?

- Đương nhiên là được rồi! Bản hợp đồng tôi đã xem qua, cũng không có gì sai sót. Chúng ta bắt đầu giao dịch.

- Được!

Phi Hùng nở nụ cười thích thú. Bước đầu tiên trong kế hoạch đã thuận lợi

Bên cửa hàng chăm sóc thú cưng lại không thuận lợi như cuộc giao dịch kia.

Khánh Tường không thèm nhìn Mĩ Quyên, trực tiếp quay đi chỗ khác. Điều này khiến Mĩ Quyên không mấy vui vẻ.

Khánh Tường đang khinh thường cô ta sao?

Cô ta không cho phép bất cứ ai dám coi thường mình.

Mĩ Quyên không nhanh không chậm tiến về phía Khánh Tường đang ngồi, cô ta cẩn thận cúi đầu chào Minh Anh.

- Xin lỗi vì sự chậm trễ ngày hôm nay của tôi.

- Không có gì! Lần sau chú ý hơn.

Minh Anh không hề để tâm tới lời chào hỏi của Mĩ Quyên, anh vẫn còn choáng ngợp vì sự cư xử cảm tình dành cho chị của mình. Phải biết rằng Khánh Tường rất yêu thương động vật, đặc biệt là những thứ đáng yêu nên chiều này rất có tác dụng.

Khánh Tường vẫn ngồi ung dung thưởng thức ly trà sữa mà Minh Anh đưa, cũng chẳng thèm ngó ngang gì tới Mĩ Quyên dù chỉ một chút.

Mĩ Quyên tức giận nắm tay lại thành nắm đấm.

Đang khinh thường cô ta sao?

- A! Khánh Tường cậu cũng làm ở đây sao?

Cô ta lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh đang bao trùm lấy không gian, giọng điệu ồ ạt của cô ta hết sức giả tạo

- Ồ

- Đây này! Dù gì chúng ta cũng là bạn thân, cậu không thể đối xử lạnh nhạt với tớ như thế chứ.

Mĩ Quyên nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cánh tay của Khánh Tường. Cô ta nhận thấy rằng từ khi bước vào đây toàn bộ sự chú ý của ông chủ đều dành cho Khánh Tường.

Con điểm đáng ghét này.

- Bạn thân? Tôi với cô sao?

Khánh Tường nhử mày nhìn Mĩ Quyên đang bày ra bộ mặt giả tạo đáng kinh tởm kia. Cô làm bộ suy nghĩ gì đó, sau đó rất nhanh phối hợp với Mĩ Quyên diễn vở kịch này.

- À đúng rồi! Chúng ta là bạn thân. Mà thân ai nấy lo đúng không nhỉ?

Mĩ Quyên bất ngờ khi thấy Khánh Tường cười cợt, chẳng lẽ cô không tức giận hay xa lánh cô ta sao?

- Cậu nói gì bậy bạ thế? Cơ mà anh chàng đẹp trai nhà giàu hôm bữa đâu rồi? Sao hôm nay cậu lại ngồi đây liếc mắt đưa tình với ông chủ thế?

Mĩ Quyên đưa ra một loạt câu hỏi biến Khánh Tường trở thành một người đào mỏ, thay người yêu như thay áo, một loại con gái chẳng ra gì.

- Con mắt nào của cô nhìn thấy chúng tôi liếc mắt đưa tình với nhau vậy hả?

Minh Anh ngồi bên cạnh giận dữ lên tiếng. Cô ta đang muốn gây sự đúng không?

Mĩ Quyên thấy phản ứng của Minh Anh thì giật thót người, ngoan ngoãn cúi đầu xuống không dám ngước mặt lên. Cô ta chưa kịp nói gì thì Khánh Tường đã lên tiếng trước rồi.

- Cái miệng của cô có vẻ không sạch sẽ hơn cơ thể của cô nhỉ?

Mĩ Quyên cứng đờ người ngước lên nhìn Khánh Tường thì bất gặp nụ cười khinh bỉ của cô.

Cô ta không phải đang muốn đề cập tới vấn đề đó đúng không?

- Aida! Tôi mà yêu đại gia thì còn cần đi làm? Lý do mà tôi thường xuyên thay người yêu không phải vì sợ con người không biết xấu hổ như cô chạy tới cướp bạn trai sao? Có cần tôi kể ra cô đã cướp bao nhiêu không?

Bạn này Mĩ Quyên cố tình nói cô thay người yêu như thay áo nên đã thu hút được rất nhiều sự chú ý của nhân viên cũng như khách hàng trong cửa tiệm này.

Tất cả đều dòng tai lên làm bà tám. Nhưng cô ta lại không ngờ mình bị Khánh Tường chơi ngược lại như vậy.

Đáng chết!

Không bao lâu đã rầm rộ lên tiếng xì xầm bàn tán về câu chuyện, tất cả đều nhắm vào Mĩ Quyên.

Khách hàng 1: "Người ta mà yêu đại gia thì còn thèm tới nơi này làm việc ư? Cô gái kia thật không biết suy nghĩ "

Nhân viên 2: " Nãy chị có nghe thấy không. Tất cả vì sợ cô ta cướp người yêu đấy, người gì đâu mà vô liêm sỉ quá ""

Khách hàng 2: " Nói không biết ngượng miệng, thân là người thứ ba mà còn dám đứng đây lớn lối ""

Khánh Tường thích thú nhìn con người đang đứng như trời trồng trước mặt cô, khuôn mặt ả ta đã nhanh chóng trắng bệnh rồi. Đầu thế buông tha dễ dàng như vậy, Khánh Tường tiếp tục công kích Mĩ Quyên.

- Ráng chăm sóc cơ thể cho tốt vào. Nếu không đáp ứng được nhu cầu của các anh đại gia thì sẽ mau chóng bị người ta vứt bỏ đấy.

Mĩ Quyên lập tức quay người chạy ra ngoài, những tràng cười châm chọc ả ta đang vang lên không ngớt.

Thật nực cười! Đúng là một con người ngu xuẩn.

- -----

Đúng ra đăng ngày hôm qua, nhưng mà bận quá nên bây giờ mới đăng cho mọi người đọc được

Hãy like + bỏ phiếu để nhanh có chap mới nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Quẩn tiền giúp anh

Mới sáng sớm mà mưa đã rơi rả rích bên hiên nhà rồi. Đạo này trời có vẻ lạnh lắm. Từng cơn gió lạnh thổi qua khiến người ta sờn tóc gáy.

Có lẽ đã tới mùa mưa rồi.

Bên ngoài trời đã vắng tanh. Ngoài những chiếc xe lớn chạy bon bon trên đường thì chẳng thấy bóng dáng một người nào lang thang ở ngoài cả.

Trời lạnh như vậy có điên mới ra ngoài.

Trong căn nhà nhỏ ấm áp, có một chú sâu nhỏ đang cuộn mình trên chiếc giường lớn, thoải mái lăn lộn qua lại.

Minh Hào nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, anh ngồi xuống bên cạnh khiến cho chiếc nệm bị lún xuống một khoảng. Nhẹ nhàng gọi Khánh Tường dậy.

- Em tỉnh ngủ tới bao giờ?

Mùi hương đặc trưng của Minh Hào phảng phất khiến cho Khánh Tường xoay người nằm lên đùi của anh, mùi hương này khiến cho Khánh Tường cảm thấy rất dễ chịu.

- Hửm? Hôm nay muốn ôm đùi anh cơ à?

Minh Hào thích thú trêu chọc Khánh Tường. Con sâu ngủ này có biết mình đang làm gì không?

- Ai thèm! Đùi của anh không to.

Nghe thấy lời trêu chọc của Minh Hào, Khánh Tường xoay người rời khỏi anh rồi tiến tới con gấu bông bự bên cạnh mà ôm.

Minh Hào đen mặt nhìn người nào đó chê bai mình.

Em giỏi lắm.

Sao đó trực tiếp tiến tới ôm cô vào lòng, hung hăng cắn xé đôi môi hừ hồng.

Nụ hôn kéo dài rất lâu. Minh Hào hôn tới khi Khánh Tường phải tỉnh ngủ mới buông ra, anh liếm môi nhìn Khánh Tường.

Đôi môi của cô đã đỏ ửng lên rồi!

- Để xem sau này em còn dám nói bậy nữa không.

Khánh Tường đỏ mặt nhìn Minh Hào sau đó đẩy anh ra.

- Mới sáng sớm mà anh đã cưỡng hôn em rồi! Có phải anh bị nghiện không?

Bạn nhỏ nào đó lưu manh cười. Sau đó lại đề Khánh Tường ra hôn. Nhưng lần này chỉ hôn phớt qua thôi.

- Ủ! Anh nghiện em mất rồi.

Khánh Tường trực tiếp đá bay Minh Hào ra ngoài rồi chạy vào phòng tắm, tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Minh Hào bạo quá vậy! Hình tượng người đàn ông lạnh lùng ít nói mà cô biến đâu rồi? Sao bây giờ lại trở thành lưu manh gian xảo thế này?

Khánh Tường cố gắng bình tĩnh trở lại. Cô hít một hơi thật sâu sau đó bước ra ngoài.

Ngoài trời vẫn còn lạnh lắm nên Khánh Tường quyết định sẽ trùm cái chăn dày của mình để sưởi ấm.

Khánh Tường nhìn bộ dạng trong gương của mình mà bật cười.

Hồi xưa cô cũng hay trùm chăn lên người để chơi trò hoàng hậu lắm, bây giờ nhìn cũng không khác lúc đó là bao.

- Em đang làm trò gì đấy?

Minh Hào dời sự chú ý trên laptop sang phía Khánh Tường. Công việc ngày càng nhiều nên anh bắt buộc phải xử lý chúng thật nhanh.

- Em đang sưởi ấm

Khánh Tường đứng đối diện Minh Hào, lắc lắc cái người tròn quay khi quần chăn bông. Thân hình thon gọn bỗng chốc biến thành tròn trịa nhờ chiếc chăn.

- Đùng uốn éo! Em có biết nhìn em bây giờ giống con Đuông Dừa lắm không hả?

Minh Hào bật cười khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ phồng miệng của Khánh Tường. Cô lập tức xoay người bỏ đi.

Hừ! Người ta xinh đẹp vậy mà bảo giống cái con tròn tròn mập mập đó.

Giận!

- Át xì!

Khánh Tường khó chịu xoa xoa cái mũi nhỏ xinh của mình.

- Lại đây!

Minh Hào lập tức gạt bỏ chiếc laptop qua một bên. Nhẹ nhàng gọi Khánh Tường đến bên cạnh anh.

Khánh Tường ngoan ngoãn tiến về phía Minh Hào, cả người dựa vào lồng ngực ấm áp của anh.

- Hết lạnh chưa?

Bạn nhỏ nào đó gật gật đầu.

- Hôm nay mưa lớn, em không cần đi làm.

Bạn nhỏ kia lập tức phản hồi, chu chu cái miệng thấy ghét

- Không đi làm thì lấy tiền đâu mà tiêu

Minh Hào chán nản vỗ chán. Vợ của anh mà sợ không có tiền tiêu sao? Để người ngoài nghe được người ta cười cho thối mặt.

- Xài tiền của anh.

Nói rồi anh lấy ra một cái thẻ tín dụng đưa cho Khánh Tường khiến cô rất ngạc nhiên.

- Thôi em không nhận đâu.

- Ở thế người nào đòi anh nuôi vậy nhỉ? Bây giờ lại không nhận là sao?

Khánh Tường:"..."

Em chỉ đùa thôi! Có được hay không? Chạy đây mà thiếu tiền sao?

Minh Hào nhét vào tay Khánh Tường, không cho cô cơ hội từ chối.

- Dù gì anh cũng là bạn trai em. Để em quản chút tiền này có gì là không được?

- Anh không sợ một ngày em lấy hết tiền trong tài khoản rồi cao chạy xa bay sao?

- Nếu em thích thì cứ việc. Chỉ cần đừng rời xa anh.

Nói rồi Minh Hào vui đùa vào cổ Khánh Tường, vòng tay ngày càng siết chặt eo cô hơn.

Khánh Tường sững người trước câu trả lời của Minh Hào. Cầm lấy chiếc thẻ mà trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Trước giờ Trung Hiếu chưa từng dịu dàng và tin tưởng cô như anh.

Cơ thể Khánh Tường hơi run, cô nhẹ giọng.

- Minh Hào! Anh có bao giờ bị người ta khinh thường chưa?

- -----

Các bạn bị ai khinh thường chưa? Còn Minh bị rồi. Lần đầu tiên Minh bị cô dạy văn khinh thường:)))) Cảm giác thật là đm>

Mấy bạn nhớ like và bỏ phiếu cho tâm hồn đang bị tổn thương này nhé:<

Minh viết văn tệ lắm hả:<

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Dán cái miệng hư của em lại

- Đây là toàn bộ những gì tôi điều tra được.

Thư kí Kim cung kính đặt tài liệu lên bàn Minh Hào, sau đó nhanh chóng lui về sau.

- Trình bày đi

Minh Hào lạnh giọng, trong suy nghĩ của anh vẫn còn nhớ kĩ từng chi tiết nhỏ mà Khánh Tường kể cho anh. Đây là lần đầu tiên cô mở lòng mình ra với anh. Thực chất anh có thể điều tra thông tin về cô. Nhưng anh lại không làm, anh muốn cô tự mình kể.

- Theo như điều tra thì Trung Hiếu là con trai của một giám đốc khá tài giỏi. Trùng hợp là ông ấy đang làm cho công ty con của chúng ta.

- Ô!

- Công sức ông ấy cống hiến cho công ty chúng ta cũng không nhỏ. Chủ tịch nữ...

Thư kí Kim lén ngược nhìn Minh Hào. Không lẽ chủ tịch muốn bãi bỏ ông ấy sao?

- Ăn nói hàm hồ! Kẻ nào gây chuyện thì phải chịu tội. Không liên quan tới người xung quanh.

Minh Hào liếc thư kí Kim bằng ánh mắt sắc lạnh. Cho rằng anh giống như những người khác vợ dứa cả năm sao?

Ngủ xuẩn!

- Vâng... Tôi sai! Nhưng chủ tịch cũng nên đề phòng Khánh Tường. Tôi cũng thử điều tra về cô ấy nhưng lại không hề có thông tin gì cả. Tôi nghĩ cô ấy có gì đó không bình thường.

Minh Hào ngược mặt lên khỏi đồng tài liệu, ánh mắt anh lạnh lẽo như gió đông tháng mười hai trực tiếp nhìn thẳng vào Hoàn Kim, khiến anh ta không khỏi run sợ.

- Xem ra dạo này cậu rảnh rỗi quá nhỉ? Tôi sẽ điều cậu qua làm trợ lý cho Peter.

Thư kí Kim đỏ mặt lạnh, chân anh ta run như sắp đứng không vững nữa rồi.

- Chủ tịch! Vạ lần cầu xin anh đừng đẩy tôi qua ngài Peter, tôi sẽ không nhiều chuyện nữa đâu.

- Ra ngoài!

- Vâng

Thư kí Kim ba chân bốn cẳng lập tức chạy ra khỏi phòng, một giây cũng không dám ở lại. Anh ta thề! Lần sau không dám nói gì tới Khánh Tường nữa đâu.

Sau khi Hoàn Kim ra ngoài, Minh Hào dừng công việc đang làm dang dở, anh tiến tới chiếc ghế sofa để ở chính giữa, thoải mái ngồi xuống nhắm nhấm ly rượu.

Thật ra điều vừa rồi thư kí Kim nói không phải Minh Hào không nhận ra. Ngay từ ngày đầu về chung sống với Khánh Tường anh đã cảm thấy Khánh Tường có gì đó rất lạ rồi.

Tuy ở trong ngôi nhà bình thường, công việc bình thường, ngay cả trang phục cũng bình thường nhưng khí chất mà cô có được lại không hề tương xứng với những gì cô đang có được.

Có gì đó rất quái lạ mà ngay cả anh cũng không thể nhận ra.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Minh Hào bừng tỉnh rồi nhận cuộc gọi.

- Sao lại gọi cho anh? Có chuyện gì sao?

Giọng nói mềm mại của người phụ nữ như dòng suối mát lạnh tuôn chảy trong lòng anh.

- Tự nhiên thấy nhớ anh nên gọi thôi. Em làm phiền anh sao?

- Không có.

Minh Hào dịu dàng trò chuyện với cô. Mới không gặp nhau có vài tiếng thôi mà đã nhớ anh rồi sao? Thật là.

- Em có chuyện muốn nói với anh

- Hừm?

- Có thể em sẽ vắng nhà một thời gian, sẽ không về nhà nên muốn báo với anh một tiếng.

Khánh Tường nhỏ giọng, giống như một đứa trẻ vậy.

- Em đi đâu?

Minh Hào lạnh giọng, sắc mặt của anh cũng không tốt hơn là bao. Hoá ra đâu phải nhớ anh mới gọi đâu.

Tiểu yêu tinh đáng chết này!

- Em... em có một xíu việc cần giải quyết. Anh đừng lo cho em. Thôi em cúp máy đây. Tạm biệt.

- Em..

Minh Hào nhìn chăm chăm vào chiếc di động đã tới màn hình. Sắc mặt anh lúc này đã đen như đất nòi rồi. Đang tính gọi lại để hỏi cho rõ thì anh lại nhận được một tin nhắn.

Người gửi không ai khác là cô nhóc đáng ghét kia.

" Em sẽ về sớm thôi! Yêu anh ♥ "

Hai chữ cuối cùng kèm theo hình trái tim đỏ chót đã chính thức đánh gục Minh Hào. Anh cũng thoải mái được một chút. Ít ra cô nhóc này còn có lương tâm

Ở bên kia màn hình, Khánh Tường thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng không được bao lâu, ánh mắt của Khánh Tường đã trở nên sắc lạnh từ khi nào. Đường như cô và người vui vẻ trò chuyện qua đi động là hai người xa lạ vậy.

Cô chăm chú nhìn vào tấm ảnh đang nằm trên tay mình. Lần trước đó chạy quá nhanh nên Mi Quyên đã đánh rơi bức ảnh này, một tuần trôi qua rồi cô ta không tới nhận lại. Không biết cô ta đã biết sự biến mất của tấm hình này chưa nhỉ.

- Chị! Máy bay đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát được chưa?

Minh Anh từ ngoài cửa tiến vào, trên tay là vô số thức ăn vặt yêu thích của Khánh Tường, cậu ta sợ lên máy bay Khánh Tường sẽ chán nên đã chuẩn bị thức ăn cho cô.

- Báo với quản gia Trương một tiếng rồi đi.

- Vâng!

Minh Anh lon ton chạy theo sau Khánh Tường, vì máy bay là của nhà Khánh Tường nên muốn bay lúc nào cũng được. Chỉ cần thông báo trước với họ một tiếng.

- Phu nhân rất nhớ chị, nếu để phu nhân biết được chị sống kham khổ như vậy thì chẳng mấy chốc bác ấy sẽ tóm cổ chị về đó ngay.

Nghe Minh Anh nhắc tới mẹ mình, Khánh Tường rùng mình một cái.

- Đúng thế! Vì vậy trước khi chúng ta trở về chị sẽ dán cái miếng hư của em lại.

Vừa nói Khánh Tường vừa lấy cuộn băng dính chuẩn bị dán miếng Minh Anh lại. Khiến cho cậu nhóc chạy vọt ra khuôn viên, miếng la không ngừng.

- Người đâu hộ giá! Chị muốn hành hung.

- -----

LIKE + BỎ PHIẾU ĐỂ CÓ CHAP RA NHANH HƠN

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Peter là ai?

Chuyến bay đã cất cánh được một thời gian khá là dài. Có vẻ như hành trình tiến tới thành phố Y sẽ khá lâu đây.

Khánh Tường an tọa trên chiếc máy bay sang trọng của mình, cô đang thưởng thức ly rượu vang mà Minh Anh vừa mang tới kèm theo một sập hồ sơ.

- Chị! Tình hình của công ty dạo này khá ổn. Đây là tổng doanh thu của những tháng vừa rồi. Chị xem qua thử xem có trục trặc gì không.

Khánh Tường chăm chú quan sát tập tài liệu mà Minh Anh đưa, trong đó toàn những dãy số chẳng chệch.

Nhìn thật nhức đầu.

- Nhìn tổng thể thì doanh thu khá ổn định, nhưng có lẽ đã đến lúc thay thế nhà thiết kế rồi.

- Tại sao chứ?

Minh Anh khó hiểu nhìn Khánh Tường, doanh thu ổn định thì mắc mớ gì phải đổi nhà thiết kế?

Khánh Tường ngược mặt ra khỏi tập tài liệu, nhìn chăm chăm vào Minh Anh.

- Làm kinh doanh không thể dậm chân tại chỗ được. Em hài lòng với số tiền này sao? Ba tháng trôi qua rồi mà số tiền vẫn đứng yên tại một vị trí và không hề có dấu hiệu tăng lên. Đây là dấu hiệu cho thấy nếu em không nhanh chóng tìm cách giải quyết thì chắc chắn sẽ có người đá em rớt xuống vị trí bắt đầu.

Minh Anh im lặng ngồi bên cạnh Khánh Tường nghe cô giải thích, hay đúng hơn là dạy dỗ anh.

- Đường đường là một giám đốc mà lại mắc cái sai lầm ngu xuẩn này. Em nên tự xem lại bản thân mình đi.

Khánh Tường không ngại việc giáo huấn Minh Anh một trận. Tuy là chị em họ nhưng việc nào ra việc ấy. Bình thường Khánh Tường rất thoải mái để Minh Anh đùa giỡn, nhưng không có nghĩa cô cũng thả lỏng Minh Anh trong công việc.

Trong công việc làm ăn, nhất là những công ty có tiếng mà lơ là dù chỉ một phút cũng có thể dẫn tới việc phá sản ngay lập tức.

- Ngoài ra, em không để ý thấy cậu ta hết ý tưởng rồi sao?

- Làm sao chị biết được?

Minh Anh thật sự rất tò mò. Chị ấy vắng mặt một thời gian dài như vậy mà vẫn có thể nắm rõ được tình hình như thế sao?

- Cậu ta không những hết ý tưởng mà còn tìm đến chất kích thích để tìm kiếm những điều mới mẻ. Nhìn bộ dạng của cậu ta bây giờ em không nhận ra sao?

Minh Anh im lặng ngồi một góc. Anh thừa nhận mình cũng có một chút sai sót.

Khánh Tường liếc nhìn Minh Anh một lúc rồi thở dài.

- Được rồi! Tạm tha cho em lần này.

- Dạ!

Minh Anh phờ phào nhẹ nhõm. Chị không truy cứu anh nữa là ổn rồi.

- Dọn tập hồ sơ này ra ngoài, chị ngủ một lúc.

Nói rồi Khánh Tường lấy tay kéo cái đồ bật mắt xuống, nhằm ngăn cản ánh sáng đang chiếu xuyên qua ô cửa máy bay tiến tới chỗ mình. Sau đó, hơi thở của cô cũng dần ổn định.

Minh Anh nhanh chóng dọn dẹp rồi tiến về đối diện ngồi xuống tiếp tục kiểm tra sổ sách.

Phải nhanh chóng lấy lại tinh thần tập trung làm việc thôi, nếu không chị sẽ tức giận.

Cũng cùng lúc đó, ở trong phòng làm việc. Minh Hào cũng đang chăm chú kiểm tra tài liệu nhưng tất cả chúng lại không hề liên quan đến công việc.

Thư kí Kim biết thân biết phận không dám hó hé điều gì về Khánh Tường cả, nếu không lại bị chuyển công tác thì khổ lắm.

- Peter! Điều tra cho tôi về cửa hàng chăm sóc thú cưng ở đường Z, nội trong vòng ba mươi phút nữa phải có kết quả.

Minh Hào lạnh lùng ra lệnh cho người phía bên kia đầu dây, chất giọng của anh lạnh lẽo tới thấu xương.

- Ồ! Vị chủ tịch cao ngạo hôm nay lại có hứng thú tới cửa tiệm tầm thường đó à?

Giọng nói đùa cợt của người đàn ông bên kia đầu dây thật khiến người khác muốn đánh cho một trận.

- Cậu còn hai mươi bảy phút.

- Rồi rồi! Cậu không thể nhờ vả tôi một cách dễ nghe hơn sao?

- hai mươi lăm phút.

- Chết tiệt!

Peter trực tiếp cúp máy, trước khi dập máy còn khuyến mãi thêm câu chửi đồng nghĩa nữa chứ. Điều này có thể thấy được sự bất mãn của anh chàng lớn như thế nào rồi đây.

Minh Hào không rảnh tới mức độ phải đi điều tra một cửa hàng tầm thường như vậy. Điều làm cho anh thắc mắc rằng nơi cuối cùng mà Khánh Tường ở lại trước khi đi xa chính là tiệm chăm sóc thú cưng này.

Liệu rằng có bí mật gì mà anh chưa biết không?

Thư kí Kim đứng một góc cũng không ngừng suy nghĩ. Cho dù anh chỉ tiếp xúc với Peter một lần duy nhất khi anh ta tới văn phòng tìm chủ tịch, nhưng cái khí chất mà anh ta có được hoàn toàn không bình thường.

Phải biết rằng để điều tra một thứ gì đó phải mất tới hàng giờ đồng hồ, không chừng là vài ngày mới có thể tra ra được một chút chứ đừng nói ba mươi phút. Vậy mà anh ta có thể làm được sao?

Rốt cuộc Peter là ai?

Ây daaaaaaaaaa

Tại sao tôi bây giờ Minh mới nhận ra, mấy bạn đọc giả của Minh dễ thương quá cơ đấy

Không những like + bỏ phiếu mà còn cmt động viên nữa cơ

Yêu mấy bạn quá

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đua không?

Khoảng hai giờ sáng, chiếc máy bay mang hai con người trở về cũng đã trực tiếp đáp xuống sân bay.

Khánh Tường vươn vai tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, cô đưa tay vò đầu rồi chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn. Sau đó đứng dậy rời khỏi máy bay.

Minh Anh ở phía sau cũng nhanh chóng đi theo, cu cậu có vẻ tỉnh táo hơn sau màn giáo huấn vừa rồi trên máy bay.

Vừa bước xuống máy bay, lập tức có một anh chàng đẹp trai chạy tới chỗ Khánh Tường, anh ta chào hỏi Khánh Tường rồi đưa cho cô một chiếc áo khá dày.

- Tiểu thư! Chúng tôi được lệnh của phu nhân tới đón cô. Bên ngoài trời lạnh lắm, tiểu thư khoác áo vào cho ấm.

- Ủ!

Khánh Tường gật đầu nhận lấy chiếc áo mà anh ta đưa, sau đó lên tiếng.

- Anh là người mới đúng không? Tôi chưa từng gặp anh trước đây.

- Vâng! Tôi mới được tuyển vào tháng trước.

Anh chàng nở nụ cười với Khánh Tường, sau đó mở cửa xe ra làm động tác mời cô vào.

Khánh Tường không ngồi vào xe mà quay qua nhìn Minh Anh với vẻ mặt thách thức. Đôi mắt xinh đẹp khẽ lay động khiến người ta không khỏi trầm trồ.

- Này nhóc! Đua không?

Nghe được câu nói này của Khánh Tường, Minh Anh ngược mặt lên nhìn cô, sau đó vút hết đồ đạc qua chỗ anh đẹp trai. Anh cời cúc ở cổ tay ra cho thoải mái rồi mỉm cười.

- Đua chứ! Lần này em phải thắng chị.

Khánh Tường quay sang nhìn anh chàng đẹp trai rồi nói.

- Mọi người về trước đi. Báo với phu nhân rằng tôi và Minh Anh đã về tới là được rồi.

Khánh Tường chán nản nhìn đoàn xe trước mặt mình. Mẹ cô làm gì mà điều động một đoàn xe tới rước cô như vậy cơ chứ? Cô có ý định trốn đâu mà.

Thiệt tình!

- Nhưng...

Anh chàng đẹp trai chưa kịp nói dứt câu, Khánh Tường đã nhanh chóng ngồi vào vị trí tay lái. Cô đưa tay điều chỉnh và bắt đầu mở khoá. Tiếng động cơ ngày một lớn hơn, thật khiến người ta kích thích mà.

- Đích là biệt thự, nhưng không được chạy đường thẳng, phải đi đường vòng. Chị thấy sao?

Minh Anh nhanh chóng chạy xe tới bên cạnh Khánh Tường, anh hạ cửa kính xuống rồi quay sang nhìn Khánh Tường với vẻ mặt hết sức gọi đòn.

- Cháp em chạy trước, nhanh còn kịp

Khánh Tường khẽ nhìn Minh Anh, cô nhàn nhã dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi.

Không chờ đợi gì lâu, Minh Anh lập tức khởi động xe chạy biến, để lại một mình Khánh Tường và những người gia nhân.

Đúng 5 phút sau, Khánh Tường bắt đầu khởi động xe, tiếng gầm gú của động cơ thật khiến cho người khác phải giật mình. Chiếc xe mà Khánh Tường điều khiển nhanh chóng mất hút, chỉ để lại làn khói trắng mờ ảo giữa đêm khuya. Tạo cho người khác cảm giác ma mị lạ lùng.

Mãi một lúc lâu sau, bọn họ mới giật mình thoát khỏi cảnh tượng vừa rồi. Những người được sai đến đón Khánh Tường thực chất là người mới. Họ thậm chí còn không biết khuôn mặt, vóc dáng của cô chủ bọn họ ra làm sao nữa chứ đừng nói tới việc đưa xe giữa đêm khuya như thế này.

Thật bất ngờ quá đi!

Nhất là anh chàng ban nãy chạy lại đưa áo khoác cho Khánh Tường, anh ta không ngờ cô chủ của họ lại là một người ăn mặc giản dị đến như thế. Thậm chí còn đối xử với họ rất tôn trọng chứ không hống hách như những người khác. Nếu không phải Khánh Tường bước ra từ chiếc máy bay đó thì có đánh chết anh ta cũng không tin.

Mọi người chẳng biết làm gì hơn ngoài việc trở về nhà và thông báo cho phu nhân.

Hôm nay họ thật sự rất bất ngờ.

Hiện tại, nơi mà Khánh Tường vừa đặt chân tới đang là hai giờ sáng. Nhưng cũng cùng lúc đó, bên chỗ Minh Hào lại là mười một giờ trưa. Có thể thấy hai người đang ở hai múi giờ cách biệt nhau.

Minh Hào đang đọc những thông tin trên tờ giấy mà Peter vừa gửi qua cho anh, đột nhiên khoe môi anh khẽ nhếch lên thành hình vòng cung từ lúc nào.

- Chà chà! Trông còn non quá.

Nguy là nít ranh mà dám cưa cẩm bà xã của anh à? Thằng này ngon.

Minh Hào gõ tay trên bàn trong vô thức, trong đầu anh đã có sẵn dự tính gì đó rồi. Nhìn bộ dạng của Minh Hào lúc này thật khiến cho thư kí Kim rung mình.

Đại boss lại ghen nữa rồi

- -----

Đúng ra chap này được đăng ngày hôm qua cơ, nhưng mà do lỗi kĩ thuật. Minh chuẩn bị đăng thì bị cúp điện $Q \wedge Q$ khi mở lên thì mất hết không còn gì cả:< mãi tới giờ mới có thời gian để ngồi gõ lại từng chữ huhu

Hiện tại bây giờ là 235 và Minh đã hoàn thành xong rồi đây. Hy vọng không vì sự chậm trễ này mà các bạn giận Minh:<<<

Các bạn nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha giờ Minh ngủ đây.

Chúc mấy bạn ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Mẹ Tường rất đáng sợ

Những cơn gió lạnh buốt thổi thoảng giữa khung cảnh yên tĩnh. Ánh đèn le lói từ những cây cột đèn chiếu sáng một góc đường. Bên ngoài chiếc xe hơi sang trọng là một thiếu nữ xinh đẹp đang tựa lưng vào cửa xe, mái tóc buông xõa phất phơ trong gió, cô đưa tay chỉnh lại cổ áo cho ấm rồi tiếp tục chờ đợi.

Một lúc sau, ánh đèn sáng chói của xe ô tô bắt đầu rọi sáng tới vị trí của cô. Khánh Tường nheo mắt lại, đưa bàn tay thon gọn của mình lên nhắm che đi ánh sáng chói mắt kia.

- Em trễ mười phút!

Khánh Tường lười biếng kéo áo lên để giữ ấm cho cơ thể của mình, sau đó nhìn Minh Anh đang tức tối mở cửa xe rồi tiến về phía cô.

- Chị có ăn gian không đấy!

- Bà đây thêm chơi xấu với em à.

Nói rồi Khánh Tường liếc Minh Anh một cái, sau đó tiến tới cổng biệt thự bấm vào chiếc nút gì đó ở cổng. Khoảng hai phút sau, cánh cổng tự động mở và sau đó có hai người đang tiến về chỗ Khánh Tường, họ cúi đầu chào cô

- Tiểu thư! Cậu Minh Anh! Chào mừng hai người đã trở về.

Khánh Tường gạt đầu rồi ra lệnh cho bọn họ điều khiển hai chiếc xe kia vào gara rồi tiến vào nhà. Trong ngôi nhà rộng lớn này có chứa rất nhiều kỉ niệm vui buồn của Khánh Tường

Chà! Đã một năm rồi mà vẫn không có gì thay đổi.

Bước được vài bước, Khánh Tường bỗng nhiên đứng khựng người lại, khiến cho Minh Anh đang lon ton theo phía sau ụp hấn khuôn mặt đẹp trai kia vào lưng Khánh Tường.

Cu cậu đưa tay xoa xoa cái mũi rồi lên tiếng phản bác.

- Chị làm sao vậy?

Khánh Tường không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang ngồi khoanh tay trên ghế sofa dài màu xám lông chuột. Người đó không ai khác chính là chị đại của cô, là mẹ Tường.

Thấy Khánh Tường vừa bước vào nhà, mẹ Tường đã nở nụ cười thật tươi nhìn cô nàng, người phụ nữ mặc bộ đồ ngủ sang trọng đang dần tiến lại gần cô. Sau đó lấy ra một thứ gì đó ở sau lưng ra.

Nhìn thấy thứ đó, Khánh Tường sợ hãi lùi về phía sau. Mẹ cô không tính làm thật chứ?

- Con gái yêu của mẹ về rồi.

Mẹ Tường nở nụ cười hết sức thân thiện, cộng với cái khuôn mặt còn trẻ đẹp thì không khác nào một bức tranh điêu khắc tuyệt đẹp. Nhưng đó là cảm nhận của mọi người thôi, riêng Khánh Tường thì không.

Cô nuốt nước bọt cái ực. Có chuyện chẳng lành rồi.

- Con với chả cái, đi biệt tăm biệt tích một năm trời mới chịu trở về nhà. Tới lúc về rồi thì lại không chịu về nhà ngay mà còn đi đua xe. Mày giỏi lắm con ạ! Để mẹ khóa hết tài khoản rồi mày mới sợ đúng không? Mày biết ở nhà mẹ nhớ mày lắm không mà sao bây giờ mới chịu vác cái xác về hả?

Mẹ Tường tức giận vừa nói vừa cầm cây roi dọa đánh Khánh Tường, làm cô nàng sợ hãi chạy tót lên phòng mà không kịp biện minh bất cứ điều gì. Chỉ có thể lí nhí một chút xú

- Con biết lỗi rồi mà.

Minh Anh ở bên cạnh trở mắt nhìn khung cảnh đang diễn ra hành động vừa rồi, anh đưa tay dụi mắt mấy cái nhưng vẫn chưa tin vào mắt mình cho lắm.

Bởi vì hình tượng một người con gái lạnh lùng, giỏi giang, khí phách trong lòng Minh Anh bỗng nhiên sụp đổ trong chớp mắt. Anh nở nụ cười miễn cưỡng.

Khánh Tường! Chị đẹp của anh là một người không sợ trời không sợ đất, mà chỉ sợ mỗi mẹ Tường mà thôi.

Haizzzz thật là khó tin mà.

- -----

Tên cho các vị phụ huynh Minh sẽ không đặt tên riêng nữa, vì như thế sẽ có một vài bạn khó hiểu.

Thay vào đó thì ba mẹ của Khánh Tường sẽ được gọi là ba Tường hoặc mẹ Tường nhé, và các nhân vật khác cũng tương tự.

Hiện tại là đã hơn 11 giờ 30 khuya rồi và Minh lại lên đây than thở với các bạn đây.

Số là chiều nay đi ship đồ cho khách, lúc đi kh sao nhưng lúc về lại nằm chèm bẹp giữa đường (là té sml đó) huhu

Giờ đầu gối sưng một cục tím bự chà bá luôn:< huhu

À các bạn nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thả thính giỏi quá rồi!

Đêm qua mẹ Tường hù dọa cô dữ quá nên Khánh Tường sợ chết khiếp, chỉ còn cách chạy thật nhanh vào phòng chốt cửa lại mà thôi.

Và rồi cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết luôn.

Haizzzzz mẹ thật đáng sợ mà!

Khánh Tường ngồi dậy với bộ dạng hết sức thoải mái sau giấc ngủ đêm qua. Đương nhiên rồi, vì đây là nhà của cô mà sao không thoải mái cho được cơ chứ.

Nhưng mà, sao cô lại có cảm giác thiếu thiếu gì ấy nhỉ?

Thôi không nghĩ nhiều nữa. Khánh Tường nhanh chóng vào phòng tắm vệ sinh cơ thể rồi bước xuống nhà dưới, nơi mà chị đại của cô đang ngồi chờ cô.

- Sao không đi nữa đi. Về đây làm gì?

- Thôi mà thôi mà. Con biết lỗi rồi.

Khánh Tường lân la ra phía sau đồ dành chị đại của mình. Mẹ lại dỗ nữa rồi.

Mẹ Tường làm như không nghe thấy lời nói của Khánh Tường, mẹ vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc y như hôm qua. Hoàn toàn không để lộ lỗi tai một xíu nào.

- Mẹ đừng như thế cau có như thế xấu lắm, phải cười lên mới đẹp nè.

Nói rồi cô hôn chụt lên khuôn mặt đang khó chịu của mẹ Tường khiến mẹ giật mình. Nhưng rồi sau đó mẹ lại nở một nụ cười thỏa mãn.

Được rồi! Coi như con thông minh.

Khánh Tường thấy mẹ Tường hết giận thì lại nở nụ cười đắc ý.

Không có gì mà một cái thom không thể giải quyết được

- Ba đâu rồi mẹ?

- Ba biết con về nên đã tự mình ra ngoài mua món ăn con thích nhất rồi.

- Vậy con lên phòng đây. Ba về rồi mẹ gọi con nhé

- Ủ!

Khánh Tường quay sang hôn mẹ Tường thêm một cái nữa rồi mới chịu lên phòng. Mẹ Tường ngoài mặt không biểu lộ ra bất cứ điều gì nhưng Khánh Tường biết mẹ rất thích được thom thom.

Cô lên phòng rồi nằm phịch xuống giường. Quay người ôm lấy con gấu bông to bự rồi tự nhiên con buồn ngủ lại ập tới với cô.

Cô chưa kịp chìm vào giấc ngủ thì lại bị tiếng chuông di động làm cho tỉnh giấc. Khánh Tường lười biếng nghe máy, cô còn không thèm liếc xem người gọi là ai nữa.

- Ai vậy?

Khánh Tường lười nhác lên tiếng.

- Bạn chung nhà của em đây.

Bên kia màn hình, mặt Minh Hào đã đen như cái đít nòi rồi.

Nhóc con! Suốt ngày hôm qua không thèm gọi báo cho anh biết. Hại anh lo lắng ăn không ngon ngủ không yên. Bứt rứt trong lòng giữ lăm mới gọi cho cô thì cô lại hỏi anh là ai?

Tội quên chồng nên xử lí như thế nào đây?

Nghe được giọng nói quen thuộc, Khánh Tường lập tức tỉnh ngủ, cô nhanh tay nhấn vào nút hình máy quay ở góc màn hình.

- Anh ơi! Bật máy quay lên cho em ngắm cái nào.

Khánh Tường nhanh chóng nịnh ngọt Minh Hào. Vì cô biết anh đang tức giận rồi.

Minh Hào cũng chiều lòng bà xã, mở camera lên để cô nhìn rõ khuôn mặt của mình, và bên kia Khánh Tường cũng làm tương tự.

- Aidaaaa mới đi có một xú thôi mà đã nhớ anh rồi.

- Nhớ mà không thèm gọi cho anh.

Khánh Tường "..."

Được rồi cô thừa nhận mình sai.

- Em đang ở đâu?

Minh Hào chăm chú nhìn vào phía bên kia màn hình, anh cảm thấy nơi cô đang ở có gì đó là lạ.

- Em đang ở nhà bạn làm chút xíu công việc.

Khánh Tường nhanh chóng nghĩ ra một lí do. Vì cô không muốn anh biết cô đang ở nước ngoài.

- Em nói dối!

Minh Hào lập tức vạch trần lí do mà cô vừa nói. Anh để ý nơi Khánh Tường đang nằm có ánh sáng chiếu vào. Điều này có nghĩa là cô không ở trong nước. Vì chỗ của anh đang là ban đêm cơ mà.

- Chuyện này em sẽ kể cho anh nghe sau nha. Mà sao anh không ở về nhà? Anh đang ở đâu?

Khánh Tường không phải là không để ý đâu nhé. Cô thấy anh đang nằm trên một bộ ga giường xa lạ. Cái này không phải giường nhà cô.

- Còn không phải do em không để chìa khoá ở nhà thì làm sao anh vô nhà được? Lại phải đi ở nhờ đây này.

Khánh Tường "..."

Được rồi! Cô lại tiếp tục sai lầm nữa rồi.

Trò chuyện một lúc lâu, Khánh Tường thấy bên chỗ Minh Hào bây giờ đã muộn lắm rồi mà anh còn chưa chịu đi ngủ, thế là lên tiếng nhắc nhở anh.

- Muộn rồi sao anh còn thức?

Minh Hào cười, để lộ ra chiếc má lúm xinh chết người. Anh nhàn nhàn nói ba chữ nhưng cũng đủ để trái tim Khánh Tường thổn thức.

- Vì nhớ em.

Khánh Tường hơi bất ngờ với câu trả lời vừa rồi của Minh Hào. Con tim bé nhỏ của cô đang nhảy nhót trong lồng ngực vì quá xúc động.

Anh yêu của cô dạo này thả thính giỏi quá vậy trời.

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu để chap mới nhanh ra nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chả lẽ là trùng hợp?

- Chị! Bác về rồi, bác gọi chị xuống ăn sáng.

Minh Anh tung tăng lên trên phòng gọi Khánh Tường xuống ăn, cu cậu nằm ườn lên giường Khánh Tường rồi ôm trọn con gấu bông bự bự của cô lăn lộn qua lại với gương mặt hết sức yêu thích.

Khánh Tường xanh mặt khi thấy Minh Anh xông vào rồi còn nằm bên cạnh nữa, cô nhanh chóng đập Minh Anh xuống giường. Khiến cho cu cậu đau muốn khóc luôn.

Minh Anh đứng lên xoa xoa cái mông rồi nhìn cô như ai oán.

- Chị! Tại sao lại đập em xuống.

- Thằng nhóc này! Mày chết với chị.

Khánh Tường cầm tất cả những thứ gần mình chọi vào người Minh Anh.

Minh Anh lập uốn éo đủ kiểu để tránh đi những món đồ Khánh Tường đang ném tới. Miệng la oai oái.

- Em đã làm gì chị đâu mà.

- Mày không làm gì sao? Anh yêu của tao giận rồi kìa.

- Anh... yêu?

Minh Anh đứng đờ người khi nghe hai từ ngọt ngào ấy lại thốt ra từ miệng bà chị lạnh lùng của cậu ta.

Chưa kịp suy nghĩ tiếp, Minh Anh đã bị chiếc gối của Khánh Tường bay tới đập trúng vào mặt rồi té rầm xuống đất.

Khánh Tường nhìn Minh Anh một cách giận dữ rồi đá vào mông cậu ta mấy cái.

- Thằng này! Sao em vào mà không gõ cửa? Chị đang call video với bạn trai mà tự nhiên xông vô vậy hả? Anh ấy giận tất luôn rồi kìa.

- Ô! Thế là bà chị đã hết kiếp ế lâu năm rồi sao?

- Cút ngayyyyyyy.

Minh Anh nhanh chóng cuộn gói chạy bay ra khỏi phòng, nếu không chị sẽ giết cậu ta mất thôi.

Khánh Tường gọi lại cho Minh Hào rất nhiều lần nhưng anh lại không nghe máy.

Ôi trời ơi! Cô phải làm sao đây?

Khánh Tường lạnh run người, nãy giờ nằm trong chăn ấm nệm êm nên cô không để ý. Tới bây giờ cô mới nhận ra, bên ngoài trời đã bắt đầu rơi những bông hoa tuyết đầu mùa rồi.

Eo ôi lạnh quá!

Khánh Tường xoa tay cho ấm rồi xỏ chân vào đôi dép bông ấm áp. Cô chợt nhớ ba Tường có một chiếc áo lông thú rất đẹp và giữ ấm rất tốt luôn.

Thế là cô nhanh chóng chạy qua phòng ba mẹ tìm kiếm chiếc áo.

Sau một hồi tìm kiếm, Khánh Tường vui vẻ khoác chiếc áo lông thú dày của ba Tường, gương mặt của coi bây giờ rất ư là thoải mái.

Ấm quá đi!

Khánh Tường lôi ra thứ gì đó cộm cộm trong túi áo. Sau khi xác nhận được nó là thứ gì, cô đứng hình tại chỗ. Bàn tay cầm vật đó hơi run run.

Đây là... một bức ảnh. Nhưng sao nó lại giống y như tấm ảnh Mĩ Quyên làm rơi ở cửa hàng thế?

Khánh Tường nhanh chóng chạy về đối chiếu hai tấm hình với nhau. Nhưng kết quả lại đúng như cô suy nghĩ. Hai tấm hình thực chất là một.

Rốt cuộc ba cô và Mĩ Quyên có quan hệ gì? Tại sao ba Tường lại có tấm hình này?

Trong bức hình là khung cảnh bốn người đang vui vẻ cười nói với nhau. Là một gia đình nhỏ và cô con gái bé xíu, bên cạnh còn có một người đàn ông đang khui chai rượu. Người đó chính là ba Tường.

Trong đầu Khánh Tường tràn ngập những suy nghĩ hỗn độn.

Chuyện này là sao?

Ở một nơi nào đó, Minh Hào giận dữ nhìn vào chiếc di động đã tắt ngóm vì hết pin của mình, đến bây giờ trong đầu anh vẫn còn vương vấn lại hình ảnh người đàn ông kia tự tiện nằm lên giường của Khánh Tường. Đôi bàn tay trắng ngần đã hiện lên vài sợi gân xanh đáng sợ.

- Chủ... chủ tịch... anh ổn chứ?

Thư kí Kim không dám ngược lên nhìn Minh Hào, anh ta cảm nhận được thứ gì đó rất đáng sợ sẽ xảy ra.

Minh Hào không nhanh không chậm ra lệnh cho thư kí Kim, tuy anh nói không nhiều nhưng lại khiến thư kí Kim muốn chết lâm sàn.

- Hôm nay năng suất làm việc của các cậu quá kém! Tất cả đều phải tăng ca cho tôi. Ngoài ra bản kế hoạch cho sản phẩm mới cậu phải hoàn thành trong hôm nay rồi nộp cho tôi xem xét.

Thư kí Kim chao đảo muốn té sấp mặt tới nơi, hai chân anh ta run run, sắp đứng không nổi nữa rồi.

Mẹ nó! Anh đang đùa sao? Các anh em trong công ty làm việc kém hiệu quả khi nào? Đã vậy còn bắt nộp bản kế hoạch ngay trong ngày thì ông nội tôi có sống lại cũng làm không kịp.

Hai người yêu đương rồi giận hờn nhau là trút giận lên những người thấp cổ bé họng như chúng tôi hay sao?

Thật quá đáng mà!

- -----

Xin lỗi các bạn vì mấy nay không ra chap sớm hơn cho các bạn đọc. Các bạn biết đấy, để đặt bút viết thì phải có cảm hứng, nhưng mấy hôm nay tâm trạng của Minh rất tệ. hoàn toàn không có một chút ý tưởng nào để viết cho tới ngày hôm nay.

Các bạn nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha Minh hứa sẽ ra nhanh nhất có thể nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thì ra là thế

Thư kí Kim bần rùn tay chân lê từng bước mệt nhọc lên công ty, phần da dưới mắt cũng thâm đen như gấu trúc rồi. gương mặt anh lúc này lò dò như xác chết.

Hoàn Kim nhìn sấp hồ sơ trong tay mà rủa thầm.

Chết tiết! Cái tội tài lanh mà bây giờ phải hứng chịu hậu quả nặng nề như vậy.

Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu hôm qua anh ta không chạy tới tìm chủ tịch để khoe thành tích. Để được sếp công nhận tài năng và còn có thể tăng thêm tiền lương nữa.

Ấy thế mà gặp ngay cái cảnh giận cá chém thớt mới đau cơ chứ. Hai người họ giận đối nhau rồi trút hết lên đầu tôi là sao????

Mở cửa nhìn vào khung cảnh trong phòng làm việc, Hoàn Kim đỏ mặt mồ hôi lạnh.

Mọi người trong phòng nhìn anh bằng con mắt đáng sợ, ám chỉ Hoàn Kim là kẻ tội đồ gây họa và bọn họ là người phải gánh chịu.

Này này! Tôi còn thô thâm hơn các người đấy có biết không hả? Nhìn cái gì mà nhìn -.-

Hoàn Kim len lén mở cửa phòng của Minh Hào ra, sau chuyện ngày hôm qua anh ta không dám nhìn thẳng vào chủ tịch nữa đâu.

Thật đáng sợ.

- Có chuyện gì!

Chất giọng lạnh lùng của Minh Hào khiến cho Hoàn Kim giật thót người, anh ta nhanh chóng tiến vào, đặt sấp hồ sơ lên bàn rồi lui về phía sau.

Không gian chìm vào yên lặng, ngoài tiếng giấy sột soạt trong không khí thì không còn bất cứ tạp âm nào cả.

- Chủ tịch! Mười phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu.

Thư kí Kim lên tiếng nhắc nhở Minh Hào, anh ta khẽ nuốt nước bọt cái ực.

- Gôm tất cả những tài liệu liên quan tới đây cho tôi, cậu có mười phút để báo cáo. Nhớ là phải thật chi tiết.

Hoàn Kim ngả ngửa người về phía sau. Địch mịa! Hơn mười bản kế hoạch, bản báo cáo các kiểu con đã điều.

Đùa nhau hả????

- Còn đứng đó?

Minh Hào ngược mặt lên nhìn chăm chăm vào thư kí Kim, đôi mắt của anh sắc lạnh đến đáng sợ. Như một con dã thú đang chuẩn bị đi săn.

- Tuân lệnh.

Thư kí Kim chạy té khỏi ra khỏi phòng làm việc của Minh Hào, hoàn toàn không dám ở lại thêm một giây phút nào nữa. Nếu không anh ta sợ sẽ bị bức chết thôi.

Sau khi Hoàn Kim rời khỏi, sắc mặt của Minh Hào dường như khó chịu hơn. Hình ảnh đêm qua vẫn còn hiện rõ trong tâm trí của anh.

Minh Hào tức giận ném ly rượu đang nằm trên bàn ra ngoài, ly rượu đập trúng cánh cửa vỡ tung toé kèm theo âm thanh đổ vỡ vô cùng đáng sợ.

Chết tiệt!

Ở bên kia trái đất, Khánh Tường vẫn chưa thể biết được khung cảnh đáng sợ đang diễn ra ở nơi nào đó. Cô vẫn còn hoang mang về việc tẩm hình kia.

- Ba! Con hỏi ba một chuyện được không?

Sau khi ăn uống xong, Khánh Tường lại gần người đàn ông trung niên đang nhả đọc báo ở sofa.

Ba Tường thấy cục cưng của mình đang nũng nịu bên cạnh thì trong lòng đã mềm nhũn ra rồi.

- Con gái cưng của ba muốn gì nào?

Ông nhẹ nhàng hôn lên tóc Khánh Tường, con gái ông đang mặc chiếc áo khoác của ông nữa, nhìn chẳng khác gì một đứa trẻ con.

- Ba! Tại sao ba lại có tấm ảnh này?

Ba Tường liếc nhìn tấm ảnh đã cũ trên tay Khánh Tường, sau đó dùng tay đẩy gọng kính lên.

- Tại sao con lại muốn biết?

- Con tò mò.

Ba Tường chưa kịp lên tiếng thì mẹ Tường đã bung đĩa trái cây đặt lên bàn, bà nhìn thấy tấm ảnh rồi thở dài.

- Trong ảnh là gia đình của đứa bé mà ba con nhận làm con nuôi.

Thú thật thì hồi xưa bà cũng có một chút yêu thích đứa con nuôi này, nhưng càng lớn lại càng đua đòi, hư hỏng không giống ai nên cũng không muốn nhắc lại nữa.

Nghe mẹ Tường nói, Khánh Tường mới chợt nhớ ra một chuyện. Có lần Mi Quyên khoe khoang rằng có một người cha nuôi rất giàu, và luôn chu cấp tiền bạc cho cô ta ăn chơi.

Ồ! Thì ra là thế.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Ba Tường nhìn Khánh Tường bằng đôi mắt tràn ngập tình thương, có chuyện gì đã xảy ra với con gái cưng của ông sao?

- Không có chuyện gì ạ.

Khánh Tường ngồi thưởng thức trái cây mát lạnh mà mẹ Tường đã cất công chuẩn bị cho hai bố con mà trong lòng dâng lên một cảm xúc thích thú.

Khoé môi của cô đã nhếch lên thành đường vòng cung từ bao giờ.

Bầu trời đã bắt đầu khoác lên mình bộ áo màu đen có điểm xuyết thêm vài ngôi sao, ngoài đường vắng vẻ ít người qua lại.

Minh Hào yên vị trên chiếc xe hơi sang trọng của mình đang chạy bon bon trên đường.

Liếc nhìn dòng người tấp tễ qua lại trên đường mà trong lòng anh dâng lên một cảm xúc khó tả.

Anh nhớ cô rồi!

Bỗng nhiên hình ảnh ngôi nhà sáng đèn bất ngờ lọt vào tầm mắt của anh, nếu không nhầm thì đó chính là ngôi nhà chung của anh và Khánh Tường.

- Dừng xe!

Minh Hào ra lệnh cho tài xế rồi mở cửa nước xuống xe, tiến từng bước về phía ngôi nhà.

Mở cửa bước vào, anh thấy thân ảnh nhỏ nhoi đang nằm ườn trên bàn ăn kèm theo một vài món ăn đã nguội lạnh.

Khánh Tường vừa về đã lập tức vào bếp chuẩn bị thức ăn cho Minh Hào, nhưng anh lại về muộn quá nên cô đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Minh Hào cúi người hôn lên đôi môi căng mọng ấy, tham lam mút cho tới khi đỏ ửng lên mới thôi. Nhưng có vẻ cô gái nhỏ kia ngủ say nên vẫn chưa biết gì.

Minh Hào dịu dàng bế bổng Khánh Tường lên tiến về phía phòng ngủ của mình, không quên thủ thi vào tai cô.

- So với việc ăn đồ ăn em nấu. Anh lại muốn ăn em hơn

- -----

Xin chào, Minh đã quay trở lại rồi đây. Vì một số lí do cá nhân nên dạo trước Minh không thể up chuyện cho các bạn được.

Thật sự xin lỗi các bạn nhiều lắm Q ^ Q

Bây giờ Minh quay trở lại rồi mọi người đừng bơ Minh nhé:<<<

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Coi như em giỏi

Tiếng lá xào xạc đung đưa qua lại trên những tán cây xanh rì, bên ngoài tiếng chim đã cất tiếng hót lí lo chào đón ngày mới, và ánh nắng dịu nhẹ của mặt trời đã bắt đầu lan tỏa khắp mọi nơi.

Khánh Tường xoay người sang một bên, tiện tay mò mắt con gấu bông to bự mà mình hay ôm, cái miệng nhỏ xinh chóp chép vài cái.

Khoan đã! Hình như có cái gì đó không đúng thì phải.

Sờ mó một hồi, Khánh Tường có linh cảm không ổn, có vẻ như cái thứ mà cô đang xoa nắn trong bàn tay hình như không phải là gấu nâu to bự ở phòng cô.

Gấu nâu mềm lấm, không có cứng như thế này.

Bạn nhỏ nào đó mở hé he đôi mắt to tròn của mình ra để quan sát xung quanh, sau đó nhanh chóng thu tay về liền.

Ôi thần linh ơi! Cô vừa chạm vào cái gì vậy nè.

Khánh Tường xấu hổ chùn chân lên đầu, xoay người sang một bên như muốn trốn tránh trách nhiệm cho hành động vừa rồi của mình.

Nhưng chưa kịp hành động thì đã có một cánh tay to lớn vươn tới kéo tay cô lại, không cho bất cứ cơ hội nào để phản kháng.

- Muốn trốn sao?

Chất giọng trầm ấm của Minh Hào từng chút một xuyên qua phiến tai trắng ngần của cô khiến cho nó dần đỏ ửng lên, cơ thể Khánh Tường cũng hơi run nhẹ.

- Không có!

- Hừm? Thật sao?

Minh Hào nhẹ nhàng ôm trọn Khánh Tường vào lòng, tham lam hít lấy mùi hương thơm nhẹ nhàng nhưng không kém phần quyến rũ toát ra từ cơ thể của cô.

Thật dễ chịu!

Khánh Tường cố gắng vùng vẫy ra khỏi vòng tay rắn chắc của anh nhưng lực bắt tông tâm, càng muốn thoát ra anh lại càng muốn siết chặt cô hơn, Khánh Tường hờn dỗi ngóc đầu ra khỏi lồng ngực của Minh Hào, sau đó chu đôi môi nhỏ xinh lên.

- Tại sao anh lại nằm trong phòng em?

- Em mới là người đang nằm trong phòng của anh đó.

Lúc này Khánh Tường mới quan sát kỹ mọi thứ xung quanh. Ặc! Đúng là phòng của Minh Hào rồi, nhưng lại tại sao cô lại nằm ở đây? Hơn nữa lại còn được anh ôm nữa cơ.

- Sao? Không muốn anh nằm cạnh em à?

Minh Hào nhìn thấy sự thắc mắc và một chút gì đó không cam tâm trong ánh mắt của Khánh Tường, điều này thật khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Chả lẽ lại muốn nằm cạnh tên nhóc con kia ư?

- Không phải không muốn, mà là chưa quen.

Khánh Tường nhỏ giọng xuống, cô có thể cảm thấy được Minh Hào vẫn còn để bụng chuyện của Minh Anh, cho nên giọng nói có chút không thoải mái. Không suy nghĩ gì nhiều, Khánh Tường lập tức ôm lấy con người đang đối diện trong im lặng kia, thân hình mềm mại thơm thơm đang cọ cọ vào khuôn ngực rắn chắc của Minh Hào, kèm theo giọng nói nũng nịu.

- Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu! Em và cậu ta không có bất kì mối quan hệ mập mờ nào cả. Anh xem người yêu của em đẹp trai như thế thì làm sao em có thể để mắt tới một cậu nhóc cơ chứ.

Minh Hào "..."" Được rồi! Coi như em giỏi.

Thấy khuôn mặt của Minh Hào có vẻ đã thoải mái hơn một chút, Khánh Tường thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đỡ được hũ giấm chua này rồi. Nếu không thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa cơ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hoa đã có chủ

- Chị! Em đã chuẩn bị đầy đủ rồi, lát nữa chị tới chỗ em xem hồ sơ của những nhà thiết kế này nha.

Minh Anh nghiêng đầu về một bên để nghe điện thoại, hai cánh tay của anh dường như không thể cảm thêm bất cứ một thứ gì nữa, vì hiện tại trên tay Minh Anh là một chồng hồ sơ cao như núi.

- Được rồi!

Khánh Tường thở phào nhẹ nhõm tắt di động, trong bụng đang nghĩ chốc nữa tới phải trị thẳng nhóc Minh Anh này như thế nào. Thật đáng ghét! Làm cho anh yêu của cô hiểu lầm mà vẫn ung dung như không biết gì cả.

Ngoài mặt thì Minh Hào vẫn còn giận cô đấy.

À mà nhắc tới Minh Hào thì Khánh Tường mới nhớ, hôm nay anh ra ngoài mà không chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô. Gương mặt xinh đẹp kia bỗng nhiên xụ mặt xuống, thiếu sức sống như một quả bóng bị xì hơi.

Chả lẽ anh giận đến nỗi không thèm làm đồ ăn sáng cho cô sao? Không phải hồi sáng người ta đã thơm thơm dỗ dành hũ giấm chua kia rồi hay sao?

Đáng ghét =3=

Ngồi ngắm nhìn nhan sắc của mình trên bàn trang điểm, Khánh Tường vỗ nhẹ vào mặt vài cái. Ái chà! Mới về bên kia có vài ngày mà tâm trạng với da dẻ cũng tươi tắn hơn nhiều rồi, có lẽ cô sẽ về thường xuyên hơn.

Thoa một xú son môi cho xinh xinh, Khánh Tường bậm môi cho đều son rồi cười với chính bản thân của mình trong gương, sau đó xách túi ra ngoài.

Hôm nay lại đến tiệm chăm sóc thú cưng nữa.

Trên đường đi, Khánh Tường có ghé vào một quán nhỏ ven đường để mua một ly trà sữa uống lót bụng. Vì bây giờ cũng gần trưa rồi, cô không muốn ăn quá nhiều kẹo lát nữa lại không ăn được bữa trưa do Minh Hào nấu là tiếc đứt ruột luôn.

- Khánh Tường! Em tới rồi à.

Giọng nói đáng ghét từ bên trong vọng ra ngoài khiến cho Khánh Tường giật thót người, cô nhanh chóng đóng cửa lại rồi quay lưng đi như chưa từng tới đây.

Cái tên này vẫn còn ở lì ở đây à?

- Anh chờ em lâu lắm rồi đấy! Máy ngày nay em đi đâu thế?

Trung Hiếu từ bên trong lập tức chạy lại kéo tay Khánh Tường, không cho cô chạy ra ngoài, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

Khánh Tường chưa kịp phản ứng gì thì đã bị anh ta kéo vào trong tiệm rồi, không chừa cho cô cơ hội phản kháng nữa.

Cái tên chết bầm này.

- A! Khánh Tường, sao bây giờ cậu mới tới.

Khánh Tường vừa đặt mông xuống ghế chưa được bao lâu lại bị giọng nói éo lá này thu hút sự chú ý, có ai khác ngoài Mi Quyên đâu cơ chứ.

Trung Hiếu khó chịu nhìn Mi Quyên, tại sao lại theo đuôi anh ta tới tận đây vậy chứ? Nên nhớ hai người đã chia tay rồi đó, đừng chạy tới đây làm mọi thứ rối tung lên.

Mi Quyên phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của Trung Hiếu đang bắn về phía mình, cô ta ung dung tiến lại ngồi bên cạnh Khánh Tường. Chung ra cái vẻ mặt như hoa hậu thân thiện.

- Có việc bận thôi.

- Vậy hả? Tớ lại tưởng tớ qua cậu đi chơi với anh đại gia nào nên mới tới trễ đó.

Khánh Tường cười cợt nhìn Mi Quyên, đúng là muốn gây sự mà.

- Thật ngại quá! Tớ qua tớ đi siêu thị mua đồ mới thấy cô đi cùng với một người đàn ông tay trong tay vào khách sạn, tớ cũng tưởng không phải cô, nhưng đôi hoa tai hôm qua cô vẫn còn đeo trên tai, có lẽ tớ không nhìn nhầm rồi.

Khánh Tường nhìn Mi Quyên đang tái xanh mặt mà trong lòng cảm thấy rất hả hê, muốn gây sự chú ý để nổi thì bà đây sẽ tạo điều kiện cho.

- Em đừng lúc nào cũng uống những thức uống không tốt cho sức khỏe như thế chứ.

Trung Hiếu giật lấy ly trà sữa trên tay Khánh Tường và đưa cho cô một ly nước cam ép vừa mới mua. Tuy là thức uống yêu thích của cô nhưng không thể lúc nào cũng uống được.

Khánh Tường chưa kịp giành lại thì lại bị một phen bắt ngờ khiến cho cơ thể không thể nhúc nhích được.

Anh yêu của cô, Minh Hào từ ở đâu xuất hiện cầm ly nước cam mà Trung Hiếu vừa đưa cho cô bỏ lên chiếc bàn trước mặt, thay vào đó là đưa cho cô một hộp súp gà còn hơi ấm, sau đó nhìn chằm chằm vào Trung Hiếu rồi nói.

- Đây là bạn gái của tôi! Không cần cậu phải lo.

Nói rồi nhìn qua chỗ Khánh Tường đang ngồi, thấy cô vẫn ngơ ngác chưa hoàn hồn thì ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng lấy hộp súp còn hơi ấm đó mở ra, dùng chiếc thìa bằng nhựa xúc từng muỗng nhỏ bón cho Khánh Tường ăn.

- Em tự ăn được.

Khánh Tường giật mình trước hành động của Minh Hào, dùng tay ngăn hành động vừa rồi của anh, làm như cô còn nhỏ lắm không bằng ý. Anh không thấy mọi người đang nhìn anh bằng ánh mắt gì sao?

Minh Hào nhìn Khánh Tường bằng đôi mắt hết sức cưng chiều, chịu khó ngồi nhìn cô ăn từng chút một rồi dùng tay xoa đầu cô, sau đó quay qua nhìn Trung Hiếu một cách lạnh lùng. Anh nói.

- Hoa đã có chủ! Nghiêm cấm mọi hình thức đập chấu cướp hoa.

Nghe câu nói của Minh Hào, Khánh Tường suýt nữa là phun hết số thức ăn trong miệng ra. Gì mà nghiêm cấm mọi hình thức đập chấu cướp hoa, anh không để ý tới những ánh mắt đang dòm ngó anh à? Em thấy cướp chấu thì đúng hơn.

- -----

Có vẻ như các cậu hết thích chuyện rồi đúng không?< Minh thấy lượt like với phiếu ít hẳn đi nên mới chờ vài ngày xem có tăng lên không. Mà có vẻ như các bạn hết thích thật rồi!

à mà nếu các bạn rảnh thì ghé qua đọc Vết Xước của Minh nhé, mỗi chương là một câu chuyện ngắn khác nhau, hi vọng mọi người sẽ thích

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đại boss nổi giận

- Ở thế anh Minh Hào cũng làm ở đây à?

Mi Quyên ngồi cạnh Khánh Tường cho nên những ánh mắt và cử chỉ ngọt ngào mà Minh Hào dành cho Khánh Tường à ta đều tận mắt chứng kiến.

Ngoài mặt thì cười xã giao chứ bên trong nội tâm à ta đã tức giận lắm rồi. Những ngón tay sắc nhọn đã ghim chặt vào lòng bàn tay của Mi Quyên, khiến cho nó sắp rỉ máu tới nơi rồi.

- Đây là nơi nào mà tôi không thể tới làm?

Minh Hào liếc nhìn Mi Quyên bằng ánh mắt hững hờ, dường như ngoài Khánh Tường ra thì anh không quan tâm tới sự tồn tại của những người khác giới khác cho lắm.

- Em... Em không có ý đó!

Mi Quyên lúng túng giải thích, à ta cứ lo rằng Minh Hào sẽ hiểu lầm lời à ta nói rồi sẽ xa cách à.

Nhưng cô bé à! Vốn dĩ người ta đã không thêm để mắt tới em từ đầu rồi. Đừng tự mình ảo tưởng nữa.

- Không có là tốt.

Minh Hào lạnh nhạt đáp lời Mi Quyên, sau đó quay sang hỏi Khánh Tường với chất giọng rất ảm áp.

- Em còn đói không?

- Một chút.

Khánh Tường ngược lên nhìn Minh Hào với khuôn mặt cún con làm nũng, hai mắt chớp chớp nhìn vào ly trà sữa trên tay Minh Hào.

Đại ca à! Cho em thưởng thức nốt ly trà sữa này nữa nha.

Đương nhiên Minh Hào biết Khánh Tường đang suy nghĩ điều gì, vốn dĩ anh sẽ không đồng ý cho cô uống đâu, nhưng ai biết Khánh Tường lại chưng ra cái vẻ mặt đáng yêu như vậy cơ chứ.

Thôi được rồi! Anh thua.

- Lần sau không được dùng trà sữa thay đồ ăn sáng nghe chưa?

- Em biết rồi!

Khánh Tường vui vẻ đưa tay nhận lấy ly trà sữa trên tay Minh Hào, tham lam hít một hơi dài, sau đó trên khuôn mặt toát ra một biểu cảm thỏa mãn vô cùng đáng yêu. Điều này có thể sẽ khiến cho khối anh giai trong tiệm rụng tim mất thôi.

- Không cho phép em chưng ra cái vẻ mặt đó ở đây.

Minh Hào giận dữ véo một bên má phúng phính của Khánh Tường, khiến cho suýt nữa cô la lên rồi. Tuy anh không véo mạnh nhưng cũng hơi bất ngờ.

- Au e, e iết ời (đau em, em biết rồi)

Vì bị anh véo nên giọng nói và khuôn mặt có hơi bị biến dạng một chút, nhìn Khánh Tường lúc này rất mắc cười.

Những hình ảnh này lập tức ghim vào trí nhớ của Mi Quyên và Trung Hiếu, gieo vào lòng họ một cảm xúc không mấy thoải mái, ấy nhưng lại chẳng thể làm gì được. Cuối cùng đành phải ngậm cục tức này trong bụng mà thôi.

- Anh dọn mớ đồ này đi.

Khánh Tường nghiêm túc chỉ vào ly trà sữa và hộp súp cua trông tròn nằm lộn xộn trên bàn, ý muốn Minh Hào đem chúng đi vứt đi.

Minh Hào nghe lời cô, đứng dậy thu dọn vài thứ linh tinh đem bỏ vào sọt rác.

Đến giờ Khánh Tường mới chợt nhớ ra, sao không thấy Minh Anh đâu hết nhỉ? Cái thằng nhóc này hẹn cô tối mà bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Nhìn ngó một hồi Khánh Tường mới nhận ra Minh Anh đang lon ton từ ngoài cửa đi vào, trên tay còn xách thêm thứ gì nữa cơ.

- Hê nhô Khánh Tường!

Minh Anh vừa mở cửa ra đã lên tiếng chào hỏi Khánh Tường đầu tiên, mặc dù chưa tới chỗ cô ngồi nhưng hành động này có vẻ thu hút quá nhiều sự chú ý của mọi người.

- Em có mua một vài thức ăn vặt cho chị nè! Khoai tây chiên, bim bim, với một ly cookie đá xay nữa nè.

Nói rồi đặt tất cả những thứ đó xuống bàn, sau đó thoải mái đặt mông xuống bên cạnh Khánh Tường rồi khoác vai cô cười nói nữa chứ.

Em to gan lắm rồi nha Minh Anh!

- Chị xem qua một số hồ sơ này đi! Xem có ai thích hợp hay không?

Minh Anh lấy ra trong balo một sấp hồ sơ để cho Khánh Tường coi. Nhưng với cái tính tình hóng hớt của mình thì Minh Anh không thể nào ngồi yên để chờ Khánh Tường chọn lựa được. Cu cậu phải nhướn người về phía Khánh Tường để liếc xem chị mình vừa ý ai.

Hành động tưởng chừng vô hại đó lại vô tình lọt vào tầm ngắm của vị đại boss nào kia, Minh Hào đang trừng mắt nhìn Minh Anh, toàn thân toát ra hơi lạnh như muốn đóng băng mọi thứ.

Tội nằm trên giường của Khánh Tường anh còn chưa xử lí mà bây giờ lại ngồi cạnh thân mật như vậy hả? Hay bây giờ gom hai tội đó lại xử một lần luôn cho gọn nhỉ:>

Đang chăm chú xem hồ sơ, đột nhiên Minh Anh run lên, cả người có vẻ như hơi lạnh lạnh. Cu cậu đưa tay ôm lấy hai vai của mình

Quái lạ! Chuyện gì vậy nhỉ?

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu để Minh có thêm động lực ra chap mới nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không có khả năng diễn xuất

- Chị thấy người này được không?

Minh Anh nhướn người sang chỉ tay vào tờ giấy mà Khánh Tường đang cầm trong tay với tâm trạng vô cùng háo hức

- Không được! Vừa tốt nghiệp nên tay nghề chưa cao.

Khánh Tường lập tức phủ nhận lời đề nghị của Minh Anh một cách nhanh chóng.

- Thế còn người này?

- gương mặt không cân xứng

- Người này thì sao?

- Nhìn có vẻ lớn tuổi, chắc có bạn gái rồi. Không nhận!

- Thế còn...

- Giống tiểu mỹ thụ đáng yêu, chắc hợp với em đó

Nghe xong câu nói vừa rồi của Khánh Tường, Minh Hào lập tức giành lấy tờ hồ sơ trước mặt cô rồi vút ra phía sau. Toàn thân run rẩy nhẹ vì tức giận.

- Chị! Em là trai thẳng.

Vì ngồi khá gần nên âm thanh vừa rồi của Minh Hào có phần hơi lớn, xuyên thẳng vào màng nhĩ của Khánh Tường, cô khó chịu đưa tay xoa xoa lỗ tai đáng thương vừa bị tra tấn của mình.

- Thẳng hay cong thì sau này mới biết được

- Chị... Em đem hồ sơ tới cho chị xem là để chị tuyển nhà thiết kế chứ không phải tuyển người yêu cho em.

Minh Anh giận dữ quay sang phía khác, không thèm nhìn mặt Khánh Tường, khiến cho cô dờ khóc dờ cười.

Có trời mới biết được thú vui tao nhã của Khánh Tường là chọc cho Minh Anh nổi giận, vì khuôn mặt lúc đó của anh thật sự rất giải trí a ~~~~

- Ivan? Người này là ai mà sao chưa bao giờ thấy vậy?

Nghe được câu hỏi mang tính chất công việc của Khánh Tường thì bạn nhỏ kia mới miễn cưỡng xoay người lại, hướng đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn vào chỗ Khánh Tường đang chỉ.

- Em không biết! Tập hồ sơ này vừa mới được gửi tới hồi sáng, em cũng chưa kịp coi.

Nhìn ngắm tập hồ sơ một hồi, Khánh Tường đắm chiêu vuốt cằm rồi nhìn Minh Anh từ trên xuống dưới, sau đó chép miệng vài cái.

- Chắc chắn, nhìn trong ảnh thì cũng đẹp trai, lại hơi có nét của người phương Tây nữa. Gã cho em có vẻ không tồi.

- Khánh Tường! Một ngày không chọc ghẹo em chị ăn không ngon hả?

Minh Anh đen mặt nhìn Khánh Tường, sau đó vớ đại một con gấu bông nhỏ bên cạnh ném vào người cô với một tâm trạng hết sức giận dữ. Cô chị yêu quái này ngày nào cũng phải chọc cho anh phát bực lên thì mới hả dạ hay sao ý, rất nhiều lúc Minh Anh muốn gào thét trước mặt Khánh Tường một câu: "Em là thủ tiêu khiến của chị hay sao hả? "

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, vì anh biết chắc rằng khi hỏi câu hỏi như thế Khánh Tường sẽ chẳng ngần ngại gật đầu cái rụp đâu.

Thôi thôi không giỡn nữa, vào vấn đề chính thôi.

- Việc Jame về nước chị đã biết chưa?

Vừa nghe Minh Anh đề cập tới Jame, Khánh Tường lập tức thu lại cái vẻ mặt cười đùa lúc nãy, thay vào đó là khuôn mặt hết sức nghiêm túc.

- Rồi! Anh ta còn gọi di động làm phiền đến giấc ngủ của chị nữa.

- Tuần sau anh ta sẽ mở một bữa tiệc, trong đó sẽ có rất nhiều đối tác tiềm năng của chúng ta, thư mời cũng đã được gửi tới rồi. Chị có muốn đi không?

Khánh Tường hơi khựng người lại một chút, dường như cô chưa từng nghĩ tới vấn đề tham gia bữa tiệc này nên có phần hơi bất ngờ.

Minh Anh đương nhiên biết được suy nghĩ hiện tại của cô là gì, nhưng cũng không muốn cưỡng ép Khánh Tường

- Em biết chị chưa muốn lộ diện, nhưng bữa tiệc này đối với chúng ta rất quan trọng. Tạm thời cứ bỏ việc này sang một bên, em sẽ nghĩ cách.

Minh Anh lười biếng ngã người vào ghế dựa, trong đầu đang suy nghĩ làm thế nào để Khánh Tường tham dự bữa tiệc nhưng không để ai phát hiện ra.

Đang suy nghĩ thì cổ họng của anh truyền đến một cơn đau nhẹ.

Chết tiệt! Ban nãy hét nhiều quá nên cổ hơi rất rồi.

- Này nhân viên mới! Đưa cho tôi ly nước cậu đang cầm trên tay đi, tôi đang rất khát.

Đang tính đứng dậy rót nước uống thì có một người cầm ly nước mát lạnh đi ngang qua, tiện thể uống của cậu ta luôn cho rồi

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả.

Chưa để người ta nói dứt câu Minh Anh đã nhanh chóng đoạt lấy ly nước mát lạnh trên tay rồi ngửa cổ uống cái ực.

Anh chàng nhân viên mới không ai xa lạ, chính là hũ giấm chua di động đấy. Tuy Minh Hào không biểu lộ bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt nhưng có thể thấy được sự hả hê của anh.

- Ông chủ! Tôi quên nói trong ly nước anh đang uống có chứa lượng muối cực kì lớn, nếu anh cứ đòi uống thì...

Phụt

Chưa để Minh Hào nói dứt câu Minh Anh lập tức phun tất cả lượng nữa vừa uống ban nãy ra ngoài. Ôi trời đất ơi, muốn giết người hay gì?

Minh Anh ngồi sụp xuống, đưa hai tay ôm đầu đau đớn. Cái này phải gọi là thốn tới não thì đúng hơn đấy. Tuy đã phun ra nhưng lượng nước muối mà anh vừa uống vào không có nhỏ chút nào đâu nha.

- Đừng nhìn tôi, vốn dĩ lúc đầu tôi không cho anh uống, là anh giành lấy cơ mà.

Minh Hào chưng ra vẻ mặt ngây thơ vô số tội, làm như chuyện này vốn dĩ không phải lỗi của anh. Minh Anh cũng không thể nói được gì, vì anh là người chủ động lấy ly nước cơ mà.

Khánh Tường ngồi bên cạnh giựt giựt khóe miệng vài cái. Minh Hào à, khả năng diễn xuất của anh rất tệ anh biết không? Rõ ràng là cố tình mà lại làm như mình vô tội.

Chắc chắn, anh yêu của cô nhỏ nhen quá đi à.

- -----

Các bạn có thấy dạo này Minh thường xuyên up chap vào tôi muộn như vậy không?

Vì Minh chỉ rảnh vào giờ này thôi, gần nửa đêm rồi mà vẫn ngồi gõ máy tính để có chương cho các bạn đọc đây.

Nếu các bạn yêu thương thì hãy nhấn like + bỏ phiếu cho Minh nhé. Giờ Minh ngủ đây, tạm biệt

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thật trẻ con quá đi

Trời cũng đã xẩm tối rồi, hiện tại hai người đã về nhà an toàn. Minh Hào đang chú tâm làm thức ăn trong bếp, còn Khánh Tường thì ngồi trên chiếc bàn ăn thưởng thức bím bím và ngắm nhìn Minh Hào.

Ôi cô thích nhất là nhìn Minh Hào nấu ăn, cái góc nghiêng này thiệt là thần thánh quá đi!

- Mặt anh dính gì hả?

Minh Hào khó hiểu nhìn Khánh Tường, bà xã đã nhìn anh một hồi lâu rồi đấy.

- Minh Hào! Anh có biết rằng khi nấu ăn nhìn anh đẹp trai lắm không?

Bạn nhỏ háo sắc nào đó không ngần ngại buông lời khen ngợi đâu, hai mắt còn chớp chớp sáng như sao kia kia.

Minh Hào khẽ cười, cô nhóc này hôm nay cũng biết nói lời mật ngọt nữa cơ à? Thật khiến cho anh muốn trêu chọc cô thêm một chút

- Vậy là bình thường anh xấu lắm sao?

Khánh Tường suy nghĩ một hồi, còn đưa tay chống cằm như đang suy nghĩ về tương lai của thế giới nữa cơ. Minh Hào lắc đầu rồi quay lại tiếp tục công việc nấu nướng của mình.

- Cũng có thể cho là vậy.

Xoàng!

Một thanh niên vừa bị loại khỏi danh sách những dụng cụ nhà bếp của Khánh Tường, dưới sàn đã vương vãi vài mảnh vỡ của chiếc chén thủy tinh. Rõ ràng đây là cái thứ mà Minh Hào đang dùng để ném ném thức ăn, tại sao lại nằm dưới sàn?

Vì bạn nhỏ kia vừa phát ngôn gây sốc chứ sao.

- Ui da!

Minh Hào nhăn nhó vì bị mảnh vỡ đâm khi đang cố gắng dọn dẹp căn bếp, hiện tại trong đầu anh chỉ vương vấn câu nói của Khánh Tường mà thôi, thật không thể ngờ được mà.

- Anh có sao không?

Khánh Tường giật mình trước khung cảnh hỗn độn ấy, nhanh chân chạy lại xem Minh Hào có bị gì không.

Ấy nhưng chưa kịp đụng vào tay Minh Hào thì bạn nhỏ đó đã xoay người qua một bên, không hề có ý định cho Khánh Tường xem vết thương.

- Để em xem vết thương.

Khánh Tường nôn nóng muốn xem vết thương ở tay Minh Hào, nhưng đáng tiếc bạn nhỏ kia lại không chịu hợp tác.

- Anh làm sao vậy?

Minh Hào nhìn khuôn mặt có một chút giận dữ của Khánh Tường rồi thờ dãi

- Haizzz đúng là hết yêu rồi nên nhìn đâu cũng thấy đối phương xấu xí.

Ủa đêch? Anh ấy đang nói gì vậy? Ai hết yêu? Ai xấu xí? Đây là đang ám chỉ cô sao?

Nhìn bản mặt ngơ ngác của Khánh Tường, Minh Hào lại càng chắc chắn điều mình nói là đúng.

- Anh bị ngu à? Ngồi im để em xem, còn nhúc nhích là ăn đòn

Khánh Tường đen mặt nhìn Minh Hào, sau đó kéo bàn tay đang bị thương ra để băng bó.

Anh yêu của cô đôi khi lại trẻ con? Nhìn bề ngoài là một người lạnh lùng ít nói, cao cao tại thượng mà tâm hồn lại mong manh yếu đuối như thế này cơ à? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

- Anh! Chuyện hồi sáng có phải là anh cố tình hay không?

Khánh Tường vừa ăn vừa trò chuyện với Minh Hào, đến bây giờ cô vẫn chưa xác định được anh có cố ý hay không?

- Ủ! Anh cố tình không làm đồ ăn sáng cho em, vì nghe nói quán súp mới mở khá ngon nên muốn mua cho em

Minh Hào thoải mái vừa ăn vừa trả lời những câu hỏi của Khánh Tường

- Em không nói tới đồ ăn, em nói về ly nước cơ.

Minh Hào cũng không ngần ngại trả lời Khánh Tường ngay lập tức

- Sáng sớm không nên dùng trà sữa thay cho bữa sáng, nước cam lại càng không.

- Minh Hào! Anh đang giỡn mặt với em à?

Khánh Tường nổi giận đùng đùng nhìn con người đang thản nhiên ăn uống trước mặt. Hỏi một câu thì lại trả lời một nẻo, vậy cuối cùng anh có nói không hả?

- Không hề.

- Em muốn hỏi về ly nước mà Minh Anh uống phải, anh có gì để nói không?

Nghe Khánh Tường đề cập tới vấn đề này, Minh Hào bỏ chén cơm xuống bàn, chăm chú nhìn về phía Khánh Tường.

- Nếu anh nói là sợ ý thì em có tin không? Lúc đó anh bị chóng mặt nên mới pha một ly nước đường để uống, ai ngờ lại nhầm sang hũ muối. Đúng lúc chuẩn bị đổ đi thì Minh Anh một mực đòi uống. Anh không ngăn cản cậu ta được.

- Anh tưởng em là con ngốc chắc? Với kinh nghiệm của một người nấu ăn giỏi như anh mà lại nhầm lẫn đường với muối hay sao?

Minh Hào:"..." Chết rồi, sao hôm nay bà xã thông minh đột xuất vậy nhỉ?

- Chả lẽ, anh ghen?

Khánh Tường nhìn Minh Hào bằng ánh mắt thích thú pha chút tình nghịch của một cô gái nghịch ngợm.

- Vớ vẩn! Ai thèm ghen.

Nói rồi Minh Hào đứng bật dậy đi ra ngoài, bỏ dở bữa cơm đang ăn cùng với Khánh Tường. Tuy ngoài miệng anh không thèm ghen nhưng trước khi ra ngoài Khánh Tường có để ý thấy vành tai của Minh Hào hơi đỏ. Chứng tỏ rằng anh bị cô lật tẩy nên có hơi áy ngại đây mà.

Haizzzz Anh yêu thật là trẻ con quá đi.

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nhé Chúc mọi người ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Mà muốn bao nhiêu tiền để rời xa cô ấy?

- Hiện tại bên công ty Xám có hoạt động gì không?

Minh Hào chăm chú xem xét tài liệu chồng chất trên bàn, khuôn mặt của anh bây giờ nghiêm túc đến lạ.

- Hình như khu đất mà lần trước mua được đang chuẩn bị xây khu thương mại ạ.

Thư kí Kim đứng bên cạnh cũng chăm chú xem xét những tờ giấy vừa được đem đến.

Nhận thấy không có gì bất ổn, Minh Hào gật đầu rồi cúi xuống xem tài liệu.

Không gian lại chìm vào yên lặng.

Mãi một lúc sau, thư kí Kim mới dè dặt lên tiếng

- Chủ tịch! Cuộc sống của anh dạo này ổn chứ?

- Không tồi!

Tuy câu hỏi vẫn được trả lời nhưng Minh Hào lại không ngước mặt lên nhìn Hoàn Kim đến một cái.

Thư kí Kim cắn cắn cái khăn tay của mình làm bộ mặt không cam tâm, chuyện con con này mà chủ tịch keo kiệt không chia sẻ cho nhân viên thân cận là mình một chút nào sao?

Thiệt là buồn quá đi!

- Vậy thì... Khi nào rước về dinh được vậy?

- Hừm? Cậu nôn nóng như thế để làm gì?

- Chỉ là tò mò thôi mà Ồ ^ Ồ

Tò mò để biết được mình còn sống sót trong cái công ty đáng sợ này được bao lâu. Khi lương và giờ làm thêm của nhân viên được quyết định bằng cảm xúc của boss ngày hôm đó như thế nào.

Dường như Minh Hào biết được ý định của Hoàn Kim nên ngừng đầu lên khỏi sắp tài liệu rồi liếc anh ta một cái.

- Cậu có biết rằng sống trên đời này biết càng ít chuyện càng tốt không?

Bắt gặp ánh mắt của Minh Hào như hung thần đang nhìn mình, Hoàn Kim lập tức lạnh người, trên trán đã lấm tấm vài giọt mồ hôi, miệng lắp ba lắp bắp.

- C.. chủ... ti..tịch! Tôi pha cho anh cốc trà thảo mộc nhé, dạo này... trời hơi nóng nên cần giải nhiệt.

Chưa kịp chờ sự đồng ý của Minh Hào, thư kí Kim đã chạy biến ra khỏi phòng. Minh Hào cũng không để tâm mấy tới thư kí Kim, nhưng sự yên tĩnh vẫn chưa được khôi phục được bao lâu thì lại bị phá vỡ bằng âm thanh của chiếc di động nằm bên cạnh.

Minh Hào lập tức nhận cuộc gọi, ngay lập tức đầu dây bên kia truyền đến âm thanh ngả ngón của một người đàn ông.

- Hello người anh em
- Có chuyện gì nói mau!
- Ai da, chưa gì mà đã khó chịu rồi bạn hiền
- Mỗi lần cậu gọi cho tôi thì chẳng có điều gì tốt lành cả.

Minh Hào nghiêm túc chặn họng người bên đầu dây bên kia. Người nọ cũng không phản bác, chỉ cười trừ.

- Thật chính xác nha, muốn về đây ăn bám anh mấy ngày, tôi thất nghiệp rồi.
- Đùa nhau à? Cậu mà thất nghiệp chắc tôi nghỉ làm lâu rồi.
- Hahaha, hôm nay gọi để báo cho cậu biết thôi, giờ tôi có việc rồi. Tạm biệt.
- Ồ! Vĩnh biệt!
- Vĩnh biệt cái gì? Cái miệng ăn mắm ăn muối của cậu muốn sao đây hả? Là tạm..

Không thèm chờ người nọ nói lý lẽ, Minh Hào đã trực tiếp ngắt di động, không thể để con vẹt này nói thêm một lời nào nữa.

Cũng trong thời gian đó, Khánh Tường đang bận dỗ dành bạn nhỏ đang hờn dỗi lăn lộn trên giường kia.

- Chị! Tên đó thật quá đáng, muốn hại chết em bằng nước muối hay sao chứ?

Nhắc lại chuyện hôm trước mà bây giờ anh vẫn thấy rùng rợn.

- Ai bảo em cứ cư xử quá thân mật với chị làm gì.

Khánh Tường đang chuyên tâm chọn lựa vài quyển sách trên kệ của Minh Anh, vừa lên tiếng đáp trả.

- Cái quái gì vậy? Chị là chị của em. Em không được phép thân mật với chị như thế à? Anh ta là cái thá gì của chị?

Minh Anh ngồi bật dậy lên tiếng phản bác kịch liệt. Chuyện này quá vô lý!

Khánh Tường thờ dài thườn thượt, sau đó giải thích cho cái tên chậm hiểu này.

- Minh Anh!
- Há?
- Gọi một tiếng anh rề đi.
- Anh...?

Minh Anh sững người trở mắt nhìn Khánh Tường. Anh rề? Ai? Thằng cha nhỏ nhen ấy ư?

Thấy sự hoang mang tột độ trên khuôn mặt của Minh Anh, Khánh Tường không ngần ngại gạt đầu cái rụp để xác nhận lại những gì Minh Anh đang nghĩ trong đầu đầu.

Cu cậu lại được một phen hết hồn rồi.

Thời gian cứ thế trôi qua, khi Minh Hào đang trên đường về thì trời cũng đã xẩm tối rồi, đang đi thì anh nhìn thấy một người đàn ông đang dựa người vào bức tường nhà người ta, trên tay còn cầm điều thuốc còn mới, miệng nhả ra những làn khói mờ nhạt.

Tính là cứ làm lơ cho qua nhưng người nọ lại không nghĩ thế, đợi Minh Hào đi ngang qua thì hấn gọi ngược lại.

- Đây! Bạn trai mới của người yêu cũ.

Không ai khác đó chính là Trung Hiếu, cho đến bây giờ hắn ta vẫn chưa có ý định từ bỏ.

- Sao?

- Một thằng khổ rách áo ôm như mày có thể lo được gì cho cô ấy? Mày nghĩ đơn giản chỉ cần một cái ôm hôn là có thể êm xuôi được sao?

Trung Hiếu cười cợt châm biếm Minh Hào, trong mắt hắn ta Minh Hào chỉ là một thằng nhân viên bán thời gian, không có công việc ổn định, gia thế cũng không có.

- Thì?

Minh Hào điềm tĩnh tiếp lời Trung Hiếu, anh không trả lời câu hỏi vừa rồi mà hắn ta đặt ra.

- Nói đi! Cần bao nhiêu tiền để mày rời xa cô ấy?

- Hahaha

Minh Hào bật cười vì câu hỏi ngu ngốc mà Trung Hiếu vừa đặt ra cho mình. Tiền sao? Anh đây không thiếu nhé. Bảo Bảo của anh là vô giá, là thứ có một không hai. Chỉ vì vài đồng con con này có thể đổi được hay sao?

- Mày có ý gì?

- Nếu mày cho rằng cô ấy có thể đổi bằng tiền, thì tao muốn số tiền gấp mười lần số tài sản nhà mày có được.

- Mày... Được lắm! Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt hả?

Dứt lời, Trung Hiếu vỗ tay hai cái, thế là từ trong màn đêm xuất hiện hai ba gã côn đồ tay cầm gậy sắt, bọn chúng nhìn Minh Hào thích thú.

- Bọn mày, Lên! Đập cho nó một trận cho tao.

Tất cả bọn chúng đều giơ cao gậy sắt xông vào phía Minh Hào, tuy bên địch có hơi đông nhưng Minh Hào lại không hề sợ hãi chút nào.

Anh khởi động tay chân khiến cho tứ chi kêu rôm rốp, ánh mắt sắc bén như con thú săn mồi khiến cho bên kia hơi do dự một chút.

Minh Hào nhếch môi cười khinh

- Lũ chuột nhắt! Để tao chơi với chúng mày một chút nào

- -----

Like + bỏ phiếu để mau có chap mới nha ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bể dục tình yêu

- Ai da

- Ngồi im cho em xem nào!

Khánh Tường chăm chú khur trùng vào vết thương trên mặt Minh Hào, khuôn mặt nghiêm túc toát ra một chút gì đó bức tức khiến hai hàng lông mày xinh đẹp khẽ chau lại.

Minh Hào ngoan ngoãn như con mèo nhỏ ngồi im cho cô khur trùng và băng bó vết thương, ngay lúc này đây anh có thể nhìn rõ hơn đường nét trên khuôn mặt cô, thấy hàng lông mày nhỏ cau có, Minh Hào bật cười rồi đưa tay lên xoa cho chúng dần ra.

- Em cau mày nhìn rất xấu đấy, có biết không hả?

- Em giận dữ như vậy là vì ai hả?

Bạn nhỏ kia hồn dôi đẩy tay Minh Hào ra, không cho anh sờ vào. Sau đó quay người cất hộp sơ cứu đi.

- Trả lời cho em biết tại sao anh lại bị như vậy?

- Bị té.

Minh Hào dựa người vào ghế, hai tay chấp ra sau đầu một cách thoải mái, hai mắt nhắm nghiền lại.

Anh đang tận hưởng cảm giác được bà xã quan tâm, Khánh Tường giận dữ cũng vì lo cho anh mà thôi.

- Té? Anh là đứa bé một tuổi đi chưa vững ấy à? Đừng có lừa em.

Khánh Tường dậm chân tức giận bình bịch trên sàn nhà, thật muốn đem anh ra đánh cho một trận.

Minh Hào mở mắt nhìn Khánh Tường rồi nở nụ cười, cánh tay rắn chắc kéo cô ngã vào lòng mình, anh nhanh chóng đặt đầu mình vào hõm cổ trắng ngần, tham lam hít hà mùi hương thơm dịu trên người Khánh Tường.

- Buông em ra.

Người ta còn giận mà ôm hôn cái gì hả?

- Đừng tức giận nữa mà, anh nói mình bị té là thật, nếu không thì tại sao chỉ bị xước một miếng nhỏ trên mặt.

Minh Hào dịu dàng giải thích cho người nằm trong lòng hiểu, chất giọng trầm ấm của anh từ từ len lỏi vào trái tim nhỏ kia, khiến cho nó run lên một cái.

- Chắc chứ?

- Chắc! Anh đã bao giờ lừa em đâu.

Khánh Tường nằm trong lòng Minh Hào suy nghĩ một lúc, sau đó mới ngước mặt lên nhìn Minh Hào, đôi mắt to tròn khẽ chớp chớp vài cái.

- Được rồi! Tạm tin anh lần này.

- Đa tạ tiểu thư.

- Được rồi! Em đi ngủ, anh tranh thủ ngủ sớm mai còn đi làm.

Nói rồi Khánh Tường định rời khỏi lòng ngực ấm áp của ai kia, nhưng lại bị một lực mạnh kéo lại khiến cho cô ngồi xụp xuống.

Minh Hào nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngơ ngác kia, sau đó nhàn nhả nhả ra vài chữ.

- Khánh Tường! Cho anh hôn một cái nhé.

Bạn nhỏ kia lập tức đỏ mặt, dùng hết sức lực đẩy Minh Hào ra khỏi rồi chạy biến về phòng, hành động vừa rồi của cô khiến cho Minh Hào bật cười ha hả.

Bà xã của anh đáng yêu quá!

Sau đó anh với lấy chiếc gương ở bên cạnh, nhìn ngắm khuôn mặt của mình trong gương, thì thấy một bên mặt bị dán miếng băng cá nhân. Minh Hào đưa tay sờ nhẹ lên miếng dán đó.

Đến bây giờ vẫn còn vương lại một chút hơi ấm từ bàn tay Khánh Tường.

Ban nãy trả lời câu hỏi của cô chỉ có bảy mươi phần trăm là sự thật. Vì nếu nói thật thì anh không biết chui vô đâu ở để tránh nỗi nhục này đâu.

Đúng là anh bị té, nhưng cái hành động dẫn đến hậu quả này thật ngu ngốc.

Sau khi đánh cho bọn Trung Hiếu một trận toi bời, Minh Hào không hề bị ảnh hưởng một sợi tóc nào cả, người bị thương mới chính là bọn chúng.

Ấy thế mà do bất cẩn mà Minh Hào vấp phải một người đang nằm ôm bụng vật vã vì đau. Thế là anh đẹp trai sẽ sống xoài nằm chèm bẹp dưới đất, hai chân chống lên trời.

Xui thế nào mà khuôn mặt lại đập trúng vào mảnh vỡ mà người ta vứt ngoài đường, thế là hình thành vết thương xấu xí này.

Nhưng mà không sao, trong cái rủi có cái may, nhờ nó mà Minh Hào được bà xã chăm sóc cho.

Suy nghĩ cho cùng thì cũng không thiệt hại gì nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Khánh Tường ra ngoài từ rất sớm. Minh Hào cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp mặc bộ đồ comple sang trọng rồi trực tiếp gọi điện cho thư kí Kim tới đón.

Khi tới nơi rồi ra mở cửa cho boss, Hoàn Kim không nhịn được mà cười thầm vài cái. Minh Hào khó hiểu nhìn thư kí Kim thì anh ta im bặt, sau đó

nhanh chóng lấy ra một chiếc gương nhỏ đưa cho Minh Hào soi.

Xem xong Minh Hào cạn lời, cô nhóc Khánh Tường này lại bày trò nghịch ngợm nữa rồi.

Cô dùng bút lông vẽ lên miếng băng dán của Minh Hào một hình trái tim đỏ chót, kèm theo khuôn mặt =3= này nữa. Thật khiến cho người khác cảm thấy đáng yêu.

Minh Hào không gỡ nó ra mà thoải mái bước vào công ty cùng với nó, khiến cho các nhân viên nữ trong công ty bàn tán xôn xao.

- Ái chà! Hôm nay tôi được một phen rửa mắt rồi! Cứ ngỡ đại boss là người lạnh lùng không lại gần nữ sắc, áy vậy mà hình như chúng ta sắp có phu nhân để phục vụ rồi

- Tại sao cô biết?

- Mắt cô đui hay sao mà không thấy trên mặt boss có dán miếng băng cá nhân, mà trên đó còn có hình trái tim đỏ chót kia kia, như vậy không phải đang nói cho cả thế giới biết mình là hoa đã có chủ rồi sao?

- Nói thế thì đây chẳng phải là băng dán tình yêu sao?

Cô nhân viên kia cười thích thú, sau đó đáp trả lại.

- Chứ còn gì nữa! Cô thật là chậm hiểu.

- -----

Thông báo mới mọi người một tin nho nhỏ rằng sắp tới Minh sẽ cho ra mắt một bộ truyện mới có tên là Bà xã! Em không ngoan. Hiện tại đã đăng tải rồi, chỉ còn chờ duyệt nữa thôi. Mọi người nhớ qua ủng hộ Minh nhé

Chap này mọi người có thấy ngọt honggggggggg ai thích ngọt giờ tay cái nào.

Nhớ like và bỏ phiếu để Minh có động lực ra nhiều chap hơn nhaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Muốn ăn anh

Trong một căn phòng rộng lớn và sang trọng, Khánh Tường mặc một bộ comple trắng hết sức chín chu làm toát lên vẻ đẹp thuần khiết vốn có. Mái tóc màu xám khói xoăn bồng bênh xõa buông thả phía sau. Từ bên ngoài nhìn vào thật không thể phủ nhận đây là một nàng công chúa xinh đẹp.

Tiếng gõ cửa vang lên một cách chậm rãi, Khánh Tường ngẩng mặt lên khỏi sắp tài liệu, sau đó vuốt tóc ra phía sau, nhẹ nhàng ra lệnh.

- Vào đi!

Vừa dứt lời, Minh Anh từ ngoài cửa bung vào một ly trà hoa cúc còn phảng phất làn khói mờ ảo. Anh đặt ly trà bên cạnh cô rồi cười nói.

- Một ly trà nóng cho chị đại, uống cho cơ thể thoải mái.

Khánh Tường nhìn Minh Anh rồi gật đầu, sau đó nói.

- Chu đáo như thế này thì sao chị nữ gả em đi đây.

- Thế chị lo cho em cả đời đi rồi em sẽ chăm sóc chị.

- Cút

- Hahaha

Khánh Tường nghiêm mặt nhìn Minh Anh đang cười lăn lộn trên chiếc ghế sofa.

- Đây là công ty chứ không phải ở nhà! Còn ra thể thống gì nữa hả?

Nghe lời đe dọa của Khánh Tường, Minh Anh lập tức ngồi dậy, hai tay để lên đùi, lưng thẳng tắp, không khác gì một bé ngoan ngồi chờ cô giáo dạy dỗ.

- Khi nào phỏng vấn Ivan?

- Nếu chị thích thì cho vào, vừa hay hôm nay anh ta cũng muốn gặp chị, đang chờ chị ở ngoài

- Cho vào đi

Minh Anh nhanh nhẩu gọi di động cho thư kí, ra lệnh cho cô ấy mang người vào. Căn phòng bỗng nhiên mở ra, một thân hình cao lớn bước vào, là một anh chàng điển trai và có nét đẹp quyến rũ của phương Tây.

Ivan cúi đầu chào Khánh Tường rồi nở nụ cười xinh đẹp của mình.

- Chào chủ tịch

Khánh Tường bị thu hút bởi vẻ ngoài của Ivan, tuy đã nhìn qua hình trong hồ sơ rồi nhưng khi trực tiếp trông thấy ở ngoài thì cũng có một chút ngạc nhiên

Ivan đúng là một người đẹp trai, chỉ xếp sau anh yêu của cô thôi

- Cậu ngồi đi! Tôi có xem qua một số bản thiết kế của cậu rồi, rất sáng tạo và bắt mắt. Hy vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

Nói rồi Khánh Tường đưa tay về phía Ivan, khiến anh chàng tròn mắt ngạc nhiên.

Nhìn biểu cảm của Ivan, Khánh Tường có chút không hiểu, cô đưa mắt dò xét Ivan và chuẩn bị đặt câu hỏi cho anh ta thì Ivan đã nhanh chóng bắt lấy tay cô với cảm xúc hỗn độn. Khánh Tường có thể cảm thấy được anh ta hơn run.

- Tôi... tôi được chọn rồi sao?

Ivan vẫn không tin vào những gì mình nghe, bàn tay to lớn của anh ta vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Khánh Tường, khiến cho Minh Anh không vui.

Anh nhanh chóng đến vỗ vai Ivan rồi nói

- Đúng rồi! Cậu được chọn, bây giờ hãy buông tay ra nào, nếu không người ta sẽ hiểu lầm.

Nghe những lời đó Ivan lập tức bình tĩnh, nhanh chóng buông tay Khánh Tường ra nhưng tâm trạng vẫn còn đang lằng lằng không tin vào tai mình.

- Có chuyện gì xảy ra với cậu sao?

Khánh Tường chăm chú quan sát từng biểu hiện nhỏ nhất của Ivan, cô hơi tò mò về hành động lúc này của Ivan.

- Không có gì cả! Cảm ơn đã tuyển dụng tôi, thật sự cảm ơn rất nhiều.

- Được rồi! Bắt đầu từ ngày mai cậu có thể đi làm

- Vâng ạ!

Ivan cúi đầu chào Khánh Tường và Minh Anh ra về, để lại trong lòng hai người một dấu chấm hỏi to đùng. Tại sao cậu này lại cư xử lạ lùng vậy nhỉ?

Thời gian cứ thế trôi qua, đến lúc chú ý tới thời gian cũng đã trễ mất tiêu rồi.

Khánh Tường thong thả từng bước về nhà, hôm nay thật là mệt mỏi. Công việc ở công ty ngày một nhiều hơn, khiến cho cô phải dồn hết tâm trí vào nó mà không còn lo tới việc về với gì nữa.

Chắc sẽ bỏ nghề sớm thôi

Khánh Tường lười biếng thay dép bông, sau đó nhẹ nhàng bước vào nhà. Đi được mấy bước thì mùi thơm quyến rũ của đồ ăn bay từ nhà bếp đã chạy tới treu tức cái mũi nhỏ xinh của cô.

Hình ảnh một người đàn ông đeo một chiếc tạp dề đang đứng nấu ăn trong chiếc áo sơ mi trắng thật khiến người ta muốn nhào tới ăn sạch sẽ.

Minh Hào thấy Khánh Tường đang đứng ngăn người ở ngoài thì nở nụ cười yêu nghiệt với cô.

- Làm gì đứng đờ người ở đó vậy? Mau đi tắm rồi ra ăn cơm

- Anh à! Anh có biết anh đang khiến cho em muốn phạm tội không hả?

- Sao? Muốn ăn cơm hay muốn gì?

- Muốn ăn anh.

Bạn nhỏ mặt dày nào đó không do dự chút nào mà phát ngôn gây sốc như thế khiến cho Minh Hào giật mình

- Nhưng chỉ sợ đi tù thôi =3=

Minh Hào bật cười, khuôn mặt anh bây giờ thật sự rất biến thái, Minh Hào tiến từ từ về phía Khánh Tường, áp sát cô vào tường sau đó thò thẻ vào tai Khánh Tường

- Không sao! Anh sẽ chịu tội thay cho em. Tới đây đi

Bạn nhỏ kia đơ người, khóe miệng giật giật vài cái.

- Minh Hào! Tiết tháo của anh đâu rồi?

- Từ khi biết tới em, nó chạy đi mất rồi.

- Lưu manh!

Khánh Tường đẩy Minh Hào ra, sau đó nhanh chóng lấy quần áo chạy vào trong phòng tắm. Nghe tiếng nước chảy trong phòng, Minh Hào cười.

Cô nhóc này hôm nay to gan quá nhỉ? Dám trêu chọc anh cơ đấy.

Một lúc lâu sau, bên ngoài có tiếng chuông cửa vang lên. Minh Hào bỏ đĩa nấu ăn xuống, ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông trung niên, trên tay xách túi lớn túi nhỏ. Thấy Minh Hào ra mở cửa, quản gia Trương có một chút bất ngờ

- Cho hỏi đây có phải nhà của cô Khánh Tường không?

- Đúng rồi! Có việc gì không ạ?

Minh Hào quan sát người đàn ông này, chả lẽ đây là ba của Khánh Tường sao? Trông còn trẻ như thế này cơ mà

Quản gia Trương chưa kịp trả lời thì bên trong ngôi nhà truyền ra một giọng nói mềm mại của phụ nữ.

- Anh ơi! Em đói.

Khánh Tường bước ra ngoài với bộ đồ ngủ, trên vai còn có một chiếc khăn lông để lau tóc. Nhìn thấy quản gia Trương, Khánh Tường giật mình tròn mắt nhìn ông. Trong lòng không ngừng than trời đất

Thôi xong! Bị bắt tại trận rồi

- -----

Chúc mọi người ăn lễ vui vẻ, hôm qua có một bạn độc giả đáng yêu nhắn tin cho Minh là nếu Minh có thể ra 1 ngày 10 chap thì bạn ấy sẽ tặng cho Minh một món quà

Trước tiên Minh cảm ơn sự yêu thích của bạn dành cho bộ truyện này, thật sự cảm ơn bạn rất nhiều, còn việc 1 ngày ra 10 chap thì Minh không chắc chắn, nhưng sẽ thử và sẽ cố gắng hết sức.

À quên, mọi người nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha cơ mà dạo này phiếu ít quá cơ:(

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Peter trở về

- Chủ tịch! Bên ngoài có người muốn gặp ngài.

Thư kí Kim từ ngoài tiến vào thông báo cho Minh Hào.

- Có hẹn không?

- Thừa không!

- Không gặp.

Hoàn Kim chuẩn bị ra ngoài đuổi người thì người nọ đã nhanh chân bước vào phòng họp khiến cho thư kí Kim không kịp trở tay

- Cậu tính đuổi tôi luôn à?

Một người đàn ông to lớn tiến vào phòng làm việc của Minh Hào, khuôn mặt được đúc tạc theo khuôn mẫu cổ điển nhưng không kém phần sắc xảo.

Không ai khác chính là Peter.

Peter mặc một chiếc áo sơ mi trắng và khoác ngoài là chiếc áo măng tô khiến cho anh chàng càng toát lên vẻ cổ điển vốn có của mình.

- Về khi nào?

- Vừa mới về thôi, thất nghiệp rồi nên về đây ăn bám cậu.

Peter cười nói rồi đón nhận ly trà mà Hoàn Kim vừa đưa tới, anh ta nhanh chóng chú ý tới miếng băng dán trên mặt Minh Hào.

Peter nở nụ cười gian xảo

- Đã có chủ rồi sao?

- Không thấy đã đánh dấu chủ quyền rồi sao?

Minh Hào tựa người vào ghế dựa, thoải mái trò chuyện với Peter

- Không biết vị tiểu thư nhà ai mà có thể thu phục được con người khó gần và lạnh lùng như cậu nhỉ?

Peter làm vẻ mặt khó hiểu nhìn Minh Hào, anh ta cứ cho rằng đời này kiếp này Minh Hào sẽ cô đơn lẻ bóng vì cái tính tình cao ngạo của mình mà thôi. Ai ngờ lại có người cao tay hơn.

- Chỉ là một người bình thường, không phải tiểu thư, và tôi là người theo đuổi cô ấy.

Nghe tới đây Peter tròn mắt nhìn Minh Hào, một công tử nhà giàu giỏi giang đẹp trai như thế mà lại nhìn trúng một cô gái tầm thường ư? Đã vậy còn đích thân theo đuổi cô gái ấy nữa chứ? Nếu đã khiến cho Minh Hào theo đuổi thì cũng không phải dạng tầm thường à nha.

Nhưng Peter và Minh Hào đâu biết rằng, cô gái mà họ cho là bình thường, không có gì đặc biệt lại có một gia thế không hề tầm thường.

- Hôm nay tôi về đây để nói với cậu một điều. Hắc Đế đã trở về rồi, cậu có nghe tới chưa?

Nghe tới đây Minh Hào ngồi bật dậy, vẻ mặt anh thoáng một chút e ngại và hoang mang.

Hắc Đế không phải đã ở ẩn một năm nay rồi sao? Tại sao lại trở về?

Được biết rằng Hắc Đế là một tổ chức ngầm lớn mạnh, chuyên buôn bán vũ khí và rất có tiếng trong giới xã hội đen. Nhưng cho tới bây giờ không ai biết Hắc Đế trông như thế nào, đây là một sự tò mò không hề nhẹ.

So với Hắc Đế thì Salomon của anh chỉ có thể xếp thứ hai.

Không gian đột nhiên im lặng đến đáng sợ, cả hai đều mang trong mình suy nghĩ riêng.

Ở một nơi khác, tình hình cũng không khá hơn là bao.

- Khánh Tường! Tới khi nào em mới hết mê muội đây hả?

Trung Hiếu nghiêm mặt nhìn Khánh Tường đang ung dung tía lông cho những chú cún đáng yêu mà trong lòng đã bắt đầu khó chịu.

Cô gái ngu ngốc này đến khi nào mới chán tên nghèo khổ kia đây?

- Mê muội?

- Anh vẫn không hiểu được, anh có điều kiện có thể lo cho em cuộc sống sung túc, không để em phải đi làm cực khổ như thế này, thì tại sao em cứ nhất định phải theo tên nghèo khổ kia chứ?

Khánh Tường không nói gì cả, vẫn tập trung làm việc.

Không thấy cô có ý định trả lời, Trung Hiếu giật lấy cái kéo trên tay Khánh Tường, khiến cho cô sợ hết hồn

- Anh điên à? Có biết là chút nữa là đâm vào con cún này rồi không?

Bé cún thấy hai người to tiếng nên cơ thể run bần bật, Khánh Tường vội ôm bé vào lòng vuốt lông trấn an.

- Không sao không sao, bé ngoan

Khánh Tường lạnh nhạt quay sang trả lời Trung Hiếu.

- Đúng! Anh ấy không có tiền như anh, anh ấy có thể không lo cho tôi được một cuộc sống sung túc dư giả như anh, có thể anh ấy sẽ để tôi đi làm. Nhưng anh ấy không phải là kẻ lẳng nhăng như anh. Anh có thể nấu bữa sáng cho tôi như anh ấy không? Có thể chăm lo, quan tâm tôi từng chút một như anh ấy không? Anh có chăm sóc tôi mỗi khi tôi ốm không? Anh có đưa tiền cho tôi quản lý không? Và anh có thể đem lại cảm giác an toàn cho tôi như anh ấy không?

Trung Hiếu im lặng, những điều mà Khánh Tường nói anh chưa từng làm cho cô. Đúng là một thằng tồi.

Khánh Tường bỏ chú cún xuống rồi đeo balo ra ngoài, cô đến đây không phải vì vài đồng tiền lương cùn con, mà vì khi tới đây chăm sóc mấy bé cún, Khánh Tường lại cảm thấy tâm trạng tốt hơn thôi. Nhưng có lẽ hôm nay sẽ là ngày cuối cùng cô tới chỗ này.

Trung Hiếu vội vàng chạy theo níu kéo cô lại, cuộc giằng co bắt đầu xảy ra.

Khánh Tường chuẩn bị giơ tay lên giáng cho Trung Hiếu một cái tát thì bị tiếng động cơ của chiếc CB650F ngăn chặn lại. Một người đàn ông to lớn thông thả bước xuống xe khiến cho Khánh Tường mất chữ A miệng chữ O kinh ngạc. Đây là...

- ----

nhớ like + bỏ phiếu trước khi đọc chương mới nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Anh sợ mất em

- Anh... anh là... Minh Hào?

Khánh Tường vẫn không tin vào mắt mình, người đàn ông đang đứng trước mặt cô. Minh Hào bước xuống xe một cách hết sức thoải mái, sau đó gỡ chiếc mũ trên đầu ra. Khuôn mặt tuyệt mỹ không góc chết thật khiến người khác kinh ngạc.

Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng kéo Khánh Tường về phía mình, sau đó ôm trọn cô vào lòng, chất giọng âu yếm nhẹ nhàng vang lên.

- Anh tới đón bà xã, hôm nay em đi làm mệt rồi. Tiền anh đưa không đủ xài hay sao mà em phải tự mình hành hạ bản thân vậy?

Khánh Tường giật mình nhìn Minh Hào, thú thật thì số tiền trong chiếc thẻ anh đưa cho cô cô còn chưa thèm kiểm tra trong đó có bao nhiêu tiền nữa cơ, chứ đừng nói tới việc tiêu tiền.

- Bà xã? Hai người đã cưới nhau đâu mà lại gọi cái tên thân mật ấy?

Trung Hiếu có chút không vui nhìn Minh Hào đang ôm người đẹp trong lòng, anh ta để ý nhất là hai chữ "bà xã" vừa được nói ra từ miệng Minh Hào, giống như đang khẳng định chủ quyền của mình vậy.

- Anh có gì không hài lòng với cách xưng hô của tôi? Anh có tư cách gì?

- Tôi...

Trung Hiếu ghen hờn trước câu hỏi của Minh Hào, vừa nãy còn cho rằng anh là một kẻ nghèo nàn nên anh ta có thể lấy tư cách là người bạn trai cũ giàu có. Nhưng bây giờ đứng trước con xe CB650F anh ta liền cứng họng.

Có thể nói đây là chiếc xe mà anh ta ao ước có được từ rất lâu rồi, nhưng bây giờ người sở hữu nó lại là Minh Hào, anh ta có chút không cam tâm.

- Về nhà thôi nào.

Nói rồi Minh Hào cúi xuống đặt một nụ hôn lên khuôn mặt trắng trẻo có hơi phúng phính của Khánh Tường, sau đó trực tiếp ôm cô lên xe, nhẹ nhàng cài nón an toàn vào cho cô. Sau đó anh mới tự mình bước lên.

Chiếc xe nhanh chóng vụt đi, chỉ để lại một làn khói mờ ảo trước con người đang tức tối như Trung Hiếu.

Đương nhiên không phải một mình Trung Hiếu ôm cục tức này, mà ở trong một góc tối gần đó. Mĩ Quyên đã tức tối nổi run người, móng tay sắc nhọn của cô ta đâm sâu vào lòng bàn tay khiến cho nó r rỉ máu.

Trên con xe sang chảnh và ngầu lòi, Khánh Tường đưa tay ôm chặt eo Minh Hào, cô có thể cảm nhận được cơ bụng rắn chắc của anh thông qua lớp áo mỏng này.

Minh Hào lái xe tới một cánh đồng bỏ công anh tuyệt đẹp, hiện giờ thời tiết cũng không nắng gắt lắm, chỉ dịu nhẹ như ánh nắng mùa thu mà thôi.

Minh Hào dựng xe rồi bước xuống, tiện thể ẵm Khánh Tường xuống luôn, anh sợ cô không quen ngồi moto nên sẽ té.

Khánh Tường như đứa con nít giang hai tay ra ôm cổ anh, ẵm giắc được anh yêu chăm sóc thật là thích.

- Em có gì muốn hỏi anh không?

Khi đặt cô ngồi xuống mồm đá vững chắc thì Minh Hào là người lên tiếng trước phá vỡ không gian yên tĩnh.

- Anh có gì muốn nói với em không?

Khánh Tường cầm lấy một bông bồ công anh rồi thổi nó bay phát phơ trong không trung. Khung cảnh bây giờ rất ư là lãng mạn.

- Anh xin lỗi vì đã lừa dối em?

- Vì việc gì?

- Anh không phải là một nhân viên bị đuổi việc, không phải là một người cần nơi ở tạm mà tìm đến chỗ em. Bảo Bối cũng là thú cưng của anh gửi đến để em chăm sóc.

- Còn gì nữa không?

Khánh Tường lãnh đạm nhìn Minh Hào, thật sự thì từ lần đầu gặp anh cô đã có cảm giác không đúng rồi. Nhìn thần thái và cách nói chuyện của Minh Hào cô có thể chắc chắn rằng anh là một người không tầm thường. Nhưng cô im lặng và không dò hỏi, cô muốn anh tự mình nói ra.

- Nếu em không muốn nhìn mặt anh nữa anh có thể rời đi, không sống trong nhà của em nữa, em tức giận có thể đánh anh, mắng anh tùy thích, chỉ cần...

Minh Hào nhìn Khánh Tường bằng ánh mắt đáng thương, anh rất sợ sau khi cô biết được sự lừa dối này của anh sẽ không còn muốn gặp anh nữa.

- Chỉ cần?

Đôi mắt của Khánh Tường như được phủ một màn sương mù, khiến cho chúng trở nên vô cảm.

- Chỉ cần em đừng rời xa anh, anh rất sợ.

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của Khánh Tường lúc này khiến cho nội tâm của Minh Hào dâng lên một nỗi bất an không hề nhỏ. Anh rất sợ chuyện này sẽ xảy ra.

Khánh Tường quay sang nhìn Minh Hào, sau đó nhanh chóng đặt lên môi anh một nụ hôn phớt, anh yêu của cô sao lại đáng yêu như thế nhỉ? Nhìn cái khuôn mặt như muốn rung rung nước mắt đã khiến cho cô không thể không trêu chọc anh một chút.

Minh Hào bị nụ hôn của Khánh Tường làm cho búng tỉnh, cô nhóc này không giận anh đấy chứ? Lại còn chủ động hôn anh nữa. Như vậy là hết giận anh rồi đúng không?

Không nghĩ ngợi nhiều, Minh Hào trực tiếp giữ chặt đầu của Khánh Tường không cho cô chạy thoát, sau đó nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn sâu. Vừa nãy mà gọi là hôn? Cô nhóc này đúng là không có kĩ năng.

Đề anh đây cho em biết hôn là như thế nào.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, khiến cho những bông bồ công anh phủ trắng xóa một vùng trời, khung cảnh bây giờ thật sự rất lãng mạn

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu trước khi đọc chương mới nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đồ dành bà xã

Bon bon trên chiếc xe phân khối lớn trở về nhà, Minh Hào có tâm trạng hết sức phấn khởi, vừa được bà xã tha tội vừa được sống thật với chính mình, không còn phải lén lút khi làm việc nữa.

- Anh! Sao anh biết em đang gặp rắc rối mà tới?

Suy nghĩ tới nát óc Khánh Tường vẫn không thể lí giải được? Chẳng lẽ Minh Hào có thần giao cách cảm sao?

- Em đoán thử xem?

Minh Hào vừa mở cửa cho Khánh Tường vào nhà, sau đó nhanh chóng khóa cửa lại.

- Em chịu.

- Minh Anh gọi điện cho anh đấy.

- Cái gì?

Khánh Tường lập tức phun ngum nước vừa mới uống ra ngoài, cô ho sặc sụa muốn bay cả lá phổi ra ngoài.

- Minh Anh gọi cho anh để làm gì?

Khánh Tường khó hiểu nhìn Minh Hào, thực chất thì Minh Anh đâu có ưa gì Minh Hào đâu, thằng nhóc này cực kì căm ghét vì xém chút nữa hại nó chết sặc trong nước muối. Bây giờ lại chủ động gọi cho Minh Hào làm gì?

Minh Hào ngồi bên cạnh vuốt lưng cho Khánh Tường cũng suy nghĩ về vấn đề này rồi.

- Nó nói gì với anh?

- Bảo rằng vợ của anh đang bị tình cũ nhà giàu bắt nạt, mau chạy tới giải vây cho em.

Nghe từ "vợ" vừa được nói ra khỏi miệng Minh Hào, Khánh Tường đỏ mặt hời hợt.

Vợ gì mà vợ? Chưa gì đã nhận vợ rồi.

Bỗng nhiên có một tin nhắn được gửi tới di động của Minh Hào, anh nhanh chóng mở ra xem, sau đó lập tức ném di động vào một góc.

Thấy Minh Hào bức bối, Khánh Tường mới lần la tới hỏi thăm

- Có chuyện gì vậy anh?

Minh Hào nhìn Khánh Tường một hồi lâu, sau đó lắc đầu

- Không có gì!

Cảm thấy được điều kì lạ của Minh Hào, Khánh Tường vẫn một mực dò hỏi.

- Anh nói tạo, rõ ràng là có chuyện gì rồi mà, nó liên quan tới em đúng không?

Minh Hào xoa đầu an ủi Khánh Tường, sau đó đứng dậy ra ngoài. Chờ tới khi hình bóng của anh khuất sau cánh cửa rồi Khánh Tường mới nhanh tay cầm lấy di động của Minh Hào xem, cô tròn mắt ngạc nhiên.

Có ai đó gửi cho Minh Hào hai tấm hình, chúng được chụp khi cô và Trung Hiếu cãi nhau trong tiệm chăm sóc thú cưng, có một tấm do chụp mụn góc nên có thể thấy được Trung Hiếu có ý định hôn cô.

- Em thấy rồi à!

Minh Hào đứng phía sau nói vọng lên khiến cho Khánh Tường giật mình xem làm rớt di động.

- Anh... anh có tin em không?

- Yên tâm, anh không vì những tấm hình này mà ghét bỏ em đâu.

Minh Hào dịu dàng ôm cô vào lòng, anh hiểu rất rõ quá trình theo đuổi cô khó khăn như thế nào, cho nên sẽ không vì những chuyện con con mà rời xa hay ghét bỏ cô. Chỉ là có hơi bất ngờ thôi.

Khánh Tường thờ phào nhẹ nhõm khi trút được gánh nặng này, nhưng không bao lâu sau có một tin nhắn được gửi tới, đọc nội dung trong đó khiến Khánh Tường tức điên lên.

" Anh Minh Hào, em là Mĩ Quyên, em có chuyện muốn gặp riêng anh để trao đổi về những tấm hình, em không muốn anh bị lừa dối"

Người gửi tin nhắn không ai khác chính là Mĩ Quyên, con răn độc chết tiệt, lại muốn cưa cẩm anh yêu của cô sao?

Để xem tôi xử cô như thế nào

- Bảo Bảo! Không cần tức giận, anh sẽ không đi đâu.

Thấy người con gái trong lòng mình run lên vì tức, Minh Hào nhanh chóng xoa dịu cơn nóng giận của cô. Thật ra anh chẳng có hứng thú với mấy tấm ảnh mà Mĩ Quyên gửi, anh chỉ quan tâm tới bà xã thôi.

- Anh tin tưởng em sao?

Khánh Tường ngược đôi mắt đã chực chờ rơi những giọt pha lê trong suốt xuống, khiến cho Minh Hào hốt hoảng.

- Ngoan nào! Em không được khóc, anh tin tưởng em tuyệt đối mà, ngoan nghe lời anh, anh thương.

Minh Hào cuống quýt giải thích cũng như đổ dành bà xã nhỏ trong lòng, không biết từ khi nào anh rất sợ nước mắt của cô rơi.

Đêm hôm đó, Minh Hào trực tiếp gọi di động cho Mĩ Quyên, chất giọng lạnh lùng đến đáng sợ, anh nói.

- Để tôi biết được cô còn làm chuyện gì có hại tới Khánh Tường thì đừng trách tôi nặng tay, nhớ cho kĩ

- -----

Like + bỏ phiếu trước khi đọc chương mới nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Người thứ ba?

Sáng hôm sau, Minh Hào ra ngoài làm việc rất sớm, khi Khánh Tường tỉnh dậy thì anh đã ra ngoài mất rồi. Nhưng hôm nay cũng không quên nấu cho cô một bữa sáng ngon lành bổ dưỡng. Ngoài ra còn kèm một mẫu giấy xinh xắn bên cạnh nữa.

"Anh đi làm đây, lát nữa dậy nhớ hâm lại sữa cho nóng rồi uống đi nhé! Nhớ phải ăn cho hết đấy "

Đọc mẫu giấy nhỏ xinh này mà trong lòng Khánh Tường dâng lên một cảm giác ảm áp khó tả.

Có thể nói anh là người đầu tiên quan tâm chăm sóc cô chu đáo như thế, chỉ sau ba mẹ Tường và bác quản gia thôi.

Tới bây giờ cô cũng không hối hận vì đã chọn Minh Hào đâu.

Đang chuẩn bị ngồi vào bàn ăn thì bên ngoài lại truyền tới tiếng chuông cửa thánh thót, Khánh Tường lười biếng ra mở cửa, mái tóc bồng bênh đã bị cô vò cho rối tung lên.

- Ô! Quản gia Trương, sao ông lại tới đây?

Quản gia Trương nghiêm nghị đứng trước cửa nhìn ngó vào trong nhà sau đó mới cất tiếng hỏi.

- Tiểu thư không muốn để tôi vào nhà sao?

- Làm gì có, ông vào đi.

Quản gia Trương cởi áo khoác ngoài rồi treo nó lên kệ, sau đó thay dép rồi tiến vào nhà.

Khánh Tường từ trong bếp bung ra một tách trà nghi ngút khói, đặt lên bàn mời quán gia Trương.

- Tiểu thư, hôm nay tôi tới không phải muốn làm phiền người, tôi chỉ tới báo tin mà thôi.

Sau lần bị bắt tại trận, quán gia Trương đã an tâm hơn phần nào về Khánh Tường, ít ra thì tiểu thư cũng được một người đàn ông chăm sóc và bảo vệ chứ không phải sống một mình. Ngoài ra nó còn đập tan suy nghĩ tiểu thư là đồng tính nữ nên chưa có bạn trai.

Vì thế khi về biệt thự, đứa nào dám đồn tiểu thư là đồng tính nữ ông sẽ cho biết tay.

- Hôm nay bác tới để báo tin gì vậy?

Khánh Tường chưa kịp lên tiếng thì Minh Hào đi từ ngoài vào đã nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người nên đã nhanh chóng đặt câu hỏi.

- Sao anh về sớm vậy?

Khánh Tường tò mò hỏi, mới có chín giờ sáng mà đã tan làm rồi sao? Hay có chuyện gì à?

- Anh quên tập hồ sơ nên quay về nhà lấy, mới thấy em bất cẩn quên đóng cửa.

Minh Hào nhanh chóng ngồi bên cạnh Khánh Tường để lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai người.

Quán gia Trương có hơi ái ngại nhìn Minh Hào, Khánh Tường đương nhiên nhìn được điều này nên đã lên tiếng nói.

- Ông không cần phải ngại, cứ nói đi.

Lúc này quán gia Trương mới bắt đầu nói.

- Lần trước tiểu thư... à nhầm lần trước cô có để quên chiếc di động ở chỗ tôi, vừa nãy có người gọi cho cô, tôi không muốn nghe vì đó là việc riêng của cô, nhưng do người ta gọi nhiều lần nên tôi mới đành nghe, chưa kịp nói gì cả thì bên kia đã chửi rủa cô, bảo cô là hồ ly, là kẻ thứ ba cướp người yêu. Tôi lo không biết có chuyện gì xảy ra nên mới chạy qua đây báo cho cô, tôi còn mang theo chiếc di động đó nữa nè.

Quán gia Trương đưa chiếc di động cho Khánh Tường, sau đó nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc của cô, nói đúng hơn là khuôn mặt hóa đá. Với lại trước mặt người lạ ông cũng không muốn tiết lộ danh tính thật sự của tiểu thư.

- Người thứ ba? Cướp người yêu? Minh Hào, em cướp người yêu của ai vậy?

Khánh Tường nhìn chăm chăm vào người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

Minh Hào nhún vai nhìn cô, gương mặt không có gì nổi giận cho lắm, vì anh tin tưởng bà xã mình.

- Làm sao anh biết được, chắc không có chuyện gì làm nên mới kiếm chuyện thôi, em đừng nghĩ tới làm gì.

Minh Hào ôn nhu hôn lên mái tóc bồng bềnh của Khánh Tường, sau đó vào phòng lấy tập hồ sơ rồi chuẩn bị tới công ty.

- Khánh Tường! Tôi nghe nói người đàn ông mà họ bảo cô cướp có tên là Trung Hiếu.

Choang.

Tiếng thủy tinh rơi xuống đất vang lên âm thanh giòn tan, Khánh Tường giật mình làm rơi ly sữa xuống sàn.

Ôi dèch? Trung Hiếu? Đùa nhau à?

- Em đứng yên đó, để anh xử lý.

Minh Hào lập tức bỏ tập hồ sơ xuống bàn, anh cởi chiếc áo vest sang trọng ra, xắn tay áo sơ mi lên rồi cúi xuống thu dọn mảnh vỡ.

Khánh Tường ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ để mọi chuyện cho Minh Hào lo liệu. Sau khi lau dọn dưới sàn, Minh Hào nhanh chóng xem xét xem Khánh Tường có bị thương gì không? Ánh mắt của anh quan sát cẩn thận từ trên xuống dưới, tới khi xác định được cô không hề bị gì, anh mới vào bếp làm cho cô một ly sữa mới.

Toàn bộ hành động này đều lọt vào cặp mắt tinh đời của quán gia Trương, ban nãy ông ái ngại vì sợ làm ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa tiểu thư và người yêu. Vì chẳng có người đàn ông nào không nổi giận khi nghe người yêu mình là kẻ thứ ba, đây là một sự sỉ nhục không nhỏ đối với họ.

Nhưng Minh Hào thì lại khác, không những không nổi giận mà còn ôn nhu với tiểu thư như vậy, lúc nào cũng cưng chiều tiểu thư như vừa rồi. Trong lòng ông bỗng dâng lên một cảm xúc rất hài lòng.

Nói cho cùng thì ông cũng là người chăm sóc tiểu thư từ nhỏ, có thể coi là người cha thứ hai của tiểu thư cho nên việc này cũng coi như ưng thuận người này.

Một lúc sau, Minh Hào ra khỏi căn bếp với một ly sữa còn ấm trên tay, anh cố tình không pha quá nóng để tránh tình trạng bà xã bị bỏng. Anh đưa cốc sữa cho Khánh Tường, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô

- Có cần anh ra mặt hay không? Dù gì thì cũng đã xúc phạm tới em rồi.

- Không cần đâu! Có thể họ cũng không biết mình bị dắt mũi, em biết kẻ nào đứng sau chuyện này, em sẽ tự giải quyết.

Khánh Tường ngửa cổ uống một hơi hết sạch ly sữa nóng, cô liếm môi một cái.

Khà khà! Ly sữa này ngon quá đi.

Minh Hào đưa tay lên lau miệng cho Khánh Tường, khóe miệng của cô còn dính một vệt váng sữa, nhìn khung cảnh lúc này thật khiến cho người ta ghen tỵ tới chết mất thôi.

Quản gia Trương ngồi đối diện cũng đã tùm tùm cười rồi.

- -----

Ây daaaaaaaa

Tui hong thể viết 1 ngày 10 chương được, cùng lắm là 4 chương mà thôi. Huhuhuhu viết tới đây con nhỏ đã bù đầu tóc rồi rồi. Mọi người iu thương thì hãy like + bỏ phiếu cho Minh nha. Tui gục ngã rồi Ơ Ơ Ơ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thông báo

Huhuhu đứng ra bây giờ đã đăng chap mới cho các cậu rồi, nhưng mà chưa kịp bấm đăng thì lại bấm nhầm nút hủy Ơ ^ Ơ huhu công sức 2 tiếng của tui đã tan thành mây khói, đau lòng nhất là không có bản nháp nữa chứ. Mọi người thông cảm cho Minh nha, có gì mai tui ngồi viết lại. Hời ời chương vừa viết đúng hay luôn, tiếc quá đi mất huhu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nước mắt cá sấu

Sau khi tiễn quản gia Trương về và đồng thời nhắc nhở bạn nhỏ kia trở về công ty. Khánh Tường quay trở lại bàn trang điểm của mình

Nói là trang điểm cho sang thôi chứ thực chất là thoa một xú son môi cho xinh xinh, cộng thêm một chút kem chống nắng để bảo vệ làn da khỏi tác hại của ánh mặt trời mà thôi.

Khánh Tường chọn một bộ quần áo khá là chững chạc hơn so với vẻ trẻ trung nhí nhảnh thường ngày của mình. Một chiếc áo sơ mi trắng tinh khiết, một chiếc váy jean dài qua đầu gối, một đôi giày cao gót nhưng lại không quá cao. Mái tóc màu xám khói âm đậm được xoa tự do sau lưng càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp sắc sảo của cô.

Nhìn ngắm mình trong gương, Khánh Tường khá ư là hài lòng với bộ dạng lúc này của mình. Cô đưa tay chỉnh sửa lại mái tóc một chút cho nó bông bênh tự nhiên, sau đó cầm lấy chiếc kính mắt trên bàn rồi đeo vào.

Vừa bước ra khỏi nhà, Khánh Tường đã vẫy tay ra hiệu cho một chiếc taxi đang đậu bên kia đường, chiếc xe chậm chậm tiến về phía cô. Khánh Tường yêu cầu tài xế đưa mình tới địa chỉ cần đến sau đó cô ngồi yên lặng nhìn ra phía ngoài. Chiếc xe từ từ lăn bánh đi tới địa điểm mà cô yêu cầu. Trong suốt khoảng thời gian trên xe, Khánh Tường chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt to tròn xinh đẹp kia như được phủ một tầng sương mù dày đặc.

Âm đạm và lạnh lùng

Khánh Tường đã hình dung được chuyện gì sắp xảy ra rồi, trong lòng cô hừ lạnh một cái, không biết từ lúc nào mà khóe môi của cô đã nhếch lên thành hình vòng cung tuyệt đẹp nhưng cũng không kém phần mỉa mỉ. Khiến cho người tài xế taxi khẽ run người khi nhìn qua gương chiếu hậu.

Khoảng mười lăm phút sau, chiếc xe đã dừng lại đúng địa chỉ mà Khánh Tường yêu cầu, là một ngôi nhà sang trọng. Khánh Tường nhanh chóng bước xuống xe và trả tiền công cho bác tài. Cô gỡ chiếc kính râm ra và gài nó lên đầu. Sau đó khoan thai bước vào.

Tiếng chuông cửa vang lên một cách chậm rãi, một người phụ nữ trông giống như người giúp việc chạy lại mở cửa cho cô, lịch sự hỏi.

- Cho hỏi cô tìm ai?

Khánh Tường không trả lời mà chỉ mỉm cười, sau đó chỉ tay vào người con gái đang ngồi khóc trên ghế sofa.

Người giúp việc hình như hiểu được việc gì đó nên nhanh chóng lui ra cho Khánh Tường bước vào.

Giữa căn phòng sang trọng và rộng lớn có một người phụ nữ trung niên và một người con gái đang ngồi. Một người ngồi vị trí chủ nhân còn một người ngồi vị trí của khách.

Khánh Tường bước tới trước mặt người phụ nữ rồi nở nụ cười khiến cho bà ta khó hiểu.

- Cô là ai?

- Dạ thưa! Cháu tên là Khánh Tường.

Hai chữ "Khánh Tường" vừa được nói ra khiến cho Mĩ Quyên bất ngờ, cô ta lập tức ngẩng mặt lên nhìn Khánh Tường rồi nở nụ cười thách thức.

Mày tới đây làm gì? Phần thắng đã thuộc về tao rồi, để tao xem mày sẽ thay đổi được chuyện gì.

- Con hồ ly tinh phá hoại hạnh phúc của người khác mà còn dám vác mặt tới đây à? Cô to gan lắm.

Mẹ Trung Hiếu tức giận xia xói Khánh Tường, trên đời này bà ta ghét nhất là hạng người dơ bẩn chuyên đi làm tiểu tam, đã vậy còn làm ra vẻ thanh cao chạy tới dành mặt chính thất nữa.

Thật không ra thể thống gì cả.

- Bác có hiểu lầm gì không? Ai là hồ ly tinh? Ai phá hoại hạnh phúc của ai? Cháu thấy hình như đã bị đổi trắng thay đen rồi.

Nghe Khánh Tường nói như thế, mẹ Trung Hiếu khựng lại vài giây để suy nghĩ. Cô gái này nói như thế nghĩa là sao? Bà ta nhầm lẫn ư? Không thể nào. Rõ ràng là Mĩ Quyên đã cho bà ta coi những tấm hình mà hai người vụng trộm yêu đương lên lút kia mà. Người trong ảnh là Khánh Tường, chính xác là cô gái này.

Tuy bị bà ta nói những lời khó nghe như thế mà Khánh Tường vẫn giữ nguyên tâm trạng bình thường như chuyện này không liên quan tới cô và cũng không có ý định to tiếng với bà ta. Điều này đã khiến cho mẹ Trung Hiếu phải suy nghĩ lại.

Thấy tình hình không ổn, mẹ Trung Hiếu dường như bị lung lay trước lời nói của Khánh Tường rồi. Không thể để chuyện này xảy ra được. Lập tức Mĩ Quyên òa lên khóc như một đứa trẻ bị dành mất đồ chơi, tiếng nấc cục trong cổ họng ngày càng lớn hơn. À ta đưa tay che mặt lại, từng giọt nước mắt cứ thi nhau chảy qua kẽ tay của ả. Giống như ả ta oan ức lắm không bằng.

Khánh Tường nhìn Mĩ Quyên mà trầm trồ khen ngợi.

Cô bé ơi cô bé diễn hơi sâu rồi cô bé, nước mắt nước mũi ở đâu ra mà lắm vậy hả cô bé? Nhật Minh không yêu thương cô bé đâu cho nên đừng diễn nữa.

Nhìn thấy Mĩ Quyên khóc thấy thương, mẹ Trung Hiếu bỗng dung mềm lòng mà đứng về phía ả ta, tuyệt đối không suy nghĩ đắn đo thêm một giây phút nào nữa.

Và rồi...

Chát

Âm thanh giòn giã vang lên một cách đột ngột khiến người ta phải giật mình. Mẹ Trung Hiếu không do dự giáng một cái tát vào khuôn mặt xinh đẹp của Khánh Tường rồi tiếp tục chửi rủa.

- Đồ con gái thâm độc, muốn gây ra sự hiểu lầm giữa tôi và Mĩ Quyên sao? Tôi nói cho cô biết, Trung Hiếu và Mĩ Quyên đã hẹn hò với nhau hơn hai năm nay rồi. Ai là người tới trước chẳng lẽ tôi lại không biết? Không ngờ cô lại là người không biết xấu hổ lại đi dựng chuyện như thế này.

Khánh Tường đưa tay chạm nhẹ vào bên mặt vừa bị đánh, rất đau và rát. Có vẻ như bà ta đã dùng hết sức để lấy lại công bằng cho Mĩ Quyên.

Khóe môi của cô đã bắt đầu rỉ máu rồi.

Bác à? Bác có biết trước khi qua lại với Mĩ Quyên con và con trai bác đã yêu nhau tròn một năm rồi không?

Mẹ Trung Hiếu nhìn Khánh Tường với cặp mắt khinh bỉ. Con gái bây giờ có mười người thì hết bảy tám người sống dựa vào đàn ông, nhất là đi phá hoại hạnh phúc để được bao nuôi. Loại này có khác gì những con điếm đâu.

Thật dơ bẩn.

Khánh Tường chuẩn bị lên tiếng thì bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân của một người đàn ông, anh ta đang ngày một tiến lại gần hơn.

Mẹ Trung Hiếu tỏ ra vui mừng khôn xiết khi thấy người đàn ông này bước vào. Bà ta nhanh chóng bước ngang qua người Khánh Tường để đón tiếp vị khách quý của mình.

- Thưa kị Kim! Hôm nay có chuyện gì mà lại tới ngôi nhà chật hẹp này của tôi. Anh đã suy nghĩ thấu đáo việc chọn con trai tôi vào làm chưa?

Phải biết rằng Hoàn Kim chính là thư kị thân cận nhất của ông chủ thần bí kia, được anh ta để mắt tới là một vinh dự rất lớn.

Đương nhiên thư kị Kim hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời nhỉnh hót của mẹ Trung Hiếu, anh ta lướt nhanh qua người bà ta, sau đó cung kính tới chỗ Khánh Tường, nhẹ giọng nhắc nhở.

- Tiểu thư! Ông chủ sai tôi tới đưa cô về.

Đoàng

Một câu nói nhẹ như lông hồng của Hoàn Kim đã gieo vào lòng hai người phụ nữ một tiếng sét ngang tai. Họ vừa trông thấy cảnh tượng gì vậy? Một thư kị kiêu ngạo như Hoàn Kim mà lại cúi đầu trước con bé tiểu tam này ư?

- Nói với anh ấy tôi đang ở nhà tình nhân không về được.

Khánh Tường lạnh giọng ra lệnh cho thư kị Kim khiến cho anh chàng dờ khóc dờ cười trong lòng.

Bà chủ à! Cô đừng đùa nữa, không là ông chủ xử đẹp tôi đó.

Mẹ Trung Hiếu hoang mang nhìn Hoàn Kim sau đó quay sang nhìn Khánh Tường. Không lẽ... Đây là bạn gái của vị chủ tịch kia sao?

Nếu đúng như thế thì vừa rồi bà đã đắc tội với Bảo Bối của người ta rồi, còn giờ tay đánh nữa chứ.

Phải biết rằng tập đoàn ấy to lớn và quyền lực tới mức nào. Chồng của bà ta chỉ là một nhân viên nhỏ của tập đoàn mà đã cho bà ta được một cuộc sống dư giả như thế này rồi. Còn người phụ nữ kia là bạn gái của người ta, được cưng chiều hết mực mà còn tìm đến con trai của bà ta ư?

Chuyện này thật không khoa học

- Tiểu thư! Mặt của người bị sao thế?

Hoàn Kim hoảng hốt nhìn vào vết thương trên miệng của Khánh Tường, trong lòng thầm cầu nguyện cho bản thân.

Thôi xong rồi! Bà chủ bị thương rồi. Thế nào ông chủ cũng sẽ băm vằm mình ra cho cá ăn mất thôi. Tại cái tội bất cẩn tới đón bà chủ quá chậm.

Khánh Tường không nói gì cả, cô đưa tay lau đi vết máu trên môi nhưng chỉ khiến nó loang ra nhiều hơn mà thôi, cô nở nụ cười mà mị nhìn về phía mẹ Trung Hiếu.

Bà ta sợ sệt không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Khánh Tường vì không biết rằng một giây sau chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa. Bà ta có linh cảm không may.

- -----

Ấy da, đúng ra là giờ này tui đang nằm trong chăn ấm nệm êm ngủ khò khò rồi cơ. Nhưng vì áy náy quá ngủ hong được nên bật máy ngồi gõ tiếp đây.

Hôm nay tặng các bạn một chương siu dài để đọc cho đã đây, nói thế chứ chương này tui viết dài là để hối lộ cho các bạn đấy> ahilhihi

Mình có một ước muốn nhỏ nhoi là truyện này sẽ được lọt top đề xuất của tháng tư, không biết các bạn có sẵn lòng giúp Mình được không<

Nếu các bạn đồng ý thì Mình sẽ cố gắng viết những chương tiếp theo dài y như vậy cho các bạn đọc cho đã mấy bạn có chịu hongggg

Nói chứ cũng gần mười hai giờ rồi, Mình ngủ đây hy vọng ngày mai sẽ nhận được phản hồi của các bạn.

Nhớ like + bỏ phiếu cho Mình đó nhaaaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Cái tát này dành cho cô

- Tiểu thư! Sao cô lại để người ta đánh như thế chứ?

Thư kí Kim nhìn Khánh Tường qua chiếc gương chiếu hậu trên xe, khuôn mặt anh ta hiện rõ sự lo lắng và xót xa.

- Có vấn đề gì không?

Khánh Tường chăm chú soi gương nhìn ngắm khuôn mặt của mình, hoàn toàn không quan tâm tới câu hỏi của Hoàn Kim cho lắm

Ôi cái tát này khá đau à nha. Mãi mà cái vết đỏ này không chịu mất đi.

Thật là khó coi quá!

- Tôi thấy cô bị người ta vu oan giá họa mà còn bị đánh nữa. Nếu là tôi tôi sẽ không để cho họ yên đâu.

Hoàn Kim tức giận nắm chặt vô lăng xe, có thể thấy trên đôi bàn tay to lớn kia đã thấp thoáng vài đường gân xanh đang dần dần nổi lên.

- Thư kí Kim, anh đang lo chuyện gì vậy?

Khánh Tường có thể nhận ra sự thay đổi khác thường mà thư kí Kim dành cho mình. Có thể nói cô với anh ta chả là gì của nhau cả. Nhưng sự quan tâm thái quá mà Hoàn Kim dành cho cô có một xú gì đó... kì cục:))

- Ừ thì... Tôi thấy chuyện này bất thường quá mà thôi. Nếu cô cảm giác sợ bọn họ thì để tôi báo cáo lại với ông chủ, ông chủ sẽ xử lí thay cho cô. Cô yên tâm, có ông chủ thì bọn họ sẽ không dám làm gì cô đâu.

Bất gặp ánh mắt thăm dò của Khánh Tường, thư kí Kim chợt dạ phân bua. Có chết anh ta cũng không nói ra vì ông chủ đã đoán trước được chuyện này nên mới bảo anh tới giúp cô. Ấy thế mà lại đến chậm một bước.

Ông chủ sẽ xử tội anh ta sao đây?

- Thư kí Kim

- Hả?

- Anh diễn hơi sâu rồi đó.

Khánh Tường dựa người vào lưng ghế, hai chân bắt chéo nhau, thoải mái nhắm mắt dưỡng thần. Cô không ngăn ngại mà tháo cái mặt nạ trên mặt anh ta ra đâu.

Bị lột sạch tấm mặt nạ giả tạo ra, Hoàn Kim lập tức im bặt không dám nói gì, chỉ tập trung vào lái xe mà thôi.

Nhưng cái miệng nhiều chuyện ấy không giữ im lặng được bao lâu thì lại bắt đầu khơi mào câu chuyện.

- Tiểu thư! Chả lẽ cô chịu để im như vậy sao? Phải làm gì đó cho bọn chúng biết mặt chứ.

Nghe thư kí Kim hỏi mình như thế, đôi mắt đang nhắm của Khánh Tường từ từ mở ra. Cô quan sát Hoàn Kim một hồi lâu, nhận thấy đây không phải là một câu hỏi han giả tạo như ban nãy thì khóe môi xinh đẹp kia bỗng dưng nhếch lên thành hình bán nguyệt, sau đó đôi mắt của cô bỗng nhiên trở nên sắc lạnh.

Khuôn mặt mà nị đến đáng sợ.

- Khi ra về anh không để ý tới một chi tiết gì sao?

- Có hả?

Hoàn Kim nhăn mặt cố gắng tìm kiếm thứ gì còn sót lại trong bộ nhớ của mình về sự kiện đã xảy ra lúc nãy. Nhưng vô vọng, anh ta không thể nhớ được.

- Khi chúng ta ra về có bắt gặp con trai của bà ta, người mà tôi đã "ngoại tình". Lúc đó tôi chưa lau đi vết máu còn dính trên môi. Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo chứ?

Không quá năm giây thư kí Kim đã hình dung được vấn đề. Anh ta mỉm cười nhìn Khánh Tường qua gương chiếu hậu.

Quả là cao tay!

Vốn dĩ chuyện này không liên quan tới Khánh Tường cho nên cô không thể làm quá lên được. Không thể nào tới nhà người ta phân bua này kia hay thể thốt rằng cô ta không phải là người trong bức ảnh, vì những thứ đó chỉ có thể đổ thêm dầu vào lửa và không giải quyết được gì.

Nói cách khác thì người ta sẽ nghĩ Khánh Tường có tật mới giật mình. Mĩ Quyên đương nhiên biết việc đó nên mới cố tình khiêu khích cô để cô không thể kiềm chế được sự tức giận mà làm ra chuyện không hay.

Nếu lúc đó Khánh Tường phản kháng lại thì phản thắng chắc chắn sẽ thuộc về Mĩ Quyên.

Trong chiếc xe sang trọng, mỗi người đều chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình mà không hay biết rằng ở một nơi nào đó đang xảy ra một cuộc cãi vã không hề nhỏ.

- Chuyện gì đã xảy ra hả? Nói mau.

Trung Hiếu giật dừ bước vào nhà, vừa đi vừa tra hỏi từng người có trong căn phòng.

Tại sao Khánh Tường lại đến nhà anh ta? Tại sao lại bị thương? Tại sao?

Ban nãy nhìn thấy cô, hấn ta không dám hỏi khi nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ đó. Một bên mặt bị sưng đỏ lên, khóe môi còn loang vài vệt máu đỏ thẫm. Khánh Tường nhìn hấn ta với con mắt uơn ướn, khiến cho anh lập tức quay trở về khung cảnh ngày hôm đó. Khi chia tay cô cũng mang bộ dạng đáng thương như thế này.

Điều đó khiến cho tim hấn nhói đau!

- Anh... Anh đừng tức giận như thế.

Mĩ Quyên hoảng sợ khi nhìn thấy khuôn mặt dữ dằn của Trung Hiếu, tuy anh ta là một tay chơi nhưng vẫn toát lên vẻ dịu dàng ảm áp chứ không đáng sợ như bây giờ.

- Cút ra!

Nhận thấy Mĩ Quyên chuẩn bị tiến tới ôm hấn thì Trung Hiếu lập tức đẩy cô ta té xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, khiến cho Mĩ Quyên nhăn mặt đau đớn.

- Mẹ! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Trung Hiếu dồn hết sự chú ý vào người phụ nữ trung niên đang ngồi ở vị trí chủ nhân, nhưng khuôn mặt của bà ta lại khó coi, toàn thân khẽ run. Bà ta nhìn Trung Hiếu với con mắt hoang mang và lo sợ.

- Mẹ sai rồi! Mẹ đã đánh cô ta, mẹ sai thật rồi.

- Mẹ bình tĩnh! Nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra.

Trung Hiếu cố gắng trấn an người mẹ của hấn, chưa bao giờ hấn nhìn thấy mẹ hấn lo sợ tới mức này.

Mẹ Trung Hiếu đành kể hết mọi chuyện cho hấn nghe, từ đầu tới cuối không sót một chi tiết nào,

Nghe xong Trung Hiếu tròn mắt ngạc nhiên, hấn ta quay sang phía Mĩ Quyên và hỏi.

- Những tấm hình đó đâu? Cô đã đưa cho mẹ tôi xem những tấm hình nào hả?

Mĩ Quyên dè dặt đưa cho Trung Hiếu những bức hình mà ả ta đã chụp được khi hấn và Khánh Tường xảy ra xô xát trong tiệm chăm sóc thú cưng. Đương nhiên còn có tấm hình chụp mượn góc nữa. Nó khiến cho người khác sẽ hiểu lầm khi nhìn vào tấm hình.

Chát

Một âm thanh giòn giã vang lên khiến cho mọi người trong phòng kinh hãi. Người đàn ông được cho là dịu dàng trong mắt người khác đã không ngần ngại mà giáng một cái tát vào khuôn mặt ti tiện của Mĩ Quyên.

Trung Hiếu giật dừ xé nát hết những tấm hình rồi vứt nó xuống đất. Anh ta bóp lấy miệng Mĩ Quyên một cách mạnh bạo. Khiến cho cô ta có thể cảm nhận được xương hàm của mình muốn vỡ tung.

- Cô lên lút theo dõi tôi? Cô dám bịa đặt rằng tôi ngoại tình với Khánh Tường? Cô đã quên chúng ta đã chia tay rồi sao? Còn dám làm những trò ti tiện này nữa ư? Cái tát vừa rồi là dành cho cô

Chia tay? Trung Hiếu và Mĩ Quyên không còn yêu nhau nữa sao?

Mẹ Trung Hiếu vẫn chưa hiểu rõ được tình hình gì đang xảy ra và câu nói vừa nãy của con trai bà ta thì Mi Quyên đã lên tiếng trước.

- Chúng ta chia tay khi nào? Lời đề nghị anh đưa ra em còn chưa đồng ý thì làm sao tính là chia tay?

- Cô...

Trung Hiếu như muốn cãi tay đôi với Mi Quyên thì mẹ hắn đã ngăn cản lại. Bà ta thì thầm trong cổ họng nhưng cũng đủ cho Trung Hiếu nghe thấy.

- Chuyện này có quan trọng bằng công việc của ba con không? Người đàn ông đi cùng với Khánh Tường là thư kí Kim đó.

Nghe mẹ hắn nhắc tới Hoàn Kim thì Trung Hiếu sững người. Khánh Tường có quen biết với những người quyền lực này sao?

Chiếc xe sang trọng nào đó đang chạy bon bon vào trung tâm thành phố. Nhìn khung cảnh ngày một lạ lẫm thì Khánh Tường mới sực tỉnh lại. Cô nói với thư kí Kim.

- Này! Anh đi nhầm hướng rồi, nhà tôi ở hướng ngược lại cơ mà.

Hoàn Kim nhìn qua gương chiếu hậu rồi mỉm cười với Khánh Tường, anh ta nói.

- Đương nhiên đây không phải là đường về nhà của cô rồi, mà là về đường về nhà của ông chủ.

Khánh Tường ngẩn người ngồi sau xe.

Ồ thế là cô bị bắt cóc rồi sao?

- -----

Một chương siu dài như thế này để đủ để các cậu đưa Minh lên top đề xuất chưa?????

Theo khảo sát thì phần lớn độc giả của Minh đều thích ngọt nhĩ? Thế các cậu có muốn ăn bánh ngọt ở chương sau hong? Hãy dùng những lá phiếu xinh xinh để bù đắp cho 2 tiếng ngồi gõ máy của tui nhaaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Boss lại ghen nữa rồi!

Sau một hồi lâu ngồi trên xe, Khánh Tường và thư kí Kim cũng tới được nhà của Minh Hào, một ngôi biệt thự to lớn ở Đệ Cung. Đệ Cung là nơi tập trung của những nhà giàu có và quyền lực bậc nhất ở đây. Nơi này sở hữu hệ thống an ninh và bảo vệ đời tư của chủ hộ rất tốt, là nơi lý tưởng để ẩn thân của nhiều người được cho là có tầm ảnh hưởng tới nền kinh tế hiện nay.

Điều đặc biệt ở đây là không phải cứ có tiền là có thể sở hữu được một căn nhà ở Đệ Cung. Mà phải có thật nhiều tiền và địa vị thì may ra mới có thể.

Hướng hồ căn nhà này lại ở vị trí đắc địa nhất, nằm ngay trung tâm. Dễ dàng đi lại và phong cảnh cũng rất ư là lãng mạn nữa.

Ai cha cha! Anh yêu của cô có vẻ không phải là một người bình thường rồi. Sở dĩ Khánh Tường biết điều này là bởi vì ngôi nhà cũ của cô cũng ở đây, nó được hai vị phụ huynh mua cho cô khi cô đòi ra ở riêng. Nhưng vì một số lí do mà ai cũng biết. Khánh Tường một mực ra đi bỏ quên gia Trương ở lại để chăm sóc ngôi nhà.

Ồi mới nghĩ tới mà đã cảm thấy tội lỗi quá rồi.

- Tiểu thư! Tới nơi rồi.

Hoàn Kim bước xuống trước rồi vòng ra phía sau mở cửa cho Khánh Tường ra ngoài, cô thông thả bước xuống với khuôn mặt không mấy gì ngạc nhiên cho lắm.

Thấy thư kí Kim đi tới, người bảo vệ to lớn mang dáng vẻ hung tợn tự động mở cổng cho hai người bước vào, người còn lại lái xe của Hoàn Kim vào gara, phong thái làm việc ở đây hết sức chuyên nghiệp.

Để đến được ngôi nhà thì phải bước qua một khuôn viên rộng lớn, nơi này phủ đầy hoa và hương thơm ngào ngạt của chúng. Khánh Tường tranh thủ tận hưởng không gian thoải mái này một chút.

Khu vườn thật xinh đẹp và chín chu, tạo cho người ta cảm giác như bước vào một câu chuyện cổ tích vậy. Thật tuyệt vời!

- Về rồi à?

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông vang vọng lên trong không gian, mang theo sự dịu dàng và cung chiều chứ không lạnh băng như mọi khi.

Minh Hào đang ngồi làm việc trên phòng khách, chiếc laptop siêu mỏng đang ngự trị trên đùi anh và tạo ra những âm thanh lách cách vui tai.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Khánh Tường chỉ muốn lập tức nhào vào lòng của người ấy mà nũng nịu, nhưng cô vẫn còn để ý thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình, đặc biệt là những cô hầu gái trong ngôi nhà đang sẫm soi cô từng ly từng tí. Cho nên tốt nhất là nên giữ hình tượng một chút.

Nhưng đời không như mơ, bạn nhỏ kia thấy cô còn đứng thờ người ở cửa thì lại nghĩ rằng cô đang bị choáng ngợp bởi những thứ anh vừa tạo ra, cho nên mới lên tiếng.

- Lại đây với anh.

Minh Hào lập tức đặt laptop qua một bên, dồn hết tất cả sự tập trung vào bà xã vừa mới tới, anh nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy sự yêu thương.

Nhưng Khánh Tường đã nhanh chóng từ chối lời đề nghị của anh, cô mau chóng kiểm lấy một cái cớ để chuẩn khỏi đây. Vì cô sợ anh sẽ nhìn thấy vết đánh trên khuôn mặt của cô. Lúc đó mới thực sự đáng sợ.

- Khoan đã! Hôm nay trời có hơi nóng, em đi tắm xối rửa.

Khánh Tường cười hề hề gãi đầu nhìn anh, nhưng vẫn không quên dùng tóc che đi dấu tích đáng ghét kia.

Minh Hào không ngăn ngại mà gật đầu cái rụp, hoàn toàn chấp nhận yêu cầu của cô.

- Để anh bảo người đưa em đi

Nói xong có một cô hầu gái tự động tới trước mặt Khánh Tường, cô ta cung kính cúi đầu rồi bắt đầu dẫn đường cho Khánh Tường.

Khánh Tường rời đi chưa được bao lâu thì căn nhà lại xuất hiện một thành viên mới. Peter xuất hiện với bộ dạng lười biếng của mình, anh chàng trông có vẻ như không có việc gì làm nên rảnh rỗi tới kiểm Minh Hào cho đỡ chán đây mà.

- Tới đây có chuyện gì?

Minh Hào không thèm nhìn mặt Peter đang cười như một gã ngốc trước mặt mình, anh lạnh nhạt buông năm chữ này tỏ ý muốn đuổi khách.

- Bạn bè tới nhà nhau chơi không được sao? Đêm nay tôi còn tính ngủ lại đây.

Peter ngã người xuống chiếc ghế salong dài và sang trọng của Minh Hào, anh ta ôm lấy đĩa trái cây mà người hầu vừa mang lên ăn ngon lành.

- Hôm nay không được! Từ bây giờ trở đi đều không được.

Minh Hào lập tức bác bỏ ý nghĩ vẫn vợ vừa được hình thành trong đầu Peter một cách không thương tiếc. Nếu là lúc trước thì chuyện này không thành vấn đề, nhưng bây giờ anh vừa rước bà xã về đây rồi mà còn thêm cái tên ôn dịch này nữa thì còn đâu không gian ngọt ngào của hai người.

Vì vậy cho nên anh sẽ say nó.

- Làm gì mà ích kỉ vậy hả? Trước giờ cậu đâu có như vậy.

Minh Hào "...". Mấy người F.A lâu năm thì làm sao hiểu được không gian riêng tư nó quý giá đến mức nào.

Thấy Minh Hào im lặng không trả lời, Peter cũng không so đo gì mà trực tiếp vào vấn đề chính.

- Tôi muốn thông báo với cậu rằng hãy cẩn thận trong thời gian sắp tới. Hắc Đế trở về là chuẩn bị có sóng gió nổi lên rồi.

Nhắc tới Hắc Đế bỗng nhiên hai người đàn ông lập tức trầm ngâm hẳn ra, không còn đáng vẻ vui đùa như ban nãy nữa.

- Anh xem đồ như thế này thì làm sao em mặc được.

Giọng nói mềm dịu của người phụ nữ đột nhiên vang lên khiến cho hai người đàn ông sự tỉnh, mọi sự chú ý đều dồn về phía phát ra giọng nói.

Khánh Tường bức bối bước xuống bậc thang, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của nam, nhưng vì chiều cao khiêm tốn nên nó đã biến thành chiếc đầm mắt tiêu rồi.

- Em đi lên phòng mau!

Minh Hào đen mặt nhìn Khánh Tường, giọng nói lạnh lùng ra lệnh cho cô mau chóng quay trở về phòng.

Lúc này cô mới để ý bên cạnh anh còn có một người đàn ông nữa, và hình như ánh mắt của anh ta đang nhìn chăm chăm vào cô. Khánh Tường vội vã gạt đầu chào hỏi với người ta rồi cấp tốc chạy lên phòng.

- Thì ra đây là nguyên nhân khiến cậu nhanh chóng đuổi tôi về.

Peter khoái chí chọc ghẹo Minh Hào, hóa ra đây là người con gái đã đánh cắp trái tim sắt đá của tảng băng di động. Giỏi lắm cô gái!

- Còn nhìn nữa là tôi móc mắt cậu ra đấy.

Nói xong Minh Hào lập tức đứng dậy đi về phía phòng ngủ của Khánh Tường, hoàn toàn bỏ lơ Peter, khiến cho anh chàng chỉ biết lảng lảng ra về mà không dám ý kiến.

Minh Hào mở cửa phòng ra thì thấy bà xã nhỏ của mình đang nằm trên chiếc giường rộng lớn mà coi phim. Không chần chờ gì nữa, anh lập tức tiến lại gần rồi đang tay kéo cô vào lòng.

Khánh Tường bị anh làm cho giật mình, trong đầu không khỏi suy nghĩ lí do tại sao anh lại vào đây? Không phải anh đang trò chuyện với khách hay sao?

- Tại sao anh lại vào phòng của em, buồn ngủ thì về phòng anh mà ngủ đi.

Bạn nhỏ đang nằm trong lòng người ta mà lại đuổi người ta đi một cách phũ phàng như vậy. Ai mà chịu cho được?

- Ai nói rằng đây là phòng của em? Đây là nhà của anh, anh muốn ngủ phòng nào thì ngủ.

Minh Hào cũng không ngần ngại mà trêu chọc lại cô cho bổ tức, ai biểu cô đuổi anh về cơ chứ.

Bạn nhỏ kia nghe được câu nói này thì chợt nhận ra mình mới là người đi ở nhờ, thế mà lại dám đuổi chủ nhà đi. Đây là nhà của Minh Hào, cô không có quyền gì cả

- Nhà của anh cũng là nhà của em, mọi thứ của anh đều thuộc quyền sở hữu của em, đừng có suy nghĩ lung tung.

Dường như Minh Hào hiểu được Khánh Tường đang suy nghĩ điều gì cho nên đã tung chiêu trước.

- Anh không sợ một ngày nào đó em đem tài sản của anh đi bán hết sao? Anh không sợ bị em gạt sao?

Bạn nhỏ Khánh Tường ngóc đầu lên khỏi khuôn ngực rắn chắc của Minh Hào, cái miệng chu chu lên hỏi thấy ghét quá đi.

- Em muốn cái gì? Anh cho em cái đó, lấy hết cũng được không sao.

Minh Hào nhẹ nhàng xoa đầu Khánh Tường, cô ngốc này sao cứ thích suy nghĩ lung tung thế nhỉ?

- Em muốn rất nhiều thứ, tiền này, xe này, em muốn cả ngôi nhà này nữa.

Khánh Tường giả vờ biến mình thành một cô nhóc ngây thơ và háms tiền, cô muốn biết được anh sẽ phản ứng ra sao khi nghe những lời đòi hỏi mang tính vật chất cao như thế này.

Ấy vậy mà Minh Hào chỉ khẽ cười, âm thanh trầm ấm quyến rũ của một người đàn ông vang lên thật khiến cho người ta say đắm.

- Em cần nhiều thứ như vậy để làm gì? Anh sẽ chỉ cho em một thứ, em lấy được nó rồi thì tự động những thứ còn lại sẽ thuộc về em.

- Là thứ gì vậy?

Minh Hào nhìn ngắm khuôn mặt đáng yêu của bà xã mình, sau đó nhẹ nhàng đặt lên tóc cô một nụ hôn, anh thông thả nói hai chữ nhưng cũng đủ khiến cho con tim của Khánh Tường phải đập liên hồi.

- Lấy anh! Rồi tất cả mọi thứ của anh đều thuộc về em.

- -----

Đêm khuya khoe cái bánh gato cho mấy bạn xem đây>> Các bạn thích ngọt thì Minh chiều, nhưng nếu có bị sâu răng thì đừng có bắt đền tui à neheeee

Like + bỏ phiếu để ủng hộ cho chương mới ra nhanh nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Gặp phải người quen

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa vang lên một cách chậm rãi, âm thanh của nó không quá vội vàng như những người khác, có thể thấy được chủ nhân của nó là một người điềm tĩnh.

- Vào đi

Vừa dứt lời, một chàng thanh niên mang nét đẹp phương Tây bước vào, anh ta từ từ tiến tới chỗ Khánh Tường, sau đó cúi đầu chào cô.

- Bà chủ! Tôi tới rồi.

Khánh Tường gật đầu nhìn Ivan, sau đó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

- Hôm nay đi theo tôi tới một chỗ này, có việc cho cậu làm.

- Chúng ta đi đâu?

Ivan ngại ngùng cúi mặt xuống dưới, không dám ngước mắt lên nói chuyện trực tiếp với Khánh Tường. Điều này khiến cho Khánh Tường không mấy hài lòng.

Anh chàng này nhút nhát quá vậy!

- Ngước mặt lên! Nhìn trực tiếp vào mắt tôi.

Nghe câu nói mang tính chất ra lệnh của Khánh Tường, anh chàng mới miễn cưỡng nhìn lên trên. Lý do mặc Ivan không dám nhìn trực tiếp vào mắt Khánh Tường là vì anh ta sợ. Sợ bản thân mình sẽ bị cuốn hút bởi ánh mắt vô hồn và lạnh nhạt của cô.

Đôi mắt to tròn ấy như một cái hồ nước, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa chứ không thể chìm đắm vào nó. Nếu không sẽ không thể thoát ra được.

- Đạo gần đây công ty đối thủ có tung ra một chiến lược để gây khó khăn cho chúng ta. Họ bắt trước phong cách thiết kế của Infinitive, còn có thêm những chương trình ưu đãi hấp dẫn. Khiến cho sản phẩm của chúng ta bị bão hoà. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì không được.

- Vậy bà chủ muốn tôi làm gì?

Đôi mắt hăng hái của Ivan nhìn chăm chăm vào Khánh Tường, đáng vẻ cho tôi làm việc đi của Ivan thật khiến người ta yêu thích. Anh chàng có vẻ tập trung cho công việc rồi.

- Tôi đưa cậu đi tham quan cửa hàng của họ. Sau khi ra về hãy cho tôi biết suy nghĩ của cậu như thế nào.

- Không thành vấn đề.

Khánh Tường hài lòng nhìn chàng trai trẻ ngồi bên cạnh mình, tinh thần làm việc và trách nhiệm của Ivan rất cao, điều này rất khó kiếm thấy trong cuộc sống hiện nay. Cháy hết mình với công việc.

Một lúc sau, chiếc xe cũng đã dừng trước một trung tâm thương mại rộng lớn, vừa bước xuống xe đã có thể nhìn thấy thương hiệu History ngay phía tay phải. Bên trong trưng bày rất nhiều thiết kế sang trọng và bắt mắt.

Khánh Tường sai bước vào bên trong trước, còn Ivan lái xe ra bãi đỗ rồi mới tiến vào sau.

- Xin chào quý khách!

Nhân viên trong cửa hàng cung kính cúi người bốn mươi lăm độ để chào khách hàng, nhưng không quên đánh giá Khánh Tường từ trên xuống dưới. Nhận thấy đây không phải là khách hàng tiềm năng, cho nên cô ta cũng không còn lịch sự như lúc ban đầu nữa.

Bởi vì trông cách ăn mặc của Khánh Tường hôm nay không khác gì một cô nữ sinh, mà nữ sinh thì làm gì mua được những món hàng đắt tiền như thế này?

Khánh Tường mặc một chiếc quần baggy màu xám, một chiếc áo crop top màu đen, vô tình để lộ ra vòng eo con kiến mỏng manh, chân đi đôi giày thể thao sành điệu và mái tóc bồng bềnh được cột lên một cách gọn gàng.

Thấy Khánh Tường cứ nhìn ngắm những thiết kế mà không chọn được một cái nào, nhân viên phục vụ đã bắt đầu khó chịu rồi, cô ta nhắc kéo Khánh Tường.

- Quý khách! Thiết kế này là phiên bản giới hạn của chúng tôi, nếu cô không lấy chúng thì cũng đừng cầm trên tay quá lâu.

Thế mà Khánh Tường lại bỏ ngoài tay những lời nhắc nhở của nhân viên kia, trong đầu đang suy nghĩ cách để phát triển infinite mà thôi.

- Khánh Tường! Hôm nay cậu tới đây mua đồ à?

Mi Quyên đang từ từ bước về phía Khánh Tường, trên người cô ả diện một bộ thiết kế sang trọng của History, và chiếc túi trên tay cô ta cũng là phiên bản giới hạn của một thương hiệu nào đó thì phải.

Trong lòng Khánh Tường bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc khó chịu. Oan hồn không tan, đi đâu cũng gặp là thế nào?

Thấy Mi Quyên tới, nhân viên nữ lập tức mang dáng vẻ thân thiện với Khánh Tường, hòng lấy điểm trong mắt của Mi Quyên.

- Những thiết kế này có vẻ không hợp với túi tiền của cậu cho lắm. Hay để tớ tặng cậu vài bộ nhé. Dù gì đây cũng là thương hiệu mà tớ đang hợp tác cùng.

Mi Quyên tranh thủ biến Khánh Tường thành con nhóc nhà nghèo học đòi làm sang, ả ta cố tình nhục mạ cô trước mặt người khác. Mi Quyên vẫn còn rất nhớ tới cái tát của Trung Hiếu dành cho ả, khuôn mặt tràn đầy sự tức giận.

Khánh Tường vẫn im lặng không nói gì, vì cô thấy Ivan đang tiến về phía mình. Dáng vẻ cao to ấy đã thu hút tất cả những ánh nhìn của chị em phụ nữ trong cửa hàng và hình như có cả Mi Quyên nữa.

- B ... À Khánh Tường, tại sao không chờ tôi đi chung?

Vốn dĩ Ivan muốn gọi là bà chủ, nhưng thấy Khánh Tường đặt ngón trỏ lên đôi môi xinh đẹp thì từ bà chủ lại chui tọt vào trong cổ họng, anh chàng mau chóng sửa thành Khánh Tường.

- Chúng ta đi thôi.

Nói rồi trực tiếp lướt qua người Mi Quyên, không thèm liếc mắt tới ả dù chỉ một chút

Khiến cho Mi Quyên tức run người. Lại một anh chàng đẹp trai lọt vào tay của Khánh Tường, tại sao con nhỏ đó lại được ông trời ưu đãi như thế?

Nhìn thấy bóng lưng của cô và Ivan đang vui vẻ chọn lựa những bộ đồ sang trọng, ả ta nảy sinh lòng ghen ghét và một kế hoạch làm nhục Khánh Tường đã được hình thành trong bộ não của Mi Quyên.

Con khôn! Cứ chờ đó.

Like + bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ăn miếng trả miếng

- Em thấy những mẫu thiết kế này như thế nào?

- Cũng không tồi, tuy nhiên em vẫn cảm giác nó vẫn còn thiếu một chút gì đó?

Khánh Tường và Ivan chăm chú quan sát những bộ đồ được gắn mác sang trọng và mắc tiền, ngoài ra Ivan còn thử sờ lên chúng để quan sát chất liệu hình thành nên những bộ trang phục này. Còn Khánh Tường thì quan sát cử chỉ của Ivan.

Vì ngoại hình trẻ đẹp của mình nên Ivan vẫn chưa chiếm được sự tin tưởng tuyệt đối của Khánh Tường, cô cho rằng một người trẻ tuổi như Ivan thì có lẽ kinh nghiệm làm việc cũng vô cùng non nớt, có thể chưa hoàn toàn tập trung vào công việc của mình.

Ấy thế mà Ivan lại thể hiện sự nghiêm túc tuyệt đối đối với công việc, ánh mắt tràn đầy năng lượng cùng với tinh thần cao khiến cho Khánh Tường cũng an tâm một chút.

Ivan nhìn ngắm một hồi lâu rồi mới quay về phía sau tìm kiếm hình bóng của Khánh Tường, thấy cô đang thông thả đi sau lưng mình thì mới gọi cô

- Bà chủ, em phát hiện ra một điều thú vị.
- Em phát hiện ra điều gì?
- Tuy là nhãn hiệu thời trang nổi tiếng nhưng lại dùng chất liệu bằng vải cotton dùng để thiết kế, điều này có vẻ không hợp lý cho lắm.
- Không hợp lý chỗ nào?

Khánh Tường đưa mắt nhìn Ivan, chờ đợi câu trả lời của cậu ta. Thấy Khánh Tường đang chú ý tới điều mình nói. Ivan hào hứng trả lời.

- Tuy cotton được làm từ nhiều nguồn nguyên liệu thiên nhiên nên vải mềm mịn, có độ co giãn và đặc biệt không gây kích ứng da như nhiều loại vải sợi nhân tạo khác. Ngoài ra, vải cotton còn thấm hút mồ hôi tốt, giảm nhiệt, độ bền cao, giặt nhanh khô và phù hợp với mọi vóc dáng, mang lại cảm giác thoải mái cho người mặc. Nhưng...

- Nhưng?

Thấy Ivan đang nói một tràng thì lại đột nhiên dừng lại khiến cho Khánh Tường không khỏi tò mò.

- Bà chủ! Chị không thấy một nhãn hiệu nổi tiếng mà lại sử dụng loại vải như những thiết kế phổ thông bán đầy ở ngoài đường cái thương hiệu vớt cho chó tha à? Nếu như cùng một chất liệu thì người ta ra ngoài mua sẽ rẻ hơn nhiều so với lựa chọn mua thiết kế của History.

Nghe những lời Ivan vừa nói, ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy đúng. Năng lực làm việc của cậu nhóc có vẻ không tồi. Khánh Tường vẫn im lặng chờ Ivan nói tiếp.

- Nếu là em em sẽ không đưa ra lựa chọn ngu ngốc nhé thế này đâu.

Ivan nhếch mép cười, cậu ta đang chế giễu sự ngu ngốc của người thiết kế của History, chỉ vì vào đồng lời còn con, mà hủy hoại con đường kiếm tiền lâu dài của mình.

Đừng tưởng khách hàng đều là những người ngu ngốc dễ dụ. Những thiết kế mang chất liệu phổ thông và tràn lan như thế này thì chỉ có những kẻ giàu sổi mới mua về khoe mẽ mà thôi. Những tiểu thư đài các sẽ không bao giờ là khách hàng thân quen được. Vì họ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết được đâu là hàng giả và đâu là hàng thật rồi.

- Vậy em muốn chọn chất liệu nào để thiết kế?
- Em vẫn chưa rõ, tùy theo thiết kế là gì nữa.

Cả hai vẫn chăm chú vào công việc, hoàn toàn không quan tâm tới những thứ xung quanh, cho tới khi một làn nước mát lạnh làm Khánh Tường sực tỉnh.

- Ày da, cho tớ xin lỗi nhé.

Mĩ Quyên mang về mặt ngây thơ vô số tội nhìn Khánh Tường, trên tay cô ta còn cầm một lon nước ngọt rỗng, những giọt nước màu đang chảy ton ton xuống dưới sàn.

- Để tớ đền cho cậu cái áo khác nhé, xin lỗi rất nhiều. Tớ thật sự không cố ý.

Mĩ Quyên nhanh chóng phân bua trước mặt Khánh Tường, cô ta còn tốt bụng lấy khăn giấy lau đi những chỗ ướt nhưng thực chất là làm cho nó lan ra nhiều hơn.

À ta nói rất lớn khiến cho toàn bộ những khách hàng cũng bị thu hút vào sự việc trên, những người trong số đó đã bắt đầu lấy di động ra quay video.

Không lâu sau đó, có một nhân viên nữ chạy tới chỗ Mỹ Quyên trên tay cầm một bộ trong phục không biết là lấy từ cái xó xỉnh nào. Một chiếc áo cũ kĩ và nhăn nheo.

- Cậu mặc tạm chiếc áo này nhé, dù có hơi khó nhìn một chút vì hiện tại cửa hàng hầu như đã hết áo rồi, và cậu cũng không muốn ra ngoài với bộ dạng này đúng không?

À ta biết chắc chắn Khánh Tường sẽ mặc cái áo này. Vì trong suy nghĩ của Mỹ Quyên thì Khánh Tường là một người ưa sạch sẽ. Cô không thể ra ngoài với bộ dạng như thế này được.

- Cô có vẻ khinh người quá đáng rồi đấy.

Ivan đứng bên cạnh tức giận lên tiếng, cô ta có biết mình đang nói chuyện với ai không vậy? Đây là bà chủ của tôi chứ không phải là một con người tầm thường như cô ta đâu.

Không nghĩ ngợi nhiều Ivan trực tiếp gạt bỏ chiếc áo mà Mỹ Quyên đang cầm trên tay, cậu nhóc cởi chiếc áo khoác của mình ra rồi tiện tay khoác lên người Khánh Tường. Cho dù bà chủ không thể ra ngoài với bộ dạng này nhưng cũng không thể nào mặc chiếc áo kinh tởm ra được.

Nhìn thấy đáng về bảo bọc và chở che mà Ivan dành cho Khánh Tường, lòng ghen ghét của Mĩ Quyên lại một lần nữa nổi dậy.

Khánh Tường nhìn thấy vẻ mặt ghen ăn tức ở của Mĩ Quyên thì trong lòng đã nở nụ cười lạnh.

Sao? Đang tức giận lắm à? Để tôi hạ hỏa cho cô nhé!

Không nhanh không chậm, Khánh Tường cầm lấy ly cà phê trên tay Ivan mà đối trực tiếp lên người Mĩ Quyên, khiến cho ả ta la oai oái.

- Cô bị điên à?

Quá bất ngờ và không kịp trở tay, Mĩ Quyên gần như hứng trọn ly cà phê lên người. Và hình như ly cà phê này không có lạnh. Nghĩa là ban nãy Ivan gọi một ly cà phê nóng nhưng anh chàng chưa kịp uống thì đã bị biến thành công cụ trả đũa của Khánh Tường mất tiêu rồi.

- Upsss tôi lỡ tay, chiếc áo trắng này dính cà phê hết rồi, ơ mà sao tay cậu lại sưng đỏ lên thế nhỉ?

Khánh Tường bắt trước khuôn mặt ngây thơ ban nãy của Mĩ Quyên khiến cho ả ta ghiền răng ken két.

Con khôn! Mày dám chơi tao à?

- Tôi có việc phải đi rồi, tạm biệt nhé.

Nói rồi Khánh Tường lập tức bước ngang qua người Mĩ Quyên. Nhưng đi được một vào bước cô lại quay đầu lại nhắc nhở cô nhân viên.

- Này cô! Lấy chiếc áo đó cho tiểu thư của các người mặc đi, nếu không làm sao cô ta dám ra đường.

Cô nhân viên ban nãy cúi gằm mặt trước khuôn mặt tràn đầy tức giận có thể đánh người của Mĩ Quyên.

Thật đáng sợ.

Bỗng nhiên một bóng đen nhanh chóng lướt qua như chưa từng tồn tại.

- -----

Các tình iu có nhớ tui hòmmmmm, dạo này laptop bị hư cục pin nên không ra chap cho các bạn được. Đừng giận Minh nhaaaa.

À quên nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Bà xã của cậu bị người ta bắt nạt kìa

- Chị có sao không?

Ivan nhanh chóng lấy khăn ướt lau đi những vết loang trên áo của Khánh Tường, ánh mắt tràn đầy sự lo lắng.

Khánh Tường nhận lấy chiếc khăn trên tay Ivan, cô muốn tự mình lau đi. Với lại cô cũng không thoải mái khi bị người khác đụng chạm vào người.

Hình như trừ Minh Hào ra thì cô không thích để ai chạm vào người mình thì phải.

- Chị với người phụ nữ đó quen biết nhau à?

Ivan tò mò nhìn Khánh Tường, Mĩ Quyên luôn làm ra vẻ thân thiết với bà chủ nhưng lời nói lại không thân thiện cho lắm. Đã thế còn làm ra cái hành động như thế này.

Thật là ngu ngốc!

- Không những quen biết mà đã từng rất thân.

Khánh Tường cười khẩy, cô tựa người vào lưng ghế. Ánh mắt bắt đầu sắc bén khi nhắc tới câu chuyện không mấy vui vẻ này.

- Chuyện gì đã xảy ra tiếp theo?

- Từ bạn thân chuyển thành tình địch.

- Oh shit!

Ivan bất ngờ trước câu trả lời của Khánh Tường tới nỗi không thể kiềm chế được bản thân mà buông lời chửi có phần hơi kém sang của mình.

- Không ngờ một người lịch lãm như em mà có thể nói ra những lời này.

Khánh Tường vui vẻ chọc ghẹo Ivan, cô chưa từng nghĩ một người ít nói, nghiêm túc và như Ivan lại có một mặt thú vị như thế.

Ivan không mấy bất ngờ trước câu hỏi của Khánh Tường, cậu nhóc nhún vai một cái rồi làm vẻ mặt kiêu tất nhiên là có thể rồi.

- Trước khi trở thành như thế này em cũng đã có một thời nổi loạn như bao người thôi. Đừng nói với em là chị chưa từng nhé.

Khánh Tường bỗng nhiên khựng lại trước câu hỏi của Ivan, thời nổi loạn của cô ấy hả? Đương nhiên là có rồi. Nhưng quyết định táo bạo nhất của cô có lẽ là buông bỏ mọi thứ để nghe theo tiếng gọi của con tim. Và rồi kết quả mà coi nhận được là gì? Một cái sừng to tướng.

Thật nực cười đúng không?

Thấy Khánh Tường không trả lời thì Ivan cũng im bất không lên tiếng, có lẽ cậu ta biết mình đã khơi dậy một kí ức không mấy vui vẻ của bà chủ rồi.

Tốt nhất là nên im lặng nếu như không muốn bị mất việc.

Không gian cứ thế yên lặng mãi, mặc cho chiếc xe vẫn chạy bon bon trên đường. Đột nhiên tiếng chuông của di động vang lên báo hiệu có cuộc gọi tới. Khánh Tường lười biếng cầm lên xem người gọi là ai.

Ba con chữ quen thuộc kèm theo biểu tượng trái tim cứ thế nhảy nhót trên màn hình. Bạn cùng nhà gọi cho cô chứ ai.

- Em đang ở đâu?

Chưa kịp để Khánh Tường nói thì anh đã lên tiếng trước. Chất giọng trầm ấm quyến rũ đến mê người.

- Em đang ở bên ngoài với bạn.

Khánh Tường ngoan ngoãn báo cáo cho Minh Hào biết. Hoàn toàn không dấu diếm thứ gì.

- Bạn trai hay gái?

- Là trai.

- Sao em không nói với anh.

- Em đi mua sắm tình cờ gặp. Mà sao hôm nay anh lại hỏi như thế?

Khánh Tường có một chút khó chịu với anh, không hiểu sao hôm nay anh lại điều tra cô một cách cặn kẽ như vậy. Nhưng sự khó chịu ấy chưa được bao lâu thì lại bị sự ngọt ngào của anh làm cho dịu xuống.

- Anh sợ em sẽ bị người ta bắt nạt khi không có anh.

Được rồi anh trai. Em đây chịu thua. Không thể nào giận anh được rồi.

Khánh Tường đâu biết được, ở bên kia màn hình Peter đã sồn hết gai ốc vì sự sến ỉu của Minh Hào đâu. Vốn dĩ Minh Hào sẽ không gọi điện tra hỏi Khánh Tường nếu không vì cái miệng nhiều chuyện của Peter.

Mọi chuyện đang rất êm đẹp cho tới khi Peter vô tình nhìn thấy một video clip trên mạng ghi lại toàn bộ câu chuyện giữa Khánh Tường và Mi Quyên. Do quá rảnh rỗi nên Peter tiện miệng nói với Minh Hào.

- Này! Bà xã của cậu bị người ta bắt nạt đây này.

Sau đó đưa cho Minh Hào xem đoạn clip trên, ai ngờ được anh xem trúng cái đoạn Ivan cời áo của mình khoác lên người Khánh Tường. Thế là bạn nhỏ của chúng ta lại ăn đấm.

Nhưng hên sao Khánh Tường lại không giận ngại mà trả lời thật thà cho anh, thế nên hũ dấm cũng vui bớt được phần nào.

Ở một nơi nào đó, trong một căn phòng sang trọng. Có một người đàn ông đang trò chuyện qua di động. Khuôn mặt anh ta đẹp như một bức tranh vẽ, chất giọng lạnh lùng ra lệnh cho người bên kia màn hình.

- Thương hiệu History sao? Cho nó phá sản.

Dám đụng tới người của Jame? Chán sống rồi nhĩ?

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Khánh Duy

Vừa từ bên ngoài trở về công ty, Khánh Tường và Ivan đã bị Minh Anh làm cho giật mình. Cậu nhóc chạy tức tốc từ bên trong ra ngoài để thông báo tin tức cho Khánh Tường bắt chấp hình tượng giám đốc cao cao tại thượng của mình.

- Chị! Chị ơi có chuyện rồi.

Minh Anh chạy tới chỗ cô đang đứng sau đó cúi người xuống đất thở hồng hộc. Ôi mẹ ơi! Một chết đi được.

- Lâu rồi không đi tập gym nên sức khỏe xuống dốc rồi à? Mới chạy có tí xiu đã mệt.

Như đã đề cập thì chọc ghẹo Minh Anh là thú vui tao nhã của Khánh Tường cho nên chuyện gì cô cũng có thể đùa giỡn với cậu nhóc này.

- Xuống dốc cái cục kít, chị có hiểu cái cảm giác chạy thang bộ từ tầng 5 xuống nó phê cỡ nào không hả?

- Thang máy hỏng rồi hay sao mà em phải chạy thang bộ?

Minh Anh "..."

Là em đây muốn là người đầu tiên thông báo cho chị biết đấy. Có được không hả?

- Ủa mà sao chị lại mặc chiếc áo này? Nó không phù hợp với trang phục trên người chị.

Minh Anh quan sát từ trên xuống. Hôm nay Khánh Tường chọn trang phục rất nhẹ nhàng và tao nhã. Còn chiếc áo khoác trên người cô giống như được lấy ra từ bộ vest nào đó. Hoàn toàn không phù hợp với nhau. Thế rồi cu cậu liếc qua Ivan đứng bên cạnh mới phát hiện chiếc áo đó với bộ trang phục của Ivan là một bộ. Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra?

- Đụng phải một âm hồn thích gây chuyện mà thôi.

Nói rồi Khánh Tường cởi chiếc áo vest ra, để lộ cho Minh Anh thấy vết nước màu loang lổ trên áo mình. Minh Anh lập tức quay về phía sau ra lệnh cho cô nhân viên.

- Mau chuẩn bị cho bà chủ một bộ đồ mới, mang lên phòng ngay lập tức.

Cô nhân viên nọ cúi đầu rồi nhanh chóng chạy đi chuẩn bị. Còn Minh Anh và Ivan theo chân Khánh Tường bước vào công ty.

Phòng làm việc của Khánh Tường được thiết kế hết sức đơn giản nhưng lại mang màu sắc đen tuyền, tạo nên hơi hướng huyền bí và ma mị của chủ nhân căn phòng.

Một người phụ nữ bí ẩn.

Một lúc sau, Khánh Tường bước ra khỏi phòng thay đồ với bộ đồ mới, cô nhận lấy cốc trà hoa cúc mà chính tay Minh Anh pha. Cốc trà vẫn còn hơi ấm có lẽ cậu nhóc này vừa chạy đi pha cho cô đây mà.

- Có chuyện gì mà em hốt hải lên thế?

- Chị biết tin gì chưa? History gặp trục trặc, tất cả những nhà đầu tư đều rút vốn khỏi thương hiệu này. Nếu chuyện này vẫn tiếp diễn thì chẳng mất chốc sẽ phá sản mất thôi.

- Cái gì?

Khánh Tường bật người dậy khỏi chiếc ghế dựa, khuôn mặt hoang mang đến tột độ, hoàn toàn không tin vào những gì mình nghe được.

- Em không làm đấy chứ?

- Không hề! Chị xem đi, trên mạng đã đưa tin tức rồi đây này.

Minh Anh hứng khởi đưa di động cho Khánh Tường xem, đây đúng là một tin tốt với infinitive, đối thủ cạnh tranh bị sụp đổ thì chẳng bao lâu nữa infinitive sẽ nổi như cồn.

Ivan tròn mắt nhìn Khánh Tường, đối với chuyện này cậu ta không có quyền lên tiếng bởi vì đây là cuộc trò chuyện giữa hai sếp lớn. Nhân viên còn con như cậu ta làm gì có tiếng nói. Nhưng thông tin vừa rồi của Minh Anh khiến cho cậu ta cũng bất ngờ không kém.

- Không... không thể nào.

Khánh Tường thất thần đặt chiếc di động xuống trước mặt. Không phải trùng hợp đấy chứ? Sao cô cứ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng ở đây.

- Tại sao lại không thể?

Minh Anh thắc mắc trước câu nói của Khánh Tường. Chị của cậu ta hôm nay bị ám đầu à? Công ty đối thủ bị phá sản thì phải vui mừng chứ tại sao lại hoang mang như thế? Cả Ivan nữa, khuôn mặt đó có ý nghĩa gì chứ? Hai người này kì quặc quá.

- Em biết chị với Ivan vừa đi đâu về không?

- Không biết.

Cu cậu đáp lại một cách nhẹ nhàng, khuôn mặt ngây thơ đến lạ.

- Vừa từ trung tâm chính của History, lúc đó khách hàng vẫn ra vô nườm nượp. Hoàn toàn không có dấu hiệu muốn phá sản. Em nghĩ xem chuyện này có hợp lý không?

- Vậy... nó có liên quan tới chiếc áo bị vấy bẩn của chị không?

Nghe tới đây Khánh Tường mới sực tỉnh ra, chà lẽ... không, không thể nào là anh yêu của cô. Tuy Khánh Tường biết Minh Hào là một người không tầm thường nhưng anh sẽ không làm ra những chuyện trẻ con như thế này đâu.

Vậy thì... là ai?

- Bà chủ! Chị coi cái này đi.

Ivan đưa cho Khánh Tường coi đoạn clip giữa cô và Mi Quyên, nó được một người nổi tiếng trên mạng xã hội chia sẻ. Cô gái này luôn thích chia sẻ mọi thứ lên trên mạng. Đoạn clip khá dài, nhìn vào có thể thấy được cô gái này đang quay lại toàn cảnh khu trung tâm của History với những thiết kế bất mắt, nhưng rồi lại vô tình quay trúng Khánh Tường và Ivan đang cười nói với nhau. Do Ivan là con lai nên đã thu hút sự chú ý của cô nàng nên đã quay lâu hơn một chút.

Và rồi cũng quay trọn vẹn cuộc tranh luận của cô và Mi Quyên.

Tới những phút giây cuối của đoạn clip, một thân ảnh mờ nhạt lướt ngang qua camera, hình bóng quen thuộc ấy có tan thành tro cô cũng có thể nhận ra. Chiếc di động trên tay Khánh Tường đột nhiên rơi xuống. Khiến cho Minh Anh và Ivan hốt hoảng.

- Chị! Sao vậy?

Khánh Tường nhìn Minh Anh với ánh mắt e ngại.

- Jame! Là Jame.

- Không phải chứ?

Minh Anh cầm chiếc di động bị nứt màn hình vì màn đập đất vừa rồi. Dáng người cao lớn và kiêu ngạo ấy vẫn như xưa, dường như anh ta biết được mình bị quay cho nên đã nhìn theo hướng camera rồi nở nụ cười yêu nghiệt.

Chết tiệt! Là anh ta làm sao?

Trong một nhà hàng sang trọng, một người đàn ông đang thưởng thức bữa trưa hết sức tao nhã, bàn tay to lớn từ từ cắt ngang miếng thịt beef steak còn hơi đỏ đỏ, bên cạnh còn có một ly rượu vang đỏ thắm.

- Oa không thể ngờ được chỉ cần một câu nói của chủ tịch mà đã khiến cho một thương hiệu đang trên đà phát triển ngay lập tức nằm ở mép vực thẳm.

Người ngồi đối diện thoải mái dùng bữa, sau đó còn đưa ra vài lời trêu ghẹo Jame.

- Cậu hơi nhiều lời rồi đấy!

- Khó chịu gì chứ? Cậu làm điều này không phải để dẫn mặt thay Khánh Tường sao?

Khánh Duy dường như không quan tâm tới lời đe dọa của Jame cho lắm. Vừa ăn vừa chọc ghẹo Jame mới vui

- Mới gây sự với người yêu hay sao mà lại chạy tới đây ăn trưa cùng với tôi?

- Tại tôi gây sự thì đã sao? Còn hơn cái thứ ế bần vãng, một cô gái tán tỉnh bao nhiêu năm cũng không đổ. Cậu nên xem lại mình đi. Con người đào hoa ngày xưa đâu rồi.

Jame vẫn thưởng thức món ăn của mình, đợi đến khi Khánh Duy nói xong anh mới chậm chậm lên tiếng.

- Cậu này nên quay về hỏi em gái cứng đầu của cậu mới đúng. Đừng hỏi tôi.

Bạn nhỏ ngồi đối diện đen mặt nhìn Jame. Sau đó nói ra một câu xanh rờn.

- Không có bản lĩnh của người ta mà còn dám đổ tội cho em gái bảo bối của tôi à? Cậu có tính nguy hiểm từ bao giờ thế?

Jame "..."

Được rồi! Nể mặt cậu là anh của Khánh Tường nên tôi sẽ bỏ qua lần này, không tính toán với cậu nữa.

- Cẩn thận cái miệng của cậu đấy Khánh Duy.

- -----

Rất nhiều bạn cmt hỏi Jame là ai? Jame là nhân vật mới phải không? Thì Minh sẽ trả lời là không. Nhân vật Jame đã xuất hiện từ rất lâu rồi nhưng các bạn lại không để ý tới thôi. Điều này khiến Minh rất buồn vì các bạn không nhớ được những nhân vật của truyện, đồng ý là những nhân vật chỉ xuất hiện 1 lần thì kh cần quan tâm. Nhưng nhân vật Jame đã xuất hiện khá nhiều rồi. Haizzzzz tui tổn thương quá mà

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nuông chiều em cả đời

Khánh Tường ngồi trên chiếc Mazda MX-5 màu xanh sang trọng, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài trông ảm đạm vô cùng. Hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra đối với cô. Về History cô luôn coi là đối thủ để ngày càng cố gắng hơn trong công việc. Nhân hiệu của Khánh Tường vừa ra đời không được bao lâu, bây giờ lại mất đi đối thủ thì còn gì vui nữa.

Còn về phần Jame, Khánh Tường không nghĩ anh ta sẽ làm chuyện này đâu. Bởi vì cô biết rất rõ cách làm việc của Jame, nếu không có lợi đối với anh ta thì chắc chắn anh ta sẽ không làm những chuyện bao đồng.

Trừ khi nào anh ta bị hỏng.

- Bữa tiệc của Jame khi nào diễn ra?

- Ba ngày nữa. Chị muốn đi à?

Tài xế Minh Anh nhìn Khánh Tường qua gương chiếu hậu, ánh mắt không mấy gì ngạc nhiên với quyết định của cô. Những ngón tay thon dài gõ theo nhịp trên vô lăng.

- Cứ cho là vậy đi.

Minh Anh bật cười. Nói gì thì nói vẫn không thể phủ nhận mối quan hệ của chị và Jame được.

- Em bảo Ivan thiết kế cho chị một bộ đồ thật sang trọng để đi bẹp các thiên kim tiểu thư khác.

- Tuỳ em. Nhưng em đi sai đường rồi.

Khánh Tường lạnh nhạt nhắc nhở Minh Anh, cu cậu lại quay về nhà cũ của cô rồi. À mà quên mất, Khánh Tường chưa thông báo cho Minh Anh về việc cô chuyển đi.

- Chị không ở đây nữa? Thế chúng ta đi đâu?

- Đế Cung.

- Chị chịu quay trở về rồi à? Đảm bảo quán gia Trương sẽ mở tiệc ăn mừng cho xem.

Minh Anh hào hứng quay vô lăng, ánh mắt của cậu bỗng nhiên rực sáng và thích thú. Cậu ta không muốn chị cứ phải ở ngôi nhà chật hẹp, kém chất lượng ấy đâu. Mà chị cậu cũng thật tình! Cứ khăng khăng đòi ở ngôi nhà đó làm gì không biết nữa. Về Đế Cung có người hầu kẻ hạ như thế không thích hơn à.

- Ai bảo em chúng ta sẽ về nhà cũ?

Nhìn điệu bộ đang muốn tăng động của Minh Anh, Khánh Tường không ngăn ngại mà dập tắt nó bằng một gáo nước lạnh đâu.

- Vậy về đó làm gì?

- Nhà của anh rể ở đó.

- Cái gì?

Minh Anh lập tức thẳng gấp lại, khiến cho Khánh Tường té bở nhào về phía trước. Cậu ta quay người về phía sau đối diện với Khánh Tường, sau đó bắt đầu tra hỏi cô như một tội nhân.

- Nhà của anh ta ở đây?

- Đúng!

- Hai người sống chung?

- Chính xác.

- Chị chuyển về đó bao lâu rồi?

- Mới thôi.

- Anh ta không phải nhân viên bán thời gian bình thường sao?

- Em thấy nhân viên bán thời gian nào mua được nhà ở trung tâm Đế Cung không?

Minh Anh thất thần quay trở lại vị trí lái, ánh mắt vẫn chưa hoàn hồn với những gì Khánh Tường vừa trả lời. Cậu ta vẫn tưởng chị lại muốn chơi đùa với Minh Hào, một người bình thường như bao người chứ không xác định lâu dài, nào ngờ anh ta không hề đơn giản như Minh Anh nghĩ. Đã vậy chị còn bảo gọi anh ta là anh rể nữa chứ.

Chả lẽ là thật?

- Không tính dừng xe cho chị xuống à? Tới nơi rồi.

Bây giờ Minh Anh mới hoàn hồn lại, cậu ta vốn định xuống xe mở cửa cho Khánh Tường nhưng cô đã nhanh chân xuống trước rồi. Minh Anh đành tạm biệt chị rồi ra về cùng với mớ suy nghĩ hỗn độn.

Khánh Tường vừa bước vào nhà của Minh Hào. Lập tức mùi hương quyến rũ của đồ ăn đã phảng phất trong ngôi nhà rồi.

Hôm nay những người phục vụ trong ngôi nhà được một phen hết hồn. Ông chủ của họ đích thân xuống bếp nấu đồ ăn, tự tay chuẩn bị từ nguyên liệu cho đến khi thành phẩm. Tất cả đều dành cho một người. Chỉ cần một điều nhỏ nhặt như thế này thôi đã khiến cho bọn họ biết được vị trí của cô gái kia trong lòng của ông chủ cao như thế nào rồi.

Tất cả đều dặn lòng không được làm gì phật ý của Khánh Tường nếu không muốn bị đuổi việc.

Khánh Tường bước từng bước nhẹ nhàng về phía Minh Hào, cố gắng không gây ra tiếng động để khiến cho Minh Hào bất ngờ. Đôi bàn tay mềm mại của người phụ nữ vòng qua vòng eo rắn chắc của người đàn ông. Khánh Tường tựa đầu vào lưng Minh Hào, hai tay vô thức siết chặt eo anh.

- Làm sao? Mệt rồi hả?

Minh Hào xoay người lại ôm trọn Khánh Tường vào lòng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Chất giọng trầm ấm quen thuộc khiến cho Khánh Tường cảm thấy dễ chịu.

Bạn nhỏ vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của anh rồi lắc đầu. Sau đó mới nói.

- Không mệt! Em chỉ đang sạc pin thôi.

- Anh là cục sặc của em ư?

Bạn nhỏ nào đó gật gật đầu, sau đó lại vùi đầu làm nũng như một chú mèo nhỏ trong lòng Minh Hào, khiến cho anh bật cười. Minh Hào kéo Khánh Tường ra khỏi lồng ngực của mình, sau đó cúi người xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

- Thế nào? Đã nạp đầy pin chưa?

Bạn nhỏ kia thấy Minh Hào cưng nựng mình thì tiếp tục làm nũng, cô lắc đầu.

- Chưa đủ! Muốn thơm thơm nữa cơ.

Sau đó còn chu chu cái môi lên để khiêu khích Minh Hào nữa chứ.

Tiểu yêu tinh muốn chết rồi đúng không?

- Em đúng là đồ tham lam.

Nói rồi Minh Hào bế bổng Khánh Tường lên chiếc sofa to lớn được đặt ở giữa phòng khách, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống rồi hung hăng cắn xé đôi môi khiêu gọi kia. Nụ hôn của Minh Hào rất sâu và tràn ngập sự ngọt ngào dành cho Khánh Tường.

Cô nhóc này hôm nay to gan lắm!

- A!

Nghe tiếng hét the thở của Khánh Tường vang lên, Minh Hào mới luyến tiếc bỏ ra, nhưng rồi đập vào mắt anh là khuôn mặt phụng phịu của bà xã nhỏ.

- Anh không thương em!

- Không thương em thì thương ai?

- Thương em là cắn em như vậy sao? Chảy máu rồi đây này.

Khánh Tường hờn dỗi nhìn Minh Hào, cặp má phúng phính phồng lên nhìn yêu không chịu nổi.

- Đây là hình phạt dành cho em. Em nên biết một điều rằng sức kiềm chế của anh có giới hạn. Đừng khiêu khích anh.

Bạn nhỏ kia nghe xong liền im thin thít không dám hó hé một lời nào. Nếu cãi tay đôi với Minh Hào thì cô sợ mình sẽ bị ăn thịt mất thôi.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của bà xã thì Minh Hào bế Khánh Tường đặt lên đùi mình, sau đó vòng tay ôm eo cô.

- Đừng đi làm nữa. Ở nhà anh nuôi.

Nhìn Khánh Tường mệt mỏi như vậy trong lòng Minh Hào không thoải mái chút nào.

- Nhưng..

- Tiền trong thẻ không đủ cho em sai sao? Mai anh bảo Hoàn Kim chuyển thêm cho em.

- Không phải!

- Vậy lý do là gì?

Minh Hào khó hiểu nhìn Khánh Tường, sợ anh không nuôi nổi cô sao? Bà xã của anh thật là...

- Minh Hào! Anh như thế không sợ em hư sao?

Minh Hào khẽ cười, anh vịn về bàn tay mịn màng của Khánh Tường trong tay. Sau đó cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn.

- Tại sao phải sợ? Cái chính là anh muốn nuông chiều em cả đời.

- -----

Lâu lâu để các cậu ăn bánh ngọt một bữa cho đã nê

Do có nhiều bạn hỏi FB của Minh nên Minh sẽ bật mí cho các bạn. Có điều FB của Minh dùng để kinh doanh cho nên bạn nào cảm thấy không phiền thì có thể add. FB: Bảo Trâm (Nhật Minh Store) bạn nào add thì ỉb để Minh biết nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Quậy phá quán bar của Hắc Đế

Khánh Tường bước ra khỏi phòng tắm với chiếc áo choàng quấn quanh người, kèm theo một chiếc khăn lông để lau đi những giọt nước còn vương trên tóc.

Bữa tối vừa nãy tràn ngập kẹo ngọt khiến cho Khánh Tường nghĩ rằng mình sẽ bị sâu răng vì bị anh cho ăn kẹo mất thôi. Nhưng không thể phủ nhận tài nấu nướng của anh yêu ngày càng tăng, và chiêu thức tán tỉnh cũng không có dấu hiệu giảm đi à ghen.

Đôi chân thon dài từng bước tiến về bàn ở phía đối diện, Khánh Tường mở macbook ra rồi bắt đầu làm việc.

Những ngón tay mềm mại bắt đầu nhảy múa trên bàn phím, tạo ra những âm thanh lạch cạch rất vui tai.

Đột nhiên di động của cô rung nhẹ và phát ra tiếng kêu báo hiệu có tin nhắn được gửi tới.

[150 gặp nhau ở quán cà phê trên đường Y khu phố X.

Lưu ý: Không chơi giờ dây thun.]

Người gửi: Tên đáng ghét khó ưa.

Đọc đoạn tin nhắn đó mà Khánh Tường muốn đập đầu vào gối chết quách đi cho rồi. Cái lưu ý đó là gì? Âm chi cô thường xuyên trễ giờ sao? Cùng lắm là có một lần cô cho hấn chờ 2 tiếng thôi mà =3= lần đó là sơ ý. Thế mà cũng nhắc đi nhắc lại hoài.

Thật nhỏ nhen quá đi.

[Anh mới là người chơi trò dây thun đó!!!!]

Phải thêm thật nhiều dầu than để anh ta biết được cô đang tức tối cỡ nào.

Người gửi: Bạn nhỏ cute đáng yêu.

[Anh? Em có nhầm không? Ai là người để cho tôi chờ 2 tiếng?]

[Anh đừng nhắc lại nữa được không? Nhỏ nhen quá đi -.-]

[Honey! Nhớ tới đúng giờ. Bây giờ tôi bận rồi. Nói chuyện với em sau]

[Anh cút đi]

[Hừm? Em muốn bị phạt?]

Khánh Tường lập tức ném di động lên giường, hoàn toàn ngó lơ tin nhắn của Jame. Gì mà honey chứ, nghe mà nổi hết da gà. Ngay cả anh yêu của cô còn chưa gọi cô bằng cái tên đó nữa.

Cô với tên đáng ghét đó dù gì cũng là quá khứ rồi. Tốt nhất đừng ngọt ngào như lúc trước.

Ở một quán bar sầm uất ở trung tâm thành phố, cuộc chơi đã chính thức bắt đầu. Tiếng nhạc xập xình sôi nổi khiến cho con người nhún nhảy theo điệu nhạc, những bộ quần áo mỏng manh khiêu gợi, những ánh mắt gợi tình của người đàn ông đang muốn tìm kiếm bạn tình cho một đêm thác loạn. Những điệu nhảy sexy của vũ nữ khiến cho dục vọng của đàn ông ngày càng sôi sục và cái thứ ở giữa hai chân đã sắp không kiềm chế nổi nữa rồi.

Đây đúng là nơi thích hợp để buông thả bản thân và để cho dục vọng chiếm hữu con người. Những ánh đèn mờ ảo dường như càng kích thích cho chuyện này xảy ra nhanh hơn.

Choang.

Tiếng đổ vỡ chói tai vang lên trong không gian ồn ào dường như không thu hút được nhiều sự chú ý cho lắm. Thế nên một cuộc ẩu đả đã xảy ra.

- Chúng mày! Phá nát cái quán bar này cho tao.

- Tuân lệnh đại ca

Một nhóm người đang đập phá đồ đạc và đe dọa những người xung quanh. Cầm đầu là tên đại ca xăm trổ bặm trợn, trông rất hung dữ.

- Các anh là ai? Yêu cầu ngừng ngay hành động này lại.

- Một thằng bảo vệ còn con mà dám ra lệnh cho tao sao?

Bảo vệ của quán chạy ra ngăn cản nhưng cũng bị hấn ta đánh cho sứt đầu, dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống khiến cho khuôn mặt trở nên kinh hãi vô cùng.

- Tao thích thì tao phá đấy! Tụi mày làm gì được tao? Có ngon thì gọi thằng quản lý ra đây nói chuyện với tao.

Tên đại ca xăm trổ ngồi gác chân lên bàn, trên tay cầm ly rượu đỏ chót vừa lấy được từ tay một vị khách khác. Hấn ta ngửa cổ uống một ngụm sau đó phun thẳng ra ngoài, khuôn mặt bặm trợn ném chiếc ly xuống đất.

- Rượu này cho chó uống à? Buồn nôn chết đi được.

- Hahaha đại ca nói đúng.

Tiếng cười chế nhạo của bọn đàn em hòa theo hấn ta. Khiến cho hấn càng đắc thắng hơn.

Trong khung cảnh hỗn loạn đó lại có một người hết sức bình tĩnh, anh ta từng bước tiến tới chỗ tên đại ca kia đang ngồi mà trong lòng không hề có một chút sợ hãi hay e dè gì cả. Thân ảnh cao ngạo và khí chất có thể ép chết hấn trong vòng một nốt nhạc.

- Thật ngại quá! Rượu của quán chúng tôi nhập từ nước ngoài về đây. Tất cả đều là loại thượng hạng. Cho nên những con người thấp kém và ngu ngốc thì làm sao có thể thưởng thức được mùi vị đặc trưng của chúng.

Bất ngờ vì có người dám chửi hấn là ngu ngốc và thấp kém, tên đại ca tức giận đứng phắt dậy rồi đập vỡ chai rượu trên tay. Sau đó gào thét xông ra trước mặt anh ta để đe dọa.

- Mày là thằng nào?

Saint cười khẩy trước thái độ ngông cuồng của tên đại ca, tưởng rằng anh sẽ sợ trước sự uy hiếp của con con này sao? Đúng là ngu ngốc.

- Không phải anh muốn gặp quản lý sao? Là tôi đây! Anh muốn bồi thường sao?

Nói rồi Saint cầm lấy chiếc máy tính trên bàn pha chế rồi bắt đầu tính tổng thiệt hại, sau đó đưa ra cho tên đại ca xem.

- Tổng thiệt hại là một trăm triệu, anh muốn chuyển khoản hay trả tiền mặt?

- Một trăm triệu? Sao mày không đi ăn cướp luôn đi.

Nhìn thấy vẻ mặt sắp sửa đánh người của tên đại ca, Saint đẩy ngọng kính lên, đôi môi mỏng đã nhếch lên từ bao giờ, anh ta khởi động người khiến cho tứ chi kêu rôm rốp.

Ái chà! Lâu rồi không hoạt động nên thân thể cũng hơi cứng lại rồi.

- Anh giai à! Một đêm làm việc của chúng tôi có khi còn hơn cái con số một trăm đấy. Số tiền của con này tôi chỉ lấy để đền bù cho những chiếc ly và chai rượu anh làm vỡ mà thôi, à quên mất. Bảo vệ của chúng tôi bị anh đánh như thế thì cũng cần phải nằm bệnh viện dưỡng thương một hai tháng nữa chứ. Cho nên tổng cộng là một trăm năm mươi triệu nhé.

- Tụi mày giỡn mặt với tao à? Biết tao là ai không? Tao là đàn em của Salomon đấy.

Tên đại ca hung hăng ném chai rượu về phía Saint nhưng anh chàng đã nhanh chóng né được. Một tiếng choang lại phát ra.

Saint liếc nhìn về phía sau, nhìn thấy một chai rượu trên kệ bị làm cho vỡ toang, anh chàng nhẹ nhàng nói ra vài chữ.

- Bây giờ là hai trăm triệu.

- Một đồng tao cũng không trả đấy. Mày làm gì được tao?

Chớp mắt một cái Saint đã đứng ở phía sau lưng tên đại ca. Bây giờ anh chàng không còn đáng vẻ ung dung như ban nãy nữa mà thay vào đó là vẻ mặt của âm tri địa ngục. Một con quỷ khát máu.

- Vậy thì lấy mạng của mày thế vô

Con dao sắc bén đang được Saint quay trên tay, tay còn lại nắm lấy tóc tên đại ca mà giật ngược về phía sau.

- Bước tới một bước tao rạch một đường.

Bọn đàn em đang tính xông lên giải nguy cho đại ca cũng đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích nữa.

- Mày có biết đụng vào người của Salomon sẽ có kết cục gì không?

Tên đại ca vẫn khua môi múa mép, hần vẫn cho rằng lấy danh nghĩa Salomon, một tổ chức hiện đang làm mưa làm gió trong thế giới ngầm sẽ khiến cho Saint run sợ.

Thế nhưng đáp lại hần ta lại là một tràng cười sáng khoái của Saint.

- Thế mày có biết quạ quá trên địa bàn của Hắc Đế thì sẽ có kết cục gì không?

- Hắc Đế? Không phải Hắc Đế run sợ trước thế mạnh của Salomon nên đã cụp tai về ở ẩn rồi sao? Bây giờ tại mày có khác gì rắn mất đầu đầu mà điều võ gương oai ở đây?

Phập!

Con dao sắc bén xuyên qua lớp da mỏng manh trên khuôn mặt tên đại ca. Một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng hần ta. Con dao đã ghim sâu vào lớp da nằm cạnh cái miệng dơ bẩn của hần.

- Một món đồ chơi nhỏ nhoi mà cũng dám lên tiếng?

Chất giọng khàn khàn cùng với nụ cười mỉa mị của Saint thật khiến cho người ta tưởng tượng ra khung cảnh một con ác quỷ chuẩn bị đem linh hồn của người này rời khỏi dương gian để dấy vô hành hạ dưới chốn âm ti.

Khung cảnh đầm máu khiến cho mọi người sửng sốt, con dao vẫn nằm im trên miệng của tên đại ca, một nhóm người mặc áo đen từ đâu bước tới giữ chặt cơ thể của hần ta lại. Nếu để ý thì sẽ thấy trên mu bàn tay của họ có mang hình xăm đặc trưng của Hắc Đế, một con rồng đang cuộn người ngủ say.

Saint cởi chiếc áo trên người tên đại ca sau đó dùng con dao giải phẫu của bác sĩ rạch từng đường trên bụng khiến cho hần là oai oái. Sau đó anh ta đổ rượu lên trên vết thương khiến cho vùng bụng truyền lên đại não cơn đau xót như hàng nghìn cây kim đang đâm vào cùng một lúc vậy.

Dường như thấy chưa thỏa mãn, Saint cho người mang tới cho anh ta bịch muối trắng. Sau đó đổ xuống vết thương một lượng muối không hề nhỏ. Khiến cho tên đại ca gào lên một tiếng rồi ngất lịm đi trong đau đớn.

Saint nhếch môi cười rồi đập hần ta vang ra một bên.

- Làm vậy với Hắc Đế không thể sống tốt, hôm nay bốn thiếu gia vui cho nên sẽ tha tội, chỉ cắt mất cái lưỡi chó chết của mày mà thôi.

Nói rồi xoay lưng bỏ đi trước hàng trăm con mắt run sợ của mọi người. Đúng là Saint đã nương tay, bằng không thì người này đừng mong sống sót ra khỏi đây.

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Saint, anh ta cười cợt rồi hỏi.

- Sao lại dùng muối đổ lên người anh ta, làm tôi đây tò mò.

Saint quay sang người đàn ông, khuôn mặt không mấy vui vẻ nói.

- Tại vì cách nói chuyện của nó quá nhạt, nên thiếu gia đây bỏ thí cho ít muối để cuộc đời mặn mà thêm thôi.

- -----

Các bạn à, sau bao ngày suy nghĩ thì Minh đã biết tại sao các bạn không kiểm thấy FB của Minh rồi. Đơn giản vì nó là Face ảo:)) không có bạn chung người lạ sẽ không kiểm thấy. Mấy cậu có chơi instagram không? Follow: th_tram đi rồi ib gửi link FB để Minh add nè ~~~~~

À mà đầu tháng 5 Minh thi cho nên khoảng thời gian đó có thể sẽ không ra chap được nhé.

Lời cuối: Nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nhaaaa ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Bé yêu nóng nảy quá!

- Chủ tịch! Ngày mai tập đoàn X sẽ có một buổi tiệc. Họ đã gửi thiệp mời cho chúng ta rồi. Anh có muốn đi không?

Thư kí Kim nghiêm túc đứng một bên thông báo lịch trình cho Minh Hào, tờ giấy trên tay Hoàn Kim rất dài và dày đặc con chữ, có thể thấy được công việc của công ty ngày càng bận rộn rồi.

- Là tập đoàn của Phi Hùng sao?

- Đúng thế!

Hoàn Kim thấy Minh Hào trầm ngâm một hồi lâu như đang suy nghĩ về một vấn đề quan trọng nào đó. Anh ta dè dặt hỏi.

- Chủ tịch... có chuyện gì sao?

- Những bữa tiệc như vậy thường diễn ra rất lâu, tôi không muốn để Bảo Bảo ở nhà một mình. Sẽ rất chán

Rầm!

Thư kí Kim té ngã về phía sau khi nghe câu nói ngây thơ thốt ra từ miệng của vị chủ tịch đáng kính. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Chủ tịch yêu chiều người con gái ấy tới nỗi không màng đến việc chính sự luôn rồi sao? Một bữa tiệc quan trọng như thế có thể so sánh với tâm trạng của Khánh Tường ư?

Chuyện này không ổn rồi!

- Cùng lắm thì để cô ấy ở nhà xem phim. Chứ bữa tiệc này rất quan trọng đối với công ty chúng ta. Phi Hùng là nhân vật lớn tiếng cho nên rất nhiều nhà đầu tư sẽ tham gia. Anh không muốn đánh mất cơ hội tốt này sao?

Minh Hào liếc nhìn Hoàn Kim bằng ánh mắt sắc bén khiến cho anh ta khẽ run người.

- Người theo chủ nghĩa ế bền vững như cậu thì làm sao mà hiểu được.

Á hự! Câu nói vừa rồi của Minh Hào không khác gì một con dao sắc bén đâm xuyên vào tâm hồn mong manh yếu đuối của Hoàn Kim.

Thư kí Kim ôm tim đau đớn, khuôn mặt nhăn nhó thấy thương. Chủ tịch à! Anh có thể nói giảm nói tránh được không? Quá phũ phàng.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp rút của người đàn ông. Anh ta nhanh chóng đi vào phòng làm việc của Minh Hào với khuôn mặt hết sức lo lắng. Bước vào phòng, liếc nhìn thấy thư kí Kim vẫn đang ôm tim làm cái trò khi thì Peter lạnh giọng ra lệnh.

- Tôi có chuyện cần bàn với Minh Hào, anh ra ngoài!

Nhìn vẻ mặt khó ưa của Peter, Hoàn Kim bĩu môi chê bai rồi phải mông bước ra ngoài. Hoàn toàn không thèm để ý tới Peter.

- Có chuyện gì mà cậu đến tìm tôi gấp như vậy? Rảnh rồi quá không có gì làm à?

- Rảnh rồi cái cục shit! Bây giờ cậu còn ung dung được à? Quán bar ở đường Y đêm qua bị người của Hắc Đế tới phá kia.

Peter hận không thể xông tới đập cho Minh Hào vài cái. Con người khi yêu đều quên hết mọi sự xung quanh. Đêm qua ôm người đẹp ngủ ngon lắm hay sao mà bây giờ lại điềm tĩnh như thế chứ?

- Cậu nói thật?

- Tôi đùa cậu làm gì?

Peter lườm Minh Hào, cho dù tôi rảnh cũng không đem chuyện quốc gia đại sự ra đùa nhé.

Không chần chờ gì nữa, Minh Hào lập tức đứng phắt dậy rồi đi ngang qua người Peter, đôi chân thon dài đang bước từng bước gấp rút ra ngoài. Hoàn toàn coi Peter là không khí.

- Này này! Chờ tôi!

Mỗi khi đụng tới chuyện của Salomon thì Minh Hào lập tức biến thành một người khác. Và còn không thèm để ý tới người xung quanh nữa. Peter lắc đầu rồi nhanh chóng theo chân của Minh Hào ra ngoài.

Bên trong chiếc Ferrari LaFerrari Aperta màu đen quyền lực. Có một người phụ nữ xinh đẹp ngồi ở vị trí tài xế, mái tóc buông thả sau lưng một cách thoải mái, trên khuôn mặt có đeo một chiếc kính mát bản to. Ngón tay thon dài đang gõ theo nhịp trên vô lăng.

Chiếc xe lao vun vút trên đường cao tốc. Thu hút mọi ánh nhìn của người đi đường vì thương hiệu nổi tiếng của nó.

Trong đầu Khánh Tường vẫn còn vấn vương những câu nói ban nãy của Jame.

- Saint nhớ em rồi!

- Hôm qua quán bar của em bị người của Salomon phá.

- Bữa tiệc sẽ diễn ra vào chiều tối, nếu được thì dẫn nó theo đi.

Sau một hồi ngồi nghe Jame giáo huấn thì Khánh Tường cảm thấy Jame nói không sai! Cô đã vô trách nhiệm quá rồi.

Thôi thì... chơi chán rồi thì về vậy. Khánh Tường lắc đầu liên tục cho tỉnh táo. Sau đó điều chỉnh tâm trạng cho bình thường trở lại, cô lập tức tăng tốc như một tia chớp để lao đi.

Chưa đầy ba mươi phút sau, chiếc Ferrari LaFerrari Aperta màu đen đã yên vị trước bãi đỗ của quán bar lớn nhất nhì ở thành phố này. Khánh Tường thong thả bước xuống xe nhưng không quên cầm theo một cái mặt nạ để che đi nửa khuôn mặt của mình.

- Quán hôm nay không mở, mời quý khách ngày mai hãy đến.

Vừa bước được mấy bước đã bị bảo vệ ngăn lại. Anh chàng này chỉ cần thấy người bước tới là đã ngăn cản, chưa cần nhìn khuôn mặt người này ra sao.

- A Tâm! Không tiếp tôi sao?

Anh bảo vệ ngăn người khi nghe có người gọi tên mình, nhất là cái tên thân mật nữa chứ. Ở đây chỉ có hai người gọi anh là A Tâm, một là Saint còn một là... Hắc Đế.

A Tâm nhìn người trước mặt mà cơ thể run run, chiếc mặt nạ đính kim cương này cũng chỉ có một mình Hắc Đế mới được đeo. Vậy Hắc Đế thật sự trở về rồi. Ôi anh ta mừng muốn khóc luôn ấy chứ.

- Sao? Không định cho tôi vào à?

- Không có không có. Mời ngài vào.

A Tâm lén lau đi giọt nước đang chực chờ ở khoé mắt, sau đó lập tức đi theo sau lưng Khánh Tường.

- Cậu là trẻ con à. Nín đi.

- Hắc Đế! Tôi không khóc. Chỉ là bụi bay vào mắt thôi.

Nghe lời phản bác vô lý của A Tâm mà Khánh Tường phì cười.

- Saint đâu?

- Quản lý đang tiếp khách trên phòng VIP. Nghe bảo hôm nay người của Salomon tới. Tôi đưa người tới phòng điều khiển nhé.

- Không cần đâu. Lấy cho tôi một ly whisky.

- Chuyện này... đêm qua bị người ta phá nên whisky đã không còn một chai nào cả.

Khánh Tường nhìn bộ dạng dè dặt của A Tâm thì trong lòng đã nổi lên một con tò mò. Cô nhanh chóng tra hỏi A Tâm.

- Chuyện gì đã xảy ra? Tôi muốn biết.

Câu nói đơn giản này của Khánh Tường đã khơi dậy con người thật của A Tâm, một người ngồi buồn dựa lê không khác gì những bà thím ngoài chợ.

A Tâm kể lại chuyện đêm qua với tâm tình hết sức phấn khởi, kiểu như cái miệng của anh ta đã bị phong ấn bao lâu bấy giờ mới được giải trừ. A Tâm kể rất chi tiết, nhất là đoạn Saint hành hạ tên kia. Khuôn mặt của anh ta rất thích thú.

Đang say sưa kể thì ba người đàn ông ra khỏi phòng VIP. Khánh Tường đưa mắt sang thì chợt giật mình, cô nhìn thấy bóng dáng cao ngạo của Minh Hào từ từ bước ra khỏi phòng.

Anh yêu là người của Salomon? Vậy thì đám người đột trước tới tiệm thú cưng tìm cô là do Minh Hào sai bảo?

Thật bất ngờ!

Tiền bọn họ ra ngoài rồi Saint quay trở về phòng, khuôn mặt lãnh khốc không còn vui vẻ như trước nữa khiến cho Khánh Tường hơi chạnh lòng.

Bé yêu của cô bị làm sao vậy? Ai daaa tất cả là do cô ham yêu đương mà ra. Cô thật sự rất hư rồi!<<

- Hắc Đế! Có cần tôi báo với quản lý rằng người đã trở về không?

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của Saint, A Tâm cũng không yên lòng.

- Không cần!

Nói rồi Khánh Tường quan sát xung quanh, cô thấy trong quán chỉ còn một mình A Tâm và Saint thì đã tháo chiếc mặt nạ ra, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người đã nhanh chóng xuất hiện khiến cho A Tâm ngẩn người.

Thật đẹp! Hắc Đế thật sự rất đẹp.

Không nhanh không chậm tiến về phía căn phòng, Khánh Tường nhẹ nhàng gõ ba tiếng lên cửa phòng của Saint.

- Cút ra ngoài!

Chất giọng đe dọa của Saint vang vọng ra ngoài, anh ta không thích bị làm phiền trong thời gian này.

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên nhưng không nói gì, khiến cho Saint càng tức giận hơn.

- Cút! Bằng không tôi sẽ bắt cóc mấy người.

Lời đe dọa sắc mùi thuốc súng của Saint dường như không có trọng lượng với người gõ cửa. Tiếng gõ ngày một nhanh và vội vàng hơn, dường như muốn trêu tức Saint.

Cánh cửa lập tức được mở ra, khuôn mặt lãnh khốc vô tình kèm theo ánh mắt hung ác của Saint xuất hiện khiến người khác phải run sợ. Thế nhưng ánh mắt hung ác ấy lại tròn tròn lên vì ngạc nhiên, vẻ mặt đáng sợ ấy không còn nữa và thay vào đó là vẻ mặt bàng hoàng.

Khánh Tường đứng trước cửa nở nụ cười yêu nghiệt với Saint, để lộ ra chiếc răng khểnh xinh chết người. Chất giọng ngọt ngào quen thuộc mà đã lâu lắm rồi Saint không được nghe lại vang lên.

- Bé yêu muốn bắt cóc chị sao?

- -----

Mai tui thi rồi mà vẫn cắm mặt vào máy gõ truyện đây. Haizzzz cũng vì mê quá không kiểm chế được.

Nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nhé ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Minh Anh bị ghẻ lạnh (1)

Saint đứng như trời trồng, khuôn mặt vẫn giữ vẻ hoang mang lúc đấy. Bàn tay trắng nổi nhiều gân xanh rụt rè giờ lên.

Khánh Tường hiểu Saint vẫn chưa tin rằng cô đã quay về nên vẫn đứng yên trước mặt anh chàng. Và rồi ngón tay lạnh băng của Saint chạm vào khuôn mặt của cô, lúc này anh chàng mới bừng tỉnh và xác nhận được đây là người thật chứ không phải mơ.

- Chị...

- Chị đây!

Lời nói của Saint có hơi run run, giống như cảm xúc bây giờ của anh ta. Khánh Tường không ngần ngại mà ôm chầm Saint vào lòng, ai có thể tin được Saint lại có một mặt yếu đuối như thế này cơ chứ. Nếu đồn ra ngoài thì người ta cười cho thoải mái.

- Thật sự xin lỗi em.

Do chênh lệch nhau về chiều cao nên khi ôm Khánh Tường chỉ đứng tới vai của Saint, chất giọng ngọt ngào quen thuộc lại len lỏi vào vành tai của Saint. Toàn thân của Saint lại run nhẹ.

- Em tưởng chị không cần em, em nghĩ chị giống như những người kia bỏ rơi em một lần nữa. Em thật sự rất sợ.

Nghe lời nói tha thiết của Saint khiến cho Khánh Tường có một chút đau lòng. Bé yêu coi trọng cô như thế sao? Cô không nghĩ tới địa vị của mình trong lòng Saint lại cao như thế.

- Sẽ không.

Khánh Tường thả thả vào tai Saint hai chữ nhẹ như lông hồng, lời nói đó như có ma lực khiến cho tâm trạng của anh chàng bình ổn hơn rất nhiều.

Đang vỗ về Saint thì bên tai Khánh Tường truyền đến tiếng vỗ tay, một thân ảnh của người đàn ông đang đi về phía hai người.

- Tình cảm quá nhi? Không ngờ Saint mà cũng yếu đuối như thế.

Nghe câu nói mang tính châm chọc của người đàn ông, Saint lập tức nhìn chăm chăm vào người đó, sau đó chất giọng khàn khàn vang lên.

- Cậu ngứa đòn rồi đúng không?

Nghe câu nói sắc mùi thuốc súng của Saint, người đàn ông cũng không vừa, anh ta gân cổ lên cãi tay đôi với Saint.

- Có ngon thì nhào vào, bổ vủ cho không trượt phát nào nhé.

Saint buông Khánh Tường ra rồi xắn tay áo lên chuẩn bị cho con người hung hăng kia một trận. Thấy tình hình không ổn, Khánh Tường lập tức kéo Saint lại rồi quay sang nhắc nhở người đàn ông.

- Minh Anh! Còn như vậy một lần nữa là chị để Saint cho em mềm xương đấy.

- Chị! Chị là chị của em hay chị của nó.

Bỗng nhiên bị chị mình nhắc nhở Minh Anh lập tức gầy nãy lên đòi công bằng. Rõ ràng đây là chị của cậu ta mà sao lại bênh vực cho cái tên khó ưa kia?

- Đương nhiên là chị của tôi.

Saint nhìn bộ dạng trẻ con của Minh Anh bây giờ mà lửa giận trong lòng cũng nguôi bớt đi. Anh đây không chấp nhất với con nít!

- Ngủ đi rồi mơ nhé.

- Cậu...

- Muốn đánh nhau thì ra ngoài quán mà đánh. Đừng có ngồi đây mà đấu võ mồm.

Khánh Tường lườm nguýt nhìn hai con người trẻ con này. Hai đứa nó suốt ngày cứ như chó với mèo, choảng nhau suốt.

- Nể mặt chị nên tôi tha cho cậu lần này đấy. Lần sau đừng hòng.

Minh Anh mặt dày đổi trắng thay đen một cách trắng trợn, sau khi chọc tức Saint xong thì phui mông chạy lại chỗ Khánh Tường đang ngồi mà mè nheo.

- Chị! Mai buổi tiệc bắt đầu rồi. Ivan đã thiết kế trang phục cho chị, chị thấy vừa mắt không?

- Đã thiết kế xong rồi sao?

- Đúng thế! Có chuyện gì ư?

- Muốn bảo Ivan thiết kế một bộ âu phục cho nam.

Nghe tới đây Minh Anh có hơi ái ngại, cu cậu gãi đầu cười.

- Chị à! Không cần thiết kế âu phục cho em làm gì. Em vừa mua vài bộ rồi.

Khánh Tường nhìn Minh Anh bằng ánh mắt khó hiểu. Kiểu nó đang nói gì vậy?

- Ai bảo thiết kế cho em? Chị bảo thiết kế cho Saint cơ mà.

Đoàng!

Câu nói vừa rồi của Khánh Tường không khác gì một cái tát vủ vào mặt Minh Anh. Cu cậu vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Cho em ư?

Saint bụng đĩa hoa quả được cắt tỉa gọn gàng và xinh xắn ra chỗ Khánh Tường khiến cho cô thích thú.

Oa! Toàn là trái cây cô thích không à.

- Mai đi dự tiệc với chị!

- Vậy còn em?

Minh Anh bất bình lên tiếng, người đi cùng chị phải là anh mới đúng chứ.

Khánh Tường chả buồn liếc Minh Anh đến một cái, toàn bộ sự chú ý đã bị đĩa trái cây thu hút rồi.

- Em đi cũng được.

Minh Anh lập tức trôi dạt về một miền kí ức lạ. Trong đầu cu cậu bây giờ chỉ còn lưu nhớ đúng một câu nói. Em đi cũng được. Cũng được? Cũng được là thế nào? Anh đây chỉ là người tạm bợ thôi sao?

Minh Anh chính thức bị cho ra rìa!

- Vừa nãy người của Salomon tới để làm gì vậy?

Khánh Tường vừa ăn vừa trò chuyện với Saint, có vẻ như đã quên mất sự hiện diện của bạn nhỏ kia rồi.

- Hồi lí đó tại sao chúng ta lại quậy phá quán bar của họ. Em bảo đó bên họ gây sự trước, nhưng hai người này có vẻ rất bất ngờ. Có thể tên gây sự hôm qua chỉ là dựa hơi làm bậy mà thôi

- Em phá quán bar của họ sao?

Saint nhún vai bình tĩnh. Làm như đây là chuyện nên làm vậy.

- Có qua có lại thôi, ban nãy em mới đòi tiền bồi thường. Tính tổng thiệt hại và lãi là ba trăm. Họ cũng đã thanh toán rồi.

Nghe Saint nói chuyện một cách bình thản thì chiếc xiên trên tay Khánh Tường rớt xuống vì bất ngờ. Không ngần ngại để lộ ra ánh mắt tán thưởng dành cho Saint.

- Biết kinh doanh! Giỏi lắm. Không như ai kia.

Bạn nhỏ ngồi không cũng bị trúng đạn, ôm tim đau đớn ngồi cách xa Khánh Tường hơn để tránh bị tổn thương.

- Nhưng đêm qua em tới quán bar của họ để phá mà họ vẫn chịu bồi thường sao?

Nghĩ tới đây Khánh Tường vẫn rất thắc mắc và khó hiểu. Saint nghe câu hỏi của Khánh Tường thì bình thản xiên vào miếng dưa hấu mọng nước trên đĩa, khiến cho dòng nước màu đỏ chảy loang ra đĩa.

- Nói phá thì hơi quá, em chỉ đem cái xác của tên gây sự hôm qua đặt trước cửa quán bar thôi mà. Có điều tên đó đã chết vì mất quá nhiều máu nên nhìn hơi kinh dị một xíu thôi.

Nói tới đây Khánh Tường đã tưởng tượng ra một cái xác mà bụng bị rạch nhiều đường kèm theo chút rượu và muối nữa chứ. Theo như lời kể của Minh Anh thì là vậy.

Thú vị đấy bé yêu à.

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nhé mấy tình iu ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Một chút mật ngọt

Thoáng một cái mà đã tới ngày bữa tiệc của Jame diễn ra rồi, thời gian đúng là trôi qua nhanh như chó chạy ngoài đồng.

Hôm nay Minh Hào chủ động về sớm nấu bữa trưa cho bà xã nhỏ, điều này lại một lần nữa khiến cho gia nhân ghen tỵ tới phát điên.

Ai có thể nghĩ được ông chủ lại đối xử dịu dàng về hết mực cưng chiều cô gái này như vậy cơ chứ. Nhưng chỉ có điều cô gái này không xứng với ông chủ của bọn họ.

- Bảo Bảo! Lại đây ăn cơm.

Minh Hào tháo chiếc tạp dề ra rồi treo nó lên tường, vừa tiện tay chuẩn bị thêm cho Khánh Tường ít trái cây để tráng miệng.

Bạn nhỏ nào đó đang ngồi xem ti vi nghe thấy tiếng gọi của anh liền lao tới như một con gió, ngoan ngoãn ngồi yên để anh phục vụ.

- Món em thích nhất nè, ăn nhiều vô một chút cho mập.

Minh Hào loay hoay chuẩn bị một số thứ rồi liên tục gấp thức ăn vào bát của Khánh Tường nhưng cô cứ ngồi im nhìn anh.

Minh Hào nhướn mày nhìn bà xã, ánh mắt đó của cô có nghĩa là gì? Sao anh lại cảm thấy một chút gì đó hơi... biến thái.

- Ai daa, không hiểu vì sao anh ngày càng hấp dẫn em nha. Ngồi nhìn anh thôi cũng muốn no rồi.

Minh Hào phì cười, tưởng chuyện gì to tát lắm chứ. Hóa ra là vậy.

- Nhìn là muốn no? Bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống anh của em sao?

- Ý anh là ánh mắt của em biến thái lắm sao?

Khánh Tường hí cặp mắt to tròn của mình lại liếc Minh Hào. Đây là ánh mắt thương thức chứ không phải biến thái nha.

Bạn nhỏ ngồi đối diện Khánh Tường không ngần ngại mà gật đầu cái rụp.

Khánh Tường:"..." Anh là đồ xấu xa.

Không thèm cãi tay đôi với Minh Hào, Khánh Tường tập trung vào chuyên môn yêu thích của mình. Đó là ăn và ăn, nhất là thức ăn đó Minh Hào nấu.

Nhìn vào bát cơm của mình mà Khánh Tường giật mình. Đây là bát cơm hay núi thức ăn? Anh gấp thức ăn cho cô khi nào vậy?

- Anh gấp đồ ăn cho em lúc nào mà em không để ý vậy.

Minh Hào uống một ngụm nước sau đó trả lời câu hỏi của cô.

- Gấp từ khi em còn mãi mê nhìn anh bằng cặp mắt biến thái đó:>

Nghe xong Khánh Tường chỉ biết câm nín chứ không biết nói gì nữa. Thôi được rồi! Em sai!

Minh Hào nhìn thấy Khánh Tường đang khổ sở với núi thức ăn thì phì cười. Sau đó còn gấp cho cô miếng thịt gà bự bự nữa chứ.

- Không ăn hết sẽ không được coi ti vi.

- Anh! Em sẽ mập đấy.

Khánh Tường lập tức phản bác lời yêu cầu của Minh Hào, cô là người chứ đâu phải là heo, với lại mập lên sẽ rất xấu.

- Anh có âm mưu gì? Vỗ béo em rồi đem em đi bán? Hay khi em mập lên anh sẽ bỏ em theo người khác? Khai mau.

Người thấy có chuyện gì đó không lành Khánh Tường lập tức đề cao cảnh giác nhìn Minh Hào. Anh có âm mưu to lớn gì ở đây?

Nhìn khuôn mặt phụng phịu của bà xã mà Minh Hào không thể kiềm chế được. Anh đưa tay捏o cặp má bánh bao của cô khiến cho nó đỏ ửng lên. Cô nhóc này toàn suy nghĩ lung tung gì đâu không à.

- Đem bán em chỉ tội cho người mua phải tốn công sức và tiền bạc để nuôi em mà thôi, chứ chẳng có ích lợi gì đâu.

Khánh Tường:"..." anh yêu xấu xa. Giậnnn

- Nhưng mà... đúng là anh có âm mưu đấy. Anh sẽ không nói đâu.

- Tại sao?

Khánh Tường ngờ ngác nhìn con người đang có âm mưu xấu xa trong lòng mà còn cười được nữa. Thật khó chịu.

- Hôn một cái rồi anh nói.

Nói rồi Minh Hào đưa tay chỉ vào một bên mặt của mình, có tiếng cười khe khẽ phát ra từ trong cổ họng của anh

Bạn nhỏ kia vẫn ngồi im, dường như không có ý chấp nhận lời yêu cầu của anh. Thấy vậy Minh Hào cũng không ép buộc. Anh cúi xuống định dùng bữa. Chỉ là trong lòng có một chút hụt hẫng mà thôi.

Thế rồi, một bàn tay nhỏ xinh quàng qua cổ anh, Khánh Tường đã nhanh chóng chạy ra phía sau của Minh Hào để chủ động ôm anh, sau đó có một thứ gì đó mềm mềm áp vào khuôn mặt của anh.

- Sao nào? Anh đã chịu nói chưa?

Minh Hào quay người về phía sau bế bổng Khánh Tường đặt vào lòng mình, tham lam dụi đầu vào xương quai xanh mảnh khảnh của cô. Bàn tay rắn chắc siết chặt eo cô. Trong không gian yên tĩnh ngọt ngào của hai người lại xuất hiện một giọng nói trầm ấm quyến rũ.

- Muốn vỗ béo em để em không thể nào chạy đi đâu được cả. Vì đã bị mắc kẹt trong trái tim của anh rồi.

Anh yêu của cô đúng là xấu xa, nhưng là một người xấu xa đáng yêu

- -----

Một chút ngọt ngào cho ngày thứ 6. Chợt nhận ra đã bao lâu rồi không làm bánh ngọt cho các độc giả iu dấu của Minh nhỉ?

Đừng quên like + bỏ phiếu cho Minh nhé ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hai đứa trẻ con

Bầu trời nhanh chóng ngả sang màu đen huyền bí, những ánh sao đã điểm tô vài chấm trắng tinh khiết trên nền trời đen tuyền.

Trong căn nhà sang trọng, kẻ hầu người hạ đang đi qua đi lại để dọn dẹp căn nhà, thì ở trên phòng ngủ. Có một người đàn ông đang mặc bộ âu phục tinh xảo.

- Chủ tịch! Chúng ta đi được chưa?

Thư kí Kim cúi đầu nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay đang chạy chậm chậm trên tay mình, cũng không quên nhắc nhở vị nào đó đang xăm xoi mình trong gương.

- Đi thôi!

Minh Hào chỉnh cổ áo mình lại rồi khoan thai bước xuống cầu thang. Ấy thế mà Hoàn Kim lại nhìn ra sự khác thường trên bộ âu phục của anh.

- Chủ tịch! Cổ áo của anh...

- Yên lặng.

Minh Hào liếc xéo thư kí Kim. Cái tên nhiều chuyện.

Ánh mắt cảnh cáo của Minh Hào khiến cho thư kí Kim rùng mình. Trong đầu anh ta bỗng nhiên xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn.

Chủ tịch hôm nay bị sao thế? Bình thường chủ tịch ăn mặc chỉnh chu lắm kia mà, sao hôm nay lại để chiếc cà vạt bị lệch thế nhỉ?

- Anh ra ngoài một chút, sẽ về sớm với em

Minh Hào đi tới chỗ bà xã nhỏ đang nằm xem ti vì rồi đặt một nụ hôn phớt lên cặp má bánh bao phúng phính. Cái hôn làm cho Khánh Tường giật mình, cô quay người lại nhìn Minh Hào.

- Chưa đủ! Muốn hôn nữa cơ!

Nói rồi Khánh Tường lại chỉ vào một bên mặt của mình. Khuôn mặt nũng nịu khiến cho tim của Minh Hào mềm nhũn ra.

Chụt!

- Hôn vậy đủ chưa? Anh đi được rồi chứ?

Minh Hào ôn nhu nhìn Khánh Tường đang cười khúc khích nhìn mình. Đoạn cô ngồi dậy, vươn tay chỉnh lại cà vạt bị lệch của anh.

- Anh đó! Có cái cà vạt thắt cũng bị không xong.

Nhìn thấy bà xã đang chỉnh áo cho mình, Minh Hào khẽ cười. Đầu phải anh không biết cà vạt thắt bị lệch? Anh cố tình đấy.

- Xong rồi! Anh đi đi không lại trễ.

Ngắm nhìn khuôn mặt của bà xã nhỏ một hồi lâu, Minh Hào nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, chất giọng trầm ấm quyến rũ thò thè bên tai.

- Ngoan ngoan chờ anh về.

Khánh Tường không nói gì, chỉ im lặng tận hưởng cái ôm ấm áp của anh mà thôi.

Nhìn khung cảnh lãng mạn của đôi trẻ, thư kí Kim đứng bên ngoài cũng đã rợn hết cả người lên rồi.

Khiếp! Chủ tịch coi vậy mà âm mưu ghê thiệt. Giả vờ thắt cà vạt lệch để được người đẹp chỉnh sửa, sau đó lợi dụng thời cơ mà ôm lấy con người ta.

Chắc chắn, đúng là ngược tui f.a quá mà!

Đợi tới khi chiếc xe của Minh Hào khuất bóng, Khánh Tường lấy trong túi ra một chiếc di động. Ngón tay thon dài bấm từng con số. Cô muốn liên lạc với một người.

- Em nghe!

- Tôi Để Cung đón chị.

- Ok!

Sau khi cúp máy, Khánh Tường đã chuẩn bị một số thứ cần thiết. Chưa đầy mười phút sau, chiếc Ferarri LaFerrari Aperta màu đen quen thuộc đã đỗ trước cửa. Trong vị trí lái xe là một cậu thanh niên trẻ đẹp với bộ âu phục đen huyền bí.

Khánh Tường nhanh chóng leo lên chiếc xe rồi cả hai lập tức rời khỏi nơi này. Trở về ngôi nhà cũ của Khánh Tường.

Quản gia Trương đích thân ra đón với niềm hân hoan vui sướng cực kì. Hôm nay cô chủ trở về, nghe bảo sẽ ngủ lại nơi này khiến cho ông đã chuẩn bị rất nhiều món ăn bổ dưỡng cho tiểu thư cũng như dọn dẹp phòng ngủ sạch bóng loáng luôn rồi đây này.

- Ba mươi phút nữa bữa tiệc sẽ bắt đầu, chị sẽ chuẩn bị kịp chứ.

- Dư sức!

Nói rồi Khánh Tường xoay người bước lên phòng, bóng dáng nhỏ bé nhanh chóng biến mất sau góc khuất.

Minh Anh lười biếng nằm ườn lên sofa nghịch di động, không quên ra lệnh cho gia nhân mang lên một đĩa trái cây.

Hình ảnh một chàng trai cao ngao tuấn tú với bộ âu phục nghiêm túc lập tức hoá thành đũa tre chỉ trong một nốt nhạc.

- Minh Anh! Bên ngoài có một người đàn ông muốn vào đây, bên an ninh vừa gọi tới để xác nhận. Cậu có biết là ai không?

Minh Anh miệng đang ngậm miếng dưa hấu đỏ au, vừa dán mắt vào di động chơi game, nghe thấy quản gia Trương hỏi, anh chàng trả buồn liếc mắt nhìn ông một cái. Chỉ lười biếng hỏi.

- Tên người đó là gì?

- Saint.

- Vậy thì cho vào. Là người quen của chị.

Nghe được lời xác nhận của Minh Anh, quản gia Trương mới thông báo cho bộ phận an ninh để người đàn ông đó vào.

Không lâu sau, Saint bước vào căn phòng với một cô hầu gái. Hôm nay Saint mặc bộ âu phục màu xanh đen, tuy nhiên sắc xanh có nổi bật hơn một chút. Làm tôn lên nước da trắng ngần với khuôn mặt tinh xảo mang đậm nét Châu Á của anh chàng, một bên tai có đeo chiếc khuyên hình đầu lâu. Thần thái lãnh đạm thờ ơ là điểm nhấn mạnh mẽ nhất trên khuôn mặt của Saint.

Tổ hợp đơn giản này thôi đã đủ cưa đổ hàng ngàn cô gái rồi.

- Chỗ này làm gì mà an ninh chặt chẽ thế! Thật là phiền phức. Lần sau cậu đi đón tôi đi.

Saint bực bội ngồi xuống bên cạnh chỗ Minh Anh đang nằm, miệng không ngừng than phiền. Tính Saint trước giờ không muốn chờ đợi bất cứ một thứ gì, vậy mà bây giờ lại bị người ta coi là kẻ xấu. Phải chờ xác minh này nọ mới được đi.

- Cậu muốn để chị ở nơi an ninh bất ổn hay sao?

Saint:"..." Đương nhiên là không rồi!

- Còn bảo tôi đón cậu? Đừng có mà mơ.

Minh Anh liếc xéo nhìn Saint, bảo anh ta sau này tới đón Saint? Mơ à? Anh không chơi với con người lúc nào cũng muốn giành chị với anh.

- Dám nói với tôi kiểu đó? Cậu muốn ăn đòn?

Saint thờ ơ nhìn Minh Anh, sau đó những ngón tay đã bắt đầu kêu rôm rốp báo hiệu một chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

- Này này! Đây là nhà của chị, đừng có làm bậy nha.

- Hừ... nhà của chị thì sao?

Nói rồi Saint không ngần ngại mà lao tới ôm cổ Minh Anh, sau đó vò vò mái tóc màu nâu đỏ của cậu ta cho tới khi nó xù lên như tổ chim.

- Cậu bị điên à? Buông ra! Mái tóc tôi mới làm để đi dự tiệc đó.

- Tôi cho cậu ở nhà, một mình tôi đi với chị là đủ.

Saint không kiêng nể ai, trực tiếp đá Minh Anh lăn vào một góc. Cu cậu lồm cồm bò lại rồi soi mình trong gương. Ngay sau đó, một giọng thét chói tai đã vang lên.

- Saint chết tiệt! Tôi sẽ giết anhhhhh

- Thử xem.

Minh Anh tức giận lao vào người Saint như một con hổ đói, toan muốn đập cho Saint một trận. Nhưng đời đâu như mơ. Saint lập tức chop lấy tay của Minh Anh bẻ ngược về phía sau, rồi còn ngồi đè lên người Minh Anh khiến cho cậu ta chỉ biết gầy đành đạch như con cá mắc cạn.

- Hai thằng trẻ con có thôi cãi nhau đi không hả?

Giọng nói ngọt ngào kèm theo thân ảnh quyến rũ đang lập lò ở phía xa xa. Minh Anh và Saint lập tức bị thu hút.

Nữ Hoàng của họ đã xuất hiện rồi!

- ----

Có vẻ như dạo này lượt like với phiếu giảm quá mọi người ạ:< Minh buồn huhu.

Hay bây giờ chúng ta làm một cuộc khảo sát nhỏ nhé. Nếu nhé từ bây giờ tới tối các bạn bỏ từ 100 phiếu trở lên Minh sẽ viết chap thứ hai trong nháy nhé ♥ mọi người có chịu hôm?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Minh Anh bị ghẻ lạnh (2)

Không chỉ riêng Minh Anh với Saint bị thu hút bởi giọng nói ngọt ngào ấy mà ngay cả quân gia Trương cùng với gia nhân đang tắt bật làm việc cũng phải hướng người về phía Khánh Tường.

Trên chiếc cầu thang xoắn ốc cổ kính, có một người phụ nữ đang bước từng bước xuống dưới, thân ảnh kiều ngạo đang dần được lộ ra.

Đêm nay Khánh Tường mặc một chiếc váy do chính Ivan thiết kế, vải được làm từ loại vải Tô Châu thượng hạng. Nó là được thiết kế theo kiểu mẫu trẻ vai để khoe ra xương quai xanh quyến rũ, thứ vũ khí chết người của phụ nữ đối với tất cả những người đàn ông. Chiếc váy dài gần tới mắt cá chân nhưng

lại được xẻ tà một cách tinh tế, gián tiếp để lộ ra đôi chân thon gọn trắng như tuyết.

Thiết kế của Ivan tuy đơn giản nhưng lại khéo léo khoe những điểm mạnh trên cơ thể người phụ nữ. Chứ không quá lộ liễu như những thiết kế để lộ hết cả da thịt ra ngoài của bao người.

- Muốn nhìn tới bao giờ?

Khánh Tường đưa ánh mắt tò mò nhìn mọi người xung quanh. Quái lạ? Họ đang nhìn gì vậy nhỉ?

Câu nói của Khánh Tường như một tiếng chuông kéo tất cả mọi người về thực tại. Saint và Minh Anh giật nảy người lên vì bất ngờ.

Người đang đứng trước mặt họ không phải là người. Mà là một tiểu yêu tinh xinh đẹp đang đùa giỡn giữa chốn nhân gian này mới đúng.

Saint là người đầu tiên hoàn hồn, anh chàng nhanh chóng tiến tới chân cầu thang rồi cúi người, dang bàn tay to lớn của mình ra làm động tác mời để dẫn Khánh Tường xuống dưới.

Minh Anh cũng nhanh nhẩu không kém, khi thấy Saint vừa bước tới chỗ chị là cu cậu đã chạy tới đá Saint ra chỗ khác để thế chỗ của anh ta dẫn Khánh Tường xuống.

Cú đá vừa rồi của Minh Anh không hề nhẹ một chút nào, dường như đã dồn hết sức để trả thù vụ ban nãy.

Nhưng đặc ý chưa được bao lâu, Minh Anh đã bị một cái đánh đau điếng vào lưng khiến cho khuôn mặt nhăn nhó đến đáng thương. Thủ phạm không ai khác chính là quản gia Trương, người đang nghiêm mặt nhìn Minh Anh.

Khánh Tường là ai? Là tiểu bảo bối của ông cơ mà. Chả lẽ lại để cho hai thằng ất ơ này dẫn xuống hay sao? Đương nhiên là không rồi!

Khánh Tường bật cười nhìn khung cảnh hỗn loạn đang xảy ra trước mắt. Một người thì đang xoa xoa mông còn một người thì đang xuyt xoa đau đốn ngồi trên sofa.

Cô không ngần ngại để quan gia Trương dẫn xuống. Bàn tay của ông rất lớn nhưng cũng rất thô ráp, rất giống như tay của ba Tường.

Nghĩ tới đây Khánh Tường lại thấy chạnh lòng rồi!

Cô nhớ phụ thân và phụ mẫu quá đi! Chắc phải quay về thăm hai người một chuyến nữa rồi huhu.

- Tiểu thư! Hôm nay người rất xinh đẹp.

- Cảm ơn ông, quản gia Trương.

Quản gia Trương phải đích thân dẫn tay cô ngồi vào trong xe mới chịu buông ra, tiểu bảo bối của ông ngồi ghế sau, ông đã cố gắng điều chỉnh cho cô có cảm giác thoải mái nhất. Còn hai tên kia? Mặc kệ chúng nó.

- Quản gia Trương, ông có cần phải quan tâm chị một cách quá đáng như thế không? Ở đây cũng có một người cần được quan tâm đây nè

Bạn nhỏ Minh Anh ngồi ở vị trí tài xế cũng đã bất bình quay xuống phân bì để đòi tình thương rồi kìa.

Quản gia Trương không thèm để ý tới Minh Anh, ông chỉ chăm chăm vào Khánh Tường mà thôi. Thấy cô không còn cần gì nữa thì quản gia Trương nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, sau đó đứng yên nhìn chiếc xe đến khi nó mất hút rồi ông mới nhàn nhã bước vào nhà.

Bạn nhỏ kia hoàn toàn bị lơ lửng.

- Quản gia Trương phân biệt đối xử

Minh Anh vừa lái xe vừa hờn dỗi nhìn vào kiếng chiếu hậu.

- Đây cũng đâu phải lần đầu em bị ông ấy cho ăn bơ?

Khánh Tường vừa trả lời Minh Anh vừa soi mình trong gương, cô đưa tay chỉnh lại mái tóc xám khói xanh bồng bềnh của mình. Có vẻ cũng không quan tâm bạn kia cho lắm.

Minh Anh: "... ngay cả chị mà cũng như thế sao?

Minh Anh dồn hết sự hờn dỗi cũng như tức giận vào chiếc xe. Anh chàng bắt đầu tăng tốc, chiếc xe lao vút đi trên đường.

Chưa đầy mười lăm phút sau, chiếc xe đã đỗ trước một căn biệt thự sang trọng gần bờ biển của Jame, những vị khách bắt đầu bước ra khỏi xe một cách trật tự rồi mới tiến vào trong.

- Em có mang theo nó không?

- Đương nhiên là có!

Chớp mắt một cái Saint đã lấy từ trong áo ra một chiếc mặt nạ tinh xảo, nhưng chỉ có thể che nửa mặt trên mà thôi.

Bữa tiệc hôm nay là sự có mặt của rất nhiều nhà đầu tư và cũng có thể sẽ có vài thế lực ngầm nào tham gia nữa không chừng.

Và điều quan trọng là Khánh Tường không muốn lộ mặt, cô vẫn còn muốn sống một cuộc sống thoải mái bên tình iu to bự của mình cơ.

Nhận lấy chiếc mặt nạ từ Saint, Khánh Tường lập tức đeo nó vào. Chiếc mặt nạ này không phải của Hắc Đế, chỉ là một cái bình thường mà thôi.

Xong xuôi tất cả mọi thứ, Khánh Tường nắm tay Saint rời khỏi chiếc xe, còn bạn nhỏ nào đó vẫn ôm cục tức mà lái xe vào bãi đỗ.

Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo đối với Minh Anh mà.

- ----

Như đã hứa, một ngày hai chap ♥

Đừng quên like + bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Quý cô váy đỏ

Khách khứa ra vào tấp nập, Khánh Tường và Saint đứng chờ Minh Anh quay lại rồi mới cùng nhau bước vào.

Minh Anh đưa thư mời để bộ phận an ninh kiểm tra, đôi mắt tinh nghịch còn chớp chớp vài cái để thu hút sự chú ý khiến cho cô gái kiểm tra đỏ hết mặt.

- Chà! Đông quá nhỉ?

Saint trầm trồ trước sự hào nhoáng của bữa tiệc. Những bộ quần áo xa xỉ được các tiểu thư đài các khoác lên người càng làm tôn lên vẻ kiêu sa điểm lệ, làm lộ rõ bản chất cao sang quyền quý của họ.

Khánh Tường và Saint đang đứng trước một bàn thức uống gồm có rượu vang, cocktail, nước trái cây. Saint nhẹ nhàng nâng chiếc cốc màu đỏ như máu lên, nhìn ngắm nó một hồi rồi mới đưa nó cho Khánh Tường. Thứ chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh trong ly.

Bạn nhỏ Minh Anh cũng mau chóng trở lại với một đĩa bánh ngọt trên tay. Cu cậu gãi đầu cười với Khánh Tường. Biết chị thích bánh ngọt cho nên cậu ta đã lấy hơn bị nhiều.

- Em muốn biến chị thành heo à?

Khánh Tường hơi e dè nhìn đĩa bánh trên tay Minh Anh, nói là đĩa cho nó nhẹ thôi chứ thực chất là một cái núi nhỏ mới đúng. Đột nhiên cô lại nhớ tới cái núi thức ăn hồi trưa mà anh yêu bắt cô ăn.

Khánh Tường khẽ rung mình một cái. Thật đáng sợ!

- Này! Cô nhìn thấy ở đằng kia không? Tại sao người phụ nữ kia lại đeo mặt nạ?

- Cô ta không biết như thế là không tôn trọng chủ tiệc hay sao?

- Thật là một con đàn bà điếm. Không biết làm thế nào mà hai người đàn ông tuần tú lại xúm lại với cô ta.

- Hay do mới phẫu thuật cơ thể chưa ổn định nên mới phải che mặt?

- Tội thấy cô ta quá xấu xí nên mới phải che mặt.

Ở phía đối diện là những quý cô rảnh rỗi đang túm tụm lại để buôn chuyện nói xấu với nhau. Số là Khánh Tường là người duy nhất đeo mặt nạ trong bữa tiệc cho nên đã thu hút được sự chú ý của họ.

Với một người có lỗi tai thính như Saint thì nội dung của cuộc chê bai kia đương nhiên đã lọt vào tai anh chàng rồi.

Saint tức giận toan tiến tới để nói chuyện phải trái với họ. Nhưng Khánh Tường đã nhanh chóng kéo tay Saint lại. Cô lắc đầu.

- Cậu là đàn ông. Chuyện này không nên dính dáng vào.

- Chì! Chì để họ nói mình như vậy sao?

Nhìn bộ dạng mèo xù lông của Saint mà cô phì cười. Saint vì một chuyện con con này mà tức giận sao? Cô không ngờ luôn đấy.

- Tại sao phải quan tâm tới bọn họ?

Saint khó hiểu chăm chú quan sát khuôn mặt của Khánh Tường. Mãi tới khi xác nhận cô không chịu ỷ khuất gì thì mới miễn cưỡng bỏ qua. Nhưng trong lòng cũng không thoải mái gì cho lắm.

Một thân ảnh cao ngạo đang từ từ tiến lại chỗ Khánh Tường. Jame mang khuôn mặt thờ ơ và lạnh lùng bước từng bước lại gần.

- Hôm nay trông em rất xinh đẹp.

- Cảm ơn anh.

Khánh Tường nở nụ cười với Jame, có thể nói Jame là tình cũ nhưng cũng không phải loại người xấu xa cho nên cô cũng không bài xích anh cho lắm.

Nhiều khi bị cái tính trẻ con của anh làm cho tức giận một xíu thôi.

- Đêm nay Khánh Duy không tới sao?

Khánh Tường liếc ngang liếc dọc tìm kiếm anh trai yêu dấu của mình. Với bản tính ong bướm của mình thì anh ta sẽ chẳng thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng như thế này đâu.

- Đúng ra đã có mặt, nhưng vừa trở về thành phố kia để đỡ dành người tình rồi.

Nghe Jame nói mà Khánh Tường tròn mắt ngạc nhiên. Anh trai có người yêu rồi? Đùa hay thật vậy?

Đột nhiên Jame tiến lại gần Khánh Tường, chất giọng khàn khàn nam tính bỗng nhiên phảng phất bên tai cô. Nhìn ở góc độ này rất dễ bị hiểu lầm rằng Jame đang hôn Khánh Tường.

- Đêm nay có một vị khách đặc biệt đối với em. Hãy quan sát cho kĩ.

Nói rồi Jame khẽ cười, khuôn mặt bỗng nhiên ma mị đến đáng sợ.

Xoảng!

Ở một nơi nào đó. Có một quý cô váy đỏ đang chìm đắm trong sự tức giận tột độ. Ly rượu trên tay cũng bị cô ta mạnh mẽ ném xuống dưới. Cô ta nhìn thấy Jame hôn người phụ nữ khác, đã vậy còn cười nói thân thiết nữa chứ.

Cô ta không chấp nhận chuyện này xảy ra.

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha ♥ Các cậu nhớ sau khi đọc xong chap này hãy mau mau chòm mền ngủ sớm nha, thức khuya nhiều nỗi mụn đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tôi là người đã có vợ

Nói rồi Jame tiêu soái xoay người nước đi, bờ vai của Jame rất rộng và vững chãi. Dù để che chở và bảo vệ cho người phụ nữ của anh ta. Nhưng đáng tiếc, người đó sẽ không phải là Khánh Tường.

Khánh Tường vẫn chăm chú nhìn theo bóng lưng của Jame, mãi tới khi anh ta mỉm cười với một người đàn ông thì cô giật mình. Tại sao Minh Hào lại có mặt ở đây? Anh ấy quen Jame sao?

- Minh chủ tịch! Chào anh.

Jame lịch sự đưa tay ra chào Minh Hào, nụ cười thân thiện như là một thứ gì đó đã được cố định sẵn trên môi của họ rồi.

Minh Hào cũng lịch sự nắm lấy tay Jame, sau đó làm động tác mời Jame ngồi xuống. Anh hỏi.

- Phi Hùng! Miếng đất lần trước anh mua của tôi bây giờ sao rồi?

Jame uống ngụm rượu rồi nhìn Minh Hào, ánh mắt đầy ẩn ý.

- Minh chủ tịch đừng lo, số tiền mà tôi đã hứa nhất định sẽ chuyển cho anh đều đều.

- Anh đừng nghĩ như thế chứ, tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi thăm thôi.

Minh Hào cũng chẳng đầu điểm gì, khi nghe thấy đối phương có ý nghĩ không tốt về mình, anh nhanh chóng bác bỏ nó ngay lập tức. Tuy là doanh nhân thì trong suy nghĩ luôn tồn tại ý nghĩ về lợi ích của bản thân. Nhưng riêng Minh Hào lại không bị chìm đắm vào nó quá nhiều.

Đột nhiên có một cô gái quyến rũ đi tới chỗ hai người họ, sau đó nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Minh Hào. Tuy là đã cố gắng kiềm chế nhưng ai ai cũng có thể nhận ra người đàn bà kia đang muốn sà vào lòng Minh Hào mà nũng nịu.

Jame cười rồi lập tức đứng lên nhường lại không gian riêng tư cho hai người. Tuy Jame là người đẹp trai rạng ngời nhưng anh đây không muốn làm bóng đèn dầu. Hào quang xung quanh anh đã đủ chói rồi.

Ở phía đối diện, cô gái nhỏ của chúng ta có vẻ như không thể kiềm chế nổi rồi. Tuy đã che đi nửa khuôn mặt nhưng vẫn không thể che đi cảm xúc tức giận trong lòng, ánh mắt của Khánh Tường như hai viên đạn đang nhìn chằm chằm vào hai người kia.

Minh Hào! Nếu anh dám phản bội em, em tuyệt đối không tha cho anh!

Minh Anh và Saint đang ngồi bên cạnh thưởng thức bánh ngọt cũng tự nhiên nổi hết gai ốc. Luồng ám khí đáng sợ này toả ra từ đâu vậy nhỉ?

- Tránh ra!

Minh Hào chán ghét đẩy người phụ nữ đang muốn quấn lấy người mình như đĩa xôi. Mùi nước hoa của người này nồng nặc quá. Thật khiến người ta khó chịu.

- Người ta say rồi! Anh đưa em về được không?

Người phụ nữ nửa tỉnh nửa mê dụ dỗ mời đàn ông. Vừa nãy khi Minh Hào vừa bước vào thì ả ta đã để ý anh đầu tiên rồi. Trong suốt bữa tiệc không khi nào mà ả rời mắt khỏi Minh Hào. Nhất là khi anh ta trò chuyện với Phi Hùng, một tổng tài của công ty X thì lại khiến ả si mê hơn nữa.

Người đàn ông cực phẩm này chắc chắn sẽ lọt vào lưới tình của ả.

- Tôi không muốn cư xử thô lỗ với phụ nữ, cô ra chỗ khác chơi đi.

- Anh còn làm bộ làm tịch sao? Em đã đặt phòng rồi, mình đi chứ?

Ả ta dùng đôi bàn tay kinh tởm của mình toan sờ soạng lên người Minh Hào nhưng anh đã nhanh chóng chop lấy và đẩy cô ta ngã sòng soài dưới đất.

- Bỏ đôi bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi người tôi. Tôi là người đã có vợ, nếu cô còn cư xử như thế này thì tôi không chắc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

- Sợ vợ anh sẽ làm gì em sao? Đừng lo, em không nói, anh không nói vợ anh sẽ không biết đâu.

Người phụ nữ vẫn tiếp tục ngồi bên cạnh ve vãn Minh Hào, dường như cái xô vừa rồi không làm cho ả tỉnh táo hơn chút nào.

- Tôi lo cho cô? Cô bị ngáo đá à? Chuyện này không cần vợ tôi bận tâm mà chính tôi sẽ là người động thủ. Biến!

Bị lời nói của Minh Hào đe dọa, ả ta lập tức xanh mặt sợ hãi. Người đàn ông này tại sao lại đáng sợ như thế? Anh ta không bị thu hút bởi vẻ nóng bỏng sexy của mình sao? gương mặt này, giọng điệu này thật sự trái ngược với dáng vẻ ôn nhu dịu dàng bên ngoài.

Tuy không nghe được nội dung cuộc nói chuyện nhưng Khánh Tường đã nhìn thấy cô gái đó hoảng sợ rồi lùi về sau chạy mất hút. Trông có vẻ thất bại rồi!

Với lại cô ta vẫn chưa đụng chạm vào người Minh Hào, mọi hành động mời gọi của cô ta đều bị Minh Hào đẩy ra không thương tiếc.

Chắc chắn! Anh yêu của cô thể hiện rất tốt. Nếu không thì đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm tồi tệ của Minh Hào. Cô hứa danh dự luôn đấy.

Chương 75: Diễn kịch một chút

Hành động tránh xa nữ giới của Minh Hào khiến cho Khánh Tường đặc ý không hề nhẹ à ghen. Hèn cho anh là anh còn biết điều, chứ nếu thử chiều theo ý à ta đi rồi xem cô sẽ xử lý anh như thế nào.

- Người đàn ông này cũng được chứ nhỉ? Có vẻ như anh ta rất chán ghét việc phải đụng vào một người khác giới, là sợ em sẽ ghen sao?

Jame một tay cầm ly rượu, một tay thì đút vào túi quần tiêu soái nhìn về chỗ Minh Hào đang ngồi. Tuy đây là một bữa tiệc nhưng bộ dạng Minh Hào lúc này dường như không có hứng thú chút nào. Anh muốn về nhà với bà xã nhỏ cơ.

- Anh biết rồi sao? Vậy nên mới muốn đưa em tới nơi này để xem anh thử lòng Minh Hào?

Khánh Tường không phải là con ngốc, giữa một bữa tiệc sang trọng như thế này thì không thể nào xuất hiện một người phụ nữ không biết phép tắc như cô gái ban này. Chỉ ít nếu muốn dụ dỗ đàn ông thì cũng phải tinh tế và khéo léo chứ làm sao có chuyện hành động lộ liễu một cách ngu ngốc như vậy.

Chỉ có thể là người bị sai khiến mà thôi.

Nghe câu nói của Khánh Tường, Jame chỉ biết cười. Một nụ cười nhạt nhẽo nhưng lại càng tôn lên phong cách lãng tử của anh ta hơn.

- Thế em nghĩ lý do gì đã khiến anh trở về đây?

Jame không trả lời câu hỏi của Khánh Tường mà hỏi ngược lại cô. Đôi mắt của anh ta tựa như hố đen vũ trụ đang nhìn thẳng vào Khánh Tường. Nó rất đẹp, nhưng sẽ khiến cho người nhìn chìm đắm vào đó mãi mãi không thể thoát ra.

- Em đi vệ sinh một chút.

Khánh Tường đặt ly rượu xuống bàn, sau đó nhanh chóng lướt qua người Jame rồi đi mất, có thể hiểu được sự trốn tránh của cô đối với câu hỏi của Jame. Jame cũng không ở lại đó lâu, anh chàng cũng rời đi không lâu sau đấy. Trên khuôn mặt lãng tử mang đậm vẻ đẹp liêu trai bí ẩn lại phảng phất sự cô đơn khiến cho người ta không khỏi chạnh lòng.

Quý cô váy đỏ đứng một bên quan sát tình hình đã tức giận lắm rồi. Con ả ngu ngốc đó đã nói gì khiến cho Jame phải bắt lực rồi đi vậy? Đã vậy nó còn dám bỏ đi nữa chứ. Nó nghĩ nó là ai?

Quý cô váy đỏ lập tức gọi một nhân viên phục vụ, sau đó đưa cho anh ta một gói thuốc bột màu trắng. Cô ta yêu cầu anh phải bỏ nó vào ly rượu của Khánh Tường. Ban đầu nhân viên phục vụ có chút ái ngại tỏ ý không muốn làm, nhưng ngay sau đó đã có vài tờ tiền được dúi vào tay khiến cho anh ta gật đầu đồng ý lia lịa.

Quý cô váy đỏ cười thầm trong bụng. Gói thuốc đó là thuốc kích dục cực kì mạnh. Nếu cho Khánh Tường uống hết thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo. À ta cũng đã tốt bụng gọi hai gã trai bao lực lưỡng cho Khánh Tường luôn rồi.

Khánh Tường quay trở lại chiếc bàn vừa rồi, cô thuận tay cầm ly rượu lên uống một ngụm sau đó cẩn thận lấy chiếc khăn trắng bên cạnh thấm miệng. Rượu của Jame toàn là rượu mà cô thích nhất. Chà lẽ anh ta cố tình chuẩn bị cho cô sao? Thôi thôi không phải đâu.

Khánh Tường đưa mắt tìm kiếm hai người bên cạnh mình thì thấy chúng nó đang ngồi ăn ngon lành với nhau ở bên bàn buffet kia kìa. Đúng là ai đưa tham ăn.

Đột nhiên cô cảm thấy không thoải mái, hai chân mềm nhũn ra như sắp té tới nơi rồi. Khánh Tường lấy trong túi ra một chiếc di động để gọi Saint và Minh Anh đưa cô về. Nhưng ế le thay, hình như chúng nó để chế độ im lặng hay sao mà không nghe máy? Bất quá, cô đành nhắn tin rồi ra xe chờ đợi nó vậy.

Khánh Tường lao đảo rời khỏi bữa tiệc, cô cố gắng lắm mới đi ra khỏi biển người đông nghẹt này, mãi tới khi bóng dáng cô biến mất khỏi khúc quẹo, quý cô váy đỏ mới lần la đi theo, phía sau cô ả còn có hai người đàn ông nữa. Chắc là trai bao vừa được thuê rồi.

Thấy Khánh Tường đang ngồi trên chiếc xích đu gần bờ hồ. Khuôn mặt mơ mơ màng màng thì cô ta lập tức đi tới rồi hồng hách nói.

- Dám tiếp cận người đàn ông của tao à? Mày to gan lắm.

- Jame trước đây không hề gần nữ sắc, tại sao anh ấy lại có thể hôn mày cơ chứ? Mày đã cho anh ấy uống bùa mê thuốc lú gì rồi?

- Tại sao tao làm đủ mọi cách mà vẫn không thu hút được anh ấy. Trong khi mày có gì hơn tao? Ở bộ mặt dĩ điểm này sao?

Khánh Tường vẫn im lặng để cho ả ta tự nói chuyện một mình.

- Thôi thì cho đàn em tao chơi mày cho đã rồi tao sẽ rạch khuôn mặt này ra, xem mày còn kiêu ngạo tới bao lâu.

Ả ta đưa tay vuốt về khuôn mặt của Khánh Tường, da mặt của cô rất mềm và mịn như da em bé vậy, sờ rất thích tay. Ả ta gỡ chiếc mặt nạ trên mặt Khánh Tường ra, một khuôn mặt diễm lệ lập hiện ra trước mắt khiến ả ta hơi khựng người lại.

Cũng đẹp ấy nhỉ?

Đột nhiên trong lòng ả ta lại nổi lên một cảm xúc ghen tỵ.

Bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt của Khánh Tường bỗng nhiên bị chặn lại bởi một bàn tay khác. Khánh Tường đột nhiên trừng mắt lên nhìn ả ta.

- Muốn chơi tao? Mày đang nằm mơ à?

- Mày ... làm sao có thể ... chuyện này ...

Đối diện với khuôn mặt đờ đờ sát khí của Khánh Tường, quý cô váy đỏ bất giác lắp bắp không nói nên lời, có thể do quá bất ngờ.

- Mày không biết quy tắc đơn giản nhất là không uống lại ly rượu khi đã rời khỏi vị trí à? Với lại, ba cái trò trẻ con này sao có thể qua mắt được tao?

Khánh Tường dùng tay bóp mạnh vào cổ khiến cho hô hấp của quý cô váy đỏ ngày càng khó khăn hơn.

- Thuốc khô ... ng không ... phải mày đã uống rồi sao bây giờ vẫn còn tỉnh táo?

Nhìn khuôn mặt đang phải há miệng đón từng chút không khí của ả ta mà Khánh Tường nhếch môi cười, một nụ cười đáng sợ.

- Một tin buồn cho mày là tất cả rượu đã bị ngấm vào chiếc khăn tay rồi, tao hoàn toàn không uống một ngụm nào.

Ba cái trò trẻ con này mà cũng muốn hãm hại cô sao? Nếu tin tức Hắc Đế bị chuốc thuốc tràn ra ngoài thì người ta cười cho thúi mặt nhé. Với lại lúc này cô đã thấy nhân viên phục vụ bỏ thứ gì đó vào rượu rồi. Thêm thêm một chút để lòi ra kẻ chủ mưu mà thôi. Ai biết được lại là một người phụ nữ?

- Tụi ... bay ... tụi bay còn đứng đó, mau tới cứu tao.

Quý cô váy đỏ lập tức kêu gọi sự cứu giúp của hai tên trai bao đang đứng phía sau mình. Với cái thân thể yếu ớt này thì có mười quý cô váy đỏ cũng không thể nào đấu lại với Khánh Tường.

Một tiếng Crắc giòn tan vang lên, sau đó là tiếng ngã xuống đất của vật nặng.

- Aidaaaaa, thiết nghĩ chị nên đi đóng phim đi là vừa. Diễn gì mà sâu thế!

Bạn nhỏ Minh Anh hào hứng chạy lại chỗ Khánh Tường, để mặc Saint đang nhăn nhó phui phui tay ở phía sau. Thật là dơ quá đi!

Tiếng động vừa rồi là tiếng cổ bị bẻ gãy bởi hai bạn nhỏ của chúng ta. Ở dưới đất, hai cái xác lực lưỡng đang nằm nghiêng đầu qua một bên, đôi mắt trắng dã trợn trừng lên trông rất đáng sợ.

- Chơi đùa một chút thôi! Đem ả ta đi, chọn cho cô ta bốn anh Mĩ Đen thật chất lượng, sau đó tăng thuốc kích thích lên hai lần. Nhớ chỉ cho đàn ông uống thôi.

Khánh Tường ném ả ta ngã xuống dưới đất, trên cổ đã hằn một vết đỏ lớn, nhìn rất đáng sợ. Nghe thấy án chừng phạt mà Khánh Tường dành cho ả, quý cô váy đỏ hoảng sợ lắc đầu lia lịa.

Mĩ đen? Thuốc gấp 2? Chỉ cho đàn ông uống? Muốn chơi chết ả ta hay gì?

Khánh Tường nâng khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của ả ta lên, chất giọng ma mị đáng sợ lại thì thầm bên tai ả.

- Tôi trước đây luôn thích sự nhân đôi. Đối xử tốt với tôi, tôi trả ơn gấp đôi. Còn dám chống lại tôi, dám giờ trò hèn hạ sau lưng tôi, tôi sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.

Nhớ like và bỏ phiếu nhé. Giờ Minh ngủ đây

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Có nhớ anh không?

Minh Hào vội vàng rời khỏi bữa tiệc, đôi chân thon sải từng bước dài. Anh muốn nhanh chóng quay về với vợ yêu. Một phút rời xa cô tựa như ngàn thu.

Nhớ chết đi được!

Thư kí Kim lái chiếc lamborghini sang chảnh dừng trước Minh Hào. Anh chàng lập tức xuống xe mở cửa cho chủ tịch.

Ngồi yên vị trong chiếc xe mắc tiền. Trong lòng Minh Hào lại càng nôn nóng về nhà hơn.

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rời khỏi vị trí. Tiến về một nơi nào đó có người phụ nữ xinh đẹp đang cư trú.

Mười lăm phút sau, chiếc xe đã đỗ tại ngôi nhà có vị trí đất địa nhất Đế Cung. Minh Hào vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh như trong lòng lại hận không có thêm chân để đi nhanh hơn.

Vừa bước vào nhà, bạn nhỏ nào đó đã chạy tới ôm chầm lấy người con gái đang nằm ườn ở sofa xem ti vi, nói đúng hơn là xem hoạt hình.

Giọng nói trầm ấm lại thì thầm bên tai khiến cho Khánh Tường khẽ run lên vì nhột.

- Bảo Bảo, nhớ anh không?

- Anh mới đi có hai tiếng thôi đó, mà sao anh lại về sớm vậy?

Minh Hào buông Khánh Tường ra, trên mặt thoáng tia hờn dỗi. Anh im lặng không thèm trả lời cô.

Bà xã nhỏ nói như thế là có ý gì? Hai tiếng không đủ lâu hay sao? Nói vậy là không có nhớ anh? Làm người ta mất công chạy về đây sớm vì sợ cô buồn. Hoá ra là đã có thú vui khác nên không cần anh nữa rồi.

Minh Hào cảm lấy cái điều khiển tắt ti vi đi. Vì bộ phim này mà Khánh Tường không còn cần anh nữa. Trong lòng vực bội không nguôi, Minh Hào đã có ý định bãi trừ hãng phim hoạt hình này ra khỏi làng giải trí rồi.

- Anh là trẻ con sao? Ghen với một bộ phim?

Khánh Tường ngồi trong lòng anh mà bật cười khanh khách, cô dùng tay xoa nắn khuôn mặt nhăn nhó khó chịu của bạn nhỏ kia. Trẻ con trẻ con quá.

- Không nhớ anh sao?

Minh Hào lặp lại câu hỏi một lần nữa, anh muốn xác nhận việc này một cách nghiêm túc.

Khánh Tường suy nghĩ một hồi lâu, sau đó buông ra câu nói phũ phàng như dao cắt.

- Hình như là không.

Bạn nhỏ kia lập tức đen mặt như đất nồi, Minh Hào lập tức cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

- Một lần nữa. Có nhớ không?

- Không.

Chụt

Lại một cái hôn nữa được đặt lên, nhưng lần này không nhẹ nhàng như trước mà hơi đau. Vì bị Minh Hào cắn, đây là sự trừng phạt của anh dành cho Khánh Tường.

- Thế nào?

- Vẫn không nhớ.

Khánh Tường cứng đầu không khoan nhượng như ý chí không chịu khuất phục trước cường hào địa chủ ác bá Minh Hào. Đôi mắt to tròn cong lên, Khánh Tường khẽ cười.

Bà xã nhỏ muốn trêu đùa anh sao? Vừa hay hôm nay anh cũng có hứng thú. Để xem em còn ngoan cố đến mức nào. Nghĩ tới đây, Minh Hào nhếch môi cười, để lộ ra cái má lúm xinh chết người.

Anh cúi xuống tiếp tục hôn cô, nhưng không chỉ dừng lại ở môi mà còn di chuyển xuống vài bộ phận khác. Từ môi xong rồi xuống cổ rồi dẫn đến chiếc xương quai xanh của Khánh Tường. Nụ hôn tràn miên không dứt, nó khiến cho cơ thể của cả hai đều đang chuẩn bị nóng lên như lửa đốt.

Cảm thấy có chuyện không ổn sắp xảy ra. Khánh Tường khẽ cựa người sau đó nhanh nhẩu la lên.

- Em nhớ, rất nhớ anh. Anh đừng trêu em nữa, nhột lắm.

- Hừm?

Minh Hào ngẩng đầu lên nhìn Khánh Tường, đôi mắt của cô lúc này như được phủ một tầng sương mù, ma mị đến lạ lùng.

Nếu không nhờ Khánh Tường lên tiếng thì Minh Hào không biết bản thân sẽ làm ra việc gì nữa. Đường như cô có thứ gì đó rất thu hút anh, khiến anh cứ muốn đắm chìm vào nó mãi thôi.

- Em nhớ anh! Rất rất nhớ.

Bạn nhỏ nào đó chọt chọt hai tay vào với nhau tỏ vẻ mặt hối lỗi, để vật cái miệng nhỏ xinh lại bắt giác chu chu lên nữa.

Nhìn yêu không tả nổi.

Không đáp lại câu trả lời của cô, Minh Hào bế bổng Khánh Tường lên rồi hướng về vị trí cầu thang mà đi tới. Và hình như... là hướng phòng của anh.

- Anh làm gì thế? Không được làm vậy.

Khánh Tường giẫy người muốn xuống. Nhưng vô dụng. Cô càng giẫy thì anh càng ôm cô chặt hơn. Minh Hào bật cười.

- Từ bây giờ ngủ ở phòng anh. Yên tâm sức khỏe của anh rất tốt. Sẽ không lợi dụng sơ hở mà ăn thịt em đâu.

Nằm trong vòng tay vững chắc của Minh Hào, Khánh Tường chớp chớp mắt nhìn anh.

- Hứa nhé!

- Hứa.

Đêm nay hứa hẹn sẽ là một đêm ngon giấc của Khánh Tường, vì khi nằm trong lồng ngực ấm áp của Minh Hào, cô đã tìm được nơi mang lại cảm giác an toàn cho mình. Thân hình nhỏ gọn nhanh chóng bị đôi tay rắn chắc của Minh Hào ôm trọn. Nhìn khuôn mặt say giấc nồng của bà xã nhỏ. Minh Hào không kiềm chế được mà hôn lên tóc cô. Sau đó cũng nhanh chóng ôm cô chìm vào giấc ngủ.

- -----

Một chiếc bánh ngọt cho ngày mưa nhé ♥ chúc các cậu ngon miệng. Đừng quên like + bỏ phiếu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Gia pháp của Minh Hào

Khánh Tường cựa người rồi quay sang một bên, đôi tay mơ hồ lần mò tìm kiếm thứ gì đó.

Quái lạ, sao bên cạnh lại trống trơn như vậy? Gấu nâu to bự của cô đâu? Ngày nào cô cũng ôm nó mới ngủ được mà.

Đôi mắt to tròn từ từ hé mở ra, Khánh Tường len lén quan sát mọi thứ xung quanh sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp. Cái miệng nhỏ xinh chóp chép vài cái rồi ôm gối ôm tiếp tục giấc ngủ.

1 giây, 2 giây, 3 giây..

Khánh Tường mở to mắt ngồi bật dậy, cô ngồi thờ người trên đường đôi mắt cứ liếc ngang liếc dọc như đang cố nhớ lại thứ gì đó.

Hình như... đây là phòng của Minh Hào. Đêm qua cô ngủ ở đây sao?

Ôi trời ơiii. Sao lại mau quên thế này.

Khánh Tường vò mái tóc đã rối xù của mình giờ lại càng thêm rối.

Cô nhanh chóng xuống giường, đặt bàn chân mình xuống sàn nhà lạnh băng. Khánh Tường khẽ rung mình một cái sau đó xò chân vào đôi dép bông mà Minh Hào để bên cạnh.

Nhìn vào chân đang mang đôi dép xinh xắn ấm áp, Khánh Tường nhovn miệng cười. Chỉ có Minh Hào mới chu đáo như thế này thôi.

Số là đêm qua trời mưa lớn, có lẽ anh sợ cô tỉnh dậy sẽ lạnh chân nên đã chuẩn bị sẵn rồi đặt nó ở dưới giường đây mà.

Aidooo càng ngày cô càng muốn dựa dẫm vào anh nhiều hơn rồi. Có lẽ vì đã quen với việc được anh chăm sóc từng chút một nên bây giờ Khánh Tường sinh hư rồi đây này.

Bắt đền anh đấy.

- Tỉnh rồi à? Lại đây ăn sáng nào.

Gập chiếc laptop trên bàn lại, Minh Hào hướng mắt về phía Khánh Tường đang lười biếng bước từng bước xuống bậc thang, ánh mắt không dấu được sự cưng chiều và sủng nịnh trong đó.

Bạn nhỏ ham ăn mau chóng ngồi vào bàn ăn và xử lý hết tất cả thức ăn trên bàn. Minh Hào chăm chú cắt miếng thịt lớn thành từng miếng nhỏ sau đó đưa sang đĩa ăn của cô.

Nhận được thức ăn của Minh Hào, Khánh Tường có chút bất ngờ, cô ngược mắt lên nhìn Minh Hào, sau đó lại cúi xuống ăn.

Cô có thể tự làm được. Anh không cần phải hành động như thế, nếu không mọi người trong nhà lại xem cô như một người vô dụng mất.

- Em ăn nhiều vào, mập một chút ôm mới thích.

Bạn nhỏ Minh Hào vẫn tiếp tục công việc cắt thịt của mình, anh cắt rất nhiều dường như kín mặt đĩa luôn rồi. Sau đó lại chuyển sang đĩa của Khánh Tường khiến cho cô giờ khóck dở cười.

Cô không muốn thành heo đâu. Với lại thân hình cô bây giờ rất cân đối thể mà anh bảo ôm không thích sao? Ai cho ôm mà đòi ôm? Xì.

- Anh! Em không phải con nít, chuyện này cứ để em làm là được.

Bạn nhỏ lên tiếng phản bác khi thấy Minh Hào cứ liên tục cắt thịt cho mình mà anh lại chưa ăn được một miếng nào. Cô có chút không đành lòng.

- Anh nghĩ bây giờ trong nhà nên đặt ra gia pháp nhỉ?

Minh Hào không trả lời cô mà lập tức chuyển sang thể chủ động đề hỏi.

- Gia pháp?

- Phải! Việc lớn trong nhà em làm, còn việc nhỏ để anh lo. Việc lớn ví dụ như xem phim, đi chơi, lười biếng, mua sắm... anh không tranh giành với em. Việc nhỏ như cắt thịt, xoa bóp cho em, chăm sóc em, bảo vệ em... tuyệt đối không được xen vào. Em rõ chưa?

Khánh Tường "... anh bị mất nhận thức rồi à Minh Hào? Không còn phân biệt được phải trái hay sao?

Khánh Tường rất bất bình lên tiếng nhưng đã bị nụ hôn của Minh Hào chặn lại. Bạn nhỏ chỉ có thể rồi ảm ức trong lòng mà thôi.

Mỗi lần cô định phản bác lại ý nghĩ không bình thường của Minh Hào thì chỉ nhận lại những hành động không đúng đắn của anh mà thôi. Thế nên cô cũng không muốn nói nữa.

Nếu không bị cưỡng hôn tiếp thì khổ lắm.

Nhìn khuôn mặt phụng phịu không tán thành của bà xã nhỏ. Minh Hào phì cười rồi đưa tay xoa đầu Khánh Tường.

- Ngoan! Ăn hết rồi đưa em ra ngoài chơi.

- Được!

Nghe tới chơi, bạn nhỏ kia ngoan ngoãn gật đầu lia lịa rồi lập tức ăn bữa điểm tâm của mình. Khoé môi nhỏ xinh len lén cong lên thành hình vòng cung, đây là nụ cười hạnh phúc nhất của Khánh Tường từ trước tới giờ.

- -----

Xin chào, Minh có vài lời muốn nói với các bạn. Tgian của Minh bây giờ cũng khá rảnh rồi khi đã thoát khỏi áp lực từ việc học rồi. Cho nên mỗi ngày sẽ ra một chap cho các bạn đọc ♥ Nếu các bạn muốn đọc 2 chap một ngày cũng được. Sau 1 lần ra chương mới thì nếu số phiếu bầu lớn hoặc bằng 100 phiếu thì Minh sẽ có thêm động lực viết những chap tiếp theo ♥

Quyết định vậy nhé ♥ hy vọng các cậu sẽ thích chiếc bánh này

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Em là bảo vật của anh

Sau khi thấy Khánh Tường đã lên lầu, bác quản gia nhà Minh Hào mới bắt đầu lại gần anh rồi nói.

- Ông chủ! Ông có chắc mình không bị lợi dụng không?

- Ý ông là sao?

Minh Hào nâng ly cà phê còn nóng lên môi, anh uống một ngụm rồi hướng mắt về phía quản gia Trịnh.

- Tối qua khi ông chủ vừa ra ngoài thì cô ta đã nhanh chóng rời khỏi nhà với người đàn ông khác.

Choang! Ly cà phê trên tay Minh Hào lập tức rơi xuống đất tạo ra âm thanh chói tai, những mảnh vỡ cùng với vệt cà phê loang lổ khắp sàn.

Quản gia Trịnh hơi bất ngờ vì phản ứng của Minh Hào. Ông khẽ lắc đầu.

Thật là tội nghiệp ông chủ, chưa gì mà đã bị cầm một chiếc sừng rồi trên đầu rồi. Người phụ nữ kia cũng không có mắt, đã có được ông chủ rồi mà còn tham lam. Dám đi cưa cẩm người khác. Có biết ông chủ quyền lực lắm không?

Minh Hào không nói gì, chỉ lấy khăn giấy lau đi vết bẩn trên tay mình mà thôi.

Upssss chiếc ly trơn quá nên anh lỡ tay làm rơi thôi mà.

- Người đàn ông đó là em trai của cô ấy.

Minh Hào chẳng thèm nhìn quản gia Trịnh dù chỉ một lần. Ông ta tưởng anh là đồ ngốc hay sao mà không biết đêm qua cô ra ngoài cùng ai?

Nhân lúc Khánh Tường ngủ Minh Hào đã ngồi dậy kiểm tra camera an ninh rồi. Tuy không thấy rõ mặt nhưng dựa vào chiều cao, cách đi đứng và ứng xử thì 90% người đàn ông đó là Minh Anh. Nhưng anh vẫn còn thắc mắc tại sao Minh Anh lại lái chiếc Ferrari đắt đỏ ấy? Và nếu hai người là chị em thì có lẽ gia thế của Khánh Tường sẽ không tầm thường đâu nhé.

Suy nghĩ tới đây thì trong đầu Minh Hào đã loé lên một ý nghĩ, anh lấy di động gọi cho Peter.

- Aloooooooooo

Ở bên kia màn hình là giọng ngái ngủ của một người đàn ông. Có lẽ còn ngủ chưa dậy đây mà.

- Dậy đi, có việc cho cậu làm.

Sau ba mươi phút chuẩn bị, Khánh Tường nhanh nhẩu bước xuống lầu với bộ quần áo hết sức năng động pants 3 line và một chiếc áo phông rộng màu đen kết hợp với đôi giày thể thao nữa thì không còn gì để nói.

À quên, còn chuyện để nói chứ, không biết vô tình hay cố tình mà bạn nhỏ kia cũng đang mặc set đồ giống hệt Khánh Tường kia kìa.

Minh Hào đứng ngoài cửa ôm nón bảo hiểm nhìn Khánh Tường nở nụ cười. Ánh sáng dịu nhẹ của mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào nụ cười của anh khiến khung cảnh trở nên tuyệt đẹp đến nghẹn thở.

Nếu nói mặt trời là thứ tốt đẹp nhất mà tạo hoá đã tạo ra thì đối với Khánh Tường thì việc gặp gỡ anh và được anh chăm sóc cưng chiều mới chính là điều tuyệt vời nhất.

- Muốn nhìn anh tới bao giờ? Đi được chưa?

Bị giọng nói đùa cợt của Minh Hào làm cho sực tỉnh, Khánh Tường cười ngây ngốc rồi chạy tới ôm anh.

- Minh Hào, tuy không biết chúng ta sẽ đi cùng nhau được bao lâu. Nhưng ngay lúc này em rất thích cảm giác được anh nâng niu trong tay. Rất rất thích.

Nghe câu nói nũng nịu của bà xã nhỏ. Trái tim của Minh Hào đã mềm nhũn ra rồi. Anh ôn nhu vuốt tóc cô.

- Vốn dĩ em là bảo vật của anh nên sẽ không có chuyện để em rời xa anh. Em chỉ thể bên anh mãi mãi mà thôi.

- -----

Nhớ like + bỏ phiếu để Minh có động lực viết thêm chương nữa nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Minh Hào là ông già xấu xí?

Chiếc xe moto dừng lại trước cửa của ngôi nhà cũ, Khánh Tường bảo cô muốn lấy vài thứ mà khi dọn đồ anh đã để quên lại nên Minh Hào đã đưa cô tới đây.

- Anh! Em tự làm được.

Vừa xuống xe Minh Hào đã quay về phía sau, có lẽ vì sợ cô sẽ ngã khi bước xuống nên anh trực tiếp ôm cô xuống xe. Khiến cho bạn nhỏ nào đó không được vận động mà lên tiếng.

- Theo gia pháp, đây là chuyện nhỏ hay chuyện lớn?

- Việc "lớn", cực kì "lớn"

Khánh Tường phụng phịu lên tiếng. Chi là một bước thôi mà anh cũng làm quá lên.

- Tất cả mọi thứ liên quan đến em đều là việc "nhỏ" nếu đã là việc "nhỏ" thì anh sẽ làm, em không được tranh giành. Rồi giờ em vào lấy đồ đi.

Sáng giờ Khánh Tường bị Minh Hào cho ăn thính muốn say xắm mặt mày luôn rồi. Không thể phủ nhận được trình độ thả thính của anh yêu quá đỉnh. Cả ngày đều khiến cho cô chìm trong bể mật ngọt lịm của tình yêu.

Ôi trời, nếu cứ như thế này thì chẳng mấy chốc cô sẽ trở thành bà cô già mập ú vì sự ép ản và không cho hoạt động của Minh Hào mất thôi.

Đi được vài bước thì Khánh Tường khựng người lại. Khoé môi xinh đẹp khẽ giật giật vài cái.

What the... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ai đang nằm trước cửa nhà cũ của cô thế? Đã vậy còn tóc tai bù xù, vỏ bìa gối ngang dưới đất nữa chứ. Trong mắt vệ sinh quá đi thôi.

Nhẹ nhàng bước từng bước về phía cửa, trong lòng Khánh Tường đột nhiên dâng lên một cảm xúc mâu thuẫn. Cô không biết nên tức giận hay há hê cười cợt người đàn ông trước mặt

- Em đi đâu mấy ngày nay?

Trung Hiếu lồm cồm bò dậy, tóc hăn bù xù như ổ quạ, râu ria mọc lởm chởm như nhiều ngày chưa cạo. Đôi mắt ngây dại ra khi nhìn Khánh Tường. Thấy cô hăn nhanh chóng lao tới như một con thú đang dành thức ăn. Nhưng Khánh Tường đã nhanh chóng né sang một bên, Trung Hiếu vọt mất điểm tựa nên té nhào xuống đất, hai chân giơ lên trời.

- Tôi đây để làm gì?

- Sau hôm em rời khỏi nhà anh, anh đã cho người tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy em, nên chỉ biết ngồi đây đợi. Anh muốn xin lỗi em chuyện hôm đó.

- Chỉ vậy thôi?

Một cái nhìn lạnh lùng và thờ ơ mà Khánh Tường dành cho Trung Hiếu khiến cho anh ta không rét mà run. Ánh mắt này thật quá đỗi xa lạ, đây là Khánh Tường đúng không? Thật là cô chứ?

- Anh muốn cảnh báo em về thư kí Kim, anh ta không phải là người tốt cũng như vị kim chủ thần bí đằng sau anh ta không đơn giản.

- Anh biết gì về họ?

Khánh Tường nhướn mày nhìn Trung Hiếu. Anh yêu của cô là kim chủ? Cô đương nhiên là biết. Thư kí Kim là người xấu? Đúng rồi! Anh ta xấu nét lắm

Ngoại trừ việc cuồng nhiệt trả sửa bất chấp không gian và thời gian thì anh ta chẳng có lợi ích gì cả.

- Tránh xa họ càng xa càng tốt. Có thể vị kim chủ kia là một ông già xấu xí. Nếu không thì tại sao lại không bao giờ lộ mặt?

Hôm đó nghe mẹ hấn nói cô là người của kim chủ thì Trung Hiếu đã không tin vào tai mình rồi. Có thể là một sự nhầm lẫn nào đó thôi. Khánh Tường và Minh Hào đang yêu nhau cơ mà, làm sao cô có thể là người của vị kia được. Nhìn phong cách ăn mặc giản dị thường ngày của cô cũng không giống những người được bao nuôi.

Lão già xấu xí?

Tương tượng ra hình ảnh Minh Hào là một ông già râu tóc bạc phơ mà Khánh Tường không thể nhìn cười được.

Ôi mẹ ơi đùa nhau à? Cô cười chết mất thôi

Có buồn cười đến đâu thì cũng phải kiềm chế lại, đang ở trước mặt người cũ phải tỏ ra lạnh lùng bất cần mới được. Nếu không hấn lại tiếp tục ảo tưởng nữa thì khổ lắm.

- Việc của tôi, không cần anh lo. Về lo cho người yêu bé bỏng của mình đi.

Nói rồi Khánh Tường quay lưng bước đi, tuy rằng chân cô hơi ngắn một chút nhưng bước đi lại rất dài, chẳng mấy chốc đã để lại Trung Hiếu thất thần ngồi đó.

Khánh Tường nhìn thấy Minh Hào đang dựa người vào moto chờ cô. Bạn nhỏ kia nhanh chóng nhào vào lòng anh, tham lam tận hưởng mùi hương nam tính của anh.

- Lấy được chưa?

- Vẫn chưa, có một vật cản xấu xí chặn đường nên cũng không muốn lấy.

Minh Hào nhẹ nhàng đội nón vào cho cô rồi bồng cô lên xe. Bạn nhỏ Khánh Tường rất biết phối hợp với Minh Hào, ban nãy trước khi anh định bồng cô lên thì Khánh Tường đã dang tay ra cho anh ôm rồi.

Bé ngoan! Tặng cho một hoa điểm mười này.

- Anh! Có người gọi anh là ông già xấu xí kia.

Bé ngoan Khánh Tường khó chịu thì thầm sau lưng Minh Hào. Anh yêu của cô tuần tú khí phách như thế này mà dám bảo là ông già, đúng là không có mắt nhìn.

- Hừm? Em có đồng ý với họ không?

- Đương nhiên là không rồi. Bạn trai của em là đẹp nhất. Không ai có thể so sánh được.

Bạn nhỏ phía sau cứ thao thao bất tuyệt nịnh nọt Minh Hào mà đâu có biết ở phía trước anh đã nở nụ cười đắc ý biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Anh là đồ Xấu xa

Đứng trước công viên trò chơi, Minh Hào đường đường chính chính nắm tay Khánh Tường bước vào trong. Điều này không đơn giản là nắm cho vui hoặc cho đỡ trống trải mà nó là sự dám thể hiện tình cảm nơi công cộng. Minh Hào muốn thông báo với tất cả mọi người Khánh Tường là người yêu của anh.

Hoa đã có chủ, nghiêm cấm hành vi đập phá cướp giật dưới mọi hình thức. Nhìn cũng không được.

- Anh! Chơi cái kia đi.

Khánh Tường kéo tay Minh Hào tới một gian hàng bắn súng gần đó, phần thưởng là con kì lân bằng bông xinh xắn. Cô không dấu được sự yêu thích của mình tới nỗi nhìn chăm chăm không chớp mắt vào nó với ánh mắt thèm khát.

Khánh Tường không phải nghèo khó tới mức không thể mua được thú bông đâu, nhưng hàng trúng thưởng lúc nào cũng hấp dẫn hơn đúng không?

Nhìn thấy ánh mắt của Khánh Tường cứ chăm chăm nhìn vào con thú sặc sỡ kia thì Minh Hào có một chút buồn cười.

Thích thì nói một tiếng anh sẽ mua cho cô cả một căn phòng, nhưng có lẽ bà xã chỉ thích hàng trúng thưởng thôi nhì.

- Em thích nó sao?

- * gât gât *

- Vậy lấy nó cho em nhé. Ông chủ cho tôi hai lượt bắn

Ông chủ gian hàng đặt hai viên đạn bằng nhựa lên bàn, ánh mắt tò mò quan sát hai người khách của mình.

- Hai lượt? Cậu chắc sẽ bắn trúng trong hai lượt này không? Những vị khách khác thường mua ít nhất mười lượt bắn một lần đấy.

Minh Hào chỉ mỉm cười với ông chủ mà không nói gì, anh bỏ đạn vào súng rồi nhấn một mắt lại.

Xác định mục tiêu. Bắn!

Phập!

Viên đạn ngay lập tức ghim thẳng vào hồng tâm phía trước dưới cái nhìn ngạc nhiên của ông chủ cửa hàng. Đùa nhau à? Chỉ một phát bắn thôi sao? Ông ta có bị hoa mắt không vậy?

Vì cô tình để khách bắn trượt nên ông ta đã thiết kế tám bia với hồng tâm nhỏ nhất có thể. Nếu muốn bắn trúng thì ít nhất phải bắn thử mười lần mới có cơ hội xém trúng. Xém thôi đó!

Vậy mà chàng trai này chỉ cần một phát bắn mà có thể chính xác tuyệt đối như vậy. Đúng là không thể tin được.

Ông chủ đành phải đưa con kì lân cho Khánh Tường trong tâm trạng bứt rứt lương tâm. Con thú nhồi bông này ông mua rất mắc tiền đó nha. Ấy vậy mà chưa gỡ lại vốn bao nhiêu mà đã phải lìa xa nhau rồi.

Ông ta thật không cam tâm mà!

- Ông chủ, buông ra đi. Nó là của tôi rồi.

Khánh Tường lên tiếng nhắc nhở khi thấy ông chủ vẫn ôm khư khư con kì lân mà không chịu buông ra.

Này này! Đây là của tôi. Ông mau buông ra.

- Chúng ta qua kia chơi thứ khác nhé.

Nhìn thấy ngôi nhà ma đang lấp ló phía bên kia hàng cây, trong đầu Minh Hào đã nảy ra một ý định xấu xa.

Bạn nhỏ Khánh Tường vẫn đang rất thích thú ôm con kì lân trong lòng nên cũng không để ý tới nơi mà Minh Hào muốn đến. Cô cứ để mặc cho anh dẫn đi.

Đến khi đứng trước mặt ngôi nhà ma, chân của Khánh Tường đã bắt đầu run run rồi. Sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

Ôi mẹ ơi, Khánh Tường là người không sợ trời không sợ đất. Chỉ sợ mẹ Tường và... ma.

Quay sang nhìn Minh Hào với sắc mặt tái mét, Khánh Tường nhỏ nhẹ gọi ý.

- Anh à! Hay chúng ta chơi thứ khác đi, thấy có nhiều thứ thú vị hơn.

- Anh lại thấy thứ này thú vị hơn. Vé cũng đã mua rồi. Chúng ta vào thôi.

Không để cho Khánh Tường kịp nói lời nào, Minh Hào trực tiếp áp giải cô vào trong, không gian bắt đầu chìm vào âm u và đen tối của nó.

Sau cuộc đàm phán thất bại với Minh Hào, Khánh Tường đã rơi vào hố đen tuyệt vọng rồi. Ánh mắt lo sợ và e dè bắt đầu hiện rõ trên khuôn mặt tái xanh vì sợ của cô.

Sau khi Khánh Tường và Minh Hào đi vào trong thì đột nhiên xuất hiện hai bóng đen cũng đi theo hai người vào trong.

Một giây, hai giây, ba giây... sau en nờ giây trôi qua thì cũng có tiếng hét thất thanh của ai đó vang vọng ra ngoài.

- Aaaaaaaaaa

Minh Hào nhẹ nhàng bế Khánh Tường rời khỏi ngôi nhà ma đáng sợ đó. Trên môi nở nụ cười mãn nguyện. Đây là lần đầu tiên Khánh Tường chủ động

ôm anh lâu tới như vậy. Cho nên hù dọa một chút cũng có ích chứ nhỉ?

Bạn nhỏ Khánh Tường sau khi bị dọa một phen hồn phách lên mây thì vẫn ôm khư khư Minh Hào không chịu buông.

Trong suốt chuyến đi dạo trong ngôi nhà đáng sợ đó không lần nào cô chịu mở mắt, toàn ụp mặt vào lưng Minh Hào mà thôi. Đỉnh điểm là khi bị ma nữ tóc dài khều vai và sờ chân thì cô đã toát hết mồ hôi vì sợ rồi. Không suy nghĩ gì nhiều mà lập tức nhảy lên người Minh Hào để anh ôm, miệng vẫn không ngừng than vãn.

Bực một cái là khi bước vào phải đi cho hết mới có lối ra chứ không thể quay trở lại đường cũ được nên Khánh Tường chỉ có thể ngoan ngoãn ôm cổ Minh Hào để anh ôm ra ngoài mà thôi.

- Chúng ta ra ngoài rồi. Em mở mắt ra đi.

Nghe Minh Hào nói thế, Khánh Tường mới miễn cưỡng hé mắt nhìn xung quanh, sau đó nhanh chóng nhảy khỏi người anh.

- Anh xấu lắm! Lần sau không đi chơi với anh nữa.

Bạn nhỏ Khánh Tường giận dỗi bỏ đi trước, khiến cho Minh Hào dở khóc dở cười lon ton theo sau dỗ dành.

- Rồi rồi anh sai! Em ngồi đây chờ anh đi mua nước. Hết này giờ chắc khát lắm rồi đúng không?

Khánh Tường không thèm trả lời, khuôn mặt giận dỗi sưng lên như cái bánh bao chiên. Biết người ta sợ mà còn dẫn vào. Giờ còn bày đặt đổ.

Tui vẫn giận!!!!

Khi hai người rời khỏi ngôi nhà ma thì hai bóng đen kia cũng ra theo, hiện giờ đang ngồi ở chỗ rất gần Khánh Tường. Có vẻ như họ vẫn theo sát hai người từ lúc đầu cho tới bây giờ.

Minh Anh uống một ngụm nước rồi nói chuyện với người bên cạnh mình.

- Chờ đợi. Nhìn bà chị dữ dằn như vậy mà lại sợ ma? Đây là chuyện cười thú vị nhất mà tôi từng biết.

Saint chăm chú chơi đi động, dường như không quan tâm tới bạn nhỏ nhiều chuyện ngồi sát bên.

Thấy Saint không trả lời, Minh Anh vẫn thao thao bất tuyệt nói chuyện một mình.

- Ôi giỏi, đã vậy còn ôm người kia suốt đoạn đường nữa, hên là bà nhẹ cân chứ không là Minh Hào gãy tay mất rồi.

- Cơ mà con kì lân trên tay chị nhìn xinh thế. Saint! Tôi muốn có một con.

- Muốn thì tự đi mà mua.

Saint bực bội nhét miếng bánh vào cái miệng nhiều chuyện cứ léo nhéo suốt của Minh Anh. Nói này giờ chưa chán hay sao? Nay anh ta ăn phải khoai ngứa à?

Sau đêm tiệc nhà Jame, lúc đưa Khánh Tường trở về Đế Cung thì cô đã nói cho Saint biết mối quan hệ giữa cô và Minh Hào là như thế nào rồi.

Ban đầu Saint cũng rất ngỡ ngàng, nhưng sau khi nghe hành trình cưa cẩm Khánh Tường của Minh Hào thì Saint đã có cái nhìn khác về anh.

Minh Hào rất kiên trì ở bên chăm sóc chị từng chút một, ngay cả khi hai người là những người xa lạ. Anh vẫn luôn biểu lộ sự quan tâm một cách tinh tế đến nỗi không ai là không nể phục.

Người ta nói mưa dầm thì thấm lâu. Bởi thế cho nên chị mới chịu chấp nhận Minh Hào.

Về khoản này thì Jame thua Minh Hào chắc rồi. Anh ta là một kẻ gốc trong việc biểu lộ tình cảm.

Haizzzzz đột nhiên Saint lại lo lắng cho hành trình chiếm lấy trái tim người đẹp của Jame rồi.

Sẽ khó khăn lắm đây

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Là vì em

Ngồi trong bóng mát mà trong lòng Khánh Tường cứ nôn nóng như lửa đốt. Minh Hào đi mua nước ở đâu mà lâu thế không biết nữa. Cổ họng nhỏ bé này sắp khô vì khát rồi đây này.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm bóng hình đáng ghét nhưng cũng đáng yêu của bạn nhỏ Minh Hào nhưng vô vọng, trong dòng người tấp tễ qua lại lại không thấy anh đâu.

Chán nản, Khánh Tường ngồi xuống ghế, thoải mái ngả người ra sau. Lấy trong túi ra một chiếc di động. Cô bắt đầu quan sát thông tin trên mạng.

Tìm kiếm tất cả thông tin của History, kết quả mà cô nhận được lại không khiến cô thất vọng. History vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ chỉ là vài nhà đầu tư đột nhiên rút vốn khiến cho nó lâm vào tình trạng mất cân bằng mà thôi. Vẫn còn một số người trụ lại với nó. Hoặc có thể là những người bị cô ta dụ dỗ nên mới miễn cưỡng đầu tư vào

Hoá ra Jame vẫn chưa bùng hết rổ của công ty, vẫn còn để lại cho cô chơi đùa một chút. Xem ra anh ta vẫn chưa phá hỏng trò chơi của cô.

Được được!

Không nghĩ ngợi nhiều, Khách Tường lập tức gọi cho Jame. Âm thanh tút tút nhảm chán của tổng đài vẫn vang lên đều đều, một lúc lâu sau đầu dây bên kia mới chịu nhấc máy.

Âm giọng khàn khàn quỵến rũ như bị đánh thức lười biếng vang lên. Vừa nghe thấy, Khánh Tường có thể chắc chắn 100% anh ta đang ngủ.

- Có chuyện gì sao? Lâu lắm rồi em không chủ động gọi cho anh.

- Chỉ là muốn cảm ơn vì anh đã không phá hỏng trò chơi của em.

Khánh Tường vừa nói vừa vuốt tóc mình trong vô thức, trong lòng cũng hơi bất ngờ vì Jame đã nương tay. Vì trước đây anh ta rất độc đoán muốn thứ gì là phải có cho bằng được. Cũng như anh ta muốn phá thì thứ đó chắc chắn không còn nguyên vẹn.

Jame đã thay đổi rồi sao?

- Anh biết em đang nghĩ gì. Vốn dĩ History đã không thể ngóc đầu dậy được. Nhưng vì Khánh Duy nói em và cô gái kia có niềm khích không nhỏ, nói em muốn chơi đùa với à ta. Cho nên anh đã cho nó một cơ hội để khôi phục, nếu không thì chuyện này đã không xảy ra.

- Nếu như nhớ không nhầm thì anh trước giờ không thích cho ai một cơ hội. Vậy lý do là...

- Là vì em.

Không để Khánh Tường nói hết câu Jame đã vội vàng cắt ngang, câu nói nhẹ nhàng tựa lông hồng của Jame dường như lại có sát thương cực lớn đối với Khánh Tường. Nó khiến cho trái tim của cô trật mất một nhịp

Jame chưa từng dịu dàng như thế này. Anh ta là một kẻ EQ thấp nhất mà cô từng biết, không lẽ... chỉ số EQ của anh ta cải thiện rồi sao?

- Anh không quan tâm mối quan hệ giữa em và Minh Hào ra sao. Hai người vẫn chưa kết hôn cho nên anh có thể giành em về bất cứ khi nào.

- Anh vẫn không chịu thôi ý định đó sao?

Khánh Tường mặt mày bóp chán, cái tên này hình như vẫn không thông minh hơn chút nào so với năm đó.

- Anh sẽ không để mất em một lần nào nữa.

- Ngay cả khi em lợi dụng anh? Lúc đó em chỉ chơi qua đường với anh mà thôi. Em đùa giỡn tình cảm của anh đó. Anh vẫn muốn té vào vết xe đổ sao?

- Vậy em có nhớ trước khi gặp em anh là một tay chơi? Khánh Tường! Anh không phải là thằng ngu.

- Anh là thằng ngốc.

Không thèm nói chuyện với Jame nữa, Khánh Tường trực tiếp cắt ngang cuộc trò chuyện. Nếu tiếp tục thì cô không biết mình sẽ ra sao nữa.

Jame bây giờ thật sự rất khác với ngày xưa, anh ta hiểu chuyện hơn, dịu dàng hơn và còn biết nghĩ cho cảm xúc của cô nữa.

Nếu là ngày xưa, khi nghe Khánh Duy nói như thế anh ta sẽ chẳng ngần ngại mà nói “ Thế thì càng tốt, người phụ nữ của tôi không cần phải dụng tay vào” nghe có vẻ hơi bá đạo nhỉ? Nhưng anh ta là như vậy đấy.

Đang mải mê chìm trong suy nghĩ, một dòng nước lạnh toát đổ ập lên người Khánh Tường kèm theo tiếng chửi rủa.

- Đồ hồ ly tinh

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Ăn vài cái tát

- Ngồi yên!

Minh Anh nhanh tay kéo Saint ngồi xuống ghế, bắt gặp ánh mắt lờm nguýt của Saint, anh chàng khẽ thờ dài

- Chuyện này không cần cậu lo

- Nhưng... cô ta vô cớ gây sự với chị, còn dám tạt nước nữa.

- Thế cậu tới đó có thể giải quyết được? Hay chưa kịp làm gì thì chị đã đập cho một trận vì tội theo đuôi?

- Này! Là cậu dụ dỗ tôi đi theo, bây giờ đổ hết tội lỗi cho tôi sao?

Saint đánh một phát vào gáy của Minh Anh khiến cho cu cậu nhăn mặt vì đau, sau đó còn liếc mắt nhìn Minh Anh, hai mắt anh ta híp lại để lờm, lá gan của cậu ta to lên từ khi nào vậy?

- Tóm lại cậu không cần phải lo, Minh Hào sắp sửa quay lại rồi.

Minh Anh vẫn chăm chăm quan sát tình hình bên chỗ Khánh Tường bằng chiếc ống nhòm mới lượm được dưới đất. Tuy cách nhau không xa, vẫn có thể nhìn bằng mắt thường nhưng với bản tính thích làm màu của Minh Anh thì anh ta không thể từ chối được.

Saint cũng miễn cưỡng ngồi xuống xem, trong lòng không mấy an tâm.

Khánh Tường vội vàng đứng dậy, vội tạm chiếc khăn trên bàn để lau đi vệt nước loang lổ trên áo. Cô tức giận nhìn người con gái kia.

- Nặng quá bị điên à?

- Tao điên? Đúng rồi, nếu tao bình thường thì đã đập cho mày một trận rồi.

Người vừa tạt nước Khánh Tườnggg vênh váo lên tiếng, ánh mắt hằn rõ tia giận giữ ngùn ngụt trong bốc lên.

- Con mẹ điên, muốn đánh thì nhào tới.

Khánh Tường cũng không phải dạng vừa mà chịu người ta ức hiếp, muốn đánh cô? Tường dễ sao? Bà đây chấp hết.

- Á à, anh ra đây mà coi. Nó hóp hồn anh xong rồi còn đòi đánh tôi đây này.

Ả ta la làng lên cho mọi người nghe, để tất cả mọi người đứng về phía mình mà miệt thị Khánh Tường. Có thể nói ở nơi đông người như khu vui chơi thì lấy được sự đồng cảm của người đi đường là một lợi thế không hề nhỏ.

- Cô đang nói cái quái gì vậy?

Khánh Tường nghếch mặt ra nhìn Sông Hương, ả ta đang lớn tiếng nói chuyện gì vậy? Ai hóp hồn ai? Cô có làm gì đâu chứ, chỉ ngồi im mà thôi.

Thấy Khánh Tường giả vờ ngốc nghếch, Sông Hương càng tức giận lớn tiếng hơn nữa. Làm bộ làm tịch cũng giỏi lắm nhì.

- Từ lúc mày vào đây bạn trai tao đã không thể rời mắt khỏi mày, mày đã cho anh ấy ăn bùa mê thuốc lú gì rồi.

Khánh Tường (• ▽ •)

What the... FUCKKKKKK

Nghe lí do không thể nào vô lí hơn của ả ta, Khánh Tường muốn phun vào mặt Sông Hương một cục nước miếng. Ôi trời ơi! Trên đời này còn tồn tại loại đàn bà ngu ngốc như thế này sao? Hai người còn chưa gặp nhau, chưa tiếp xúc với nhau mà đã hùng hổ chạy tới đánh ghen?

Não tàn rồi hay sao?

Không biết Sông Hương có để ý hay không, nhưng mọi người xung quanh đã bắt đầu bùm miệng cười rồi. Tất cả đều chung ý nghĩ giống như Khánh Tường.

Ngu ngốc!

- Mà...

Khánh Tường không những không trả lời mà còn không thèm nhìn mặt Sông Hương nữa, ả ta tức tốc nhào tới định tát Khánh Tường để dành mặt, không thể để người khác coi thường như vậy.

Chát!

Saint và Minh Anh ở bên kia cũng đứng phắt dậy, cô ta dám đánh Khánh Tường? Nếu vậy thì Saint sẽ không nương tay với phụ nữ mà hành xử thô lỗ đâu.

Nhưng không phải, cái tát đó chính là do Khánh Tường ra tay. Khi Sông Hương giơ tay định đánh thì cô đã nhanh chóng chụp lấy tay ả ta sau đó thuận tay tát vài bạt tai vào khuôn mặt vênh váo kia. Do lực đánh quá mạnh nên đã khiến Sông Hương lao đảo té bịch xuống đất. Mọi người cũng tròn mắt trước hành động bất ngờ này, nhưng không ai lên tiếng ngăn cản. ả ta đáng bị như vậy.

Không nhanh không chậm, khuôn mặt trắng xoá của ả đã in năm ngón tay đỏ hồng của Khánh Tường. Sông Hương vẫn ngoảnh nhìn cô như không hiểu chuyện gì xảy ra. ả ta vừa bị đánh sao?

Nhìn vào bàn tay vừa động thủ, Khánh Tường lắc đầu. Haizzzz make up hơi lố rồi chị gái, đã vậy còn sai mỹ phẩm dỏm nữa chứ. Hại bàn tay của cô dính phấn trắng xoá rồi đây này.

- Lần sau ra ngoài nhớ mang theo nã, hôm nay tao vui nên sẽ tha cho mày, còn không thì cái lưỡi của mày đã không còn nằm trong khoang miệng nữa đâu.

Khánh Tường vuốt ve bé kì lân trong tay, khuôn mặt nở nụ cười mà mị đến đáng sợ. Chát giọng ngọt ngào lập tức biến thành lãnh khốc đáng sợ như sinh vật ghê rợn dưới chốn âm ti.

Ở đằng xa xa đã lấp ló bóng dáng của người đàn ông, anh ta đang tiến lại phía Khánh Tường ngày một gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Dùng tiền làm nhục Khánh Tường

Thấy bóng đang quen thuộc của anh yêu đang tiến về đây, Khánh Tường bỗng nhiên rung rung nước mắt khiến cho Minh Hào hoảng hốt chạy lại.

- Anh ơi! Người ta bắt nạt em.

Dụi mặt vào lồng ngực ấm áp của anh yêu, Khánh Tường khóc thút thít như một đứa trẻ chịu nhiều áp lực. Hai tay vô thức ôm chặt hông của anh.

Hành động này của cô vô tình làm cho sự mạnh mẽ sâu bên trong của Minh Hào bỗng nhiên sụp đổ, ở đâu đó trong trái tim đột nhiên nhói lên.

Anh mới đi có một chút thôi mà bà xã đã bị người ta ức hiếp rồi sao? Ai mà to gan vậy?

Minh Anh và Saint ở bên kia mắt chữ A miệng chữ O kinh ngạc nhìn nhau. Cái quái gì đang xảy ra vậy? Khánh Tường khóc? Khánh Tường bị người ta ức hiếp? Khánh Tường cần sự bảo vệ của người khác?

Có đánh chết hai người cũng không tin đây là sự thật. Đây không phải là chị của họ. Trả lại bà chị lạnh lùng bá đạo đánh người không thương tiếc lại đâyyyyyyy.

Sông Hương cũng há miệng kinh ngạc, cô gái kia dám đổi trắng thay đen lật mặt nhanh như vậy sao? Rốt cuộc thì ai mới là người bị bắt nạt?

- Anh quân người yêu kiểu gì mà để cô ta đi quyến rũ bạn trai của tôi vậy?

- Quyến rũ? Bạn trai cô?

Minh Hào nhướn mày nhìn Sông Hương, cô ta nói bà xã nhỏ của anh quyến rũ cái tên cù lần đang đứng bên cạnh cô ta sao?

- Nếu không thì sao anh ấy cứ nhìn chăm chăm vào cô ta từ khi bước vào đây?

Không trả lời Sông Hương vội, Minh Hào nhìn xuống bà xã nhỏ đang khóc thút thít trong lòng mình, anh nhẹ nhàng nói.

- Khánh Tường! Lần sau ra ngoài không được để mặt mộc như thế này nữa, make up kém xinh một chút. Nếu không hàng tá người sẽ tranh giành em với anh mất.

Câu nói tựa như lời nhắc nhở nhẹ nhàng của Minh Hào lại khiến cho tim của bạn nhỏ kia đập thịch một cái. Anh đang gián tiếp khen cô đẹp đúng không? Aydoos sao Minh Hào lại có thể tinh tế như thế cơ chứ?

- Cô ra ngoài không mang theo nǎo và mắt ả? Cô nghĩ bảo bảo của tôi sẽ để mắt tới con gà công nghiệp của cô chắc?

Minh Hào nhếch môi cười khinh, cô ta nghĩ ánh mắt của ai cũng tệ như cô ta sao? Một con gà rù mà cứ tưởng là con công sang chảnh. Nghĩ rằng ai cũng phải tranh giành bạn trai của cô ta sao?

Sông Hương đứng hình vài giây khi thấy nụ cười quyến rũ của Minh Hào, tuy bạn trai cô ta đã được xếp vào hàng trai đẹp. Nhưng nếu so với hàng cực phẩm Minh Hào thì chỉ có nước đi xách dép cho anh mà thôi.

Nhưng mà, bây giờ không phải lúc mê trai. Sông Hương bừng tỉnh dậy thoát khỏi cơn mộng mị đó, đã làm thì phải làm cho tới, ả ta cười khẩy nhìn Minh Hào và Khánh Tường đang ôm ấp nhau.

- Muốn bao nhiêu để cô tránh xa bạn trai tôi? Ra giá đi?

Nếu bây giờ rút lui thì nhục nhã quá, cho nên Sông Hương quyết định dùng tiền để lấy lại danh dự cho bản thân cũng như giành giật hai người kia. Trông họ mặc những bộ đồ tầm thường thì không thể là những người có tiền như ả ta. Mà tiền thì trên đời đâu ai chê đúng không?

Nghe câu nói ngông cuồng và ngạo mạn của Sông Hương, Minh Hào bật cười thành tiếng. Dám đem tiền ra để hạ thấp bà xã của anh sao?

Tiền? Anh đây không thiếu.

- Cô gái ngu ngốc! Cô có tin rằng tôi có thể dùng tiền để thiêu cháy ngôi nhà của cô không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Trút giận dùm bà xã

- Hahaha, anh có thể sao? Khoác lác vừa thôi.

Sông Hương ôm bụng cười ngặt nghẽo, một kẻ ăn mặc không thể tầm thường hơn lại dám buông lời đe dọa thiên kim tiểu thư như cô ta sao?

Nực cười.

- Anh biết tôi là ai không? Tôi là tiểu thư của tập đoàn Sông Thị, có ngon thì anh làm thử cho tôi xem.

- Sông Thị?

- Anh không biết sao? Đúng là quê mùa.

Sông Hương liếc nhìn Minh Hào bằng ánh mắt khinh bỉ, đã không có khả năng làm mà còn dám ra vẻ với gái ả? Ngay cả tập đoàn Sông Thị cũng không biết. Không biết có phải là người ở đây không nữa.

Minh Hào đắm chiều suy nghĩ một vấn đề nào đó. Thấy ả ta bảo là tiểu thư của tập đoàn Sông Thị. Minh Hào đột nhiên nảy ra một ý tưởng thú vị. Anh lấy di động ra gọi cho thư kí Kim.

- Hình như hôm nay chúng ta có cuộc họp bàn công việc với tập đoàn Sông Thị đúng không?

- Vâng! Ba mươi phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu. Có cần tôi tới đón chủ tịch không?

- Không cần! Hủy nó đi. Tôi không muốn họp tác với tập đoàn con đó

- Tại sao chứ? Không phải anh đã rất thích tập đoàn con đó sao?

Đối mặt với câu hỏi của Hoàn Kim, Minh Hào không lấy làm tức giận. Trên người của anh bỗng nhiên tỏa ra khí chất cao ngạo lạ lùng. Từng chữ mà

chuẩn bị thốt ra từ miệng của Minh Hào lại có sức nặng khủng khiếp.

- Bởi vì con gái của họ dám ức hiếp bà xã của tôi.

Thích

Trái tim nhỏ bé của Khánh Tường bỗng nhiên chạy loạn xạ trong lồng. Cô ngược mặt lên nhìn Minh Hào. Đôi mắt thoáng một tia kinh ngạc.

Anh vừa gọi cô là... bà xã? Cô không nghe lầm đó chứ?

Năm

Bốn

Ba

Hai

Một

Sông Hương với tên bạn trai vẫn ngờ ngạc chưa hiểu chuyện gì thì đột nhiên di động của Sông Hương vang lên, ả ta nhanh chóng nghe máy.

- Đồ trời đánh! Máy làm gì mà Minh Thị hủy hợp đồng rồi? Máy có biết bản hợp đồng này quan trọng đến thế nào không hả? Về đây mày chết với tao.

- Con...

- Câm mồm.

Sông Hương ngã khụy xuống đất. Đôi mắt mở to kinh hãi nhìn Minh Hào đang cười khinh ở phía đối diện.

Chỉ cần một cuộc điện thoại mà đã thay đổi số phận của biết bao nhiêu con người sao?

Rốt cuộc người này là ai?

- Bảo Bảo, chúng ta ra chỗ khác chơi tiếp nhé.

Dịu dàng vuốt tóc Khánh Tường, Minh Hào bế bổng cô lên rồi xoay người bước đi. Bạn nhỏ Khánh Tường ngoan ngoãn kẹp hai chân vào hông anh, ngoan ngoãn ngồi im để anh bế đi.

Hai cái đuôi xấu xí kia cũng tự giác theo sau. Saint và Minh Anh hôm nay đã có cái nhìn khác về hai con người này. Thật sự khiến cho họ bất ngờ đấy.

Ai có thể biết được một người phụ nữ mạnh mẽ độc lập và nóng tính như Khánh Tường lại dễ dàng sà vào lòng người đàn ông để được che chở về cung chiều cơ chứ? Khánh Tường xưa nay không ngần bất kì ai. Tuy tiện đánh đấm tùy tiện hành hạ, cô tuyệt đối không để mình bị ức hiếp.

Vậy mà...

Nhưng bất ngờ nhất là Minh Hào. Saint chưa bao giờ tưởng tượng được anh ta có thể cung chiều người mình yêu đến vô pháp vô thiên như thế này. Sẵn sàng bỏ một dự án hàng trăm tỷ chỉ để khiến Khánh Tường vui. Không ngại ngần nắm tay cô nơi công cộng để khẳng định chủ quyền.

Haizzzz đúng là tình yêu có thể thay đổi con người.

Minh Hào mua hai vé để chơi trò vòng đu quay, sau đó nhanh chóng bế bà xã lên.

Khánh Tường ngoan ngoãn ngồi trong khoang chứa. Ánh mắt thích thú nhìn ra ngoài. Hôm nay trời không nắng nên cô có thể quan sát toàn bộ khung cảnh bên dưới một cách dễ dàng.

Nhìn mọi thứ đều thu nhỏ lại thật là thích.

Đột nhiên Minh Hào nhào người về phía Khánh Tường, hung hăng đặt lên đó một nụ hôn. Không giống như nụ hôn phớt thường ngày mà nó còn ẩn chứa sự khát khao và dục vọng mãnh liệt bên trong nữa.

Mãi tới khi mặt cô đỏ ửng lên vì khó thở, Minh Hào mới luyến tiếc tha cho cô. Trên môi vẫn còn vương vấn hơi thở của cô.

- Anh đang làm gì thế?

- Em có nghe người ta nói. Hai người tình nhân hôn nhau trên đu quay sẽ mãi mãi ở bên nhau không?

Khánh Tường vẫn còn ngờ ngạc sau cú hôn bất ngờ của Minh Hào cho nên bây giờ nào vẫn chưa hoạt động lại.

- Có hả?

Minh Hào đen mặt nhìn Khánh Tường, cô đang giả ngu hay ngu thật vậy?

Thôi được rồi! Anh không so đo với cô nữa.

Minh Hào khéo Khánh Tường ngồi lên người mình, hai tay ôm eo cô. Chất giọng quyến rũ lại vang lên khiến cho cô ngây ngất.

- Khánh Tường! Lấy anh nhé.

- -----

Nhân tiện thông báo với các bạn một tin nhỏ. Bộ truyện bà xã! Em không ngoan đã được đổi thành Ông xã là thầy giáo? Hôm nay sẽ có chương thứ 3. Hy vọng sẽ được mọi người ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Anh sẽ chờ

Trong toà nhà sang trọng bậc nhất, có người đàn ông đang ngồi gõ tay thành nhịp trên bàn làm việc, tay còn lại đang cầm di động trò chuyện với ai đó.

- Công việc tiến triển tới đâu rồi?

- Thành phẩm đã xong, ngày mai có thể chuyển tới cho ngài.

- Tốt.

Jame ngắt di động, nụ cười quỷ dị vừa thoáng qua trên đôi môi mỏng. Hình như có chuyện gì đó thú vị sắp xảy ra rồi.

Ở công viên trò chơi, Khánh Tường vẫn còn đờ người với màn cầu hôn chớp nhoáng của Minh Hào.

Cô ngồi im trên người anh không dám nhúc nhích.

- Sao nào?

- Anh... anh có thấy chúng ta hơi vội vàng rồi không?

- Em không muốn?

Trên khuôn mặt điển trai thoáng tia ảo não. Trong lòng Minh Hào hiện tại không dễ chịu chút nào.

Không muốn sao?

- Ý em không phải vậy. Chỉ là em chưa sẵn sàng thôi.

Khánh Tường nhanh nhẩu phân bua. Không phải cô không muốn. Mà là vẫn còn nhiều điều cô chưa thực hiện được.

- Không sao! Anh sẽ chờ.

- Cảm ơn anh.

Saint và Minh Anh cũng theo đuôi lên tận đu quay. Mắt của Minh Anh đang căng ra để đọc khẩu hình của hai người. Nhưng vô ích, vì đã bị bỏ lại một khoảng xa rồi.

- Này Saint, họ hôn nhau rồi kìa. Hay chúng ta cũng thử bắt trước họ đi.

- Cút!

Chai nước suối từ đâu bay tới đập trúng đầu Minh Anh rồi nảy ra ngoài. Cú ném mạnh bạo không nương tay khiến cho cu cậu ôm đầu ngồi khóc thút thít rồi kìa.

- Cậu là đồ đáng ghét, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả.

Hèn gì tới giờ vẫn còn ế chồng cho. Đáng đời!

- Còn nói nữa tôi khâu miệng cậu lại đó.

Minh Anh "... " có ngon thì làm thử.

- Hai người họ xuống rồi kìa, mau theo.

- Xì

Minh Anh trề môi khinh khỉnh nhìn Saint, thái độ không hợp tác cho lắm nhưng vẫn phải nghe theo cậu ta.

Minh Hào nắm tay Khánh Tường đi dạo một lúc, đột nhiên có tiếng di động vang lên. Là của Khánh Tường

[Bảo Bảo cục cựa ả! người ta đang ở ngoài sân bay, mau mau ra đón]

Không cần nhìn cũng biết đây là tin nhắn của ai rồi đúng không? Còn ai ngoài Di nữa.

- Có chuyện gì sao?

- Bạn em nhắn tin, nói là đang ở sân bay muốn em ra đón.

- Vậy bây giờ anh đưa em đi.

- Được thôi.

Ở sân bay, có một người con gái xinh đẹp đang cặm cụi nhắn tin, còn có người đàn ông đeo kính đứng bên cạnh.

- Cô chủ chúng ta đi được chưa?

- Chưa được.

Giọng nói lạnh lùng tựa như tuyết ngàn năm của Di khiến cho anh chàng vệ sĩ không rét mà run. Người con gái này tại sao lại bá khí bức người như vậy.

- Aidooo người yêu bé bỏng, em đi thẳng theo hướng hai giờ, Di đang đứng ở cửa D đợi em.

Gương mặt của anh vệ sĩ lập tức hoá đá tại chỗ. Có khi nào... cô chủ bị đa nhân cách không? Vừa nãy còn bá khí ngút trời, bây giờ lại nũng nịu đáng yêu như một đứa trẻ.

Anh chàng càng bàng hoàng hơn khi thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đang tiến về phía họ. Trên gương mặt của Khánh Tường có chút gì đó bất bình.

Bạn này cô chủ gọi cô gái này là người yêu bé bỏng? Chả lẽ đây là người yêu của cô chủ? Cô chủ thích con gái?

Anh chàng vệ sĩ bất giác cách xa Di một chút, khuôn mặt ngập tràn sự nghi ngờ.

- Có người bên cạnh rồi còn bắt em ra đón.

Khánh Tường bất bình nhìn Thiên Di, có biết là người ta đang hẹn hò với anh yêu không vậy.

- Bảo em ra đón mục đích để bắt cóc em về nhà Di đó. Mau mau lên xe.

Không thèm đôi co với Khánh Tường, Di bé bỏng trực tiếp đẩy cô ngồi vào chiếc xe sang trọng đang đậu ở bên đường.

- Oa chiếc xe sang trọng quá ta. Của Di sao?

Khánh Tường tròn mắt nhìn nội thất bên trong xe, có thể nói đây là chiếc xe sang trọng bậc nhất của giới chơi xe, Tên nó là Devil, được thiết kế có một không hai trên thế giới. Nhưng tiếc thay lại là số lượng có hạn chỉ sản xuất có hai chiếc thôi. Một chiếc thuộc quyền sở hữu của Khánh Duy, còn một chiếc lại lọt vào tay của Di.

Khánh Tường rất muốn có nó nhưng lại chậm tay mất tiêu rồi.

- Em thích sao? Vậy ngày nào cũng đưa em đi chơi bằng nó nhé.

- Em có thể từ chối được sao?

Khánh Tường nở nụ cười rất tươi khiến cho Thiên Di không nhịn được mà đưa tay vuốt ve mái tóc bồng bềnh của cô. Không hề che dấu sự sùng nịnh

giành riêng cho Khánh Tường.

Anh chàng vệ sĩ ban nãy cũng khẽ rung mình một cái.

Chiếc xe vẫn chạy bon bon trên đường, mãi tới khi dừng lại trước cửa ngôi biệt thự. Khánh Tường mới thực sự bất ngờ. Đây không phải là nhà của Minh Hào hay sao?

- Đây là...

- Là nhà của Di

Act cool, đứng hình mất 5 giây.

Khánh Tường đứng ngẩn người ra để mặc cho Di kẹp cổ lúi vào trong nhà trong sự bất lực của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Gọi một tiếng chị

Thiên Di cao ngạo sải từng bước dài, phía sau còn có cái đuôi nhỏ xinh lon ton chạy theo. Đây là lần đầu tiên Khánh Tường thấy tất cả gia nhân từ lớn tới nhỏ đều phải cúi người trước Di. Không ai dám ngước mặt lên nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của cô ấy.

Quản gia Trịnh sau khi biết được Khánh Tường toàn tâm toàn ý yêu thương ông chủ thì trong lòng cũng không còn bài xích cô nữa.

Vốn dĩ lần đầu tiên thấy ông chủ dẫn người phụ nữ này về ông đã ngấm ngầm đồng ý rồi. Mặt khác cũng không gây khó dễ cho cô. Chỉ trừ tối hôm đó cô ra ngoài với người đàn ông khác mới khiến cho quản gia Trịnh sinh nghi.

Dù sao thì cô gái này cũng không phải loại người cứ dính lấy ông chủ không buông hay thích gây phiền phức cho ông chủ.

Chỉ có điều không biết Khánh Tường có đặc tội gì với Thiên Di hay không mà trông không khí có vẻ âm u thế này.

Thấy tình hình có vẻ không ổn, quản gia Trịnh lấy hết can đảm để giải vây cho Khánh Tường.

- Cô chủ, có chuyện gì xảy ra sao?

Thiên Di không trả lời ông ta mà trực tiếp quay lại phía sau. Ôm cổ Khánh Tường đưa lên trước mặt. Sau đó chất giọng cao ngạo của ngự tỷ lại vang lên.

- Bảo bối của tôi, tuyệt đối không được đặc tội với cô ấy. Nếu không tự động tới phòng kết toán lương đi.

Không riêng gì quản gia Trịnh mà tất cả những gia nhân có mặt ở đó đều tròn mắt ngạc nhiên. Cô gái này là ai mà có thể đánh cắp trái tim của ông chủ, đã vậy còn cướp luôn cô chủ của họ vậy?

Yêu quái phương nào từ đâu đến đây? Mau hiện hình.

- Minh Hào đâu?

- Thưa ông chủ ra ngoài sáng giờ vẫn chưa về.

- Nó đi đâu? Xe vẫn còn nằm trong gara cơ mà?

- Sáng sớm ông chủ đã lái moto ra ngoài hẹn hò rồi ạ

Hầu gái cung kính trả lời từng câu hỏi của Thiên Di không sót chữ nào. Phải nói rằng cô chủ còn đáng sợ hơn ông chủ rất nhiều. Vì thế hãy thông minh mà chọn mặt gửi thân thôi.

- Cái gì? Nó có người yêu rồi? Là ai? Ai mà vô phúc bị nó gạt vậy?

Bạn nhỏ Khánh Tường đen mặt nhìn Di, còn cô hầu gái thì che miệng cười khúc khích.

Cô chủ à! Cô gái đó đang đứng sau lưng người đó.

- Nhân tiện, đổi cách xưng hô. Gọi nó là ông chủ mà gọi lão nương đây là cô chủ thì loạn hết cả lên à. Bắt đầu từ bây giờ gọi nó là cậu chủ. Rõ chưa?

- Dạ rồi!

Gia nhân đồng thanh đáp lời, hoàn toàn không có ý kiến trái chiều nào xuất hiện để phản đối Thiên Di cả.

Và từ bây giờ họ cũng phải tuyệt đối không đc làm phật ý Khánh Tường. Phải biết rằng cô ấy bây giờ là cục cưng của hai người quyền lực nhất nhì của họ. Lén phếng là bị đuổi như chơi.

Tiếng xe moto vang vọng từ ngoài xa xa. Ông ch à không cậu chủ của họ đang trên đường trở về rồi.

Minh Hào tiêu soái bước xuống xe, trên tay còn cầm một hộp bánh kem. Anh khoan thai bước vào nhà mà không hề hay biết có sự xuất hiện của người quen.

- Nhóc con, sao biết hôm nay lão nương về mà mua bánh kem

Thiên Di từ đâu chạy tới cướp lấy hộp bánh trên tay của Minh Hào khiến cho anh chàng không kịp trở tay.

- Chị? Sao đột nhiên lại về đây?

- Nói vậy là hộp bánh này không dành cho chị? Là cho ai? Em không thích ăn ngọt mà

Thiên Di lập tức ngửi thấy mùi mờ ám ở đây. Không lẽ hộp bánh này dành cho cô gái kia? Không đúng. Ở nhà chỉ có một mình Minh Hào mà thôi.

Vậy...

- Không phải cho chị, mà cho người ở sau chị kia.

- Cho Bảo Bảo?

Di ngơ ngác quay người về phía sau. Thấy Khánh Tường đang chống cằm hờn dỗi nhìn mình. Đôi môi ửng hồng chu lên nhìn buồn cười lắm luôn.

- Em chính là người vô phước bị gạt mà Di vừa nói đó.

Thiên Di hoá đá tại chỗ, toàn thân cứng đờ không cử động được. Minh Hào nén cười trước biểu cảm đáng yêu của Khánh Tường, anh chàng áp giải Di tới trước mặt Khánh Tường, sau đó chất giọng dịu dàng cất lên.

- Bảo Bảo ngoan! Gọi một tiếng chị chồng đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ngược chết tui nó cho em

Ngồi trên bàn ăn, Thiên Di vẫn không thể ngừng ánh mắt soi mói của mình lại. Sự tò mò của cô đã lên tới cực điểm rồi. Tại sao Bảo Bảo đáng yêu lại có thể bị thằng nhóc thối này gạt một cách dễ dàng như vậy cơ chứ?

Thật bất ngờ quá mà.

- Hai đứa quen nhau từ khi nào?

- Từ khi Di rời khỏi nhà em, anh ấy liền xuất hiện sau khi em tan làm.

- Nói thế, đây có được gọi là trùng hợp không?

Di lập tức quay sang dò hỏi bạn nhỏ ngồi bên cạnh Khánh Tường. Cô muốn chính miệng Minh Hào lên tiếng xác nhận.

- Không phải trùng hợp, là em cố tình.

- Cái gì?

Minh Hào không phủ nhận mà trực tiếp đính chính lại câu nói vừa rồi, khiến cho hai mắt Thiên Di muốn rớt ra ngoài vì ngạc nhiên. Em trai của cô trước đây không hề để tâm tới nữ sắc, ấy thế mà lại hạ mình đi theo đuổi Khánh Tường sao? Chỉ cần nghe tin Minh Hào chịu để mắt tới nữ giới cô đã mừng lắm rồi. Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy.

Khánh Tường quả là có sức hút.

- Mà này, hình như tay nghề giả trai của chị đã lên tay rồi nhĩ? Lần trước em nhìn nhầm nên có vài chuyện không hay xảy ra.
- Mà nhìn thấy chị giả trai hồi nào? Lão nương nhớ lần cuối mà thấy là cách đây 3 năm rồi cơ mà. Chẳng lẽ... mà theo dõi chị sao?

Minh Hào “...” chết mẹ, lỗ miệng rồi.

Thiên Di nhìn biểu cảm chột dạ trên gương mặt Minh Hào thì trong lòng đã cười thầm một cái. Mà tưởng chị đây ngu lắm sao? Từ khi mà gửi Bảo Bối tới cho Khánh Tường chăm sóc chị đây đã biết tổng rồi. Chỉ có điều không ngờ Minh Hào lại nghiêm túc với mối quan hệ này như thế thôi.

Đã lừa được con gái nhà người ta, lại còn mang về đây ở nữa.

Tốt!

- Nhưng mà Bảo Bảo à, sao em lại dễ dàng để bị dụ về đây thế?

Thấy bạn nhỏ Khánh Tường cặm cụi ăn mà không lên tiếng, Thiên Di liền chuyển mục tiêu sang công kích cô liền.

Khụ khụ

Nghe bốn chữ “dễ dàng bị dụ” của Di, Khánh Tường đột nhiên bị mắc nghẹn thức ăn, cơ thể đột nhiên truyền đến một cơn ho dữ dội. Minh Hào lập tức đưa ly nước cho cô uống rồi tiện tay vuốt lưng cho cô dễ chịu.

Mãi tới khi bình thường trở lại, Khánh Tường mới trả lời Di.

- Tất cả đều do anh ấy, em có việc phải đi ra ngoài, tới khi về thì tài xế trực tiếp đưa em về đây. Đồ đạc của em Minh Hào cũng chuyển tới luôn rồi. Em còn đường lui sao?

Ngẫm nghĩ một lúc, Di nở nụ cười rảnh rảnh nhìn hai người. Chắc chắn, Minh Hào cao tay nhĩ, trực tiếp mang phu nhân về dinh mà lại không cho đối phương chút kháng cự nào.

- Nhưng em cũng có thể rời đi mà, tại sao vẫn chọn ở đây?

Bạn nhỏ Thiên Di nào đó không an phận, muốn phóng hỏa đốt nhà người ta rồi đây.

Minh Hào đương nhiên nhìn thấy ý đồ xấu xa của chị mình nên khuôn mặt lập tức xuất hiện đường hắc tuyến, anh nhanh tay chuyển đĩa tôm đầy ắp đã được lột vỏ sang bên Khánh Tường.

Khánh Tường ngạc nhiên nhìn Minh Hào, sau đó nhìn lại đĩa thức ăn trên bàn. Cô nuốt nước bọt cái ực.

Không lẽ... tất cả tôm trên đĩa đều được anh lột sạch rồi bỏ vào đĩa của cô sao? Hình như Di cũng chưa ăn được con nào mà.

- Này này! Hai người chưa thành vợ chồng mà đã như vậy rồi sao? Tôm của lão nương sao lại ở bên đó rồi. Sao mà không bóc cho chị.

Tuy ngoài mặt buông lời hèn dối nhưng trong lòng Di đang cười sặc sụa luôn đấy. Tên tiểu tử thôi này cũng biết cách cưng chiều người yêu lắm nhĩ? Thế thì gả cho Khánh Tường cũng không có gì thiệt thòi cho cô rồi.

- Muốn ăn thì kiếm lão công của chị bảo hắn bóc cho.

Á hự. Đòn sát thương của Minh Hào đã trực tiếp cho Thiên Di nốc ao rồi, khoé miệng đang nở nụ cười của cô bỗng nhiên cứng đờ. Sau đó gân xanh trên trán dần dần hiện rõ hơn.

Di quái vật xuất hiện rồi.

- Nói thêm một câu nữa xem, để coi tới nay mà ngủ ở đâu.

Minh Hào “...” Coi như chưa nói gì nhé.

- Không cho ăn nữa, chưa trả lời chưa được ăn.

Bạn nhỏ Thiên Di lập tức cướp mất đĩa tôm thơm ngon trên tay Khánh Tường, vẫn muốn nghe câu trả lời của cô.

- Di à! Chị không thấy dạo này em mập lên hay sao? Chính vì sự chiều chuộng vô pháp vô thiên của Minh Hào đã khiến cho em chỉ muốn ở bên anh ấy thôi. Tuyệt đối không muốn rời xa.

Nghe xong, Di liền đặt đĩa tôm trở về với chính chủ của nó. Ánh mắt lờm ngáy cặp đôi đang chìm trong bể mật ngọt của tình yêu.

Được lắm, hai đứa yêu nhau dám nhồi bánh gato cho lão nướng.

- Cứ nhồi bánh gato nhiều vô. Chờ lão công của lão nướng về đây xem có ngược chết hai đứa mà không?

- Chị mà cũng có lão công?

Minh Hào không ngần ngại đâm thêm một nhát dao vào tâm hồn mong manh “yếu đuối” của Thiên Di, ai bảo lúc này âm mưu muốn đốt nhà của anh cơ chứ. Phải trả thù mới được.

Thiên Di ôm tim đau đớn, cô nhanh chóng lấy trong túi ra một chiếc di động rồi gọi cho ai đó, chất giọng mè nheo như bị bắt nạt khiến cho đám gia nhân ngạc nhiên.

- Lão công, có người nhồi bánh gato. Anh mau về đây ngược chết tụi nó cho em huhu.

Ủa ban này còn hùng hổ kiêu ngạo bá khí lắm cơ mà? Sao giờ lại mè nheo nũng nịu vậy? Cô chủ bị đa nhân cách thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Lão bà nghe còn hợp lý hơn lão công

- Đây là thứ mà anh yêu cầu.

Người đàn ông cũng kính cúi người giao cho Jame một hộp nhỏ. Bên trong có chứa thiết bị điện tử gì đó. Đây là thứ mà Jame hành hạ tụi nghiên cứu cả tháng trời. Cuối cùng cũng thành phẩm, thế là đêm nay ngủ ngon giấc rồi.

- Đưa cho Saint một cái, bảo cậu ta đưa cho Hắc Đế.

- Tuân lệnh.

Người đàn ông cúi người lui ra ngoài. Cánh cửa to lớn mau chóng được khép lại.

Jame ngồi trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng. Đưa tay vân vê đôi hoa tai mới được đưa đến, trên môi nở nụ cười thích thú.

Anh đã cho bên nghiên cứu làm hai đôi hoa tai đặc biệt để dành riêng cho hai người. Đôi màu đen là của Jame, còn màu đỏ là của Khánh Tường.

Đây là thiết bị liên lạc đặc biệt, cả hai có thể liên lạc với nhau trong phạm vi năm trăm mét. Giống như một chiếc di động thu nhỏ nhưng chỉ có thể nghe và nói mà thôi.

Thiết kế này không hề đơn giản, nó đòi hỏi phải có kinh nghiệm cũng như tay nghề cao. Bởi trong những vi mạch điện tử đòi hỏi sự liên kết chặt chẽ với nhau. Cũng như những bộ phận này đều là những số lượng có hạn, đều phải nhập từ nước ngoài. Nếu không có tài năng thì cả đời sẽ không thể lắp được một phần tử đừng nói là sản phẩm hoàn thiện như thế này.

Đây coi như là món quà gấp gáp mà Jame dành cho Khánh Tường. Nói chứ lần về nước vừa rồi anh quên mua quà cho Khánh Tường, đây coi như là bù cho cô vậy.

- Này này, mới sáng sớm mà hai đứa làm trò gì đấy?

Thiên Di ngáp ngáp dài bước xuống cầu thang, khuôn mặt lơ đãng vẫn chưa tỉnh ngủ.

Số là Di muốn kiểm tra đồ bỏ bụng cho đỡ đói rồi lên phòng ngủ tiếp. Ai ngờ chưa gì đã bị ụp bánh gato vào mặt nữa rồi.

Minh Hào đang cặm cụi cắt miếng thịt bò dày trên đĩa thành từng miếng nhỏ rồi chuyển sang đĩa của bà xã. Còn Khánh Tường thì ngồi chống cằm ngắm nhìn anh. Đôi mắt không dấu nổi tia háo sắc.

- Những người không có người yêu thì làm sao hiểu được.

- Nhóc con, mà nói ai không có người yêu?

Thiên Di lập tức chạy xuống táng cái bóp vào đầu Minh Hào. Lâu rồi không ăn đòn nên ngứa người rồi đúng không?

Tuy bạn gái của Minh Hào đang ngồi đây. Nhưng cũng đã quá quen biết nhau rồi, không cần phải giữ hình tượng người chị chồng nên nã dịu dàng nữa

đầu.

- Em ra ngoài nghe điện thoại chút nha.

Cảm thấy không khí bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng, Khánh Tường lập tức chuồn ra ban công nghe điện thoại. Vừa mới bấm nút nghe thì tiếng la thất thanh của người nào đó liền dội vào tai Khánh Tường. Cô nhủ mày khó chịu.

- Minh Anh! Nói nhỏ lại.

- Hai bác đang trên đường về biệt thự. Nếu chị muốn sống thì nhanh chóng xách mông về đây. Em đang chờ ở ngoài.

- Đùa nhau à?

- Đùa cái rắm. Saint đang lái xe đi rước hai bác rồi. Chị còn không về thì đừng trách tại sao nước biển lại mặn.

Khánh Tường cúp ngang di động, sau đó lén lút vào phòng ăn. Nơi mà thuốc súng sắp sửa bao phủ cả ngôi nhà này rồi.

- Em có chút việc phải ra ngoài. Hôm nay ba mẹ em về cho nên sẽ không về đây một thời gian.

- Để anh đưa em đi.

- Không được.

Bạn nhỏ Minh Hào sốt sắng đứng dậy muốn đưa Khánh Tường về nhà. Nhưng lại bị cô từ chối một cách phũ phàng. Anh ủ rũ ngồi phịch xuống ghế.

- Làm như mà nôn nóng muốn gặp ba mẹ vợ vậy.

- Đợi tới khi chị có lão công đi rồi biết.

Minh Hào liếc mắt khinh bỉ Thiên Di, bởi trong mắt anh thì không có người đàn ông nào có thể chế ngự bà chị bá khí này đâu.

Vì thế chuyện Di có lão công không khác gì mặt trời mọc đằng Tây. Có lão bà thì nghe còn hợp lý hơn đấy.

- Em... em đi đây.

Cảm thấy sắp sửa có chiến tranh thế giới thứ ba xảy ra. Khánh Tường nhanh chóng vơ lấy chiếc áo khoác rồi chạy như bay ra ngoài. Leo lên chiếc xe mà Minh Anh đang đậu sẵn ở ngoài. Tâm trạng thấp thóm y như vừa làm chuyện gì xấu lắm không bằng.

- Sang ghế phụ ngồi. Đưa vô lăng đây.

Chiếc Ferrari nhanh chóng lao vút đi, chỉ để lại tiếng xe như muốn xé toạc bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Có phúc cùng hưởng, có họa em chịu

Chiếc Ferrari thẳng gấp trước cổng của ngôi biệt thự. Khánh Tường và Minh Anh nhanh chóng chạy vào trong.

- Khỏi cần chào.

Thấy gia nhân chuẩn bị xếp hàng nghênh đón mình, Khánh Tường liền xua tay giải tán. Bây giờ không quan trọng vấn đề đó.

- Từ từ thôi. Em dặn Saint lái xe chậm rồi. Đủ thời gian cho chúng ta chuẩn bị.

- Chậm cái con khi. Mẹ Tường xưa nay không thích chậm trễ.

- Ủ ha.

Khánh Tường chạy lên phòng mình, thay ra bộ đồ ngủ thường ngày ở nhà. Mái tóc cũng được làm cho rối tung lên, sau đó mau chóng đắp mền giả vờ ngủ.

Mọi việc còn lại để Minh Anh lo liệu.

- Dậy mau! Chị tính để em chịu trận à?

Bạn nhỏ Minh Anh không chịu liền dùng sức kéo tấm mền dày trên người Khánh Tường ra.

Chị em có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Còn chị thì có phúc cùng hưởng có họa em chịu à? Còn lâu nhé.

- Cút ra ngoài.

Khánh Tường không kiên nhẫn gì liền đá Minh Anh ngã sấp mặt xuống sàn nhà. Mặc kệ cái miệng của cậu ta la lối không ngừng. Giờ lo thân mình trước đã.

- Chị... chị được lắm.

Bạn nhỏ Minh Anh ủ rũ đi ra ngoài, trong lòng ảm ức tới nỗi đóng sầm cửa phòng lại khiến cho Khánh Tường giật bắn mình.

Dù gì thì từ nhỏ tới lớn Minh Anh bị cô bắt nạt quen rồi. Giờ bị thêm cũng chẳng sao đâu.

Không hiểu sao chiếc giường của cô lại êm như vậy nhỉ, còn thơm thơm mùi hoa lavender nữa chứ. Dễ chịu quá đi.

Khánh Tường dụi mặt vào gối ôm rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết. Đúng là nhà mình nên thoải mái dễ chịu hơn hẳn.

- Hai bác đi đường có mệt không ạ.

Người trên lầu thì thoải mái ngủ, người ở dưới thì toát mồ hôi bệt để đối phó với quả bom nổ chậm - Mẹ Tường.

- Không mệt! Mà Khánh Tường đâu?

- Chị đang ngủ trên phòng ạ. Hôm nay công việc hơi nhiều.

- Vậy để nó ngủ đi.

Mẹ Tường gạt đầu rồi tiến về phía phòng bếp. Bà muốn chuẩn bị bữa sáng cho cô con gái yêu của mình. Khánh Tường có tật xấu là mỗi khi thức dậy là phải có đồ ăn liền. Nếu không sẽ rất dễ quạu.

- Bác mới về nên nghỉ ngơi đi ạ. Để con chuẩn bị cho.

- Con có thể sao?

Minh Anh đứng hình vài giây, khoé môi cứng đờ không cười nổi.

Đương nhiên là không rồi. Cậu ta chỉ biết ăn chứ không biết làm. Trước giờ hầu hết là Saint làm cho cậu ta ăn mà thôi.

Thấy Minh Anh không nói gì, mẹ Tường đeo tạp dề vào rồi chuẩn bị thức ăn. Cũng lâu rồi bà không chuẩn bị bữa sáng cho Khánh Tường.

- Minh Anh này, con ở với Khánh Tường cũng lâu rồi. Vậy có biết Khánh Tường có bạn trai chưa?

Khụ khụ

Nghe xong Minh Anh ho sặc sụa. Làm sao không biết được. Chị ấy còn đang sống ở nhà người ta kia kìa. Nhưng mà sao bác gái lại quan tâm như thế? Bình thường bác ấy phân đối lắm mà.

- Hình như chưa có ạ.

Cho dù không muốn nhưng cũng đành phải xem nhẹ sự tồn tại của Minh Hào mà thôi. Nếu không thì cả hai chết chắc.

Mẹ Tường không hỏi gì nữa, chỉ chăm chú vào nguyên liệu trên bàn mà thôi. Không biết bác ấy nghĩ gì mà mặt có vẻ dăm chiêu lắm.

- -----

Đừng quên like và bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chia tay đi

- Khánh Tường đi rồi, ngồi xuống đây nói chuyện.

Thiên Di nhận thấy Minh Hào chuẩn bị rời đi thì gọi anh ngồi xuống để trò chuyện.

Minh Hào nhìn vào đồng hồ đeo tay, thời gian vẫn còn sớm cho nên miễn cưỡng ngồi xuống.

- Lão nương hỏi, em chỉ được gặt hoặc lác đầu. Tuyệt đối không được nói.

- * gặt gặt *

- Tốt. Câu hỏi đầu tiên hai đứa thật sự nghiêm túc sao?

- * gặt *

- Yêu Khánh Tường nhiều không?

- * gặt *

- Đã tính tới chuyện hôn nhân chưa?

- * gặt *

- Vậy chia tay đi.

- Tuyệt đối không được.

Minh Hào không giữ được bình tĩnh đứng phắt dậy, nóng nảy đập bàn. Tại sao anh lại phải chia tay với Khánh Tường chứ? Cho dù là chị ruột cũng không có quyền ngăn cản.

- Ngồi xuống! Ai cho em cái quyền đó. Chia tay là lựa chọn tốt nhất đối với Khánh Tường. Tuy rằng chị cũng có tình cảm với em ấy nhưng em không nghĩ tới áp lực mà em ấy phải chịu khi cưới em sao?

- Áp lực?

- Em ấy là một cô gái đơn thuần bình thường, không môn đăng hộ đối với chúng ta, nếu gả cho em thì không phải ngày nào cũng bị ức hiếp vì không có gia thế hay sao? Em có thể ở bên em ấy suốt ngày để bảo vệ Khánh Tường tránh khỏi những thái độ tiêu cực không?

- Vậy ý chị là vì Khánh Tường không có gia thế thôi sao? Hoàn toàn không có ý khác chứ?

Minh Hào đắm chiều nhìn Thiên Di, không lẽ cả đêm qua chị ấy không ngủ vì lo lắng về vấn đề con con này thôi sao?

- Chứ sao nữa. Nếu không phải vì vấn đề này thì Khánh Tường làm vợ của em chị mừng còn không hết.

Cầm lấy ly nước ép trên bàn, Thiên Di uống một ngụm cho đỡ khát. Bây giờ nói cũng hơi nhiều rồi.

- Chị biết gì về Khánh Tường mà nói chắc chắn vậy?

- Một tác giả truyện tranh, 24 tuổi. Sống một mình. Từng bị bạn thân và người yêu cầm súng. Hiện giờ thằng khốn ấy vẫn lẻo đẻo theo em ấy. Gia cảnh bình thường.

- Hahaha. Chỉ vậy thôi sao?

Minh Hào cười nắc nẻ về tầm hiểu biết hạn hẹp về Khánh Tường của chị mình. Nhưng mà cũng đúng. Cô ấy chỉ cho người khác biết bấy nhiêu mà thôi.

- Có gì sai sao?

Di khó hiểu nhìn Minh Hào, anh chàng bèn lấy tập hồ sơ trên tay của quán gia đưa cho chị mình.

- Chị coi thử đi.

Lật từng trang đầu tiên của hồ sơ, Thiên Di vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, mãi tới khi nhìn thấy bức ảnh chụp gia đình thì cô mới bất ngờ. Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên.

- Đây chẳng phải tấm hình gia đình của Hoàng tông hay sao?

- Không sai!

Minh Hào uống một ngụm nước rồi mới bắt đầu giải thích cho bà chị còn đang ngu ngơ hiểu.

- Hồ sơ này Peter vừa gửi tới, trong đây là toàn bộ thông tin về gia đình Hoàng tông. Cậu ấy bảo không thể tra bất cứ thông tin nào về Khánh Tường, tất cả đều là zero. Nhưng may thay một lần sắp xếp lại hồ sơ những người có địa vị cao cậu ta tình cờ thấy tấm hình này. Người con gái trong bức hình rất giống Khánh Tường. Chị có nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp?

Thiên Di trầm mặc không nói gì. Tuy tấm hình đã được chụp từ nhiều năm trước nhưng nhìn vẫn có nét giống Khánh Tường bây giờ.

Còn nói về gia đình của Hoàng tông, nếu họ đã đứng thứ hai thì không ai dám tranh vị trí thứ nhất. Là một gia đình quyền quý có xuất thân từ quân đội. Rất nhiều lần lập công lớn nên rất được kính trọng.

Chỉ riêng điểm này thôi đã ăn đứt gia thế của Minh Hào rồi.

Nhìn tấm hình một hồi lâu, Thiên Di cũng cảm thấy người con trai đứng bên cạnh sao mà quen mắt thế nhỉ? Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ý nghĩa của cái tên Saint

- Minh Anh lên gọi Khánh Tường xuống ăn sáng.

Nghe mẹ Tường nói vậy, Minh Anh lập tức đứng dậy chạy tót lên phòng của Khánh Tường. Đứng trước cửa phòng của cô. Anh chàng vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Ban này ngồi ở dưới mà tưởng chừng đi gặp ba mẹ vợ không bằng. Căng thẳng quá đi mất.

Cốc cốc cốc.

Không bất cứ động tĩnh nào phát ra cả. Minh Anh đành đành liều mở cửa phòng ra, anh chàng rón rén đi tới giường ngủ thì phát hiện Khánh Tường đã ngủ khò khò từ lúc nào rồi.

- Mẹ Tường gọi xuống ăn sáng.

Minh Anh mạnh dạn kéo cái chăn dày của Khánh Tường, vì lực kéo quá mạnh nên đã lôi luôn cô gái té lăn xuống đất.

Khánh Tường nhăn nhó mở mắt ra, lồm cồm bò dậy. Cô vợ đại chiếc ly thủy tinh trên bàn chơi về phía Minh Anh. Chiếc ly va vào tường vỡ tung toé.

Nghe tiếng đồ vỡ trên lầu, Saint nhanh chóng chạy lên trên xem xét tình hình. Anh chàng tròn mắt ngạc nhiên, trên sàn rất nhiều mảnh vỡ chứng tỏ không phải là một chiếc ly mà là rất nhiều. Saint hoảng hốt bế Khánh Tường lên rồi đi ra ngoài.

- Buông ra! Chị phải tần cho Minh Anh một trận.

- Chị có thấy dưới sàn nhiều mảnh vỡ không? Lỡ dẫm vào thì sao?

- Nhưng nó làm đầu chị sưng một cục rồi này.

Khánh Tường ủy khuất chỉ vào vết sưng đỏ trên trán, nãy giờ mà cầm đầu xuống đất luôn. Đau chết đi được.

- Xuống ăn sáng trước đã, đừng để mẹ Tường giận. Lát nữa chị muốn làm gì cũng được.

Saint vừa dỗ dành vừa lườm nguyệt bạn nhỏ đang nấp sau cánh cửa. Rảnh rồi quá hay gì mà gây sự với Khánh Tường hoài vậy?

Cậu ta không nhớ Khánh Tường rất nhạy cảm với giấc ngủ sao? Nếu người bình thường mà hành động như thế này thì đã bị chị cho một đập nằm ngất luôn rồi. Chỉ là dạo này bị Minh Hào chiều hư nên tính tình mới dễ chịu một chút. Ấy vậy mà còn không biết điều.

Minh Anh ngu ngốc.

Saint nhẹ nhàng bế Khánh Tường xuống trước ánh mắt bất ngờ của mọi người. Người kinh ngạc nhất là ba mẹ Tường. Trước giờ hai người họ chưa từng

nghĩ con gái bảo bôi lại dễ dàng cho người khác bẽ.

Bố Tường ho khan vài cái.

Khụ khụ.

Thấy vậy Saint liền đặt Khánh Tường xuống sau đó nhanh miệng giải thích.

- Không như ba nuôi nghĩ đâu ạ, nếu con không làm vậy thì bây giờ Minh Anh chết chắc rồi.

- Được rồi, con cũng ngồi xuống ăn đi.

Ba Tường không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là hơi bất ngờ một chút. Còn việc Saint gọi ông là ba nuôi có lẽ cũng do một cái duyên.

Năm đó khi gia đình ông đang đi nghỉ dưỡng trong căn biệt thự ở nước ngoài. Khánh Tường và Khánh Duy đi chơi về thì lại dắt theo cậu trai ốm yếu gầy gò nhìn thương lắm. Khánh Tường nói cậu ta bị người ta lừa bán sang đây từ nhỏ. Không gia đình, không bạn bè, không ai quen biết. Lại còn bị người ta ức hiếp nên muốn đem cậu ta về nuôi.

Ba mẹ Tường nhìn cậu ta tuy lấm lem bùn đất lại còn gầy gò ốm yếu nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ kiên cường và nghị lực nên cũng chấp nhận.

Cái tên Saint cũng do Khánh Tường đặt, nó có ý nghĩa là ánh sáng cũng giống như thứ ánh sáng lấp lánh trong mắt cậu nhóc lúc bấy giờ.

- Minh Anh lại đây ngồi ăn luôn.

Mẹ Tường lên tiếng khi thấy anh chàng đang trốn sau lưng ba Tường không dám lại gần. Nhìn biểu cảm đáng sợ trên mặt Khánh Tường mà Minh Anh nuốt nước bọt cái ực.

Đáng sợ quá.

Khánh Tường ngồi yên vị trên bàn ăn, khoé môi nở nụ cười quỷ dị, đang ngoắc tay gọi Minh Anh lại gần.

- Lại đây ăn cho no để lát nữa có sức chạy nhé.

- -----

Vì hôm nay là 1/6 nên Minh sẽ ra nhiều chương cho các bạn đọc cho đã luôn Mọi người nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha, chốc nữa sẽ có thêm chương mới

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Em gái bảo bôi

- Bác gái! Chị ăn hiếp cháu kìa.

Minh Anh uỷ khuất chạy lại xoa bóp vai cho mẹ Tường, chất giọng run run như sắp khóc tới nơi rồi.

- Oan ức lắm nhỉ?

- Ai biểu hồi nãy chị hành hung em trước.

- Còn dám cãi à?

- Thôi được rồi! Hai đứa là con nít à?

Nhìn thấy Khánh Tường chuẩn bị đứng dậy, mẹ Tường liền lên tiếng ngăn cản đứa trẻ to xác lại. Nếu không thì đến bữa sáng chắc cũng không ăn được rồi.

- Khánh Tường con bao nhiêu tuổi rồi? Không nhường nhịn em gì hết.

Bạn nhỏ Khánh Tường ẻm lừa giận trong lòng, miếng trứng chiên hình trái tim trong đĩa đã bị đâm nát không còn hình dạng ban đầu nữa.

Được rồi! Mẹ muốn nhường thì nhường.

- Minh Anh lại kia ngồi ăn đi, kéo đồ ăn nguội hết thì mất ngon.

- Đồ ăn bác gái làm lúc nào cũng ngon.

Minh Anh đã bật công tắc chế độ nịnh nọt, nở nụ cười tươi rồi mau chóng ngồi xuống ăn. Có bác gái ở đây thì Khánh Tường sẽ không bắt nạt anh được nữa đâu.

- Còn làm bộ mặt đó thì lát nữa mang bữa sáng cho cục cưng.

- Thà chết không đi.

Minh Anh mạnh dạn trả lời, bây giờ người uy quyền nhất không phải là Khánh Tường, đã vậy còn đem ánh mắt thách thức cho cô ấy nữa.

Lâu lâu, có bác gái ở đây xem chị làm gì được em.

Khánh Tường nén lửa giận trong lòng, nghiêng răng nói từng chữ.

- Được lắm

- Để em đưa cho.

Để ngăn chặn bầu không khí ngập tràn thuốc súng, bạn nhỏ Saint đáng thương bèn lên tiếng nhận nhiệm vụ.

Ba Tường là người ăn xong đầu tiên, ông uống hết ly sữa nóng mà vợ mình vừa pha, sau đó đưa mắt thăm dò ba người trẻ tuổi đang ngồi trên bàn. Đặc biệt là Minh Anh với Saint.

- Ở với Khánh Tường cũng lâu rồi vậy có biết chị con có người yêu chưa?

Khụ khụ

Nghe xong câu hỏi đó. Khánh Tường liền bị mắc nghẹn, Saint vội vàng đưa ly nước cam cho cô uống còn mặt Minh Anh lập tức biến sắc, toàn thân bất động.

- Có chuyện gì sao?

- Cái ông này, hỏi này không phải Minh Anh nói Khánh Tường chưa có người yêu hay sao?

- Tôi quên mất

Khánh Tường quay sang nhìn Minh Anh. What the... em đã nói với mẹ Tường những gì vậy hả đồ ngốc kia?

Minh Anh đương nhiên hiểu ánh mắt đó có ý nghĩa gì, nhưng anh chàng cũng đâu thể làm gì khác. Minh Anh bất lực nhún vai, trên mặt ngập tràn sự bất an.

Không biết lát nữa Khánh Tường sẽ xử lý anh ta sao nữa.

- Bảo bối, mẹ đã chọn cho con vài người rồi. Con xem có ưng không?

Nói rồi mẹ Tường lôi trong túi ra một xấp hình toàn là đàn ông còn kèm theo bản thông tin cá nhân nữa. Nhìn vào chúng Khánh Tường lại tưởng tượng giống như đi xin việc làm ấy.

Khánh Tường khó khăn uống ngụm nước. Thôi xong rồi. Chương trình mai mới lại bắt đầu.

- Con xem đây là con trai của Thu Tổng, đang làm giám đốc của công ty, là con trai của bạn mẹ. Đây là cháu của Phùng tổng, mới đi du học ở Anh về, chuyên ngành tiến sĩ dinh dưỡng, còn đây là con trai của Phi tổng cũng mới từ nước ngoài trở về, chuyên ngành kinh doanh. Mẹ thấy cậu ấy được nhất trong nhóm người này. Con thấy sao?

Phi tổng? Sao nghe quen quen nhỉ?

- À cậu ấy ở nước ngoài đã lâu, vừa về nước thôi. Tên tiếng anh là Jame còn tên chính thức là Phi Hùng thì phải.

Rầm!

Khánh Tường té bật ngựa về phía sau, làm mai ai không làm, tại sao mẹ lại nhìn trúng Jame cơ chứ.

Mẹ à! Khẩu vị của mẹ cũng thật là mặn.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ của người đàn ông, anh ta bước từng bước thoải mái tiến vào trong. Khuôn mặt mê người không góc chết của anh ta cũng dần xuất hiện.

- Mẹ! Em gái bảo bối xinh đẹp của con mà phải đi xem mắt sao? Thật không khoa học chút nào.

- -----

Câu phiếu cầu like thể có động lực viết tiếp ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Anh trai lật mặt

Nghe thấy giọng mọi quen thuộc chất chứa sự đáng ghét xen lẫn đáng yêu của Khánh Duy mà hai mắt Khánh Tường sáng rực lên như đèn xe ô tô.

Oppa! Cứu emmm

Khánh Duy để hành lí cho gia nhân mang đi, anh chàng từng bước lại gần Khánh Tường, đưa tay véo cặp má bánh bao phúng phính trên mặt cô. Cột nhà nói.

- Bảo bối! Quân gia Trương chăm sóc em tốt quá nhỉ. Có da có thịt hơn rồi. Ba mẹ đợt này phải thưởng cho cho ông ấy đấy nha.

Vì Khánh Tường thuộc tạ người ăn cả thế giới cũng không thể béo được. Mẹ Tường vì lo cho sức khỏe con gái không đủ chất nên đã treo thưởng cho quân gia Trương, nếu ông ấy chăm sóc tốt, Khánh Tường có thể lên cân thì sẽ thưởng bất cứ thứ gì ông ấy muốn.

- Đúng rồi! Quân gia Trương ông muốn gì thì cứ nói.

Mẹ Tường cười hiền dịu, Khánh Duy không nhắc thì xem nữa bà cũng quên mất.

Quân gia Trương:"..."

Không phải tôi chăm nên không dám đòi hỏi gì đâu. Là con rể hai người chăm đấy.

Khánh Duy ngồi xuống bên cạnh Khánh Tường, anh cầm lấy đĩa trái cây trên bàn ăn ngon lành.

- Đúng rồi mẹ, chuyện xem mắt không cần đâu. Nhưng mà người mẹ ưng là ai thế?

Mẹ Tường chỉ vào tấm hình của Jame đặt trên bàn, ánh mắt có chút hứng khởi nhìn vào đó.

Phụt hahaha

Khánh Duy ôm bụng cười nắc nẻ. Không biết mẹ kiếm đâu ra tấm hình Jame mà nhìn ngố quá trời luôn. Đây là thời còn đi học đây mà. Đã vậy gương mặt còn khó chịu khi bị bắt chụp hình nữa chứ.

- Mẹ! Vốn dĩ không cần làm mai mối, đây là bạn của con với em gái. Đều là người quen cả.

- Thế thì tốt quá. Con mau thúc giục em gái con đi. Ế lâu quá cũng không tốt. Không khéo người ta lại tưởng em gái con thích con gái thì khổ.

Khánh Tường đưa ánh mắt cầu cứu qua anh trai đáng tin cậy của mình. Nó hàm chứa câu nói " Có người yêu như đeo gông vào cổ, em không muốn! "

Nhưng mà, hình như Khánh Tường đã đeo cái gông bự nhất rồi còn đâu.

- Tui con còn trẻ, còn nhiều thời gian nên mẹ đừng vội.

Để giải vây cho em gái, Khánh Duy bèn chạy sang xoa bóp cho mẹ Tường. Ánh mắt không giấu được sự nịnh nọt.

Khánh Tường cười thầm trong bụng. Về khoản làm nũng thì anh trai là số một, Minh Anh chỉ học lén vài chiêu mà đã thành công rồi thì anh trai đảm bảo chiến thắng một trăm phần trăm luôn.

- Cũng được! Nó còn nhỏ. Nhưng còn con thì sao? Hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn không chịu kết hôn, đến khi nào mẹ mới có cháu ẵm bồng đây? Để mẹ giới thiệu vài người cho.

Nụ cười trên môi Khánh Duy cứng đờ, sao mẹ chuyển hướng sang anh nhanh vậy?

- Mẹ! Con thấy bây giờ em gái đúng là rất cần người yêu. Mẹ xem xét thêm vài người rồi giới thiệu cho em ấy nhé. Con vừa xuống máy bay nên hơi mệt, con lên phòng nghỉ đây.

Nói rồi Khánh Duy ba chân bốn cẳng chạy tọt lên lầu trốn tránh. Mẹ Tường không thể loại bỏ cái suy nghĩ mai mối ra khỏi đầu rồi.

- Hoàng Khánh Duy! Anh lật mặt nhanh như lật bánh tráng vậy hả? Đứng lại đó cho em.

Khánh Tường tức giận chạy theo Khánh Duy. Ông anh này càng ngày càng gian xảo. Mới lúc này còn bênh vực mình mà bây giờ lại trở mặt nhanh hơn tên lửa.

Đáng chết!

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Hình phạt dành cho Minh Anh

Rượt nhau lên tận phòng của Khánh Duy, Khánh Tường bức bối đá vào hông anh trai vài cái.

- Đây gọi là bênh vực em gái sao? Chưa gì anh đã nhanh chóng lật mặt rồi.

Mặc cho Khánh Tường vẫn cảm râm bên tai. Khánh Duy mệt mỏi nằm ườn lên giường nghỉ ngơi. Anh chàng lười biếng nói.

- Có bênh vực em cũng không ngu tới nỗi tự đẩy mình vào hố chỗ chết đâu.

- Anh!

- Anh muốn ngủ.

Khánh Tường dậm chân khó chịu đi ra ngoài, trên môi lăm bầm gì đó có vẻ như đang chửi thề Khánh Duy.

Bạn nhỏ Minh Anh sau khi ăn sáng xong thì đang rón rén chuồn ra ngoài, khuôn mặt đề cao cảnh giác như đang sợ bị bắt lại vậy.

- Minh Anh em đi đâu đấy?

Thôi xong!

Minh Anh đứng thẳng người, toàn thân run rẩy nhẹ, anh chàng chậm chậm quay sang nhìn Khánh Tường, trên môi nở nụ cười gượng gạo.

- Em... em đâu đi đâu.

- Thật không?

- Thật.

Khánh Tường nở nụ cười gian tà nhìn thỏ con Minh Anh đang biến sắc đứng phía trước. Cô ngoắc tay ra hiệu bảo Minh Anh đi theo.

Anh chàng đành ngậm ngùi đi theo. Trong lòng than trời khấn phật cầu mong bản thân sẽ bình an.

- Truyền thống gia đình của chúng ta là gì?

- Quân đội.

- Thì phải làm sao?

- Phải rèn luyện cơ thể thật khỏe mạnh để đập chetme bọn gây sự.

Khánh Tường gạt đầu đồng ý, sau đó tiến về chiếc ghế nằm bên cạnh hồ bơi, tay cầm ly nước ép mà hầu gái vừa đưa. Nhẹ nhàng ra lệnh.

- Tốt! Vác bao cát 5kg chạy mười vòng khuôn viên.

- Cái gì?

- 7kg.

Minh Anh khò sò ngã quy xuống đất. Ma vương Khánh Tường hiện thân rồi. Biết vậy lúc này đã ngoan ngoãn nghe lời. Cũng không thể mách bác gái được vì đảm bảo Khánh Tường sẽ nói đây là việc rèn luyện thân thể. Không khéo lại cho thêm nữa thì khổ.

Bất lực, Minh Anh đưa ánh mắt cầu cứu sang Saint đang đứng ngồi bên cạnh Khánh Tường, đôi mắt long lanh đáng thương như cún con bị thất sủng vậy.

Đáp lại ánh mắt đáng thương ấy là một cái quay mặt lạnh lùng. Saint hoàn toàn không có ý định nói giúp cho Minh Anh. Ai làm thì người đó chịu.

Minh Anh hoàn toàn sụp đổ. Đành phải thực thi nhiệm vụ thôi. Ôm bao cát to tướng nặng nề sau lưng, anh chàng bắt đầu chạy.

- Ban này người của Jame có đưa tới một món đồ, dặn em đưa cho chị.

Saint lấy trong túi ra một chiếc hộp nhưng nhỏ nhắn màu đen, anh đưa nó cho Khánh Tường với ánh mắt nghi ngờ.

Đừng bảo trong này là nhẫn cầu hôn đấy nhé.

Khánh Tường mở ra, bên trong là một đôi hoa tai màu đỏ được thiết kế tinh xảo và thời trang. Nhưng mà tặng cho cô để làm gì? Máy thứ này Khánh Tường đâu có thiếu.

Không chần chờ gì, cô lấy di động ra gọi cho Jame để dò hỏi.

- Tặng em để làm gì?

- Đây không phải là đôi hoa tai bình thường, em giữ cho kĩ. Tốt nhất là đeo luôn.

- Anh muốn theo dõi em à? Hay là đã gán thiết bị định vị vào đây?

Đáp lại câu hỏi của Khánh Tường là một tràng thở hắt của Jame, không khó để nhận ra anh ta đang cười.

- Thông minh lắm! Không chỉ có thiết bị định vị mà còn có bộ đàm siêu nhỏ ở bên trong nữa. Anh đã cho người thiết kế hai đôi. Một cho em và một cho anh. Chỉ để phòng bất trắc mà thôi. Lỡ có chuyện gì anh còn có thể tìm thấy em.

- Phạm vi bao xa?

- Không nhiều. Vài trăm mét thôi.

- Cảm ơn anh.

Ngắt di động, Khánh Tường ngắm nghía đôi hoa tai một lúc lâu sau đó quyết định đeo vào luôn. Dù gì cũng rất hợp thời trang đã vậy còn đúng màu cô thích nữa.

Chạy khoảng 5 vòng bạn nhỏ Minh Anh đã gục ngã nằm trên thảm cỏ luôn rồi, cả người ướt đẫm mồ hôi. Anh chàng thở dốc nói.

- Quần gia Truong, ông ghi nhận tôi đã chạy xong rồi nhé. Một chết đi được.

- Tiểu thư có lệnh, gian lận chạy gấp đôi.

- Ông không thể châm trước cho tôi sao? Ông cũng chăm sóc cho tôi từ bé tới lớn đó.

- Thật ngại quá. Lão đây thích con gái hơn.

- Ông... ông trọng nữ khinh nam.

- Đếm từ một tới năm cậu không đứng dậy thì tôi buộc phải báo cáo với tiểu thư.

- Ông...

- Một... hai... ba... bốn...

Minh Anh lập tức đứng dậy vác bao cát chạy tiếp, trong lòng bức bối không thôi. Ông già đáng ghét, ông già trọng nữ khinh nam.

Cầu like cầu phiếu để đăng chương tiếp theo đây >>

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Mĩ Quyên tới nhà

Đang nằm nghỉ dưỡng bên cạnh hồ bơi, Khánh Tường mơ hồ nhìn thấy hầu gái dẫn một người phụ nữ tiến vào trong. Dáng dấp có vẻ rất quen mắt, cô tháo kính râm để nhìn rõ hơn nhưng cô ta đã nhanh chóng đi vào trong rồi.

Ai thế nhỉ?

Nhìn thấy khuôn mặt đậm chiều của Khánh Tường, Saint đứng dậy tìm hiểu xem người là ai. Anh chàng nhanh chóng vào nhà.

Khi Saint rời đi cũng là lúc Minh Anh lao đảo từng bước đi tới chỗ Khánh Tường, tướng đi xiêu vẹo chân trước đá chân sau như người say rượu, chiếc áo thun trên người cũng đã ướt đầm mồ hôi. Hồ hấp dường như có chút khó khăn.

- Em đã hoàn thành xong

- Không gian lận chứ?

- Thẻ luôn.

Minh Anh liếc xéo bác quản gia đang tỏ vẻ nghiêm nghị trước mặt Khánh Tường, chị phái người đàn ông đáng ghét này theo sát em mà còn sợ gian lận sao?

Đùa nhau chắc!

- À mà vừa rồi chị có biết ai vào nhà mình không?

- Không biết, chỉ thấy có chút quen mắt.

- Là Mĩ Quyên đấy.

- Mĩ Quyên? Cô ta tới đây làm gì?

- Biết tin ba mẹ nuôi giàu có vừa về liền chạy tới xin xỏ.

Nói xong Minh Anh cời chiếc áo thun ướt đầm mồ hôi vứt sang một bên rồi nhảy ùm xuống hồ bơi. Thân hình săn chắc của soái ca sáu múi nhanh chóng hiện ra khiến cho mấy cô hầu gái đứng bên cạnh cũng bắt đầu đỏ mặt rồi.

Minh Anh xấu xa lại muốn hớp hồn mấy cô em mới lớn đây mà. Khánh Tường lắc đầu. Em gái xinh đẹp à, đừng có mà mờ mắt trước sáu múi chứ, nhìn vậy chứ nó trẻ con bỏ mọe đi. Dính vào là mệt lắm.

Lặn ngụp một hồi dưới nước. Minh Anh bắt ngờ trời lên, tiêu soái đưa tay vuốt mặt, vô tình để lộ ra bắp tay cuộn cuộn nữa chứ.

Haizzzz mấy em gái xin hãy tự trọng, máu mũi sắp chảy ra rồi kìa.

- Rốt cuộc là hai bác có bao nhiêu con nuôi thế? Saint với à ta thôi sao?

Nhận nuôi một người con thôi mà Minh Anh đã thấy mệt rồi, đằng này là bao nhiêu người cơ chứ?

- Cũng khá nhiều đấy. Hiện giờ họ đang ở nước ngoài không ở trong nước nên em không biết mặt đâu.

- Tại sao lại nhận nuôi nhiều thế nhỉ?

Khánh Tường ném quả táo đỏ về phía Minh Anh, anh chàng nhanh chóng chop lấy rồi bỏ miệng ăn ngon lành. Sau đó Khánh Tường mới thông thả nói.

- Ông trời phù hộ cho gia đình giàu có thì cũng nên giúp đỡ những người khó khăn chứ. Họ đa số đều là cô nhi bị vứt bỏ. Mẹ Tường không kìm được lòng mà nhận nuôi họ. Cũng may là tất cả đều ngoan, chỉ trừ con người vừa tới thôi.

- Thế bao nhiêu nam bao nhiêu nữ?

- Không nhớ rõ. Đừng có mơ làm mai cho em.

Khánh Tường khinh khỉnh nhìn Minh Anh, trong đầu cậu ta nghĩ gì mà Khánh Tường không biết chứ. Ế lâu quá rồi nên sinh hoang tưởng à? Đừng nói là con gái, ngay cả con trai cũng không thèm làm mai cho Minh Anh đâu.

- Ai thèm!

Minh Anh giận dỗi lặn một hơi xuống đáy hồ. Hoàn toàn không muốn nói chuyện với Khánh Tường nữa. Người gì mà phũ phàng thấy sợ.

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Không có liêm sỉ

Theo chân cô hầu gái vào trong, Mĩ Quyên bị choáng ngợp bởi sự sang trọng của căn biệt thự, những thiết kế nội thất đều là hàng giới hạn của nhãn hiệu nổi tiếng. Kết hợp với phong cách trang trí cổ điển tinh tế làm cho người khác có cảm giác như đang bước vào một toà lâu đài cổ xưa của vị lãnh chúa uy quyền.

- Ngồi xuống đi!

Giật mình bởi tiếng nói của mẹ Tường, Mĩ Quyên nhanh chóng ngồi xuống trong vô thức, hai mắt vẫn còn mãi mê quan sát xung quanh.

- Có việc gì cần tìm ta sao?

- Hôm nay con tìm ba mẹ nuôi vì muốn cầu xin vài việc, hy vọng hai người sẽ đồng ý.

Mẹ Tường liếc nhìn qua ba Tường, bà muốn xem phản ứng của chồng mình sẽ ra sao khi nghe lời của Mĩ Quyên.

Có vẻ như ba Tường không quan tâm thì phải, ông ấy không có bất cứ biểu hiện gì hứng thú với câu nói trên thì phải.

- Nói đi!

- Đầu tiên là về chuyện công việc, công ty của con dạo này gặp chút khó khăn về vấn đề vốn. Hy vọng ba mẹ có thể đứng ra làm nhà đầu tư có được không?

- Công ty phát triển về lĩnh vực nào?

- Về thời trang, nó tên là History trước đây vẫn hoạt động bình thường. Nhưng gần đây không hiểu tại sao các nhà đầu tư lớn đều rút vốn. Chỉ còn lại vài người nhỏ nhoi mà lại không đủ để công ty tiếp tục phát triển.

Mẹ Tường ngẫm nghĩ một lúc. Công ty thời trang à? Hình như con gái bảo bối cũng làm về lĩnh vực này đúng không nhỉ? Nếu bà giúp thì có được coi là tạo cơ hội cho đối thủ của con gái không?

- Công ty này là tất cả tâm huyết của con, cầu xin ba mẹ nuôi giúp.

Thấy mẹ Tường có vẻ không hứng thú, Mĩ Quyên liền giờ chiêu nước mắt cá sấu. À ta lấy khăn giấy lau đi giọt nước mắt đang trực trào rơi ra.

Nhìn rất đáng thương!

- Về vấn đề này ta sẽ suy xét, còn việc gì nữa không?

Thấy mẹ nuôi có vẻ lung lay trước bộ dạng đáng thương của mình, Mĩ Quyên lén nhếch môi tỏ vẻ chiến thắng. À ta biết chắc sẽ được mẹ Tường đồng ý mà.

Đoạn cô ta lấy trong túi xách một tấm thiệp màu đỏ, đưa bằng hai tay cho mẹ Tường.

- Ba mẹ nuôi, tháng sau là đám cưới của con. Xin hai người dành chút thời gian tới góp vui ạ.

- Đám cưới?

Nghe vậy ba Tường bèn gấp tờ báo đang đọc, dăm chiêu nhìn Mi Quyên rồi cầm lấy thiệp mời mà ả ta đưa.

Khánh Duy đứng trên lầu nhìn thấy cảnh tượng này thì toát mồ hôi hột. Thôi xong rồi, thế nào tí nữa anh với em gái bảo bối sẽ phải nghe hai người ca bài ca con cá quen thuộc hồi nãy nữa cho coi. Không khéo còn áp giải trực tiếp tới chỗ coi mất thì tàn đời hoa.

Trong lòng đang đấu tranh kịch liệt nhưng vẫn phải ra ngoài báo tin dữ cho em gái. Khánh Duy lăm bộ không nhìn thấy gì, tiêu soái bước ra ngoài.

- Anh trai mới về sao?

Thấy Khánh Duy đi tới, Mi Quyên say mê nhìn anh trong ánh mắt không dấu nổi sự thèm khát. Từ trước tới giờ ả ta luôn ao ước được một lần Khánh Duy để mắt tới, được anh cưng chiều như em gái ruột. Một người đẹp trai lại có gia thế khủng như vậy ả ta rất muốn có được Khánh Duy.

Nhưng buồn thay, từ nhỏ tới lớn anh chàng không thèm liếc nhìn ả một cái. Bây giờ cũng vậy.

- Xưng hô cho đúng, ai là anh trai của cô? Ba mẹ tôi nhận cô làm con nuôi chứ tôi thì không. Một tiếng anh nuôi cũng không được gọi.

Nói rồi Khánh Duy lạnh lùng bước ra ngoài, để mặc ả ta ngồi ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Khánh Duy hung dữ quá!

- Còn chuyện gì nữa không?

Nhờ tiếng nhắc nhở của mẹ Tường mà Mi Quyên mới nhanh chóng quay về thực tại, ả ta dè dặt nói.

- Vài ngày nữa bên nhà trai sẽ qua bàn chuyện người lớn, con muốn xin phép ba mẹ nuôi cho con mượn ngôi biệt thự này để mời họ tới được không? Dù gì con cũng cần một chút mặt mũi với nhà người ta.

- Không được!

Không để mẹ Tường trả lời, Saint đứng phía sau xoa bóp vai cho ba Tường đột nhiên lên tiếng. Anh chàng liếc mắt khinh thường.

Cướp bạn trai của chị rồi mà còn muốn cướp nhà luôn sao? Thật không biết liêm sỉ là gì.

- Tại sao không? Tôi chỉ mượn vài giờ thôi chứ đâu có ý ở lâu.

- Được một lần nhất định sẽ có lần sau, cho cô mượn rồi sau này cô dẫn gia đình cô vào ở luôn thì sao?

- Tôi không xấu xa như anh nói.

- Cô là đồ không có liêm sỉ!

- Anh..

Thấy không cãi lại Saint, Mi Quyên liền trưng ra bộ dạng uỷ khuất để lấy lòng mẹ Tường. Dù gì cô cũng là con nuôi của họ, mấy chuyện con này sẽ được đồng ý nhanh thôi.

- Con đừng nặng lời với Mi Quyên như thế. Nếu xét về tuổi thì con nhỏ hơn đó Saint, ngoan ngoãn một chút.

- Mẹ!

Mi Quyên ngồi bên cạnh nở nụ cười đắc thắng. Thấy chưa, ả ta biết mà.

- Mẹ cho cô ta mượn rồi tại con sẽ ở đâu?

- Nhà còn rất nhiều phòng trống. Hôm đó mấy đứa cứ ở yên trong phòng là được.

Nghe vậy đôi mắt của Mi Quyên đột nhiên sáng rực lên. Ngôi biệt thự này rộng lớn như thế sao? Nhiều phòng trống lắm cơ à? Nếu thế thì cô ta chuyển vào đây ở cũng được đúng không? Nhà cha mẹ nuôi nên không sao đâu nhỉ.

- Nhưng mà chị không thích đâu. Mẹ hỏi ý chị chưa? Dù gì thì đây là nhà ba mẹ mua cho chị. Chủ sở hữu đứng tên chị mà.

Nghe vậy mẹ Tường khựng lại suy ngẫm một lúc. Những lời Saint nói không sai chút nào, nếu bà nhớ không nhầm thì con gái bảo bối không thích cho người lạ vào nhà. Nếu làm bảo bối của bà giận thì mọi chuyện sẽ rất tồi tệ. Tốt nhất là không nên.

- Ủa, mẹ quên mất. Tiểu bảo bối không thích có người lạ vào nhà nó. Đây vốn dĩ không phải nhà của ba mẹ, ba mẹ chỉ về đây chơi vài ngày thôi. Chuyện này không thể giúp con được.

Mĩ Quyên có cảm giác đang từ chín tầng mây đột nhiên rớt cái ầm xuống đất. Sắc mặt nhợt nhạt tới khó coi. Xém nữa là một bước thành phượng hoàng rồi. Chỉ cần một chút nữa là có thể là thiên kim tiểu thư của nhà họ Hoàng rồi. Ấy vậy mà lại bị tên đáng chết này ngăn cản. Cô ta không cam tâm.

- Vậy con có thể thương lượng với cô ấy không? Chỉ vài tiếng thôi mà.

- Nó không thích tiếp xúc với người lạ, tốt nhất là con nên về đi.

Saint liếc mắt ra lệnh cho hầu gái đuổi khách, sau đó quay lưng đưa ba mẹ Tường lên phòng. Mĩ Quyên thất thần bước ra, họ còn có một người con gái nữa ư? Sao trước giờ ả ta không hề thấy nhỉ? Cứ nghĩ Khánh Duy là con trai một, hoá ra là có thêm một người con gái.

Cô ta là ai?

Like và bỏ phiếu để Minh có động lực viết tiếp nè ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đánh gãy chân cô ta

- Bảo bối! Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Vài giây trước còn là hình tượng soái ca lạnh lùng kiêu ngạo mà bây giờ lại cuống quýt chạy tới lay lay Khánh Tường dậy. Trên mặt Khánh Duy toát lên một vẻ gì đó rất sợ hãi.

- Không ngủ trên phòng đi chạy tới đây tìm em làm gì?

Khánh Tường khó chịu khi bị làm phiền, cô đang tắm nắng đó không biết à?

- Bởi vì không nằm ngủ nên mới biết chuyện động trời. Không mau đứng dậy, không thôi lát nữa bị áp giải đi xem mắt đừng có mà cầu cứu anh.

- Mọi chuyện là như thế nào?

- Con gái nuôi của ba mẹ tháng sau kết hôn rồi. Trong tất cả người con thì chỉ còn có anh, em với Saint là độc thân thôi đấy.

- Kết hôn? Là người vừa vào sao?

- Chứ còn ai nữa.

- Ồ!

Khánh Tường gỡ kính râm ra, khoé môi nhếch lên tạo thành hình vòng cung. Không biết đang nghĩ tới điều gì mà vô tình để lộ ra chiếc răng khểnh xinh chết người.

Không lâu sau nụ cười ấy nhanh chóng biến mất, khuôn mặt xinh đẹp lại trở về trạng thái không cảm xúc. Khánh Tường đeo kính lại, nhàn nhạt nói.

- Em không quan tâm.

Trước thái độ dửng dưng kệ bỏ thiên hạ của Khánh Tường, Khánh Duy không nên được tức giận mà búng cái chóc vào trán của cô. Khiến cho lớp da trắng mịn bắt gặp đỏ ửng lên vì đau.

- Đồ đầu heo ngu ngốc. Muốn chết thì chết một mình đi, anh đi đây.

Bất ngờ vì hành động vừa rồi của anh trai, Khánh Tường nhanh chóng đứng dậy chạy theo bóng lưng Khánh Duy, miệng bắt đầu la mắng.

- Anh bảo ai đầu heo, bảo ai ngu ngốc? Hoàng Khánh Duy anh giỏi thì đứng lại, xem em có mang anh cho cá ăn không.

Tiếng cười nói của Khánh Duy, tiếng la mắng tức giận của Khánh Tường, ánh mắt mang theo ý cười của quản gia Trương cùng với nụ cười khúc khích của gia nhân bên cạnh. Dưới ánh nắng êm dịu của mặt trời, dường như đã tạo ra không gian mộng mơ như tranh vẽ.

Mĩ Quyên theo chân hầu gái ra ngoài tình cờ bắt gặp hình ảnh ngoài sức tưởng tượng của mình. chàng trai vừa nãy còn lạnh lùng hung dữ với ả ta mà bây

giờ lại cười đùa với người con gái khác.

Giống như hai người hoàn toàn khác vậy.

Sự đố kị trong lòng ả ta lại vô thức dâng lên. Bước chân hướng về phía cửa cũng bất ngờ chuyển hướng. Mĩ Quyên đang hướng về phía hai người họ.

Ở bên kia, Khánh Duy đột nhiên dừng lại khiến cho Khánh Tường té up mặt vào người anh. Cô nhăn nhó xoa xoa mũi mình, mặt như muốn khóc.

Đau quá!

Thấy Mĩ Quyên đang tiến về phía mình, Khánh Duy khéo mạnh Khánh Tường vào bờ ngực rắn chắc của mình. Ánh mắt hằn lên tia chán ghét.

- Lỗi ra ở bên kia!

- Anh trai, em biết. Chỉ là muốn thương lượng với cô bé ấy một chút.

Nghe hai chữ "anh trai" thốt ra từ miệng Mĩ Quyên. Sắc mặt Khánh Duy nhăn nhó tới cực điểm. Giọng nói ảm áp ban nãy cũng biến chất thành lãnh khốc đáng sợ

- Tôi còn nghe cô gọi như thế thì đừng trách sao tôi đánh gãy chân cô.

Mĩ Quyên tròn mắt ngạc nhiên trước sự hăm dọa với khuôn mặt đáng sợ của Khánh Duy. Cô ta không dám nói gì.

- Còn nữa, em gái tôi sinh trước cô sáu tháng, theo tuổi tác thì cô phải gọi nó là chị.

- Chị?

- Tốt! Bây giờ thì biến. Hay muốn tôi thả chó cắn chết cô.

Mĩ Quyên chưa kịp hoàn hồn thì có một người trôi lên từ mặt nước. Anh chàng đưa tay lau mặt sau đó leo lên chiếc ghế làm bằng phao đang trôi nổi bên cạnh. Tiêu soái nhận lấy ly rượu vang mà hầu gái vừa mang tới.

Dưới ánh nắng dịu nhẹ của mặt trời, thân hình săn chắc cuộn cuộn của Minh Anh càng tôn lên vẻ đẹp quyến rũ chết người. Anh chàng cười khẩy.

- Khánh Duy! Nhà chúng ta không có chó. Có sư từ thôi. Mà thịt cô ta chắc cũng thối nát như tính cách nên đừng cho cục cưng ăn nha.

Sau đó một tràng cười cợt chế nhạo Mĩ Quyên vang lên. ả ta xấu hổ chạy vụt ra ngoài. Trong lòng không giấu nổi nghi hoặc.

ả ta muốn biết cô gái trong lòng Khánh Duy là ai mà có thể được ưu ái và cưng chiều như thế. Bản thân cô ta thật sự rất đố kị.

- -----

Việc ra chap Minh không hứa có thể ra bao nhiêu chương trong một ngày. Nhưng chỉ cần các bạn siêng like và bỏ phiếu thì đảm bảo mỗi ngày sẽ có ít nhất hai chương ♥ Vì thế đừng quên like và bỏ phiếu ủng hộ Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Nam nhân mau chút!

- Tại sao anh không cho cô ta gọi anh trai?

Khánh Tường ngóc đầu ra khỏi lồng ngực rắn chắc của Khánh Duy, khuôn mặt phụng phịu làm nũng anh trai Miệng chu chu lên thấy ghét lắm

- Một tiếng anh trai tùy tiện để người khác gọi như vậy sao? Em nên nhớ ngay cả Saint cũng chưa được gọi Huống hồ gì là ả ta

Nhẹ nhàng đẩy Khánh Tường ra, Khánh Duy ôn nhu vuốt tóc em gái bảo bối Ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều và sủng nịnh

Cho dù ba mẹ Tường có bao nhiêu người con nuôi thì đối với anh chỉ có một người mới được gọi Khánh Duy là anh trai mà thôi

Là tiểu bảo bối đáng ghét đang đứng trước mặt anh đây này

- Thiệp mời cũng đưa tới hai bác rồi, không lâu sau sẽ đưa tới tay chị cho coi Đối với Mĩ Quyên thì chọc tức chị chính là thú vui mà

Minh Anh lười biếng há miệng ăn trùn nho đang cầm trên tay, miệng nhai chớp chớp nói Điều bộ cà chón thấy sợ luôn

Ting

Vừa nói dứt câu thì di động của Khánh Tường reo lên báo hiệu có tin nhắn tới Đọc chúng xong cô liếc nhìn Minh Anh chán nản Còn đơng đưa di động trước mặt anh chàng nữa

- Miệng em thú thật, có cuộc hẹn rồi đây
- Đây gọi là nói gì trúng đó Lời tiên đoán của em không bao giờ sai
- Có ngon thì thử tiên đoán bao lâu nữa em có người yêu

Minh Anh:""

Đừng chạm vào nỗi đau của tôi nữa được không hả?

Bóng dáng lạnh lùng của Saint đang từ từ tiến về phía họ Trên tay còn cầm tấm thiệp mời màu đỏ nữa Sắc mặt không được tốt cho lắm

- Chị xem con ả không biết liêm sỉ là gì, cướp bạn trai chị rồi giờ còn muốn cướp luôn nhà chị
- Hả? Cướp nhà?

Cả ba người ở đó đều đồng thanh hỏi Gương mặt tràn đầy sự kinh ngạc Bây giờ còn có vụ cướp nhà nữa sao?

Bật lực lắc đầu, Saint đành kể hết mọi chuyện cho bọn họ Nghe xong Minh Anh là người đứng dậy đầu tiên, khoác hờ chiếc áo ngang hông rồi đi về phía cổng

- Đi đâu?
- Em đi gặp Mĩ Quyên, phải dạy cho cô ta một bài học
- Trẻ con, chờ em ra thì cô ta đã cao chạy xa bay rồi

Khánh Duy khinh thường liếc xéo Minh Anh Thăng nhóc này chỉ lớn xác chứ tâm hồn không khác gì đứa trẻ lên ba

Ừ thì Minh Anh lật đật quay về chỗ Có thể mà cũng quên mất

- Hôm nay anh trai về em gái có muốn đi đâu chơi không?
- Anh muốn đi đâu?

Ngả lưng xuống ghế, Khánh Tường nhắm mắt dưỡng thần Ông anh Khánh Duy lại sắp bày trò gì nữa rồi đây

- Bảo bối, không lẽ em không hiểu ý anh sao?
- Không được

Không phải là không hiểu ý anh mà em đây không thể chơi trò đó

- Tại sao? Anh muốn đưa xe Lâu rồi không chơi Đi mà!

Khánh Duy mè nheo xuất hiện rồi đây Ai có thể ngờ rằng một người cao ngạo trước mặt Mĩ Quyên lúc nãy với người đàn ông này là một? Riết rồi cô cảm thấy mọi người xung quanh mình đều bị đa nhân cách hết rồi

Đầu tiên là Minh Anh, sau đó là Minh Hào, Saint rồi cuối cùng là Khánh Duy Thật không hiểu nổi mà

- Xe còn để ở nước ngoài, anh quên rồi sao? Không có chúng thì làm sao mà đưa?

Đáp lại câu hỏi của Khánh Tường là nụ cười gian xảo của Khánh Duy, anh chàng nhẹ nhàng xoa đầu Khánh Tường

- Tường chuyện gì, anh trai của em đã chuyển chúng về đây rồi, lát nữa sẽ được đưa tới thôi
- Thế thì được

Khánh Tường nhoen miệng cười, cũng lâu rồi không đưa Cô rất hào hứng đấy

Khánh Tường đứng dậy tháo khăn choàng trên người, để lộ ra thân hình quyến rũ cùng với bộ đồ bơi Sau đó nhảy xuống hồ bơi Chi vào giây ngắn ngủi ấy thôi mà đã khiến cho bao nhiêu người đứng hình

Thân hình của tiểu thư ngày càng hoàn mỹ hơn, người đàn ông kia chăm sóc thật không tồi chút nào

Vòng nào ra vòng nấy, chuẩn không cần chỉnh

- Nhìn gì? Lũ nam nhân mau cút ra chỗ khác Không ông đây xử từng người

Anh trai gương mẫu lừm những người gia nhân đang muốn chảy nước miếng ra vì thân hình của em gái Trong lòng đột nhiên cảm thấy không vui

Em gái của ông mà để cho các người tùy tiện chiêm ngưỡng sao? Mau cút

- -----

Đừng quên like và bỏ phiếu cho Minh nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nhớ em không?

[15:00 gặp nhau ở quán nước đối diện tiệm hoa trên đường D]

Người gửi: Mi Quyên

Khánh Tường có thói quen tới sớm nên hiện tại cô đang ngồi chờ trong quán Nhâm nhi ly cà phê thơm nồng, làm khối mỏng manh phảng phất bay đi Khánh Tường lấy di động ra gửi một tin nhắn

[Này! Có nhớ em không?]

Chờ hoài mà không thấy hồi âm, trong lòng Khánh Tường bỗng nhiên dâng lên cảm xúc khó tả, cứ bứt rứt khó chịu thế nào ấy

Tin nhắn vẫn không thấy tới, tuy nhiên thay vào đó là một cuộc gọi Khánh Tường nhanh chóng bắt máy, sau đó một giọng nam trầm quyến rũ ở đầu dây bên kia mới lên tiếng

- Anh hồi hận vì để em đi một mình, đúng ra lúc đó phải đi cùng với em

- Sao thế?

- Xa em một chút là anh không thể tập trung được, trong đầu toàn là hình ảnh của em Thật muốn biến em thành vật nhỏ lúc nào cũng có thể đem theo bên mình

- Miệng lưỡi của anh dạo này thả thính ghê nhỉ Chúng ta chỉ mới xa nhau mấy tiếng thôi đấy

- Xa cách mấy tiếng tựa như ngàn thu

Khánh Tường phì cười, có cần nghiêm trọng như vậy không? Anh yêu thật sến súa quá đi!

Đầu dây bên kia cũng truyền ra tiếng thở hắt, Khánh Tường biết anh đang cười Lại trêu chọc cô nữa rồi

- Em có hẹn rồi, cúp máy đây

Nhìn thấy bóng người quen thuộc đang tiến vào cửa, Khánh Tường nhanh chóng tắt máy Gương mặt phảng phất ý cười ban nãy cũng biến mất như chưa từng tồn tại

Khung cảnh ở nơi nào đó cũng trở nên lập dị đến kinh người Trong căn phòng cấp cao triệu tập toàn bộ những người tai to mắt lớn trong tập đoàn để bàn bạc chiến lược phát triển sản phẩm thì đột nhiên có tin nhắn tới Không biết vì lý do gì mà tăng băng ngàn năm bỗng nhiên nở nụ cười Thật khiến cho mọi người một phen kinh hoàng

Trước giờ tổng tài Minh Hào của bọn họ chỉ có duy nhất một bộ mặt lạnh lùng, đến một cái liếc mắt cũng còn không thèm Thế nên họ còn tưởng chủ tịch bị liệt dây thần kinh cơ mặt

Đột nhiên hôm nay lại nở nụ cười tươi như hoa mùa xuân, thật khiến con dân ôn lạnh Chủ tịch có tình yêu rồi sao?

Liếc nhìn đám người ngu ngốc đang ngồi ở đây bằng ánh mắt khinh thường, thư kí Kim chế cười

Đúng là không hiểu biết gì cả, nhìn vậy còn không biết Minh Hào đang yêu ư? Ở đây ngoài Khánh Tường tức bà chủ tương lai thì còn ai có thể khiến cho tăng bằng di động này cười cơ chứ

Đoạn Minh Hào lại lấy di động ra gửi một tin nhắn, sau đó còn len lén cười nữa

[Về sớm một chút, anh rất nhớ bảo bảo của anh]

Thật muốn ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng mà vuốt ve Vừa mới tưởng tượng ra thôi mà đã thấy thích rồi

Nhìn thấy biểu hiện đáng sợ của Minh Hào, mọi người trong phòng họp bắt gặp ánh mắt cứng người vì sợ

- - - - -

Câu like cầu phiếu a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Khiêu khích

Mĩ Quyên tay trong tay cùng một người đàn ông đang dần tiến vào, trên môi còn nở nụ cười giả tạo khiến người ta phát nôn vì sồn gai óc

- Trên đường kẹt xe nên tôi hơi trễ, không biết cậu tới lâu chưa?

- Cũng vừa mới tới thôi

- Vậy tốt rồi! Anh ngồi xuống đây đi

Vừa nở nụ cười với Khánh Tường lại còn không quên quay sang ngọt ngào với người đàn ông bên cạnh Thấy vậy, Khánh Tường cười khẩy Người đàn ông kia không dám ngước mặt lên nhìn cô

- Tháng sau tớ với Trung Hiếu sẽ tổ chức đám cưới, hy vọng cậu dành chút thời gian để tới dự

Nói rồi Mỹ Quyên lấy trong túi ra tấm thiệp màu đỏ để lên bàn, sau đó di chuyển nó tới chỗ Khánh Tường

Trung Hiếu ái ngại cúi gầm mặt xuống bàn, hoàn toàn không dám ngước lên Anh ta sợ sẽ bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của Khánh Tường

- Ô! Chúc mừng hai người nhé

Khánh Tường không hỏi đầu mà để ý tới mấy chuyện này làm gì cho bận lòng, một người là bạn từng thân, một người là người yêu cũ Cách đây không lâu vẫn còn bám dính đòi quay lại ấy thế mà bây giờ đã kết hôn rồi đấy

Lòng người đứng là khó đoán Dù sao cũng nên vui mừng vì ngu tầm ngu mã tầm mã Hai người rất xứng đôi

- Hai người ngồi đây nói chuyện, anh ra ngoài một chút

Nhận thấy tình hình có vẻ hơi căng thẳng, Trung Hiếu bèn kiếm cớ đi chỗ khác Một phần vì nhường không gian riêng lại cho hai người phụ nữ, phần khác vì không dám đối diện với sự thật rằng người hấn ta kết hôn không phải là cô gái ngồi phía đối diện

Hắn ta thật sự rất khó chịu

- Trung Hiếu đi rồi, không cần phải làm bộ mặt giả nhân giả nghĩa trước mặt tao nữa đâu

- Hahaha

Đáp lại câu nói của Mỹ Quyên là một tràng cười ha hả của Khánh Tường, cô lạnh lùng nói

- Giả nhân giả nghĩa? Có phải đang tự nói mình không nh?

- Đừng đánh trống lảng, có phải bây giờ Trung Hiếu thuộc về tao rồi nên mày tức lắm chứ gì?

- Thật ra mà nói, người mày vừa nhắc tới, vốn dĩ tao không cần

Nghĩ gì mà nói cô ghen tỵ với Mĩ Quyên? Con hàng này cơ bản không bằng một góc của anh yêu nhà cô Nãi bị hỏng rồi mới thêm đi ghen tỵ với ả ta

- Thế mày không thắc mắc vì sao anh ấy đồng ý kết hôn với tao à? Không phải mấy bữa trước còn theo đuổi muốn làm lại từ đầu với mày?

Ngẫm nghĩ một chút, Khánh Tường cũng muốn tìm hiểu lắm, nhưng vốn dĩ không phải chuyện của mình thì không nên quan tâm Nhưng người trong cuộc đã ngộ ý không lẽ cô lại từ chối?

- Nói nghe xem

Mĩ Quyên cười đắc ý, sau đó đưa tay xoa xoa cái bụng hơi nhô lên của mình

- Tao có em bé rồi

Phụt

Nghe câu nói ngắn gọn xúc tingle của Mĩ Quyên, Khánh Tường không kim lòng được mà bất ngờ bị sắc nước, cô ho khan khiến cho mặt mũi đỏ ửng lên

Mĩ Quyên có con?

- Lỡ đâu không phải con của Trung Hiếu thì sao?

Mới đây còn thấy ả ta tay trong tay cùng lão già xấu xí mập ú vào trong khách sạn mà bây giờ lại bảo là con của Trung Hiếu? Chuyện này có gì đó không phù hợp cho lắm

- Có quan trọng sao? Cái tao muốn là tước đoạt người đàn ông mà mày yêu Đó mới là mục tiêu của tao

Khánh Tường lập tức đen mặt nhìn Mĩ Quyên, con ả ngu ngốc này Con gà công nghiệp nhà mày bà đây không thèm có biết chưa? Bớt ảo tưởng đi

- Như thế là không còn gì để nói nữa rồi Tao đi trước

Khánh Tường cầm lấy chiếc di động trên bàn của mình rồi bước ngang qua người Mĩ Quyên, thông thả tiến về phía cửa chính Trên môi nở nụ cười quỷ dị

Mày làm mọi cách để cướp lấy mọi thứ từ tay tao? Chờ tới ngày quan trọng nhất của người con gái tao sẽ tặng mày một món quà Đảm bảo mày sẽ không bao giờ quên được Chứ chờ đó

- -----

Mọi người nhớ like và bỏ phiếu nha nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Mẫu người Khánh Duy thích

Tối hôm đó, đầu bếp Saint đang cặm cụi trong bếp chuẩn bị bữa tối cho cả nhà Vì Khánh Tường bảo rất muốn ăn món beefsteak nên hôm nay Saint sẽ tự mình vào bếp nấu cho cô ăn

Cái đuôi nhỏ Minh Anh cũng đang loay hoay phụ giúp Saint vài việc vặt, ý muốn lát nữa Saint sẽ thưởng thêm cho anh chàng miếng thịt

Hahaha ông đây tính toán hết rồi nhé

Ở ngoài phòng khách thì hai anh em nhà họ Hoàng đang nằm ườn trên bộ ghế salông màu lông chuột ấm áp lười biếng nghịch di động

- Anh này, sao anh không chịu đối tượng mà mẹ làm mai? Em thấy họ cũng xinh đẹp lắm mà

Vừa dứt câu, một cái lườm sắc lẹm bay tới chỗ Khánh Tường, mỗi lần nhắc tới chuyện này là khuôn mặt Khánh Duy lại đen như đất nồi

- Không phải gu của anh

- Thật? Một tay chơi như anh mà không hợp với mấy người xinh đẹp nhà giàu đó sao? Không tin được

Khánh Duy ngồi dậy lấy đĩa trái cây được cất tia gọn gàng trên bàn rồi ăn một miếng, khuôn mặt vẫn không cảm xúc

- Tin đi! Chị dâu của em sau này phải là người cá tính, đầu đội trời chân đạp đất Oai phong lẫm liệt và còn xinh đẹp sắc xảo Như thế mới hợp với anh Còn những người mẹ giới thiệu thì

Dừng lại một chút, khoe môi Khánh Duy cong lên tỏ vẻ khinh thường Sau đó anh mới tiếp tục

- Một đám người ẻo lả Đồng ý là con gái được quyền yếu đuối nhưng không phải một cánh hoa rơi trúng cũng có thể bị thương Một con kiến cắn lại đau đớn như ngàn mũi kim đâm vào da Hờ một chút là đem nước mắt ra đe dọa nam nhân hoặc quá lắm là luôn lẻo đẻo theo sau gây phiền phức Tóm lại là không thích

Nghe Khánh Duy tuôn một tràng như đọc bài diễn văn, Khánh Tường đờ người trong vài giây, khoe môi giật giật vài cái

Oppa! Sao nghe anh miêu tả chị dâu giống anh chàng soái ca quá vậy? Có khi nào sau này mang về cho em một anh rể không?

Hoi e ngại à ghen

Xoảng!

Tiếng chén vỡ đột nhiên vang lên khiến cho Khánh Tường giật mình, cô nhanh chóng quay về phía phòng bếp thì bắt gặp khuôn mặt bất lực của Saint, anh chàng lắc đầu

- Cái đồ hậu đậu Không làm được thì tránh ra

- Tôi chỉ muốn giúp thôi mà

Minh Anh nhanh nhẩu lên tiếng phản bác Ánh mắt tràn ngập vẻ tức giận

Ôi thế là đĩa salad ngon lành đã nằm chèm bẹp dưới đất rồi

- Vô tích sự

- Cậu đừng có quá đáng Chỉ có một đĩa salad thôi mà làm quá

- Tôi làm quá? Có giỏi thì cậu làm lại một đĩa khác đi

Saint bực bội tháo chiếc tạp dề ra, rửa sạch tay dưới vòi nước ấm rồi bày thức ăn lên bàn

Nói nghe dễ nhỉ? Thử làm lại mà không có nguyên liệu đi Đã lười đi mua rồi mà còn phá hoại

Minh Anh hằm hằm lấy áo khoác đi ra ngoài, cùng lắm là không ăn nữa Tên Saint nhỏ mọn đáng ghét Từ lần sau không thèm nhìn mặt hắn nữa

- Kệ cậu ta, chúng ta ăn thôi

Thích giận thì giận đi, ông đây không rảnh mà dỗ cậu ta đâu Saint mặt lạnh ngồi cắt thịt, sau đó thông thả dùng bữa với ly vang đỏ bên cạnh

Còn Khánh Tường sau khi nhìn thấy bộ dạng cãi nhau của hai người thì khoe môi đã cong lên từ lúc nào

Hai đứa cãi nhau nhìn thật vui mắt à nha

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha các tình yêu ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Minh Anh làm loạn

- Đàn ông con trai mà ủ rũ như vậy là thế nào?

Thiên Di từ ngoài trở về bất gặp hình ảnh cậu em thân yêu buồn bã nằm ườn trên salông, bên cạnh còn có chàng trai đang cặm cụi gõ bàn phím

Peter đẩy gọng kính lên, lườm Minh Hào một cái rồi cười nói với Thiên Di

- Xa cách vài giờ tựa như ngàn thu Nó nhớ cô gái kia chứ ạ

Di liếc mắt sang Minh Hào, anh chàng vẫn nằm yên bất động, hoàn toàn không có ý phản bác Như vậy lời Peter nói là không sai

Haizzz

Thờ dài một cái, Di Di cute đáng yêu lướt qua hai người họ, đi một mạch lên phòng ngủ Mặc kệ cậu em đang ủ rũ vì thương nhớ người tình

Chị mày có nhớ cũng không tới nỗi như mày

- Đứng dậy đi Tôi dẫn cậu đi chơi

- Đi đâu?

- Bar, trên đó có nhiều mĩ nữ tha hồ ngắm

Nói tới đây khuôn mặt Peter cũng nhiên sáng bừng lên như tìm được chân lý, đôi mắt long lanh như hai giọt nước

Bụp

Chiếc gối ôm từ đâu bay tới đập trúng vào mặt Peter khiến anh chàng chao đảo xém nữa là ngã nhào về phía sau Minh Hào vẫn mạnh tay như ngày nào Đau chết đi được

- Không đi bar thì thôi

Anh chàng tiếc nuối cắm mặt vào máy tính gõ bàn phím Một lúc sau tự nhiên thấy Minh Hào đứng dậy tiến về cửa chính Tiều soái khoác chiếc áo khoác da bò lên người rồi ra ngoài

- Cuối cùng cũng suy nghĩ thông suốt rồi chứ gì

Peter nhanh chóng tắt laptop rồi hí ha hí hửng theo sau Minh Hào, mãi tới khi thấy anh leo lên chiếc mô tô đang đậu trước cửa Peter hơi dừng lại, anh chàng e dè hỏi

- Đi đâu đấy?

- Đưa xe! Có một chiếc ở ngoài cho cậu Nhanh ra đó đi

- Có thể không đi được không?

- Cậu dám?

Nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Minh Hào, Peter khẽ nuốt nước miếng cái ực Sao lúc ở bên cạnh cô gái kia thì ôn nhu dịu dàng còn khi ở với anh em thì mặt đúng một biểu cảm không thay đổi

Ôi! Tình yêu là thứ gì mà có thể làm thay đổi con người

Ở ngôi nhà bên cạnh, không khí cũng u ám không kém

- Các người đi đi, tôi không đi

Minh Anh giận dỗi ngồi một góc nhà, mặt hầm hầm hờn dỗi ba con người đang đứng chờ ở ngoài cổng Khánh Tường và Khánh Duy đã yên vị trên chiếc BMW màu đen huyền bí, trên đầu đội mũ bảo hộ lớn chỉ để lộ ra cặp mắt tròn xoe

Khánh Tường mắt kiên nhẫn vịn tay ga, âm thanh của con mãnh thú BMW vang lên dữ dội trong không gian yên tĩnh của màn đêm

Khánh Duy hứng thú bắt chước theo em gái, âm thanh ngày một vang dội như muốn xé toạc cả bầu trời

- Không đi không đi!

Minh Anh lắc đầu nguầy nguậy, khuôn mặt mèm nheo thấy ghét lắm luôn

- Đứng dậy! Hai người đang ở ngoài chờ cậu

- Tôi nói tôi không đi

Hừ La mắng cậu cho nhiều vào, đã vậy còn không cho ăn tối nữa Bây giờ bắt theo chân họ đi chơi Không thèm

Saint mặt không cảm xúc, anh chàng cúi người xuống túm lấy chân Minh Anh kéo cậu ta lên vai Sau đó chậm rãi bước từng bước ra ngoài

- Buông tôi ra! Tôi không đi, buông ra mau

- Còn làm loạn nữa tôi ném cậu xuống hồ cho cá ăn

Minh Anh:""

Chết moe, nếu nhớ không nhầm thì chị mới mua mấy con cá Piranha về nuôi Nếu bị ném xuống thì xác cmn định là tiêu đời

Thôi thì cứ im lặng vậy

Vác Minh Anh ra ngoài dưới sự trầm trồ của mọi người Saint đặt Minh Anh lên xe rồi đội nón bảo hộ vào cho cậu ta Trước khi đội còn không quên nói một câu

- Bữa tối còn một phần để cho cậu trong bếp Lát nữa về ăn Còn dám làm loạn thì coi chừng tôi

Tuy đã được nón bảo hộ che hết khuôn mặt, nhưng không khó để nhận ra đuôi mắt của Khánh Tường đang cong lên vì cười

Có điều gì mờ ám ở đây thì phải ha

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Mỹ nữ tóc nâu

Trên con đường tới đường đua tiếng xe của bốn chiếc BMW làm chấn động cả một vùng trời, chúng như những con mãnh thú đang kêu ngào trong kiểu hãnh Tốc độ tron tru và nhanh như đang lướt trên gió vậy

Kéttttt

Sau mười phút chạy thì cũng tới được nơi cần đến Đường đua từ thần Vốn dĩ gọi nó với cái tên u ám này bởi chính trên con đường này đã cướp đi hàng nghìn tay đua cừ khôi Địa hình hiểm trở và nguy hiểm đã tạo nên thương hiệu cũng như thu hút sự chú ý của những người muốn chinh phục nó

Ba anh chàng đẹp trai xuống xe đầu tiên Gỡ nón bảo hộ ra, khuôn mặt tinh xảo không góc chết thoát ần thoát hiện dưới ánh sáng dịu dàng của mặt trăng Tạo nên khung cảnh ma mị tuyệt đẹp

- Aydooo ngọn gió nào đưa các phó bang tới đây vậy

Một tốp người đang đứng đó liền bị sự xuất hiện đột ngột của Saint làm cho bất ngờ, sau đó mới để ý thì thấy bên cạnh còn có Jin - tức Khánh Duy và một người không biết tên trong tổ chức là gì, chỉ nghe thoang thoảng là Minh Anh thì phải

Tất cả họ đều là phó bang cấp cao, là trợ thủ đắc lực của Hắc Đế Ấy thế mà hôm nay không hiểu vì sao ba người họ lại xuất hiện cùng với nhau Thiệt là vình dự quá đi

Saint không trả lời họ, anh chàng quay người nhìn về phía sau Ý muốn nói còn có thêm một người nữa Chiếc BMW cuối cùng vẫn còn một người ngồi

A Cứu chăm chú nhìn về phía bên đó, anh ta thoáng giật mình Tuy bị nón bảo hộ che kín nhưng chỉ cần dựa vào dáng vóc, thật không khó để nhận ra người đó là một mỹ nữ

- Phó bang à! Hôm nay các anh dẫn mỹ nữ tới đây chơi sao? Không sợ cô ấy gặp nguy hiểm ư?

- Cần thận cái miệng, cô ấy không phải dạng con gái yếu đuối

Nhận thấy âm điệu không vui của Saint, A Cứu lập tức im bặt không nói gì Trong đầu anh ta vẫn còn nhớ như in hình ảnh tên đại ca của Salomon bị Saint hành hạ cho tới chết Nếu như áp dụng lên người anh ta thì thật sự rất thê thảm

A Cửu nhìn theo bóng lưng của mỹ nữ, khi thấy cô ấy chuẩn bị xoay người tiến về phía bọn họ thì trong lòng nôn nao đến lạ Anh ta thật sự rất muốn hình thấy dung mạo của cô ấy

- Hahaha

Giọng cười đáng ghét của Minh Anh vang lên khiến cho không khí nghiêm túc có chút thay đổi Liền trở nên ngượng ngạo hẳn ra

Minh Anh ôm bụng cười ngặt nghẽo Cho dù bây giờ có muốn anh chàng im lặng thì cũng vô ích thôi Bởi vì hình dạng của Khánh Tường bây giờ rất ư là kì lạ

Quay ngược thời gian về ba mươi phút trước, khi bọn họ còn chưa tới đây

- Bảo bối! Có nhất thiết phải mang hình dạng này đi chơi không?

Khánh Duy bắt lực nhìn em gái yêu quý của mình ngồi trước bàn trang điểm để biến hoá khuôn mặt, Còn đâu hình tượng em gái bảo bối xinh đẹp nữa huhu

- Đừng làm ồn Em có cảm giác không an toàn mới làm thế này

- Không an toàn là không an toàn cái gì?

- Em có linh cảm sẽ gặp một người không nên gặp, tốt nhất là biến hoá một chút cho khác lạ

- Không lẽ anh trai không bảo vệ được cho em hay sao mà em phải trốn tránh như vậy?

Khánh Duy hờn dỗi ngồi ôm gấu bông to bự của Khánh Tường trên giường, ánh mắt toát lên vẻ không cam tâm khiến cho Khánh Tường thở dài ngán ngẩm

- Không phải anh không bảo vệ được em, mà chỉ sợ anh quá khích đánh người ta bầm dập mà thôi Anh biết đấy, gia đình chúng ta theo truyền thống quân đội nên từ nhỏ đã được huấn luyện như những người lính đánh trận, em không tin anh có thể nhẹ tay với người ta

- Vậy rốt cuộc người đó là ai?

- Em không biết, chỉ là có linh cảm không hay thôi Khánh Duy anh biết linh cảm của em từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ sai mà

Khánh Duy đành ngậm ngùi chiều theo em gái thôi chứ cũng không thể làm gì khác được, rất cả đều theo ý của bảo bối

Quay về hiện tại, Khánh Tường bước xuống xe với bộ dạng nữ tính pha chút phá cách nổi loạn Cô mặc bộ đồ đen ôm sát vào cơ thể để lộ ra đường cong quyến rũ của người phụ nữ Mái tóc xám khói bông bênh đã được thay bởi mái tóc màu nâu xoăn dài tới lưng Đôi mắt to tròn đen láy cũng được thay bằng cặp mắt màu đỏ ma mị nhờ cặp lens Di tặng hôm trước Khuôn mặt tinh xảo bị che khuất bởi chiếc khẩu trang đen tuyền

Tuy chỉ để lộ ra hai con mắt nhưng đã khiến cho người khác nhận thấy đây là một mỹ nữ mang nét đẹp yêu nghiệt có thể quyến rũ người ta chỉ bằng ánh mắt Bất ngờ mọi người đơ người trong giây lát

Chỉ có Saint với Khánh Duy là bình thường mà thôi Còn Minh Anh vẫn ôm bụng cười khúc khích Vì đây là lần đầu tiên cậu ta thấy Khánh Tường có thể dịu dàng như thế này, trong lòng có chút buồn cười

- -----

Like + bỏ phiếu cho Minh để có động lực viết tiếp chương nữa nè Hihi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cô không xứng!

Bốp

Một cú đánh bất ngờ đập thẳng vào gáy của Minh Anh Khuôn mặt cười bợt chế diễu lúc nãy lập tức được thay bởi sự đau đớn tột cùng tới từ phía sau Cu cậu chao đảo như muốn té

Chưa dừng lại ở đó, anh trai sùng nịnh em gái cũng thừa nước đục thả câu, nhân lúc Minh Anh đang đứng không vững liền dùng đôi chân dài miên man

của mình gạt chân Minh Anh, khiến cho anh chàng chính thức tứ đập mặt về phía trước trước sự ngạc nhiên của mọi người

- Khá Jin! Anh làm gì vậy hả?

Minh Anh lồm cồm bò dậy, vì tức giận mà xém nữa đã để lộ tên thật của Khánh Duy, anh chàng nhanh chóng sửa lại trước ánh mắt đáng sợ của anh trai

Khánh Duy im lặng không nói gì, chỉ liếc mắt qua chỗ em gái Ra hiệu Minh Anh mau chóng ngậm miệng nếu không muốn đêm nay phải ngủ ngoài đường Còn mỹ nữ tóc nâu của chúng ta sau khi giáng một đòn vào gáy của đối thủ thì đang bẻ khớp tay rôm rốp, ánh mắt lạnh lùng nhìn Minh Anh như muốn nói

" Có giỏi thì làm lại một lần nữa xem coi nào "

Minh Anh liền đưa ánh mắt cầu cứu sang Saint, hy vọng sẽ được bênh vực nhưng vô ích, tia hy vọng cuối cùng của Minh Anh lại đang loay hoay tìm kiếm thứ gì sau chiếc xe thì phải Hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ

Về bên phía A Cửu thì bọn họ vô cùng ngạc nhiên, hai con mắt tròn tròn như muốn rớt ra ngoài vậy Vì đây là lần đầu tiên họ thấy phó bang của mình bị đánh bởi một người phụ nữ Đã thế còn được Jin ủng hộ lấy lại công bằng cho nữa chứ

Vốn dĩ họ cứ cho rằng người phụ nữ này chỉ theo đuôi phó bang cấp cao hoặc có thể chỉ là người chơi qua đường mà thôi Trước đây chưa từng thấy phó bang cấp cao xuất hiện chung với một người phụ nữ nào cả

Không ngờ địa vị của cô ta trong lòng Jin lại lớn như vậy Tự nhủ với lòng sau này sẽ không đắc tội với người phụ nữ này

Bạn nhỏ Minh Anh mặc kệ uy phong trước mặt bọn A Cửu liền chạy lại bóp vai nhằm làm dịu cơn giận của Khánh Tường, vừa hay Saint cũng đã tìm thấy vật cần tìm nên cũng đi tới cái lên tóc Khánh Tường một chiếc kẹp tóc ngọc trai

Thì ra lúc cô bước xuống Saint đã nhìn thấy chiếc kẹp này biến mất nên đã đi tới chỗ đỗ xe để tìm cho cô Chiếc kẹp này được làm bằng ngọc trai nguyên chất Hàng xịn 100% vì thế nên giá thành của nó không hề nhỏ

Lại một bất ngờ mới ập tới bọn A Cửu, không chỉ Jin mà cả Saint với Minh Anh đều chạy tới cung phụng người con gái này Trong lòng họ bây giờ phải nhâm một câu nói mà cả đời không dám quên

Tuyệt đối không được đắc tội với cô ta, nếu không sẽ bị ba cổ máy giết người ghiền nát bấy bá luôn

Người phụ nữ mang khí chất cao ngạo trong bộ đồ sexy quyến rũ kết hợp với chiếc kẹp ngọc trai nữ tính càng làm toát lên vẻ đẹp không thể cưỡng lại được

Giống như một bông anh túc, rất đẹp rất thu hút nhưng một khi đã chạm vào nó rồi thì cả đời sẽ không thể thoát ra được

- Đưa đi!

Khánh Duy là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ không gian yên ắng Anh chàng muốn tới đây để đưa chứ không phải ngồi nhìn nhau

Nãy giờ trong tổp người của A Cửu có một người luôn luôn dõi theo Khánh Duy, khi thấy anh ta đòi công bằng cho Khánh Tường thì trong lòng ả ta đã không mấy vui vẻ

Bởi vì trong lòng ả ta Jin là một người kiêu ngạo lạnh lùng và không gần gũi sắc, một nam thần mà ngày đêm cô ta hằng mong ước có được Thế mà bây giờ

- Đưa thì đưa! Đây là điểm xuất phát cũng như đích đến Phần thưởng là

- Là một cái hôn của mỹ nữ

Bên cạnh có một anh chàng nhanh nhẹn nhanh miệng giành nói, không biết vô tình hay cố tình mà anh ta không để ý tới ba cặp mắt sắc như dao đang nhìn về phía mình

- Được thôi!

Khánh Tường hào sảng đồng ý, đuôi mắt cong lên ý cười Muốn chơi thì chơi

Tất cả đều ngồi vào vị trí sẵn sàng, trừ Anna, cô gái coi Jin như nam thần Bởi vì xe không đủ để đưa nên chỉ ngồi một chỗ xem họ đua

Tiếng nổ máy của xe moto vang lên trong không gian, khiến cho người đua háo hức

3 2 1 BẮT ĐẦU!

Những con chiến mã bắt đầu chạy vụt chạy, họ đều tập trung về phía trước với mong muốn chiến thắng Chỉ riêng một chiếc xe vẫn nằm yên một chỗ

Khánh Tường vẫn không chạy mà ngồi một chỗ ngắm trăng

- Này! Cô có đua không vậy?

- Đương nhiên là có

Nếu không thì tôi đây làm gì?

- Vậy sao không chạy cùng lúc với họ?

- Tại sao phải chạy cùng?

- Cô có biết đua là thế nào không vậy?

Anna tức tối lên giọng với Khánh Tường, ban nãy đã khó chịu vì cô được Khánh Duy quan tâm Nhìn cô ta thì có hơn cô là bao? Nhiều khi còn kém hơn nữa nhưng tại sao lại được ưu ái như thế?

Khánh Tường nổ máy xe bắt đầu chạy, cách cư xử của Anna không tốt! Lát nữa sẽ xử sau

Theo như trí nhớ của cô về đường đua Từ Thần thì có rất nhiều khúc cua hiểm trở, bao gồm cả những ổ voi ổ gà khiến cho nó trở nên khó khăn hơn

Tay đua nghiệp dư cần ít nhất hai mươi phút mới có thể hoàn thành, còn cô? Mười phút là đủ

Thoát một cái đã đuổi kịp đám người phía trước, Khánh Tường luôn lách qua những khe hở để vươn lên vị trí dẫn đầu mà Khánh Duy đang nắm giữ Tốc độ ngày một nhanh hơn và tiếng nổ của xe cũng vang lên đáng sợ

Nhìn qua bên Khánh Duy, Khánh Tường đưa tay làm động tác chào tạm biệt rồi rồ ga phóng đi, chỉ còn để lại làn khói mờ ảo phía sau

Nghe tiếng xe đang tới dần Anna hứng khởi đứng dậy chào đón, vì cô ta nghĩ người dẫn đầu là nam thần Vì trước giờ Khánh Duy luôn là người dẫn đầu

Chai nước trên tay ả ta bị bóp méo vì tức giận, người dẫn đầu không phải là Khánh Duy mà là Khánh Tường

Cô ta không cam tâm

Một lúc sau thì mấy người kia mới chạy về đích, còn Khánh Tường thì đang đưa người vào xe, tay ôm nón bảo hộ kiêu ngạo nhìn từng người

Quá kém! Chỉ cần mười phút là xong, thế mà mấy người này làm gì mà lâu thế!

- Cô chơi ăn gian! Có phải cô đã tìm đường tắt nào mà đi không? Tôi không tin cô có thể làm được điều này

Anna phẫn nộ dậm chân đùng đùng khiến cho A Cửu xấu hổ chạy lại đỡ dành

- Hay em thử đua với cô ấy rồi sẽ biết thôi

A Cửu gợi ý để bắt đầu một cuộc đua mới cũng như đỡ dành bạn gái hết giận Anna nghe vậy thì mắt đột nhiên sáng rỡ lên vì thích thú Có lẽ đây là cơ hội để chứng minh cho nam thần thấy cô ta có điểm mạnh

Khánh Tường nhận lấy chai nước ép mà Khánh Duy đưa, cô nhẹ nhàng tháo khẩu trang ra rồi ngửa cổ uống một ngụm nước, gương mặt xinh đẹp thanh thoát hiện lên dưới ánh trăng mờ ảo Đôi môi căng mọng khẽ nhếch lên khiến bao người ngẩn ngơ Chất giọng lạnh lùng quyến rũ lần đầu tiên vang lên khiến cho con tim xao xuyến

- Đua với tôi? Cô không đủ trình!

- ----

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Đánh cược bằng mạng sống

- Không lẽ cô sợ tôi vạch trần bộ mặt gian dối của mình sao?

Nằm trong vòng tay của A Cửu, Anna vẫn lớn tiếng khiêu khích Khánh Tường ả ta chắc chắn rằng Khánh Tường đã xử dụng thủ đoạn trong cuộc đua

vừa rồi nên muốn làm rõ chuyện này

- Hừ! Tôi đang giữ sĩ diện cho cô đấy cô gái à

- Đừng ngại biện Có giỏi thì đem thực lực ra đua với tôi

- Thích thì chiều

Khánh Tường cười lạnh, sau đó đưa chai nước ép trả về cho Khánh Duy, chỉnh lại chiếc khẩu trang cho ngay ngắn rồi xoay lưng bước đi

Đi được vài bước, cô quay lại nhìn đáng vẻ yếu đuối đang nằm trong lòng A Cửu bằng ánh mắt khinh thường, nhẹ nhàng nói vài chữ nhưng cũng đủ để người khác kinh hãi

- Đua solo với tôi phải là phải đem tính mạng ra đặt cược, nhiều khi làm ra những chuyện mà cô không thể ngờ Cũng có thể hôm nay là ngày cuối cùng cô hít thở bầu không khí này đấy Ráng tận hưởng nó đi

Anna nghe thế thoáng sợ hãi Cô ta e dè nhìn người phụ nữ trước mặt, tại sao lại có cảm giác rằng những lời mà người này nói lại chân thành tới đáng sợ, giọng nói mang vẻ ma mị của âm tri địa ngục thế này?

Ngồi trên moto, cô ta vẫn chưa thể lấy lại dũng khí Sau khi nghe hiệu lệnh từ Saint, Anna nhanh chóng lao vút đi với tâm trạng thấp thòm, thỉnh thoảng vẫn quay đầu về liếc nhìn xem Khánh Tường đuổi theo tới đâu rồi

Nhưng có vẻ như bạn nhỏ của chúng ta chẳng hề để tâm tới Anna là bao, vẫn ung dung lau chùi chiếc BMW cho tới khi nó sáng bóng thì thôi

- Cô có đua hay không vậy?

- Tôi làm gì không tới lượt cậu lên tiếng

Ánh mắt sắc bén như muốn cắt đôi cơ thể chỉ bằng một nhát của Khánh Tường khiến cho A Cửu cứng họng Hoàn toàn không dám hé miệng

Người này sao mà sát khí cao thế?

Mãi tới khi thấy bóng dáng Anna thoát ần thoát hiện sau bụi cây Cô nàng mới chịu lên xe rồi máy chạy đi

Trừ Minh Anh, Saint và Khánh Duy ra thì mọi người có mặt ở đó đều mang trên mình vẻ mặt cười cợt Tuy không thể hiện rõ nhưng nếu để ý thì sẽ nhận ra ngay thôi Họ cho rằng Khánh Tường đang tự làm nhục bản thân mình, Anna đang tiến về ngày một gần rồi mà cô ta mới chịu chạy, muốn chứng minh điều gì cho họ xem đây?

Cuối cùng không biết ai mới là người không xứng để đua với ai Đã vậy còn ngạo mạn ra vẻ ta đây nữa Cô ta đích thị là trò cười cho bọn họ rồi

Khánh Duy bất giác kéo Minh Anh và Saint đứng cách xa đám người này, không biết vì lý do gì nhưng khi nghe em gái bảo bối tỏ thái độ đáng sợ ấy thì trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác thích thú Có lẽ Khánh Tường tức giận thật sự rồi Nếu như thế thì chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của quý cô kiêu ngạo đi

Ba người bọn anh vô can nên phải đứng từ xa quan sát câu chuyện để không bị vạ lây mới được

Saint và Minh Anh ngoan ngoãn đứng im để anh trai kéo đi Vì trong lòng họ biết Khánh Duy chắc chắn sẽ không làm chuyện bao đồng

A Cửu vui mừng vì thấy bóng Anna đang dần tiến về vạch đích, chỉ còn cách khoảng 200m nữa mà thôi Nụ cười khoái chí bắt đầu xuất hiện trên môi anh ta

Ấy nhưng chưa được bao lâu, tiếng gầm của chiếc BMW đột nhiên vang một lúc một gần, thân ảnh mờ ảo kiêu ngạo của mỹ nữ tóc nâu đang chạy tới Mái tóc bay phất phơ trong gió

Khánh Tường vượt qua Anna tiến tới vạch đích một cách quang minh chính đại Anna và tốp người đang chờ xem kịch vui lập tức tròn mắt ngạc nhiên dường như không tin vào mắt mình

Anna cố gắng tăng tốc nhanh nhất có thể, tay cầm lái có hơi run run

Còn Khánh Tường? Sau khi cán đích cô không xuống xe ngay mà cô tình lùi về phía sau nhường chỗ cho Anna, trong đầu đã toan tính một kế hoạch không hề nhỏ

Con mồi Anna vô tư chạy vào chiếc bẫy mà Khánh Tường đã giăng lưới sẵn, cô ta tháo nón bảo hộ ra chuẩn bị xuống xe thì lập tức bị đèn xe của Khánh Tường chiếu vào người, Anna đưa tay lên che mắt cho đỡ chói, bên tai vang lên tiếng gầm rú tức giận của chiếc BMW

Kétttttt

Ầmmmm

Chưa đầy một phút sau, một tiếng vang ầm trời như muốn xé toạc bầu trời đêm yên tĩnh

Khánh Tường lao tới chiếc moto mà Anna đang ngồi với tốc độ chóng mặt, ngay khi vừa chạm vào Khánh Tường đã bẻ lái cho chiếc BMW quay sang một bên, chiếc xe lao đảo thẳng gấp tạo nên một vệt đen ngòm dưới mặt đường

Chiếc moto Anna lái nát vụn, nhiều mảnh vỡ văng ra tứ tung, còn cứa vào người của nhóm người ngồi gần đó Một lượng lớn mảnh vỡ ào tới chỗ họ như cơn mưa đá Cơ thể nhiều người đã bắt đầu rỉ máu

Còn về phần Anna, ngay khi vừa tháo nón bảo hộ ra cô ta đã không có bất cứ một thứ gì để bảo vệ thân thể, đã thế còn ngồi không vững trên xe Ngay khi xảy ra va chạm với Khánh Tường cô ta bị một lực nào đó văng ra khỏi chỗ ngồi, cả cơ thể bay trên không trung Anna bị ghim vào hàng rào sắt của ngôi nhà phía sau, những cây sắt chống lên trời nhọn hoắt như mũi giáo đâm xuyên qua lồng ngực Ổ lưng đã nhô lên cái đầu nhọn

Anna chết tại chỗ Máu rỉ ra từ ngực thấm đỏ chiếc áo sơ mi trắng mà cô ta đang mặc, đã vậy còn chảy tong tong thành từng giọt dưới đất, đôi mắt tròn trắng dã lên vì chết đột ngột

Trước cơn mất kinh hãi tột độ của mọi người, Khánh Tường nhẹ nhàng xuống xe, tiêu soái cởi nón bảo hộ ra, rồi lấy trong túi một chiếc khăn tay rồi lau chùi phần đầu của chiếc xe Giọng nói lạnh lùng mà mỉa như còi âm tri địa ngục lại vang lên

- Đã nói rồi! Đưa solo với tôi là phải cá cược bằng mạng sống

Bọn Khánh Duy đứng bên cạnh xem kịch vui thì trong lòng đã thầm cầu nguyện cho cô gái ngu ngốc kia rồi

Đừng để Khánh Tường thực sự tức giận Nếu không sẽ triệu hồi con quỷ tàn bạo nhất thức tỉnh

- -----

Hường phấn ngọt ngào hoài rồi thì bây giờ đổi qua chút máu me cho vui nhii

Nhớ like + bỏ phiếu cho con nhỏ nha nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Mau bảo vệ anh

Nhìn thấy dòng máu đỏ tươi của Anna đang nhỏ từng giọt xuống đất tạo thành một vũng máu dưới chân A Cửu xanh mặt khụy người xuống, đôi mắt kinh sợ run lên Nhanh chóng lấy hai tay che mặt

- Cô ta cô ta là ai mà dám giết người? Phó bang! Nói một câu công bằng đi Người phụ nữ mà các anh mạng tôi đã đâm chết người yêu của tôi rồi Cô ta là cái thá gì mà dám làm như vậy?

Tức giận vì mất người yêu, A Cửu gầm lên như một con thú chuẩn bị lao tới động thủ với Khánh Tường, bàn tay rắn chắc vươn dài ra định tóm lấy người Khánh Tường

Đối diện với đôi mắt chứa chất lửa giận ngùn ngụt của A Cửu thì ánh mắt của Khánh Tường lại lạnh lùng và mờ ảo như được phủ một tầng sương mù Chờ khi A Cửu tới gần, cô nhanh chóng tóm lấy tay anh ta bẻ ngược về phía sau, một chân đạp cho A Cửu té khụy xuống đất, chân còn lại dẫm mạnh lên bắp chân to lớn của anh ta

- AAAAAAAAA

A Cửu đau đớn hét lên, cả người giống như bị tê liệt không sao cử động, nhưng anh ta vẫn cảm nhận được bàn tay mềm mại của phụ nữ đang từ từ lấn mò tới cổ của mình

Khánh Tường cười khúc khích bên tai A Cửu, bàn tay nhẹ nhàng siết chặt cổ của anh ta, giọng nói đáng sợ lại thì thầm bên tai khiến toàn thân A Cửu không rét mà run

- Tao là cái thá gì? Tao không là ai cả nhưng tao có thể điều khiển mạng sống của mày Tao muốn mày chết thì mày không thể sống tới ngày hôm sau Trên đời này tao không cho phép bất cứ người nào khinh thường nhục mạ tao Con người yêu của mày to gan lắm mới dám làm như vậy Mày thấy nó đáng thương? Tao thấy nó đáng chết Có điều nó chết như vậy tao còn thấy chưa thỏa mãn Hay để tao tiễn mày xuống địa phủ ngắm hoa bi ngạn với nó nhé! Hahaha

Tiếng cười mỉa mỉ kết hợp với khuôn mặt lãnh khốc đã biến mỹ nữ tóc nâu thành thần chết một cách đáng sợ

Khuôn mặt A Cửu trắng bệch không còn giọt máu, nhả nhỏ vì khó thở và miệng thì mở to để đón lấy không khí quen ngoài

Khánh Tường không nương tay mà dùng lực càng ngày càng mạnh, tới khi A Cửu sắp chịu không nổi nữa thì Khánh Duy với Saint mới chạy tới ngay cản

Anh trai nhanh chóng ôm chầm lấy em gái, khó khăn mãi mới kéo cô ra ngoài được

- Ngoan! Đừng tức giận nữa Cậu ta là tay sai đắc lực của chúng ta, có thể tha cho nó một lần này không?

Còn bên Saint cũng vất vả lắm mới tháo bàn tay ra khỏi cổ của A Cửu

Khụ khụ khụ

A Cửu vẫn chưa hoàn hồn được chuyện gì đang xảy, tuy nhiên quan trọng nhất là vẫn còn sống Anh ta thậm chí hít thở bầu không khí trong lành đáng quý Đưa tay xoa xoa chiếc cổ đã đỏ hồng lên vì bị siết chặt

- Đồ ngu ngốc!

- Phô bang! Tại sao anh lại chửi tôi?

Cậu ta tức giận vì mắt bạn gái cũng gọi là ngu sao?

- Mà biết mà đang chơi đùa với mạng sống của mà không?

A Cửu ngờ nghệch chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra Minh Anh ở bên cạnh không kiềm chế được mà tát cái bốp vào đầu A Cửu

- Đồ đầu đất!

Chưa kịp để anh ta thông nào thì Minh Anh đã chỉ vào hình xăm con rồng trên mu bàn tay của A Cửu Đây là kí hiệu đặc biệt dành riêng cho người của Hắc Đế Sau đó chỉ về phía Khánh Tường

Ý muốn nói " Cấp trên của mà kìa! Liệu hồn không thì đi châu ông bà sớm đây "

A Cửu sợ hãi đập đầu xuống đất lia lịa, luôn miệng kêu la

- A Cửu có mắt mà không thấy thái son, xin người rộng lòng mà tha cho A Cửu lần này

Tốp người cười nhạo ban nãy cũng sợ rúm người lại, toàn thân run rẩy như sắp đổ ra quần Khánh Duy liếc mắt ra lệnh cho bọn họ mau chóng đi phi tang cái xác trước khi bị người khác phát hiện Lũ người đó mau chóng thực hiện mệnh lệnh rồi chuồn cho lẹ

Chỉ để lại năm người còn ở đây Khánh Duy, Khánh Tường, Minh Anh, Saint và A Cửu

Đi ngang qua người A Cửu, Khánh Tường ngả lưng xuống chiếc ghế dài, thoải mái nhắm mắt dưỡng thần

Thế nhưng chưa được bao lâu thì có tiếng động cơ của xe phân khối lớn phát ra, Khánh Tường nheo mày khó chịu

Từ xa xa có hai thân ảnh mờ ảo đang chạy tới đây Không ai khác chính là Peter và Minh Hào

Hai chiếc xe phân khối lớn dừng lại trước chỗ Khánh Duy đang ngồi, Minh Hào gỡ nón bảo hộ ra rồi cười nói với người con trai mà tương lai có thể là anh vợ của mình

- Hello Jin! Mới về à?

- Ủ! Đưa không? Đang chán đây này

- Chơi luôn!

Minh Hào thoải mái cười đùa với Khánh Duy mà không biết có ánh mắt nhỏ nhưng đang nhìn chăm chăm về phía mình từ lúc mới tới

Ban đầu khi thấy Minh Hào tới Khánh Tường có chút chột dạ, liền đưa tay lên chỉnh lại khẩu trang cho ngay ngắn sau đó vẫn nhìn chăm chăm anh yêu một cách háo sắc

- Còn cô gái này thì sao?

Nhận ra sự tồn tại của mỹ nữ tóc nâu Khánh Tường nhưng lại không nhận ra đây là bà xã của mình Minh Hào mới mở lời

- Đưa với tôi? Anh dám không?

- Tại sao không? Nếu tôi thắng cô thì sao?
- Nếu anh thắng thì anh sẽ làm bạn trai của tôi
- Cái gì? Còn nếu cô thắng?
- Nếu thắng thì tôi sẽ làm bạn gái của anh
- Cô gái! Xin tự trọng, tôi là người đã có gia đình

Minh Hào nhanh chóng phải sạch trí nhớ về cô gái này Ban đầu thấy cách nói chuyện kiêu ngạo của cô ta thì Minh Hào có chút khó chịu muốn dạy bảo cô ta Nhưng nếu đồ hỏi lý do đó thì mau cút

Ông đây là người đã có bà xã

Nghe điều kiện mà Khánh Tường đặt ra cho Minh Hào, Khánh Duy hận không thể nhào tới kí đầu em gái một cái thật mạnh Con nhỏ này ể tới khùng luôn rồi sao? Có muốn tìm bạn trai thì cũng không thể hạ thấp bản thân mình xuống bằng một trò cá cược như thế này được

Em gái của anh ta là bảo bối, đâu phải là món hàng giao dịch

Còn Minh Anh và Saint đã nở nụ cười bí hiểm nhìn vợ lưu manh trên đũa chồng ngỡ ngàng rồi Đột nhiên lại cảm thấy Khánh Tường sao lại có lúc đáng yêu như thế cơ chứ

Không lâu sau đó, tất cả đều đang trong tư thế chuẩn bị đua Mặc kệ cho A Cửu có gào thét gây sự chú ý thì bạn nhỏ Minh Hào vẫn mãi mê nghịch đi động Mãi tới khi bọn họ chạy được một đoạn đường rồi thì Minh Hào mới bỏ đi động vào túi rồi chạy theo

Tingggggg

Tiếng chuông báo hiệu có tin nhắn tới, Khánh Tường lấy di động ra xem xét, ẩn sau lớp khẩu trang là một nụ cười rạng rỡ tới mức đuôi mắt của cô cong lên vì cười

Anh yêu của cô thật sự rất đáng yêu Thì ra lúc nãy nghịch đi động là để nhắn tin cho cô

[Báo Báo! Em đang ở đâu? Người yêu của em bị người ta cưa cẩm đây này Mau trở về bảo vệ anh tránh xa khỏi yêu nữ dụ dỗ]

Người gửi: Bạn chung nhà

- - - - -

Chương trước máu me thì chương này làm bánh ngọt cho các cậu ăn nhé nhớ like + bỏ phiếu cho Minh nha các tình iu Đợi khỏi bệnh rồi ra 1 ngày nhiều chương để các cậu đọc

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đòn sát thương cực mạnh của Minh Hào

Trong tiệm váy cưới xa hoa lộng lẫy, có một cặp đôi xinh đẹp đang thử từng bộ trang phục cho ngày trọng đại của cuộc đời mình

Trung Hiếu trong bộ vest đen sang trọng đang ngắm nhìn mình trong gương, tay thì chăm chú sửa lại tay áo cho gọn gàng chỉnh chu Trên môi lộ ra nụ cười điển trai

Thú thật mà nói, Trung Hiếu không phải là dạng con trai có bề ngoài xấu xí, mà ngược lại lại là tiểu thít tươi trong mắt thiếu nữ mới lớn Chỉ cần một cái chạm mắt hoặc một cái cắn môi cũng đủ làm con tim mong manh yếu đuối của nhiều người nhảy lên liên hồi

- Anh xem em có đẹp hay không?

Người phụ nữ với dáng vóc yêu kiều đang từ từ lộ ra khỏi màn che, khuôn mặt tính xảo không góc chết với nụ cười tươi như hoa, để lộ ra một chiếc răng khểnh đáng yêu được coi là nét đặc trưng riêng của cô gái ấy Khánh Tường đứng ở đó, trong trang phục váy cưới lộng lẫy khiến cho Trung Hiếu ngẩn người

Khánh Tường rất đẹp! Đẹp một cách tính xảo không góc chết

Nhìn thấy bạn trai nhìn mình không chớp mắt, Mỹ Quyên cúi xuống chỉnh lại trang phục váy cưới, trên môi thoáng hiện lên nụ cười đắc thắng

Cuối cùng thì Trung Hiếu cũng bị à ta mê hoặc rồi, trên đời này làm gì có người đàn ông nào cưỡng lại được sự hấp dẫn của người phụ nữ xinh đẹp như cô ta chứ?

- Khánh Tường! Em đẹp lắm

Trung Hiếu đưa tay tới chạm lên khuôn mặt vừa được make up chỉnh chu của Mỹ Quyên, đôi mắt vẫn ngẩn ngơ như người mất hồn

Vừa dứt câu, khuôn mặt của Mỹ Quyên đã xấu tới cực điểm Trung Hiếu vừa nói gì? Khánh Tường? Cô ta làm gì có ở đây? Không lẽ anh ta bị ảo giác sao?

Mỹ Quyên hát đi cánh tay đang đặt trên vai mình rồi đẩy Trung Hiếu tránh xa, miệng bắt đầu la lối om sòm

- Khánh Tường Khánh Tường Khánh Tường Suốt ngày anh chỉ biết tới con nhỏ người yêu cũ của anh thôi sao? Ngay cả khi đi thử trang phục cưới với tôi mà anh cũng tượng tượng ra người thử váy là cô ta sao? Anh bị nó cho ăn bùa mê thuốc lú gì rồi?

Ngồi sụp xuống sàn khóc đến đáng thương, đã vậy còn buông lời trách móc không hề nhẹ với Trung Hiếu, Mỹ Quyên nhanh chóng thu hút sự chú ý cũng như lòng thương cảm của mọi người trong cửa tiệm Tất cả mọi người đều coi Trung Hiếu là một kẻ xấu xa Sắp cưới con gái nhà người ta rồi mà còn to tướng tới người khác

Không kìm nén được sự tức giận, Trung Hiếu lập tức cởi chiếc áo vest đang mặc trên người ném xuống trước mặt Mỹ Quyên, Trung Hiếu ngồi xổm xuống, đưa tay bóp mặt cô ta rồi nâng lên trước mặt mình, khuôn mặt của cô ta cũng đã rung rung nước mắt rồi

- Ra vẻ đáng thương? Đóng kịch cho ai coi? Cô quên rằng chính cô là người thứ ba trơ trẽn xen vào mối quan hệ của chúng tôi sao? Cô cho rằng tôi yêu cô? Tôi muốn kết hôn với cô? Nếu không phải là chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng cô, không phải vì muốn cho nó ra đời với một gia đình hoàn thiện, không phải vì ba mẹ tôi muốn có cháu bồng đến phát điên thì đừng hòng tôi để mắt đến cô Một loại hàng rẻ rách, dứa mốc mà đòi chòi mồm son

Mỹ Quyên run sợ trước bộ mặt đáng sợ của Trung Hiếu Trước đây anh ta chưa từng thô lỗ như thế với cô ta, chưa từng nói lời khó nghe cũng như chưa từng động tay động chân Thế mà bây giờ chỉ vì một con đàn bà mà hành xử như thế này sao?

Ngón tay cô ta đã đâm sâu vào lòng bàn tay khiến nó như sắp rỉ máu tới nơi rồi Sự tức giận hằn rõ trên khuôn mặt của Mỹ Quyên

Khánh Tường là đồ đáng chết!

Đám nhân viên sau khi nghe được câu chuyện trên cũng tự động tránh xa Mỹ Quyên một chút Vốn dĩ tính an ủi và lấy lại công bằng cho cô gái đáng thương này, ấy nhưng sau khi nghe được câu chuyện giữa bọn họ thì tự nhiên thấy người phụ nữ này thật là thâm độc

Trung Hiếu chán nản bước ra khỏi tiệm váy cưới, trong đầu anh ta tràn ngập hình ảnh của Khánh Tường, anh ta hối hận lắm rồi, hối hận vì ngày xưa chỉ vì một chút ham muốn mà đánh mất người con gái yêu thương anh ta hết lòng

Nếu thời gian quay trở lại, anh ta sẽ không ngu dốt mà rời bỏ Khánh Tường đâu

Lang thang một lúc lâu, bỗng nhiên một bóng dáng quen thuộc cùng mùi hương quyến rũ đã thu hút sự chú ý của gã ta Đưa mắt nhìn theo hình bóng ấy, Trung Hiếu phát hiện ra đây là cô gái mà hắn ta ngày đêm mong nhớ

Khánh Tường mặc một bộ đồ năng động cùng đôi giày thể thao sang chảnh, thần thái ngút trời Dáng vẻ của cô đã thay đổi rồi, càng ngày càng xinh đẹp hơn xưa rất nhiều

Trung Hiếu đang tính đi lại bắt chuyện thì có một người đàn ông mặc một bộ đồ y chang Khánh Tường, giống từ trên xuống dưới không khác tí nào Minh Hào nhanh chóng đuổi theo Khánh Tường rồi khoác vai cô cùng đi Có thể do chênh lệch chiều cao khá lớn nên người ngoài nhìn vào sẽ thấy hai người đang vừa đi vừa ôm nhau chứ không hẳn là khoác tay

Quay ngược thời gian cách đây một tiếng trước

Khánh Tường đứng trước cửa phòng Minh Hào gõ cửa vài cái, trên tay đã chuẩn bị sẵn một túi đồ đôi Hôm nay trở về đây, bác quản gia đã một mực đẩy cô lên tận phòng của anh đã vậy còn cung cấp thêm thông tin rằng đêm qua Minh Hào đi đưa xe tới khuya mới về nhà Hy vọng cô có thể trở về để quản lý cậu chủ của họ

Đã thế các cô hầu gái cũng một mực trung thành cung cấp đầy đủ mọi thứ về sinh hoạt thường ngày của Minh Hào cho Khánh Tường không sót một thứ nào Bởi vì trong mắt họ, Khánh Tường là một thứ gì đó rất quý giá trong lòng hai chị em Thiên Di, thế nên bây giờ nên chọn mặt gửi vàng Biết đâu sau này khi cậu chủ rước Khánh Tường về dinh thì công việc của họ sẽ được thăng tiến hơn thì sao?

Sự yêu chiều của cô chủ và cậu chủ dành cho cô gái này có khi còn lớn gấp mấy lần ngôi biệt thự này nữa cơ

Gõ cửa mãi mà không thấy hồi âm, Khánh Tường liền đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Minh Hào đang say giấc ngủ, Khánh Tường nhẹ nhàng đặt túi đồ lên bàn rồi tiến lại gần giường của anh Bàn tay mềm mại của phụ nữ lướt nhẹ trên khuôn mặt anh khiến cho cơ thể Minh Hào khẽ run

Nhìn thấy phản ứng bất ngờ của Minh Hào, Khánh Tường nhanh chóng rút tay lại, cô sợ sẽ làm anh thức giấc

Thế nhưng chưa kịp rút tay về thì đột nhiên có cánh tay của Minh Hào nắm chặt lấy Khánh Tường khiến cho cô té nhào vào lòng ngực của anh Toàn thân bất động vì bị ôm chặt, giọng nói trầm ấm quyến rũ của người đàn ông lại đang thò thè bên tay Khánh Tường

- Tại sao hôm nay lại về đây?

- Ở thế người nào hôm qua nhắn tin bảo em về bảo vệ anh tránh xa khỏi yêu nữ dụ dỗ vậy nhỉ?

- Vậy em sẽ bảo vệ anh bằng cách nào?

- Đánh dấu chủ quyền, hôm nay mặc đồ đôi đi chơi với em Lần đi chơi trước có mặt đồ đôi nhưng có lẽ chỉ là sự trùng hợp, còn hôm nay là do em tự mình chọn Anh không được quyền từ chối

Thỏ con Khánh Tường nũng nịu mè nheo trong lòng sói xám Minh Hào, cô sợ anh sẽ cho rằng anh sẽ coi đây là trò con nít, chắc chắn sẽ không chịu

Nào ngờ Minh Hào cười thầm một tiếng, sau đó ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc của cô

- Tất cả đều nghe em

Cô gái ngốc nghếch, em có biết rằng từ khi em bước vào cuộc đời của anh, sự trùng hợp không bao giờ xuất hiện dù chỉ một chút? Tất cả đều nằm trong dự tính của anh cả rồi Bây giờ chỉ việc ngồi chờ em sắp bầy rồi rước em về làm bà chủ mà thôi

Quay về hiện tại

Trung Hiếu vẫn đi theo Khánh Tường từ lúc bước ra khỏi tiệm váy cưới, trong lòng anh ta có một câu hỏi mà trước đây chưa được giải đáp Đó là tại sao Khánh Tường lại chọn yêu một người đàn ông tầm thường như Minh Hào?

Tuy rằng lần trước anh ta thấy Minh Hào chạy moto tới đón Khánh Tường, nhưng cũng đâu thể xác nhận được chiếc xe đó là của anh ta? Biết đâu Minh Hào mượn của người quen thì sao?

- A! Chờ em một chút

Đang đi Khánh Tường đột nhiên dừng lại, cô cúi người xuống để cột dây giày bị bung ra, thấy thế Minh Hào bật cười rồi đột nhiên bế bổng Khánh Tường đặt lên ghế Sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống cột dây giày lại cho cô Hành động này của Minh Hào khiến cho Khánh Tường bất ngờ Anh yêu của cô dám hạ mình xuống để cột dây giày cho cô sao? Lại còn trước mặt nhiều người như vậy nữa chứ

- Anh anh không thấy xấu hổ sao?

Dường như biết được Khánh Tường đang suy nghĩ điều gì trong đầu, Minh Hào cười rồi xoa đầu Khánh Tường, chiếc má lúm cũng hiện rõ hơn

- Anh chăm sóc vợ anh mà cảm thấy xấu hổ được sao?

Thôi xong! Minh Hào ra tay mạnh quá Một chữ “vợ anh” cũng đủ để con tim của Khánh Tường đập liên hồi rồi Ngượng ngùng vì xấu hổ, Khánh Tường lập tức ôm mặt chạy đi trước, để Minh Hào giờ khóc giờ cười chạy theo sau

Cô vợ của anh da mặt mỏng quá đi thôi!

Nhìn thấy hai người hơn hạnh phúc bên nhau, Trung Hiếu cười khổ rồi quay lưng bước đi Cuối cùng thì anh ta cũng hiểu tại sao Khánh Tường lại chọn Minh Hào rồi Vì người mình yêu mà đến sĩ diện của bản thân cũng quăng cho chó ăn Thật đáng ngưỡng mộ Minh Hào mà

Xin chào, khi các bạn đọc đến đây thì đã là 00:16 rồi mà Minh còn đang vừa ho vừa gõ truyện cho các cậu đọc đây, ai còn thức thì xem như là bữa khuya, ai ngủ rồi tù coi như là bánh ngọt dành cho ngày mai Một chương siu dài luôn nhớ

Mọi người nhớ Like và bỏ phiếu cho Minh nha, giờ Minh ngủ đây Bai baiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chết chìm trong bể thính của Minh Hào

- Vợ ơi! Chờ anh đi với, làm gì mà chạy như ma đuổi vậy hả?

Minh Hào đi từng bước chậm rãi, ánh mắt âu yếm cứ nhìn theo bóng lưng nhỏ xinh chạy phía trước thoi. Đã thế còn luôn miệng gọi vợ ơi vợ à khiến cho ai đó cứ cảm đầu chạy vì xấu hổ

Khuôn mặt Khánh Tường đã đỏ ửng lên vì ngượng, cứ chạy một mạch về phía trước. Được một đoạn dài, cô quay lưng lại thì không thấy Minh Hào đâu cả

Ồ! Mới đây còn chọc ghẹo cô, thế bây giờ đi đâu mất tiêu rồi?

Nhìn trái nhìn phải đâu đâu cũng tấp nập người qua lại mà sao anh yêu của cô mãi không thấy đâu thế nhỉ?

Khánh Tường có hơi hụt hẫng quay người lại bước đi, ấy thế mà không hiểu tại sao cô vấp phải thứ gì đó rồi té nhào về phía trước. Tường tượng rằng mình sẽ có một màn đáp đất mệ đau thương, Khánh Tường nhắm tịt mắt lại không dám nhìn

Bỗng nhiên có thứ gì đó ầm ập sấn chắc đỡ cô lại, đã thế thứ đó còn nâng cô lên cao nữa. Khánh Tường mở hé hé mắt ra xem thì thấy mình đang ngồi trên lưng của Minh Hào. Thế là cái thứ cô vấp phải lúc nãy chính là lưng của anh

Minh Hào lại bày trò nữa rồi, nếu không phải anh đỡ kịp thì coi chừng cô cho anh ngủ ngoài sô pha luôn đấy

Còn về phần Minh Hào, sau khi công bà xã nhỏ trên vai thì trong lòng đã nở nụ cười thích thú. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, bà xã bảo bối không thể nào té hụt được. Nếu không thì anh sẽ ân hận cả đời

Lâu lắm rồi không được gần gũi với Khánh Tường như thế này, cho nên Minh Hào mới bày trò nghịch phá để cô mất thăng bằng té lên người anh, trong khi đó Minh Hào đã chuẩn bị sẵn tư thế chuẩn bị. Chỉ cần bà xã mất thăng bằng là anh đỡ liền

Kết quả là thành công mỹ mãn. Chỉ cần một chiều thôi mà đã ôm trọn bà xã vào lòng rồi

- Đừng động đấy, ngoan ngoãn ngồi im trên lưng anh. Chạy này giờ chắc mỗi chân rồi đúng không?

- Cũng mỗi một chút

Thỏ con Khánh Tường ngồi yên để anh cồng trên lưng, hai tay nhẹ nhàng ôm cổ anh, giọng nói ngọt ngào thả thính bên tai Minh Hào

- Tại sao anh lại nghĩ em mỗi chân?

- Chân em ngắn như thế đi ba bốn bước mới bằng một bước chân của anh. Nếu không phải sợ em sẽ mỗi chân khi đi cạnh anh thì anh cũng sẽ lười phải đứng lại chờ em. Tốt nhất là cứ ở yên trên đây, muốn đi đâu anh cồng qua đó

- Em muốn đi tới trái tim của anh, anh mau cồng em qua đó đi

Bị Minh Hào thả thính nhiều rồi nên hôm nay Khánh Tường quyết tâm sẽ làm cho Minh Hào phải ngượng ngùng vì những câu nói sến súa của mình. Đừng coi thường tài năng thả thính của cô nha

Vừa dứt câu đột nhiên Minh Hào khựng người lại, Khánh Tường cười khúc khích trong lòng vì nghĩ mình đã đạt được ước muốn. Nào ngờ, câu nói tiếp theo của anh đã hạ gục Khánh Tường chỉ trong vài giây

Anh nói

- Vốn dĩ không cần cồng em qua đó, vì trái tim của anh hiện tại đã bị cô gái trên lưng cướp mất rồi. Cồng em qua cũng vô ích

Bạn nhỏ trên lưng xấu hổ cúi gầm mặt xuống không dám nói gì, cục thính này có vẻ không hề nhẹ, bỗng cảm thấy khó chịu trong người

- Nhưng mà trái tim cũng có thể sẽ rất nhanh bị người khác chiếm lấy, chi bằng

- Chi bằng gì?

Minh Hào dừng lại một chút, anh thở hắt ra một cái. Tuy không nhìn thấy được biểu cảm của anh nhưng Khánh Tường có thể cảm nhận được anh đang cười. Thế nhưng mỗi khi Minh Hào cười như thế này có nghĩa rằng sắp có điều thú vị xảy ra

- Chi bằng hai chúng ta tới cục dân chúng làm thủ tục kết hôn, lỡ sau này có bị mất thì còn có cái này làm bằng chứng

Người đâu! Truyền thái y Bồn cung ngắt xiu rồi

Minh Hào lúc nào cũng giăng bẫy sẵn để chờ cô sập bẫy không à! Anh thật nham hiểm, lần sau không thả thính anh nữa đâu

---

Có vẻ như dạo này Minh rất thích phát cầu lương vào buổi tối ấy nhỉ nói chứ đều là dân FA với nhau nên Minh rất hiểu nỗi lòng của các bạn

Hành trình phát cầu lương còn dài lắm các bạn ạ Nhớ Like + bỏ phiếu cho Minh nha

À quên còn có thêm thông báo nữa, bộ truyện ông xã là thầy giáo ngày mai sẽ đăng chương nhé Hí vọng mọi người có thể ghé nhẹ qua đó để ủng hộ con bé nha ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Còn giận anh nữa không?

- Anh ơi! Công em lâu như thế có mệt không?

Khánh Tường cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai Minh Hào, anh công cô đi qua rất nhiều cửa tiệm rồi mà vẫn chưa có ý định thả cô xuống Đôi chân thon dài của anh cứ bước đi hiên ngang như không có mang vác thứ gì trên vai cả

- Mệt chứ! Em nặng quá đấy

- Thế thì cho em xuống đi, không thềm ngồi trên vai anh nữa

Tưởng rằng hỏi han quan tâm Minh Hào như thế thì chỉ ít anh cũng sẽ nói một câu ngọt ngào sến súa như những lần trước chứ Thế quái nào lại tạt cho cô một gáo nước lạnh vào mặt thế này Khánh Tường vùng vằng trên vai đòi tụt xuống khỏi vai Minh Hào

Cô giận anh luôn

- Ngoan ngoan một chút nào! Anh đang công cả thế giới của mình trên vai thì làm sao không nặng cho được

Bạn nhỏ Khánh Tường im bất, vừa nãy được một gáo nước lạnh cho cô mà bây giờ lại mặt ngọt đồ dành Đây có phải là vừa ấm vừa xoa hay không? Đồ ngọt như vậy cô vẫn còn giận đấy nhé

- Còn giận nữa sao? Vợ à!

- Ai là vợ anh

Giọng nói hờn dỗi pha chút đáng yêu của Khánh Tường khiến cho Minh Hào bật cười, tuy không thấy được khuôn mặt của cô như thế nào nhưng anh vẫn cảm nhận được biểu cảm phồng miêng lên như con cá nóc của cô

Bà xã nhỏ thật đáng yêu

Chụt

Minh Hào bất ngờ quay đầu sang bên phía Khánh Tường hôn cái chụt lên môi của Khánh Tường khiến cho cô bất ngờ Khuôn mặt đột nhiên đỏ ửng lên vì ngượng

- Hết giận chưa?

- * lắc đầu *

Minh Hào nhanh chóng đặt Khánh Tường ngồi lên ghế dựa ở bên cạnh, còn mình thì ngồi xồm xuống dưới đất Sau đó rướn người lên hôn cô thêm một cái nữa

Chụt

- Hết giận chưa?

- * vẫn lắc đầu *

Minh Hào cười nham hiểm hôn lên môi của Khánh Tường, nụ hôn này không giống như hai nụ hôn ban đầu Nụ hôn rất sâu và tình cảm, bạn nhỏ Minh Hào còn lén cạy miệng của Khánh Tường ra sau đó dùng lưỡi của mình nghịch ngợm bên trong khoang miệng của cô gái nhỏ

- Còn giận là còn hôn Bây giờ em vẫn còn muốn giận anh nữa không?

- * lắ đầu nguầy nguậy * không có không có, em hết giận rồi (´_ゝ´p_ゝ´)

Bị Minh Hào cưỡng hôn đột ngột nên bây giờ trong lòng Khánh Tường có một chút sợ hãi Đây là giữa thanh thiên bạch nhật đó anh trai à, có cần phải đánh dấu chủ quyền một cách công khai như vậy không? Anh có biết này giờ người đi đường nhìn em bằng cặp mắt quái dị rồi không hả huhuhu

Chụt! Lại thêm một cái hôn nữa từ bạn nhỏ bá đạo

- Em hết giận rồi mà, sao anh vẫn còn hôn?

Khánh Tường phụng phịu lên án, tức quá mà đã bảo không giận là không hôn nữa, thế quái nào lại bị cưỡng hôn tiếp Minh Hào là kẻ không giữ lời hứa

- Không phải lỗi của anh Là do em dễ thương quá nên anh không kiềm lòng được mà muốn hôn em Thật sự hận không thể đem em ăn sạch vào bụng

Vèoooooooo

Vừa dứt lời, Minh Hào đã không còn nhìn thấy bà xã nhỏ ngồi ở trên ghế nữa Khánh Tường cầm đầu chạy một mạch về phía trước, bóng dáng nhỏ bé dần dần mất hút sau tiệm cà phê Gì chứ nghe tới mấy chuyện như thế này phải thật nhanh xách mông lên mà chạy, nếu không sẽ bị ăn thật sự đấy Không đùa được đâu

Minh Hào bật cười rồi thông thả đi tìm Khánh Tường, bà xã nhỏ của anh sao mà nhát thế cơ chứ? Mới chọc ghẹo có chút xíu mà đã chạy mất dép rồi Sau này phải dạy dỗ lại mới được

---

Phát cầu lương cho quý vị ăn tối đây (* $\geq$ $\forall$ $\leq$ *) ăn xong rồi nhớ Like và bỏ phiếu cho Minh nha ♥ các tình iu đừng quên ghé qua ủng hộ tác phẩm mới của Minh nữa đó

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Cầu nam nữ

Khánh Tường cầm đầu cầm cổ mà chạy trốn Minh Hào nên không để ý tới mình vừa va phải một người quen Hai người đụng trúng nhau rồi té phịch xuống đất, túi đồ linh khinh trên tay Mỹ Quyền rơi tung tóe khắp sàn

- Đi đứng cái kiểu gì đấy hả? Cô không có mắt hay sao

Nhận ra người vừa va vào mình là Khánh Tường thì Mỹ Quyền tức giận ra mặt, không kiêng nể gì mà la lối giữa trung tâm lớn

- Ủ đúng rồi! Tôi không có mắt nên mới kết bạn với cô rồi để cô leo lên giường của người yêu tôi, tôi thật không có mắt mà

Khánh Tường chẹp chẹp miệng lắc đầu cười, trái đất tròn thật đi đâu cũng gặp cái thứ khó ưa này

- Bò chân của cô ra khỏi chiếc vòng ngọc trai tôi mới mua mau lên

- Opsss, xin lỗi nhé, có vẻ như nó bị hư rồi

Khánh Tường cố ý đập mạnh xuống khiến cho hạt ngọc trai bị đứt lìa ra khỏi sợi dây, những hạt ngọc trai tròn tròn nảy liên tục trên mặt đất tạo ra âm thanh lách cách vui tai

- Cô cố tình đúng không? Cô biết giá trị của nó là bao nhiêu không hả?

- Thật sự tôi không phải thiên kim tiểu thư đài cát chuyên gia đi cướp bạn trai của người khác nên đâu thể biết được giá trị của những thứ cao sang như vậy Cơ mà nhìn nó rất giống những chiếc vòng giả bán tràn lan ngoài chợ, tùy tiện ra mua vài cái đèn cho cô là được rồi đúng không?

- Cô cái thứ không biết phải trái

Mỹ Quyền giận dữ giơ tay lên định đánh Khánh Tường, cô ta rất giận dữ nên đã dồn hết sức lực vào cái tát này, thế nhưng bàn tay vừa mới giơ lên đã bị một lực giữ lại khiến nó lơ lửng trên không trung

Khánh Tường nhếch môi cười, tay còn lại đang nắm lấy cánh tay của Mỹ Quyền, đôi mắt sắc bén tựa như dao găm nhìn thẳng vào mắt cô ta khiến cho đáy mắt cô xuất hiện tia sợ hãi

Toàn thân cô ta khẽ run lên

- Có phải thấy tao bỏ qua cho mày nhiều lần rồi nên bây giờ muốn ra oai? Mày nghĩ tao là đứa nhu nhược để mày muốn đánh là đánh muốn cướp là cướp sao?

Dứt lời một cái tát đau đặng giáng xuống mặt Mỹ Quyên, lực cánh tay tác động rất mạnh khiến cho ả ta mất thăng bằng ngã nhào về phía sau, khuôn mặt xuất hiện vết đỏ ửng in dấu năm ngón tay trên má phải

- Không phải tao sợ mày nên không dám đánh mày, vì mày chỉ là đồ rác rưởi không đáng để tao phải động tay động chân Dơ lắm mày hiểu không?

Khánh Tường ngồi xuống đối diện Mỹ Quyên, khuôn mặt hầm hầm sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống ả ta khiến cho không khí trở nên lạnh lẽo một cách bất ngờ Khánh Tường đưa tay bóp mạnh lên miệng của Mỹ Quyên khiến cho ả ta đau đớn nhăn mặt ả ta có thể tưởng tượng được xương hàm của mình đang muốn vỡ tung ra

- Khánh Tường! Đừng có bắt nạt Mỹ Quyên

Trung Hiếu không biết từ đâu xuất hiện đẩy Khánh Tường ngã sang một bên còn mình thì nhanh chóng tiến tới đỡ Mỹ Quyên đứng dậy Mỹ Quyên thấy Trung Hiếu như thấy chiếc phao cứu sinh giữa biển khơi, ả ta liền ôm khư khư hân hân ta rồi bắt đầu khóc, nước mắt cứ thế mà rơi là chảy thấm ướt cả chiếc áo sơ mi hân hân

- Anh ơi! Hức hức Em bị người ta bắt nạt

Tuy rằng không ưa gì Mỹ Quyên nhưng nói cho cùng cũng là vợ sắp cưới của hân ta, nếu bị người khác bắt nạt thì còn ra thế thống gì nữa chứ Mất hết cả mặt mũi

- Được rồi, em mau nín đi

Một bên đỡ dành Mỹ Quyên còn một bên thì lên tiếng khó chịu với Khánh Tường

- Anh biết chúng ta từng là người yêu của nhau, nhưng em thấy đây anh với cô ấy sắp kết hôn rồi, em không thể quên được chuyện xưa hay sao? Hà có gì lại bắt nạt cô ấy chứ? Điều đó có giúp em thấy thoải mái hơn không? Chẳng lẽ em không thể buông tha cho anh được sao?

Chỉ một câu nói của Trung Hiếu mà tất cả tội lỗi đều được đổ hết lên đầu Khánh Tường, hân ta nhanh chóng biến Khánh Tường thành con người nhỏ nhen ích kỉ, vì còn yêu bạn trai cũ mà chạy tới đây bắt nạt vợ sắp cưới của hân

Rất nhiều người đứng bên cạnh xem trò vui cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi Ban đầu vốn nghĩ rằng đây chỉ là một cãi vã của hai người phụ nữ mà thôi, ai dè nguyên nhân lại sâu xa tới như thế này

Không cam lòng để bạn trai thành chồng người ta nên mới chạy tới đây gây chuyện, thật đúng là không biết xấu hổ mà

- Tôi bắt nạt cô ấy? Anh trai à có phải anh bị ngu muội tới nỗi mất luôn nhận thức rồi không? Tôi đây chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi Cô ấy vốn dĩ là kẻ thứ ba xen vào mối quan hệ của chúng ta, còn anh là kẻ háo sắc, bị con c* làm mù con mắt nên mới đồng ý để ả ta leo lên giường của chúng ta, đã vậy hai người còn thường xuyên sỉ nhục tôi, các người mau quên vậy sao? Các người không phải sắp kết hôn rồi ư? Tôi chỉ muốn nhìn thấy vẻ mặt tiện nhân của con đàn bà này như thế nào khi sắp sửa bị anh trói chặt chân ở nhà rồi

Muốn đôi trắng thay đen? Muốn biết mình thành kẻ vô tội trong mắt mọi người? Trình của anh còn non lắm chàng trai ạ

Ồ! Thì ra mọi chuyện là như vậy Khán giả đi đường cũng đã hiểu được nguyên nhân sâu xa của câu chuyện này gì Mũi tên mĩa mai bất ngờ chuyển đổi qua hướng của Trung Hiếu, một vài lời nói khó nghe đã vang lên

- Đôi tiện nhân này không biết xấu hổ mà ra vẻ ta đây đáng thương Là người hay là súc vật vậy?

- Này này đừng nói thế mà tội nghiệp bọn súc vật ấy nhé

- Người phụ nữ kia trơ trẽn cướp người yêu của người ta mà còn ra vẻ thanh cao ngọc khiết lắm Thật là kinh tởm

- Đúng đúng! Chẳng khác gì một con điếm một bước thành chủ nhà

- Người đàn ông kia cũng thật ngu ngốc, bạn gái xinh đẹp như vậy mà lại không giữ, đi kiếm một loại đi thỏa đứng đây ngoài đường lớn Bọn con trai các anh bây giờ gu mẫn vậy sao?

- Ấy ăy đừng vì một con sâu mà đổ oan cho chúng tôi nha các cô gái

Vân vân và mây mây, những lời nói như một nhát dao đâm thẳng vào người Mỹ Quyên Tuy khuôn mặt đã úp vào ngực Trung Hiếu nhưng sự giận dữ toát ra từ đôi mắt của cô ta cực kì lớn

Dám nói cô ta ngang hàng với những con điếm thấp kém ngoài đường? Đã vậy còn tôn vinh Khánh Tường không khác gì thánh sống? Rốt cuộc bọn người này có mặt không vậy hả?

- Em có thời đi không? Chuyện xưa rồi mà còn nhắc lại để làm gì? Muốn để người khác cười cho sao?

- Anh thật sự bị mất nhận thức rồi đúng không? Người nhắc tới là anh chứ không phải tôi? Tôi chỉ là người bổ sung thêm mà thôi

Trung Hiếu cứng họng không biết nói gì, đúng là hẳn ta nhắc tới thật, nhưng cũng đâu thể trách hẳn được? Ai bảo Khánh Tường bắt nạt Mỹ Quyên làm gì?

- Thôi được rồi không đòi co nữa, chúng ta mau giải quyết chuyện này thôi. Tôi cũng không muốn làm to chuyện, cậu chỉ việc đền chiếc vòng ngọc trai cho tôi là được rồi. Dù gì thì nó cũng là hàng thật, giá cả không ít đâu, chính cậu đã làm vỡ nó rồi

Trước mặt Trung Hiếu Mỹ Quyên luôn tỏ ra mình là một người yếu đuối đáng thương chỉ mong là có thể lấy lòng được hẳn ta mà thôi

Khánh Tường đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thật muốn nôn ọe quá đi mất

- Không cần đâu! Hư rồi anh mua cho em cái khác, chiếc vòng đó rất mắc. Khánh Tường không thể đền bù nổi đâu

- Ai nói không thể? Ra giá đi tôi đền cho anh mười cái

Giọng nói cao ngạo lạnh lùng cùng với bước chân tiêu soái đang dần dần tiến lại chỗ đám đông, thân hình lãnh khốc bá đạo lập tức chen vào chỗ đám đông để bước tới bên cạnh Khánh Tường, cánh tay thon dài kéo cô ngã vào lòng mình

Minh Hào chán ghét lia ánh mắt chán ghét sang cặp cậu nam nữ đang ôm nhau thắm thiết giữ thanh thiên bạch nhật mà không biết xấu hổ là như thế nào

Đám bắt nạt bà xã nhỏ của anh sao? To gan

- Anh ơi! Em bắt cần va vào Mỹ Quyên thôi mà hai người họ thay phiên nhau ức hiếp em, cả chiếc vòng ngọc trai nữa. Là do cô ta không giữ cẩn thận nên làm rơi xuống đất, còn đổ tội cho em làm hư

Thấy anh yêu tới, Khánh Tường mau chóng hóa thành mèo con vô hại bị oan ức, vô thức ôm eo Minh Hào rồi mè nheo làm nũng. Dám ý mạnh hiếp yếu ức hiếp bà à? Để coi anh yêu của bà trừng trị chúng mày như thế nào hahaha

Nhìn bộ dạng này của Khánh Tường mà trong lòng Minh Hào mềm nhũn ra, trong lúc không có anh bà xã nhỏ đã chịu áp lực nhiều lắm rồi đúng không?

Bên ngoài, khán giả đi đường ngày càng dừng lại quan sát câu chuyện, họ bị hấp dẫn bởi ma lực của chàng trai vừa tới. Người gì đâu mà đẹp thế không biết

Nhìn thấy một viên ngọc trai rơi ra từ chiếc vòng cổ đang nằm dưới chân mình, Minh Hào cúi người xuống lượm nó lên nhìn ngắm một chút, anh bắt đầu hỏi

- Đây là hạt ngọc trai mà cô vừa nói?

- Đúng thế?

- Là do ai thiết kế?

- Đúng là đồ nhà quê không biết gì, đây là sợi dây thiết kế giới hạn của nhà thiết kế bí ẩn Peter, anh ta chỉ thiết kế có 5 chiếc vòng mà thôi, giá thành lại không dưới năm mươi triệu một chiếc

Mỹ Quyên lên giọng dạy đời Minh Hào, ngay cả kiến thức đơn giản như thế mà còn không biết, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã

Minh Hào không trả lời vội, anh chàng quan sát thêm một xú nữa rồi nhếch môi cười, nụ cười ma mị hút hồn người khác

- Tôi lại thấy rằng sợi dây này giống y đúc những sợi dây bán đầy ngoài chợ, tùy tiện ra ngoài cũng có thể thu về một mớ

- Anh đừng có mà nói bậy, chính tay tôi vừa mua từ một cửa hàng uy tín nhất ở đây, không thể là giả được

- Cô không tin? Cô biết gì về Peter mà lại mạnh miệng tuyên bố đây là tác phẩm của anh ta? Cô có biết rằng trên mỗi hạt ngọc trai mà cậu ta thiết kế đều có khắc chữ P để làm thương hiệu không? Tôi đã xem vài viên rồi và tất cả chúng đều không có dấu hiệu của cậu ta, dù chỉ một chi tiết nhỏ cũng không. Hơn nữa, độ sáng và bóng của hạt này không được thật cho lắm, dùng móng tay cào nhẹ thì liền bị bong lớp sơn ra. Cô gái à, hàng này tôi mua ngoài chợ với giá vài chục ngàn mà thôi, cô còn mua tới hơn năm mươi triệu? Đúng là đồ thùng rỗng kêu to mà

Mỹ Quyên lập tức cảm thấy mà xem xét, quả đúng như những gì Minh Hào nói, gương mặt của cô ta đã méo mó vì xấu hổ. Còn Trung Hiếu sau khi nghe Minh Hào phân tích cũng không dám ở lại thêm một giây phút nào nữa

Con đàn bà ngu ngốc này, đã bị lừa mà còn vênh mặt lên ra vẻ ta đây. Thật là mất hết mặt mũi rồi

Chờ cho đôi cậu nam nữ kia đi mất, Khánh Tường mới cầm viên ngọc trai lên để xem xét thử, ban nãy do vội vàng quá nên cô không để ý tới chi tiết này

- Anh biết Peter là ai?
- Ủ! Em cũng từng gặp cậu ta rồi không nhớ sao?
- Hoàn toàn không có kí ức
- Lần đầu tiên tới nhà của anh, sau khi em tắm rửa rồi mặc quần áo của anh rồi đi xuống, người ngồi đối diện trò chuyện với anh là cậu ta
- Ô! Ra thế

Khánh Tường trầm trồ một xiu rồi lên mạng tra thông tin về những tác phẩm của cậu ta, ánh mắt không dấu nổi vẻ thích thú

- Em thích sao?
- Cũng không hẳn, chỉ là bị thu hút một chút thôi

Minh Hào vừa đi vừa khoác vai Khánh Tường, vô thức ép sát cô vào lòng anh, tận hưởng hơi ấm và sự mềm mại đặc biệt từ cô, anh cúi đầu hôn lên tóc cô một cái, nhẹ nhàng nói

- Nếu thích thì có thể bảo cậu ta thiết kế vài cái cho em chơi, chơi chán rồi thì dùng nó làm trang sức cho bảo bối vậy

Khụ Khụ

Nghe câu nói của Minh Hào khiến cho Khánh Tường sắc nước miếng, cô ho khan vài cái

Anh yêu à! Người ta là nhà thiết kế bí ẩn được nhiều người săn đón, tác phẩm của người ta có giá hơn chục triệu anh ta còn không thèm làm Bảo anh ta thiết kế vài cái cho em chơi? Chơi chán thì làm trang sức cho bảo bối? Làm trang sức cho chó sao? Ý anh có phải là Mỹ Quyên còn không bằng một con chó?

Quá bá đạo quá thâm độc quá rồi đó nha

- -----

Một chương siu siu dài cho các cậu đây huhu gõ 2 tiếng rưỡi muốn rụng rời ngón tay luôn huhu

Mọi người nhớ like + bỏ phiếu ủng hộ Minh đó nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Hai từ bỏ cuộc không hề có trong từ điển của tôi

- Không có việc gì làm hay sao mà chạy tới đây gặp tôi vậy?

Jame cúi mặt xem xét móng hồ sơ đang xếp chồng lên nhau ở trên bàn, không quan tâm tới sự hiện diện của người kia cho lắm

- Rảnh rồi nên mới kiếm tới cậu để nói chuyện

Khánh Duy cầm lấy quả táo trên bàn của Jame cắn một miếng lớn, miệng chớp chớp nhai chúng trong miệng

- Mà này! Tới khi nào cậu mới chịu tấn công em gái tôi đây? Cậu muốn nó cô đơn tới già hay sao?

- Có vẻ như cậu nhầm lẫn chuyện gì rồi đấy

- Tôi nhầm lẫn?

- Em gái cậu không cô đơn, nhóc con đó đã có người chăm sóc rồi

- Thật sao?

Nghe câu nói thốt ra từ chính miệng Jame mà Khánh Duy không tin vào tai mình, tiểu bảo bối của anh có người yêu từ khi nào vậy? Thân làm anh trai người ta mà lại không biết gì cả, thật xấu hổ quá đi

- Người đó cậu cũng quen

- Là ai?

- Minh Hào

Jame nhàn nhạt thốt ra vài chữ, đáy mắt thoáng hiện lên tia ghen tỵ với đối phương Rõ ràng anh là người tới trước, nhưng lại không hiểu vì sao Khánh Tường lại chọn Minh Hào nữa

Về gia thế Jame không hề thua kém Minh Hào, về tài chính lại càng không Về sự cung chiều đối với Khánh Tường? Anh ta có thể chắc chắn mình có thể cho cô mọi thứ mà cô muốn Nếu cô muốn có sao trên trời anh cũng tình nguyện lấy về cho cô

- Thằng nhóc ấy hả? Cũng được đấy, tướng mạo không tồi, tài chính lại vững vàng, hình như cũng đứng đầu Salomon thì phải ấy nhỉ

Khánh Duy cố lục lại kí ức về Minh Hào trong tiềm thức của mình, nếu như anh nhớ không nhầm thì Minh Hào rất ít khi gần gũi sắc và đặc biệt rất ghét bị người khác giới động vào

Không hiểu vì sao bảo bối nhà anh lại lọt vào con mắt thú vị của nó nữa, thật khó hiểu

- Thế Muốn bỏ cuộc sao?

- Hai từ bỏ cuộc không hề có trong từ điển của tôi, cậu quên à? Thứ tôi muốn nhất định tôi phải có được

Jame cười lạnh, trong đáy mắt đã xuất hiện tia lạnh lẽo khó gần, đôi mắt của anh ta rất đẹp tựa như một viên pha lê xanh biếc, nhưng cũng không kém phần ma mị

- Tôi không quan tâm hai cậu đấu đá nhau như thế nào, tôi chỉ quan tâm tới bảo bối nhà tôi mà thôi Tuyệt đối không được làm gì ảnh hưởng tới tâm trạng của nó Cậu cũng không phải không biết tính nó, một khi đã tức giận thì chuyện quái quỷ gì cũng có thể xảy ra

- Điều đó là chuyện đương nhiên, tôi hứa với cậu

- Tốt! Nhưng mà, dù gì thì nó cũng có người chăm sóc rồi, tại sao cậu lại chậm chân như thế chứ?

Nói gì thì nói, Khánh Duy vẫn hiểu Jame nhiều hơn Minh Hào, anh ta biết rất rõ tính cách của Jame như thế nào Cho dù ngày xưa anh ta có là một chàng công tử ăn chơi sa đọa vào những quán bar cùng với mỹ nữ, thay người yêu như thay áo

Tưởng rằng Jame đã hoàn toàn sa lầy vào mớ bùn đất thì Khánh Tường xuất hiện như một vị thần kéo anh ta ra khỏi chỗ dơ bẩn ấy, quản lý anh ta chặt chẽ hơn cũng như đã làm thay đổi tính tình của Jame một cách xuất thần

Phải nói rằng nếu không có Khánh Tường thì không thể có Jame ngày hôm nay

Chỉ tiếc rằng em gái bảo bối của anh lại xem Jame như trò đùa, kéo anh ta lên thiên đường rồi mạnh mẽ đạp Jame xuống mười tám tầng địa ngục chỉ với một câu nói

"Bây giờ anh đã hiểu cảm giác của những cô gái bị anh chơi qua đường rồi vứt bỏ chưa? Nếu chưa thì bây giờ tôi sẽ cho anh nếm thử cảm giác ấy "

Lúc đó Jame đã đau đớn tới tuyệt vọng vì anh ta đã xem Khánh Tường như là một yêu thật sự, anh ta xác định mình nghiêm túc với mối quan hệ này, một lòng một dạ yêu thương Khánh Tường

Chắc chắn, em gái bảo bối thật sự quá tàn nhẫn mà

Quay trở về với câu hỏi của Khánh Duy, Jame chỉ cười, khóe môi cong lên thành hình vòng cung, sau đó nhàn nhạt trả lời

- Chưa kết hôn thì bọn họ chưa có gì chắc chắn cả, có thể ngày hôm nay còn hạnh phúc nhưng đâu ai biết được ngày mai sẽ ra sao? Người tôi thương này sẽ mau chóng trở về bên cạnh tôi mà thôi

Khánh Duy không nói gì, lẳng lặng quay người bước ra khỏi phòng, anh ta không quan tâm người Khánh Tường chọn là ai, chỉ cần người đó có thể đem lại hạnh phúc cho bảo bối nhà anh là được

Đem lại hạnh phúc thì được, chứ đem lại phiền phức và uất ức thì ông đây lập tức đem ra pháp trường bắn bỏ ngay đấy

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Con dâu ngoài ý muốn

- Ôi dâu cưng của mẹ về rồi, con đi chọn đồ cưới có ưng ý không?

Vừa bước vào nhà mẹ Trung Hiếu đã hôn hờ chạy ra đón hai người vào nhà, thấy Mỹ Quyên tay xách hai túi đồ, bà ta nhìn con trai bằng ánh mắt không mấy vui vẻ

- Thấy vợ mình mang đồ nặng nề như vậy mà không biết đỡ phụ vợ? Con có phải là đàn ông không vậy?

Vốn dĩ tâm trạng đã không vui, về tới nhà lại bị mẹ la mắng, Trung Hiếu khó chịu giật lấy túi đồ trên tay Mỹ Quyên rồi tiến vào trong. Đi được vài bước anh ta ném thẳng túi đồ lên ghế sofa

Từng món đồ trong túi rơi vãi xuống sàn, chủ yếu là trang sức và phụ kiện để làm đẹp

Nhìn Trung Hiếu như thế, Mỹ Quyên bất giác run người một cái

- Cái thằng này hôm nay lại bức bối chuyện gì rồi, thôi hai mẹ con mình qua đây ngồi nói chuyện vậy

Từ khi biết trong bụng Mỹ Quyên có giọt máu của Trung Hiếu, mẹ hắn đã thay đổi thái độ với cô ta một cách chóng mặt, từ xem thường, khinh bỉ, chán ghét tới yêu thương chiều chuộng như bà hoàng

Cô ta muốn gì bà ta cũng đáp ứng, thiếu điều muốn đội Mỹ Quyên lên đầu ngồi luôn cho rồi

- Dạ vâng

Mỹ Quyên cảm thấy hạnh phúc khi được mẹ Trung Hiếu coi trọng và yêu chiều như thế này, trong lòng đã muốn nhảy cẫng lên vì vui rồi, nhưng vẫn phải kiềm mình lại để không bị mất hình tượng

- Oa, con dâu của mẹ thật có mắt nhìn, trang phục con chọn rất đẹp, rất thanh tao nhã nhặn, rất phù hợp với vị trí vợ hiền của Trung Hiếu

Mẹ hắn ta cầm chiếc váy vừa được đưa tới nhà, trong mắt thoáng tia khinh thường. Tuy ngoài mặt nói như thế để lấy lòng Mỹ Quyên thôi, chứ thật tâm bà ta cũng không ưa gì cô gái này một chút nào cả

Người mà bà ta mong muốn, người mà bà ta muốn rước về làm dâu là Khánh Tường chứ không phải Mỹ Quyên

Nếu không phải đêm hôm đó Mỹ Quyên chạy tới nhà van xin để gặp bà ta, nói rằng trong bụng đã có đứa con của Trung Hiếu thì đừng hòng có thể bước vào căn nhà này làm vợ chủ

Loại đàn bà hư hỏng lăng lơ này chỉ hợp để chơi qua đường chứ không hợp lấy làm vợ, vì thế khi chấp nhận Mỹ Quyên bà ta cũng phải đắn đo một thời gian dài mới có thể quyết định được

Trung Hiếu lấy trong tủ lạnh ra một chai nước mát, hắn ta tiến lại gần chỗ mẹ rồi ngồi xuống ghế, cầm chai nước uống một hơi dài, sau đó nói bằng giọng mỉa mai

- Có mắt nhìn? Nếu có mắt nhìn thì con đã không giận dữ như bây giờ

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Nhắc thì bà ta mới nhớ, hôm nay con trai bà tự nhiên cộc tính khó chịu tới nỗi ném đồ lên ghế luôn, cơ mà lại không hiểu lý do vì sao

- Đương nhiên là có, con dâu của mẹ hôm nay đứng giữa trung tâm thương mại gây gỗ với người ta, đòi người ta bồi thường đồ hiệu cho mình, không may bị người ta vạch trần bộ mặt xài đồ chợ mà hết giá đồ hiệu

- Thật sao?

- Không lẽ con gạt mẹ? Đã vậy còn gây sự với người quen, bị bạn trai người ta vạch mặt giữa thanh thiên bạch nhật. Xấu hổ không biết chui đi đâu để trốn nữa

- Người quen?

- Là Khánh Tường, người mà đợt trước bị mẹ đánh oan đấy

Mẹ Trung Hiếu tròn mắt bất ngờ, người con gái lần trước để lại trong lòng bà ta ấn tượng rất tốt. Tuy bị đổ oan, bị đánh nhưng lại không hề phản kháng

lại hay buông lời xúc phạm bà ta Sau khi việc đó xảy ra bà ta vẫn còn một chút áy náy muốn tìm Khánh Tường để xin lỗi

Ai ngờ hôm nay con dâu ngoài ý muốn của bà ta lại chạy đi gây sự với người ta cơ chứ

- Chưa hết! Cô ta còn mua một chuỗi ngọc trai với giá hơn năm mươi triệu, bắt cần làm rơi xuống đất để Khánh Tường đập lên rồi còn buông lời không hay với cô ấy, bắt cô ấy phải bồi thường

Ngưng lại một chút, Trung Hiếu liếc ánh mắt lạnh lùng của mình sang cho Mỹ Quyên, khiến cho ả ta không rét mà run

Anh ta nhàn nhạt nói tiếp

- Con không muốn làm to chuyện nên nói cô ấy không cần bồi thường, con sẽ mua cho Mỹ Quyên một sợi khác, nhưng mẹ biết không? Bạn trai người ta từ đâu đi đến tức giận bảo rằng ra giá đi, anh ta sẽ bồi thường mười cái cho chúng ta

- Có chuyện đó nữa sao? Bạn trai cô ta là ai?

- Có thể là một tên nhà giàu mới nổi nào thôi Nhưng rồi, bị người ta phát hiện ra chiếc vòng mà Mỹ Quyên bảo là hàng thiết kế của Peter hóa ra chỉ là hàng chợ được gắn mác sang trọng mà thôi Chỉ cần ra ngoài chợ mua với giá vài chục ngàn là có một đồng, cô ta lại vào cửa hàng mua với giá năm mươi triệu? Mẹ xem, có phải bị người ngoài cười cho thôi rồi không?

- Chuyện này có sao?

Mẹ Trung Hiếu tức giận quay sang nhìn Mỹ Quyên, đối với bà ta tiền không quan trọng, quan trọng là mặt mũi và thể diện Người phụ nữ này chưa chính thức bước vào cửa nhà họ mà đã mang tới một nỗi nhục ê chề rồi Không biết sau này sẽ ra sao nữa đây

Nhìn vào chiếc bụng hơi nhô lên của Mỹ Quyên mà bà ta nhắm mắt cho qua Nếu không phải vì cháu nội bảo bối trong bụng thì còn lâu bà ta mới chấp nhận người con dâu ngoài ý muốn này

- -----

một ngày 2 chương đủ để các cậu bỏ phiếu cho Minh chưa nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Tiểu bảo bối và đại bảo bối

Khánh Duy từ ngoài trở về, tay xách túi trái cây vừa mua được ở bên ngoài, anh chàng đặt chúng lên bàn ăn rồi tiến lại chỗ em gái dò hỏi

- Bảo Bối! Nói thật cho anh biết em có dấu anh chuyện gì không?

- Không!

Dứt khoát trả lời câu hỏi vớ vẩn của anh trai, Khánh Tường chăm chú hoàn thành bản thảo đề nộp cho chị biên tập

- Thật không? Anh em với nhau không được giấu giếm gì nha

- Thế anh nghĩ em đang giấu anh chuyện gì?

- Em đã quên lời hứa năm xưa của chúng ta sao?

Nghe tới đây Khánh Tường dừng bút không vẽ nữa, cô nhìn anh trai với ánh mắt khó hiểu

Lời hứa nào nhĩ? Sao cô không nhớ gì cả

- Thế là quên rồi đúng không? Để anh nhắc lại cho em nhớ

Nhìn khuôn mặt ngờ ngác của em gái, Khánh Duy thở dài ngao ngán, đúng là quên thật rồi

Anh nói

- Ngày xưa chúng ta có một lời thề ai thoát kiếp độc thân trước thì phải mua một món quà cho người còn lại coi như quà tạm biệt cuộc sống độc thân Em gái à, tới bây giờ anh vẫn chưa thấy món quà nào cả

Ngẫm nghĩ lại một lúc, Khánh Tường mới chợt nghĩ ra Có vẻ ngày xưa có hứa với anh ấy thật Khánh Tường khẽ liếc Khánh Duy, đôi mắt to tròn bỗng nhiên híp lại như hai đường chỉ

- Làm sao anh biết em có người yêu?

- Anh trai của em mà không biết sao được, anh còn biết người đó là ai nữa cơ Minh Hào đúng không?

Khánh Tường không nói gì, lại cặm cùi ngồi vẽ tranh tiếp Hoàn toàn không có ý trả lời Khánh Duy Cứ coi như gió thoảng qua tai vậy

Saint bung ra đĩa hoa quả tươi ngon trong tủ lạnh, đoạn ah chàng xiên một miếng táo rồi đút cho Khánh Tường ăn

Tuy vẫn chăm chú chạy deadline nhưng Khánh Tường vẫn há miệng nhận lấy miếng táo mà Saint đưa, miệng chóp chép nhai ngon lành

- Đừng vội mừng, anh lo thân anh trước đi

- Ý em là sao?

Vừa dứt lời, tiếng chuông di động báo hiệu có người gọi đến, Khánh Duy vội vàng cầm di động trên bàn ăn, nhanh chóng nghe máy

- Cục cưng! Anh nghe đây, tìm anh có chuyện gì?

Đầu dây bên kia sau khi nghe giọng Khánh Duy thì giận dữ như núi lửa phun trào

- Khánh Duy! Tên khốn này anh còn dám gọi tôi bằng cái tên đó sao? Tôi giết chết anh

- Anh Anh có làm gì sai đâu?

- Anh không làm gì sai? Vậy sao khi nãy lại có người phụ nữ nghe di động? Còn nói là đang ở cùng một chỗ với anh nữa

Khánh Duy ngờ nghệch không hiểu chuyện gì đang xảy ra Lúc nãy ra ngoài vội quá nên không mang theo di động, cuối cùng về nhà thì lập tức bị nghe chửi? Anh chàng quay sang hỏi Khánh Tường

- Bảo bối! Chuyện này là sao? Em đã làm gì?

Khánh Tường và Saint ngồi trên sofa vừa ăn trái cây vừa xem kịch hay, lần đầu tiên cô thấy anh trai cao ngạo của mình lại lúng túng sợ sệt trước một người phụ nữ, cô nâng đưa tay che miệng cười

Quay trở về vài phút trước, khi đang cặm cùi vẽ tranh, điện thoại của Khánh Duy vang lên, trên màn hình di động hiện ra ba chữ Bảo Bối lớn Nhìn thấy dòng chữ này, trong lòng Khánh Tường không mấy vui vẻ

Anh trai từ nhỏ tới lớn luôn miệng gọi cô là bảo bối này bảo bối nọ, ấy vậy mà bây giờ từ đâu xuất hiện một bảo bối khác? Đã vậy còn lớn hơn cô nữa chứ

Khánh Tường không quan trọng anh trai có bao nhiêu bảo bối ở ngoài, nhưng cái cô chú ý nhất là cái chữ "" lớn "" kia kìa

Đột nhiên bị hạ thấp xuống một bậc, Bảo Bối chính hiệu cảm thấy không thoải mái nên bày trò chọc tức cho bồ ghét

Cô cầm lấy di động rồi bấm nút nghe

- Khánh Duy! Mau qua chở em đi ăn, em đói lắm rồi

Giọng người phụ nữ mềm mại như nước ở đầu dây bên kia khiến cho bất cứ ai nghe cũng phải mềm lòng

- Khánh Duy không có ở nhà

Gọi cho người yêu mà có giọng người con gái, cô gái bên kia bắt đầu cảnh giác

- Cô là ai?

Khánh Tường cũng không phải dạng vừa, chỉ là muốn đùa với cô gái kia một chút

- Là người quan trọng đối với Khánh Duy

- Cô đang ở đâu?

- Ở nhà của Khánh Duy

- Hai người có quan hệ gì?

- Quan hệ trên mức tình yêu

Trên mức tình yêu là tình anh em đó nha, đừng hiểu lầm nha quý vị

Không nói gì nữa, cô gái kia bực bội ngắt di động, Khánh Tường nhìn vào màn hình đã tắt ngấm mà trong lòng hả hê cười, Saint đứng gần đấy nên nội dung cuộc nói chuyện cứ thế lọt vào tai của anh chàng

Trong lòng cũng đã thâm cầu nguyện cho Khánh Duy rồi

Quay lại hiện tại, sau khi nghe hai từ bảo bối phát ra từ miệng Khánh Duy mà không phải dành cho mình, cô gái kia càng giận dữ hơn

- Lần sau đừng có gặp mặt tôi nữa, gặp ở đâu tôi đánh anh ở đó Đồ sở khanh!

- Không phải vậy mà, em nghe anh giải thích, yêu nhau bao lâu mà không tin anh hay sao? Người đó là em gái của anh mà

Khánh Duy có em gái? Sao trước giờ chưa nghe thấy anh ấy đề cập tới nhỉ?

Nghe thấy vậy, cô gái kia lập tức xâu chuỗi lại sự việc, bao gồm cả câu nói của người con gái kia, nhận thấy có điều hợp lý nên không làm ầm lên nữa

Có vẻ như đã bình tĩnh lại rồi

- Tiểu bảo bối! Lăn ra đây giải thích mọi chuyện mau Không thôi ông đây từ em

- Em không phải là tiểu bảo bối, em là đại bảo bối cơ

- Đại bảo bối cái quần què, chỉ có chị dâu của em mới được gọi là đại bảo bối thôi

Vừa nói vừa quay sang đỡ dành người bên kia đầu dây

- Bảo bối lớn của anh, bình tĩnh nghe anh giải thích, đừng nóng giận không tốt cho tâm trạng đâu

Thấy khuôn mặt nghiêm túc của Khánh Duy, Khánh Tường lẽ lười chọc tức anh trai, sau đó mới nhích người sang chiếc di động của Khánh Duy, nhẹ nhàng nói

- Anh trai, anh có người yêu trước em, anh đã phá vỡ lời hứa trước kia Cho nên mau đền bù cho em con Lamborghini Centenario

Nụ cười hớn hở chiến thắng hiện rõ trên khuôn mặt của Khánh Tường, thế là sắp có xe mới để đua rồi Đoạn cô nói tiếp

- Hello chị dâu bên kia màn hình nhé, nếu rảnh chúng ta hẹn nhau đi mua sắm, em sẽ mua cả cửa hàng để bồi thường cho tâm trạng của chị Hẹn gặp lại

- -----

Like và bỏ phiếu cho Minh nào

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Peter mách lẻo

Sau nhiều ngày về thăm con gái bảo bối, cuối cùng thì hai vị phụ huynh cũng luyến tiếc ra về

Tiền hai người đi trong nước mắt, trước đi đi mẹ Tường còn cố níu kéo mai mối cho hai đứa con của mình, trong lòng bà không yên tâm khi cả hai chưa có bến đỗ rõ ràng như những người con khác

- Hai đứa không thể suy nghĩ kĩ hơn một chút sao? Đối tượng mẹ chọn cho các con cũng rất môn đăng hộ đối cơ mà

Cho dù mẹ Tường có cố níu kéo tới đâu đi chăng nữa thì hai người con bảo bối của bà cũng đồng thanh đáp một câu xanh rờn

- Tụi con còn nhỏ, chưa muốn yêu đương

Nói cho có để mẹ Tường mau chóng từ bỏ ý định mai mối đi mà thôi, chứ thực chất ai cũng đã có người trong lòng cả rồi

Thấy vợ mình vẫn kiên trì ở lại không muốn về, ba Tường ga lăng đi tới giải vây cho hai đứa con khỏi bàn tay mai mối của mẹ Tường, ông đi tới rồi bế bổng vợ mình lên, ôm chặt bà vào người rồi hướng về chiếc máy bay tư nhân của nhà mà đi tới

Ồ! Đúng là một lần chơi lớn để xem ai sẽ trầm trở

Mọi người có mặt ở đó đều mắt chữ A miệng chữ O ngạc nhiên cực độ Ông chủ của họ tuy tuổi đã cao nhưng sức khỏe thì có thừa nhé, chỉ dùng một xúi lực thôi mà có thể nhấc bổng bà chủ lên nhẹ nhàng tựa như lông hồng

Ngạc nhiên nhất phải kể đến mẹ Tường, đột nhiên bị bế bổng lên cũng hơi e sợ, nhưng biết được sức khỏe của chồng mình tốt nên cũng thoải mái nằm trong lòng để ba Tường bế lên máy bay, khuôn mặt mẹ hơi đỏ ửng lên vì ngượng Nằm trong vòng tay mềm mại của ông xã mà mẹ Tường dường như đã quên bống đi cái ý nghĩ mai mối cho hai bảo bối của bà rồi thì phải

Khánh Duy và Khánh Tường đứng bên ngoài cứ khúc khích cười mãi mà thôi, ôi trời ơi xem hai người họ ngọt ngào chưa kia! Thật khiến cho lũ trẻ ghen tỵ mà

Mãi tới khi chiếc máy bay đã dần mất khuất sau đám mây thì bạn nhỏ Khánh Tường đã nhanh chóng kéo anh trai đang cố tình bỏ trốn kia, khuôn mặt cười nham hiểm

- Anh! Xe của em đâu?

- Bảo bối! Anh cạn kiệt ngân sách rồi, cho anh nợ sang tháng sau được không?

Khánh Duy cười hề hề rồi mở chiếc bóp trống rỗng của mình ra cho Khánh Tường coi, thật sự mà nói trong bóp không hề có một tờ tiền nào, nhìn đáng thương thấy tội luôn

Nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy Khánh Duy thật đáng thương, bên ngoài mặc đồ hiệu, đi xe sang mà trong bóp lại không có một xu cắc bạc nào mới khổ cơ chứ

Thật là tội nghiệp quá đi

NHƯNG

Đó chỉ là người ngoài nhìn vào mới thấy vậy còn Khánh Tường thì không, sống chung với anh trai bao nhiêu năm nay chả lẽ cô không biết tính cách keo kiệt của Khánh Duy sao?

Khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện lên vài đường gân xanh, khóe miệng của Khánh Tường giật giật vài cái

- Hoàng Khánh Duy! Anh lừa ai thì được nhưng không bao giờ lừa được em, anh giả bộ đáng thương cho ai coi? Từ nhỏ tới lớn anh có bao giờ xài tiền mặt đâu, toàn quẹt thẻ mà thôi Nếu hôm nay không mua thì em lập tức mách mẹ liền cho coi

Nhắc tới mẫu thân đại nhân, đột nhiên toàn thân Khánh Duy khẽ run nhè nhẹ, anh chàng nhăn mặt ra vẻ khổ sở lấy trong túi ra một chiếc di động gọi cho một người

- Được rồi! Mang tới đây đi

Không lâu sau, bên ngoài truyền ra tiếng vang của động cơ xe ô tô, chiếc Lamborghini Centenario từ ngoài cửa tiến vào, như một con mãnh thú tuyệt đẹp đen tuyền, sang trọng và quý phái

- Anh cũng nham hiểm lắm nhì? Nếu hôm nay em không đòi thì có phải anh đã mau chóng chuyển nó về gara của anh rồi không?

Khánh Duy không nói gì, chỉ cúi đầu cười

Xui thật! Bị Khánh Tường bắt bài rồi

Thấy em gái bảo bối đang chuẩn bị bước vào xe, Khánh Duy đã nhanh chân đi sang phía ghế phụ, ngoan ngoãn thắt dây an toàn rồi chờ đợi Khánh Tường đưa đi chơi

- Bảo Bối! Chúng ta đi đâu đây?

- Đi trung tâm mua sắm, chiếc xe này còn mới nên cần một số thứ để trang trí cho đẹp

Nghe vậy Khánh Duy đột nhiên lạnh sống lưng, anh chàng nhanh chóng tháo dây an toàn ra tính chạy ra ngoài

- Vô ích thôi, em khóa cửa rồi

Không dễ gì Khánh Duy tự chui đầu vào bẫy, ngu gì để anh ta có cơ hội chuồn?

Khánh Duy nuốt nước bọt cái ực, sau đó bắt lực nhìn sang phía Khánh Tường bằng ánh mắt cú con, giọng nói đột nhiên đáng thương đến lạ

- Bảo Bối! Lần này anh trai của em hết sạch tiền rồi, thực sự luôn đấy

- Thắt dây an toàn vào, chúng ta đi ngay đây

Hoàn toàn phớt lờ lời van nài của Khánh Duy, Khánh Tường thích thú cầm vô lăng xe xoay nhẹ, bánh xe cũng dần dần chuyển động

Chiếc Lamborghini nổi bật lao vút đi trên đường cao tốc, vì sự sang chảnh cũng như giá thành cao ngất ngưỡng đã khiến cho không ít người phải quay đầu lại nhìn

Vận tốc của chiếc xe đang tỉ lệ thuận với nước mắt trong lòng Khánh Duy, vận tốc càng nhanh chứng tỏ túi tiền của anh ta sắp kiệt quệ vì em gái bảo bối này rồi

Phụ nữ mà, một khi đã mua sắm thì tờ hóa đơn chỉ có thêm số 0 ở đằng sau mà thôi

Chạy được một đoạn, chiếc xe đỗ vào bãi xe của một trung tâm thương mại lớn, Khánh Tường tháo dây an toàn bước ra ngoài, ầy vậy mà mãi vẫn không thấy anh trai bước ra Cảm thấy có điều gì không lành, Khánh Tường bèn mở cánh cửa bên phía ghế phụ ra

Đập vào mắt mình là anh trai ôm khư khư bóp tiền không chịu ra ngoài, đôi mắt to tròn có hơi ươn ướt khi nhìn vào cô, ánh mắt đáng thương như cú con vậy đó

- Đừng giờ trò, em có sức đề kháng với ánh mắt của anh rồi

Nói rồi, Khánh Tường mạnh mẽ kéo Khánh Duy ra khỏi xe, con heo thú này không hiểu sao lại nặng như vậy cơ chứ?

Khó khăn vất vả lắm mới kéo anh ra khỏi xe, nhưng ánh mắt và tâm trạng của Khánh Duy cứ như người mất hồn,, khuôn mặt không dấu nổi sự buồn bã, anh chàng nhẹ nhàng lên tiếng

- Hứa với anh chỉ được mua đồ trang trí xe chứ không được mua thêm bất cứ đồ gì nữa nghe chưa?

Khánh Tường không nói gì mà chỉ cười, khuôn mặt nham hiểm tới tột độ

Cuối cùng thì cũng kéo Khánh Duy vào trong trung tâm, Khánh Tường vui vẻ đi mua sắm còn bạn nhỏ đi sau thì buồn không thể tả nổi

Tất cả hành động vừa rồi đều lọt vào mắt của một người, từ khi Khánh Tường và anh trai bước vào thì ánh mắt ấy vẫn không rời khỏi dù chỉ một chút

Peter lấy di động ra gọi cho bạn hiền, giọng điệu nửa đùa nửa thật khiến cho Minh Hào khó chịu

- Sao cậu không trông nom vợ mình vậy nhỉ? Để cô ấy đi lung tung có ngày bị sói bắt mất đấy, trước mắt đã thấy một con rồi nè Còn không mau tới đưa bà xã về

- -----

Một ngày hai chương tiếp nè Nhớ bỏ phiếu và like cho Minh nha, mãi iu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hũ dấm Minh Hào

- Thằng nhóc thú kia, mau rước Bảo Bảo về đây ngay, lão nương nhớ em ấy rồi

Thiên Di đi từ trên lầu xuống, trên người vẫn còn mặc bộ đồ ngủ tối qua, mái tóc rối bĩu và ngày một rối hơn

Minh Hào ngồi nghiêm nghị trên bàn xem hồ sơ mà thư kí Kim đưa tới, vừa nghe giọng nói lạnh lạnh của Thiên Di thì trong lòng cũng không mấy dễ chịu

Chị tưởng là có một mình chị nhớ? Em không biết nhớ chắc?

- Ba mẹ cô ấy mới tới thăm, nên phải ở nhà chăm sóc Không về đây được

Nghe thế Di cute bé bỏng thở dài một cái, sau đó ngả người nằm ườn lên ghế sofa, khuôn mặt mất sức sống thấy rõ luôn

Haizzzz nhớ Bảo Bảo quá đi thôi

Tưởng rằng không gian sẽ tiếp tục bị bao trùm bởi sự yên tĩnh, nhưng không Chi vì một cuộc gọi đã thay đổi cục diện một cách xuất thần

Tiếng di động của Minh Hào vang lên, anh chàng lười biếng liếc mắt sang màn hình để xem ai gọi Màn hình nhấp nháy ba chữ "" đồ rắc rối ""

Mỗi khi Peter gọi đến đều có chuyện không tốt, anh ta là kẻ rảnh rỗi sinh nông nổi, suốt ngày chỉ biết mang đến phiền phức cho Minh Hào mà thôi

Vốn dĩ Minh Hào không có ý định nghe nhưng đột nhiên lại có gì đó thôi thúc anh chàng bắt máy

- Có chuyện gì?

Minh Hào lạnh lùng nói, tuy tai cầm di động nhưng mắt vẫn dán vào tài liệu, hoàn toàn không quan tâm tới Peter cho lắm

- Cái gì? Nói thật chứ? Đang ở đâu tôi qua liền

Nghe xong Minh Hào tự nhiên đứng bật dậy, hồ sơ trên tay rơi lã chã xuống đất, khuôn mặt không mấy dễ chịu

Bà xã lại chạy lung tung nữa rồi, lần này phải phạt thật nặng mới được

Thiên Di nhận thấy giọng nói em trai có gì đó lạ lạ, cô ngược mặt ra khỏi chiếc gối ôm, mặt ngơ ngác hỏi Minh Hào

- Có chuyện gì liên quan tới cục cưng của chị à?

Thiên Di chưa thấy Minh Hào vội vàng trước đây, ngay bây giờ em trai lại còn bức bối khó chịu như thế này thì chắc chắn có liên quan tới Bảo Bảo rồi

- Cục cưng của chị đi lung tung sắp bị người ta bắt mất rồi kia! Nếu không mau tới mang về thì có khi chị sẽ không có em dâu đâu

- Hả? Nghiêm trọng vậy sao?

Bọn nhỏ Thiên Di bị Minh Hào chọc tới xanh mặt, bảo bối của cô không thể để người khác cướp mất được Kẻ nào to gan dám cướp bà đây lập tức mang đồ long đao tới trảm ngay

- Thế thì đi ngay thôi, em dâu của chị chi có thể là Bảo Bảo không thể là người khác

- Chị ở nhà cho em nhờ, không khéo tới đây đập người ta một trận thì khổ

Minh Hào nhanh chóng đóng cửa nhốt Thiên Di ở bên trong, có bà chị hung dữ như thế thì làm sao anh dám mang theo? Chỉ sợ chưa kịp nói lý lẽ là đã đập người ta tới độ ba má nhận không ra luôn rồi

Một lát sau, Minh Hào đã có mặt tại địa điểm mà Peter đưa, anh chàng nhanh chóng đi tới rồi ngồi xuống

- Người đâu?

- Đang trong cửa hàng mua phụ kiện, vừa mới vào thôi

Peter uống một ngụm nước, thông thả nói Đây mắt có hiện lên ý cười Hôm nay anh ta vừa thực hiện nghĩa vụ của một người bạn tốt vừa muốn xem kịch vui, anh ta muốn nhìn thấy biểu cảm ghen của người bạn thân

Từ trước tới giờ Peter cứ nghĩ Minh Hào là người chỉ có duy nhất một biểu cảm lạnh lùng trên mặt, kiểu như sợ ai ăn hết của vậy Thế mà từ khi Khánh Tường xuất hiện, cuộc sống của Minh Hào đã tràn đầy màu sắc hơn, biết cười, biết hờn dỗi và biết khó chịu nữa

Khánh Tường quả là thiên tài

Vừa dứt câu, có một cặp nam nữ bước ra từ trong cửa tiệm, Khánh Tường hí hửng đi phía trước để cho anh trai tội nghiệp xách đồ phía sau

Khánh Duy khỏ sởn than thở

- Bảo Bối, này giờ đã đi qua bốn cửa tiệm, trên tay anh cũng hết chỗ cầm rồi, túi tiền lại càng không

- Gọi người lên xách đồ đi, nếu không em sợ anh sẽ gãy tay mất

Từ trước tới giờ, ngay cả khi cô rời khỏi Đế Cung để tập sống một cuộc sống bình thường như bao người khác thì vẫn luôn có sự hiện diện của vài anh vệ sĩ đi theo Nhưng họ chỉ được theo dõi ở phía xa và không được đụng chạm tới cuộc sống của cô Chỉ khi nào Khánh Tường ra hiệu thì họ mới được hành động

Minh Hào nhìn cặp nam nữ kia mà có chút bất ngờ Người con trai kia không phải là Jin sao? Anh ta quen Khánh Tường?

Khánh Duy chán nản nhìn về phía sau rồi hất cằm ra hiệu, lập tức có hai ba người vệ sĩ áo đen từ đâu xuất hiện mau chóng cầm lấy túi đồ cho cậu chủ rồi đi theo phía sau

Khánh Duy xoa xoa cổ tay đã mỏi nhừ của mình, sau đó thoải mái đi tới khoác vai em gái đang dán mắt vào màn hình di động như đang tìm kiếm thứ gì đó

- Bảo Bối, chúng ta về nhà đi, mua nhiều đồ chủ rồi

Còn mua nữa là anh trai của em sẽ húp cháo cả tháng mất huhuhu

- Anh còn nói nữa là tháng này húp cháo thật đó

Khánh Duy im bật không dám nói gì nữa, cánh tay rắn chắc vô thức kéo em gái bảo bối lại gần hơn Giống như đang muốn bảo vệ cô tránh khỏi điều gì đó thì phải

Ở bên kia Minh Hào đã tức giận tới nổi đỏ hết mặt, dám gọi bà xã của anh là Bảo Bối? Khánh Duy to gan lắm

Tuy không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ nhưng chỉ cần nhìn khẩu hình anh cũng có thể đoán được một chút

Bảo Bối chỉ có anh được gọi mà thôi Với lại, ai cho Khánh Duy ôm bà xã của anh?

Hmmmm thù này phải trả

Minh Hào lấy di động ra tính gọi cho Khánh Tường để dò hỏi, khuôn mặt điển trai vì tức giận mà méo mó tới đáng thương

Peter ngồi bên cạnh uống một ngụm nước, tùm tùm cười xem kịch hay sắp bắt đầu Ngoài ra, từng cử chỉ và hành động của Minh Hào Peter đều ghi nhớ chính xác

Ai biết được lão đại của một bang hùng mạnh lại có những biểu hiện mắc cười như thế chứ Nói ra chắc chắn không ai tin đâu

- -----

Like và bỏ phiếu cho Minh nào

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Có ghen cũng không được làm bà xã buồn

Hai anh em nhà họ Hoàng thoải mái khoác vai nhau tung tăng đi lựa đồ trong trung tâm, hoàn toàn không để ý tới có hai cái đuôi nhỏ đang leo đèo phía sau

- Này! Sao không gọi cho cô ấy nói chuyện cho rõ, tại sao lại phải theo dõi?

Tuy hơi khó hiểu nhưng vì để xem kịch vui, Peter vẫn kiên trì đi theo Minh Hào, cái tên mặt lạnh đang tỏa ra luồng sát khí đáng sợ

Bạn nhỏ Minh Hào tuy mặt đã đen tới nỗi không thể đen hơn được, nhưng trong lòng vẫn nhẫn nhịn đi theo Bởi vì anh chàng sợ sẽ hiểu lầm bà xã của mình

Phương châm của Minh Hào là dù có giận cỡ nào cũng không được làm bà xã buồn, ngay cả khi ghen cũng phải ghen với tình địch trước Còn lỗi lầm thuộc về ai thì về nhà tính sau

Về nhà đóng kín cửa để bảo nhau hơn ấy mà> ahilhi

Đi một đoạn, đột nhiên di động của Khánh Tường báo hiệu có cuộc gọi, nhìn vào màn hình, môi cô khẽ cong lên, nhanh chóng bấm nghe

- Người yêu gọi em có chuyện gì sao?

Tuy trong người đang khó chịu tới mức muốn đánh người, nhưng chỉ cần Khánh Tường ngọt ngào một xíu thôi là cơn giận tự động biến mất

Quái lạ, miệng Khánh Tường có bôi mật à? Tại sao lại khiến cho anh thay đổi như vậy cơ chứ?

- Em đang ở đâu?

- Em đang đi mua sắm ở trung tâm

- Với ai?

- Với một người bạn

Nghe tới chữ " bạn " trong lòng Khánh Duy không mấy vui vẻ, dám coi anh là bạn? Nha đầu chết tiệt! Có nên trả lại tất cả những thứ em vừa quẹt thẻ của anh không? Có người bạn nào lại tùy tiện đưa thẻ tín dụng cho người khác sai hả?

Với lại, tự nhiên em gái bảo bối lại ngọt ngào đến lạ? Có chuyện gì không ổn ở đây Cơ mà, hình như lúc này khi Khánh Tường chuẩn bị nghe điện thoại thì anh đã liếc thấy tên người gọi tới là ai rồi

" Bạn cùng nhà "? Trong nhà của bảo bối có ai tới ở cùng à? Saint mới chuyển vào ở chắc sẽ không biết Nhưng sao anh lại không nghe Minh Anh nói gì vậy nhỉ?

Thật kì lạ

- Bạn trai hay bạn gái?

Bạn nhỏ Minh Hào vẫn một mực điều tra thân phận của người đi chung với bà xã, tuy đã biết là Jin nhưng anh muốn thử xem bà xã có dấu anh chuyện gì hay không

- Là bạn trai

Khánh Tường vừa đi vừa ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của anh yêu, hoàn toàn không dấu giếm bất cứ điều gì

Khánh Duy vẫn khoác vai đi bên cạnh không chút e ngại, cơ thể đã hơi lạnh lên vì nghe em gái bảo bối nói chuyện một cách ngọt lịm như thế

Ôi thần linh ơi! Cuối cùng em gái của con cũng đã nữ tính hơn một chút rồi

Nhưng chưa hết, đột nhiên trên môi Khánh Duy thoáng qua một nụ cười, nó cực kì nham hiểm luôn Khi đi đến một góc rẽ, anh chàng bèn ép em gái bảo bối vào tường, chỉ để hở ra một khoảng cách vừa đủ

Nhân lúc Khánh Tường còn đang mơ màng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Khánh Duy lập tức giật lấy di động của Khánh Tường mà nghe, trong lòng đã âm thầm thực hiện một âm mưu to lớn

Nha đầu đáng chết! Dám làm cho bảo bối lớn nhà anh giận, vậy thì để xem anh trai sẽ trả thù em như thế nào đây

- Đầu dây bên kia là ai mà gọi tới làm phiền chúng tôi vậy?

Giọng nói ngả ngón cùng với gương mặt nham hiểm đang nhìn chằm chằm vào Khánh Tường cười một cách đáng ghét

Em gái à! Anh trai chỉ là ăn miếng trả miếng thôi, ai biểu em bày ra trò này trước?

- Tôi là người yêu của cô ấy Đề nghị anh trả lại di động cho Khánh Tường

Tuy đã quen biết Jin từ trước, nhưng cái thái độ mà anh ta đối xử như vậy khiến cho Minh Hào không mấy thoải mái, giọng nói lại lạnh lẽo thêm vài phần

- Thật ngại quá! Tôi là người quan trọng nhất trong lòng cô ấy

Nghe tới đây, đột nhiên Khánh Tường lạnh sống lưng, cô nhanh chóng với tay chụp lấy di động của mình, nhưng vô ích Do sự chênh lệch về chiều cao quá lớn mà cô chỉ đứng tới ngực của Khánh Duy mà thôi Cho dù có nhón tay lên lấy bao nhiêu cũng bị anh trai ấn đầu xuống

Khánh Tường khó chịu đá vào chân Khánh Duy, gương mặt lộ rõ sự bức tức Cô phồng miêng tức giận như con cá nóc Nhìn có chút đáng yêu

Anh trai! Anh có cần phải trả thù tàn độc như vậy không? Em không quan trọng bảo bối lớn nhà anh ra sao nhưng vị này nhà em cực kì khó dỗ đấy anh biết không?

- Anh sống ở đâu?

Điều tra để biết đường tới tận nhà diệt khẩu, một người bạn mà dám bảo quan trọng với bà xã của anh Thiết nghĩ nên bắn bỏ

- Sống ở nhà của Khánh Tường

Đùng!

Khánh Tường cảm nhận giống như chiến tranh thế giới thứ ba chuẩn bị nổ ra vậy đó

Cầu trời khản phật cho cô qua được kiếp nạn này Nếu không Khánh Tường sẽ bầm Khánh Duy thành trăm mảnh vụn cho cả ăn

Còn một người nữa tâm trạng cũng không khác gì Khánh Tường Peter đi bên cạnh cũng tự động cách xa Minh Hào một chút

Con người đáng sợ với sát khí muốn giết người này tuyệt đối không phải là người quen của anh ta

Minh Hào không đi nữa, anh chàng đột nhiên dừng lại, hướng mắt nhìn về phía trước Giọng nói lạnh lẽo như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện

- Jin! Quay lại phía sau

Như có ma lực, Khánh Duy lập tức làm theo yêu cầu của người bên kia đầu dây, vừa quay sang một chút thì lập tức có thứ gì đó lạnh lẽo ấn thẳng vào thái dương của Khánh Duy

Là một khẩu súng ngắn đen ngòm

Súng đã lên đạn, chỉ cần một cái bóp cò là có thể ngay tức khắc lấy mạng của đối phương

- Còn điều gì để nói trước khi chết hay không?

Minh Hào lạnh lùng nhìn Khánh Duy như thần chết muốn đòi mạng Tuy cũng có quen biết với Jin từ trước nhưng để anh ta có mối quan hệ bất chính với bà xã nhỏ thì tuyệt đối không

Khánh Duy không nói gì, chỉ mỉm cười Một nụ cười yêu nghiệt tới nỗi Minh Hào không thể hiểu được có điều gì ẩn dấu ở bên trong hay không

- Không được bắn! Minh Hào anh mau dừng lại cho em

Ngay khi Khánh Duy vừa quay sang thì đã mở ra một khoảng trống để Khánh Tường có thể nhìn thấy mọi chuyện đang diễn ra xung quanh Khi Minh Hào dần bước tới đương nhiên là cô có thấy, nhưng lại không nhìn thấy khẩu súng ngắn trên tay của anh

- Ý em là sao? Thật sự anh ta quan trọng hơn anh ư? Em không nỡ để anh ta chết?

Minh Hào có hơi khựng người lại khi nghe thấy Khánh Tường nói như vậy, anh nhìn thấy tia sợ hãi ẩn dấu trong đôi mắt của cô, giọng nói cũng có phần hơi run

Bà xã thật sự có tình cảm với người này sao?

Thân hình Khánh Tường hơi run lên vì sợ, chưa bao giờ cô cảm thấy mạng sống của Khánh Duy lại ngàn cân treo sợi tóc như vậy Khánh Tường kiên định nhìn Minh Hào

- Không phải trước đây anh từng nói sẽ không bao giờ để em buồn sao? Minh Hào em nói cho anh biết Nếu hôm nay anh ấy có mệnh hệ gì thì anh đừng bao giờ hi vọng em sẽ nhìn mặt anh

- -----

Hơi căng nhỉ? Bạn nào hóng chap sau hãy mau chóng bỏ phiếu đề Minh up liền cho nóng nào

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bà xã nhỏ đổi rồi

Nhìn thấy ánh mắt cương quyết pha chút lo sợ của Khánh Tường, trong lòng Minh Hào đột nhiên dâng lên một cảm xúc đau nhói Khuôn mặt điển trai căng cứng lại, sau đó trên môi nở nụ cười nhạt

Có vẻ như Jin đúng là người quan trọng nhất đối với cô ấy, hơn cả anh nữa

Bàn tay cầm súng hơi run lên vì giận dữ, cuối cùng Minh Hào cũng chịu bỏ súng xuống, ánh mắt đăm chiêu nhìn về phía khác trong đau khổ

Thấy Minh Hào không còn cầm súng chĩa vào Jin nữa, bạn nhỏ nhiều chuyện Peter mới chui ra khỏi chỗ trốn, nhanh chóng chạy tới giật cây súng trên tay bạn mình

Hừ anh ta sợ hết hồn hết vía, không biết Minh Hào lấy cây súng này từ túi của Peter từ lúc nào nữa Khi thấy nó nằm trên tay anh, Peter thoáng đỏ mặt

hôi lạnh

- Mọi chuyện là sao? Anh ta đối với anh quan trọng hơn sao? Trong lòng em vị trí của anh ta với anh ai mới là người quan trọng hơn?

Khánh Tường vội vàng ôm chầm lấy Khánh Duy, hai tay vô thức siết chặt eo anh trai Hoàn toàn không quan tâm tới câu hỏi của Minh Hào

Tuy không tức giận khi bị chĩa súng vào đầu nhưng Khánh Duy cảm nhận được cơ thể của em gái bảo bối đang run lên trong vòng tay của anh

Dám dọa cho em gái của anh sợ như thế này Minh Hào quả là to gan

Thấy Khánh Tường phớt lờ câu hỏi của mình, trong lòng Minh Hào đã không thấy vui vẻ gì rồi Đã vậy cô còn ôm chặt người kia không muốn buông ra nữa Nếu không phải bị Peter giữ lại thì anh đã nhanh chóng đánh lại Khánh Tường

- Buông tôi ra Peter, không tôi đánh gãy chân cậu

Mặc kệ cho lời hăm dọa của Minh Hào, Peter vẫn một mực ôm chặt anh không buông Anh chàng bấu môi

Tôi không ngu mà thả hũ dấm chua này ra, để cậu ta mất bình tĩnh thì ngay cả giết người noi công cộng Minh Hào cũng dám làm đấy

Đưa tay vỗ về em gái nhỏ, Khánh Duy nhìn Minh Hào thách thức, sau đó còn vuốt tóc Khánh Tường rồi đặt lên đầu một nụ hôn nữa

Đột nhiên em gái bảo bối buông Khánh Duy ra, sau đó dụi mắt vài cái, đưa tay chỉnh lại mái tóc rồi trực tiếp ôm Khánh Duy rồi đi Hoàn toàn không thèm để ý tới Minh Hào dù chỉ một chút

Cô giận thật sự rồi đấy! Dám đem mạng sống của anh trai yêu quý của cô ra đùa giỡn, cho dù có là ông trời thì cũng không được phép làm như vậy

Lần này Minh Hào quá quắt lắm rồi

Thấy bà xã không thèm để ý tới mình mà trực tiếp ôm nam nhân rồi đi, Minh Hào có chút ngớ ngẩn

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Anh là người ghen, là người bị tổn thương mà? Tại sao Khánh Tường lại giận ngược lại vậy hả?

Còn về phần Khánh Duy, sau khi được em gái dẫn đi, anh chàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai Khánh Tường sau đó vô thức kéo lại gần mình hơn, cũng không quên quay lại phía sau nhếch môi cười khinh khinh với Minh Hào với ngụ ý

" Đối với Khánh Tường, vị trí của cậu luôn luôn xếp sau tôi "

Khánh Duy là vậy đấy, cao cao tự đại luôn cho mình là quan trọng Tuy ngoài miệng nói Khánh Tường thua bảo bối lớn của anh, nhưng thực chất Em gái là bảo vật vô giá đối với gia đình anh Cho dù là ai đi chăng nữa cũng không thể lớn hơn em gái, trừ ba mẹ ra mà thôi

Nụ cười ấy khiến cho con thú dữ trong lòng Minh Hào được bung tỏa, anh nhanh chóng chạy theo đôi trai gái đi phía trước Mạnh mẽ kéo Khánh Tường ra khỏi vòng tay của Khánh Duy, sau đó tay nắm cổ áo anh ép sát vào tường, khuôn mặt đáng sợ như quái thú giận dữ

- Minh Hào! Anh làm trò gì vậy?

Đột nhiên bị lực mạnh tác động đẩy ra ngoài khiến cho Khánh Tường có chút chao đảo

- Anh ta cho em thứ gì mà anh không thể? Tiền? Tình yêu? Nhà? Xe?

Tuy vẫn ép sát Khánh Duy vào tường, ánh mắt giận dữ nhìn thẳng vào anh ta nhưng câu nói lại hướng về phía Khánh Tường Ánh mắt đờ đờ sát khí áp của Minh Hào đã hoàn toàn áp bức Khánh Duy

Khánh Duy không nói gì Anh im lặng xem cuộc vui đang diễn ra, trên môi vẫn giữ nụ cười khinh khinh như lúc đầu

Điều này thật sự khiến cho Minh Hào muốn đánh người

- Em nói lại một lần nữa Minh Hào! Anh buông tay ra Nếu anh trai em có thương tích gì dù chỉ một chút em nhất định sẽ tìm anh tính sổ

Bầu không khí căng thẳng nồng nặc mùi dấm chua bỗng nhiên bị phá vỡ chỉ bằng một câu nói của Khánh Tường

Bàn tay đang áp sát Khánh Duy cũng bất ngờ buông ra Minh Hào tròn mắt ngạc nhiên

Khánh Tường vừa nói gì? Anh trai? Họ là anh em?

Khánh Duy chỉnh sửa lại cổ áo một chút cho chỉnh tề, phong thái ngả ngón cùng với nụ cười nhếch mép vẫn giữ nguyên trên môi Anh chàng từ từ bước tới chỗ Khánh Tường đang đứng, vòng tay ra sau vỗ về em gái để cô ấy bớt nóng giận, sau đó thoải mái khoác vai Khánh Tường, giọng nói trầm ấm quyen rũ bây giờ mới vang lên

- Minh Hào! Có vẻ như cậu chưa biết tên thật của tôi nhỉ? Để tôi giới thiệu cho cậu biết Tôi tên là Hoàng Khánh Duy, anh trai của Hoàng Khánh Tường

Đoạn anh dừng lại một chút để Minh Hào kịp tiếp nhận thông tin, sau đó anh nói

- Cậu tưởng này giờ tôi sợ nên đứng im cho cậu đe dọa? Nếu không phải vì sợ em gái bảo bối của tôi khó xử thì cậu đã bị động từ lâu rồi

Nghe Khánh Duy nói xong, Minh Hào liền quay sang nhìn Khánh Tường, thấy sắc mặt của bà xã không tốt cho lắm

Thôi xong! Bà xã nhỏ tức giận thật rồi, lần này sẽ khó đỡ lắm luôn đấy

- -----

Cầu phiếu cầu like ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Khung cảnh đầm máu

Ở một nơi nào đó, không khí âm u cùng với bóng đen bao trùm không gian Đi sâu vào trong ngôi nhà, bên dưới tầng hầm rộng lớn, chỉ có tiếng la hét và tiếng roi da quất vùn vụt vào da thịt

Giọng nói giận dữ của một người đàn ông vang lên, không ai xa lạ mà chính là Saint mặt lạnh

- Nói! Kê nào sai mày làm chuyện này

Thế nhưng, cho dù có đánh đập cỡ này, roi da có vút vào người khiến cho cơ thể của người đàn ông rỉ ra dòng máu đỏ tươi nhưng ngoài tiếng la hét của hắn thì không hề có tiếng trả lời nào

- Ngoan cố không nói? Được rồi

Dứt lời Saint liếc mắt ra hiệu cho đám người mặc áo đen mang người đàn ông đó xuống, đặt vào chiếc ghế phía đối diện sau đó đội thiết bị lên đầu

Tạt một gáo nước cho tên kia tỉnh, hắn ta bị dòng nước lạnh làm cho tỉnh dậy, mê man nhìn Saint với ánh mắt cương quyết

Nụ cười ma mị lộ rõ trên khuôn mặt yêu kiều của Saint, nụ cười giống như ác quỷ dưới địa ngục Ma mị tới đáng sợ

Đột nhiên cơ thể hắn ta bị giật liên hồi, có dòng điện đột nhiên xẹt ngang qua người hắn

Saint đang để thiết bị tra tấn người bằng điện Tên kia vì quá đau đớn và sốc điện đã ngất đi từ lúc nào

Tường ngất là xong à?

Saint cho người dội nước lạnh cho tên kia tỉnh dậy, sau đó tiếp tục cực hình tra khảo Khung cảnh dường như chỉ có tiếng hét thảm thương của người kia như muốn xé toạc bầu trời

Một bên thì kinh khủng khiếp, còn một bên thì lại ngập tràn xấu hổ và ngại ngùng

Sau khi biết được mọi chuyện, Minh Hào chỉ biết đi theo sau năn nỉ bà xã mà thôi Còn bà xã của anh cùng với anh vợ lại coi như anh không hề tồn tại vậy

Đi vào một cửa hàng giày dép, Khánh Tường thích thú cầm lấy đôi cao gót để đồ sang chảnh giờ lên trước mặt Khánh Duy, giọng nói mè nheo nũng nịu

- Em muốn đôi này!

- Bảo bối! Em có thể quay lại phía sau không? Ba người vệ sĩ đã không còn tay để cầm nữa rồi

- Vậy thì anh cầm

- Bóc lột tiền của anh chưa đủ hay sao mà còn muốn bóc lột luôn cả sức lao động?

Bạn nhỏ Khánh Tường phụng phịu nhìn Khánh Duy Cô rất thích đôi này, nhất định không bỏ đâu Chỉ có điều thẻ đang ở trong tay Khánh Duy, nếu không thì cô đã không phải năn nỉ anh trai rồi

- Vậy thì lấy thẻ của anh, mua bao nhiêu cũng được còn túi thì để anh xách

Bạn nhỏ Minh Hào biết điều xen vào cuộc nói chuyện giữa hai người, cũng không quên chia tấm thẻ long lanh long lánh của mình cho bà xã nữa

Anh toàn tâm toàn ý muốn dỗ, nhưng không biết bà xã có đồng ý hết dỗi hay không thôi

Như một điều tự nhiên, Khánh Tường lập tức phớt lờ Minh Hào, trực tiếp khoác tay Khánh Duy rời đi

- Em không thích nữa, chúng ta đi cửa hàng khác coi

Một cục bơ to tướng quăng thẳng vào mặt Minh Hào, vợ và anh vợ lướt ngang qua như một cơn gió và không thèm quay đầu lại

Làm thế nào cô mới hết dỗi đây? Anh thật sự biết lỗi rồi mà

Nãy giờ đi bên cạnh bà xã đóng vai người tốt bụng, đưa thẻ cho bà xã nhưng người ta lại không cần, dỗi cỡ nào thì dỗi nhưng người ta lại không thèm nhìn mình

Sao hôm nay vợ khó dỗ vậy vợ?

Đột nhiên, có tiếng chuông điện thoại phát ra từ người Khánh Duy, anh chàng nhanh chóng nghe rồi thì thầm vào tai Khánh Tường điều gì đó

Đột nhiên cơn giận dỗi của cô lập tức tan biến, chỉ còn lại vẻ đăm chiêu suy nghĩ

Nói không giận nữa vì đã nhanh chóng quẳng người kia ra sau đầu không quan tâm nữa rồi

Khánh Tường đi theo bước chân Khánh Duy bước ra ngoài, để lại một bạn nhỏ vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng rất nhanh đi theo sau

Thấy Khánh Tường bước lên con lamborghini đắt đỏ mà lại còn ngồi vào ghế lái chính nữa

Bà xã biết lái chiếc xe này? Thật bất ngờ nha

Minh Hào đứng ngẩn ngơ nhìn chiếc xe lao vút đi như tia chớp, chỉ để lại hình bóng mờ ảo phía sau

Bên trong chiếc xe là cuộc đối thoại vội vàng của hai người, bắt đầu câu chuyện là câu hỏi của Khánh Tường

- Có chuyện gì ư? Sao anh lại vội vã rời đi như vậy?

- ù! Minh Anh mới gọi đến, nói chúng ta mau chóng tới tổ chức nếu không Saint sẽ hành hạ người kia cho tới chết thì thôi

- Người nào?

Khánh Tường vừa lái xe vừa trò chuyện với Khánh Duy Người mà anh trai đang nói tới là ai? Người nào mà Saint phải đích thân ra tay?

- Anh cũng không rõ, chỉ nghe Minh Anh nói tên này đã theo đuôi chúng ta từ khi tới trung tâm, trên tay có cầm theo một ca axit lớn, muốn nhắm vào em

- Em?

- Chứ ai nữa, chả lẽ là anh?

Khánh Duy cười chọc ghẹo Khánh Tường, cũng may là trong đám vệ sĩ có một người nhanh tay bắt hấn ta lại sau đó giao cho Saint, nếu không thì mọi chuyện đã chuyển sang hướng xấu rồi

Dừng lại trước quán bar thuộc quyền sở hữu của Hắc Đế, Khánh Tường bước xuống với chiếc mặt nạ trên mặt, sau đó theo chân đàn em dẫn xuống tầng hầm

Vừa mở cửa hầm ra, âm thanh cao vút đã kêu lên thảm thiết Sau đó là tiếng vun vút của roi da va chạm vào thịt

Trước mặt Khánh Tường là một khung cảnh thật sự đáng sợ Thân hình của người đàn ông được treo xà nhà, toàn thân chi chít vết đánh, lớn có nhỏ có Tất cả chúng đều rớm máu, dưới sàn đã hình thành những vòng tròn nhỏ được tạo bởi máu của người đàn ông

Mái tóc ướt đầm ép sát vào mặt, một bên mắt tím bầm như có ai vừa đập vào vậy, khóe môi bị rách toạc rỉ máu chảy dài xuống tới cổ

Hắn ta bị tra tấn tới độ ngất đi vì đau đớn, nhưng mỗi khi hắn ngất đi lại có một gáo nước lạnh dội thẳng vào người để tỉnh lại, giọt nước mát lạnh chảy vào những vết thương đầm máu khiến cho nó càng đau nhói hơn

Ở bên dưới, Saint ngồi vắt chân hình chữ ngũ, tay cầm ly rượu vang lắc qua lắc lại, thứ chất lỏng màu đỏ cứ sóng sánh trong ly Ánh mắt lạnh lẽo nhìn

thăng vào nạn nhân như muốn ăn tươi nuốt sống

Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng thức uống của Saint chính là máu của tên kia, khuôn mặt Saint lúc này không khác gì một con quỷ khát máu đang từ từ thưởng thức con mồi

- -----

Không hiểu sao dạo này Minh lại thích mấy cảnh như vậy lắm luôn ý, cơ mà nhìn tiểu thuyết của các tác giả khác đã được xuất bản thành sách mà trong lòng hơi hụt hẫng, không biết khi nào Minh mới có thể như họ đây hihihiu:<<

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Hình phạt đáng sợ

Tiếng giầy cao gót lọc cọc dưới sàn kết hợp với tiếng roi da vun vút trong không trung tạo ra một âm thanh hết sức đáng sợ, tên kia đã không còn sức lực để gào thét nữa

Khánh Tường uyển chuyển bước vào, khuôn mặt đã chuyển sang chế độ không cảm xúc, phía sau còn có Jin đi theo, trên tay cầm một con dao sắc nhọn không biết lấy từ đâu

Hai người ngồi xuống chỗ Saint, nhẹ nhàng hỏi

- Thế nào rồi?

- Nhất định không khai, là người của Salomon

Khánh Tường trầm ngâm không hỏi gì thêm, bởi những thứ cô muốn hỏi Khánh Duy đã nói hết trên xe rồi Nhìn người đàn ông đang bị treo trên kia, khuôn mặt Khánh Tường đột nhiên mỉm cười

Hình như lâu lắm rồi cô không hành hạ ai thì phải, bây giờ có dịp nên phải tận dụng thôi

Khánh Tường đứng dậy đi xung quanh thăm dò nạn nhân, trên người hầu như toàn là vết thương chi chít máu, một vài chỗ rách toạc ri cả thứ chất lỏng màu vàng ra ngoài nữa

- Làm cho nó tỉnh!

Dứt lời, một làn nước mát lạnh dội thẳng vào người đàn ông, hần ta nhắm nhó mở mắt, miệng vẫn im thin thít không nói gì

- Nói cho tao biết ai sai mày làm việc này?

Một không gian bao trùm sự im lặng, tên kia nhất định không nói là không nói

Khánh Tường cầm lấy con dao trên tay Khánh Duy lên xăm soi một lúc, trên môi nở nụ cười mà mị chưa từng thấy, cô áp con dao đó vào cơ thể người đàn ông khiến anh ta khẽ run lên

Con dao rất lạnh và buốt y như khuôn mặt của cô gái trước mặt

Không biết Khánh Tường có sức mê hoặc gì mà khiến cho tên kia tự động mở miệng, giọng đã khàn đặc đi vì gào thét, anh ta nói như người sắp chết

- Có một người nhờ tôi phá hủy dung nhan của cô gái tên là Khánh Tường

- Thế làm sao mày biết Khánh Tường?

- Người kia đưa cho tôi một tấm hình tôi đi mua một chút đồ nghề thì đột nhiên thấy Khánh Tường trong trung tâm nên đi theo

Saint liếc mắt nhìn một cái, sau đó cầm cây roi da quất vun vút vào người hần ta, khuôn mặt tức giận đến méo mó Giọng nói lạnh lùng của anh lại vang lên

- Kẻ nào sai mày làm? Nói mau

Nhưng có đánh thế nào tên kia cũng không hé răng, kiên quyết bảo vệ cho người sai khiến, thấy Saint sắp sửa mất bình tĩnh, Minh Anh đứng bên cạnh nhanh chóng kéo ra ngoài

- Được rồi được rồi! Cậu bình tĩnh lại một chút

Khánh Tường vân vê con dao trong tay, đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, cô hướng mắt về phía tên kia, giọng nói ma mị đến lạ

- Thế mày còn nhớ khuôn mặt của Khánh Tường trông như thế nào không?

Tên kia gật đầu, vì không còn đủ sức để nói nữa rồi hẳn ta cũng rất thắc mắc vì sao bọn người của Hắc Đế lại quan tâm tới cô gái kia như vậy

Theo như điều tra thì Khánh Tường chỉ là một cô gái bình thường không danh không phận thôi, tại sao lại có sức ảnh hưởng lớn như thế?

- Vậy tao là ai?

- Hắc Đế

Cho dù không còn đủ sức cũng phải gắng gượng mà nói hai chữ có sức nặng này ra, nếu không thì có thể sẽ chết không toàn thây

Nghe được câu trả lời, Khánh Tường gật đầu, đôi môi khẽ nhếch lên, cô nắm lấy sợi dây buộc phía sau đầu, nhẹ nhàng rút nó ra Chiếc mặt nạ uy quyền dần dần được gỡ xuống, khuôn mặt của Hắc Đế đã được lộ ra một cách quang minh chính đại

- Thế bây giờ tao là ai?

Đây là lần đầu tiên hẳn ta được nhìn thấy dung nhan của Hắc Đế, một người có uy quyền nhất trong thế giới ngầm Trước đây có nhiều lời đồn đoán rằng Hắc Đế chính là một bà già xấu xí già nua hoặc là thẩm mỹ quá đà nên không dám để cho mọi người thấy

Thế nhưng bây giờ hẳn ta có thể chắc chắn rằng tất cả những lời đồn đều như loanf>>>>

Bởi vì dung mạo của Hắc Đế phải nói là tuyệt sắc giai nhân, tựa như vẻ đẹp của thiên thần sa ngã, tuy đẹp nhưng cũng không kém phần đáng sợ

Quan trọng nhất là người mà hẳn ta đang định hại lại là Hắc Đế, nếu thế thì coi như tiêu đời rồi

- Xin người hãy tha cho tôi, là do tôi bị người ta xúi giục, bị tiền làm mờ mắt nên mới không thấy Thái Sơn Ngàn vạn lần xin tha mạng cho tôi

Vừa nói mà toàn thân vừa run rẩy, ở giữa hai chân đã thấm ướt cả chiếc quần đang mặc

Phập

Con dao sắc nhọn đang được cắm vào giữa vùng bụng của hẳn, máu tươi phun ra như suối, thức chất lỏng màu đỏ tanh tưởi đang chảy từng giọt xuống sàn

Khánh Tường cười, một nụ cười điên dại khiến cho mọi người phải nổi da gà vì sợ, đoạn cô cầm lấy cán dao rạch một đường thẳng từ bụng xuống tới tận rốn của người đàn ông, vết cắt càng ngày càng mở to, máu cũng vì thế mà tuôn ra thành dòng

- Sao? Còn ngoan cố không nói? Để tao cho người moi mấy thứ lộn xộn trong bụng mày ra cho chó ăn nhé?

Khánh Duy lập tức chạy tới kéo Khánh Tường sang một bên, gỡ con dao mà cô đang cầm trên tay rồi lấy trong túi ra một chiếc khăn, nhẹ nhàng chùi sạch những vết máu dơ bẩn trên tay cô

Khánh Tường có một chứng bệnh là rất hưng phấn khi nhìn thấy máu tươi, một chút thì không sao nhưng máu đọng thành vũng lớn như vậy thì rất khó để áp chế con quỷ trong người cô

- Người đó tên là Mỹ Mỹ Quyên

Vừa nói dứt câu, hẳn ta đã ngất lịm đi trong đau đớn, máu đã nhuộm đỏ con dao trên bụng hẳn ta

- Như đã nói, chờ hẳn ta tỉnh dậy lập tức moi nội tạng ra cho chó ăn, nhớ là phải moi sống Em muốn để nó chết một cách đau đớn đến thấu xương, sau đó mang cái xác đặt trước quán bar của Salomon

Quay sang dặn dò Khánh Duy, Khánh Tường mau chóng rời khỏi tầng hầm, bá khí cao ngạo lạnh lùng tỏa ra xung quanh thật khiến người khác phải run sợ

- Hai đứa làm đi, anh phải về với em gái bảo bối

Coi lời dặn dò của Khánh Tường như gió thoảng mây bay, Khánh Duy mặt dày lập tức đùn đẩy trách nhiệm cho Saint và Minh Anh sau đó mau chóng xách mông ra về với Khánh Tường

Minh Anh ""

Tại sao lại có người vô trách nhiệm như thế? Chị giao cho anh cơ mà? Tại sao lại đẩy qua cho tụi em? Công bằng ở đâu?

Máu me hết chương này rồi chương sau sẽ làm bánh ngọt cho các cậu ăn, đừng quên like và bỏ phiếu để ủng hộ Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Vợ ơi! Anh sai rồi

Thấy Minh Hào ủ rũ quay về một mình, Thiên Di từ trong nhà chạy ra nôn nao hỏi

- Sao rồi? Bảo Bảo đâu?

Đáp lại câu hỏi đó chỉ là cái lắc đầu buồn bã, Minh Hào lướt nhanh qua người chị gái, sau đó ngồi gục mặt xuống ghế sofa

- Nói! Tên khốn nào dám cướp em dâu của lão nương? Để bà đây vác đồ long đao đi xử tội

Di Di hùng hổ xắn tay áo ra, khuôn mặt tức giận nhìn thẳng vào Minh Hào

Nói mau để lão nương đi cướp em dâu về

- Chị đừng làm loạn lên nữa

- Loạn là loạn thế nào? Thằng nhóc ngu ngốc này

Không nhịn được mà Di đã cốc đầu Minh Hào một cái, nói nhăng nói cuội gì thế?

- Hiểu lầm rồi, chàng trai đi cùng cô ấy chính là anh trai Em nóng nảy chĩa súng vào đầu muốn kết liễu anh ta nên bây giờ em dâu của chị giận rồi

Vừa dứt lời, thêm một cái cốc đầu nữa dành cho Minh Hào, anh chàng nhăn mặt đau đớn nhìn Thiên Di

- Em trai của chị đang buồn mà chị còn động tay động chân nữa à?

Ấy thế mà hình như câu nói đó không có sức nặng đối với Di Di bé bỏng, chị gái quyền lực không ngần ngại giơ chân đạp Minh Hào té nhào xuống sofa

- Tao đánh chết mày vì cái tội vội vàng hấp tấp, nếu như mày nổ súng nhanh một chút thì có lẽ Bảo Bảo đã lột da mày ra rồi chứ đừng nói giận Ai đòi lại đi đe dọa anh trai người ta? Mày coi thử xem ấn tượng của mày trong mắt người ta đã xấu tới mức nào rồi? Sau này còn dễ dàng mang em gái của người ta đi sao?

Ôi trời ơi! Tức chết tôi mất

- Được rồi đừng nói nữa, mau nghĩ cách giúp em đi

- Giúp cái beep, mày không tự dỗ được em dâu thì tao xử mày

Nói rồi đi thẳng lên lầu không thèm liếc nhìn Minh Hào một cái, bà chị phũ phàng thấy sợ luôn

Minh Hào vò đầu bứt tai rồi nằm phịch xuống ghế, lần này bà xã giận thật rồi, đỡ còn khó hơn leo lên trời hái sao nữa huhuhu

Một nơi khác ở Đế Cung, hai anh em nhà họ Hoàng thông thả khoác vai nhau đi vào trong ngôi biệt thự dưới sự cung kính của gia nhân, hai hàng xếp thẳng tắp chào đón cô cậu chủ về

- Biết kẻ chủ mưu rồi sau đó em sẽ làm như thế nào?

Người lên tiếng trước là Khánh Duy, bởi vì người kia cũng được coi là một trong những người con nuôi của ba mẹ, là anh chị em trong nhà cho nên sẽ hơi khó xử đối với Khánh Tường

- Không lâu nữa đâu, khi tiệc cưới bắt đầu thì trò vui cũng sẽ được mở màn Em sẽ cho cô ta một buổi tiệc mà cả đời cô ta sẽ không thể quên được

- Cô ta mời em với bạn trai, hôm đó có cho Minh Hào đi không?

- Cho anh ta đi để đi súng vào đầu anh nữa

- Hahaha

Nhìn thấy khuôn mặt hờn dỗi của em gái mà trong lòng Khánh Duy có chút gì đó vui vui, ừ thì em gái cũng vì mình nên mới tức giận

Một lúc sau, Khánh Duy lấy trong tủ lạnh ra một đĩa hoa quả được gọt sẵn, bước từng chút một lên lầu, hướng tới phòng của em gái mà đi tới

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, anh nhìn thấy Khánh Tường đang ngồi làm việc trên chiếc laptop, mái tóc còn hơi ướt, có lẽ vừa mới tắm xong đây mà

- Làm gì thế?

- Minh Anh vừa gửi qua số liệu thống kê sản phẩm mới, muốn em kiểm tra lại một chút

Nghe vậy Khánh Duy cũng không nói gì, anh chàng gật đầu rồi đặt đĩa trái cây bên cạnh Khánh Tường, sau đó leo lên giường của cô thoải mái lăn qua lăn lại, với tay lấy chiếc điều khiển, Khánh Duy bật ti vi trong phòng Khánh Tường nằm coi ngon lành, đã vậy còn vừa ăn trái cây vừa cười nữa

Thật hết nói nổi mà

Đang say sưa làm việc, chiếc di động của Khánh Tường khẽ rung nhẹ nhẹ, báo hiệu có tin nhắn tới

Khánh Tường không để ý cho lắm, cứ cầm đại lên rồi mở ra xem thử, đột nhiên cô tròn mắt ngạc nhiên, khóe môi không biết từ bao giờ đã cong lên vì cười

Người gửi: Bạn cùng nhà

Nội dung tin nhắn chỉ vồn vện có mấy chữ [Vợ ơi! Anh sai rồi Chồng của em thật sự biết lỗi rồi mà Tha lỗi rồi về nhà với anh nhé Nhớ em rất nhiều]

- -----

Phát cầu lương đêm phía đây, các vị ăn xong có mập thì cũng đừng trách tại hạ ghen Đọc xong nhớ like và bỏ phiếu để ủng hộ tinh thần cho tại hạ Mãi iu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Minh Hào bị điên rồi!

Giận thì giận thật đấy, nhưng nói cho cùng đây cũng không hẳn là lỗi của Minh Hào cơ mà Nếu đổi lại là một người đàn ông khác thì khi thấy bạn gái của mình thân mật với người khác thì đã bùng bùng nổi giận xông tới đánh cho một trận rồi

Ngoài ra còn không ngừng buông lời sỉ nhục nữa cơ Ấy thế mà Minh Hào lại không Anh ấy cho dù có tức giận tới đâu cũng không động tay động chân với cô dù chỉ một chút, chứ đừng nói tới việc sỉ nhục lăng mạ

Sức kiềm chế của Minh Hào tốt đấy, hoặc có thể nói rằng vì đã quá yêu Khánh Tường cho nên không thể làm tổn thương tới cô Vì khi Khánh Tường đau một thì Minh Hào đã đau gấp mười

Thấy em gái ngẩn ngơ nhìn tin nhắn, trên môi còn nở nụ cười Khánh Duy thấy lạ bèn lân la đi tới, cúi người xuống nhìn màn hình Khoé môi anh chàng giật giật vài cái

Xém chút nữa mạng ông đây đã về tay tử thần mà chỉ cần một câu xin lỗi mà đã coi như huê? Chưa hết đâu, còn muốn đem em gái của ông đi? Nằm mơ đi cu

Giật lấy di động trên tay Khánh Tường, Khánh Duy bấm nút gọi cho người kia, tâm trạng giận dữ như núi lửa phun trào Khánh Tường không phản ứng trước hành động của anh trai, dù gì thì người bị tổn thương là anh ấy, nên để Khánh Duy vui đùa một chút cho tâm trạng tốt hơn vậy

Thấy có cuộc gọi từ bà xã, bạn nhỏ Minh Hào vui mừng nghe máy, tưởng là đồ ngọt được Khánh Tường rồi, ấy vậy mà đầu dây bên kia tràn ngập tiếng nói giận dữ của người đàn ông, anh ta nói

- Về cái nhà cái cục súc, em gái ông không có nhà để ở hay sao? Mà này hai người chưa kết hôn mà dám gọi vợ xưng chồng ngọt sớt vậy hả? Ai cho cậu cái quyền đó?

Khủng Long bạo chúa Khánh Duy hiện hình, mỗi lời nói đều như tiếng sét ngang tai đối với Minh Hào, tuy bị anh vợ công kích kịch liệt nhưng Minh Hào vẫn điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng nói

- Jin! Em biết em sai rồi, nhưng cũng bởi vì anh đùa quá trớn nên em mới mất bình tĩnh Em thật sự rất yêu Khánh Tường, em không muốn mất đi cô ấy
- Không muốn mất nó chứ muốn anh nó biến mất lắm à?

Xui cho Minh Hào rồi, lần này đụng trúng con người xấu bụng nhất hệ mặt trời Khánh Duy là anh trai kiêm chủ tịch câu lạc bộ thù dai nhớ lâu Gi chứ mấy chuyện có lỗi với anh ta là Khánh Duy nhớ lâu lắm đấy

- Thật sự xin lỗi mà
- Lỗi phải gì ở đây, cứ ra chỗ khác cho ông

Không nhanh không chậm lập tức ngắt di động, Khánh Duy liếc xéo một cái rồi quăng nó sang một bên sau đó leo lên giường nằm ăn trái cây coi phim tiếp

Khánh Tường lắc đầu, tại sao cô lại có anh trai trẻ con như thế cơ chứ?

Không nói gì nữa, Khánh Tường mặc kệ ông xã đang thấp thỏm lo âu bên nhà kia, tay vẫn lật tài liệu xem từng chút một Trong căn phòng rộng lớn, ngoài tiếng nhai chóp chép của Khánh Duy và tiếng động phát ra từ ti vi thì không còn gì cả

Mãi mê xem dự án mà không màng đến thời gian, đến khi Khánh Tường vuron người cho đỡ mỏi thì đồng hồ đã điểm 21:00 Bên ngoài trời đột nhiên đổ cơn mưa

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, quản gia Trương bước vào cung kính cúi đầu chào, sau đó ông nhàn nhạt nói

- Bên ngoài có một cậu thanh niên đứng trước cửa biệt thự đã lâu, tôi đã cố gắng đuổi nhưng cậu ta không chịu đi, trên tay có cầm một bó hoa lớn và nói muốn gặp tiểu thư

Chưa cần Khánh Tường lên tiếng, chỉ cần nghe bên ngoài có một chàng trai đòi gặp em gái bảo bối thì khủng long Khánh Duy quay phắt mặt sang chỗ quản gia, lạnh lùng hỏi

- Tên là gì?

Tường gấp bảo bối của anh để à?

- Anh ta tên là Minh Hào?
- Minh Hào? Sao anh ta lại biết chỗ này?

Khuôn mặt Khánh Tường thoáng tia ngạc nhiên, từ trước tới giờ cô đã bao giờ cho anh biết địa chỉ ngôi biệt thự này đâu? Anh ta là thổ địa hay sao mà biết được hay vậy?

- Bảo Bối à! Cậu ta biết được vì lần trước khi em đi du lịch anh đã tới chỗ này mở party, có mời cả cậu ấy nữa

Khánh Duy xoa xoa mũi cười hề hề Cũng khá lâu rồi thì phải, không ngờ anh ta vẫn còn nhớ

Khánh Tường đen mặt lại, gân xanh đã nổi lên trên vầng trán trắng trẻo, cô giận dữ cầm chiếc gối ném thẳng vào mặt anh trai yêu quái

- Hoàng Khánh Duy! Anh to gan lắm, chưa xin phép em mà dám tổ chức tiệc trong nhà của em Anh muốn chết rồi đúng không?
- Anh “chín nhối”:<<<<

Khánh Duy lập tức cúi đầu nhận lỗi, em gái không thích thì sau này sẽ không làm nữa

- Hai người khoan đánh nhau đã, người đàn ông kia xử lý thế nào đây?
- Thế nào là thế nào? Đứng một lát nữa anh ấy sẽ đi về thôi
- Nhưng thưa tiểu thư, cậu ta đã đứng chờ hai tiếng đồng hồ rồi, bên ngoài trời đã đổ mưa Hình như anh ta không mang theo ô

Câu nói của quản gia Trương khiến cho hai người tròn mắt ngạc nhiên Đường như không tin vào lỗ tai của mình, Khánh Tường lặp lại câu hỏi một lần nữa

- Chờ hai tiếng? Không mang theo ô? Ngoài trời đang mưa? Anh ta bị điên rồi
-

Sau vài tiếng ngủ gục trên xe thì cuối cùng cũng tới nơi, có độc giả nào ở quận Tân Bình không nhỉ? Làm cái hẹn hò đi nào ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Chờ em dưới mưa

Nghe quân gia Trương nói Minh Hào chờ hai tiếng trước cửa biệt thự đã vậy trời còn mưa nữa chứ, nếu không phải sợ người kia bị bệnh chết thì ông ấy đã không chạy vào thông báo cho cô làm gì rồi

Khánh Tường lập tức khoác chiếc áo len mỏng lên người, che đi bờ vai mảnh khảnh và trắng nõn nà, cô vội vàng chạy ra ngoài trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người

Vì tính cách tiểu thư từ xưa tới giờ không quan tâm tới nhiều người cho lắm, chỉ có người nào thật sự quan trọng mới khiến cho Khánh Tường vội vã như vậy

Thấy em gái bảo vội chạy ra ngoài, bạn nhỏ Khánh Duy hóng hớt chạy theo, anh chàng không tin Minh Hào có thể vì một người con gái mà có thể vứt bỏ sĩ diện và sức khỏe để dầm mưa

Trong mắt anh trai, Minh Hào vẫn chưa toàn tâm toàn ý với bảo bối nhà anh

Khánh Tường cầm lấy chiếc ô lớn do người hầu vừa mang tới, xò tạm chiếc dép ở ngoài không biết là của ai, nhanh chóng chạy ra ngoài

Đập vào mắt Khánh Tường là hình ảnh Minh Hào trong tay ôm bó hoa đã dập nát dưới cơn mưa lớn, thân hình cô đơn đứng lẻ loi dưới mưa, khuôn mặt đã trắng bệch vì lạnh, đôi môi đã hơi ửng đỏ lên vì bị cắn nát

Đêm hôm đó, có một người con trai si tình đứng dưới mưa, trong tay ôm bó hoa lớn Toàn thân ướt sũng, ánh mắt kiên định nhìn vào ngôi nhà lớn như đang chờ đợi điều gì đó

Một phút

Hai Phút

Ba phút

Và rồi một tiếng trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện Đột nhiên trời đổ cơn mưa lớn, không biết có phải đang muốn thử thách sự kiên nhẫn của anh hay không?

Chỉ cần gặp được cô ấy, điều gì tôi cũng có thể làm

Cơ thể đã lạnh cóng run bần bật lên vì cơn mưa lớn như trút nước, đã có một vài suy nghĩ thoáng qua trong đầu Minh Hào

Tại sao anh lại vì một người con gái mà hành hạ bản thân như vậy? Có đáng hay không?

Câu trả lời là có, trên đời này chỉ có duy nhất Khánh Tường là người có thể khiến anh bỏ đi cái tôi của bản thân, cái dĩ diện hư ảo để làm cho cô vui

Chỉ cần cô nói thích, thì kể cả việc lên sao hỏa tìm vàng anh cũng cam lòng

Tưởng rằng Minh Hào đã thất bại, nhưng không Trong làn mưa trắng xóa như tuyết thì dần dần hiện ra hình ảnh ngày đêm anh hằng nhung nhớ, bóng dáng của người con gái anh yêu say đắm trong chiếc áo len mỏng manh, tay cầm chiếc ô lớn dần dần tiến về phía anh, khuôn mặt phảng phất nét lo lắng

Minh Hào mỉm cười, sau đó ngất lịm đi vì lạnh Chờ đợi hai tiếng dưới mưa, thật là quá sức đối với anh rồi

Ngủ một giấc thật say, Minh Hào khẽ mở mắt ra quan sát xung quanh Đây đâu phải nhà của anh? Thiết kế của ngôi biệt thự nhà anh không có u ám và cổ điển như ngôi biệt thự này

Không lẽ?

- Tỉnh rồi à?

Khánh Tường ngồi bên cạnh với lấy nhiệt kế kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Minh Hào, thấy nhiệt độ có vẻ đã giảm, cô thở phào nhẹ nhõm

- Tại sao anh lại ở đây?

- Còn dám hỏi tại sao à? Đầu óc của anh có bình thường không? Hôm qua dự báo thời tiết có thông báo có bão đổ bộ vào đây mà anh còn đứng hai tiếng dầm mưa? Anh muốn chết à?

Khánh Tường tức giận đến đỏ mặt, con người này rốt cuộc là nghĩ gì mà lại hành động đại dốt như vậy chứ? Nếu đêm qua cô không xuất hiện có lẽ sẽ chờ tới sáng luôn không?

Thấy bà xã nhỏ hôm nay đột nhiên xù lông tức giận như mèo con khiến cho Minh Hào không thể nhịn cười đang, khóe môi của anh khẽ cong lên một chút, sau đó đang tay kéo Khánh Tường về phía mình

Bất ngờ vì hành động của Minh Hào, Khánh Tường vô thức té nhào vào người anh, áp tai vào lồng ngực rắn chắc khiến cô có thể nghe được tiếng nhịp tim của anh đang đập rộn ràng

Minh Hào đang hỏi hộp sao?

- Ủ! Đầu óc của anh thật không bình thường, từ khi em xuất hiện trong cuộc sống của anh thì trong đầu anh lúc nào cũng nghĩ tới chuyện làm em vui thôi

Ôn nhu vuốt tóc của Khánh Tường, tay còn lại vô thức siết chặt cô vào người tựa như muốn hòa vào làm một mồi mồi không phân ly, giọng nói trầm ấm quyen rũ của người đàn ông cứ thể vang lên như có sức hút mê hoặc đến lạ

- Với lại em biết có điều gì lạ không?

- Điều gì?

- Cũng nhờ có cơn mưa lớn như thế mà anh có thể gặp lại em, được em chăm sóc

Nghe Minh Hào nói vậy, trong đầu cô lập tức liên tưởng tới hình ảnh lần đầu tiên gặp Minh Hào, anh ấy cũng đang trong tình cảm ồm sồm như hôm nay

Không lẽ là định mệnh sao?

Nhưng mà trong câu nói vừa rồi của Minh Hào có gì đó sai sai Gặp lại là sao?

Người thấy có mùi gì mờ ám, Khánh Tường ngóc đầu ra khỏi lồng ngực ấm áp của anh yêu, đôi môi chu chu lên hỏi Minh Hào

- Anh nói gặp lại em? Chúng ta quen nhau rồi sao?

Nhìn thấy hành động đáng yêu của bà xã nhỏ, Minh Hào không kiềm chế được mà cúi xuống cắn yêu lên môi của cô một cái, tay vẫn vô thức siết chặt bảo bối như sợ ai sẽ cướp mất, sau đó cười rồi nói

- Không biết em có tin hay không, nhưng anh đã yêu em trước khi biết em tên gì

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Đi mua bánh kem cho em

Một nam một nữ ôm nhau thắm thiết trên giường khiến cho đám cậu tú đã hết độc thân nhưng vẫn có gì đó ghen tỵ Khánh Duy không mấy vui vẻ gõ cửa phòng báo hiệu sự tồn tại của bản thân, kèm theo đó là giọng nói khó nghe,

- Buông em gái của ông ra! Ôm ấp cái gì hả?

Hai bạn nhân vật chính đang chìm đắm trong thế giới màu hồng của mình đột nhiên bị Khánh Duy làm cho giật mình Khánh Tường gãi đầu cười nhìn anh trai, bắt giác rời khỏi vòng tay của Minh Hào

Tuy có chút không đành lòng nhưng vì Khánh Duy là anh vợ cho nên Minh Hào sẽ ráng nhẫn nhịn Vì tương lai tươi đẹp sau này, phải chịu uất ức một chút rồi

- Cậu, ngồi dậy để tôi hỏi vài câu Cậu bắt đầu để ý em gái tôi từ khi nào?

- Cách đây ba năm

Nghe tới đây Khánh Tường không kìm được bất ngờ mà phun ngụm nước đang ngậm trong miệng, cô ho khụ khụ vì sặc nước

- Ba năm sao? Chúng ta mới quen hơn một năm thôi mà?

- Nhưng anh đã thích em từ lúc em còn chưa biết đến sự tồn tại của anh

Dừng lại một chút, Khánh Tường bỗng nhớ lại câu nói lúc nãy của Minh Hào, vậy câu nói ban nãy là thật sao? Anh ấy thật sự thích cô lâu như vậy?

- Những điều cậu nói lúc nãy là thật?

Không riêng gì Khánh Tường mà Khánh Duy cũng hết sức kinh ngạc, trên đời lại có một người kiên trì như thế sao?

Lừa bịp! Anh không tin đâu

- Tất cả em nói đều là sự thật, có lần em đã gặp Khánh Tường trong một hiệu sách trên đường X, còn có tấm ảnh là, bằng chứng nữa nè

Nói rồi Minh Hào lấy trong túi ra một chiếc bóp được làm bằng da cá sấu Mã Lai Bên trong có để tấm hình của một cô gái trẻ ngủ gục bên chồng truyện tranh, đôi mắt nhắm nghiền lại, trên người tỏa ra thần sắc khiến người ta an lòng

Cô gái đó là Khánh Tường

Cầm lấy tấm hình của mình trên tay, Khánh Tường có hơi run run Cô gái trong ảnh là cô, nhưng tại sao lúc đó nhìn cô lại bình yên đến lạ?

Khánh Tường nhớ rất rõ, thời điểm Minh Hào chụp tấm hình này cũng chính là lúc tình cảm của cô và Trung Hiếu đang ngày một xấu đi, vì thế nên mới mệt mỏi mà ngủ gục tại nhà sách Nhưng có vẻ như không thấy chút gì mệt mỏi trong tấm hình cả, hoàn toàn bình thường

Không lẽ là do sự yên bình mà Minh Hào mang lại mới có thể khiến cho cô có cảm giác an toàn?

Là thật sao?

Nhìn thấy biểu hiện kì lạ của em gái, Khánh Duy không hỏi thêm gì nữa Anh không phải không biết mối quan hệ giữa Khánh Tường và người yêu cũ, tuy anh có ra ngoài vào khoảng thời gian đó nhưng mọi thông tin và hoạt động của em gái anh đều nắm trong lòng bàn tay, kể cả việc Khánh Tường bỏ nhà ra ngoài sống chung với Trung Hiếu nữa

Mới đầu biết tin Khánh Duy chỉ muốn bay từ nước ngoài về để túm cổ Khánh Tường mang về nhà, thân là con nhà quyền quý mà lại vì một kẻ là con trai của một viên chức nhỏ nhoi mà đã bỏ nhà đi Như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Nhưng suy đi nghĩ lại, Khánh Duy đã không làm như vậy, vì anh biết mình không thể theo sau bảo vệ Khánh Tường mãi được, em gái cần một người đàn ông để bảo vệ và chở che Nếu Trung Hiếu là người tốt thì anh đây sẽ mất nhắm mắt mở cho qua

Ai ngờ hắn ta lại là một thằng khốn! Khánh Duy muốn băm vằm Trung Hiếu cho cá ăn mới hả dạ, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi

Vì chuyện đó bây giờ vẫn còn là bóng ma ám ảnh trong lòng Khánh Tường nên trước giờ Khánh Duy chưa bao giờ đề cập đến

Anh không muốn em gái phải buồn lòng

Khánh Duy ho khan vài cái, sau đó đóng cửa ra ngoài, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở nhẹ

- Quần gia Trang nấu đồ ăn rồi, hai đứa mau xuống ăn cho nóng

Thấy thái độ Khánh Duy đột ngột thay đổi, Minh Hào có chút bất ngờ, nhưng cũng mau chóng gạt đầu cảm ơn Khánh Duy

Đây có được gọi là được anh vợ đồng ý rồi không?

Khánh Duy nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Khánh Tường, khóe môi hơi cong lên để lộ ra nụ cười nhẹ

Bảo bồi! Em không cần phải buồn vì trước đây chọn sai người, em cứ việc chơi đùa thoải mái, cứ việc sai trái đi Chỉ cần chọn đúng một lần là đủ, một lần khác cốt ghi tâm

Thấy Khánh Duy đi rồi, bạn nhỏ Khánh Tường mau chóng chạy tới ôm chầm lấy anh yêu đang ngồi trên giường, tay giờ nắm ảnh trong ví của Minh Hào, miệng chu chu lên hỏi

- Này! Tại sao lại để hình em ở trong bóp da? Người ta đẹp như thế phải đóng khung treo trong nhà mới đúng chứ?

- Vì để hình em trong đây khi nhớ em anh có thể mang ra ngắm, cũng như đem đi khoe với mọi người rằng anh là hoa đã có chủ, một phát diệt trừ hậu

họa sau này

- Xì! Ai thêm động vào đồ của chủ tịch cao ngạo như anh

- Người khác không được, nhưng em thì được Mọi thứ của anh đều thuộc về em

Không nhanh không chậm kéo Khánh Tường áp sát vào người, Minh Hào nhẹ nhàng đặt xuống môi cô một nụ hôn Nụ hôn của kẻ si tình thật khiến người ta say đắm Đôi môi nhỏ nhắn của Khánh Tường bị Minh Hào đùa nghịch tới đỏ ửng lên

Một lúc lâu sau anh mới buông tha cho cô, Minh Hào khẽ liếm môi, khuôn mặt gian xảo chưa từng thấy

Chưa kịp định hình được việc gì vừa xảy ra, Khánh Tường đã bị Minh Hào bế xốc lên rồi đi xuống dưới ăn sáng, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn đã ửng hồng ở hai gò má Nhìn dễ thương cực kì

- Ủa? Còn một người nữa đâu?

Sau khi ngồi vào bàn ăn, Khánh Tường thấy thiếu thiếu một thứ gì đó nên tiện miệng hỏi thăm khiến cho bạn nhỏ ngồi đối diện khó chịu

- Cậu ta đi rồi

Minh Anh bắt bình đâm nát miếng thịt trên đĩa khiến cho nó nát bươm, khuôn mặt điển trai cau có vì giận

- Em lại bắt nạt nó? Bị giận là đáng lắm

- Chị! Em cũng là em của chị, sao chị không bênh em?

Thấy Khánh Tường lúc nào cũng bênh vực cho Saint mà trong lòng Minh Anh dâng lên một chút ghen tỵ

Saint đáng ghét! Cút luôn cho rộng đất

- Em hiền quá nhỉ? Từ trước đến giờ nó luôn phải nhường nhịn em đủ mọi thứ, nó không thiệt thòi sao? Em thử nghĩ xem nếu là người khác thì nó đã cho đi châu ông bà sớm rồi chứ không còn ngồi đây ganh tỵ với nó đâu

Minh Anh (^ ^)\$ Nói cho cùng chị vẫn đứng về Saint chứ gì? Em nghỉ chơi với chị

- Rốt cuộc là nó đi đâu rồi?

Biết là Khánh Tường chỉ quan tâm tới Saint mà thôi, Minh Anh úy khuất chấm chấm nước mắt, khuôn mặt như mất hết sức sống, hai ngón tay chọt chọt vào nhau, buồn bã nói

- Ban nãy cãi nhau lớn lắm, em còn vứt hết đồ đạc của cậu ấy đi nữa Sau đó cậu ta lạnh lùng hỏi phải làm sao thì em mới hết làm loạn, em nói muốn em muốn ăn bánh kem của cửa hàng cuối phố Chắc là đi mua cho em rồi

Bàn tay đang cắt thức ăn của hai anh em nhà họ Hoàng khẽ cứng lại, hai người mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, khóe môi hơi giựt giựt vài cái

Đậu mé, hình như vừa bị thồn cầu lương vào miệng đúng không? Tại sao hôm nay Saint lại dịu dàng thế? Không phải thường ngày đã đá bay Minh Anh ra ngoài rồi sao?

Hmmmm lẹ lắm à ghen

Chỉ có một người duy nhất vẫn chưa hiểu mọi người đang nói chuyện gì? Trên đầu Minh Hào bỗng nhiên xuất hiện một dấu hỏi lớn

Người mà mọi người vừa nhắc tới là ai vậy?

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Địch! Ông là giai tử

Khoảng một tiếng sau, bên ngoài truyền vào tiếng bước chân mạnh mẽ của người đàn ông Thân hình quen thuộc cũng từ từ bước vào Trên tay Saint cầm một hộp bánh kem vị socola thơm phức Chiếc hộp tinh xảo xinh màu hồng thoắt ẩn thoắt hiện trên tay Saint

Lạnh lùng bước vào nhà, Saint đặt chiếc hộp xuống bàn, liếc Minh Anh rồi nói

- Bánh kem cậu muốn ăn đây Ăn rồi còn làm loạn thì đừng trách tôi nặng tay

Bạn nhỏ Minh Anh chề môi nhìn Saint, khuôn mặt hớn hở ban nãy cũng lập tức biến mất

- Tôi không thích socola, tôi thích dâu tây cơ (^ ^)

Đấy biểu hiện của Minh Anh hiện giờ y hệt cái icon bên trên, được người ta cung nên làm phách đây mà Không biết bạn nhỏ này có để ý vài vạch đen đã vô thức xuất hiện trên khuôn mặt của Saint không nhỉ?

Thần sắc của Saint không được tốt cho lắm, gân xanh đã nổi lên luôn rồi kìa Minh Anh thật sự muốn kiểm chuyện cái lộn đây mà Từ trước tới giờ cậu ta cực kì ghét vị dâu, chỉ thích socola mà thôi Thế mà bây giờ đột nhiên lại thích? Muốn chơi tôi à?

- Cậu muốn gây sự đúng không Minh Anh?

- Không có, tôi thật sự thích dâu tây mà, cậu đi mua lại cái khác đi

Minh Anh chọt chọt hai ngón tay vào với nhau, miệng phồng lên như con hamster đang ăn, ngây thơ nhìn Saint

Tôi muốn gây sự đó thì sao? Lâu lâu mới được dịp hành hạ cậu có ngu mới bỏ qua

Saint nhìn khuôn mặt ngây thơ của Minh Anh, khoé môi bỗng nhiên cong lên một chút, nở một nụ cười gian xảo

Được thôi! Muốn chơi thì tôi chiều

Nghĩ thế Saint lấy di động gọi cho A Cừu, lạnh lùng nói vài câu sau đó nhìn Minh Anh cười

- A Cừu! Đi mua bánh kem dâu tây cho tôi, nhớ là phải đi tất cả các tiệm trong khu vực này Mỗi tiệm mua một cái sau đó mang tới Đế Cung, sẽ có người tới đón cậu

Nghe tới đây đột nhiên toàn thân Minh Anh cứng đờ, trên trán đã lấm tấm vài giọt mồ hôi

Cái gì? Cậu ta không nghe lầm chứ? Saint vừa nói gì vậy?

- Minh Anh! Cậu thích ăn vị dâu đúng không? Tôi mua hết, cậu mà không ăn hết thì đừng trách tại sao nước biển lại mặn nhé

Đoàng! Hình như có một con sét lớn và thoáng qua trong đầu Minh Anh

Vừa dứt lời, lập tức Minh Anh ngồi sụp xuống ôm chân Saint, đôi mắt uơu ướn to tròn như mèo con, giọng nói đáng ghét lúc nãy cũng được thay bằng giọng nói nũng nịu

- Saint! Tôi sai rồi Đừng ép tôi phải ăn cái thứ đấy, tôi bị dị ứng với dâu tây huhuhu

- Đã bảo A Cừu đi mua rồi, không thể hoãn lại được

Saint phớt lờ Minh Anh, đi một mạch tới chỗ ghế salong lười biếng ngồi xuống salong xem ti vi, hoàn toàn bỏ lơ Minh Anh

- Cậu nữ lòng nào đối xử với tôi như thế?

- Tại sao không?

Minh Anh uỷ khuất chạy tới ngồi bên cạnh Saint, khuôn mặt đáng thương như bị ai đó bắt nạt, lay lay tay năn nỉ Saint

- Tôi mà bị dị ứng thì cậu lại phải tốn công chăm sóc cho tôi thôi, tốt nhất là hủy đi Tôi vừa khoẻ mà cậu lại không cần tốn nhiều công sức

Không biết Saint đang nghĩ điều gì mà đắm chiều lắm ý, đoạn anh chàng đưa mắt nhìn Minh Anh, đáy mắt toát lên vẻ tinh nghịch

Nhìn thấy ánh mắt này của Saint, đột nhiên toàn thân Minh Anh khẽ rùng mình Saint lại bày trò gì nữa rồi?

- Muốn tôi hủy? Được thôi Nhắm mắt lại

- Làm gì?

- Bảo nhắm thì cứ nhắm lại đi

Như bị thôi miên, Minh Anh đột nhiên nhắm nghiền mắt lại, hoàn toàn nghe theo lời của Saint bảo

Một khoảng thời gian sau, Minh Anh cảm thấy Saint đang hướng người về phía mình và rồi một thứ gì đó mềm mềm ầm ầm đột nhiên áp lên môi anh

Minh Anh hốt hoảng mở mắt ra nhìn thì thấy hình ảnh của Saint đột nhiên hiện rõ trước mặt Cu cậu vội vàng đẩy Saint ra ngoài, miệng hét lớn

- What the fuck? Cậu làm trò khi gì vậy Saint? Tại sao lại hôn tôi

Đáp lại lời nói của Minh Anh là một cái cười nhẹ của Saint, anh chàng còn liếm môi khiêu khích nữa cơ Nhìn muốn đánh cho vài cái

- Cậu còn cười được nữa à? Ông đây là trai thẳng đấy nhé

Minh Anh giận dữ giơ nắm đấm ra trước mặt Saint dọa đánh nhưng vô ích, chỉ bằng một cái kéo nhẹ của Saint là Minh Anh đã mất thăng bằng té nhào vào lòng của anh chàng, trên môi vẫn giữ nụ cười mà mị hút hồn người nhìn Giọng nói lạnh lùng nhưng cũng có phần quyến rũ phảng phất bên tai Minh Anh khiến cho cu cậu không rét mà run

- Chỉ cần tôi thích, thì cho dù có là trai thẳng thì tôi cũng có thể bẻ thành cong

- -----

Các cậu thấy chương này thế nào? Nhớ like + bỏ phiếu và bình luận phía dưới cho Minh biết nha Giờ Minh đang vi vu ở Bình Thuận, lát nữa sẽ rep hết bình luận của mọi người ♥

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Thích em từ lâu rồi

Ở một ngôi nhà nào đó, có một cặp đôi ôm ấp nhau đầy yêu thương Minh Hào nhẹ nhàng hôn lên tóc Khánh Tường, bàn tay cũng vô thức vuốt ve chúng Ánh mắt tràn ngập sự cung chiều không hề dấu giếm

Phải đối mặt với ánh mắt hăm dọa của Khánh Duy cùng với sự đấu tranh tư tưởng kịch liệt với anh vợ thì cuối cùng cũng mang bà xã bình yên về nhà

Hiện giờ hai người đang nằm trong phòng riêng xem phim và ăn bỏng ngô, không gian tràn ngập màu hương phấn đáng yêu

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó quân gia Trịnh từ từ tiến vào, cung kính cúi đầu nói

- Bên ngoài có người muốn gặp tiểu thư ạ

- Trai hay gái?

- Thưa là trai

Nghe quân gia Trịnh nói người muốn gặp Khánh Tường là nam, Minh Hào hơi khó hiểu nhìn bà xã nhỏ Không lẽ Khánh Duy tới đòi người?

- Bảo Bảo, không phải là anh trai của em chứ?

- Không thể nào, giờ này anh ấy đã đi chơi rồi, không thể rảnh rỗi tới đây đâu

- Vậy thì là ai?

Người nào to gan dám tới đây đòi gặp bà xã của anh? Không dễ để gặp đâu nhé

- Cứ cho cậu ta vào đi

Bạn nhỏ Khánh Tường vừa nói vừa bỏ miếng bỏng ngô vào miệng nhai chóp chép, nằm yên trong lòng Minh Hào xem phim Ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ

Minh Hào nhìn quân gia Trịnh gật đầu một cái, ý nói cứ nghe theo lời của cô ấy cho người kia vào đi Dù gì thì đây cũng là nhà của anh, ai dám vào đây cướp người?

Quân gia Trịnh cúi người đi ra, trả lại không gian hường phấn cho hai bạn trẻ Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã và mạnh mẽ

của người đàn ông

Minh Anh vội vã mở cửa phòng ra rồi chạy tới ôm chầm lấy Khánh Tường, ánh mắt ủy khuất rung rung nước mắt

- Chị ơi! Huhu

Khánh Tường đang dựa lưng vào giường để xem phim, bất ngờ vì hành động của Minh Anh mà làm rơi hộp bóng ngô Toàn thân cứng đờ vì bị cậu nhóc ôm chặt

Minh Hào đứng bên ngoài mặt đã đen như đất nôi, rất nhiều đường hắc tuyến nổi trên gương mặt điển trai

Địch mịa! Anh mới xuống bếp lấy dầu tây cho bà xã ăn mà địch đã đánh tới rồi sao? Có lẽ sau này phải thiết lập khóa chống trộm ngoài cửa phòng thôi, kéo bà xã bị trộm mất thì khổ

- Bình tĩnh không được xúc động, có chuyện gì từ từ nói

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Khánh Tường vẫn vỗ về an ủi Minh Anh, trong lòng tràn ngập sự nghi hoặc

Không phải mới nãy còn làm loạn với Saint mà sao bây giờ lại chạy tới đây meo máo như vậy? Không lẽ bị Saint đập cho một trận rồi chạy tới đây mách tội?

Có khả năng lắm à

Được Khánh Tường an ủi, tâm trạng của Minh Anh cũng đỡ hơn một chút, cậu buông Khánh Tường ra sau đó ủy khuất nhìn cô, hai mắt long lanh như thú cưng bị thất sủng

Thấy Minh Anh có chuyện muốn nói với Khánh Tường, Minh Hào biết điều đi ra ngoài trước, nhường lại không gian cho hai chị em

Nhận lấy đĩa dầu tây từ tay Minh Hào, Khánh Tường cầm lấy một quả ăn rồi đưa cho Minh Anh, chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cậu nhóc

- Có gì thì nói đi, bà đây đang hẹn hò với người yêu nên không rảnh đâu

- Em trai của chị không quan trọng bằng người yêu của chị sao?

- Đương nhiên là không rồi:>

Một câu nói xanh rờn như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Minh Anh, khuôn mặt đẹp trai đã nhăn nhó tới đáng thương

Đồ ác độc

- Tuy chúng ta là chị em khác cha khác mẹ nhưng cùng ông nội, không lẽ lại không bằng một người chỉ mới quen?

- Cũng may là cùng ông nội nên mới cho em vào đây, chứ không là đã đóng cửa thả chó tiền khách rồi

Á hự Nghe xong câu nói của Khánh Tường Minh Anh liền ôm ngực đau đớn như vừa bị một nhát dao đâm thẳng vào ngực Cu cậu lặng lẽ chầm chầm nước mắt trong buồn tủi

- Chuyện em muốn nói có liên quan tới Saint

- Thôi khỏi nói! Chị đây biết tổng rồi, hai đứa này gây sự, nó đã cố gắng giải hòa như mày không chịu, được voi đòi tiên làm khó nó, nên nó tức giận đuổi mày ra khỏi nhà rồi chứ gì? Nói cho cùng biết chửi không cho cùng ở nhờ đâu nhé

Không để cho Minh Anh nói hết câu, Khánh Tường đã vội vã cắt ngang câu nói của cậu nhóc Ôi cái lí do xưa giờ rồi, nghe nói mà muốn thuộc lòng

- Chị chỉ nói đúng có năm mươi phần trăm mà thôi, đúng là em đã làm khó dễ cậu ta, nhưng rồi

Nói tới đây Minh Anh dừng lại, anh chàng không biết phải nói với Khánh Tường như thế nào cho đúng Lỡ như biết được sự thật thì chị có ghét bỏ Saint không? Dù gì cũng là người trong gia đình, quen biết nhau đã lâu Cậu nhóc không nỡ nhìn cảnh mỗi người một hướng đi đâu

- Nhưng rồi sao? Chuyện gì đã xảy ra?

Thấy Minh Anh ngập ngừng như vậy trong lòng Khánh Tường bỗng nhiên dâng lên sự tò mò không hề nhẹ Hai đứa này đã xảy ra chuyện gì?

- Hứa với em chị sẽ không ghét bỏ Saint Chị phải thật bình tĩnh trước những gì em sắp nói nhé

- Ồ! Nói đi

Nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của Khánh Tường, Minh Anh hít một hơi thật dài để lấy dũng khí nói mọi chuyện cho Khánh Tường nghe, giọng điệu có hơi

run run một chút

- Saint nói thích em

Không gian chìm vào yên lặng trong vài giây, Khánh Tường đờ người ra tại chỗ, quả dâu tây đang cầm trên tay cũng rơi cái bịch xuống giường

Saint thích Minh Anh?

- Đã hứa với em phải thật bình tĩnh rồi mà

Minh Anh hốt hoảng đổ dành Khánh Tường, đã nói phải giữ bình tĩnh mà sao lại kích động đến đờ người như vậy cơ chứ? Khó quá mà

- Chỉ vậy thôi sao?

- Chứ chị muốn sao nữa?

Mãi một lúc sau Khánh Tường mới có thể bình tâm trở lại, cô nhẹ nhàng lấy thêm một trái dâu tây bỏ vào miệng Minh Anh, khiến cho cậu nhóc hơi bất ngờ, sau đó Khánh Tường mới nhẹ nhàng nói

- Saint đã thích em từ lâu rồi, chỉ là em không để ý tới mà thôi

- -----

Mới nhá nhẹ một chương đàm thoại mà mọi người có vẻ hào hứng quá nhỉ, Minh hiểu cảm giác này mà Minh cũng là hủ các cậu ạ G9 mọi người

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Minh Anh rơi vào bẫy rồi!

Minh Anh chu mỏ nhai chóp chép quả dâu tây như con hamster nhỏ, đôi mắt ngơ ngác khi nghe Khánh Tường nói

- Thích em từ lâu rồi? Sao em không biết nhỉ?

Khánh Tường thở dài một cái, sau đó bắt đầu giải thích cho tên ngốc này hiểu, cô xoa đầu Minh Anh, giọng nói cũng dịu dàng hơn vài phần

- Nếu không phải là thích em thì em nghĩ em còn có thể lãnh lặn ngồi đây nói chuyện với chuy sao?

- Ý chị là sao? --

Khuôn mặt Minh Anh lập tức biến đổi chỉ trong vòng một nốt nhạc, đang ngây thơ con nai tơ mà bây giờ đã híp lại khó chịu, hơi lườm Khánh Tường một cái

Bốp!

Khánh Tường không kiêng nể gì tát một phát vào đầu Minh Anh, dám nhìn cô bằng ánh mắt này sao? Hồn lảo

Minh Anh ôm đầu khóc, gương mặt ủy khuất rung rung như chực chờ rơi ra Ban nãy dịu dàng lắm mà? Sao giờ chị lại ra tay đánh người rồi?

- Nhớ kĩ lại, em thấy tính cách của Saint bình thường như thế nào?

- Cục súc vãi lìn Hồ tí là đòi đánh người, ra tay ác độc y như chị vậy, không chừa cho ai đường sống Dễ dàng nổi cáu với người khác chỉ bằng một hành động nhỏ pla pla pla

Minh Anh vô tư kể xấu Saint, không quên kéo thêm bà chị yêu quái của mình vào trong nữa Không biết Minh Anh có để ý tới người nào đó sắp bùng nổ rồi không hả?

Bốp!

Thêm một cú đánh nữa vào đầu Minh Anh, cậu nhóc ngơ ngác ôm cục u mới nổi trên đầu mà mếu máo Lại đánh người nữa rồi, em nói gì sai sao? Trúng phóc vậy mà còn không vừa lòng à?

- Còn gì nữa không?

Sư tử Khánh Tường ngồi bên cạnh để nổi hắc tuyến đầy trên mặt rồi, đôi môi hơi giứt giứt lên vì giận

- Không nói nữa, nếu không chị đánh em tiếp thì sao?

Hừ Cũng biết điều ấy nhỉ

Nén lửa giận vào lòng, Khánh Tường tiếp tục giải thích mọi chuyện cho tên gốc Minh Anh hiểu, uống một ngụm nước Khánh Tường nói tiếp

- Tính tình Saint cộc cằn thật, nhưng đối với những người quan trọng với nó thì nó sẽ không làm như thế, em thấy nó ở nhà có dám cãi lời chị không? Hay có dám gây lộn với Khánh Duy? Đặc biệt là em, em là đứa chuyện kiếm chuyện chọc phá nó, nó nhẫn nhịn em tới bây giờ không phải vì thích em thì là gì?

- Nhưng tại sao chị lại nghĩ Saint nhẫn nhịn? Chứ không phải là không cãi được nên mới chịu thua sao?

Hamster nhỏ Minh Anh ngồi gặm dâu tây, ánh mắt kiên định nhìn Khánh Tường để phủ nhận ý kiến của cô

- Em nghĩ Saint thêm tranh cãi với em? Sao nó không trực tiếp đánh em một trận rồi đá ra ngoài? Saint không thích nói, nó chỉ thích hành động mà thôi

Nghe câu cuối cùng của Khánh Tường, Minh Anh vô thức nuốt nước bọt cái ực Ừ thì không thích nói, chỉ thích hành động Giống như nụ hôn lúc nãy, quá nhanh quá nguy hiểm

- Nhưng em là trai thẳng, em không thể có tình cảm với một người con trai khác được, em thích mỹ nữ cơ

Không muốn chấp nhận sự thật Saint thích mình, Minh Anh kiên quyết khẳng định giới tính của mình trước mặt Khánh Tường

Đúng! Mình là trai thẳng, trước đây toàn thích mỹ nhân thôi, không thích nam nhân Cảm xúc bây giờ có lẽ là do quá bất ngờ nên mới thế Hoàn toàn không thích nam nhân

Khuôn mặt Minh Anh tươi sáng như đang ở thiên đường, cậu nhóc đã tìm được chân lý rồi, không còn mơ hồ nữa Nhưng không, câu nói tiếp theo của Khánh Tường đã thẳng chân đạp Minh Anh xuống mười tám tầng địa ngục u ám

- Đồ ngốc! Em có biết rằng trên đời này đàn ông thường nghĩ mình thích phụ nữ cho tới khi gặp được người đàn ông của đời mình không? Với cái tính cách đáng ghét của em chỉ có Saint mới chịu được thôi

Tâm hồn mong manh của Minh Anh bị tổn thương rồi đây này, câu nói của Khánh Tường có tính sát thương quá mạnh

- Suy nghĩ cho kĩ đi, Saint thật lòng thích em

Ừ, thật sự rất thích Chỉ cần nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Saint mỗi khi nhìn Minh Anh Khánh Tường hiểu chứ, ánh mắt đó không giống bạn bè hay người thân Đó là ánh mắt dành cho người mình yêu

Saint là một đứa trẻ đáng thương, nếu hôm ấy không được Khánh Tường mang về thì cuộc đời không biết sẽ ra sao nữa Hi vọng ông trời sẽ bù đắp cho cậu nhóc thật nhiều điều tốt đẹp

Thấy Minh Anh đang ngồi thẩn thờ nghĩ điều gì đó, Khánh Tường nhanh tay lấy di động trong túi ra gọi cho một người, khoe môi cong lên tinh nghịch Đầu dây bên kia bắt máy, Khánh Tường nhẹ giọng nói

- Minh Anh đang trốn bên này này, mau qua đón em ấy về

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha các tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đừng hòng thoát khỏi tôi

Toàn thân Minh Anh run lên bần bật vì câu nói vừa rồi của Khánh Tường, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu túa ra như tắm

Đạch mịa! Anh bị gài rồi sao? Khánh Tường và Saint cùng một phe à? Thôi chết rồi

- Chị Chị là đồ xảo trá, biết em qua đây trốn Saint mà còn gọi cho cậu ta là thế nào?

Khánh Tường giả ngây nhìn Minh Anh, khóe môi cong lên vì cười, cô nhẹ nhàng nói

- Sao em biết chị gọi Saint? Còn chưa đề cập tới tên người nhận mà? Không lẽ bây giờ đi đâu làm gì em cũng chỉ nghĩ tới em ấy thôi sao?

Đạch! Lại bị hố rồi

Minh Anh xoay người tìm kiếm chỗ trốn, phát hiện ra cửa sổ không đóng Cậu nhóc đành làm liều nhảy ra khỏi phòng Nhưng đâu có dễ như vậy:>
Khánh Tường đã nhanh tay túm cổ áo Minh Anh lại khiến cho cậu ta té nhào về phía sau

Một cú đập đất mẹ khá là "êm ái", Minh Anh lồm cồm bò dậy xoa xoa móng của mình trong đau đớn

Khiếp! Làm gì mà nặng tay thế không biết

Khánh Tường túm cổ Minh Anh lại, khuôn mặt gian xảo cùng với nụ cười biến thái làm cho Minh Anh khóc không ra nước mắt Giọng nói cũng trở nên kì dị vì cười

- Minh Anh! Tới đây rồi còn muốn chạy sao? Đừng mơ mơ

- Em phản đối, em phản đối Thả em ra mau Chị là chị của em đó

- Vì là chị của em nên mới phải suy nghĩ tới hạnh phúc sau này

Vừa nói Khánh Tường vừa lôi Minh Anh ra cửa cho bạn nhỏ nào đó mang về, còn Minh Anh miệng cứ la oai oái, hai tay ôm chặt chân bàn ăn của nhà Minh Hào không chịu buông

Khánh Tường vỗ trán mệt mỏi, thằng nhóc này sao lại bất chấp hình tượng như thế? Đây là nhà của Minh Hào chứ đâu phải là nhà của cô đâu mà còn làm hành động trẻ con này hả?

Không nhanh không chậm, quần gia Trịnh liền cho người chạy tới phụ giúp Khánh Tường lôi Minh Anh ra ngoài

Cậu chủ và tiểu thư Khánh Tường đang hạnh phúc với nhau mà con người này từ đâu xuất hiện phá rối, mau đi đi để lão đây còn rình trộm xem họ ngọt ngào như thế nào nữa chứ

Nhờ có sự giúp đỡ của mọi người mà hamster Minh Anh phải buông tay trong đau khổ, khóe mắt rung rung nước chỉ chực rơi xuống 〇 ^ 〇

Thật là sai lầm khi tới đây, chẳng khác nào chui đầu vào bẫy cả huhu

Bạn nhỏ Saint đã ngồi chiếm chệ trên chiếc moto chờ người rồi, nhìn thấy Khánh Tường mang hamster khổng lồ ra ngoài mà khóe môi Saint nở nụ cười hiểm hoi

Dám chạy tới đây luôn cơ à? Giỏi lắm

- Đây giao lại cho em, trông chừng cho cẩn thận đừng để chạy mất nữa nghe chưa?

Đã làm việc tốt thì phải làm việc tốt cho trót, Khánh Tường trực tiếp áp giải Minh Anh ngồi lên sau xe, còn nhân lúc Minh Anh đang ngượng ngùng mà lấy tay của cậu ta đặt lên hông của Saint nữa cơ

Khánh Tường đưa tay che miệng cười khúc khích

Chị đây chỉ làm phước tích đức, em trai tuyệt đối không được để bụng nghe chưa?

- CHỊ! CHỊ QUÁ ĐÁNG LẮM LUÔN Á

Thấy Minh Anh la lối om sòm, bạn nhỏ Saint liền quay xuống đối diện với Minh Anh, nhẹ nhàng đặt lên môi một nụ hôn phớt

Sau đó gian xảo nhìn Minh Anh rồi nói

- Không được hôn với chị, ngoan ngoan im lặng

Không gian lập tức chìm vào im lặng, tựa như có thể nghe được tiếng kim rơi nữa cơ

Hamster Minh Anh lập tức im bất không dám nói nữa, khuôn mặt cũng đã đỏ ửng lên vì ngượng

Khánh Tường che mắt quay đi, miệng không quên buông lời chọc ghẹo hai người

- Ôi con mắt bé nhỏ của chị, hai đứa cứ thoải mái nhé, chị đi trước đây

Anh yêu của Khánh Tường đang nơi đâu mau xuất hiện, cô bị cặp đôi này làm cho ghen tỵ lắm rồi nè, phải kiếm Minh Hào an ủi mới được

Nói rồi Khánh Tường chạy tót vào nhà đóng sập cửa lại, nhanh chân nhào vào lòng Minh Hào thoi huhu

Tuy đã có người yêu rồi mà sao nhìn cảnh này vẫn thấy tủi thân vậy nhỉ?:<

Ở bên ngoài, chiếc mô tô vẫn đứng yên tại chỗ, Saint xoay người sang phía sau nhìn Minh Anh, bàn tay rộng lớn khẽ nâng cằm của cậu nhóc lên Giọng nói trầm ấm quyến rũ thì thầm bên tai

- Muốn trốn? Cả đời này cậu đừng hòng thoát khỏi tay tôi

Sao tui viết mà trong lòng ghen tỵ quá trời:< có ai thấu hiểu cảm giác ế lâu năm mà đi viết truyện ngọt nó ngược tâm tới mức nào không huhu(

Nhớ bỏ phiếu và like để xoa dịu tâm hồn mong manh íu đúi này

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Cậu là của tôi [17+]

Vừa dừng xe trước cổng biệt thự, Minh Anh lập tức nhảy xuống xe, ba chân bốn cẳng lao đầu vào nhà trốn, bóng lưng nam tính có hơi run lên vì sợ

Lúc này không nên gặp Saint, tránh mặt lúc nào hay lúc ấy vậy

Với cái ý nghĩ không thể đơn giản hơn của mình, Minh Anh yên tâm chạy lên phòng rồi khóa trái cửa lại, hoàn toàn bước vào thế giới riêng của mình

Thấy Minh Anh hoảng sợ chạy phía trước, Saint không phản ứng dữ dội như chạy tới tóm lấy Minh Anh mà chỉ nhàn nhả đưa chìa khóa xe để người làm mang đi cất xe mà thôi Bước chân nam tính chậm chậm tiến vào nhà

Cúi người lấy trong tủ lạnh ra một chiếc bánh kem socola cỡ lớn, sau đó tiến về phía phòng của Minh Anh Trên khóe môi của anh chàng khẽ cong lên thành hình vòng cung, có vẻ như đang chuẩn bị cho một kế hoạch nào đó

Cốc Cốc Cốc

Tiếng gõ cửa vang lên từng nhịp rõ ràng, bên ngoài truyền đến tiếng nói của gia nhân

- Cậu Saint bảo em mang bánh kem lên cho cậu này

- Tôi không ăn, mang nó vứt đi

Giọng nói của bạn nhỏ nào đó giật dứ vọng từ trong phòng vọng ra, có vẻ như ngay cả bánh kem cũng không thể dỗ ngọt Hamster Minh Anh rồi

Người gia nhân kia thấy vậy liền chuẩn bị quay người rời đi, không muốn ăn thì để người khác ăn, vứt đi uống lăm biết không?

Nhưng chưa kịp bước đi đã bị ánh mắt sắc bén của Saint làm cho hú hồn chim én, người nam hoảng sợ đỏ mề hôi hột

Mấy người này bộ mới gây lộn với nhau hay sao? Cậu Saint có thể tự mình nói mà sao lại nhờ người gia nhân nhỏ bé như mình? Không lẽ muốn thay lời muốn nói nhắn gửi điều gì ư?

Đối mặt với ánh mắt khủng bố của Saint, người nam kia đành uốn lưỡi thiệt déo để dụ dỗ Minh Anh mà thôi

- Nhưng bánh kem này được mua từ cửa tiệm nổi tiếng nhất ở đây, hiện tại bánh rất thơm và kem thì béo ngậy, những viên socola trang trí bên trên cũng rất đẹp Nếu bỏ đi thì uống lăm ạ Cậu Minh Anh có thể chụp vài tấm hình để sống ảo nữa ạ

Bên trong không có động tĩnh gì hết, có vẻ như Minh Anh đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt ở bên trong rồi

Thấy vậy người gia nhân kia tiếp tục lên tiếng dụ dỗ

- Nếu để lâu quá bánh sẽ không được ngon, lớp kem bên trên cũng vậy ạ, còn nếu để tủ lạnh thì lớp kem sẽ cứng lại làm mất sự mềm xốp vốn có của kem ạ Cậu Minh Anh có thể thử một miếng sau đó để cho chúng em cũng được

Saint liếc nhìn cậu thanh niên này mà bất ngờ, cậu ta là người giúp việc hay là thợ làm bánh vậy? Nhưng mà thôi, dù sao Minh Anh mở cửa là quan trọng nhất

- Có Saint ở ngoài đó không?

- Đương nhiên là không rồi, cậu mau mở cửa đi, tay em cầm bánh muốn gãy rồi đây

Nhìn qua khuôn mặt đờ đờ sát khí của Saint mà gia nhân khẽ nuốt nước bọt cái ực

Cậu Minh Anh à! Tha lỗi cho em vì đã lừa cậu nhé, em cũng vì muốn bảo toàn tính mạng mà thôi

Cạch

Minh Anh dễ dàng bị dụ dỗ ra ngoài thật, mới đây còn kiên quyết mà bây giờ đã vì bánh kem mà không màng tới sự an nguy của mình nữa rồi

Chỉ cần cánh cửa mở hé ra một chút thôi là Saint đã nhanh chóng đẩy cửa ra rồi hiên ngang bước vào như một vị thần, sau đó lập tức khóa trái cửa lại không để cho Minh Anh trở tay, nhẹ nhàng khóa người cậu nhóc vào người mình

- Tha tội ra mau, thằng nhóc kia dám cấu kết với Saint để phản bội Uông công ông đây đối xử tốt với em

Nghe lời la mắng của Minh Anh, người nam kia chỉ biết lấy khăn tay chấm chấm nước mắt rồi vẫy tay chúc Minh Anh may mắn, khuôn mặt không biết đang khóc hay là đang cười nữa

Thứ lỗi cho em, em cũng vì bảo toàn mạng sống nên mới bán rẻ cậu, cậu Minh Anh đừng trách tội nghiệp em lắm

- Bây giờ còn muốn trốn nữa không?

Thân hình vạm vỡ của Saint nhẹ nhàng đè lên người Minh Anh, khiến cho cậu nhóc bất giác đỏ mặt lên vì ngượng Cái tư thế quái quỷ gì thế này?

- Cút xuống khỏi người tôi mau Saint!

- Nằm dưới không được lên tiếng

Dứt lời Saint liền cúi người xuống cắn lấy đôi môi đang léo nhéo của Minh Anh Môi chạm môi, cảm giác giống như có một luồng điện vừa xẹt qua người vậy, toàn thân cả hai khẽ run lên Cảm nhận vị ngọt cùng với sự mềm mại của đôi môi Saint tham lam cắn mút rồi mạnh mẽ cạy miệng của Minh Anh ra, tiến thẳng vào trong khoang miệng thích thú đùa giỡn với chiếc lưỡi nhỏ xinh của Minh Anh

Không gian bất ngờ tràn ngập mùi ám muội không dứt

- Ừm Ừm

Minh Anh bất lực không làm được gì, chỉ có thể nằm yên mà phát ra âm thanh ái muội kia, nhưng cậu nhóc có biết rằng thứ âm thanh mờ ám phát ra từ miệng của mình giống như một thứ thuốc kích thích Saint hay không?

Hôn môi chán rồi, Saint liền hôn sang vài bộ phận khác, đầu tiên là hôn cổ, sau đó trượt xuống phía dưới, lần theo dấu những nụ hôn cơ thể Minh Anh không kiềm chế được mà cong lên

- Nhột Nhột quá

- Hửm? Thích rồi sao?

- Đéo! Thích cái quần què, buông ông đây ra!

Tuy bị những nụ hôn của Saint làm cho đầu óc mụ mị Nhưng thanh niên cứng Minh Anh vẫn đủ tỉnh táo để mắng người khác đó nha Bên ngoài thì mạnh mẽ như thế thôi chứ đã ở dưới thân Saint thì đừng hòng bình yên

- Vẫn còn mạnh mẽ?

- A! Dừng lại ngay Saint! Bỏ tay ra

Trên môi xuất hiện nụ cười gian xảo, bàn tay hư của Saint lập tức chui vào áo thun của Minh Anh mà sờ mó, ngón tay của Saint lạnh lạnh, đụng tới đâu là chỗ đó liền khiến Minh Anh tê dại Cái miệng nhỏ xinh của Minh Anh không kiềm được mà phát ra tiếng rên mờ ám

Chơi chán ở phía trên rồi, bàn tay hư của Saint lại lần mò xuống phía dưới, khẽ chạm vào thứ cứng rắn nằm giữa hai chân của Minh Anh, nhẹ nhàng vuốt ve nó

- Còn dám mắng tôi nữa không?

- Không! Tuyệt đối không dám nữa, cậu bỏ tay ra đi

Minh Anh mếu máo như sắp khóc tới nơi rồi, hai tay bị Saint giữ ở trên đầu không thể phản kháng được, toàn thân thì nóng lên vì bị cậu ta hôn nữa chứ Còn bên dưới thì bị Saint vuốt ve sắp cứng lên luôn rồi

Thiệt là tra tấn khủng khiếp quá đi

- Nhưng bây giờ thì trễ rồi Tôi không chấp nhận câu nói đó nữa

Nói rồi lập tức cúi xuống hôn môi Minh Anh, sau đó cái thứ đáng sợ trong người Saint cũng đã cương lên rồi, anh chàng nhìn xuống dưới rồi cười với Minh Anh, một nụ cười cực kì biến thái

- Phía dưới của tôi không ổn, nhờ cậu chăm sóc nó vậy

Sau đó, bên trong căn phòng ngập tràn tiếng rên ái muội của chàng trai, những âm thanh mập mờ phát ra đủ để khiến người khác đỏ mặt vì ngượng

- -----

Không biết các cậu sao chứ Minh viết chương này mà máu mũi muốn xịt ra luôn rồi ><

Bắt mọi người ăn chay 129 chương thì trong lòng cũng thấy tội lỗi vì 〇 ^ 〇

Cơ mà đây là lần đầu Minh viết H và viết đậm< có sai sót gì mong các cậu thông cảm, nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Gọi tôi là lão công

Sau ngày mây mưa hôm qua, Minh Anh mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, tới lúc tỉnh dậy thì vùng eo đột nhiên truyền tới cơn đau đớn phía dưới cũng vậy

Chết tiệt! Sao lại đau thế này?

Minh Anh khó khăn xoay người sang một bên, liền đụng trúng một thứ gì đó cứng cứng Cậu nhóc vẫn ngây ngô không hiểu chuyện gì, bàn tay tự nhiên vịn vào vuốt ve cái thứ hình trụ đó Trong đầu thoáng qua một suy nghĩ hơi lạ

Cái thứ gì đây? Sao lúc đầu mềm mềm mà bây giờ lại căng cứng lại rồi? Lạ quá nhỉ?

- Mới sáng sớm mà đã muốn rồi sao?

Giọng nói lạnh lùng pha chút dịu dàng của Saint thì thầm bên tai Minh Anh, nhẹ nhàng cúi xuống cắn nhẹ vào phần tai mỏng của cậu nhóc

Đạch! Quên mất là còn một con sói đang nằm bên cạnh, cơ thể Minh Anh đột nhiên run nhẹ lên vì sợ Giọng nói có chút e dè

- Này này! Không chơi nữa đâu, đau lắm rồi nha

Minh Anh trưng ra bộ dạng ủy khuất, hai tay chọt chọt vào nhau làm nũng, cậu nhóc vẫn chưa ý thức được mình đang nằm trong lòng Saint thì phải Khuôn mặt có chút gì đó đáng yêu

Saint chỉ cười, giọng cười khàn khàn quyến rũ mê hoặc người khác, anh chàng nhẹ nhàng cúi người xuống, đặt lên mái tóc bù xù của Minh Anh một nụ hôn, sau đó ôm chặt cậu nhóc vào lòng, nhẹ nhàng nói

- Được rồi! Lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn với cậu

- Lần sau? Còn lần sau nữa sao?

Gương mặt Minh Anh cứng đờ sau khi nghe phát ngôn gây sốc của bạn nhỏ Saint, còn người kia thì vô tư trêu chọc cậu nhóc

- Tại sao lại không? Hôm qua cậu ăn tôi sạch sẽ mà bây giờ lại không muốn chịu trách nhiệm?

Vừa dứt lời, đột nhiên vùng bụng của Saint truyền đến một cơn đau nhẹ Bạn nhỏ nào đó không hài lòng với câu nói vừa rồi liền thẳng tay huých một cái

vào bụng của Saint Tuy biết là cú huých đó chỉ đủ gây ngứa cho Saint nhưng Minh Anh vẫn làm để bày tỏ sự tức giận của mình,

- Cái tên vô sỉ này, hôm qua là ai hành ông đây cả đêm không cho ngủ? Ai là người nằm trên? Ai là người cướp mất đời trai của ông? Vậy mà bây giờ còn bắt ông đây chịu trách nhiệm Ông đây đánh chết cậu

Saint ngoan ngoãn nằm im để bạn nhỏ kia chút giận, Minh Anh chơi chán rồi thôi, sức của cậu ấy không đủ để khiến Saint phải đau cho nên cứ để Minh Anh đánh chán rồi nghỉ

Minh Anh là người mau chán cho nên đánh không được lâu liền thu tay về, nhưng trên mặt vẫn không dấu được vẻ tức giận vì bị vu oan giá họa

Saint không nhanh không chậm xoay người không chế Minh Anh, trực tiếp đặt cậu ta dưới thân mình, nụ cười xảo trá của đêm qua đột nhiên xuất hiện trên bờ môi mỏng

- Được rồi! Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu,

Minh Anh "" Hừ không thèm

- Tôi đói rồi! Mau cút xuống khỏi người ông đây mau

- Nếu tôi nói không thì sao?

- Cái tên này

Minh Anh vội vàng tìm đường thoát khỏi tay Saint, nhưng vô ích Cậu vốn dĩ không phải là đối thủ của Saint

- Tôi cũng đói, nhưng thứ tôi muốn ăn là cậu

- Ăn cả đêm chưa no hay sao? Cậu là cái thứ quái quỷ gì vậy?

Saint không trả lời, bàn tay hư hỏng trực tiếp lần mò xuống phía dưới, chạm vào thứ gì đó mềm mềm ẩm ẩm của Minh Anh, mạnh mẽ cúi xuống cắn mút đôi môi mỏng của Minh Anh, thích thú trêu đùa đầu lưỡi ướt át của cậu nhóc

- Tôi vẫn còn đau lắm, tha cho tôi lần này đi mà 〇 ^ 〇

Tương tượng đến khung cảnh đêm qua, Minh Anh nhăn nhó khóc không ra nước mắt Vùng dưới và vùng eo thật sự đau lắm rồi, còn làm nữa thì cậu sẽ không chịu nổi đâu huhu

- Muốn tôi tha? Được thôi Gọi một tiếng lão công đi

- Cái gì?

- Gọi một tiếng lão công

Saint kiên trì lặp lại câu nói một lần nữa, bàn tay hư hỏng vẫn chăm chỉ vuốt ve cái thứ hình trụ cho nó căng cứng, đôi mắt mang ý cười nhìn chàng trai ủy mị dưới thân mình

Để bảo toàn thân thể vàng ngọc của mình, Minh Anh bèn lấy hết sức can đảm để nói Giọng nói quyến rũ kết hợp với khuôn mặt gọi tình thật sự khiến Saint muốn rút lại lời nó tha cho cậu ta

- Lão Lão công

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Em chỉ có thể để anh nắm

Khác hẳn với không gian ẩm muội của nhà hàng xóm, bên nhà của Minh Hào có vẻ hương phấn ngọt ngào hơn thì phải

Minh Hào ngồi gác chân hình chữ ngũ, miệng nhắm nháp ly cà phê thơm lừng, khuôn mặt không dấu nổi vẻ yêu chiều khi nhìn người con gái trước mặt đang bận rộn đi qua đi lại, trên tay cầm kha khá trang phục

- Em mặc như thế có đẹp không?

- Đẹp!

- Minh Hào, anh nhận xét công tâm một chút đi, nãy giờ thay đổi hơn mười bộ rồi mà ăn vẫn kêu đẹp

Khánh Tường khó nhọc chui ra khỏi núi quần áo của mình, thay đi thay lại quá trời đồ mà vẫn không tìm được bộ đồ ưng ý một thật chứ

Thiết nghĩ nên đi mua đồ mới là được rồi

- Đối với anh em mặc gì cũng đẹp

Ừ! Không mặc gì càng đẹp hơn

Một tia mờ ám thoáng qua suy nghĩ của Minh Hào, anh chàng khẽ cười rồi nâng ly cà phê lên uống một ngụm, gương mặt toát ra phong thái như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật vậy

- Xong rồi! Em sẽ mặc bộ này, nhất định không đổi nữa đâu

Khánh Tường vui vẻ xoay một vòng cho Minh Hào xem, trên môi nở nụ cười thích thú, khóe mắt cũng cong lên vì cười Bộ đồ cô đang mặc là một chiếc đầm body thun màu đỏ, bên dưới còn xẻ tà thêm một chút để lộ ra đôi chân thon dài trắng không tỳ vết, màu đỏ chủ đạo không những làm tôn lên nước da trắng bóc như bông bưởi mà còn tạo ra cảm giác đơn giản nhưng sang trọng nữa

Chiếc đầm này ôm sát vào cơ thể của Khánh Tường, để lộ ra ba vòng chuẩn không cần chỉnh, không thừa không thiếu một chút nào cả

Không biết Khánh Tường có để ý tới anh bạn trai của mình đã ngẩn người ra vì bị cô hút hồn rồi không?

Ánh mắt tinh nghịch của Minh Hào nhìn chăm chăm vào Khánh Tường, từ gương mặt xinh đẹp xuống vùng đồi núi chập chùng sau đó xuống cả mông nữa cơ Tất cả đều hoàn hảo không sai một chút nào

- Anh thấy sao nào?

- Vợ anh mặc gì cũng đẹp cả, nhưng mà hôm nay em lựa đồ để làm gì vậy?

Nhắc mới nhớ, bà xã lựa đồ đi đâu vậy nhỉ? Khánh Tường đã lựa đồ hơn hai tiếng đồ hồ rồi đấy? Ban đầu Minh Hào rất thắc mắc vì sao hôm nay Khánh Tường dậy sớm hơn mọi ngày, hóa ra là để thử đồ

- Em có hẹn với một người bạn nên phải ra ngoài

Câu nói vô hại của Khánh Tường lập tức dập tắt nụ cười trên môi Minh Hào, khóe môi của anh cứng đờ lại rồi giật giật vài cái, khuôn mặt cũng đã bắt đầu nhăn nhó rồi

Ra ngoài? Có hẹn? Mặc đồ như thế này?

- Tuyệt đối không được!

Mặc ở nhà cho anh ngắm thì được, còn mặc ra ngoài thì không Bộ Khánh Tường muốn mang về thêm cho anh mấy tên tình địch nữa hay sao?

ĐỪNG CÓ MƠ

- Tại sao lại không? Vừa nãy anh còn khen em mặc đẹp cơ mà

Bạn nhỏ nào đó không hài lòng cũng đã nhảy dựng lên phản đối, Minh Hào bị đa nhân cách à? Ban nãy còn đồng ý mà bây giờ lại phản đối kịch liệt là sao?

- Quá hở, không cho em mặc ra ngoài

- Hở cái đầu nhà ăn, kín cổ như vậy mà còn không chịu

- Dưới chân không kín

- Ừ thì

Tên xấu tính, hở có tí xiu thôi mà

- Anh nói không mặc là không mặc

- Em muốn biết lý do

Khánh Tường phụng phịu đứng thẳng lên nói chuyện với Minh Hào, nếu không biết lý do thì đừng hòng cô thay ra

Minh Hào đương nhiên biết ý nghĩ trong đầu Khánh Tường, cô nhóc này hôm nay thật cứng đầu, được rồi anh sẽ dạy dỗ cho cô một bài học vậy

Minh Hào nhẹ nhàng bước tới ôm chặt lấy Khánh Tường từ phía sau, nhẹ nhàng đặt đầu vào hõm cổ sâu hun hút tham lam hít mùi hương dễ chịu trên người của bà xã nhỏ, anh nhẹ giọng nói

- Anh không thích em mặc như thế này ra đường cho người khác ngắm, em chỉ có thể để cho anh ngắm mà thôi

Nói rồi đưa tay kéo khóa áo sau lưng Khánh Tường, chiếc váy vô thức bị tuột xuống khỏi người cô, để lộ ra tấm lưng ngọc ngà của người thiếu nữ

May mắn sao Khánh Tường đã nhanh chóng lấy tay ngăn lại để chiếc đầm không tuột xuống, gương mặt cô bất giác đỏ ửng lên như quả gấc, sau đó mạnh mẽ la mắng bạn trai

- Minh Hào! Anh là đồ biến thái

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Đi tắm nước lạnh

Mặc cho lòi la mắng của Khánh Tường, bàn tay không yên phận của Minh Hào từ từ vuốt ve bờ vai mảnh khảnh của cô, làn da sáng mịn như đang muốn mời gọi Minh Hào thì phải Anh chàng khẽ cười, sau đó cúi xuống cắn lên vùng xương quai xanh quyến rũ của Khánh Tường khiến cho cô không tự chủ được mà rên nhẹ

- A!

- Anh đói!

Không nhanh không chậm, Minh Hào xoay người Khánh Tường lại, đặt cô ngồi trên đùi của mình, cầm lấy bàn tay thon dài của cô mà đặt vào con quái vật trong quần của mình, sau đó nhướn người hôn lên môi cô

- Đói thì bảo đầu bếp nấu cho ăn

- Nhưng anh muốn ăn em, bà xã

Hai từ bà xã lần đầu tiên thốt ra từ miệng của Minh Hào khiến cho Khánh Tường bất ngờ, hai mắt mở to ra như không tin vào tai mình Cô có thể nhìn thấy được khuôn mặt của Minh Hào ở cự ly gần, ngũ quan tương xứng, nước da hơi rạm nắng một chút, toát ra vẻ khỏe mạnh và khấn khỏi

Thần thái này thật khiến nhiều người mê đắm

Như bị thứ gì đó mê hoặc, bàn tay Khánh Tường vô thức vuốt ve cái thứ cộm cộm trong quần của Minh Hào, đầu óc dường như quay cuồng trong nụ hôn ướt át của Minh Hào, anh chàng mạnh mẽ cạy miệng của cô ra, thích thú đùa giỡn cái lưỡi nhỏ nhắn của Khánh Tường, tham lam mút lấy vị ngọt ngọt cũng như đang khuấy động khoang miệng của cô

Đang vuốt ve bờ mông căng tròn của Khánh Tường, bàn tay hư của Minh Hào không kiên nhẫn gì mà từ từ lần mò lên phía trên, chui tọt vào lớp áo mỏng của cô mà xoa nắn cặp đảo tiên mềm mại Bàn tay của Minh Hào rất lạnh, vừa đụng chạm vào đó đã khiến cho cơ thể Khánh Tường run lên nhẹ

- Anh Dừng lại đi, em còn cuộc hẹn nữa

Khánh Tường yếu ớt nói, âm thanh ní non bên tai khiến cho Minh Hào không kiềm lòng được nữa, anh chàng lập tức đứng dậy bế bổng Khánh Tường về phía giường ngủ, hoàn toàn không cho cô năng phản kháng dù là một chút

- Có người nào quan trọng hơn anh sao?

Mạnh mẽ đè Khánh Tường xuống dưới thân, Minh Hào chuẩn bị cởi chiếc đầm vướng víu ra khỏi người Khánh Tường để thực hiện nhiệm vụ cao cả thì cô nàng đã nhanh tay chặn lại, khuôn mặt có hơi bất mãn nhìn anh

- Quan trọng chứ, em đi gặp người yêu của Khánh Duy ấy, đã hẹn người ta rồi không được hủy đâu

- Khánh Duy có người yêu rồi sao?

Bị gương mặt của bà xã làm cho phân tâm, Minh Hào liền bị cuốn vào câu chuyện của cô mà quên mất mình đang làm gì, ừ thì việc của anh vợ cũng nên biết nhiều một chút vậy

Nhân cơ hội Minh Hào sơ hở, Khánh Tường liền nhanh tay vén áo đầm xuống để che đi thứ cần che, khuôn mặt kiều mị nhìn Minh Hào cười cười, sau đó nhướn người lên hôn lên môi Minh Hào coi như là quà đền bù, thân hình nhỏ nhắn len lỏi qua khe hở thoát ra khỏi vòng tay của Minh Hào, cô nhẹ nhàng nói

- Đúng rồi! Bởi vậy em phải đi ngay bây giờ

- Bởi thường tổn thất tinh thần cho anh chỉ bằng một cái hôn? Không đủ, không cho em đi

Minh Hào đen mặt nhìn Khánh Tường, ý muốn nói một cái hôn còn chưa đủ, em đi rồi anh biết làm sao với cái thứ kia đây? Phóng hỏa thì phải biết hạ hỏa chứ

Minh Hào không hài lòng kéo tay Khánh Tường té nhào vào người anh, đôi tay không an phận lần mò vào trong lớp áo mỏng xoa nắn thứ gì đó mềm mềm của cô

Cảm thấy không thể đàm phán nhẹ nhàng với Minh Hào được rồi, Khánh Tường xoay người đè Minh Hào té xuống giường, ban nãy anh đè cô thì bây giờ tới lượt cô phải nằm trên, sau đó hình như vô thức ngồi lên cái thứ hình trụ cứng cứng của Minh Hào nữa chứ

Thôi chết rồi! Không mau là bị ăn thịt thật đấy

Người con gái kiều mị uyển chuyển di chuyển người qua lại, giống như đang khiêu khích sự kiềm chế của Minh Hào thì phải, sau đó nhẹ nhàng nằm đè lên người anh, giọng nói ní non quyến rũ của Khánh Tường thì thấm bên tai Minh Hào

- Ông xã, lần sau sẽ bù cho anh sau nhé

Nhân cơ hội Minh Hào vẫn còn ngẩn người vì câu nói vừa rồi của Khánh Tường, đặc biệt là từ "ông xã" phát ra từ cái miệng nhỏ xinh của cô thật sự khiến cho Minh Hào hoang mang

Ông xã? Khánh Tường chịu gọi rồi sao? Giọng nói thật quyến rũ quá đi mất

Đến khi định hình lại chuyện gì đang xảy ra thì Khánh Tường đã cao chạy xa bay mất tiêu rồi, chỉ còn một mình Minh Hào ngồi bơ vơ giữa căn phòng rộng lớn, cúi người nhìn cái thứ đã cương cứng lên trong quần mà không có ai để đập tắt, Minh Hào chỉ biết cười rồi đứng dậy đi về phía phòng tắm

Ôi con mồi tới miệng rồi lại để chạy thoát, bây giờ phải đi tắm nước lạnh để giải quyết Cơ mà đền bù bằng một tiếng "ông xã" cũng không tồi

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Anh đẹp trai của Khánh Tường

Ngồi trên chiếc lamborghini Khánh Tường ôm ngực thở phào nhẹ nhõm, nếu không nhờ có cuộc hẹn của bạn gái Khánh Duy thì có lẽ hôm nay cô đã bị Minh Hào ăn thịt mất rồi

Nguy hiểm thật chứ

Dùng tay xoa xoa phần da phía trên ngực của mình, ánh mắt Khánh Tường đột nhiên đắm chiều một cách kì lạ Chỉ một chút nữa thôi là bị bại lộ thân phận rồi, trên người của cô có một hình xăm đặc trưng của Hắc Đế, nếu là người bình thường thì không sao, nhưng Minh Hào là người của Salomon Một khi để anh ấy biết được thì mọi chuyện sẽ bắt đầu tồi tệ đi

Trầm ngâm người một lúc, Khánh Tường đặt tay lên vô lăng rồi xoay một vòng, chiếc xe sang trọng cũng từ từ lăn bánh chạy đi

Chiếc lamborghini như con mãnh thú lao vun vút trên đường cao tốc, luồn lách qua khe hở của những chiếc xe khác rồi hiện ngang như vị chủ nhân, nhanh chóng chạy tới điểm hẹn

Ngồi ở một quán cà phê trong trung tâm thương mại, Khánh Tường lấy di động ra gọi cho ai đó để điều tra tình hình

- Mọi chuyện thế nào rồi?

Đầu dây bên kia nhàn nhạt trả lời, Saint ngửa cổ uống một ngụm nước rồi nói

- Quán bar vẫn duy trì đủ doanh thu mà chị đặt ra mỗi đêm, số lượng khách hàng lui tới ngày một đông nhưng mà

Dừng lại một chút, Saint hít một hơi dài rồi nói tiếp

- Có vẻ như bên Salomon đang có âm mưu chiếm địa bàn làm ăn của chúng ta

- Em có chắc không? Khánh Duy với Minh Hào có vẻ thân thiết với nhau mà

- Bên ngoài là thế, nhưng tâm địa bên trong thế nào làm sao biết được Vì lợi ích ngay cả bán linh hồn cho quỷ dữ người ta cũng có thể làm được cơ mà

Cuộc nói chuyện kéo dài khoảng ba mươi phút thì ngưng lại, Khánh Tường thần thờ nhìn khung cảnh bên ngoài qua lớp kính mỏng của cửa hàng Đưa mắt nhìn dòng người tấp nập qua lại sau đó thở dài một cái

Nhìn họ thanh thản với cuộc sống này quá nhỉ? Không giống như cô và những người khác lúc nào cũng phải đấu tranh từ chút một để giành quyền lợi

Nhưng không sao, Khánh Tường thích sự mạo hiểm và khó khăn Từ nhỏ cô đã không còn khái niệm muốn làm công chúa như những bé gái khác, tuy ở nhà cô thật sự là một cô công chúa trong vòng tay yêu thương của ba mẹ và anh trai Cái cô muốn là làm nữ hoàng

Uy nghi quyền lực trên vạn người

Nhưng mà, sao lâu quá rồi mà không thấy bạn gái của Khánh Duy đâu nhỉ?

Chờ hoài chờ mãi mà không thấy người, Khánh Tường đứng dậy tính rời đi, trong lòng không mấy thoải mái

Không đi được thì nói một tiếng, hà có gì mà bắt cô chờ lâu như thế? Mất biết bao nhiêu là thời gian quý báu

Không biết vừa đi vừa nghĩ tới điều gì mà Khánh Tường va phải một người, vì lực đẩy quá mạnh khiến cho cô mất thăng bằng ngã người về phía sau, túi xách cùng với mắt kính cũng rơi vãi lung tung dưới sàn

Nhăn nhó ôm hông đau đốn đứng dậy, xui gì mà xui thế không biết Đã bị cho leo cây rồi mà còn bị người ta xô ngã nữa chứ, sao mà bức bối quá vậy nè

- Không có mắt hay sao? Còn không biết xin lỗi người khác

Chưa kịp nói gì thì người kia đã lên tiếng chửi Khánh Tường, còn không quên la toáng lên để gây chú ý với mọi người nữa

- Không có mắt đừng trúng tôi rồi giờ còn không có não để phân biệt đúng sai sao?

Hừ! Khánh Tường không còn hiền như hồi trước nữa đâu nhé, gây sự với cô là cô chơi cho tới à

Người lên tiếng đầu tiên là một người phụ nữ mập mạp mặc váy ngắn, nhìn thấy cơ thể hoàn mỹ cùng với nhan sắc mỹ miều của Khánh Tường đã làm cho ả ta có chút ghen tỵ Ồ ta lớn tiếng

- Con nhãi này gan nhỉ, mày biết tao là ai không mà dám hỗn láo? Tao có thể bóp chết mày trong tay đó

Ả ta khinh rẻ nhìn Khánh Tường, đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng trên người lại mặc trang phục mua ngoài chợ thì cũng là loại không có tiền thôi, mà nếu không có tiền thì chỉ có thể bị ả ta sỉ nhục mua vui thôi

- Muốn bóp chết tôi? Ông cố tổ nhà cô có chui từ dưới đất lên cũng không có khả năng

Nhếch mép cười khẩy với người phụ nữ đang diễu võ dương oai trước mặt mình, để tôi coi cô có thể làm được gì Một người giàu có mà lại có thái độ coi trời bằng vung thì thật sự chính là nổi nhục của những người thuộc tầng lớp thượng lưu

Thật xấu hổ

- Mày mày

Xấu hổ vì bị người khác làm cho cứng họng, người phụ nữ mập mạp kia liền giơ đôi bàn tay đầy đặn có cơ bọc mỡ của mình lên định giáng một bạt tai vào khuôn mặt xinh đẹp của Khánh Tường

Thấy thế Khánh Tường khẽ thở dài, sao mấy người phụ nữ cứ không cãi được liền dùng vũ lực bằng tay vậy nhỉ? Trò này xưa lắm rồi, có trò gì mới không vậy? Cô thật sự rất chán nản

Nói thế nhưng Khánh Tường vẫn đứng im và không hề có ý định tránh né, chờ bàn tay ấy sắp chạm tới rồi phản kháng cũng không trễ, để cô ta ung dung một xíu vậy

Nhưng mà mọi thứ không như những gì Khánh Tường dự đoán Khi bàn tay ấy sắp chạm tới da thịt của cô thì từ ở đâu xuất hiện một bàn tay nhanh chóng kéo cô ngã vào lòng, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, dùng vai của mình đỡ lấy cái tát vừa rồi

Nằm gọn trong lồng ngực của người thanh niên, tham lam hít hà mùi hương thơm dịu vốn có, tâm trạng Khánh Tường đột nhiên thấy hưng phấn một chút

Người thanh niên kia ôn nhu ôm người con gái nhỏ nhắn trong lòng, ánh mắt sắc bén như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện, anh ta nhàn nhạt nói vài câu nhưng cũng đủ làm sát thương người con gái kia

- Chó ngoan ra đường không cắn người bừa bãi

- -----

Mọi người đoán thử xem người này là ai ahahaha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Quỳ xuống xin lỗi

- Anh nói ai là chó hả?

Con giận vì bị Khánh Tường xem thường chưa nguôi mà bây giờ lại bị một người con trai chạy tới sỉ vả thêm nữa, trong lòng ả ta cảm thấy rất bức tức

- Ngay cả lỗi tai cũng không mang ra đường luôn sao? Tôi thật có lỗi khi xúc phạm người khuyết tật Xin lỗi cô nhé

Thiên Di nhếch mép cười khinh, nếu không phải đang trong trang phục của nam nhân thì bây giờ cô không có đứng đây đôi co với ả đàn bà này đâu

Nghĩ mình là ai mà dám ăn hiếp cục cưng của cô ở đây chứ?

- Anh là một người con trai mà có thể nói những lời xúc phạm phụ nữ như vậy sao? Không đáng làm đàn ông chút nào

Có vẻ như trình độ giả trai của Di đã đạt tới mức thượng thừa rồi nên cô ta không hề nhận ra đây là một người phụ nữ chính hiệu thì phải

Ban đầu khi Thiên Di xuất hiện thì ả ta đã có chút gì đó rung động trước vẻ mặt điển trai cùng với thân hình thư sinh mảnh mai của cô, nhưng mà người đẹp lại buông lời xúc phạm phụ nữ thì thật mất hình tượng quá đi

- Không đáng làm đàn ông? Vậy tôi mặc váy cho cô xem nhé, chỉ cần cô chịu được hai cái tát của tôi tôi sẽ mặc đồ công chúa

- Anh Anh

- Sao?

Mang trong mình bản chất là một người phụ nữ xinh đẹp cao sang nhưng lại toát ra phong thái cuốn hút của một bad boy khiến bao nhiêu trái tim phải thổn thức khi thấy nụ cười ma mị của Thiên Di Tất nhiên là bao gồm cả cô ta

Bạn nhỏ Khánh Tường vẫn đang úp mặt vào lòng của Thiên Di nên không biết được sắc mặt của con ả kia đã biến đổi nhiều như thế nào đâu Từ giận dữ - mơ màng - và cuối cùng là xấu hổ Xấu hổ vì luôn bị người đối diện làm cho cứng họng trước mặt mọi người Còn mơ màng? Nghĩa là đang bị choáng váng trước thân thái bad boy cuốn hút của Thiên Di

Chỉ cần nghe giọng nói thôi là Khánh Tường đã biết được người đang ôm mình là ai rồi, còn ai xa lạ hơn Di nữa? Nhưng không hiểu sao Di lại có mặt ở đây, không phải đang đi du lịch ở nước ngoài tới tuần sau mới về sao

Mà thôi kệ đi, không nghĩ nhiều nữa Khánh Tường nhanh nhẩu dụi dụi đầu vào lòng Thiên Di nũng nịu, vì chiều cao của Minh Hào và Di cũng sắp si bằng nhau nên cô chỉ có thể đứng tới ngực của Di mà thôi, dụi dụi trũng phải thứ gì đó mềm mềm thích ghê Ahaha

- Tôi không muốn đôi co với anh, người con gái kia làm tôi ngã, còn làm hư luôn chiếc mắt kính hiệu của tôi nữa, anh giải quyết làm sao

Cố gắng không để bị mê muội bởi sắc đẹp, ả ta vẫn ngoan cố muốn làm khó Khánh Tường cho bằng được

Ngẫm nghĩ một lúc Thiên Di bỗng cúi xuống nhìn người con gái trong lòng mình, nhẹ giọng hỏi

- Thế mảnh vỡ của kính có làm em bị thương hay không?

Một câu nói khiến cho không khí tranh cãi đang căng như dây đàn bỗng nhiên trùng xuống. Bây giờ là lúc nào rồi mà còn ngọt ngào quan tâm nhau nữa hả?

Người đi đường xung quanh dừng lại để coi trò vui cũng bất ngờ ngã ngửa người về phía sau, chàng trai này cũng chiều người yêu vừa thôi chứ, tính để cho đám này ăn cầu lương à?

- Không sao, nhưng cái kính cô ta nói là của em, cô ta làm vỡ rồi Nó là số lượng có hạn của hãng Sunny Em rất thích nó

Ủy khuất chui ra khỏi lồng ngực mềm mại của Thiên Di, Khánh Tường chỉ vào chiếc kính nằm ở góc tường mà mắt rung rung như muốn chực trào ra ngoài Đây không phải là diễn đầu nha, Khánh Tường thật sự thích chiếc kính này mà bây giờ có Di ở bên cạnh nữa nên cô không thể kiềm lòng mà làm nũng một chút

Nghe vậy cô gái ngu ngốc kia liền sờ lên đầu mình, chết thật! Chiếc kính còn ở trên đầu cô ta cơ mà, vậy là không phải chiếc kính vỡ kia sao? Xấu hổ quá đi mất

- Tôi Tôi có việc đi trước đây

Cô ta liền kiểm soát bỏ bỏ đi để không mang nhục nhưng Thiên Di đã nhanh chóng túm cổ áo cô ta lôi về phía sau, giọng nói lạnh nhạt cùng với khuôn mặt đáng khiến người khác không rét mà run

- Tôi cho cô đi chưa? Gây sự với bảo bối của tôi rồi muốn đi là đi sao? Quý xuống xin lỗi mau

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Đừng để người khác hiểu lầm là người bị khuyết tật

- Tại sao tôi phải quý?

Mỹ Lan tức tối dậm chân bình bịch dưới sàn, khuôn mặt đã cau có tới mức khó coi

Chàng trai này là cái thá gì mà dám ra lệnh cô ta? Không quý thì làm gì nhau? Tính đánh nhau à?

- Tôi không nhắc lại lần thứ hai

Ánh mắt lạnh lùng của Di quét ngang qua khiến cho Mỹ Lan hơi khựng người lại một chút, nhưng cô ta nhất định không quý là không quý

Cô ta không tin Thiên Di dám đánh phụ nữ ở nơi đông người như thế này

Trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra cơ mà, Mỹ Lan đã nhầm to khi tin vào điều không tưởng ấy Liếc mắt một cái, Thiên Di nhanh chóng đá vào phía sau khủy chân của cô ta Không giữ được thăng bằng, Mỹ Lan khụy người quý gối trước mặt Khánh Tường, đôi mắt mở to ra vì ngạc nhiên

Cái quái gì vậy? Người đàn ông này dám ra tay thật sao?

- Bây giờ muốn tự nói hay muốn tôi banh miệng cô ra hả?

Mặc cho lời đe dọa của Di, Mỹ Lan vẫn kiên cường không hé răng nói một lời, quý đã là nhục nhả lắm rồi Cô ta là một người kiêu ngạo và hống hách nên trước giờ chưa hề nói một câu xin lỗi đến bất kì ai, ngay cả cha mẹ của cô ta cũng chưa từng bắt phải xin lỗi, người phụ nữ này là cái thá gì?

- Ngoan cố nhĩ?

Thiên Di cười, một nụ cười mà mị mê hoặc lòng người, lấy trong túi ra một con dao rọc giấy, nhẹ nhàng áp cái thứ lạnh băng ấy vào miệng của Mỹ Lan, thích thú nói

- Tôi vừa mua một con dao ở cửa tiệm kế bên, không biết nó có sắc bén như người ta quảng cáo không nhĩ? Hay để thử trên da mặt của cô vậy

Vân vê con dao trên tay, lăn cái thứ lạnh băng đó qua lại trên mặt Mỹ Lan một cách chậm chậm để cô ta hiểu được cảm giác sắp được phẫu thuật là thế nào

- AAAAAAAA

Rồi đột nhiên, đầu nhọn của lưỡi dao đâm thẳng vào gò má cao gầy trắng trẻo của Mỹ Lan, bên trong tuôn ra một thứ dịch gì đó đỏ đỏ và tanh như máu người Mũi dao cứ thế di chuyển xuống phía dưới giống như muốn khoét sâu hơn vết thương

- Tôi xin lỗi

Con đau truyền thẳng tới đại não khiến cho Mỹ Lan kêu gào trong đau đớn, tay đưa lên giữ chặt lấy con dao trong tay Thiên Di, máu cũng đã thấm đỏ đôi bàn tay trắng ngần sau đó nhỏ từng giọt xuống mặt đất

Khung cảnh máu me thật đáng sợ

- Chó ngoan là phải biết nghe lời, coi bộ cô còn ngu hơn lũ chó dại chạy ngoài đường nữa

Chơi chán rồi, Thiên Di nhếch mép buông tay ra, chán ghét nhìn dòng máu đỏ tươi trên tay mình, cô nhìn liếc xung quanh rồi không ngần ngại cầm áo khoác của Mỹ Lan lên để lau chùi đi Khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh tởm

Sau đó quăng chiếc áo vào mặt của Mỹ Lan, kiêu ngạo nói

- May mắn là bảo bối của tôi không bị thương, nếu không thì tôi đảm bảo cô không thể ra khỏi cái trung tâm này đâu

Tiêu soái ôm eo Khánh Tường rồi đi, cơ mà Di cũng còn ráng quay lại nhìn Mỹ Lan cười, một nụ cười của sự kinh bỉ sau đó lạnh nhạt nói

- Lần sau ra đường nhớ mang đầy đủ não, mắt, miệng và tai theo để người ta không lầm là người bị khuyết tật nhé

Mọi người có muốn ra thêm chương nữa trong ngày hôm nay không ạ nhớ like và bỏ phiếu nhiệt tình cho Minh để đón đọc chương mới nhé >> iu thun nhều

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Khánh Tường kiêm chức em chồng

Ôm eo Khánh Tường đi được một lúc, Thiên Di dừng lại như đang suy nghĩ điều gì, sau đó cúi xuống nhìn Khánh Tường, nhẹ nhàng hỏi

- Em tới đây mua gì vậy?

Đến trung tâm thương mại mà không mua gì thì có gì đó hơi kì lạ nhỉ? Không lẽ tới đây đi dạo vài vòng rồi về? Không ai rảnh như thế đâu

- À! Em có hẹn với một người, còn Di thì sao?

- Ôi thôi chết rồi!

Nhắc tới cuộc hẹn, Thiên Di mới vỗ đầu chợt nhớ ra điều mình đang nghĩ trong đầu Hôm nay cô cũng tới đây vì cuộc hẹn cơ mà, không suy nghĩ nhiều nữa Mau chóng lấy đi động ra gọi cho người ta thôi

Thấy Di vội vã gọi cho ai đó, Khánh Tường cũng không quan tâm người nhận là ai cho lắm, cô vẫn thản nhiên đi chung quanh nhìn ngắm những mặt hàng thời trang mới Đi mãi đi mãi cuối cùng cũng bỏ lại Di phía sau mà không hề hay biết

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Khánh Tường vang lên, màn hình hiển thị là của một số lạ, đắn đo vài giây cuối cùng Khánh Tường cũng nhấc máy lên nghe

Đầu dây bên kia là giọng nói vội vàng nhưng cũng có chút mềm mại của người phụ nữ, người ấy nói

- Em về chưa? Xin lỗi vì chị tới trễ nhưng không phải cố ý đâu, chuyến máy bay hạ cánh trễ hơn dự định

Nghe như đang giải thích lý do đi trễ, nhưng Khánh Tường cũng không phải người hay dễ bụng, cô khẽ cười rồi trả lời

- Em đang đi dạo chung quanh thôi, chị đang ở đâu?

- Chị đang đứng trước thang máy lầu hai, em có thể tới được không?

- Không thành vấn đề, chị ở đây chờ em, em qua liền

Nói rồi Khánh Tường mau chóng ngắt di động rồi đi về phía thang máy theo sự chỉ dẫn của người kia Trong lòng cũng không có ý trách móc sự chậm trễ của "chị dâu" bởi vì cô không muốn chị ấy thấy khung cảnh máu me vừa rồi

Khánh Tường đang ở rất gần nên chỉ cần đi vài bước là tới nơi, cơ mà người đang đứng chờ là Thiên Di? "Chị dâu" của cô đâu?

- Di chưa về sao?

- Ồ! Chưa

Có lẽ Di cũng hơi bất ngờ người tới là Khánh Tường, nhưng trong đầu cũng không suy nghĩ gì nhiều, chờ người khoảng mười phút thì trong lòng Di bỗng nhiên nóng như lửa đốt Không biết em gái của Khánh Duy có bị làm sao không mà bây giờ vẫn chưa tới?

Không chờ được nữa, cô liền gọi thêm một lần nữa Lần này tiếng chuông điện thoại vang lên rất gần, có lẽ em gái Khánh Duy đang đi về đây Di vội vàng đưa mắt tìm người nhưng mà

Tại sao điện thoại của Khánh Tường lại phát ra nhạc chuông?

Khánh Tường bất giác đưa mắt nhìn màn hình sau đó giờ ra trước mặt để Di nhìn thấy Đây là số di động của Di mà Sao lại gọi tới máy của Khánh Tường?

- Em không lẽ là em?

- Không lẽ Di là bảo bối lớn của Khánh Duy?

Hai người tròn mắt nhìn nhau một hồi, tưởng như tình cảnh này sẽ chỉ có trong những bộ phim mà thôi, ai ngờ lại có thể trùng hợp đến vậy

Khánh Tường là người đầu tiên phá vỡ không khí căng thẳng bởi một câu nói không hề liên quan một chút nào

- Sao Di đổi số mà không nói em? --

Tuy bị Khánh Tường nhìn bằng con mắt không thể nhỏ hơn, vừa híp lại rồi còn liếc nhẹ nữa Thiên Di bật cười, có chút gì đó dễ thương đáng yêu

- Điện thoại bị mất rồi, Di thay điện thoại thay cả sim luôn nên quên không nói em Nhưng mà em đổi số cũng đâu có nói Di

- Tại vì em trai của chị tự nhiên nổi cơn ghen với di động nên vứt luôn rồi, vừa mới đền cho em cái mới nè

Nhắc tới di động mới nhớ, Minh Hào mấy ngày trước thấy cô tập trung nghịch di động với tám chuyện với Minh Anh không thèm ngó ngang gì tới anh mà trực tiếp cầm di động của cô ném thẳng ra cửa sổ sau đó còn giận không nói chuyện với cô cả ngày trời luôn

Tự nhiên lúc đó lại lên cơn cục súc à

Cơ mà Minh Hào giận cô thì cô giận lại xem ai năn nỉ ai

Các bạn biết rồi đấy, Minh Hào ở ngoài là một người lạnh lùng bá khí không ai dám đụng tới, không bao giờ chịu thua ai mà về nhà với vợ là chỉ có nằm kéo dưới chứ không thể nằm kéo trên được

Đêm đó vì bị cho ngủ sofa lạnh lẽo nên đã lần la tới phòng ngủ dỗ ngọt Khánh Tường

Thoải quay lại chủ đề chính nào, tất cả cũng tại di động mà ra Nếu như cả hai không đổi số thì đã không phải bất ngờ như thế Cơ mà như vậy cũng có gì đó vui vui

Thiên Di vui vẻ ôm cổ Khánh Tường lời đi, trên đời còn gì trùng hợp hơn chuyện này cơ chứ Bảo Bảo là người bạn thân thiết qua mạng đầu tiên của Thiên Di, lại còn là em dâu tương lai nữa chứ, bây giờ còn kiêm thêm cái chức em chồng

Hừmmmmmmmm

Có vẻ như thân phận của Khánh Tường ở nhà Minh Hào lại được tăng thêm một bậc rồi, để xem có ai dám ăn hiếp tiểu tổ tông này không Nếu có thì trực tiếp bị bắn bỏ

Bị Di ôm cổ rồi lời đi, Khánh Tường có chút không thoải mái ở cổ họng, miệng ứ ứ nói

- Di Di ơi! Em Em khó thở

- -----

Một ngày 3 chương nè như vậy đã đủ để cho các cậu quảng phiếu và like cho Minh chưa? Nếu không có trực trực gì thì lát nữa sẽ ra thêm chương mới

nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Lần đầu gặp Khánh Duy

Đi vài vòng ngắm cảnh chán rồi thì Thiên Di với Khánh Tường ghé vào một cửa hàng quần áo để xem trang phục

Hai người vừa đi vừa trò chuyện rất rôm rả tới nỗi không để ý tới bầu trời đã dần ngả vàng từ lúc nào rồi

- Di này! Tại sao Di quen được Khánh Duy?

Khánh Tường thắc mắc hỏi Thiên Di, thật sự rất tò mò về lần đầu hai người gặp nhau trong trường hợp nào mà có thể duy trì mối quan hệ lâu dài như thế

Khánh Duy là bạn thân của Jame nên tính cách cũng có phần giống nhau. Đều là bad boy. Thay người yêu như thay áo. Một tháng quen gần mười người lận

- Nhắc về cái lần đó thì thật sự xấu hổ muốn chết

Khuôn mặt Di hơi ửng đỏ khi nhắc tới điều này, giọng điệu cũng khá có phần lúng túng

Không lẽ

- Di đừng nói là tình một đêm rồi biết nhau nha

Ặc! Nếu vậy thì Thiên Di xui xẻo mới gặp phải Khánh Duy rồi

Nghe Khánh Tường nói vậy, khuôn mặt Di bỗng chốc cứng đờ, khóe môi giật giật vài cái, cô đưa tay vò vò tóc Khánh Tường cho bõ ghét rồi mới trả lời

- Em nghĩ Di của em là người sống buông thả như vậy sao?

- Vậy thì tại sao phải ngưng ngưng cơ chứ?

Khánh Tường ôm đầu ủy khuất, mái tóc cô làm cả tiếng đồng hồ mới xong mà bây giờ bị Di vò rối tung như ổ quạ rồi đây này, phải nhanh chóng chải chuốt lại mới được

- Chuyện đó xảy ra cách đây bốn năm, khi đó Di đang ở ngoài một quán bar

Nói rồi Di ngừng lại một chút như đang hồi tưởng về một điều gì đó

Ngày 13 tháng 5 năm XXYY

Khoảng mười một giờ đêm ở trung tâm thành phố Y, trong một quán bar sang trọng bắt đầu vang lên tiếng đồ võ của ly tách cùng với tiếng hét chói tai của người đàn ông

- Bắt nó lại cho tao

Người đàn ông ngoại quốc mang dáng vẻ bặm trợn cùng với cơ thể chi chít hình xăm đau đớn ôm đầu, thứ chất lỏng màu đỏ đang chảy len lỏi qua khe tay của hắn ta, dưới chân cũng đã có một vũng máu lớn

- Muốn bắt bà đây? Chúng mày trình gì?

Thiên Di cao ngạo đứng trên lầu quan sát mọi thứ xung quanh đang diễn ra ở bên dưới, khuôn mặt lạnh băng không một chút cảm xúc nào cả, lạnh lùng nhìn xuống chỗ người đàn ông đang ngồi

- Mày Mày biết mày đang đụng vào ai không hả?

- Biết chứ! Đụng vào một con chó dơ bẩn

Không nhanh không chậm, thân hình quyến rũ trong bộ đồ bó sát uyển chuyển bước xuống bậc thang, trên môi ngậm một điếu thuốc xì gà lớn, Di hít một hơi rồi thở ra những vòng khói điều luyện, nhếch môi cười

- Đúng ra tao sẽ chặt cái bàn tay của mày đi vì đã sờ vào thứ không nên sờ, mày nghĩ bà đây giống như những con đỉ muốn làm gì thì làm ư?

Tên xẩm trở bị ánh mắt cùng với nụ cười yêu nghiệt của Thiên Di làm cho mê mẩn không nói nên lời, vừa nãy do không kiểm soát được mà hắn ta lỡ chạm vào mũi của Di, chỉ một cái lướt nhẹ qua mà thôi, ấy vậy mà người phụ nữ này không kiêng nể gì cầm chai rượu trên bàn đập thẳng vào đầu của hắn ta, hèn là không phải loại thủy tinh dày nếu không thì bây giờ hắn đã đi đàm đạo với tổ tiên rồi

Đàn em của hắn ta xông lên định trói chặt người của Thiên Di nhưng thân thủ của chúng quá yếu, chỉ bằng một con dao mỏng trên tay Di thôi mà đã ngã gục xuống đất rồi

Vài giọt máu bắn lên tay Thiên Di, nhìn thật sự kinh tởm

- Muốn bắt tao nữa không? Tới đây nào

Ngồi chiêm chệ trên chiếc ghế bành như một vị vua, Di lười biếng liếc mắt nhìn xuống con người bản thủ đang quỳ gối trước mặt mình, miệng không ngừng van xin

- Tôi có mắt như mù không thấy Thái Sơn ngồi trước mặt, muốn đánh muốn làm gì tôi cũng được nhưng cầu xin hãy tha mạng cho tôi

- Chỉ cần để cái mạng chó lại cho mày còn muốn làm gì cũng được?

- Vâng vâng

Gã ta run sợ đập đầu xuống sàn liên tục, toàn thân run lên bần bật vì sợ Cái chất lỏng màu vàng tanh tưởi trong quần cũng chảy tí tách ra ngoài

Ngẫm nghĩ một lúc, Thiên Di bất chợt nở nụ cười, khóe môi cong lên đầy mê hoặc cùng với giọng nói lạnh lẽo rất đáng sợ

- Chặt đứt hai bàn tay của nó đi, sau này không còn sờ mó lung tung nữa Và

Dừng lại một chút, Thiên Di uống một ngụm rượu rồi nói tiếp

- Mày có biết mày đang quấy rối ở địa bàn của Salomon không? Còn giữ được cái mạng bản thủ này là phước mười đời nhà mày rồi đó

Sau khi giải quyết xong vấn đề, Thiên Di chao đảo đi ra ngoài, toàn thân bỗng nhiên lạnh buốt như đang đứng ở giữa trời đông Cô nhẹ nhàng đưa tay lên sờ trán

Nóng! Nóng quá! Chắc sốt mất rồi

Hai mắt bỗng nhiên mờ đi như bị phủ một tầng sương mù trước mặt, nhưng trước khi ngất đi Thiên Di có cảm nhận được cơ thể mình được ai đó bế bổng lên rồi mang đi chỗ khác

Nhìn Khánh Tường đang chăm chú nghe kể, Thiên Di cười một cái rồi xoa đầu cô gái nhỏ

- Đêm đó Di sốt rất cao, tưởng như chết ngoài đường rồi May thay Khánh Duy trùng hợp đi ngang qua con đường đó rồi mang Di về chăm sóc Cũng coi như biết nhau từ lúc đó

- Ô! Ra là thế

Khánh Tường tròn mắt kinh ngạc, cơ mà chuyện của Di sao giống lần đầu cô gặp Minh Hào vậy nhỉ? Không lẽ là trùng hợp nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Không chấp trẻ trâu

Đang chăm chú lựa quần áo cho Khánh Tường, ánh mắt lạnh nhạt của Thiên Di bất ngờ dừng ở một người con gái, cô ta đang lấy tay ôm lấy nửa bên mặt, chiếc bông băng màu trắng cũng đã thấp thoáng chút gì đó đỏ đỏ

Mỹ Lan cũng đang có mặt ở đây, cô ta đang tay trong tay trò chuyện vui vẻ với một người con gái khác, nhìn dáng vẻ thì rất giống với "cô bạn thân" của Khánh Tường

- Này! Nhìn xem ai kia!

Thiên Di huyếch vai Khánh Tường ra hiệu, cô nhóc cũng ngờ ngác nhìn theo, ở phía đối diện, hướng hai giờ thì có người quen thiết

Mỹ Quyên cùng Mỹ Lan đang cười nói trò chuyện gì đó, có lẽ đang chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới đây mà

Ở bên kia, Mỹ Lan đang kể lể chuyện vừa nãy gặp rắc rối, khuôn mặt xụ xuống vẻ không cam lòng, cô ta nói

- Ban nãy tới đây em có gặp một cặp nam nữ hồng hách, người con gái không những làm em té không xin lỗi, người con trai còn giơ tay đánh người Chị xem khuôn mặt của em bị thương như thế này là tại họ

- Người nào không có mắt vậy? Nói đi để chị báo anh rề lấy lại công bằng cho em

Mỹ Quyên đưa tay xoa mặt em gái nhỏ, trong lòng khó chịu bứt rứt không thôi, kẻ nào dám phá hoại khuôn mặt của Mỹ Lan? Cô nói Trung Hiếu xử đẹp người đó cho coi

Thấy Khánh Tường và Thiên Di đi ngang qua, Mỹ Lan nhanh chóng chỉ tay về phía hai người sau đó la toáng lên, cô ta nói

- Là hai người này, chính họ đã đánh em

Mỹ Quyên nhìn theo ngón tay của Mỹ Lan, cô ta lập tức ngậy người ra Là Khánh Tường sao? Còn người đàn ông đi bên cạnh cô ta là ai? Nhìn không giống Minh Hào cho lắm

Lúc này không có người thân ở bên cạnh nên Mỹ Lan không dám ra oai, bây giờ có Mỹ Quyên ở đây rồi thì thử xem hai người này dám làm gì cô ta? Dù gì thì nhà chồng của Mỹ Quyên cũng không phải là người dễ bắt nạt

Mỹ Lan đi tới định xô Khánh Tường ngã xuống đất, nhưng phản xạ của Di nhanh hơn nên đã mau chóng kéo Khánh Tường sang chỗ khác

Mỹ Lan mất thăng bằng té nhào vào chuỗi quần áo ở bên cạnh khiến mọi thứ rơi hết lên đầu cô ta

Thiên Di đứng bên cạnh nhếch môi cười, mĩa mai nói

- Lớn đầu rồi mà còn hành động như một đứa trẻ trâu

- Anh anh nói ai?

Khó khăn thoát ra khỏi mớ quần áo hỗn độn, Mỹ Lan thờ hồn hên nói, đầu tóc rối xù như ổ quạ

Không đôi co với một đứa thân xác là của người lớn mà đầu óc cứ như trẻ lên ba, Thiên Di trực tiếp xoay người rồi đi nhưng đầu có để Không biết Mỹ Quyên từ đâu xuất hiện chặn đường hai người lại, ra về bạn tốt hỏi thăm nhau

- Khánh Tường! Đây là bạn trai mới của cậu sao?

Nhìn bề ngoài thì có nét hơi giống Minh Hào, không lẽ anh em nhà Minh Hào bị con hồ ly này thu hút rồi sao? Tại sao mọi người xung quanh nó toàn là cực phẩm?

- Đúng rồi, cô mau tới đây cướp đi nè, gia thế hơn hẳn chồng sắp cưới của cô đó, đảm bảo sau này chỉ cần ngồi trên tiền để hưởng thụ mà thôi

Khánh Tường khinh khỉnh nói, giọng điệu mĩa mai không chừa đường lui cho đối phương, áy vậy mà Mỹ Quyên vẫn tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, cô ta nói

- Bậy! Tớ có cướp đi thứ gì của cậu đâu, cùng lắm chỉ là mượn tạm mà thôi

Thấy Thiên Di không quan tâm tới Khánh Tường mà chỉ chăm chú nghịch di động, trong lòng cô ta đã ngầm ngầm hiểu được mối quan hệ này là gì rồi

Hóa ra người này chỉ coi Khánh Tường là vật qua đường mà thôi, nếu không thì đã không dừng dừng như vậy rồi

Di Di có vẻ không hứng thú với cuộc trò chuyện này cho lắm, cô nàng bèn tìm chỗ nào đó gần với Khánh Tường, đủ để nghe được cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ Nhưng mắt vẫn tập trung nghịch di động

- Mượn tạm? Không lẽ ý mày là Trung Hiếu chỉ là thứ đồ chơi trong tay mày sao?

Mỹ Quyên cười, một nụ cười gian xảo

- Đoán xem, mày giỏi việc này lắm mà

- Nếu Trung Hiếu là món đồ chơi trong tay mày thì không lẽ đưa bé trong bụng không phải của anh ta sao?

- Sắp tới ngày cưới của tao rồi, hi vọng mày đến chia vui với gia đình tao

Mỹ Quyên không trả lời câu hỏi của Khánh Tường mà lập tức chuyển chủ đề, sau đó lập tức ôm bụng bầu rồi đi cùng với Mỹ Lan

Thiên Di chậm rãi đi lại phía Khánh Tường, đưa chiếc di động của mình vào tay cô Nhìn màn hình di động lấp lánh trong tay Khánh Tường khẽ nhếch môi cười, giọng nói êm ái vang lên

- Đương nhiên là phải tới rồi, nhưng chia vui hay chia buồn thì chưa biết được đâu

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chuẩn bị đi đám cưới

Thời gian thấm thoát trôi qua, cuối cùng ngày mà Khánh Tường mong đợi nhất cũng đến Hôm nay là ngày Mỹ Quyên chính thức được gả vào nhà Trung Hiếu, là con dâu duy nhất của nhà họ

Ngắm mình trong gương, Khánh Tường nhẹ nhàng đeo bông tai bằng ngọc trai đen sang chảnh, mỗi viên ngọc trai đen được thiết kế đặc biệt tinh xảo và còn là biểu tượng cho sự quyền lực, huyền bí cùng sự sang trọng và quý phái bậc nhất Hôm nay Khánh Tường không còn là một thiếu nữ, một cô nhóc hoạt bát thường ngày mà đã trở thành một quý cô sang trọng và quý phái, làm tôn lên vẻ đẹp quyền quý của giới thượng lưu

- Bà xã! Hôm nay em đẹp lắm

Minh Hào từ đâu đi tới ôm lấy Khánh Tường từ phía sau, nhẹ nhàng đặt lên cổ cô một nụ hôn

Bây giờ Khánh Tường không còn ngại với cách xưng hô mà Minh Hào dành cho mình nữa, một tiếng bà xã hai tiếng bà xã hằng ngày anh đều gọi, khiến cho gia nhân trong nhà muốn gọi cô là mợ chủ luôn rồi

- Anh muốn đi cùng với em không?

- Nếu em thích anh sẽ đi cùng em

Nói rồi Minh Hào cầm lấy sợi dây chuyền bằng ngọc trai đen trên bàn, nhẹ nhàng tháo khóa ra rồi đeo vào cổ cho Khánh Tường, viên ngọc trai đen tuyền sáng lấp lánh trên chiếc cổ trắng ngần không tì vết

Nhìn thấy những viên ngọc trai này, Minh Hào đột nhiên nhớ tới sự ngu ngốc của Mỹ Quyên ở trung tâm thương mại hôm ấy, mua phải đồ giả mà còn lên mặt dạy đời Thật nực cười

- Nhưng mà hôm nay anh có cuộc họp với đối tác nước ngoài, như thế có tiện không?

Khánh Tường chớp chớp mắt nhìn anh yêu, nếu cô không nhầm thì đây là đối tác làm ăn cực kì quan trọng đối với Minh Hào, chắc chắn anh sẽ không bỏ cuộc họp này để đi với cô đâu

Nghe câu nói tựa như lời than trách nhẹ, Minh Hào chỉ cười sau đó cúi người xuống hôn lên vàng trán cao của Khánh Tường, anh nói

- Không sao! Sẽ tranh thủ về sớm để dự đám cưới với em, nếu không có anh thì em sẽ chịu ủy khuất

- Có Khánh Duy đi chung, chắc chắn chuyện đó sẽ không xảy ra đâu

Ngụ ý rằng cho dù anh không tới thì em đây cũng được anh trai bảo bọc, hoàn toàn không ủy khuất chút nào

Nói xong thì len lén nhìn biểu cảm của Minh Hào, thấy sắc mặt của anh không tốt chút nào, nhấn nhá đến đáng thương thì Khánh Tường liền bụm miệng cười khúc khích khoái chí

- Trước mặt anh mà dám nhắc tới người đàn ông khác, hay em muốn hôm nay không muốn ra khỏi nhà?

Bế bông Khánh Tường lên, Minh Hào từ từ tiến về chiếc giường to lớn ở bên cạnh, nhẹ nhàng thả cô xuống sau đó bắt đầu chọc ghẹo cô, bàn tay hư hỏng đang lướt nhẹ trên thân thể của Khánh Tường

- Người đó là anh trai em đó, anh còn ghen được sao?

- Là giống đực thì thứ gì cũng không được

- Vậy sao còn muốn em chăm sóc Bảo Bối? Nó là giống đực đó

Khánh Tường cũng không hiền, trước sự ghen tỵ của anh yêu vẫn còn cố gắng bắt bẻ anh, trên môi lộ ra nụ cười thích thú

Nghe bà xã nói thế, trong lòng của Minh Hào có chút lung lay, ngồi trầm ngâm một lúc anh liền lấy di động ra gọi cho thư kí Kim ra lệnh

- Mang Bảo Bối qua cho cậu chăm sóc đi, dạo này tôi và Khánh Tường rất bận

Không để cho Hoàn Kim kịp nói gì, Minh Hào liền lạnh lùng cúp máy, sau đó nhìn xuống thân hình đang nằm ở dưới mà nở nụ cười hút hồn, lộ ra chiếc má lúm chết người

- Bây giờ thì không còn bất kì giống đực nào ở bên cạnh em trừ anh, ngoan ngoãn nghe lời không được nhắc tới người nào khác ngoài anh Nếu không

Đoạn Minh Hào dừng lại, sau đó hung hăng cắn lên đôi môi đỏ mọng của Khánh Tường như là một sự trừng phạt nhẹ, đến khi cô nhăn nhó khó chịu mới luyến tiếc buông ra Anh nói tiếp

- Nếu không thì cả đời này em đừng hòng xuống giường được

Không khí ngưng đọng bắt đầu bao trùm căn phòng này, Khánh Tường hơi đỏ mặt nhìn đi chỗ khác Cô không có ngu mà không hiểu lời đe dọa của Minh Hào đâu nha

Lưu manh!

Khác với không gian đầy ám muội của gia đình Minh Hào thì ở một nơi nào đó, Hoàn Kim tóc tai bù xù như ỏ quạ, đang ngủ ngon giấc thì bị tiếng chuông điện thoại chết tiệt này đánh thức, anh đang mơ lấy một ly trà sữa to bằng căn nhà đang ở trước mặt mình ấy vậy mà chưa kịp thưởng thức đã bị gọi dậy

Cơ mà khoan! Chủ tịch vừa nói gì? Đem cái cục bông lấm lông kia về nhà nuôi á? Bộ không biết một tháng ăn của Bảo Bối gấp đôi gấp ba tháng lương của anh hay sao?

Thú cưng của nhà giàu thì không thể ăn thức ăn của nhà nghèo được

Một lần nữa, Hoàn Kim chỉ biết gào khóc trong đau đớn, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt

- Tôi đã gây tội gì mà bây giờ phải chịu nghiệp quật thế này? Tháng này phải tăng lương cho tôi, nếu không tôi tru cho anh bị nghiệp đè vì cái tội ăn hiếp nhân viên

- -----

Lâu lâu phải cho thư kí Kim có sắn diễn chứ nhỡ cơ mà đừng bên like và bỏ phiếu để chương sau ra nhanh hơn nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Đón tiếp khách quý

Đưa Khánh Tường ra cửa, chờ tới khi cô ngồi vào xe của Khánh Duy rồi rời đi thì Minh Hào mới yên tâm đi tới gặp đối tác

Ngồi trên chiếc lamborghini sang chảnh, Khánh Tường lười biếng nghiêng đầu tựa vào cửa, mắt nhắm chiêu nhìn về phía trước Trong đầu đang trầm ngâm suy nghĩ

Thấy không khí có vẻ bị trùng xuống, Khánh Duy lên tiếng hỏi

- Không thoải mái chỗ nào à?

- Em chỉ đang suy nghĩ, dù gì cũng là con nuôi của mẹ, làm như thế có được

không?

Nghe em gái nói như thế, Khánh Duy nhếch môi cười Anh nói

- Tới bây giờ rồi còn nghĩ tới điều này? Em quên cô ta đã làm gì với em sao? Nó dám thuê người tạt axit em đó

Nhắc tới chuyện này Khánh Duy vẫn còn cảm thấy tức, nếu không phải Khánh Tường muốn tự mình giải quyết thì anh đã nhanh chóng băm vằm Mỹ Quyên ra cho cá ăn rồi

Nghe Khánh Duy nói thế, trong đầu Khánh Tường tự nhiên xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn, cô ngây ngô hỏi

- Anh đang nghĩ gì vậy?
- Không phải em đang có ý định tha thứ cho Mỹ Quyên đấy chứ?

Khánh Tường đơ mặt vài giây, khóe môi bắt lực giật giật vài cái Cô nhăn nhó nhìn Khánh Duy sau đó chỉ lên đầu mình

- Anh có vấn đề ở đây không vậy? Em chỉ đang nghĩ nếu phá hỏng đám cưới của cô ta thì mẹ có tấn cho chúng ta một trận không thôi
- Ồ! Hóa ra là vì chuyện này, yên tâm đi Sẽ không sao đâu
- Anh chắc chứ?

Khánh Tường có chút nghi hoặc nhìn Khánh Duy, nhìn phong thái cột nhà của anh trai mà trong lòng không có một chút an toàn nào

- Tin tưởng anh trai em một chút, cứ việc chơi thoải mái đi, anh sẽ chịu mọi trách nhiệm với mẹ

Chiếc xe lăn bánh đều đều trên đường, khoảng mười lăm phút sau đã đỗ trước một nhà hàng tiệc cưới sang trọng

Vì sự xuất hiện đặc biệt của chiếc siêu xe đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người, vài người bạn của Mỹ Quyên đã chạy vào trong thông báo khẩn cấp cho cô dâu

- Bên ngoài có chiếc lamborghini đỗ trước cửa, cậu có tài gì mà mời được người giàu có như thế tới vậy?

Mỹ Quyên đang trò chuyện vui vẻ với mẹ của Trung Hiếu, sau khi nghe bạn nói vậy khuôn mặt liền lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, cô ta cầm tay mẹ chồng kéo ra ngoài rồi nói

- Vậy là Hoàng tông đã tới rồi, ba mẹ nuôi của con tới rồi Chúng ta mau ra đón họ thôi mẹ

Mẹ Trung Hiếu nghe vậy thì mừng như bắt được vàng, trên đời này ai lại không muốn kết thân với người trong giới thượng lưu? Nhất là người nhà Hoàng tông, một gia đình có truyền thống quân đội cao quý từ lâu Xem ra người con dâu ngoài ý muốn này của bà ta cũng không phải người tầm thường

Tốt lắm!

Mỹ Quyên trong tâm trạng hưng phấn cứ nhìn chăm chăm vào chiếc siêu xe đắt tiền kia, ánh mắt ham muốn như muốn ăn tươi nuốt sống người ngồi trong xe

Cửa xe từ từ mở ra, đôi chân thon dài của người đàn ông ung dung bước xuống Khánh Duy trong bộ đồ vest sang trọng đang đứng dưới ánh mặt trời dịu nhẹ chỉnh lại trang phục cho ngay ngắn, sau đó không đi thẳng vào trong mà đi vòng qua sau xe Mở cửa cho ai đó

Khi Khánh Duy vừa xuất hiện đã mang đến cho Mỹ Quyên một sự kiêu căng không hề nhẹ Nhìn đi! Người con trai bánh bao giàu có này là anh trai nuôi của cô ta đó, bọn người ngu ngốc kia cứ ngây người ra như mới được gặp trai đẹp lần đầu thật khiến cho người khác bật cười

Nói không chừng hôm nay cô ta có thể ngồi trên siêu xe này, được Khánh Duy đưa về nhà chồng nữa cơ Chi cần cù xử khéo léo một chút là được

Trong đầu cô ta đã vạch ra một kế hoạch hoàn hảo không một khe hở, nhưng ngay khi người còn lại trong xe bước xuống Mỹ Quyên dường như sập đổ

Người đó là Khánh Tường?

Hai người họ quen nhau sao?

Không riêng gì Mỹ Quyên mà ngay cả mẹ chồng của cô ta cũng rất ngạc nhiên, người con gái từng là người yêu cũ của con trai bà ta, từng là người bị bà ta đánh mà bây giờ lại đứng bên cạnh con trai của Hoàng tông? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Khánh Tường kiêu ngạo bước xuống xe, trên người đang mặc chiếc đầm dự tiệc trễ vai xòe rộng theo chuẩn style công chúa cực kì lộng lẫy và kiêu sa, trái ngược với chiếc đầm trắng tinh khiết trên người cô dâu, chiếc đầm của Khánh Tường mang một màu đen huyền bí và sang trọng kết hợp với trang sức đắt tiền là ngọc trai đen càng làm tôn lên nước da trắng không tỳ vết của cô

Khoác tay Khánh Duy vào trong nhà hàng, Khánh Tường nhìn cô dâu mà cười thật tươi, để lộ ra chiếc răng khểnh xinh xinh của mình, cô nói

- Chúc mừng đám cưới, "bạn thân"

- -----

Hôm qua mạng lag quá kh đăng chap mới được, hôm nay đăng bù cho mọi người nha Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nào các tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Tôi họ Hoàng

Ngang nhiên bước vào trong mặc kệ khuôn mặt nhăn nhó vì khó tin của Mỹ Quyên, Khánh Tường mang phong thái ung dung như bà chủ trò chuyện vui vẻ với Khánh Duy

- Người này

Mẹ Trung Hiếu không nói nên lời, trong đầu bà ta hiện giờ đang thắc mắc về mối quan hệ giữa Khánh Tường và Khánh Duy Cô gái này là gì đối với con trai độc nhất nhà họ Hoàng?

Sau đó bà ta liếc nhìn về phía Mỹ Quyên đang đứng, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường, bữu môi nói

- Cô nói con trai Hoàng tổng là anh trai nuôi của cô? Hoàng tổng là ba mẹ nuôi của cô? Vậy sao đến cái liếc mắt mà người ta cũng không thèm?

- Chắc anh ấy không thấy con, mẹ đừng vội bức tức

- Ở đây làm gì có ai nổi bật hơn cô đâu? Còn không mau qua chào hỏi người ta

Mặc cho lời giải thích của Mỹ Quyên, mẹ Trung Hiếu cũng không dấu được tức giận mà kéo cô đi sang bên chỗ Khánh Duy đang ngồi, miệng nở nụ cười xã giao

- Con gió nào mang quý tử của Hoàng tổng tới dự đám cưới bé nhỏ nhà tôi vậy?

Người tai to mắt lớn chịu tới cái nhà hàng nhỏ bé này đã được coi là vinh dự lắm rồi, ấy vậy mà còn không chịu đi tới làm quen thì chẳng khác gì kẻ đầu đất

Thấy mẹ chồng dắt con dâu đi tới thì trong lòng Khánh Tường có chút vui vẻ, cô nở nụ cười châm biếm dành cho họ

Không biết hai người này thân với nhau từ bao giờ vậy nhỉ? Đợt trước không phải bị Mỹ Quyên làm cho bẽ mặt rồi sao?

Khánh Duy gật đầu cười, anh thông thả gác tay lên lưng ghế của Khánh Tường, nhẹ nhàng nói

- Ba mẹ tôi có việc không về được, tôi đi thay chứ cũng không có hứng thú vào một nhà hàng kém sang này đâu

Không nói thì thôi, chứ nói là câu nào câu nấy gây sát thương nghiêm trọng đối với người đối diện à

Khánh Duy không để họ vào trong mắt nên không ngại ngần nói mấy lời này đâu

Gương mặt tươi cười của mẹ Trung Hiếu lập tức đông cứng lại khi nghe lời chê bai của Khánh Duy, trong lòng không mấy thoải mái chút nào

Hừ! Tường nhà giàu là có thể hống hách lên mặt như thế sao? Thật khinh người quá đáng mà Nhưng dù gì cũng là nhân vật có máu mặt trong xã hội nên bà ta không dám đắc tội, thấy Khánh Tường ngồi im không nói gì thì bà ta lập tức chuyển hướng sang Khánh Tường, giọng điệu không mấy thân thiện

- Nơi này được đón tiếp quý tử của Hoàng tổng đã may mắn lắm rồi, nhưng còn vị này không biết là ai, không lẽ là bạn gái của thiếu gia sao?

- Bà đoán thử xem

Thấy mẹ chồng bị bắt bẻ, Mỹ Quyên lập tức đứng ra giải vây cho bà ta, cũng dùng giọng điệu không mấy thân thiện y hệt như mẹ chồng, cô ta nói

- Anh trai! Đây không phải là người tốt lành gì đâu, anh có biết trước khi ngồi đây với anh cô ta đã qua tay bao nhiêu người rồi không? Loại này chỉ có thể chơi đùa chứ tuyệt đối không thể lấy về làm vợ

Ra vẻ ta đây là người lương thiện thanh cao, Mỹ Quyên không ngần ngại lớn tiếng sỉ nhục Khánh Tường giữa chốn đông người, còn thu hút thêm nhiều sự chú ý của quan khách xung quanh

Và rồi đã có rất nhiều lời bàn tán không hay thốt ra, tất cả đều nhắm vào Khánh Tường

Khánh Duy ngồi bên cạnh sắc mặt không được tốt cho lắm, những sợi gân xanh đã bắt đầu xuất hiện nơi vùng thái dương, anh tức tối đứng dậy nói

- Ai cho phép cô gọi tôi là anh trai? Cô quên rằng cô chỉ là một đứa con được ba mẹ tôi miễn cưỡng nhận nuôi mà cũng ra vẻ ta đây? Tiếng anh trai này không phải thứ mà cô muốn gọi là gọi, nếu tôi còn nghe chúng phát ra từ cái miệng dơ bẩn của cô thì đừng trách tôi

Không khí náo nhiệt trong nhà hàng đột nhiên bị trùng xuống bởi câu nói của Khánh Duy, đây có phải là vì cô dâu đã xúc phạm người phụ nữ của Hoàng thiếu nên bị đối xử một cách phũ phàng như thế?

Dựa vào cách cư xử của Khánh Duy thì không khác nào khinh thường và chán ghét người con nuôi này sao?

Dừng lại một chút, mặc kệ lời thì thầm bàn tán của quan khách, mặc cho ánh mắt kinh ngạc tột độ của mẹ chồng Trung Hiếu Khánh Duy quay người sang nhẹ nhàng cầm tay Khánh Tường nâng lên, ý muốn cô đứng dậy

Đến bây giờ người ta mới nhìn thấy rõ nhan sắc của người đi cùng Hoàng thiếu, sau đó lại liếc mắt sang nhìn cô dâu Trong lòng đã có sự so sánh nhất định

Trông quá khác biệt, giống như vịt con xấu xí và thiên nga xinh đẹp

Không phải cô dâu không đẹp, nhưng nếu để hai người đứng gần nhau để so sánh thì sự chênh lệch quá lớn

Khánh Tường từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói lời nào, cô đang muốn xem Mỹ Quyên sẽ diễn cảnh con nhà gia giáo ngoan hiền là như thế nào Nhưng thôi Khánh Duy đã có ý thì nên làm theo anh vậy

Bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của cô nằm gọn trong bàn tay to lớn và rắn chắc của Khánh Duy, nhẹ nhàng đứng lên theo anh nhưng vẫn im lặng để Khánh Duy nói

- Xin lỗi cô ấy, Mau!

- Anh tr Tại sao em phải xin lỗi?

Tiếng gọi "anh trai" chưa kịp thốt ra thì sắc mặt của Khánh Duy đã khó chịu đến cực điểm, đã vậy còn ngoan cố không chịu xin lỗi em gái bảo bối của anh? Chả lẽ anh phải đích thân cãi nhau với phụ nữ hay sao?

Thấy Mỹ Quyên vẫn ngoan cố không chịu nhận lỗi, lại nhìn thấy thần sắc của Khánh Duy không tốt, Khánh Tường bèn lay lay cánh tay của anh trai rồi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh khẽ cười

Khánh Duy đương nhiên hiểu hành động vừa rồi có ý nghĩa gì, khuôn mặt đã được thả lỏng ra một chút, nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay của Khánh Tường

Được rồi! Bây giờ sân khấu là của em

Nhận được dấu hiệu đồng ý của Khánh Duy, Khánh Tường nhếch môi cười sau đó giọng nói nhẹ nhàng êm dịu liền phát ra từ chiếc miệng nhỏ xinh, cô nói

- Anh trai, hôm nay là ngày vui của em gái Thân làm anh chị như chúng ta không nên đôi co làm gì

Đừng!

Chỉ một câu nói đơn giản như đang nhắc khéo Khánh Duy liền khiến cho khán phòng muốn bùng nổ, tất cả sự chú ý đều tập trung vào đôi tiên đồng ngọc nữ đang đứng trước mặt cô dâu, sau đó Khánh Tường lấy trong túi ra một bao thư màu đỏ, thiện ý đưa cho Mỹ Quyên

Câu nói tiếp theo của người phụ nữ xinh đẹp này không khác gì đòn sát thương cực mạnh vào Mỹ Quyên, cô nói

- Chúc mừng đám cưới, "em gái" Thật ngại khi không nói cho em biết sớm Chị đây họ Hoàng, Hoàng trong Hoàng Khánh Duy

- -----

Các cậu oi:< Hôm nay Minh mới ngoi lên xin xỏ đây, số là Minh muốn lọt top 10 đề xuất ấy cơ mà bây giờ bị đá ra khỏi BXH rồi:< buồn quá đi mất Không biết các độc giả đáng yêu của Minh có giúp Minh leo lại được không:< Nếu được thì tối nay sẽ bù thêm chương nữa cho các cậu Nếu không thì chắc ôm gối đối luôn Ơ ^ Ơ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Anh đã từng coi em là em gái chưa?

- Hoàng họ Hoàng?

Mỹ Quyên lấp bắp nói không nên lời, ngón tay vô thức chĩa vào mặt Khánh Tường, một cử chỉ hết sức thô lỗ và bất lịch sự

- Bỏ cái tay dơ bẩn của cô ra khỏi mặt em gái tôi ngay

Khánh Duy nhăn mặt nhìn hành động vô thức của Mỹ Quyên mà trong lòng không mấy dễ chịu, phép lịch sự tối thiểu là không được chỉ tay vào mặt đối phương đây có biết không? Không lẽ ở nhà ba mẹ không dạy à?

Vẫn còn ngơ ngác trước câu nói vừa rồi của Khánh Tường, trong lòng Mỹ Quyên vẫn còn bán tính bán nghi cho rằng những điều Khánh Tường nói đều là bịa đặt, hoàn toàn không có cơ sở

Nhưng mọi chuyện không hề đi theo hướng của cô ta

Ngay khi lời cảnh cáo của Khánh Duy vừa cất lên thì cũng là lúc thâm tâm của Mỹ Quyên hụt hẫng như bị ai đó đẩy từ vách núi cao xuống vực sâu thăm thẳm

Bỏ cái tay dơ bẩn của cô ra khỏi mặt em gái tôi? Em gái của tôi?

Quen biết nhau từ lâu, vậy mà Khánh Duy còn không cho cô ta gọi một tiếng anh trai chứ đừng nói đứng ra bên vực bảo vệ cô ta

Trước đây Mỹ Quyên cứ nghĩ rằng Khánh Duy ngại cô ta là con nuôi, ngại thể hiện cảm xúc, ngại phải bên vực bảo vệ Thực chất trong lòng Khánh Duy cũng có yêu thương cô ta Nhưng không, Mỹ Quyên đã làm Cô ta đã sai thật sự rồi

Rõ ràng Khánh Duy biết thể hiện cảm xúc, biết đứng ra bao bọc cho em gái, biết yêu thương chiều chuộng em gái Chỉ là sự tình thương đó không dành cho cô ta mà thôi

Cô ta hụt hẫng? Có chứ

Bực tức? Có luôn

Tủi thân? Càng không thể không có

Căm ghét? Chắc chắn là có

Ánh mắt của Mỹ Quyên hằn lên tia sát khí, bàn tay cô ta nắm thành nắm đấm bấm chặt vào lòng bàn tay, khiến cho chiếc gang tay màu trắng đã thấp thoáng vết đỏ của máu tươi

Mỹ Quyên đang cố kìm nén cảm xúc của mình, hôm nay là ngày vui nên phải thật bình tĩnh Cô ta hỏi

- Em gái của anh? Sao trước đây chưa từng gặp qua?

Khánh Tường định lên tiếng trả lời thì Khánh Duy đã nhanh hơn một bước, anh ôm vai em gái bảo bối như mình chứng điều mình nói là sự thật, nhàn nhạt nói ra vài chữ nhưng lại sắc nhọn như kim tiêm đâm thẳng vào Mỹ Quyên, anh nói

- Muốn gặp? Cô đủ tư cách sao?

Thật ra mà nói thì trên đời này Khánh Duy yêu thương cưng chiều có ba người phụ nữ mà thôi Ngoài ba người này ra thì không còn ai có thể khiến anh bận tâm được

Thứ nhất là mẹ Tường, người phụ nữ quyền lực của gia đình Người mà không cần làm gì mà trong tay quản lý mạng sống cũng như tài chính của cả nhà

Thứ hai là em gái yêu quý ngồi cạnh anh đây này, cô chúa nhỏ xinh đẹp nhà họ Hoàng Thứ yêu nghiệt quần lấy anh từ nhỏ như đĩa xôi muốn gỡ cũng không gỡ được

Cơ mà nói Khánh Tường là đĩa xôi quần lấy Khánh Duy thì có hơi sai sai> Ngược lại thì đúng hơn

Người cuối cùng đương nhiên là bảo bối lớn của anh rồi, làm sao lẫn lộn với người khác được?

Nghĩ tới Thiên Di, Khánh Duy khẽ cười, mới không gặp có một ngày mà nhớ quá, xong đám cưới phải đi hẹn hò ngay mới được

Vì thế đương nhiên Mỹ Quyên không có cửa để anh liếc nhìn chứ đừng bảo là quan tâm, cô ta từng đối xử với bảo bối của anh như thế nào anh đều không quên

Nhận lấy câu nói như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người, toàn thân Mỹ Quyên cứng đờ không nói được gì, cô ta nhìn Khánh Duy nở nụ cười vô hồn

sau đó hỏi anh

- Khánh Duy! Anh đã từng coi em là em gái chưa?

Không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ, Khánh Duy kéo ghế cho Khánh Tường ngồi xuống, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, giọng nói cũng lãnh đạm đi vài phần, anh nói

- Chưa từng!

- -----

Các độc giả iu dấu của Minh ơi, cảm ơn những lá phiếu của các cậu nhiều lắm Nếu các cậu đã thích truyện của Minh như thế thì Minh xin hứa một ngày sẽ ra nhiều chương hơn để các cậu đọc, chỉ cần các cậu chăm chỉ bỏ phiếu cho Minh thôi ><

Và đương nhiên để đáp lại những lá phiếu của các cậu là các chương thật dài và chất lượng, Minh viết truyện theo cảm hứng nên luôn luôn đặt cảm xúc của các cậu lên hàng đầu, mỗi chương của Minh đều từ 1k chữ trở lên, hoàn toàn không phân nhỏ ra đâu Vì làm thế sẽ gián đoạn mạch cảm xúc của các bạn Đương nhiên nhận phiếu của các bạn thì phải làm ra những chương thật chất lượng đúng không nè >< Cảm ơn tình yêu thương mà các bạn dành tặng cho Minh nhiều lắm à mà bộ truyện còn lại tới nay sẽ ra chương mới nhe, bữa giờ mất quyền bản thảo giờ mới tìm thấy huhu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Mãi mãi không thể bằng được cô ấy

Không để cho con dâu bị bề mặt hơn nữa, mẹ Trung Hiếu lập tức kéo Mỹ Quyên rời đi, lửa giận trong lòng đã bốc lên ngàn ngọn, bà ta tức giận la lối

- Bây giờ thấy nhục mặt chưa? Cô xem mặt mũi mình bị người ta sỉ nhục tới mức nào rồi? Em gái nuôi? Đem cái danh phận ảo này ra hù dọa ai? Người ta cần bản xem thường cô

Hôm nay là ngày vui của Mỹ Quyên mà lại bị anh em nhà họ Hoàng đùa bỡn như vậy thì không khác nào không cho cô ta mặt mũi? Đã vậy còn bị mẹ Trung Hiếu cảm rằm bên tai nữa chứ Muốn bức cô ta chết đứng không?

- Mẹ bớt lời được không? Con là con dâu của mẹ, mẹ không bệnh vực thì thôi mà còn theo bên kia sỉ nhục con nữa sao?

- Nói tôi không bệnh vực cô? Nếu vậy thì tôi để cô đứng đó cho người khác sỉ vả cho rồi Đúng là không biết phân biệt phải trái là gì

Ngay từ đầu mẹ Trung Hiếu đã không hài lòng với Mỹ Quyên rồi, trong mắt bà cô ta chẳng khác nào một món đồ chơi của con trai, nếu không phải ngày hôm đó Mỹ Quyên không chạy tới cửa ăn vạ nói là trong bụng có con của Trung Hiếu thì cả đời này đừng có mơ được đặt chân vào cửa nhà bà ta

Người bà ta muốn là con dâu chính là cô gái rồi ngoài kia kia, nhắc tới lại thấy bức tức Không biết Trung Hiếu bị con ả này cho ăn bùa mê thuốc lú gì mà lại bỏ một núi vàng để đi rước cái của nợ này vào người

Nghĩ tới mà ba ta giận tới run người Thăng con trai ngu ngốc

Ngồi trước bàn trang điểm, Mỹ Quyên tức giận xô đổ hết mọi thứ xuống sàn, ly tách trên bàn vỡ tung ra thành từng mảnh nhỏ, tiếng đồ vật rơi vỡ dưới sàn tạo ra âm thanh rất chói tai

- Cô bị điên à?

Trung Hiếu lười biếng bước ra từ chiếc phòng nghỉ, khuôn mặt bơ phờ như người mất hồn, đầu tóc rối xù như ổ quạ Nhìn vào mấy ai đoán được người này là chú rể chuẩn bị lên lễ đường chứ?

Hắn ta vừa ngủ một giấc ngủ thật ngon ở đây

- Anh vắng tôi? Anh nhìn lại bản thân mình đi, ngày hôm nay là đám cưới mà đêm qua đi chơi thâu đêm suốt sáng, mãi tới ba giờ sáng mới về Anh có biết ở ngoài kia tôi bị người ta bắt nạt như thế nào rồi không?

Đáp lại sự uất ức của Mỹ Quyên thì cô ta chỉ nhận lại một cái nhìn thờ ơ của Trung Hiếu, ánh mắt anh ta lạnh lùng lướt qua cô rồi cầm lấy chai nước suối ngửa cổ uống một ngụm, sau đó soi mình trong gương rồi lầm bầm

- Dưới mắt có quầng thâm rồi, lát nữa phải bảo make up che đi mới được

- Trung Hiếu! Anh có nghe tôi nói không vậy?

Mạnh mẽ xò Trung Hiếu ngã xuống ghế, Mỹ Quyên cũng mất thăng bằng mà ngã theo, cô ta nằm gọn trong lòng Trung Hiếu Áp sát vào lồng ngực êm ái rồi còn cảm nhận thấy nhịp tim của hắn đang đập đều đều nữa

Trung Hiếu không đẩy cô ta ra, hắn chỉ lạnh lùng nói

- Cô có biết điều tôi đang suy nghĩ bây giờ là gì không?
- Là điều gì?

Mỹ Quyên hơi hồi hộp, ở trong tư thế này đã kì cục lắm rồi, không biết Trung Hiếu sẽ nói gì với cô ta nữa? Không lẽ anh ta đã yêu cô rồi sao? Đây là muốn an ủi hay dỗ ngọt cô ta?

Hàng vạn câu nói của soái ca ngôn tình đều được Mỹ Quyên nhớ lại, trong đầu đang lựa chọn từng câu nói hợp lý cho câu nói sắp tới của Trung Hiếu

- Tôi ước người nằm trong vòng tay tôi không phải là cô

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại có sức nặng ngàn cân đối với Mỹ Quyên, người đàn ông này vừa rồi gì? Cô ta lập tức bật dậy, ánh mắt hắn lên tia tức giận nhìn Trung Hiếu, miệng lắp bắp nói

- Anh Anh nói gì? Nói Nói lại Cho tôi nghe

Đối diện với sự khủng hoảng của Mỹ Quyên, Trung Hiếu mau chóng đẩy cô ta ra khỏi người mình, sắc mặt không mấy vui vẻ nhìn người phụ nữ đang quỳ sụp bất lực dưới sàn

- Nghe không rõ? Tôi ước người mặc bộ y phục này không phải là cô, người mang đứa bé của tôi không phải là cô, người chuẩn bị bước lên lễ đường của tôi cũng không phải là cô
- Không lẽ anh muốn người đó là Khánh Tường? Là đứa con gái tôi tệ đấy sao? Tôi có gì thua nó? Nó có gì tôi đều có, ngay cả thân thể này cũng trao cho anh còn nó thì không? Vậy tại sao anh lại không chọn tôi

Mỹ Quyên hét lớn lên như quát vào mặt Trung Hiếu, cô ta thật sự mất bình tĩnh rồi Dựa vào cái quái gì mà đứa con gái kia đều được mọi người yêu quý còn cô ta thì không? Cô ta nỗ lực để có được cuộc sống sang giàu, còn nó thì từ khi sinh ra đã sống như một nàng công chúa muốn gì được đó Sống trong nhung lụa, có anh trai yêu chiều bảo vệ Tại sao?

Tại sao ông trời lại bắt công như thế?

Có lẽ tới bây giờ Trung Hiếu vẫn chưa biết được Khánh Tường chính là tiểu công chúa nhà họ Hoàng cao quý, anh ta chỉ cười nhạt rồi nói với Mỹ Quyên

- Đúng! Cô hơn cô ấy về mọi mặt, nhưng có một thứ cô không thể hơn được

Như một con thú đang chìm trong đau đớn và tuyệt vọng, Mỹ Quyên chạy tới nắm cổ áo Trung Hiếu hét lớn

- Là gì? Thứ đó là gì?
- Là nhân cách Cô mãi không thể bằng cô ấy được

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Em còn yêu anh không?

Nắm chặt cổ áo của Trung Hiếu không buông, đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của người phụ nữ đã nổi lên vài đường gân xanh đáng sợ

Mỹ Quyên cười nhạt, cô ta áp sát mặt vào Trung Hiếu, lạnh lùng nói

- Nhân cách? Anh chê bai nhân cách của tôi? Thử nhìn lại bản thân anh đi, anh trong sạch hơn tôi chỗ nào?
- Bởi vậy nên bây giờ tôi mới bị quả báo, phải cưới một người phụ nữ như cô làm vợ

Không muốn nhìn thấy Mỹ Quyên nữa, Trung Hiếu lập tức gạt tay cô ta sang một bên khiến cho Mỹ Quyên mất thăng bằng té nhào xuống đất Hấn ta lạnh lùng ra khỏi phòng nghỉ để chỉnh sửa lại âu phục trước khi lên lễ đường, bỏ mặc cô dâu ngồi bơ vơ một mình

- Người vợ như tôi thì sao? THÌ SAO HẢ?

Điên cuồng vì bị đối xử thậm tệ, hết cú sốc này tới cú sốc khác, ánh mắt của cô ta đã đỏ lên vì uất ức, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống sàn Nhìn bóng lưng của Trung Hiếu sắp sửa mờ dần mà Mỹ Quyên không cam tâm, cô ta cầm lấy ly thủy tinh trên bàn ném theo hướng của Trung Hiếu đang đứng

CHOANG!

Tiếng mảnh vỡ va mạnh vào cửa rồi vỡ vụn tạo ra âm thanh chói tai mà khó nghe, ngay khi Trung Hiếu vừa đóng cửa thì đó cũng là lúc chiếc ly bay tới

Vừa đi vừa ngẫm nghĩ, Trung Hiếu thật sự cảm thấy lúc đó mình thật quá ngu ngốc khi bị dục vọng làm mờ lý trí, hành động không khác gì một con thú đang trong thời kì động dục vậy

Nếu lúc đó hấn ta lý trí lại, biết kiềm chế dục vọng hơn thì có lẽ người nắm tay gã đi trong lễ đường đã là Khánh Tường rồi

Nhìn thấy người con gái mặc chiếc đầm sang trọng ngồi ở vị trí quan khách mà trong lòng Trung Hiếu dâng lên một cảm xúc khó tả, ánh mắt chất chứa nỗi niềm sâu thẳm

Một chút tiếc nuối, một chút không đành lòng và một chút rung động

Rung động vì nhan sắc của Khánh Tường ngày càng mê mẩn, thân hình cũng đã hoàn hảo hơn xưa rất nhiều Nhìn từ sau lưng thôi mà đã cảm nhận được thần sắc sang chảnh và cơ thể quyến rũ của một quý cô rồi

Người con gái này bây giờ thứ gì cũng có, chỉ có điều không còn là của hấn ta nữa rồi

Trung Hiếu không bình tĩnh được nữa, hấn ta nhanh chân đi tới chỗ Khánh Tường đang ngồi, mạnh mẽ kéo cô đứng dậy

Bất ngờ vì hành động đột ngột của Trung Hiếu cũng như sự không phòng bị của bản thân, Khánh Tường vô thức đứng dậy theo hấn ta, hai chân lao đảo như sắp ngã tới nơi

Nhưng mọi chuyện đâu đơn giản, bộ nghĩ muốn mang Khánh Tường đi đâu thì mang à? Khánh Duy đã nhanh chóng nắm lấy một bàn tay của Khánh Tường, ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn người đàn ông đang mặc âu phục, anh lạnh lùng nói

- Buông tay ra ngay!

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện, Trung Hiếu vẫn cố giữ bình tĩnh để đối thoại với Khánh Duy Trong đầu anh ta bất ngờ xuất hiện dấu hỏi lớn Hoàng thiếu gia hôm nay xuất hiện trong đám cưới của hấn ta đã là một bất ngờ lớn rồi, không biết Mỹ Quyên có tài năng gì mà lại có thể mời được vị này tới đây? Và Khánh Tường có mối quan hệ gì với Khánh Duy? Không lẽ là người yêu mới?

- Hai người có gì để nói? Đừng quên hôm nay anh là chú rể, còn em gái tôi là khách mời

- Em em gái?

Trung Hiếu trở mắt nhìn Khánh Duy, sau đó lại quay sang Khánh Tường như muốn xác nhận câu nói vừa rồi của Khánh Duy có thật hay không

Khánh Tường cười rồi gật đầu một cái dường như đính chính điều mà Khánh Duy nói cũng như thứ mà Trung Hiếu đang suy nghĩ trong đầu là một

Khánh Duy nhếch môi cười khinh, đúng là trời sinh một cặp, nòi nào vung nảy Ngay cả điệu bộ kinh ngạc cũng giống nhau như đúc Ông trời thật là khéo sắp xếp mà

Không để mọi người chú ý thêm nữa, Khánh Tường liền quay sang gỡ bàn tay đang nắm của Khánh Duy ra khỏi tay mình, cô không nói gì cả nhưng chỉ cần một hành động nhỏ này cũng đủ để Trung Hiếu hiểu ra Khánh Tường cũng đang muốn nói chuyện với hấn ta

- Em đi một lát rồi sẽ quay lại nhanh thôi

- Ừ!

Được sự đồng ý của Khánh Duy, Khánh Tường lập tức đi theo Trung Hiếu tới một góc khuất, đủ để mọi người không chú ý tới Sau đó Trung Hiếu mới dám mở lời, hấn nói

- Anh biết hỏi điều này có hơi muộn màng, nhưng anh vẫn muốn biết em có còn yêu anh không?

Haha

Nghe câu nói sắc mùi ảo tưởng của Trung Hiếu, Khánh Tường khẽ cười, một nụ cười xinh đẹp, để lộ ra chiếc răng khểnh xinh xinh

Trung Hiếu ngẩn người nhìn nụ cười của Khánh Tường, cô cười lên trông rất đẹp Đây cũng là lý do đầu tiên khiến Trung Hiếu để ý cô

- Nếu còn thì sao? Mà không thì sao?

Hừ! Tên này có vẻ như vẫn nghĩ bà đây còn yêu sâu đậm tên tiểu tử thú nhà người? Nhìn lại bản thân mình đi, ngay để xách dép cho Minh Hào cũng không có cửa chứ đừng nói để cô còn vương vấn tư tình với hắn

Nghe câu nói có ý nghĩa chung chung không nói rõ được điều gì, Trung Hiếu liền mạnh dạn đi thẳng vào vấn đề chính, vì hắn ta sợ nếu như không nói thì sau này sẽ không còn cơ hội nào để nói nữa

Mồ hôi trên trán túa ra như tắm, khuôn mặt khá thu hút của Trung Hiếu có chút gì đó gấp rút, giọng nói cũng khẽ run run, hắn nói

- Nếu như em còn yêu anh, thì hôn lễ này đảm bảo sẽ không được tiến hành nữa, anh sẽ đào hôn Sau đó sẽ danh chính ngôn thuận ở bên chăm sóc cho em Khánh Tường! Anh thật sự hối hận lắm rồi, em có thể cho anh một cơ hội cuối cùng được không? Anh hứa sẽ không để em phải buồn thêm một lần nào nữa

- -----

Phiếu oi vào túi của Minh nào ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Sợ tay em bần

Nghe lời nói mang tính hứa hẹn cùng với giọng điệu giả tạo của Trung Hiếu thật khiến cho Khánh Tường bật cười

Xin phép được cười nửa miệng nhé

- Những điều anh nói đều là thật?

- Thật! Đương nhiên là thật

Trung Hiếu gấp gấp đính chính để Khánh Tường yên tâm hơn với câu nói của mình, hai tay cũng túa mồ hôi vì hồi hộp rồi

Nói như thế là Khánh Tường đã đồng ý chưa?

Không để cho Trung Hiếu chờ lâu, Khánh Tường đưa tay lên chỉnh sửa lại mái tóc cho ngay ngắn, nhẹ giọng hỏi

- Hôm nay tôi có đẹp không?

Mặc dù có hơi bất ngờ với câu hỏi không có chút gì liên quan tới cuộc nói chuyện, nhưng Trung Hiếu vẫn trả lời thành thật

- Đẹp! Em đẹp lắm

- Có đẹp hơn cô dâu không?

- Đương nhiên là đẹp hơn rồi

Nghe tới đây, Khánh Tường cười, một nụ cười không thể ma mị hơn, ánh mắt cũng ngày càng âm đậm đi vài phần, cô nói

- Nếu vậy sau này gặp một người con gái khác đẹp hơn tôi không lẽ anh sẽ sẵn sàng đào hôn như hôm nay?

Một tên cặn bã, tưởng có thể đùa giỡn với tình cảm của bà đây hoài sao? Không lẽ anh ta đã quên rằng chính cái đêm định mệnh hôm đó Khi chính mắt nhìn thấy hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau trên chiếc giường của chính mình cô đã chết tâm với hắn rồi sao?

Dám đem người phụ nữ khác đặt lên giường của cô, mặc đồ của cô còn làm những trò dơ bẩn đấy nữa Trong thâm tâm anh ta không nghĩ tới sẽ có một ngày quỳ rạp dưới chân cô xin xỏ như hôm nay sao?

- Không điều đó không thể xảy ra Trong tim anh chỉ có mình em mà thôi

Trung Hiếu vội vàng phân bua khi thấy Khánh Tường lập tức tỏ thái độ không đồng ý với điều kiện vừa rồi, hắn ta nhanh chóng nắm lấy tay Khánh Tường hồng giữ cô lại

- Chú rể! Cô dâu đang ở bên trong chờ anh, buông tay tôi ra mau!

Lạnh lùng buông lời nói cay đắng, Khánh Tường không gọi tên của hắn cũng không gọi tên của Mỹ Quyên, chỉ gọi bằng cái tên xa lạ là cô dâu và chú rể. Điều này đã minh chứng một điều cô đang muốn tạo khoảng cách với hai người họ, hoàn toàn tỏ thái độ như hai người xa lạ.

Mạnh mẽ giật phăng bàn tay ra khỏi tay Trung Hiếu, Khánh Tường lập tức quay trở về chỗ ngồi với Khánh Duy, phong thái kiêu ngạo, thần sắc cao cao tại thượng thật khiến người khác nể phục vài phần.

- Nói chuyện gì với em vậy?

Ngay khi thấy Khánh Tường trở về, Khánh Duy lập tức kéo ghế cho cô ngồi xuống, lấy trong túi ra một chiếc khăn thơm, nắm lấy bàn tay Khánh Tường mà lau lau.

- Anh ta có ý định đào hôn, muốn em theo cùng.

- Tên đó nào bị hồng rồi à? Bây giờ là lúc nào rồi mà còn cái ý định đào hôn? Tính làm trò cười cho ai xem?

- Vốn dĩ đầu óc cũng hần cũng không được bình thường, nếu bình thường thì đâu ai dại mà lấy một con điếm về làm vợ?

Nhẹ nhàng tựa người vào lưng ghế, ánh mắt to tròn của Khánh Tường bỗng nhiên hiện lên tia sắc lạnh, đồng tử cũng không chủ động mà thu hẹp lại, giọng nói cũng có vài phần kinh thường.

Trên đời này, thứ mà phụ nữ ghét nhất là tiểu tam, là em gái nuôi, em họ hàng xa, hăm nhất là thể loại tình yêu không có lỗi, lỗi ở bạn thân nữa. Đâu ra có chuyện giới thiệu bạn trai cho bạn thân để rồi hai người họ lên giường với nhau?

Máu chó thật chứ!

Đàn ông đừng trách tại sao tính sở hữu, tính chiếm hữu của phụ nữ cao. Trong cái thời đại này cứ sơ hở ra một chút là mất. Cướp giật đầy đường, nếu các anh tự giác tránh xa mấy thứ em gái nuôi, em gái mưa thì phụ nữ đã không phải lo xa như vậy rồi.

Nguyên tắc số một trong cuộc sống, con nào nuôi mà không thịt?

Chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, Khánh Tường bỗng nhiên giật mình một chút, cô nhìn sang phía Khánh Duy, thấy anh đang chăm chú lau tay cho cô.

Quái lạ! Cô dâu có làm đổ nước đâu mà anh phải lau như thế? Nãy giờ lau cũng hơi bị lâu rồi đấy.

Cảm giác tò mò đột nhiên dâng lên trong lòng, Khánh Tường buột miệng hỏi anh trai.

- Tại sao lại lau tay cho em?

Khánh Duy vâng vâng tay cô một hồi, lau từ ngón tay khê tay hoàn toàn không bỏ sót chỗ nào, anh cầm tay cô lên nhìn ngắm nghía một hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng nói.

- Ban này bị tên không có não nắm lấy, anh sợ tay em bẩn.

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~ Chương sau sẽ cho Minh Hào xuất hiện, mọi người chắc cũng mong chờ lắm rồi đúng hem ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Trò vui chuẩn bị bắt đầu

Sợ tay em bẩn

Một câu nói nghe có vẻ như bình thường nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn tới Khánh Tường, nhìn bàn tay nhỏ nhắn được Khánh Duy nắm trọn, ân cần lau từng chút một mà trong lòng cô lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

Dường như có một dòng nước ấm vừa chảy qua nội tâm của cô vậy, cảm giác lâng lâng hạnh phúc

- Anh cứ như thế này thì làm sao em nỡ đi lấy chồng?

Nghe vậy Khánh Duy đột ngột khựng người lại, nhanh tay cuốn lấy chiếc khăn rồi nhét trở lại vào túi, ánh mắt thoáng tia kinh ngạc nhìn Khánh Tường, anh lãnh đạm nói

- Ông đây còn đang mong em mau cuốn gói về nhà chồng cho nhanh, lớn rồi mà còn phải để anh chăm sóc thì làm sao ông đây lấy vợ?

Act cool đứng hình mất 5 giây

Khánh Tường sẽ rút lại cảm xúc dâng trào cũng như câu nói sến súa vừa rồi dành cho Khánh Duy nhé, ai đời có người anh nào lại muốn đuổi em gái về nhà chồng như người này không? Thật sự nếu đây không phải là nơi đông người thì Khánh Tường đã mau chóng đá cho Khánh Duy vài cái rồi

Phải cố dặn lòng rằng đang ở đám cưới của người yêu cũ, phải sang chảnh lên mới được

Không lâu sau đó, lễ đường tràn ngập tiếng nhạc du dương, những tiếng vỗ tay giòn giã để đón chào cô dâu đang tiến vào trong sảnh

Khoác tay bố, Mỹ Quyên dịu dàng như một nàng công chúa bước ra từ trong chuyen cổ tích, thật lộng lẫy và xinh đẹp, khác hẳn với vẻ mặt tức tối ban nãy Cũng phải thôi, mỗi người phụ nữ đều sẽ là công chúa trong ngày trọng đại nhất của cuộc đời, cô ta vừa đi vừa mỉm cười với Trung Hiếu, là chú rể đang đứng bên trên lễ đường

Nhưng ánh mắt của anh ta lại không hồi đáp lại Mỹ Quyên, Trung Hiếu đang chăm chú nhìn vào Khánh Tường đang ngồi ở vị trí dành cho quan khách, ánh mắt trĩu mến đến lạ

- Có vẻ như chú rể đang nhìn em kìa

Khánh Duy đương nhiên nhìn thấy ánh mắt thèm khát của Trung Hiếu đang chĩa về phía em gái mình, anh chàng không ngần ngại mà liếc mắt nhìn Trung Hiếu một cái như một lời cảnh cáo ngầm

Còn nhìn nữa tôi móc mắt cậu

Khánh Tường cười khẩy trước lời trêu chọc của Khánh Duy, nhưng cô không đáp lại Anh ta là cái thá gì mà cô phải quan tâm? Nhìn thì làm được gì? Cô và hần ta không cùng đẳng cấp, Trung Hiếu chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn chứ không thể nào chạm tới cô một lần nào nữa

Hơi sững sờ trước ánh mắt hình viên đạn của Khánh Duy, Trung Hiếu khẽ rung mình một cái sau đó không dám liếc qua chỗ Khánh Tường một lần nào nữa

Trao tay cô dâu cho chú rể, cùng nhau nắm tay đi đến trước mặt cha xứ đọc lời tuyên hệ của hai người, vị chủ tọa tức cha xứ hiền hậu nhìn đôi cặp nam nữ trước mặt mình, người nói

- Hôm nay là ngày đẹp trời, trước mặt mọi người các con hãy đọc lời tuyên hệ của mình để mọi người chứng giám cho tình yêu của chúng con

Mỹ Quyên cười, một nụ cười thật tươi đến nỗi khóe mắt cong lên, khuôn miệng rộng ra gần như tới mang tai, cô ta khẽ gật đầu

Vị chủ tọa cầm lấy một quyển sách nhỏ trên tay, sau đó liền đặt câu hỏi với hai người họ

- Các con có tình nguyện tới đây không?

- Thưa có

- Người nữ, con có thực sự đồng ý lấy người nam này làm chồng hay không?

- Thưa con đồng ý

Mỹ Quyên nhanh nhẩu đáp, dường như sợ có ai sẽ cướp mất câu trả lời của cô ta vậy, cô ta nhìn Trung Hiếu rồi cười hạnh phúc Cuối cùng ngày này cũng tới, ngày cô ta chờ từ lâu lắm rồi cuối cùng cũng thành sự thật

- Còn người nam, con có đồng ý lấy người nữ này làm vợ hay không?

- Thưa

Trung Hiếu trả lời trong sự ngập ngừng và lúng túng, hần ta đưa mắt nhìn sang phía Khánh Tường đang ngồi, dường như chỉ chờ một cái lắc đầu từ cô là hần sẽ buông bỏ tất cả để đi theo cô

Mỹ Quyên cảm thấy không vui khi Trung Hiếu trả lời ngập ngừng như thế, cô ta cũng nhìn theo hướng Trung Hiếu đang nhìn, phát hiện ra hần ta đang nhìn chăm chăm vào Khánh Tường mà trong lòng lại nổi lên cơn ghen ghét Mỹ Quyên mau chóng nhéo tay Trung Hiếu để kéo hần ta về thực tại, không

còn tơ tưởng tới Khánh Tường nữa

Vị chủ tọa có hơi bất ngờ khi thấy chú rể ngập ngừng như vậy, bởi từ xưa tới giờ chưa một ai cưới vợ mà lại chần chừ như Trung Hiếu, không lẽ đây là cuộc hôn nhân sắp đặt? Người nam bị ép buộc sao?

Không nhận được tín hiệu từ Khánh Tường mà lại nhận được ánh mắt hình viên đạn của Khánh Duy, Trung Hiếu bất giác dời ánh mắt sang vị trí khác, hẳn ta mau chóng trả lời vị chủ tọa

- Thưa con đồng ý

- Thế ta tuyên bố hai con là vợ chồng

Vừa dứt lời lập tức bên dưới rộn ràng tiếng vỗ tay cũng như lời chúc phúc dành cho cô dâu chú rể, ai ai cũng vui mừng thay họ

Nhưng duy nhất hai người ngồi im tham dự lễ cưới từ đầu đến cuối, Khánh Tường đắm chiều nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi Mỹ Quyên, ánh mắt lười biếng không quan tâm tới nhân vật chính của buổi lễ, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở

- Cứ cười đi, trò vui chuẩn bị bắt đầu rồi

- -----

Vốn dĩ tính cho Hào ca xuất hiện trong chương này, cơ mà kẹt xe quá nên không tới kịp mất tiêu rồi

Các cậu ơi, Minh có một trò chơi này dành cho các cậu cũng như để thử thách bản thân Minh, như các cậu đã biết thì giới hạn của Minh là một ngày 4 chương đúng hèm Vậy bây giờ Minh nói một ngày ra 5 chương thì sao nhỉ? Đương nhiên là 5 chương dài chứ không chia nhỏ ra, mỗi chương từ 1k chữ trở lên thì các cậu thấy sao? Tính từ bây giờ cho tới chủ nhật, tức là còn 4 ngày nữa, nếu số phiếu đạt mốc 18,5k thì ngày hôm đó sẽ bảo chương coi như là quà tặng cho các cậu, như vậy có chịu hèm cmt phía dưới cho Minh biết ý kiến của các cậu như thế nào nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Ai nói tôi tới đây để dự tiệc cưới?

Âm thanh du dương kết hợp với ánh sáng mờ ảo giúp cho căn phòng trở nên ấm áp và lung linh hơn Cô dâu chú rể vui vẻ khoác tay nhau đi mời rượu từng bàn, nụ cười trên môi Mỹ Quyên vẫn giữ nguyên vẹn từ đầu tới giờ không hề thay đổi

Nhìn nụ cười ấy, Khánh Tường ngẫm nghĩ một chút

Cô ta cười suốt như vậy không thấy mỏi miệng sao? Nhìn giả tạo quá đi mất

- Đồ khó ăn quá, gia đình cô ta chọn nhà hàng kiểu gì vậy?

Khánh Duy nhăn nhó lấy khăn giấy lau miệng, đồ ăn này cho chó ăn à? Ăn cứ buồn nôn thế nào ấy Từ nay về sau tuyệt đối không tới nhà hàng này ăn nữa

- Do anh kén ăn quá thôi

Cầm ly rượu vang đỏ trên tay, Khánh Tường lắc qua lại khiến cho thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sánh trong miệng ly, sau đó ngửa cổ uống một ngụm

Nhưng rồi

Phụt

Khi thứ chất lỏng này vừa chạm tới đầu lưỡi, đủ để vị giác cảm nhận được mùi vị này thì Khánh Tường lập tức lấy khăn giấy che miệng rồi nôn ra ngoài

Ôi thần linh ơi! Rượu gì mà chua lè vậy nè?

- Ngay cả rượu em còn không uống được, đừng bảo anh kén ăn

Được rồi được rồi! Khánh Duy thắng, cô không dám phàn nàn nữa đâu

Đúng là cả thức ăn và đồ uống khó dùng thật

Do quá tập trung vào đồ ăn và thức uống, Khánh Tường không hề hay biết Mỹ Quyên đã nắm tay Trung Hiếu đi tới bàn của cô từ bao giờ, khi cô nhận ra thì cũng là lúc Mỹ Quyên cất lời

- Bạn thân, cảm ơn đã đến dự đám cưới của tớ, ly rượu này tớ kính cậu

Nói rồi cô ta ngửa cổ uống một hơi hết sạch ly rượu trên tay, khoe mắt cong lên nhìn Khánh Tường, để lộ ra ánh mắt đắc thắng, cô ta nghĩ

Hừ! Giờ thì sao? Người đàn ông mày yêu đã thuộc về tao, cảm giác như thế nào? Sao lại dùng ánh mắt kinh ngạc đó nhìn tao? Bất ngờ chứ gì?

Đúng là Khánh Tường có tròn mắt nhìn Mỹ Quyên thật, đúng là có kinh ngạc vài phần, cái thứ đồ uống kinh tởm ấy mà cô ta có thể uống một cách ngon lành như thế sao? Hay nhỉ

Đoạn cô ta quay sang Khánh Duy, cũng nói câu tương tự như Khánh Tường nhưng giọng nói có vẻ kính trọng hơn vài phần

- Anh trai, cảm ơn anh đã tới tham dự lễ cưới của em, như vậy cũng đã cho em mặt mũi lắm rồi

Trong sự hân hoan vui sướng của Mỹ Quyên cũng như niềm vẻ vang của gia đình hai bên kia Hoàng thiếu lại đích thân tới các nhà hàng nhỏ bé này để dự tiệc cưới, thật đúng là một chuyện khó tin

Khánh Duy liếc mắt lạnh lùng nhìn Mỹ Quyên, khuôn mặt bá khí nhàn nhạt cười, một nụ cười khinh bỉ

- Cô là thứ không có não à? Tôi nói bao nhiêu lần rồi? Một tiếng anh trai không phải là thứ cô muốn gọi là gọi? Ngoài ra cô gọi em gái BẢO BỐI của tôi là gì? Bạn thân? Vậy phải gọi tôi là anh trai của bạn thân mới phải

Nhấn mạnh hai chữ bảo bối để chứng tỏ vị trí của Khánh Tường trong lòng Khánh Duy có giá trị như thế nào rồi Là một bảo vật vô giá

Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này cũng khẽ rùng mình một cái, những vị khách hôm nay không phải là những doanh nhân lớn nhưng họ cũng đủ kiến thức để hiểu về gia thế của Hoàng thiếu Trên thương trường, nhắc tới nhà họ Hoàng không ai là không biết tới gia đình có truyền thống lâu đời về quân đội, nắm giữ trong tay rất nhiều bất động sản, khu ăn chơi hoặc trung tâm thương mại sầm uất, ngoài ra Khánh Duy còn là một người đàn ông mưu trí và kiêu ngạo, từ khi Hoàng thị được Hoàng thiếu nắm quyền thì đã phát lên như một cơn gió và vẫn chưa có dấu hiệu suy giảm

Nhưng có một điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất là người con gái ngồi cùng với Khánh Duy, trước đây chưa từng nghe Hoàng tổng giới thiệu người con gái rượu này cho ai gặp mặt, những buổi tiệc xã giao hay gặp gỡ khách hàng cũng do một tay Hoàng thiếu tham dự, cũng chưa từng công bố có thêm một người con

Trước giờ cứ nghĩ Hoàng thiếu là người con độc nhất của nhà họ Hoàng, hóa ra bây giờ còn có thêm một tiểu công chúa xinh đẹp lay động lòng người, thật khiến cho người khác bất ngờ

Xinh đẹp yêu kiều như thế này thì bảo sao Hoàng tổng không dấu kỹ, chắc lại sợ tên háo sắc vào đụng vào bảo bối đây mà

Mỹ Quyên đờ người, không lẽ một tiếng anh trai thốt ra từ miệng của cô ta lại khiến anh cảm thấy ghê tởm như thế? Khánh Duy không thể để cô gọi trọn vẹn một lần sao?

Thôi thì người ta cũng là người có chỗ đứng trong xã hội, Mỹ Quyên đành miễn cưỡng mỉm cười với Khánh Tường, cầm lấy một ly rượu khác rồi nói

- Chị! Cảm ơn vì đã đến dự tiệc cưới của em

Tiếng "chị" được cô ta thốt ra trong khó khăn, giọng điệu không mấy thân thiện cùng với cười miễn cưỡng, cô ta gằn giọng khi nói từ đó

Khánh Tường cầm ly rượu lên tưởng như đáp lại lời nói không mấy thân thiện, mỉm cười nhìn cô ta, một nụ cười kì dị khó hiểu, giọng nói mềm mại như nước vang lên, không quá lớn nhưng cũng đủ để hai bên nghe rõ, cô nói

- Một tiếng "chị" này tôi không dám nhận, nhưng mà ai nói với cô là tôi tới đây để dự tiệc cưới

Vừa dứt lời, tất cả ánh sáng trong căn phòng liền bị ngắt đi, căn phòng chìm trong bóng tối và âm u Một màu đen đáng sợ đã bao trùm cả căn phòng, giọng nói nhẹ nhàng mà mỉa như ác quỷ vang lên đều đều

- Có một món quà tặng cô đây

- -----

Chờ ơi mới bắt đầu thử thách có 1 ngày thôi mà số phiếu đã gần đạt tiêu chuẩn rồi, có thể các bạn không biết đây là khuôn mặt của Minh khi nhìn thấy số lượng phiếu đầu

OAO oa oa oa vui quá đi mất ><

18,5k phiếu là bão 5 chương ăn mừng nha ><

Chương 147: Món quà bất ngờ

Đắm chìm trong sự sợ hãi của bóng đêm, Mỹ Quyên không kiềm chế được khi nghe giọng nói đầy mờ ám của Khánh Tường, cô ta lớn tiếng nói át cả tiếng xôn xao của mọi người,

- Mày! Mày muốn làm gì hả? Món quà gì?

- Quà mừng cưới, không lẽ cô không muốn sao? Thân là bạn thân à nhằm bạn từng thân cộng với chị nuôi của cô thì đi tay không cũng không phải phép

Vốn dĩ sở hữu giọng nói đầy mỉa mai hoặc mê mẩn người nghe, đã vậy còn trong không khí tối tăm này nữa, thật khiến cho người ta liên tưởng đến một thứ gì đó đầy bí ẩn

Dường như bị giọng nói ấy thu hút, mọi người trong phòng không còn xôn xao vì hoảng hốt nữa, tất cả đều hướng tai về phía phát ra cuộc đối thoại giữa hai người, chăm chú lắng nghe

- Quà? Mọi thứ của mày chưa bao giờ tốt đẹp đối với tao Mau đẹp nó ngay đi

Đối diện với sự e sợ của Mỹ Quyên là tâm trạng bình thản đến lạ của Khánh Tường, hỏi tại sao biết cô ta đang hoảng sợ? Nghe giọng điệu là biết thôi. Một người bình tĩnh và tự tin thì làm sao có thể thay đổi cách xưng hô đột ngột như thế? Nhất là xưng hô như những đứa trẻ nữa

- Nói vậy thì chẳng khác nào "em gái" nói Trung Hiếu là đồ bỏ đi? Đừng quên rằng đây là thứ "em" cướp của chị. Nếu nói như thế có vẻ không hợp lý chút nào

Mỹ Quyên cứng họng không nói được gì, khuôn mặt cô ta đột nhiên nhả lại, một cơn đau đột nhiên truyền từ bàn tay lên đại não, Mỹ Quyên có thể cảm nhận được cơn đau ấy xuất phát từ Trung Hiếu. Hẳn là đang giận dữ bóp chặt bàn tay của cô ta

Không gian yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng xương rắc rắc phát ra từ bên phía Mỹ Quyên. Trung Hiếu thật sự rất tức giận, khí lạnh tỏa ra từ người hắn ta cũng khiến cho cô vợ của hắn vô thức run người lên

Đương nhiên là phải tức giận rồi, có người đàn ông nào muốn bị so sánh với đồ bỏ đi? Có người đàn ông nào trong lễ cưới mà bị phơi bày rằng mình bị tiêu tam quyền rũ đến nỗi bỏ cả người yêu để đi theo? Nhất là khi kẻ phá hoại hạnh phúc lại đường đường chính chính trở thành bà chủ, thành vợ của hắn

Nỗi nhục này biết giấu đi đâu đây?

- Cô đang nói xằng bậy gì đó? Ai là kẻ cướp? Ai cho cô nói chồng tôi là kẻ bỏ đi? Trung Hiếu là món quà vô cùng quý giá mà thượng đế ban tặng cho tôi, đừng có mà nói hươu nói vượn

Vừa tức giận vì bị nói trúng tim đen, vừa bị đau bởi lực tác động từ phía Trung Hiếu, nhưng cô ta vẫn đủ tỉnh táo để đối đáp lại với Khánh Tường. Bây giờ cô ta với Trung Hiếu đã là vợ chồng phải tích cực nâng cao phẩm giá cũng như vị trí của anh trong lòng Mỹ Quyên, nếu không sẽ làm trò cười cho mọi người

Nghe lời dỗ ngọt đầy sáo rỗng của Mỹ Quyên thì Khánh Tường vô thức bật cười, tiếng cười khúc khích mà mỉa mai như chủ nhân đang chơi đùa với đồ vật vậy

Từ khi nào mà Trung Hiếu trở nên tốt đẹp như vậy? Từ khi nào anh ta đã được so sánh như món quà của thượng đế? Không lẽ khi tạo dựng lên Mỹ Quyên thượng đế đã vô tình lấy mất con mắt của cô ta hay sao?

Thật nực cười!

Khánh Tường quay sang Khánh Duy nói với anh trai, cũng như đang ra hiệu cho món quà bất ngờ chuẩn bị lộ diện

- Được rồi! Bắt đầu

Vừa dứt lời, lập tức có một luồng sáng phát ra giữa căn phòng âm u tối tăm, ngay chính giữa sảnh của nhà hàng xuất hiện một chiếc màn hình lớn, giống như màn hình chiếu bóng vậy

Sau đó từng con số hiện lên trên màn hình. Bắt đầu đếm ngược

4

3

2

1

Ngay khi những con số vừa biến mất thì cũng là lúc màn hình được chiếu sáng rực Nhìn lên màn hình, khuôn mặt của Mỹ Quyên bắt đầu thay đổi từ xanh sang trắng, khuôn mặt vốn đã được make up cho trắng nay lại càng trắng hơn, mồ hôi trên trán túa ra như tắm Á ta sợ hãi quay sang nhìn Khánh Tường đang ngồi, ánh mắt toát lên tia hung hãn lao tới chỗ cô

- Chết tiệt! Mày lại giờ trò gì rồi Mày muốn hại chết tao đúng không?

Bất chấp hình tượng thực nữ hiền lành thường ngày, cô ta giật phắt tay ra khỏi ta của Trung Hiếu để lao tới chỗ cô

Nhưng lại không lao tới được vì đã bị Trung Hiếu nhanh chóng tóm cổ kéo lại, đặt Mỹ Quyên ngồi xuống ghế bên cạnh, hất lạnh lòng ra hiệu cho cô ta

- Cô ngồi im đây cho tôi

Nói rồi Trung Hiếu cùng với mọi người đều hướng mắt về phía rạp chiếu bóng để thưởng thức món quà của Khánh Tường

Mỹ Quyên ngồi bên cạnh mà cả người run bần bật, ánh mắt tràn đầy sự tức giận nhìn chằm chằm vào Khánh Tường như muốn ăn tươi nuốt sống cô

Con khốn! Cứ chờ đó đi

- -----

Chội ôi đủ 18,5k phiếu rồi >< cảm ơn mọi người rất nhiều Ngày mai Minh về nhà sẽ bắt đầu bảo 5 chương nhé, tuy đã đủ nhưng chương này coi như là quà tặng kèm, sẽ không tính vào 5 chương kia đâu

Tại đang đi chơi nên không đem theo laptop Ơ ^ Ơ

Chúc các cậu đọc truyện vui vẻ

Bảo 5 chương cùng với 1 chương tặng kèm, nhất các cậu rồi nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lễ cưới hay trò cười?

Chăm chú xem đoạn clip trên kia, Khánh Duy có chút thắc mắc, thấy em gái có vẻ hứng thú với chúng, Khánh Duy bèn hỏi thăm

- Em lấy đoạn clip này ở đâu ra vậy?

- Bảo bối lớn của anh quay cho em đấy

- Ủ!

Sau khi nhận được câu trả lời của em gái, Khánh Duy gật gù đồng ý rồi quay trở lại xem phim, ánh mắt tràn đầy thưởng thức nhìn thứ đang chiếu sáng và chuyển động trên màn hình

Cơ mà, có gì đó không phải

Cảm nhận có gì đó không ổn, Khánh Duy quay phắt sang phía em gái, nhìn chằm chằm vào Khánh Tường, ngạc nhiên hỏi lại

- Hai người gặp nhau rồi sao? Khi nào? Ở đâu? Sao anh không biết? Em có bắt nạt cô ấy không? Em

- Ngưng! Hỏi từ từ em mới trả lời được chứ

Gương mặt Khánh Tường đã nhăn nhó lại khi bị hỏi dồn dập như thế, hai mắt to tròn cũng híp lại lờm anh trai đang tròn mắt ngạc nhiên ngồi bên cạnh, khước môi cô hơi giật giật vài cái

Hỏi dồn dập vậy ai trả lời được?

- Thật ra mà nói, em với chị ấy đã quen nhau mấy năm rồi, Di hay qua nhà cũ của em chơi rồi còn chăm sóc em rất chu đáo, chỉ không biết người ta đã bị anh mang về từ lâu rồi Đoạn clip này là hôm đi chơi ở trung tâm thương mại chị ấy cố tình quay lại chứ em cũng không biết

Ừ! Nói không biết là không biết thật, khi Di đưa đi động cho cô cô vẫn còn không hiểu, nhưng tới khi thấy đoạn clip này mới hiểu Thì ra Di đang giúp cô

Quay một clip full HD không che

Nếu Di không cố tình quay thì cô cũng có bằng chứng vạch trần Mỹ Quyên, hôm gặp cô ta ở quán cà phê Khánh Tường đã cố tình thu âm cuộc nói chuyện lại, nhưng có toàn cảnh sẽ đáng tin hơn là một cái màn hình đen phát ra tiếng nói

Trong đoạn clip Khánh Tường đang đứng nói chuyện với Mỹ Quyên, cô ta đang đưa tay xoa xoa bụng bầu rồi nói

- Khánh Tường! Đây là bạn trai mới của cậu à?

Người nam mà Mỹ Quyên nhắc tới hoàn toàn không xuất hiện trong máy quay, nhưng cũng từ lúc này thì góc quay lập tức bị thay đổi, có vẻ như người cầm máy đang lùi về phía sau rồi ngồi xuống, quay màn hình ngang để thu được nhiều góc vào máy

- Đúng rồi! Cô mau tới đây cướp đi nè, gia thế đảm bảo hơn hẳn chồng sắp cưới của cô, đảm bảo sau này chỉ cần ngồi trên tiền để hưởng thụ mà thôi

Trong clip, Khánh Tường đứng thẳng lưng đối đáp với cô ta, hoàn toàn mang phong thái của nữ chủ kiều ngạo và cao quý, trái hẳn với dáng vẻ hèn mọn của Mỹ Quyên, câu nói vừa rồi tràn đầy vẻ khinh bỉ

Ở bên phía góc trái, Trung Hiếu đã nắm tay thành nắm đấm, hẳn ta đang cố kiềm chế tức giận

Chẳng một thằng đàn ông nào muốn bị so sánh cả, nhất là về vấn đề tài chính

- Bậy! Tớ có cướp đi thứ gì của cậu đâu, cùng lắm chỉ là mượn tạm mà thôi

Nghe tới đây, Mỹ Quyên không thể không chế được bản thân À ta biết câu nói sắp tới là gì, và chuyện tồi tệ gì sắp xảy ra Bất chấp sự ngăn cản của Trung Hiếu, à ta lao tới chỗ Khánh Tường như một con thú dữ

- Tắt! Tắt nó ngay, mày bịa đặt, mày làm giả toàn bộ thứ này để hại tao, con khốn!

Ngay khi cô ta xông tới thì đột nhiên từ đâu xuất hiện hai vệ sĩ mặc áo đen lập tức xông ra chặn à ta lại, nhẹ nhàng đẩy cô ta ra

Ngồi xụp dưới đất, Mỹ Quyên thoáng kinh hãi, làm sao mà bọn người này có thể vào được đây? Không có thiệp mời là không thể vào được, hai người này chui từ đâu ra?

Khánh Tường ngồi yên vị mỉm cười, nhìn Mỹ Quyên đang bức tức đến nổi cắn người thì chợt lắc đầu

Chắc chắc! Mới có một chút xúi đã kích mà đã chịu không nổi rồi, người gì đâu mà yếu đuối thế?

Hôm nay là lễ cưới, là một ngày trọng đại nhất trong đời con gái, Khánh Tường chỉ mang một chút gia vị tới để làm cho không khí thêm vui nhộn thôi mà

Với lại cũng muốn cảnh cáo Mỹ Quyên Khánh Tường không còn như xưa, không thể nhắm mắt bỏ qua cho những lần à ta xúc phạm cũng như chơi đùa với cảm xúc của cô thêm một lần nào nữa

Cô hại tôi một, tôi trả cô mười

Đây mới là chân lý sống của Khánh Tường

Có điều, nhìn khung cảnh hỗn loạn bây giờ thì người ta không thể phân biệt được đây là lễ cưới hay là trò cười nữa

- -----

Hôm nay bắt đầu bão 5 chương nha

1/5 rồi nè Cảm ơn những lá phiếu ủng hộ của các cậu, đó là những thứ đã tiếp động lực cho Minh viết nhiều hơn Hơn 3000 bạn đang theo dõi truyện ời, mỗi ngày các bạn bỏ cho Minh 3 phiếu mỗi khi điểm danh là Minh đã đủ vui rồi Cơ mà lâu lâu chơi lớn như hôm vừa rồi cũng vui nhè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 149: Một vị khách nữa xuất hiện

- Mượn tạm? Không lẽ ý mày đưa bé trong bụng mày không phải của Trung Hiếu?

Khi câu nói vừa cất lên cũng là lúc khán phòng im phăng phắc, tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, vì họ không biết đây là đám cưới mang tính chất chạy bầu, cô dâu có con rồi mới ép chú rể cưới sao? Hèn gì lúc này làm lễ chàng trai có vẻ ngần ngại

Thì ra là không muốn đồ vô, nhưng mà nói như thế thì không khác gì nói chú rể bị cấm sùng mà lại phải nuôi con của thằng khác à?

Nhục lắm à ghen

- Cô cô cấm sùng tôi sao?

Không kiềm được tức giận cũng như xấu hổ, hắn ta đưa tay giáng một cái tát xuống gò má ửng hồng của Mỹ Quyên Con ả này dám bày trò chơi xấu Trung Hiếu sao? Đã vậy còn bị phơi bày ở nơi đông người như thế này thì hỏi làm sao gia đình hắn còn mặt mũi ra đường nữa đây?

Chát!

Cái tát rất mạnh, dường như đã dồn hết sự tức giận cũng như toàn lực vào bàn tay, lực đẩy quá mạnh khiến cho Mỹ Quyên chao đảo ngã người về phía sau, hoàn toàn nằm im dưới đất, khóe môi của ả ta cũng đã rách ra và rỉ thứ chất lỏng đỏ tươi ra ngoài

- Không Không phải em nói, là cô ta đã cho người tạo dựng lên để lừa gạt mọi người, là cô ta còn yêu anh nên mới bày trò hãm hại em Anh tuyệt đối đừng tin

Vừa khóc lóc vừa van nài cầu xin sự tin tưởng, không chỉ riêng Trung Hiếu mà tất cả người trong khán phòng cũng bắt đầu thương cảm cô dâu Mỹ Quyên nói đúng, với gia thế khủng như nhà họ Hoàng thì làm giả một đoạn clip rất dễ, hướng hồ đây chỉ quay nửa mặt chứ đâu phải toàn bộ gương mặt? Tìm một người có nét hơi giống hoặc cho người đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi đóng giả cũng được chứ

Nghe tới đoạn Mỹ Quyên nói Khánh Tường còn yêu Trung Hiếu nên mới bày trò hãm hại đám cưới thì trong lòng Trung Hiếu bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc khó tả

Không lẽ cô thật sự còn yêu anh?

Nếu như vậy thì tại sao lại phủ nhận câu hỏi của anh lúc này? Phải chăng cô đang muốn tìm mọi cách để Mỹ Quyên không thể dây dưa với anh sau đó mới đường đường chính chính quay về làm vợ anh?

Thật sự đúng là như vậy thì Trung Hiếu cũng sẽ không tức giận nữa đâu, anh ta sẽ hợp tác với cô để tổng cổ Mỹ Quyên đi

Mỹ Quyên đã thành công khi đã chuyển hướng đối trắng thay đen, chỉ bằng một câu nói đơn giản cũng đủ để khiến mọi người suy nghĩ khác về cô ta

Sẽ ra sao khi thiên hạ đồn rằng tiểu thư cao quý nhà họ Hoàng vì còn vấn vương tình cũ mà tìm mọi cách để phá hoại đám cưới?

Nên nhớ tiếng lành đồn xa tiếng dữ đồn gần

Mọi người cũng đã bắt đầu xôn xao lên, vài tiếng nói còn khinh bỉ ra mặt, họ nói rằng

- Không ngờ tiểu bảo bối của nhà họ Hoàng lại vì tình cũ mà chạy tới đây phá đám cưới, thật tội nghiệp cho cô dâu bị xoay như chong chóng, còn bị đánh nữa

- Phụ nữ thật đáng sợ như vậy sao? Điều vì tình mà làm những chuyện điên rồ

- Hèn gì trước giờ chưa từng nghe Hoàng tổng thông báo có thêm một người con, bây giờ lại tự nhiên xuất hiện trong đám cưới của tình cũ, không dễ phá hoại thì là gì?

- Thật tội cho cô dâu, không thể đấu lại được với người ta, cũng phải thôi, giàu thì muốn làm gì mà chẳng được

- Không phải tôi nói quá nhưng vị tiểu thư này hành xử không tốt rồi, cho dù là người yêu cũ nhưng cũng không thể vì thế mà phá hoại ngày trọng đại nhất của người con gái được

- Không lẽ đại tiểu thư nhà họ Hoàng lại cư xử như một người đàn bà ngu ngốc sao?

Hàng tá lời bàn tán sôi nổi vang lên khắp nơi, họ cố tình nói to để Khánh Tường nghe thấy và chờ xem phản ứng của cô như thế nào

Nhưng trái lại phản ứng bình chân như vại, không quan tâm của Khánh Tường thì Khánh Duy là người phản ứng kịch liệt nhất Anh chuẩn bị lên tiếng dằn mặt mọi người, phải để họ biết k nói xằng bậy về em gái bảo bối của anh thì hậu quả nhận lại là gì

Thế nhưng chưa kịp làm gì thì Khánh Duy đã bị thứ khác thu hút, một người bạn của Mỹ Quyên từ ngoài hốt hoảng chạy vào, trên mặt cô ta tràn đầy sự ngạc nhiên, cô ta nói

- Bên ngoài có khách tới, anh ta đang đi vào đây, hình như là một thiếu gia

Đúng như những gì cô ta nói, vừa dứt lời thì chiếc lamborghini sang chảnh cũng từ từ dừng bánh Từ trong xe bước ra một người đàn ông bá khí ngút trời, gương mặt lạnh lùng không hề có chút biểu cảm gì

Đi được vài bước thì những lời nói khó nghe ấy đã lọt vào tai của Minh Hào, anh nhanh chóng bước tới bên chỗ Khánh Tường đang đứng, dang tay ôm lấy đôi vai mảnh khảnh trắng ngần, nhẹ nhàng ép sát người cô vào lồng ngực mình, ánh mắt lạnh lùng quét ngang tất cả mọi người trong căn phòng Anh lạnh lùng nói lớn

- Ai nói bà xã của tôi còn tơ tưởng tới con gà công nghiệp của cô?

- -----

Hào ca của các cậu xuất hiện rồi đây Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha

2/5 rồi nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tôi họ Trịnh

Ngay khi xuất hiện, Minh Hào tượng như vầng hào quang thu hút mọi ánh nhìn của mọi người, thân hình cao lớn vạm vỡ cùng với bà khí bức người thật khiến cho người khác phải trầm trồ kinh ngạc, ngũ quan tinh xảo, sống mũi thẳng tắp, anh chàng nhanh chóng ôm chặt Khánh Tường vào lòng như muốn khẳng định chủ quyền cũng như câu nói chắc như đinh đóng cột vừa rồi

Mỹ Quyên ngêch mặt ra nhìn Minh Hào, cô ta cũng bị thu hút bởi vẻ ngoài bắt mắt của Minh Hào, dường như khi anh vừa đến thì chú rể, tức Trung Hiếu cũng lập tức bị anh làm cho lu mờ

- Gà? Gà công nghiệp?

Cô ta lặp lại như một cái máy, hôm nay bị quá nhiều cú sốc rồi nên bây giờ Mỹ Quyên có vẻ không được bình thường, đầu óc của cô ta cứ như người trên mây, cô ta nói tiếp

- Anh là cá thá gì mà dám nói như thế? Anh coi lại mình đi, một tên giàu sổi, một kẻ làm nhân viên cho một cửa hàng chăm sóc thú cưng nhỏ nhoi mà cũng dám đứng đây kiêu căng lớn tiếng sao?

Khánh Tường khẽ nhăn mặt lại khó chịu, gì mà cửa hàng nhỏ nhoi? Cô ta không biết cửa hàng đó là do Khánh Tường mở ra cho Minh Anh chơi đùa à? Nói là cửa tiệm nhỏ nhưng doanh thu một tháng có thể đủ cho cô ta ăn xài một năm đó

Đồ ngu ngốc!

Từ nhỏ Khánh Tường và Minh Anh đã là hai chị em thân thiết như hình với bóng, cô đi đâu thì cậu ta liền xách mông đi theo, một bước cũng không rời

Ngay khi biết rằng Khánh Tường trốn nhà ra đi để tập sống một cuộc sống bình thường như bao người, tự kiếm tiền, tự chăm sóc bản thân, tự ăn xài bằng tiền của mình làm ra, và quan trọng là tập làm vợ của người ta Thì Minh Anh cũng nằng nặc đòi ra ngoài ở chung, có điều là cậu nhóc đang bị phụ huynh đóng băng tài khoản, nên cô đành lấy tiền túi mở ra cho Minh Anh tập tành làm ông chủ

Nhờ về ngoài điển trai cùng với cách chăm sóc thú cưng khéo léo, chỉ trong vòng một năm mà đã khiến cho cửa hàng phát lên như một ngọn gió, ai ai cũng mơ ước vào làm vì tiền thù lao cao cũng như không chèn ép nhân viên

Vậy mà cô ta dám nói cửa hàng này là nhỏ bé? Đảm bảo Minh Anh mà nghe được câu này sẽ lập tức đem tám đời tổ tông nhà Mỹ Quyên lên mà chửi cho coi

Cả hội trường lại được một phen xôn xao ồn ào, những lời bàn tán lại không biết vô ý hay cố ý mà nói ngày một lớn hơn

- Ôi trời! Không lẽ tiêu chuẩn của Hoàng tiểu thư lại thấp đến thế? Tùy tiện chọn đại một nhân viên quèn về làm bạn trai sao? Nếu không chê thì tôi sẽ giới thiệu người cho cô ấy, đảm bảo nhà giàu, có địa vị nhưng lại năm mươi tuổi mất rồi

- Hahahaha

- Như vậy thì việc tới phá đám cưới vì ghen tị là hoàn toàn có thật rồi, bạn trai tuy đẹp nhưng gia thế lại không bằng chú rể nên không cam lòng đây mà

- Cô dâu ơi, mau trốn chú rể lại đi kẻo bị người ta mang đi mất bây giờ

- Người ta nói đúng, phụ nữ hơn nhau ở tấm chồng, tiểu thư nhà họ Hoàng tuy quyền quý sang chảnh nhưng bạn trai lại là một người tầm thường và không có khả năng về tài chính thì chẳng phải bông hoa lãi cắm bãi c*t trâu à?

- Xin chia buồn với Hoàng tiểu thư vậy, hahaha

Hàng tá những lời châm chọc nổ ra như sấm vang, cả hội trường đều ôm bụng cười ngặt nghẽo, ôi trời hôm nay thật là một ngày bất ngờ, vừa đi ăn tiệc vừa được xem kịch hay, như thế đỡ phải tốn tiền vào rạp mua vé nữa chứ

Ngay cả Khánh Duy cũng bất ngờ nhìn về phía Minh Hào, không lẽ những gì cô ta nói là đúng? Minh Hào đã từng làm nhân viên ở một cửa hàng nhỏ sao? Theo như trí nhớ của anh thì gia thế nhà Minh Hào đâu phải dạng nghèo khó gì đâu? Nếu sắp xếp theo mức độ sang chảnh của giới thượng lưu thì nhà họ Hoàng luôn đứng nhất, còn vị trí thứ hai là của nhà họ Trịnh, tức gia thế của Minh Hào, tên đầy đủ của anh là Trịnh Minh Hào

Ấy vậy mà tại sao lại hạ mình đi làm thêm? Thật khó hiểu mà

Mặc cho mọi người cười cợt mình, Minh Hào chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc Khánh Tường rồi lạnh lùng nhìn Mỹ Quyên, con ả đang cố lấy lại bình tĩnh sau nhiều cú sốc đang ập tới, sau đó anh chàng nhàn nhạt nói ra vài câu nhưng cũng đủ để thức tỉnh mọi người, anh nói

- Có thể cô không biết, tôi đây họ Trịnh, Trịnh Minh Hào Còn về việc làm nhân viên ở cửa hàng, cũng chỉ làm cho bà xã tôi vui mà thôi

- -----

Nay bật mí cho mấy cậu thêm một bất ngờ nữa nè Nếu như Minh nói hôm nay sẽ ra hơn 5 chương dự tính thì sao nhỉ? Tự nhiên hôm nay ý tưởng ở đâu cứ ào ào chảy về ấy Các cậu nhớ like và bỏ phiếu nhiệt tình cho Minh nha, có khi hnay ra 10 chương không chừng hahaha

3/5 rồi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Mượn danh Trịnh thiếu à?

Trịnh? Họ Trịnh? Là người của Trịnh gia sao?

What the hell? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hôm nay Trịnh thiếu cũng tới đây dự lễ cưới? Đùa nhau à?

Không gian bỗng nhiên im bất, mọi người đều đưa nhau nhìn theo giọng nói phát ra từ người đàn ông Ngả cả Trung Hiếu và Mỹ Quyên cũng vậy, nhưng rồi họ lại tiếp tục bàn tán

- Người đàn ông này nói đùa vui nhì? Ai không biết Trịnh thiếu đã đi du học từ nhỏ, mới về nước vài năm nay thôi nhưng vẫn chưa bao giờ lộ diện cho người khác thấy mặt

- Đừng tưởng mang bộ mặt ưa nhìn ra một chút là có thể mượn danh Trịnh thiếu làm càn

- Đúng rồi, anh ta cũng thừa nhận việc đi làm thêm ở cửa hàng rồi, ai đòi con của giới thượng lưu lại có thể đi làm thêm? Bộ não hỏng hết rồi à?

Hai bạn nhỏ não hỏng ngồi im cũng bị trúng đạn, khóe miệng Khánh Tường giật giật vài cái, trên trán đã xuất hiện vài đường gân xanh do tức giận

Bà mẹ nó! Nói xằng nói bậy gì vậy hả? Bộ con nhà giàu là không được đi làm thêm sao? Bộ con nhà giàu là phải ăn xài tiêu tiền như nước không chớp mắt sao? Bộ con nhà giàu là không có quyền bình đẳng với con nhà thường sao?

Hừ thật là bực bội, các người mới là lũ não hỏng

Thực chất con nhà giàu và con nhà nghèo chẳng khác gì nhau cả Đều được thụ tinh bởi trứng và t*ng trùng, đều được sinh ra từ một chỗ Con nhà giàu ăn chơi tiêu tiền nhưng nếu không tự mình đi làm thêm thì cũng chẳng là gì cả, bởi vì bố mẹ của chúng nó giàu chứ chúng nó có cái quái gì trong người đâu

Bộ ăn bám bố mẹ vui lắm hay sao mà mấy người nói như đúng rồi vậy? Ngu ngốc!

Chưa cần nói tới chuyện Minh Hào đi làm thêm, mà ngay cả Khánh Duy, cháu đích tôn của nhà họ Hoàng, một dòng dõi giàu nứt vách đổ tường, tới độ con cháu không cần làm gì cũng đủ tài sản ăn xài tới mấy đời. Vậy mà từ nhỏ cô và anh trai đã phải làm thêm để có tiền tiêu vặt hàng tháng, những việc như lau dọn phòng ngủ, dọn dẹp phòng học hoặc quét sân vườn cũng phải làm. Nếu không thì tháng đó sẽ không có tiền tiêu vặt.

Cô còn nhớ rất rõ, hồi nhỏ khi không chịu làm việc cô đã phàn nàn với mẹ Tường rằng "Tại sao trong nhà có nhiều người làm mà mẹ vẫn bắt hai anh em phải lao động mới có tiền tiêu?"

Lúc đó mẹ Tường đang đọc tạp chí, nghe cô nói thế liền bỏ chúng xuống, cầm lấy tách trà trên bàn uống một ngụm rồi nói một câu mà cả đời cô cũng không thể quên được, mẹ nói:

- Con có tiền thì có thể trả công cho họ rồi sai bảo họ làm thay cho con, một con người hoàn chỉnh có thể tự do vận động, còn đi lại còn cầm nắm được thì những việc đơn giản thì tự đi mà làm, nếu con xác nhận mình bị thương hoặc thiếu thốn bộ phận thì mẹ sẽ cho người hầu hạ con cả đời.

Từ đó trở đi Khánh Tường và anh trai tuyệt đối không dám phàn nàn bất cứ điều gì cả, thái độ đối với người làm trong nhà cũng dễ chịu và tôn trọng họ hơn vài phần. Vì khi làm rồi mới biết công việc cực khổ và khó khăn đến mức nào.

Vậy nên nếu như họ nói con nhà giàu không được đi làm thêm như bao người, thì xin chúc mừng.

Các con yêu quý của họ đã bị bệnh viện liệt vào hàng ngũ thương binh rồi đó biết không? Thật tội quá nha.

Khánh Tường quay sang Khánh Duy, nhìn thấy sắc mặt của anh không mấy dễ chịu liền hỏi anh vài câu, cô hỏi:

- Anh trai! Nghe họ nói con nhà giàu thường không được làm thêm, chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng mà thôi, anh thấy sao?

- Thấy nhột vcl. Để anh gọi điện hỏi ba mẹ xem chúng ta là con nuôi hay con ruột vậy.

Khánh Tường không nói gì nữa, chỉ che miệng cười khúc khích, mặc cho những lời chê bai cũng như chỉ chính của hội "nhà giàu" ngồi trên kia, bên ngoài lại xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông, bước chân anh ta tiến tới ngày một gần, dường như đang đuổi theo ai đó.

Bất ngờ vì lễ cưới hôm nay có quá nhiều người tới tham dự, Trung Hiếu khó chịu nhìn theo hướng cửa, sau khi xác nhận được người đang bước tới là ai, gương mặt giận dữ của anh ta đã chuyển sang trắng bệch vì sợ hãi.

- -----

Người ấy là ai ai ai? Mọi người đoán thử xem.

4/5 rồi neheeee. Nếu bạn nào muốn có thêm chương tặng kèm nữa thì mau chóng like và bỏ phiếu nha.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Tới đón người

Người này Tại sao lại hạ mình tới đây dự đám cưới của anh ta? Chuyện này có thể tin được không?

Tuy bước chân có phần hơi vội vã nhưng Hoàn Kim vẫn giữ phong thái ung dung, những bước đi vững chãi uy nghi của một người đàn ông. Về ngoài của anh ta toát ra thứ gì đó rất thu hút đường nét trên khuôn mặt rất tinh xảo.

Hoàn Kim ngẩng cao đầu bước tới chỗ Khánh Tường đang đứng, trên môi nở nụ cười nhẹ.

Này nhá! Tuy ở công ty bị ông chủ với vợ ông chủ chèn ép nhưng khi tới chỗ đông người đặc biệt phải giữ hình tượng cao ngạo, đây là phong thái của ông chủ, anh đây chỉ sao chép lại mà thôi. Là người của ông chủ thì đương nhiên khí chất cũng phải giống ông chủ rồi. Không ít thì nhiều.

Hoàn Kim, gương mặt không hề lúng lẫm với các nhà đầu tư cũng như thương nghiệp lớn trong nước, trong mắt của họ thì Hoàn Kim nói riêng và công ty của Minh tổng nói chung chính là miếng mồi béo bở, thứ có thể giúp họ sinh ra gấp trăm lần lợi nhuận hiện tại, chỉ cần bên kia gật đầu đồng ý kí hợp đồng là cuộc đời họ như một bước lên mây.

Minh thị, tức là tập đoàn con của Trịnh thị, do chính tay Trịnh thiếu đứng ra sáng lập, điều hành và đã trở nên lớn mạnh như một con cá lớn, tất nhiên vẫn không lớn bằng Hoàng thị rồi, chỉ có điều ngoài Trịnh thị ra thì không một doanh nghiệp nào dám tranh vị trí thứ hai, sau Hoàng thị.

Chỉ có một điều rằng tất cả bọn họ đều chưa gặp qua Trịnh thiếu lần nào sau khi người này về nước, người trực tiếp gặp mặt và trao đổi với bọn họ chính là Hoàn Kim, thư kí thân cận nhất của Trịnh thiếu, để gặp được thư kí cũng đã là một vấn đề cực kì khó rồi chứ đừng nói gặp Minh tổng.

Đứng giữa sảnh rộng lớn, Hoàn Kim đưa mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó, hai mắt híp lại để quan sát cho rõ

Một người đàn ông liền chạy tới bắt chuyện với Hoàn Kim, là ba của chú rể, một nhân viên quen trong chi nhánh nhỏ của công ty

- Ngọn gió nào đưa thư kí Kim tới đây vậy? Thật vinh dự cho gia đình chúng tôi

- Không cần vinh dự, là gió độc đưa tới

Chưa kịp đề bên kia nói điều gì, Hoàn Kim liền chặn họng người đàn ông lại ngay lập tức, bản thân anh cũng không ưa những người này cho lắm, tốt nhất là nên tránh xa một chút

Ba của Trung Hiếu đột nhiên thấy xấu hổ khi bị một người trẻ tuổi coi thường, nhưng người ta là người có địa vị, chỉ cần một câu nói là có thể thổi bay chức trưởng phòng nhỏ nhỏ này rồi

Sau khi ba của Trung Hiếu vừa rời đi thì cũng có vài người chạy tới bắt chuyện, hoàn toàn bỏ lơ cuộc cãi vã sôi nổi lúc nãy Đối với họ bây giờ Hoàn Kim quan trọng hơn tất cả mọi thứ, phải tranh thủ lấy lòng anh ta mới được

Một người khác tới bắt chuyện với Hoàn Kim

- Thư kí Kim đến đây để dự đám cưới sao?

Cha nội này hỏi kì ghê, tới chỗ đám cưới mà hỏi đi dự tiệc cưới hả? Bộ ông không có mắt nhìn thấy tôi đang đứng ở đây à?

Hoàn Kim khẽ lườm người đàn ông này, khuôn mặt có chút gì đó đáng ghét sao sao ấy, nhất là có chùm râu dê nữa, nhìn dâm thấy mọc luôn

- Tôi tới tìm người

Chỉ bằng một câu nói đơn giản đã gây ra một làn sóng lớn đối với mọi người ở đây Bình thường Hoàn Kim với Minh tổng đi với nhau như hình với bóng, hôm nay anh chàng lại chạy tới đây tìm người thì không phải đi tìm Minh tổng là gì? Nói vậy không lẽ hôm nay Minh tổng thật sự đang có mặt ở đây?

Bộ ba Khánh Tường, Khánh Duy và Minh Hào ngồi chiếm chỗ ở chiếc bàn lớn, dựa người vào ghế nhìn từng người một đang lật tung căn phòng lên để tìm mình, khóe môi khẽ nở nụ cười mỉm

Một lũ ngu muội, cứ việc chạy tới nịnh nọt Hoàn Kim đi, nhưng vô ích thôi Một cái búng tay của Minh Hào thì có mười Hoàn Kim cũng không thể nói đỡ cho bọn họ đâu

Thư kí Kim nhìn ngó xung quanh để tìm người, đột nhiên nhìn thấy thứ cần tìm anh chàng khẽ la lên một cái rồi mau chóng rời đi

- A! Tìm thấy người rồi

Vừa dứt câu thì mọi sự chú ý đều đổ dồn lên người Hoàn Kim, nhìn theo bóng lưng của anh ta đang đi tới đâu Sau khi biết được điểm cần đến thì bọn họ như chết sững, toàn thân run lên bần bật

Đừng nói là kẻ giả mạo Trịnh thiếu lại chính là Trịnh thiếu nha, là Minh tổng thần bí đấy sao? Không được, tuyệt đối không thể nào

Nhưng rồi tia hi vọng mong manh của bọn họ dường như tan biến thành mây khói trong phút chốc, ngay khi thấy Hoàn Kim đi tới chỗ ngồi của Minh Hào sau đó cúi đầu chào anh

Một cơn đại cuồng phong đang gào thét trong lòng của họ, nếu đúng là Trịnh thiếu thì bọn họ chết chắc

Hoàn Kim cúi đầu chào Minh Hào rồi gật đầu chào người phụ nữ bên cạnh anh, âm thanh không nhỏ nhưng cũng đủ để cho mọi người trong căn phòng này nghe đủ, anh chàng nói

- Ông chủ! Bà chủ! Tôi tới đưa hai người về

- -----

DONE 5 chương một ngày rồi nhe, từ giờ đến tối hong biết có ai muốn có thêm chương hong ta nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha các tình yêu

Nay bày đặt bão chương đồ> cuối cùng chỗ Minh bão thiệt luôn> mưa sáng giờ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Các người không có mắt à?

Một tiếng ông chủ, một tiếng bà chủ đã đủ để mọi người kinh hãi, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào phía Minh Hào, đáy mắt họ hiện lên tia run sợ

Hoàn Kim xưa giờ cao cao tại thượng, chưa từng cúi đầu trước bất kì ai, ngay cả cô đồng lớn anh ta cũng không thèm liếc chứ đừng nói tới việc chào hỏi

Người này thật sự có bản lĩnh gì mà có thể khiến Hoàn Kim cúi người kính trọng như vậy?

- Cậu là ai?

Minh Hào lười biếng lườm Hoàn Kim, tên thư kí này vừa mới xuất hiện đã chiếm mấy đất diễn của anh rồi, vốn dĩ đang tính gọi cho anh ta báo mau đuổi việc bố chồng Mỹ Quyền nhưng anh ta lại không biết thân biết phận chạy tới đây, thật khiến cho anh bức tức mà

Về ngoài mạnh mẽ quyền lực lúc này của thư kí Kim đột nhiên biến đi đâu mất tiêu ngay sau khi nghe lời nói đầy tính phủ phàng như vậy Khóe mắt anh chàng rung rung muốn khóc, bộ dạng bây giờ trông giống như thú cưng bị thất sủng vậy

Vừa đáng yêu mà vừa buồn cười

À quên, nếu là thư kí Kim làm điệu bộ này thì không đáng yêu chút nào đâu, bà xã đại nhân làm là siêu cấp đáng yêu luôn

Đột nhiên Hoàn Kim la lớn lên, như đang muốn đòi lại công bằng cho bản thân mình vậy, giọng nói tràn đầy sự uất ức, anh ta nói

- Chủ tịch! Tại sao anh lại nở đối xử với tôi như thế? Ban nãy khi vừa kết thúc cuộc họp với đối tác nước ngoài anh liền rời đi mà không nói một tiếng, làm rơi bộ hồ sơ quan trọng đây này, tôi chỉ tốt bụng đem đến rồi sẵn tiện rước bà chủ về luôn thôi mà

Một tiếng chủ tịch của Hoàn Kim đủ sức nặng làm căn phòng chìm vào im lặng, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được Bỗng nhiên có một làn gió giá rét tựa như mới từ Bắc Cực thổi về làm cho mọi người trong căn phòng bất giác lạnh sống lưng

Nhất là những người vừa lên tiếng chế nhạo Minh Hào, tất cả đều đã sợ đến khuôn mặt chuyển từ xanh sang trắng

Chưa hết, mặc cho sự thờ ơ của Minh Hào, mặc cho sự kinh ngạc kèm khiếp sợ của mọi người xung quanh, Hoàn Kim liền quay sang Khánh Tường mà tiếp tục nói trong sự uất ức và đáng thương, anh chàng lay lay tay Khánh Tường mong cô chú ý, sau đó nói

- Bà chủ! Ông chủ có thể vì giận quá mà cố tình quên đi sự tồn tại của tôi nhưng tôi biết chắc một điều rằng tất cả thế tín dụng cũng như tài sản của ông chủ đều nằm trong tay bà chủ, một xu cũng không thiếu, bà có thể nói với ông chủ tháng này đừng trừ lương tôi được không? Tháng này tôi còn phải nuôi thêm một cục bông ham ăn nữa

Cú sốc bởi một từ chủ tịch còn chưa hết bất ngờ thì lại bị một cú khác đánh thẳng vào mặt, Hoàn Kim gọi tiểu bảo bối nhà họ Hoàng là gì? Bà chủ? Vậy không khác nào nói cô ấy là vợ của Trịnh thiếu? Còn gọi người đàn ông già mạo kia là ông chủ? Không lẽ người này thật sự là Trịnh thiếu sao?

Khánh Tường quay sang nhìn Minh Hào để xem anh có thoải mái với cách xưng hô mà Hoàn Kim vừa nói không Dù gì cũng chưa kết hôn, gọi như thế có phải là hơi phô trương quá không?

Nhưng có vẻ như Minh Hào không phản đối việc Hoàn Kim xưng hô như thế thì phải, trên mặt anh ấy bây giờ tràn ngập sự thỏa mãn cũng như tán thưởng kia kia Thật không biết anh đang nghĩ gì trong đầu nữa?

Đang nghĩ lát nữa về sẽ tăng lương cho thư kí Kim vì diễn xuất của anh ta quá tốt chứ nghĩ gì nữa, một tiếng ông chủ hai tiếng bà chủ ngọt xớt Gọi ông chủ đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, quan trọng là tiếng bà chủ kia mới đắt giá

Có lẽ trong phòng chắc chỉ còn có mỗi Khánh Duy là hoàn toàn trái ngược với mọi người, anh chàng đang ôm bụng cố gắng nén tiếng cười để nó không bị thoát ra ngoài Nói chuyện gì mà hài thế không biết, anh nín cười sắp bị nội thương rồi đây này

- Bà chủ! Bà nói một tiếng với ông chủ giúp tôi đi, đảm bảo bà nói thì ông chủ tuyệt đối không dám từ chối đâu

Nhìn thấy Hoàn Kim đang rung rung nước mắt mà Khánh Tường có hơi chạnh lòng, cô đành quay sang nói chuyện với Minh Hào

- Đừng làm khó cậu ta quá, dù gì thì cậu ta cũng nhiều lần giúp đỡ em

Trời ơi ta nói nghe cái câu nói này nó mát ruột tới cỡ nào, nhất là cái câu "cậu ta nhiều lần giúp đỡ em" đã khiến cho thư kí Kim như mở cờ trong bụng

Đương nhiên là rất nhiều lần giúp đỡ bà chủ rồi, có một lần giúp đỡ Khánh Tường mà Hoàn Kim có tới chết cũng không quên, đó là khi anh giúp Khánh Tường thoát khỏi con đĩa đói Trung Hiếu này này, hôm đó đã trả một cái giá cực kì lớn luôn

Trà sữa giới hạn cũng hết sạch rồi bây giờ dẹp quán luôn, anh ta không còn cơ hội ghé tới một lần nào nữa Đã vậy khi về còn nghe tin sét đánh bị đình chức bởi hủ dâm chưa Minh Hào, báo hại anh ta ngồi khóc lóc năn nỉ cả tuần trời mới được phục hồi chức vị rồi

Minh Hào âm thầm ôm cô trong lòng, nhẹ nhàng đặt lên trán của Khánh Tường một nụ hôn, sau đó dịu dàng nói

- Tất cả đều nghe em

Được sự đồng ý của Minh Hào mà Hoàn Kim muốn nhảy cẫng lên vì vui mừng, ánh mắt tràn đầy sự hạnh phúc nhìn Khánh Tường, ngụ ý là "bà chủ! Cô đã cứu sống được một mạng người rồi cô có biết không?"

Nhưng có một người đàn ông trung niên mạnh dạn tới gần ngỏ lời hỏi thăm Hoàn Kim, nãy giờ bị xoay như chong chóng nên không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, người này hỏi

- Thưa kị Kim! Chuyện này là như thế nào? Người này là ai?

Đáp lại câu hỏi vu vơ của ông ta, Hoàn Kim giật dử liếc mắt một cái, sau đó đứng thẳng lưng, giọng nói đồng đặc tuyên bố cho mọi người đều nghe, anh ta nói

- Đám người các người có mắt không vậy? Đây là Trịnh thiếu là Minh tổng cùng với phu nhân đang ngồi đây mà không thấy? Có mắt mà không thấy Thái Sơn? Ngoài hai người họ với cha mẹ ra thì ông đây chưa từng phải phục vụ người nào như tiểu tử tông đầu nhè

- -----

Aygoooo tui nói ra hơn 5 chương là sẽ ra hơn mà, nhưng mà hôm nay có hẹn ra ngoài mà quên mất Đi từ chiều tới tối mới về, bây giờ mới gỡ xong cho các nàng đây Một chiếc bánh ngọt nhỏ đêm phía chắc đủ để mấy nàng hay cú đêm ăn tạm rồi nhĩ ahilili

Tổng kết lại sau thử thách có gì? 5 chương truyện trong 1 ngày cùng với hai chương tặng kèm (hqua và hnay) tui phá kỉ lục 1 ngày 4 chương rồi các cậu>

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Quỳ dưới chân vợ tôi

Người này là Trịnh thiếu? Là Minh tổng? Còn người ngồi bên cạnh là phu nhân? Là vợ của Trịnh thiếu?

Ôi trời ơi họ đã gây ra họa lớn rồi

Choang!

Ly rượu trên tay mẹ Trung Hiếu đột nhiên rơi xuống đất rồi vỡ vụn, gương mặt bà ta tràn đầy sự hốt hoảng, cả người run lên bần bật rồi dựa vào người Trung Hiếu, khó khăn nói

- Nhớ rồi! Mẹ nhớ ra rồi

- Mẹ nhớ ra chuyện gì?

Trong tình thế nước sôi lửa bỏng như thế này lại còn nhớ ra chuyện quái quỷ gì nữa? Có lợi hay có hại đây?

Bà ta khó khăn dựa vào người con trai, dùng âm lượng vừa đủ để nói nhưng vẫn thu hút được vô số sự chú ý của người xung quanh, bà ta nói

- Lần trước mẹ gọi cô ấy tới nhà để nói chuyện thì một lúc sau thư kị Kim có tới để đón cô ấy về, gọi cô ấy là tiểu thư và được ông chủ sai tới đón người về Nhưng lúc đó mẹ còn bán tính bán nghi không tin vào tai mình, và rồi Còn đánh cô gái này nữa

Nhìn đôi bàn tay đang run run vì sợ hãi, chính đôi bàn tay này đã đánh bảo bối của người ta, chỉ cầu mong Trịnh thiếu đừng vì vậy mà phé chúng đi

Mặc cho những ánh mắt kì quái đang nhìn mình, mẹ Trung Hiếu bất chấp hình tượng của một quý bà mà chạy tới quỳ xuống dưới chân Minh Hào mà van xin

- Trịnh thiếu, tôi có mắt mà như không, đã xúc phạm người và còn dùng bàn tay này đánh phu nhân nữa, xin người rộng lòng bỏ qua cho kẻ tiểu nhân ngu muội này

Bà ta rất sợ, bởi vì sự sống còn của cả gia đình mình đang nằm trong tay người đàn ông quyền lực này, chỉ cần một câu nói của Minh Hào cũng đã đủ để cả nhà bà ta đường mà sống rồi

Thấy mẹ mình tự nhiên lại quỳ xuống van xin Minh Hào, Trung Hiếu không đành lòng mà chạy tới kéo bà ta đứng dậy Hấn ta cũng thật sự rất xấu hổ,

trước đây khinh thường Minh Hào, cho rằng anh chỉ là một nhân viên quèn, cho rằng Khánh Tường đã mù khi lại chọn Minh Hào thay vì chọn hấn

Bây giờ thì sao? Người ta là ông chủ lớn, là người nắm trong tay cuộc sống của hàng vạn người, chỉ cần Minh Hào không hài lòng thì có thể một phát búng tay là xong chuyện

Hắn ta mới chính là người có mắt mà không thấy Thái Sơn

- Buông mẹ ra

Không để cho con trai kéo bà đứng dậy, mẹ Trung Hiếu còn dùng lực đẩy hắn ta ra xa, ánh mắt bi thương vẫn nhìn chăm chăm vào Minh Hào như chờ đợi điều anh sắp nói

Phong thái lười biếng dựa người vào lưng ghế, tay còn lại nhàn nhã đặt sau vai của Khánh Tường như đang khẳng định chủ quyền

Đây là người phụ nữ của tôi

Minh Hào liếc mắt xuống người phụ nữ đang ngồi sụp dưới chân mình, khóe môi hơi cong lên một chút Sau đó anh nói

- Quý ở đây làm gì? Người bà đánh là vợ của tôi, bà phải quỳ dưới chân vợ tôi để xin lỗi

Đứng ra Minh Hào cũng không muốn làm bề mặt bà ta đâu, nhưng vì chuyện này bây giờ anh mới biết

Bà ta dám đánh bảo bảo của anh? Thật đáng chết Ngay cả bản thân anh còn phải nâng niu yêu chiều, cung như trứng húng như hoa mà bà ta dám dùng bàn tay bẩn thỉu đó đánh cô à?

Nghe thấy thế, mẹ Trung Hiếu liền chuyển hướng sang Khánh Tường, bà ta hèn mọn quỳ dưới chân cô mà van xin

- Trịnh phu nhân, tôi sai rồi, sai thật rồi, hi vọng cô sẽ rủ lòng thương mà nói một tiếng với Trịnh thiếu Xin ngài ấy đừng quá tức giận, phu nhân muốn đánh muốn mắng gì tôi cũng được, chỉ cần chừa cho gia đình tôi một con đường sống

- -----

Hôm qua có một acc tên là Nguyễn Trang thông báo rằng hôm nay Minh sẽ bão tiếp, không biết các bạn đã đọc được chưa nhỉ?

Thật ra mà nói hôm qua bão 6 chương là tui đã hơi phê rồi nhưng vì hôm nay là ngày sinh nhật của một trong số những độc giả đặc biệt của Minh, là chị @Mũm, và chị ấy có nói hôm nay là sinh nhật chị ấy nên hỏi Minh có thể khuyến mãi thêm chương cho mọi người được không? Câu trả lời là có, không những khuyến mãi mà bão chương tiếp luôn> gọi chị ấy là độc giả đặc biệt là có lí do hết, trong khoảng thời gian đầu của bộ truyện này Minh cực kì tui thân luôn, vì truyện mình bỏ công sức viết mà không nhận được bất kì lời hồi đáp nào, nếu không tin thì các bạn có thể quay lại chương thông báo đầu tiên để đọc Trong thời gian đó thì chị @Mũm với một vài bạn độc giả khác đã ở bên cạnh ủng hộ Minh, động viên rất nhiều nên bây giờ mới có thể viết tiếp được, nếu lúc đó không có các bạn ấy thì bây giờ kh có truyện để các bạn đọc đâu

Không riêng gì chị Mũm mà các bạn khác Minh đều nhớ hết nha nếu như vẫn theo dõi truyện và thường xuyên cmt thì nhớ đây

Ừ thì nói cũng hơi nhiều rồi, em chỉ muốn nói một điều cuối với chị là HAPPY BIRTHDAY CHỊ YÊU mong mọi điều tốt đẹp sẽ tới với chị Quà tặng sẽ là 5 chương tiếp nhé chị chịu hong

Mọi người cùng chúc mừng chị ấy nha vì hnay nhờ chị ấy mà được bão tiếp nè haha

Đừng quên like và bỏ phiếu cho Minh nha các tình iu

À quên, hôm qua đi đọc bình luận cũng thấy có hai tài khoản lấy tên cặp nv chính làm tên tài khoản nha sao các cậu dễ thương quá vậy hả ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Em chán rồi

Nhìn người đàn bà thấp hèn đang quỳ dưới chân mình, miệng không ngừng van xin năn nỉ mà trong lòng Khánh Tường có chút gì đó hả dạ

Cô đưa tay đỡ mẹ Trung Hiếu đứng dậy, mỉm cười với bà ta rồi nói

- Không sao! Đây không phải là lỗi của bác, nói cho cùng thì bác cũng chỉ muốn tốt cho con trai Nhưng có điều

Nói rồi Khánh Tường ngừng lại một lúc, ánh mắt sắc bén mau chóng liếc sang người mặc váy trắng đang đứng thất thần ở bên kia, khóe môi cong lên nở nụ cười

- Người đứng ra phải quỳ ở chỗ này phải là cô ta

Không để Khánh Tường phải chờ lâu, mẹ Trung Hiếu liền đi tới nắm tay con dâu dắt tới trước mặt của Khánh Tường, bà ta lạnh lùng ra lệnh

- Quỳ xuống!

- Mẹ! Con không thể

Mỹ Quyên giận dữ phản ứng rất mãnh liệt, dựa vào cái thà gì mà phải bắt cô ta quỳ gối trước đứa con gái này? Cô ta không cam tâm

- Tại sao không thể quỳ?

Khánh Tường đưa mắt lười biếng liếc sang Mỹ Quyên, giọng nói nhẹ nhàng nhưng tràn đầy uy quyền

Phớt lờ câu hỏi của Khánh Tường, Mỹ Quyên ưỡn khuỷu nhìn mẹ chồng mà nói, khóe mắt rung rung nước mắt

- Mẹ! Trong bụng có cháu của mẹ, không thể quỳ xuống được

Nhắc tới đứa cháu bảo bối, ánh mắt của mẹ Trung Hiếu sáng rực như sao, sau đó ái ngại nhìn về Khánh Tường, bà ta nói

- Phu nhân, con dâu tôi có em bé, không tiện để quỳ vậy nên

- Nèn?

- Làm người không nên bắt nạt quá, không lẽ phu nhân muốn bắt nạt phụ nữ có thai?

Khánh Duy không hài lòng khi nghe thấy những lời bà ta vừa nói, anh chàng liền nhăn mặt lại sau đó khó chịu nói

- Bà đang mắng em gái của tôi à?

Đối diện với ánh mắt lạnh thấu xương của Khánh Duy, mẹ Trung Hiếu khề rùng mình, hai chân bà ta run cầm cập tưởng chừng như sắp ngã tới nơi rồi

Khánh Tường cũng không quan tâm cho lắm, cô đứng dậy đối diện với gương mặt e dè của Mỹ Quyên, nâng cằm ả ta lên mà nói

- Diễn giỏi nhỉ, nếu bây giờ tôi nói đứa con trong bụng của cô không phải là của Trung Hiếu thì sao?

Âm thanh không lớn lắm nhưng cũng đủ để mọi người nghe rõ

Không lẽ chú rể bị cấm sùng thật sao?

- Cô cô có ý gì? Đoạn clip trên cũng không xác thật được điều gì cả, người giàu các người muốn hãm hại ai là chuyện dễ như trở bàn tay

Vẫn còn ngoan cố cãi lại Khánh Tường nhưng bây giờ Mỹ Quyên thật sự rất mất bình tĩnh rồi, ả ta run sợ không biết điều tiếp theo sẽ xảy đến với mình là gì

- Cô nói tôi làm giả? Nếu muốn tôi sẽ cho người lấy hình ảnh từ camera của cửa hàng để xác thật rằng đoạn clip có đúng là thật hay không, nhưng tôi muốn hỏi cô một điều

Nhìn ánh mắt tràn đầy suy tính của Khánh Tường mà trong lòng Mỹ Quyên không an tâm chút nào

- Ngày 24 tháng 7 tức là trước ngày cưới hai ngày cô đã đi đâu?

- Đương nhiên là ở nhà để chuẩn bị cho đám cưới rồi

- A! Nếu cô nói vậy thì tôi có một thứ rất hay cho cô xem

Nói rồi Khánh Tường đưa mắt về phía Hoàn Kim, nháy mắt ra hiệu cho anh chàng, ngay lập tức Hoàn Kim lôi ra một tập hồ sơ chứa đựng thứ gì đó bí mật ở bên trong Cô mỉm cười rồi đưa cho mẹ Trung Hiếu coi

- Vậy mà thứ này lại chống đối lại câu nói của cô

Mẹ Trung Hiếu lập tức mở tập hồ sơ ra, trong đó là những tấm hình lớn nhỏ, và tất cả đều là của con dâu bà ta đi cùng với một người đàn ông lạ mặt

Nói lạ cũng không lạ lắm, người này là ông chủ của một xí nghiệp nhỏ, tuổi cũng đã gần 50, hướng mà họ đi tới là khách sạn trước mặt

Chát!

Một cái tát giòn tan giáng xuống khuôn mặt trắng gầy của Mỹ Quyên, khiến cho ả ta say sẩm mặt mày

- Mày Mày là thứ đàn bà hư thân, con đàn bà lẳng loạn

Quá sức tức giận mà lao tới đánh Mỹ Quyên như một người điên, mẹ Trung Hiếu đã quá sức sốc rồi, không ngờ hôm nay bà ta đã biết được bộ mặt trắng trẻo của người con dâu này, nói vậy thì không lẽ đứa con trong bụng ả ta không phải là của Trung Hiếu sao?

- Đây là giả, toàn bộ đều là giả, mẹ phải tin con

Đến bây giờ Mỹ Quyên không còn chút sức lực nào để chống trả nữa rồi, ả ta ngồi sụp xuống đất mà than khóc, miệng vẫn không ngừng cầu xin sự tin tưởng từ phía mẹ chồng

- Là giả? Mắt cô bị mù và não cô không có ả? Lúc nãy chính miệng cô thừa nhận ở nhà chuẩn bị đám cưới mà bây giờ lại ra ngoài với đàn ông, bị người ta chụp lại rồi còn đòi minh oan? Nhìn cho kĩ đi ở phía góc trái mỗi bức hình đều có ghi thời gian chính xác từng phút, cộng với vết bớt sau lưng cô nữa thì ai làm giả cho được?

Hoàn Kim đứng phía sau bóp lưng cho Khánh Tường cũng ráng ngóc đầu lên để góp vui cho chương trình, cái thứ đàn bà thâm độc này phải diệt tận gốc thì mới hết hậu họa

Nhìn thấy cảnh mẹ chồng nàng dâu lúc này còn vui vẻ hòa đồng lắm cơ mà bây giờ lại cắn xé nhau không khác gì một con thú hoang, Khánh Tường lắc đầu chán nản rồi nói

- Chúng ta về thôi, em chán rồi

- -----

Tôi nay sẽ đăng tiếp 3 chương nhé, bây giờ Minh đi ngủ một xíu nà, nay hơi mệt huhu

Các tình iu đừng quên like và bỏ phiếu cho Minh nha:<

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Dọn sạch thứ này bằng miệng

Thấy khuôn mặt của bà xã nhỏ có gì đó không vui, Minh Hào liền chiều lòng Khánh Tường, anh nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô rồi nói

- Vậy chúng ta đi chỗ khác chơi

- Ừm

Khánh Tường gật đầu rồi nắm tay Minh Hào rồi đi, bỏ mặc không khí hỗn loạn đằng sau

Đi được vài bước, bỗng nhiên chân Minh Hào cứng đờ không di chuyển được, như có ai đó kéo chân lại vậy Anh chàng liền cúi xuống nhìn xem thì phát hiện có một người đàn ông đang nằm lên lét dưới sàn nhà, khuôn mặt đáng thương nhìn chằm chằm vào mình rồi nói

- Trịnh tổng, thứ lỗi cho tôi lúc nãy không thấy Thái Sơn, có mắt như mù nhưng bản hợp đồng của chúng ta vẫn được kí kết chứ đúng không?

Kéo theo đó, những người khác nghe thấy đương nhiên là sợ ảnh hưởng đến quyền lợi của bản thân cũng lập tức chạy tới hùa theo, toàn bộ ôm chặt cứng chân của Minh Hào

Một vài người không biết lịch sự còn chạy tới xô Khánh Tường ra ngoài để có không gian, nếu không nhờ có Khánh Duy nhanh tay đỡ lấy thì có khi em gái bảo bối của anh đã bị đất mẹ hôn cho rồi

- Các người buông chân của tôi ra

Trên người Minh Hào đột nhiên tỏa ra một luồng khí rất ư là đáng sợ, nó khiến cho mọi người phải lạnh sống lưng Một vài người trong số họ đã bị chất giọng lạnh lẽo của Minh Hào làm cho rét run, nhưng vẫn kiên trì ôm

Đạch! Cái lũ người này sao mà dai thế?

Anh đương nhiên là nhìn thấy lũ người thô lỗ này dám đẩy bà xã của mình ra ngoài để ôm chân, to gan Nếu không phải Khánh Duy nhanh tay đỡ được thì anh sẽ cho lũ người này sống không bằng chết khi bà xã bị xây xước dù chỉ là một chút

Khánh Duy khó chịu ra mặt, anh chàng liền ôm vai em gái đưa cô ra ngoài Trong lòng Khánh Duy thật sự không hài lòng về việc mà bọn người này vừa làm, anh sẽ xử lý chuyện này sau

Nhếch môi nhìn đám người hèn mọn đang ôm chân mình, trong đầu Minh Hào đã có một trò chơi dành cho đám người này

Thấy Khánh Duy đưa bà xã ra ngoài, Minh Hào cũng yên tâm được phần nào, anh sẽ mau chóng kết thúc trò chơi để mau về với bà xã nhỏ

Được rồi, muốn chơi với anh thì anh chơi tới cùng

- Bây giờ tôi yêu cầu điều gì các người đều làm theo chứ?

Câu hỏi của Minh Hào có vẻ như hàm chứa một ý nghĩa sâu xa nào đó, bọn người ngu ngốc kia không hề suy nghĩ bất cứ điều gì mà gật đầu lia lịa, miệng đồng thanh đáp

- Đương nhiên! Cho dù có lao vào dầu sôi lửa bỏng cũng cam lòng

- Tôi không muốn bắt ép ai phải vì mình mà lao vào chốn nguy hiểm, chỉ có điều thứ tôi muốn là

Nói một lúc, Minh Hào liếc mắt nhìn thư kí Kim sau đó lấy vài ly rượu vang trên bàn đổ xuống dưới nền đất dơ bẩn, Hoàn Kim đứng một bên cũng lập tức làm theo, anh ta không dùng tay cầm mà trực tiếp hất đổ bàn rượu ngã xuống đất

Thôi chết! Hoi mạnh tay rồi

Minh Hào hài lòng quay sang nhìn đám người hèn mọn dưới chân, anh nói tiếp

- Thư kí của tôi vô tình làm đổ rượu xuống đất mất tiêu rồi, tôi muốn các người dọn sạch chúng, nhưng phải dùng miệng để lau

Đám người kia có hơi e ngại nhìn Minh Hào, như thế không phải nói là chó sao? Thật quá đáng mà

- Sao nào? Ban này còn luôn miệng bảo có thể vì tôi mà lao vào dầu sôi lửa bỏng, vậy không thể vì tôi mà dọn dẹp một xú sao?

Lúc này còn chẳng ngần ngại lao vào cắn xé khinh bỉ anh cơ mà, sao bây giờ lại không lao vào như lúc này nữa đi

Lũ người hạ đẳng

Mặc dù có hơi xấu hổ nhưng vì lợi nhuận, vì tiền họ sẵn sàng làm tất cả Chỉ cần một người hành động sẽ kéo theo hàng tá người khác làm theo, nó như một hiệu ứng khoa học, là bản năng tự nhiên của một con người

Nhìn khung cảnh này, Hoàn Kim không tự chủ được mà nôn ọe, kinh tởm quá đi mất

Minh Hào cũng không mất quá nhiều thời gian để nán lại coi cái thứ kinh tởm đến phát nôn này, anh chàng nhanh chóng quay người rời đi

Nhưng trước khi đi không quên buông lời nói khiến bọn họ tức sặc máu

- Bây giờ thì tôi tin các người có thể vì tôi mà làm tất cả, nhưng về vấn đề hợp đồng vẫn còn phải dựa vào tâm trạng

Nói chung là chúng mày làm gì thì làm, ông đây không kí hợp đồng thì làm gì được nhau?

- -----

Chắc từ bây giờ không dám bảo chương luôn quá:> Hôm nào tui đòi bảo là y như rằng hôm đó chỗ tui bảo thiệt:> bảo sml luôn, ra ngoài mà phải 210 mới về đến nhà, tắm rồi mới chui vào phòng bật laptop lên gõ, một chương này tui gõ nhanh cũng phải cả tiếng mới xong huhu Ơ ^ Ơ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Em có chịu ủy khuất không?

Tiêu soái bước ra ngoài, mặc cho không gian trong căn phòng có kinh tởm đến đâu thì khi ra ngoài gặp bà xã tâm trạng đều vui như tết

Minh Hào ra lệnh cho Hoàn Kim đi lấy xe còn mình thì ra ngoài tìm Khánh Tường, đôi chân dài sai bước chậm rãi ra phía cửa, nơi đó có một người phụ nữ mặc đầm đen kiều sa đang đứng chờ người

Nhẹ nhàng kéo người phụ nữ ấy vào lòng, Minh Hào nghiêng đầu đặt chúng lên vai của Khánh Tường, tham lam hít hà mùi hương dịu nhẹ đầy quyến rũ của cô, giọng nam trầm ấm thỏ thẻ bên tai

- Có chịu ủy khuất gì không?

Nếu cô nói có thì lập tức anh sẽ cho người san bằng cả nhà hàng này cũng như nhà của những người to gan dám làm cho bà xã của anh bức bối

Vợ của anh, là người anh cưng chiều còn không hết vậy mà ai dám bắt nạt? Chán sống rồi mới làm vậy đúng không?

- Đương nhiên là có rồi, người ta chịu đựng lắm luôn ấy

Khi ở bên cạnh Minh Hào thì Khánh Tường không thể nào mà kiên cường nổi dù chỉ một chút, chỉ cần một câu hỏi đơn giản thôi cũng đã đủ để khiến cho cô mềm lòng ra rồi, Khánh Tường xoay người ôm eo Minh Hào, mau chóng biến thành mèo con nũng nịu dụi dụi đầu vào người anh

- Là người nào? Mau nói cho anh biết!

Minh Hào vô thức ôm chặt Khánh Tường vào lòng, vài vệt gân đã nổi lên ngay thái dương, ánh mắt sâu xa đầy tức giận nhìn thẳng về phía trước

Kẻ nào to gan dám bắt nạt bảo bối của Minh Hào? Giết không tha

- Anh tức giận sao?

Vừa nói Khánh Tường lặng lẽ quan sát hành động của Minh Hào, thấy bàn tay của anh ôm eo cô ngày một chặt hơn, Khánh Tường đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi

- Ngay cả anh còn không dám bắt nạt em thì làm sao để cho người khác có cơ hội?

Ngu ý là anh đang rất tức giận đấy

Nhìn Minh Hào bức tức mà trong lòng Khánh Tường cảm thấy vui vui, được rồi không chọc ghẹo anh nữa

- Em đùa đấy, không chịu ủy khuất một chút nào cả

- Không được giấu anh điều gì cả

- Thật mà, ngay từ đầu Khánh Duy đã không để em chịu bất cứ ủy khuất gì cả, khi anh đến lại càng không

Nói rồi Khánh Tường nhón chân lên hôn một cái vào môi Minh Hào coi như xác thực điều mình vừa nói là sự thật một trăm phần trăm nguyên chất không pha tạp, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Minh Hào, Khánh Tường lại che miệng cười khúc khích

Có cần phải bắt nạt tới mức này không?

Mất một lúc lâu Minh Hào mới định hình lại chuyện gì đang xảy ra, anh nhanh chóng ôm lấy eo Khánh Tường, ép cô sát vào người mình rồi hung hăng cắn môi cô

Nhưng trên đời này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra, khi khoảng cách của hai môi chỉ cách nhau bằng một sợi chỉ thì có tiếng bầm còi tin tin phát ra từ xe hơi, tiếng còi định mệnh đã cắt ngang cuộc vui của một người

Minh Hào khó chịu liếc mắt nhìn xem người nào to gan dám phá hỏng chuyện tốt của anh, ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn vào người đối diện

Nhưng rồi Minh Hào đành buông xuôi khi nhìn thấy người đang ngồi trong xe là Khánh Duy, tức anh "dợ" của anh đang nhìn hai người bằng ánh mắt không mấy hài lòng, sau đó anh chẳng nhàn nhạt nói

- Hoàn Kim còn bị kẹt ở chỗ giữ xe chưa ra được, cậu ráng đứng đây mà chờ đi Còn con nhóc kia, lập tức buông tay ra rồi lăn vào trong xe cho ông

Cho dù không muốn nhưng anh "dợ" đã nói thế thì thân phận làm em rể đâu dám cãi, Minh Hào đành phải đi tới mở cửa xe cho Khánh Tường ngồi vào trong, ánh mắt liếc nhìn con siêu xe nhanh chóng biến mất khỏi đây như chưa từng tồn tại, chỉ có thể để lại làn khói mờ ảo phía sau mà thôi

Khoảng năm phút sau, Hoàn Kim lái xe tới đón Minh Hào trong niềm hân hoan vui sướng vì sắp được tăng lương, hôm nay anh ta thể hiện rất tốt, được lòng cả ông chủ lẫn bà chủ thì về vấn đề tiền thưởng đưa nhiên là sẽ có rồi

Minh Hào lạnh lùng mở cửa ra sau đó đóng sầm lại một cách giận dữ, ánh mắt sắc bén như mũi tên đâm thẳng vào người Hoàn Kim, nhìn vẻ mặt vui vẻ của cậu ta mà Minh Hào lập tức tạt một gáo nước lạnh vào mặt, anh chàng nói

- Tiền lương tháng này giảm xuống ba mươi phần trăm so với tháng trước

Cũng tại vì sự chậm trễ của Hoàn Kim mà mất vợ vào tay anh vợ, anh không cam lòng một chút nào

Tâm trạng phấn khởi đang lảng lảng vì sắp được tăng lương, sau khi nghe câu nói như sét đánh của Minh Hào mà Hoàn Kim ngêch mặt ra, khuôn mặt đỏ dần thấy thương, anh chàng gào thét trong bất lực

- Chủ tịch! Tôi đã làm gì sai? Tại sao lại trừ lương? Tôi không cam tâm

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha các tình iu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Đối xử với Minh Hào tốt một chút

Trái ngược với không gian đầy u ám bên trong xe của Minh Hào, thì bên xe của Khánh Tường lại diễn ra một cuộc đối thoại rất sôi nổi Người đầu tiên lên tiếng hỏi là Khánh Duy

- Hôm nay chơi có vui không?

- Không những vui mà rất hả dạ Em nghĩ rằng cuộc sống sau này của cô ta ở nhà chồng sẽ không mấy suôn sẻ đâu

- Anh vẫn thắc mắc một điều, từ đâu ra mà em có những tấm ảnh đó?

Trong suốt buổi tiệc Khánh Duy đã ôm suy nghĩ này trong người rồi, anh không hiểu được tại sao Khánh Tường lại có những tấm ảnh này, cô không phải là người thích chụp lén hoặc theo dõi người khác

Khánh Tường đương nhiên hiểu Khánh Duy nói gì, cô nhẹ nhàng đưa tay chỉnh sửa lại mái tóc rối của mình, ánh mắt đắm chiều nhìn về phía trước, một lúc sau cô mới nói

- Hôm đó Hoàn Kim có gửi tới cho Minh Hào xem những khách sạn của anh ấy đã được tu sửa hoàn chỉnh như thế nào và có cần chỉnh sửa điều gì nữa không, nhân lúc em vừa đi ngang qua thì anh ấy nói em ngồi xuống cùng xem xét, nếu thấy không hài lòng chỗ nào thì nói với anh ấy

- Khoan! Có gì đó không ổn

Đánh hơi thấy điều bất thường, Khánh Duy lập tức cắt ngang câu nói của em gái để hỏi ngược lại

- Khách sạn của nhà cậu ta, cậu ta muốn làm gì thì làm chứ tại sao lại phải hỏi ý kiến của em?

Không lẽ thằng nhóc này sùng vợ tới độ ngay cả công việc cũng phải theo ý em gái của ông đây sao? Tin được không trời?

- Em cũng không hẳn nhưng cũng vì thế mà vô tình thấy Mỹ Quyên đang đi cùng với một người vào khách sạn Em bảo Hoàn Kim phóng lớn và điều chỉnh sao cho hình không bị nhòe đi rồi mang tới cho em

- Nhưng bức hình chỉ chụp ở bên ngoài khách sạn, làm sao chứng nhận được cô ta vào khách sạn, xung quanh nó cũng có rất nhiều chỗ khác mà

- Anh không để ý sao? Có một tấm hình chụp được cô ta đang tay trong tay cùng một người đàn ông đứng trước quầy tiếp tân để nhận chìa khóa, còn cười nói rồi đi lên lầu

Bạn nhỏ Khánh Duy lại tiếp tục chương trình mười vạn câu hỏi vì sao, anh hỏi tiếp

- Em có thấy điều gì kì lạ ở đây không?

- Điều gì?

- Tại sao lại có người vô tình chụp trúng Mỹ Quyên? Trong khi đó xung quanh rất nhiều người qua lại, nếu nói là trùng hợp thì không thể nào, không thể trùng hợp nhiều lần như vậy

Nghe phân tích của Khánh Duy, Khánh Tường cũng phải trầm ngâm suy nghĩ, anh nói không sai, không thể trùng hợp được Bởi vì trong tất cả các tấm hình đều có sự xuất hiện thường xuyên của Mỹ Quyên và người đàn ông nọ, điều này chứng tỏ người chụp lúc nào cũng chăm chăm theo dõi nhất cử nhất động của cô ta để chụp hình lại

Không lẽ là do Minh Hào làm sao?

À quên, nhắc tới Minh Hào mới nhớ tới một chuyện, Khánh Tường nhìn anh trai đang thoải mái lái xe thì liền nói

- Anh có vẻ hơi cáu gắt với Minh Hào nhỉ?

- Sao? Xót à?

Nhìn thái độ bất mãn trên khuôn mặt của Khánh Duy mà Khánh Tường muốn nhào tới đánh vài cái cho bỏ ghét Cô liếc mắt nhìn anh rồi nhẹ nhàng nói

- Không hẳn! Nhưng anh nên đối xử tốt với Minh Hào một chút, anh ấy là em trai của Thiên Di

- Cái gì?

- -----

Bao xong 5 chương rồi thì bây giờ cũng phờ người, thoải sắp sang ngày mới rồi tui đi ngủ đây, đừng quên like và bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Minh Anh chịu ủy khuất

Khánh Duy lập tức đập phanh thắng gấp lại, hai mắt tròn xoe kinh ngạc nhìn Khánh Tường như không tin vào tai mình, anh hỏi lại cô một lần nữa

- Em nói thật chứ?

Khánh Tường nhăn nhó xoa xoa đầu, ban nãy anh thắng gấp quá làm cô bất ngờ ngã người về phía trước, tuy không đập đầu vào đâu nhưng cũng có một chút choáng váng đầu óc

Đưa tay đánh Khánh Duy vài cái cho chừa cái tội chạy ẩu, Khánh Tường không thèm nhìn mặt anh trai mà nói

- Em đùa anh làm gì?

- Địch mịa! Không lẽ bây giờ ông đây phải đi lấy lòng thẳng nhóc đó sao?

Khánh Duy ngơ ngác nhìn về phía trước, sau đó mau chóng lái xe chạy bon bon trên đường, trong lòng cảm xúc cùng với suy nghĩ bây giờ của anh thật sự rất hỗn loạn

Vừa rồi còn tỏ thái độ với người ta, bây giờ mà phải chạy đi lấy lòng sao? Thật mất hết sĩ diện mà

Chạy mãi chạy mãi thì chiếc xe cũng tới nơi cần đến dừng lại trước một cổng đen lớn nơi mà lúc nào cũng có hai hàng người đứng sẵn để chờ đợi mỗi khi họ về

Là nhà của Khánh Tường

- Sao lại mang em tới đây? Em ở nhà của Minh Hào mà?

- Về đó chơi vài ngày thì được, còn ở luôn thì tuyệt đối không, em không phải là không có nhà để về

Khánh Tường trề môi khinh bỉ nhìn anh, góm khố bây giờ bày đặt giận cá chém thớt à? Không cam lòng để đi lấy lòng Minh Hào hay sao?

Đi được vài bước, bỗng nhiên bên trong có tiếng la hét thất thanh của một người đàn ông, cậu ta hét lớn lên đủ để mọi người bên ngoài cùng nghe

- Tên lưu manh nhà người, bỏ cái tay ra khỏi mông của ông MAU!

Người mà ai cũng biết, không phải Minh Anh thì còn là ai được nữa? Cơ mà không biết Saint làm gì mà để cho cậu nhóc này la toáng lên như bị ai chọc tiết vậy

Dựa lưng vào cánh cửa, Khánh Tường nhè nhẹ gõ ba tiếng để gây sự chú ý với hai thanh niên đang vật lộn nhau trên ghế sa lông Và đương nhiên Saint là người nằm trên rồi Nhìn thấy Minh Anh nằm dưới mà thấy thương quá đi mất

Tiếng động đột ngột cách ngang cuộc vui của một người, Saint khó chịu nhìn theo hướng phát ra tiếng động, khi thấy người đứng ở đó là Khánh Tường thì anh chàng liền gãi đầu cười sau đó mau chóng leo xuống khỏi người Minh Anh, mỉm cười gọi một tiếng chị

- Chị về lâu chưa?

- Đủ để chứng kiến chuyện gì đang xảy ra

- Chị oiiiiii huhuhu

Mừng như bắt được vàng, Minh Anh ba chân bốn cẳng lập tức chạy tới nhào vào lòng Khánh Tường mà rung rung nước mắt, nhìn đáng thương lắm

Nếu là thường ngày thì Khánh Tường đã mau chóng đá Minh Anh ra rồi, nhưng hôm nay tâm trạng cô khá tốt nên cũng vỗ về an ủi cậu nhóc một chút

- Làm sao? Có chuyện gì?

- Saint quá đáng lắm, anh ta toàn ăn hiếp em không à huhu

Dựa vào người Khánh Tường mà trong lòng Minh Anh cảm thấy an toàn ghê gớm, cô là một người chị hết mực yêu thương anh cho nên chuyện này chị sẽ giải quyết giúp Minh Anh thoát khỏi kiếp nô lệ, anh ta tin chắc là vậy

Nghe Minh Anh cáo tội mà khóe môi Khánh Tường khẽ cong lên, dường như cô nghe được điều gì thú vị trong câu nói băng quơ của Minh Anh rồi

- Ý em là Saint vừa ăn vừa hiếp em sao?

Đang khóc thút thít trong lòng Khánh Tường thì đột nhiên cơ thể Minh Anh cứng đờ lại, trên môi giữ nụ cười mỉm không thể nào giả tạo hơn, khó khăn nhìn Khánh Tường nói

- Trong đầu chị chứa cái quái gì thế? Em nói như thế hồi nào?

- Chính miệng em vừa nói, em bảo Saint ăn hiếp em, chị phân tích như vậy là quá đúng rồi còn gì

Bạn nhỏ Saint ngồi bên cạnh cũng bụm miệng cười, ánh mắt thích thú nhìn về phía cậu nhóc đang hờn dỗi ngồi phía đối diện, vô thức mà bật ngón cái giờ lên trước mặt Khánh Tường

Chị phân tích không trượt phát nào luôn nhé>

Nếu lúc này Khánh Tường không về kịp thì có lẽ bây giờ Minh Anh đã lên đĩa làm đồ ăn cho sói đói Saint rồi

Thỏ trắng Minh Anh à! Cậu nên cảm thấy may mắn đi

Minh Anh lập tức giận dỗi buông tay không ôm Khánh Tường nữa, ánh mắt tràn đầy sự ủy khuất nhìn về phía Khánh Duy như đang cần tìm đồng minh hoặc chí ít là người bênh vực mình

Nhưng đáp lại là một ánh mắt lạnh lùng thờ ơ của Khánh Duy, anh chàng lấy trong tủ lạnh ra một chai nước mát rồi ngửa cổ uống một hơi, sau đó dừng dừng nhìn Minh Anh rồi nói

- Nhìn anh làm cái quái gì? Bộ chị của cậu nói sai chỗ nào sao?

Minh Anh lập tức bùng nổ Thật là tức chết đi mà, trên đời này còn công lý không? Sao tất cả đều phũ phàng quay lưng lại với cậu ta hết vậy? Ông trời ơi ngó xuống đây mà coi con sắp tức chết rồi đây này

- -----

Cầu phiếu cầu like nè mọi người ơi >< quảng phiếu cho Minh đi nào

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Ngoan! Tôi thương

Ở một ngôi nhà nọ, căn phòng âm u bỗng nhiên vang lên những tiếng đồ vỡ chói tai cùng với tiếng quát nạt của người đàn ông, anh ta lớn giọng nói

- CÔ CÚT RA NGOÀI CHO TÔI

Kèm theo đó là chén thuốc được ném văng vào tường, và đập rồi vỡ nát dưới sàn nhà.

Người phụ nữ run rẩy trước khuôn mặt đáng sợ của người đàn ông, cô ta đưa tay che miệng rồi cố gắng lấy hết sức cam đảm để nói.

- Nhưng... anh... anh đang bị thương... ở đây... ở đây không có ai chăm sóc...

- Cút ra ngoài, còn đụng vào người tôi một lần nào nữa thì đừng trách tại sao tôi ác.

Phi Hùng giận dữ ném chén thuốc về phía cô ta, ánh mắt hằn lên tia chán ghét cực độ.

Con đàn bà dơ bẩn này dám chạm vào người hân ta sao?

Cô thư kí bị Phi Hùng làm cho hoảng sợ mà chạy ra ngoài, khoe mắt còn rung rung giọt lệ.

Chàng trai bên cạnh Phi Hùng không dám lên tiếng, anh ta liền lén lấy di động ra gọi cho ai đó, giọng nói có vẻ gấp rút đến cực độ.

Trong ngôi nhà sang trọng và đầy tiện nghi lại vang lên tiếng hét của một cậu thanh niên, âm thanh đủ lớn để chìm chóc trên cây bay tán loạn.

- Huhu thật quá đáng! Các người có phải là người thân của tôi không vậy?

Minh Anh chui vào một góc tường ngồi ôm gối khóc thút thít, trên đỉnh đầu của cậu nhóc cũng đã hình thành đám mây đen kịt luôn rồi.

Không phải nói quá nhưng trêu chọc Minh Anh thật sự rất thú vị, dù gì thì đây cũng là một thú vui tao nhã của tất cả mọi người nên hầu như không có ai lên tiếng phản đối cả.

- Quần gia Trương, hình như trong nhà có người lạ. Ông mau đem ra ngoài đi.

Anh trai Khánh Duy không những không bênh vực cậu em út mà còn ngang nhiên chọc quá khiến cho cậu nhóc càng thêm tủi thân.

- Oaoaoa. Cả nhà này không ai thương tôi, tôi đi cho các người vừa lòng.

Minh Anh nước mắt ngấn nước mắt dài thi nhau chảy xuống, cho dù biết trong đó hết chín mươi phần trăm là cậu ta đang diễn kịch nhưng nhìn vào cũng có một xú chận lòng.

Saint cười rồi đi tới ôm cậu nhóc vào lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn màu nâu hạt dẻ của Minh Anh, giọng nói thì thầm bên tai cậu nhóc.

- Ngoan! Tôi thương cậu. Nín đi.

Nằm gọn trong lòng Saint, Minh Anh không yên vị mà ngóc đầu lên, chu cái môi mòng lên mà nói.

- Ai thèm cậu thương.

Vừa dứt câu thì mông của Minh Anh lập tức đau điếng, Saint không kiêng nể gì mà đánh vào mông của "vợ" mình vài cái.

Cho chừa cái tật nói xằng bậy.

- Thôi đừng đánh nữa, tôi chừa. Huhu.

Nội tâm của Minh Anh bây giờ cực kì uất ức mà không dám nói bất cứ điều gì, vì sợ nói không đúng lại ăn roi vào mông.

Cái tên Saint chết tiệt! Bao thương ông đây mà lại nỡ xuống tay đánh sao? Anh ta đang lừa ai vậy hả?

- ----

Sau hôm ngày lông bông ở ngoài thì Minh đã về rồi đây, lát nữa Minh ăn xong rồi viết tiếp nha Mọi người tiếp sức bằng cách like và bỏ phiếu cho Minh đi nào

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Em tới đây làm gì?

Khánh Duy từ ngoài đi vào, sau khi nghe xong cuộc gọi từ một người lạ, tâm trạng của anh chàng có vẻ không được tốt cho lắm, anh ngồi xuống bên cạnh Khánh Tường cầm lấy đĩa hoa quả trên bàn rồi ăn một miếng, ánh mắt có chút gì đó không thoải mái.

- Có chuyện gì sao?

Thấy Khánh Duy có chút phiền muộn, Khánh Tường thắc mắc hỏi anh, bởi vì có rất ít chuyện có thể khiến người con trai này có thể phiền não. Chắc lại liên quan tới người kia rồi.

Bạn nhỏ Minh Anh tới bây giờ vẫn ngồi im trong lòng Saint liền ngoác đầu quay sang phía Khánh Tường để hóng chuyện, nhìn như con thỏ con lồi nhồi trong lòng thật khiến cho Saint bật cười.

Nhìn em gái bảo bối đang lo lắng cho mình, Khánh Duy khẽ thở dài một chút rồi nói.

- Phi vụ làm ăn vừa rồi của Jame ở Malay không tốt, cậu ta bắt cần để trúng một viên đạn.

- Rồi bây giờ anh ta sao rồi?

Nghe tới việc Jame bị thương, Khánh Tường không tự chủ được mà đứng phắt dậy, khuôn mặt cô có hơi hoang mang một chút, ánh mắt hằn lên tia hoảng sợ, cả người không tự chủ mà run nhẹ.

Hơi bất ngờ với thái độ đột ngột của em gái, Khánh Duy liền biết trong đầu của Khánh Tường đang nghĩ tới điều gì, anh liền đứng dậy ôm cô vào lòng mà vỗ về, giọng nói đột nhiên dịu dàng đi vào phần.

- Ngoan nào ngoan nào, mọi chuyện đã qua lâu rồi, Jame không yếu đuối vậy đâu.

- Em... em... em rất sợ.

Dường như có một kí ức tồi tệ nào đó bất chợt ủa về trong tâm trí của cô, nó khiến cho một cô gái mạnh mẽ như Khánh Tường phải cũng biết run sợ.

Một quá khứ không mấy vui vẻ gì cho cam.

- Không sao, chúng ta đi thăm cậu ấy nhé.

Khánh Tường bắt chợt siết chặt eo của Khánh Duy, bờ vai mảnh khảnh khẽ run lên bần bật, toàn thân của Khánh Tường lạnh toát như vừa mới từ tủ lạnh chui ra vậy.

- Nếu chị không muốn đi thì để tụi em đi là được rồi.

Thấy Khánh Tường sợ hãi như vậy Saint cũng không đành lòng mang cô theo. Anh ta hiểu được Khánh Tường đang sợ điều gì xảy đến với Jame, tuy chị của Saint ngoài miệng hay tranh cãi với Jame nhưng anh ta biết trong thâm tâm của Khánh Tường không ghét Jame tới mức đó đâu.

- Phải đi... phải đi.

Giọng nói của Khánh Tường vẫn chưa được bình thường lại nhưng thần sắc có vẻ tốt hơn lúc nãy rồi, cô tự đưa tay lên ôm ngực rồi tự trấn an lấy bản thân mình.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Khánh Duy không biết nói gì nữa, đành ra ngoài lấy xe rồi đi tới chỗ ở của Jame mà thôi.

Chiếc ferrari như con báo màu đen lao vun vút trên đường cao tốc, vì biệt thự của Jame nằm ở tận ngoại ô thành phố nên đường đi có hơi lâu.

Trong suốt chuyến đi Khánh Tường cứ thấp thòm lo âu ngồi không yên, hai tay của cô cứ bứt rứt khó chịu như thế nào ấy. Tuy được Khánh Duy cho biết vết thương của Jame không quá nặng nhưng tâm trí của cô cứ luôn nhớ về đêm định mệnh ấy, tất cả đều khiến cho Khánh Tường sợ hãi.

Minh Anh ngồi ghé sau nắm chặt lấy tay an ủi Khánh Tường, ánh mắt dịu dàng như đang muốn xoa dịu tâm trạng của chị mình.

Sau gần một giờ đồng hồ ngồi trên xe, cuối cùng "con báo đen" của Khánh Tường cũng đã dừng lại trước một biệt thự nguy nga tráng lệ, nhưng lại toát ra một không khí âm u như không chào đón bất cứ người nào tới thăm.

Saint đi tới bấm chuông vài cái, bên trong đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên có lẽ trạc tuổi với quần gia Truong, ánh mắt nghiêm nghị nhìn đám người đứng trước cửa.

Có vẻ như nhận ra người quen, ánh mắt ấy đã dịu đi vài phần, và càng hưng phấn hơn khi ông ấy nhìn thấy Khánh Tường đứng ở ngoài.

Mau chóng cho người mở cửa đón khách quý vào nhà, thấy Khánh Tường bước vào mà khoe mắt ông ấy có hơi rung rung. Quần gia kiêm bác sĩ tư nhân của Jame họ Phùng, nên ở đây mọi người thường gọi là quần gia Phùng.

Nhưng riêng khách quý đang vào nhà đều gọi ông ấy bằng một cái tên thân thiện hơn. Chỉ có duy nhất họ và Jame là có thể gọi.

- Bác Phùng! Jame thế nào rồi?

Khánh Tường vội vã chạy tới hỏi thăm, gương mặt tràn đầy sự lo lắng.

Bác Phùng nhìn cô và mọi người cười hiền hậu sau đó dẫn họ lên trên lầu, vừa đi vừa thông báo tình hình của Jame cho mọi người rõ.

- CÚT HẾT RA NGOÀI.

Đi mãi cũng tới cửa phòng, Khánh Tường chỉ nghe thấy tiếng ra lệnh lạnh lùng của Jame cùng với tiếng đồ vỡ của đồ đạc, bên ngoài cửa có cô hầu gái run sợ đứng bên ngoài, trên tay có cầm một chén thuốc nhưng không dám mang vào.

- Đưa đây cho tôi, cô lui xuống đi.

- Nhưng Hoàng tiểu thư, ông chủ không muốn đâu, người vào sẽ bị thương đó.

Hầu gái cùng với gia nhân ở đây chẳng còn lạ lẫm gì với khách quý của quân gia Phùng, họ thường xuyên lui tới chơi nên mọi người trong biệt thự đã quen mặt nhau hết rồi, vì quen và có thiện cảm với Khánh Tường nên cô hầu gái không nỡ để cô vào trong.

- Được rồi, tôi đi vào sẽ không sao đâu, cô nghĩ ông chủ của cô có thể làm đau tôi sao?

Nói rồi cô mặc kệ sự áy náy của cô hầu gái mà cầm lấy chén thuốc trên tay cô ấy mà mở cửa bước vào trong.

Vừa bước vào phòng, lập tức có một mùi kì lạ lập tức xộc thẳng vào mũi Khánh Tường khiến cho cô khẽ nhủm mày lại. Nó giống như thứ mùi tanh của máu hòa quyện chung với mùi đặc trưng của thuốc bắc, rất khó ngửi.

- To gan nhỉ? Bây giờ các người muốn vừa bị thương vừa chạy ra ngoài sao?

Jame ngồi dựa vào chiếc giường to lớn của mình, sắc mặt không mấy hồng hào, anh ta còn đưa tay ôm lấy vết thương đang rỉ máu ra ngoài.

Căn phòng của Jame bây giờ có thể nói là bừa bộn hết chỗ chê, dưới sàn toàn mảnh vỡ của thủy tinh, không biết anh ta đã đập phá hết bao nhiêu thứ rồi.

- Tôi thách anh làm đau tôi đó.

Nghe giọng nói mềm mại như nước của người phụ nữ, giọng nói mà hằng đêm mỗi khi ngủ anh ta đều mơ tới, giọng nói này đã lâu lắm rồi anh ta chưa được nghe.

Jame khó khăn ngẩng mặt lên để quan sát người ở cửa là ai, nhưng ánh sáng từ ngoài rọi vào quá chói nên anh ta phải nheo mắt lại nhìn.

Khánh Tường không nhanh không chậm đi tới chỗ Jame ngồi xuống trước mặt anh ta, nhấn nhò nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình.

Jame đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt của Khánh Tường, thật là mềm mịn quá, và cũng đã rất lâu rồi anh ta chưa được chạm vào cô, chưa được nhìn thấy cô ở khoảnh khắc gần như vậy.

Anh ta chỉ dám chạm nhẹ lên mặt Khánh Tường mà thôi, vì anh ta sợ. Sợ cô sẽ biến mất trước mắt mình, sợ mình đang nằm mơ. Giọng nói trầm ấm có chút lạnh lùng của Jame vang lên bên tai cô, anh hỏi.

- Em tới đây làm gì?

- -----

Tui đi có một buổi sáng thôi mà mấy bạn quảng bơ cho tui quá trời vậy:< Lướt phiếu vẫn y như tối qua không tăng xiu nào. Minh buồn quá đi huhu. Các cậu hết thương tui rồi đúng không? Ơ ^ Ơ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Xem anh còn sống hay đã chết

Vừa này khi đang đi lên lầu, quân gia Phùng đã tóm tắt sơ lược về Jame rồi, bác ấy nói.

- Ông chủ mới từ Malay về đêm qua, trên người máu thấm ướt cả chiếc áo vest màu đen, toàn thân không còn chút sức lực nào mà phải để người khác dìu vào nhà.

Đang nói bỗng nhiên bác ấy dừng lại rồi liếc mắt sang Khánh Tường ở bên cạnh, quan sát xem thái độ của cô như thế nào.

Khánh Tường chăm chú nghe bác Phùng kể rồi quay sang hỏi khi thấy bác ấy dừng lại đột ngột, cô nói.

- Sau đó thì thế nào?

Do quá lo lắng nên Khánh Tường không để ý tới có điều gì đó kì lạ xuất hiện trên gương mặt của bác Phùng, ông ấy len lén cười, một nụ cười của sự hạnh phúc.

Ôn trời! Cuối cùng thì tiểu nha đầu này cũng chịu quan tâm đến ông chủ của ông rồi, chắc phải mở tiệc ăn mừng mất thôi.

Đúng là trong cái họa có cái may mà.

Cố gắng che dấu đi cảm xúc bên trong, bác Phùng ôn tồn nói tiếp, cung cấp đầy đủ thông tin cho khách quý của ông.

- Ông chủ hôn mê từ hôm qua tới bây giờ mới tỉnh, nhưng ngay sau khi tỉnh dậy ngài ấy không giống như bình thường. Thuốc không chịu uống, vết thương không chịu vệ sinh. Tuyệt đối không cho ai tới gần.

Nghe tới đây Khánh Duy thờ dài phiến não, anh chàng đưa tay lên che mặt lại, mệt mỏi nói.

- Tên chết tiệt! Lớn cỡ nào rồi mà cư xử như đứa con nít vậy hả? Không lẽ để ông đây tấn một trận cho tỉnh táo đầu óc lại?

Quản gia Phùng cũng không mấy thoải mái cho lắm, ông ta nói tiếp.

- Cô thư kí của ông chủ cũng chạy tới chăm sóc nhưng bị dọa chạy ra khỏi phòng, tôi thấy trên gương mặt của cô ta tràn đầy sự sợ hãi. Hầu gái cũng bị dọa cho xanh mặt.

Khi quản gia Phùng vừa dứt lời thì cũng chính là lúc Khánh Tường nhìn thấy cô hầu gái đứng thấp thòm ngoài cửa phòng, trên tay có cầm một chén thuốc đắng. Không dám đi vào.

Thấy vậy Khánh Tường mới ngó ý đề chính mình mang vào cho Jame.

Quay trở về với thực tại.

Jame vẫn đưa tay vuốt ve gò má của Khánh Tường không nỡ buông ra, Khánh Tường cũng mặc kệ anh ta muốn làm gì thì làm, dù gì thì người ta cũng là người bệnh.

- Em tới đây làm gì?

Vẫn một câu hỏi nhưng được lặp lại hai lần, ánh mắt của Jame mang chút gì đó mơ hồ nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt mình.

- Tôi đây coi anh còn sống không.

Khánh Tường liếc mắt nhìn Jame đang tựa người vào thành giường, khuôn mặt có chút không thoải mái khi ôm vết thương trước ngực, nhưng vậy mà trên môi bỗng nhiên nở nụ cười cợt nhả với Khánh Tường, thật khiến cho cô muốn đánh anh ta vài cái.

- Sao nào? Thấy anh còn sống em không vui à?

- Vui cái con khi, há miệng ra uống thuốc mau lên.

- Hahaha, không uống đâu, thuốc đắng lắm.

Jame dường như hóa thành đứa trẻ đúng như lời Khánh Duy nói, tự nhiên lại là nũng nịu với cô khiến Khánh Tường không mấy quen mắt.

Anh ta có bị va đập vào đầu không mà sao trở nên thất thường vậy chứ?

Ở bên ngoài, quản gia Phùng bất chấp hình tượng cao quý của mình tự nhiên ép sát tai mình vào trong cửa để nghe ngóng tình hình trong đây như thế nào. Mãi tới khi nghe thấy tiếng cười của Jame, ông ấy mới thờ phào nhẹ nhõm rồi đứng thẳng người dậy.

Nhưng rồi, bác Phùng có chút bất ngờ khi nhìn thấy khách quý đang nhìn mình với ánh mắt hết sức kì quái, khóe môi của bọn họ không tự chủ mà cong lên một bên, không khác nào bộ mặt đang khinh thường ông ấy vậy.

Bây giờ trong đầu của Khánh Duy, Minh Anh với Saint đều có chung một ý nghĩ.

Lão già này đang làm cái quái gì vậy nhỉ?

Khụ khụ

Quản gia Phùng đứng dậy ho khan vài cái để lấy lại hình tượng đã mất, sau đó ông ấy mỉm cười đưa tay ra làm động tác mời với khách quý rồi nói.

- Ông chủ có về đã ổn rồi, chúng ta ra ngoài phòng khách ngồi uống trà. Khi nào tiểu thư cho phép vào rồi hãy vào.

- -----

Sao dạo này tui thương Jame quá vậy nè huhu 〰 〰 soái ca của lòng tui huhu. Lát nữa Minh sẽ ra tiếp nên mọi người nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha ><

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Được rồi! Anh uống

Ngồi giữa phòng khách rộng lớn của Jame, Khánh Duy cầm lấy tách trà trên bàn lên, ngửa cổ uống một ngụm, sau đó hướng mắt về phía quản gia Phùng để dò hỏi.

- Phi vụ làm ăn của cậu ta có gì không ổn sao?

Quản gia Phùng đặt tách trà xuống, thờ dãi rồi bắt đầu nói.

- Cũng không phải phi vụ làm ăn gì lớn cả, nói cho cùng thì ông chủ muốn mở rộng địa bàn cho Hắc Đế nhưng lại bị người của Salomon chơi xấu nên mới ra nông nỗi này.

- Cái gì? Tại sao không nghe cậu ta nói qua?

Khánh Duy đứng phắt người dậy, ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc cũng như phần nộ, hai tay đã nắm lại thành nắm đấm, nhìn theo hướng phòng của Jame mà đi lên.

Tên này hành động không có kế hoạch gì cả, thích thì làm sao? Đến một tiếng cũng thêm nói cho Khánh Duy biết, con người này quá tùy hứng rồi.

Phải đập cho một trận mới được.

Saint lập tức đứng dậy cản Khánh Duy, nếu không chuyện lớn sẽ xảy ra mất.

- Anh! Bình tĩnh lại, Jame đang bị thương đó.

- Thì sao? Để ông đây cho nó một trận để về châu ông bà luôn, cái con người lúc nào cũng tùy hứng nên toàn khiến người khác phải lo lắng.

- Được rồi được rồi, có chị trên đó không cần anh phải ra tay chị cũng cho Jame một trận.

Nói vậy Khánh Duy mới chịu quay về chỗ ngồi, trong lòng cũng thoải mái được một chút nhưng hoàn toàn không lo lắng cho người bạn của mình mà toàn trù ẻo người ta không à.

Chết mọe mày nha con, để Khánh Tường mà biết được thì mày xác cmn định là như đờn.

Quả đúng như những lời Saint nói, trên lầu bắt đầu vang lên tiếng đồ vỡ, còn khuyến mãi thêm vài tiếng la hét của phụ nữ nữa.

Minh Anh liếc nhìn Saint đang gãi đầu cười trừ, sau đó quay phắt đi chỗ khác.

Đúng là đồ miệng thú. Jame bị chị la rồi kìa

Trong căn phòng như vừa xảy ra cuộc chiến lớn, tất cả đều nằm ngổn ngang dưới đất, Jame nằm bên cạnh lấy tay che mặt để giảm đi độ sát thương của Khánh Tường, cô cầm một cái gối lông ngỗng lớn đánh mạnh vào người Jame, vừa đánh vừa la.

- Anh là đồ ngốc hả? Tại sao hành động mà không nói cho em biết, anh coi thường mạng sống của mình phải không? Nếu không phải kịp thời mang về thì anh sẽ bỏ mạng ở cái nơi xa lạ đó rồi đúng không?

Đánh chán rồi Khánh Tường vứt gối sang một bên, ôm mặt khóc nức nỏ. Cái tên này trước giờ làm việc tùy theo tâm trạng, ngay cả việc thông báo một câu cũng không thêm nói cho ai biết. Lớn đầu rồi mà còn muốn để cô lo lắng cho nữa sao?

Tuy ngoài mặt anh ta đáng ghét thật, ngoan cố thật, khiến cho cô rất khó chịu nhưng anh ta chưa từng làm Khánh Tường tổn thương, chưa từng làm cho cô phải buồn nên cô không thể chán ghét anh ta được.

Nhìn thấy người phụ nữ mình thương đột nhiên khóc nức lên như một đứa trẻ, Jame liền cảm thấy chạnh lòng, có thứ gì đó như đang bóp nghẹn anh ta vậy, rất đau. Trước đây anh ta chưa từng gặp phải trường hợp nào như vậy, chỉ mỗi khi thấy Khánh Tường rơi lệ là tâm trạng của anh ta như hàng nghìn mũi kim đâm vào.

Rất đau! Và anh ta cũng rất sợ nước mắt của Khánh Tường.

Nói nghe nức cười nhĩ, đường đường là đàn ông trai tráng mà lại sợ nước mắt của người phụ nữ mình yêu, nói ra không biết ai sẽ tin?

- Thôi được rồi, nín đi! Anh uống hết thuốc là được rồi đúng không?

Jame ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của Khánh Tường, vô thức ép sát cô vào người mình mà dỗ dành.

Mặc dù thuốc đắng thật đấy, nhưng cũng không thể vì vậy mà làm cô khóc hoài được.

- Uống đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp.

- Vâng! Tuân lệnh sếp.

Jame nhăn nhó uống hết ly thuốc đắng ngắt, cặp lông mày khẽ nhíu lại vì khó chịu, cuối cùng cũng uống hết một hơi. Jame đưa chén thuốc đã được uống cạn cho Khánh Tường xem. Cuối cùng cô cũng chịu nín khóc.

Nhìn chén thuốc đã cạn mà Jame đưa, Khánh Tường khẽ liếc xéo người ngồi ở trên giường.

Hừ! Nói đang hoàng tử té thì không uống, phải để bà đây xài chiêu nước mắt cá sấu mới chịu nghe, rõ là cứng đầu.

- Anh bảo người của Salomon tấn công anh? Vậy không lẽ Minh Hào biết thân phận thật của anh rồi sao?

Jame lười biếng dựa người vào thành giường, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Khánh Tường, sau đó mới nói.

- Hình như là chưa, em biết đó những người cấp cao của Hắc Đế không bao giờ để cho người khác biết mặt, lúc nào cũng che mặt bằng một chiếc mặt nạ đặc trưng. Minh Hào chỉ biết Saint thôi, còn lại thì chưa biết.

- Nói vậy anh ấy cũng không biết Khánh Duy là người của Hắc Đế sao?

- Đương nhiên là không rồi, nếu biết thì em nghĩ hai người họ còn nói chuyện sao? Khánh Duy thì biết còn Minh Hào thì không.

Khánh Tường không nói điều gì nữa, hoàn toàn trầm ngâm mình lại, ánh mắt như được phủ một tầng sương mờ ảo nhìn rất đối ma mị, cô cứ hướng mắt nhìn về nơi xa xăm như đang suy tính điều gì đó.

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Đi thăm bệnh nhân

Ở trong ngôi biệt thự nọ, Minh Hào đang căng thẳng đi đi lại lại trong phòng nhiều giờ liền, trên tay cầm đi động không buông, ánh mắt hằn rõ tia lo lắng cực độ.

Không biết Khánh Duy đưa Khánh Tường đi đâu mà mãi vẫn chưa thấy về, không biết có chuyện gì xảy ra hay không.

- Chủ tịch! Nghe nói Phi Hùng, đối tác làm ăn của người bị thương, chúng ta có nên qua thăm hỏi một chút không?

Không khí yên lặng bao trùm lấy ngôi nhà, không một tiếng nói nào phát ra cả. Khuôn mặt Minh Hào vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ như ban đầu, hầu như không để tâm tới anh ta cho lắm.

- Chủ tịch!

- Hà?

Mãi tới lần gọi thứ hai, Minh Hào mới có chút gì đó giật mình, anh liền quay sang nhìn thư kí Kim thắc mắc.

Haizzzzzzz

Thở dài một cái, Hoàn Kim không muốn nói nữa, anh chàng liền đi về phía cửa nhưng cuối cùng lại quay ngược trở lại nói với Minh Hào.

- Chủ tịch! Anh ra xe chờ tôi một chút, tôi cho người chuẩn bị ít quà rồi chúng ta tới thăm người bệnh.

Minh Hào khẽ gật đầu rồi đi lướt qua người Hoàn Kim, bây giờ trông anh chàng như người vô hồn vậy, hoàn toàn không có chút sức sống nào trong người, có lẽ chúng bị Khánh Tường mang đi mất rồi.

Ngồi trầm ngâm trên chiếc siêu xe sang chảnh, Minh Hào cứ đưa mắt nhìn dòng người qua lại tấp nập trên đường, thoáng một chốc lại thở dài ngán ngấm.

Nhìn ông chủ của mình thất thần qua kính chiếu hậu mà trong lòng Hoàn Kim bỗng nhiên nặng trĩu. Anh chàng khẽ lắc đầu.

Tình yêu là thứ gì mà lúc nào cũng khiến ta phải bận lòng? Nếu yêu mà mệt mỏi như vậy thì thà ế suốt đời.

Bởi cứ mang trong người suy nghĩ tiêu cực về tình yêu cho nên tới bây giờ Hoàn Kim vẫn cô đơn lẻ bóng, suốt hai mươi lăm nồi bánh chưng chưa có một ai ghé ngang qua đời.

Nghĩ tới mà thấy thương

Chiếc xe mãi mê chạy ra ngoài trung tâm thành phố rồi cuối cùng cũng dừng lại trước cửa ngôi biệt thự khang trang, nhưng đâu đó lại tỏa ra một luồng khí xua đuổi những người có ý muốn lại gần, có chút gì đó rất quý dị.

Hoàn Kim tay cầm túi đồ tay còn lại nhấn chuông cửa, sau vài giây thì bên trong có một cô hầu gái chạy ra mở cửa, trong lòng có chút gì đó mơ hồ nhìn hai người đàn ông trước mặt, cô ta lên tiếng.

- Cho hỏi hai vị tìm ai?

- Nghe nói ông chủ nhà cô bị bệnh nên chúng tôi mới tới thăm.

Cô hầu gái chăm chú quan sát hai người từ đầu tới cuối, ánh mắt như tia laser lướt qua từng bộ phận trên người, sau khi xác nhận được hai người này hoàn toàn không có gì khả nghi, cô ấy mới lùi sang một bên sau đó đưa tay làm động tác mời rồi dẫn họ vào nhà.

Tuy có hơi khó hiểu đối với cách cư xử của hầu gái, nhưng đây không phải là nhà của mình nên cũng không tiện dò hỏi, chỉ có thể nghe theo nguyên tắc của bọn họ mà thôi.

Đi hết dãy hành lang dài rộng sau đó quẹo trái là tới được phòng khách của nhà Jame, bên trong có quản gia Phùng đang ngồi nói chuyện với đám Khánh Duy, hoàn toàn không chú ý tới người mới xuất hiện cho lắm. Tới khi cô gái giới thiệu thì ông ấy mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, cô ta nói.

- Quản gia! Bên ngoài có hai người muốn vào thăm ông chủ.

Khánh Duy đang uống ngụm trà thì liền thấy Minh Hào đi vào, gương mặt của cậu ta có chút gì đó bất ngờ dường như đang thắc mắc tại sao Khánh Duy lại có mặt ở đây.

Quản gia Phùng liền đứng dậy mời Minh Hào ngồi, anh chàng cũng gật đầu chào hỏi người lớn rồi ngồi xuống, sau đó liếc mắt ra hiệu cho thư kí Kim đưa quà.

- Nghe nói Phi Hùng bị thương nên chúng tôi mang ít nhân sâm Hàn Quốc qua đây tặng cho cậu ấy mau khỏi.

- Cảm ơn.

- Thế cho hỏi vì sao cậu ấy lại bị thương vậy nhỉ?

Không để cho bác Phùng trả lời, Khánh Duy đã nhanh chóng đá nhẹ chân ra hiệu cho bác ấy yên lặng rồi tự mình giải đáp thắc mắc của Hoàn Kim.

- Cậu ấy có hợp đồng bên Macao với một vị khách nước ngoài, sau khi bàn bạc xong xuôi thì bên đó có xảy ra cướp giật, Phi Hùng vì cứu một bé gái nên mới bị thương.

- Ô! Ra thế.

Quản gia Phùng khẽ liếc nhìn Khánh Duy một cái, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Thăng nhóc này nói dối không hề chớp mắt, một chuyện vô lý như vậy mà cũng có thể bịa ra được. Thứ nhất là Jame đi Malay chứ không đi Macao, thứ hai xưa nay Phi Hùng chưa từng cứu ai cả.

À không! Có cứu một người, nhưng không phải đưa bé trong câu chuyện trên.

Ngồi một lúc thì Minh Hào cũng muốn về nhà rồi, anh đang định sau khi về sẽ sang nhà Khánh Duy đón bà xã nhỏ về, nhớ cô quá rồi.

Nghĩ gì làm đó. Minh Hào mau chóng chào hỏi rồi ra về, theo sự chỉ dẫn của hầu gái hai người cùng rời khỏi căn nhà. Mọi chuyện tưởng như rất êm xuôi cho tới khi có một giọng nữ la thất thanh, tiếng nói vọng từ trên lầu vọng xuống với âm điệu khá quen thuộc

- PHI HÙNG! ANH MAU NẦM YÊN NẾU KHÔNG EM ĐÁNH GẤY CHÂN ANH.

Minh Hào liền khựng người lại khi nghe thấy giọng nói quen thuộc, cả người lập tức quay phắt lại nhìn theo hướng căn phòng trên lầu, không phải là giọng của Khánh Tường chứ? Trên đó là phòng của Phi Hùng cơ mà? Chả lẽ Khánh Tường đang ở trên đó?

Khánh Duy thất vọng tràn trề vỗ trán cái bốp, sau đó khẽ thở dài.

Tưởng chừng như đuổi địch về được rồi thì cái giọng chết tiệt của con bé kia lại lanh lảnh vang lên làm gì không biết, kế hoạch coi như thất bại rồi. Nhóc con! Tự mà cầu nguyện đi.

- -----

Đúng ra truyện sẽ được up sớm hơn nếu như Minh không nhìn nhầm cái nút gửi thành nút hủy bỏ>Lại đi vào vết xe đổ cũ nên phải ngồi gõ lại từ đầu> một muốn xui huhu.

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha, chiều nay Minh hơi cáu vì có người mang cục cưng của Minh qua trang web khác rồi trắng trợn đổi tên tác giả thành của họ> ngay cả văn án lẫn vài chương đầu đều giống nhau như đúc, chỉ khác cái tên tác giả mà thôi> nhân tiện cũng xin đính chính lại một lần nữa, bộ truyện này được TÁC GIẢ NHẬT MINH chính tay viết, là của con nhóc mới 17 tuổi rưỡi chứ không phải của một người 22 tuổi như ai kia, không biết chị có đọc được những dòng này không nhưng em khuyên chị đừng trắng trợn mang con của em đi đâu nữa:>>>

Những trang web khác có mang đi nhưng họ vẫn để tên tác giả đầy đủ thì không nói làm gì, nhưng chị lấy truyện của em qua trang web khác để nhận xu thì hơi quá đó nha> mang danh là tác giả thì sống làm sao cho đúng là tác giả đi. Sống sao nhớ để đức cho con cháu nha. Thân gửi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Tôi muốn đưa vợ tôi về

Khánh Duy lập tức đi tới vỗ vai Minh Hào rồi nói.

- Không phải cậu nói có việc bận hay sao?

Đi thì đi lẹ dùm cái đi, còn quay lại nhìn cái gì nữa vậy không biết. Thiệt là rắc rối mà.

- Jin! Tôi quên không hỏi anh, tại sao anh lại ở đây? Anh với Phi Hùng có quen biết gì sao?

Ặc! Chết dở rồi, quên rồi sao không quên luôn đi, còn nhớ lại làm gì nữa?

- Thì cũng là bạn làm ăn trên thương trường mà thôi.

Khánh Duy vừa nói vừa cố đẩy Minh Hào ra cửa, ngụ ý muốn đuổi anh chàng này về ngay bây giờ. Cũng không hiểu tại sao hôm nay anh chàng lại tốt tính đi thăm bệnh nhân thế này? Không phải ngày nào cũng ở với em gái bảo bối sao?

Nghĩ tới đây thì Khánh Duy khựng người lại, anh chàng dường như hiểu được lý do vì sao Minh Hào ở đây rồi. Vốn dĩ em gái bảo bối không có ở nhà nên rảnh rỗi đi chơi đây mà.

Muốn đi đâu thì đi chứ chơi trùng địa điểm như vậy là hông có vuiiiii

- Cậu về đi không thời trễ hén.

Minh Hào tuy có chút không muốn nhưng nghe thư kí Kim nhắc tới có cuộc họp quan trọng sắp diễn ra nên cũng bấm bụng rời đi. Ánh mắt có chút luyến tiếc nhìn lên phía trên.

Ngay khi vừa đặt một chân ra tới cửa thì trên lầu lại vọng xuống một giọng nói rất đỗi quen thuộc, tần suất lại vang lên rõ và đều hơn lúc nãy, nói là.

- PHI HÙNG! ANH MÀ KHÔNG NGHE LỜI THÌ ĐỪNG TRÁCH TẠI SAO NƯỚC BIỂN LẠI MẶN, NGỒI YÊN.

Khánh Duy đang mừng như mở cờ trong bụng thì đột nhiên gương mặt chuyển biến sang vẻ mặt khó coi cực kì, gân xanh đã nổi vài đường trên trán.

Thôi xong! Mọi chuyện kết thúc thật rồi.

- Hoàn Kim, cuộc họp dời lại hai tiếng nữa, tôi có việc khác cần làm.

Lần này thì mặc kệ đám người của Khánh Duy có ngăn cản như thế nào đi nữa thì Minh Hào vẫn nhất quyết đi lên trên, trong lòng anh đang nóng rực lên như lửa đốt.

Anh nghe rõ mồn một bên trên là tiếng của Khánh Tường không thể sai vào đâu được.

- Phi Hùng đang dưỡng thương, tôi không cho phép bất cứ người nào lên làm phiền anh ấy.

Saint lao ra như một con gió tránh ngang cầu thang không cho Minh Hào lên trên, ánh mắt hiện rõ lên tia lạnh lùng có chút oán hận.

Nếu không phải là do người của Minh Hào gây ra thì Jame đã không bị thương nặng như vậy, còn mang bộ mặt giả nhân giả nghĩa này tới để làm gì?

Thú thật thì Saint cũng không có thiện cảm với Minh Hào cho lắm, dù gì cũng là người ở hai phe đối lập thì chẳng bao giờ có tiếng nói chung, ấy vậy mà chị của cậu ta lại phải lòng người đàn ông này, cho nên Saint mới mắt nhắm mắt mở để yên.

Chứ thật ra người mà cậu ta muốn ở bên chăm sóc cho Khánh Tường là Jame chứ không phải Minh Hào.

- Tôi nghe thấy có giọng nói của vợ tôi trên đó. Anh mau tránh đường.

- Vợ? Hai người đã kết hôn đâu mà anh có thể gọi chị của tôi như thế?

Minh Anh ngồi bên cạnh xem xét tình hình cũng không kiềm được mà lên tiếng, ai cho anh ta có quyền gọi Khánh Tường bằng cách thân mật như thế? Chị cậu còn chưa được gả đi đâu đấy nhé.

- Liên quan gì tới các cậu? Khánh Tường không phản đối thì không đến lượt các cậu lên tiếng.

Ngụ ý rằng vợ tôi không phản đối thì các cậu làm quái gì có tiếng nói?

- Tôi không quan tâm cách xưng hô của hai người là gì, nhưng hi vọng anh không làm phiền Phi Hùng đang dưỡng thương.

Saint kiên định đứng vững ở đó như một người lính canh gác thành trì, tuyệt đối không để quân địch lọt vào dù chỉ một ngón chân. Hai mắt của anh chàng toát lên chút gì đó kiên cường không dễ để lung lay.

- Tôi muốn đưa vợ tôi về, tuyệt đối không làm phiền tới anh ta, anh mau tránh ra.

Minh Hào cũng kiên định không thua gì Saint, trong lòng anh ta bây giờ như đang bị hàng ngàn con kiến cắn vậy, rất khó chịu, một cô nam quả nữ ở trong phòng sẽ xảy ra chuyện gì thì chỉ có trời mới biết, đã thế người ở trong đó là Khánh Tường, là vợ của anh thì thế quái nào mà không lo cho được?

Phải lên, nhất định phải lên.

- -----

Minh đang suy nghĩ làm thêm một đợt bão nữa, không biết ý mọi người sao nhỉ?

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Hai người đang làm cái quái gì vậy?

Khánh Tường đang chăm chú dỗ dành Jame uống thuốc nên chắc không để ý tới không gian tràn đầy súng đạn bên dưới nhà đầu ha, cũng vô tình không biết anh yêu đẹp trai của mình đang phải đấu tranh kịch liệt để lên trên mày xách cô về.

Cô lướt nhìn qua vết thương trên người Jame, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Ở vị trí gần ngực trái, nơi chứa đựng thứ nuôi sống con người lại có một vết thương đang rỉ máu từng chút một, thứ chất lỏng lỏng đỏ tươi đang thấm ướt miếng vải màu trắng tinh.

Đột nhiên Khánh Tường lại có chút đau lòng, cô cầm lấy túi dụng cụ sơ cứu rồi tiến lại gần Jame, đặt bàn tay nhỏ của mình lên gần vị trí vết thương rồi nói.

- Để em thay thuốc cho anh.

Nhưng đáp lại sự quan tâm của Khánh Tường là một cái phủ nhận đầy lạnh lùng của Jame, anh chàng đột nhiên nhích người sang chỗ khác, lấy tay che chắn vết thương rồi lạnh nhạt nói.

- Để người khác thay, em không cần phải làm như vậy.

- Anh trốn tránh điều gì? Lại đây với em.

- Không là không.

Mặc cho sự đối xử dịu dàng của Khánh Tường dành cho mình, Jame vẫn một mực không chịu đến gần mà càng ngày càng cách xa cô. Hoàn toàn không có ý định lại gần.

- Jame! Em nói một lần nữa, lập tức lăn lại đây cho em băng bó.

Đừng tưởng là bệnh nhân thì muốn làm gì thì làm, cô không có sức nhẫn nhịn lâu đâu đấy, khôn hồn thì ra đây trước khi cô mất kiểm chế.

Nhưng đổi lại là cái lắc đầu nguầy nguậy của Jame, anh chàng nhất định không để Khánh Tường tới gần, cả người vô thức ngồi sát vào thành giường.

Khuôn mặt Khánh Tường nhăn nhó tới khó coi, trên vàng trán trắng ngần đã nổi lên vài đường gân xanh đáng sợ, cô hét lớn.

- PHI HÙNG! ANH NGỒI YÊN NẾU KHÔNG EM ĐÁNH GỖY CHÂN ANH.

Nghe xong đột nhiên Jame khựng người lại, hai mắt mở to nhìn chằm chằm vào Khánh Tường tỏ vẻ kinh ngạc tột độ.

Trước đây Khánh Tường rất ít khi gọi tên thật của anh, chỉ khi nào cực kì tức giận mới không ngần ngại mà gọi trực tiếp cái tên này, nhưng kệ cô. Anh không cho đụng là không cho đụng.

Khánh Tường nhìn cái thái độ không nghe lời của Jame mà mặt bình tĩnh thật sự, cô đặt túi qua một bên rồi lập tức tiến tới kéo Jame lại gần, mặc kệ anh ta có đau hay là không, nhưng đã không vâng lời là cô không nương tay đâu.

Khánh Tường lao tới chỗ Jame như một con báo hung dữ đang săn mồi, ánh mắt tràn đầy vẻ quyết tâm cũng như định hình được vị trí của con mồi, nhưng rồi Jame lại nhanh chóng né sang một bên, cảm thấy trên chiếc giường rộng lớn không đủ chỗ để né anh chàng liền xò chân vào đôi dép bông rồi khó khăn bước đi.

- PHI HÙNG, ANH CÒN NHƯ THỂ THÌ ĐỪNG TRÁCH TẠI SAO NƯỚC BIÊN LẠI MẶN, NGỒI YÊN.

Sau một hồi vật lộn thì cuối cùng Jame cũng chịu nằm yên, nhấn mạnh lại là NÀM YÊN chứ không phải ngồi.

Hiện tại Khánh Tường đang ngồi đè lên người anh, hai tay hung hăng kéo phăng mảnh vải đỏ trên ngực của anh ta ra. Nhưng rồi, Khánh Tường cứng đờ người khi nhìn thấy vết thương nơi ngực trái của anh.

Là một vết dao chém ngang qua, vết cắt rất sâu và lớn, máu ở nơi đó cứ rỉ ra từng chút một nhìn rất đáng sợ. Nhưng đó không phải là máu chốt khiến cho Khánh Tường sợ hãi mà là vết sẹo ở ngay bên cạnh, hình thành từ vết mổ chí mạng.

Jame ngẩng đầu lên nhìn, thấy Khánh Tường cứ chăm chăm nhìn vào vết thương của mình mà toàn thân bất động, anh ta khẽ thở dài sau đó đưa tay lên vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

- Đã bảo không muốn em làm là vì không muốn em nhìn thấy vết sẹo, giờ thì hay rồi. Mỗi lần nhìn thấy nó em đều sợ.

Cảm giác vùng bụng của mình hơi mát lạnh, Jame lại chịu khó ngẩng đầu dậy thêm một lần nữa, anh ta liền hốt hoảng khi thấy Khánh Tường đang ôm mặt khóc nức nở.

Ôi trời ơi! Bao nhiêu năm rồi vẫn còn sợ hay sao?

Cửa bên ngoài đột nhiên mở tung ra, ánh sáng chói lóa lập tức chiếu thẳng vào căn phòng âm u của Jame, giọng nói giận dữ của một người đàn ông vang vọng trong phòng.

- Hai người đang làm cái trò gì ở đây vậy?

- -----

Mọi người ơi, bảo chương tiếp nhé, chả là Minh muốn lên top 6 đề xuất, nếu mọi người giúp được thì hôm đó Minh bảo 10 chương luôn> và là 10 chương chất lượng chứ không chia nhỏ ra chơi hong

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Một cái tát

Nghe thấy tiếng hét thân quen vọng từ ngoài vào trong, Khánh Tường bắt giác ngẩng mặt lên quan sát xung quanh, khóe mi ướt đẫm những giọt nước trong như pha lê, hai mắt cũng bắt giác đỏ lên từ lúc nào.

- Anh... Tại sao anh lại ở đây?

Minh Hào đứng hình vài giây để phục hồi tâm trạng của mình, vừa nãy khi bước vào nhìn thấy Khánh Tường ngồi trên người Jame mà anh đã cực kì sốc và khó chịu rồi, nếu không kiềm chế lại thì không biết Minh Hào sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hít thở một hơi thật sâu, Minh Hào nhanh chóng tiến tới bế bổng Khánh Tường lên, anh không muốn nhìn cô trong tư thế khiêu gợi như thế khi đang ở trên người của một tên đàn ông khác.

Chết tiệt, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

- Anh thả em xuống.

Khánh Tường vùng vẫy thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Minh Hào, dường như muốn quay trở lại chỗ của Jame mà không ngần ngại tỏ ra vẻ khó chịu.

Thấy vậy Minh Hào có chút không vui, anh chàng lạnh lùng siết chặt vòng tay đang ôm Khánh Tường nhiều hơn, lạnh nhạt nói vài câu.

- Em ngồi yên ở đây, sức kiềm chế của anh không tốt, em biết rồi đấy.

- Anh làm gì vậy? Đây là phòng nghỉ của người bị thương đó.

- Người bị thương thì sao? Bị thương là có thể để em ngồi trên người anh ta? Em đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy hả?

Minh Hào có chút bất ngờ khi thấy Khánh Tường đang bênh vực Jame một cách vô lý như vậy, trước giờ anh không nghe nói cô có một người bạn là nam, đã vậy còn là đối tác làm ăn của Minh Hào nữa. Đây đúng là một chuyện cười lớn.

- Anh đang lớn tiếng với em?

Khánh Tường đờ người nhìn Minh Hào, đây là lần đầu tiên Minh Hào nói chuyện to tiếng với cô, là lần đầu tiên cô thấy anh tức giận như vậy. Nhưng Khánh Tường đã làm gì đâu mà Minh Hào lại phản ứng dữ dội như vậy?

- Anh... Anh xin lỗi.

Minh Hào ôm mặt nói, ánh mắt có chút gì đó áy náy nhìn Khánh Tường. Anh liền đặt cô xuống đối diện với mình để nói chuyện cho rõ phải trái.

Chết thật! Anh đã lớn tiếng với cô rồi.

- Bạn em bị thương, em tới thăm là sai hay sao? Mắc cái giống gì mà anh phải tức giận như vậy? Càng không có việc gì khiến anh lớn tiếng với em, anh có biết ngay cả Khánh Duy cũng chưa từng nói như vậy với em không?

Đầu chỉ riêng Minh Hào mất bình tĩnh mà ngay cả Khánh Tường cũng mất luôn rồi, cô đang trong tâm trạng bất an khi nhìn thấy vết sẹo trên người Jame, có thể nói đây là một bóng đen trong tâm trí của Khánh Tường, là thứ gợi cho cô nhớ tới phần kí ức kinh khủng năm ấy. Cô chưa kịp định hình lại thì Minh Hào lại chạy tới lớn tiếng với cô.

Ai mà giữ bình tĩnh nổi

- Em tới thăm bạn? Bao gồm cả việc em ngồi trên người anh ta sao? Em có biết rằng điều đó khiến anh khó chịu đến mức nào không? Một nam một nữ ở trong phòng có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu hôm nay anh không bước vào đây thì có lẽ hai người đã làm chuyện cần làm rồi phải không?

Chát!

Âm thanh giòn tan vang lên khiến cho toàn bộ không gian chìm vào yên ắng, Minh Hào giật mình trước hành động của Khánh Tường, hai mắt mở to nhìn

chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lùng của Khánh Tường.

Ánh mắt đó, thái độ đó, nụ cười đó hình như không phải của Khánh Tường, dường như cô như biến thành một người hoàn toàn khác, trong đôi mắt lạnh nhạt ấy không hề có hình bóng của Minh Hào mà chỉ tràn đầy sự giận dữ.

Cái tát vừa rồi là dành cho Minh Hào, người gây ra vết hằn trên khuôn mặt nghiêm nghị của anh không ai khác chính là Khánh Tường. Thần sắc này hoàn toàn không phải là bà xã của anh, Minh Hào không tin vào hiện thực trước mặt mình.

Jame ngồi ôm ngực dựa vào lưng giường cũng trở mắt ngạc nhiên, nhìn bộ dạng này thì Khánh Tường tức giận thật sự rồi, xin chia buồn cho bạn đối tác nhé.

Không riêng gì Jame, những con người đang đứng ở ngoài cũng tròn mắt ngạc nhiên. Ban nãy khi nghe Minh Hào có ý xúc phạm Khánh Tường thì Khánh Duy và Saint đã xắn tay áo lên định xông vào tấn công Minh Hào một trận vì cái tội nói xằng bậy, nhưng không ngờ người ra tay là Khánh Tường.

Có chút ngạc nhiên đấy! Cứ tưởng em gái bảo bối phải cam chịu chứ.

Khánh Tường ngẩng mặt lên nhìn Minh Hào, ánh mắt lạnh lùng thờ ơ liếc ngang qua khuôn mặt của anh, sau đó lạnh nhạt nói.

- Hừ! Làm chuyện cần làm? Anh nghĩ tôi là loại con gái đấy sao? Anh có biết tôi căm ghét người khác lăng mạ mình như vậy không? Tôi là ai? Là người yêu của anh, người mà anh lúc nào cũng luôn miệng gọi là vợ.

Đoạn Khánh Tường dừng lại sau đó dùng sức đẩy Minh Hào sang một bên, anh chàng có chút chao đảo lùi về phía sau vài bước. Khánh Tường nhún chân lên cao để nắm lấy cổ áo vest của anh, kéo Minh Hào thấp xuống để nói chuyện. Giọng nói ma mị quỷ dị đến lạ, cô tiếp tục nói.

- Vợ? Anh dám coi vợ mình là loại đàn bà rác rưởi đứng đầy ngoài đường như thế sao? Thiết nghĩ từ nay về sau đừng có gọi tôi bằng cái tên thân mật như thế, còn bây giờ mời anh về. Sức kiểm chế của tôi cũng có hạn, không chỉ dừng lại bởi một cái tát này đâu.

- -----

Top 6 đề xuất bảo 10 chương nè các cậu ơi ~~~~~ Cầu phiếu cầu like a

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Bẫy li gián

Tuy có hơi bất ngờ trước hành động của Khánh Tường nhưng Minh Hào lại không có bất kì sự phản kháng nào cả, bàn tay to lớn vô thức đưa ra sờ lên chỗ vừa bị đánh sau đó thờ dãi một cái.

Anh có phần hơi nóng nảy rồi.

- Được rồi! Đánh thì cũng đã đánh, theo anh về nhà được chưa? Chúng ta cần nói chuyện.

Khánh Tường buông bàn tay nhỏ xinh đang nắm chặt lấy cổ áo của Minh Hào, hai tay bắt chợt run nhẹ.

Cô khó hiểu nhìn Minh Hào.

Anh vừa bị đánh đấy, tại sao vẫn còn giữ cái thái độ ôn nhu đó? Tại sao không phản ứng lại, tại sao lại không ra tay đánh lại cô? Tại sao anh có thể dịu dàng như chưa có chuyện gì xảy ra vậy?

Chết tiệt! Tại sao mình lại mềm lòng rồi?

- Anh... anh không tức giận?

Tuy Khánh Tường rất tức giận khi bị người khác sỉ nhục, đặc biệt là người mà mình yêu thương nhất lại nói những lời cay nghiệt ấy, nhưng tại sao chỉ vì một câu nói của Minh Hào lại đột nhiên tan biến hết vậy?

- Anh có lỗi khi không chịu cho em thời gian để giải thích, đã vậy còn lớn tiếng với em. Thật sự rất xin lỗi em.

Vừa nói vừa kéo Khánh Tường ngã vào lòng mình, sau đó ôn nhu vỗ lưng an ủi cô nữa chứ, toàn thân Minh Hào toát ra một sự dịu dàng mà đến chính Khánh Tường cũng không hề tin anh có thể cư xử như thế.

Bắt gặp người yêu đang trong tư thế mờ ám với người khác, bị người con gái ấy đánh mắng và đe dọa. Bị cho ăn dấm nhưng lại không muốn làm tổn

thương người con gái. Bây giờ lại còn nhẹ nhàng an ủi rồi còn dỗ dành như thế?

Trên đời này còn có người đàn ông nào kì quặc hơn Minh Hào nữa không?

- Xin lỗi vì đã nặng lời với em, xin lỗi vì đã vô tình đem em so sánh với loại hàng thấp kém kia, xin lỗi vì đã không chịu lắng nghe em nói.

Nghe xong câu nói này thì bức tường thành kiên cố trong lòng Khánh Tường bỗng chốc đổ sụp xuống, cô đột nhiên khóc lớn lên rồi ôm chặt lấy eo Minh Hào, thút thút nói.

- Hức... anh... hức... anh xấu lắm... hức... người ta... người ta chưa kịp giải thích gì cả... mà... mà đã lớn tiếng với em... anh... hức... anh có biết... em... em oan ức lắm không? Lại còn... hức... nói nặng lời với em... anh không tin em sao?

Đột nhiên cục tức trong lòng Khánh Tường cũng được buông thả, oan ức lắm chứ bộ. Thừa nhận là cô sai khi đề lên người Jame, thừa nhận là đã khiến cho Minh Hào ghen, nhưng anh lại không cho cô nói một lời giải thích mà lại lớn tiếng với cô, sau đó còn đem lời không hay nói như thế thì hỏi thử xem ai bình tĩnh nổi?

Từ nhỏ tới lớn ngay cả ba mẹ cũng chưa từng lớn tiếng với Khánh Tường dù chỉ một chút, nên lần đầu bị người khác quát nạt cũng có chút bất ngờ chứ bộ.

Cơ mà vị trí cô ngồi lên là cơ bụng sáu múi của Jame chứ có phải ngồi lên cái chân thứ ba đâu, Minh Hào thấy rõ ràng mà. Chính anh là người bế cô xuống mà không nhìn rõ mới lạ đấy.

- Ngoan! Nín đi! Anh đưa em về, chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Em xin lỗi, lần sau sẽ không để anh hiểu lầm như vậy nữa.

Minh Hào nhẹ nhàng ôm chặt Khánh Tường trong người rồi nhẹ nhàng nhắc cô lên, sau đó tiến thẳng về phía cửa mà rời đi, trước khi đi cũng không quên liếc ánh mắt sắc lạnh về phía Jame, khẽ nhếch môi lên nở nụ cười.

Khá lắm anh bạn! Diễn tốt lắm, xem chút nữa là ông đây rơi vào bẫy ly gián của anh rồi.

Sau khi xâu chuỗi lại tất cả sự việc thì Minh Hào nhận ra đây chính là cái bẫy của Jame giăng ra để tạo bất hòa giữa hai người, Khánh Tường chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của anh ta mà thôi.

Giỏi lắm! Cho người báo tin rằng Jame bị thương ngụ ý nói Minh Hào tới thăm, đã vậy bên anh ta lại chính xác hẹn giờ để Minh Hào tới, còn nhấn rằng ngoài thời gian này thì Jame không còn bất cứ khung giờ rảnh nào cả. Ngay cả việc anh ta tránh né để cho Khánh Tường phải la lớn lên để nắm lấy bất cứ cơ hội thu hút sự chú ý của Minh Hào nữa.

Ngay khi tới bề Khánh Tường xuống Minh Hào có liếc ngang qua vết thương trên ngực Jame, nhìn thấy nó không quá nghiêm trọng như anh ta biểu lộ, Khánh Tường lại bị cận, hôm nay không mang kính nên không thể nhìn rõ được, chỉ có thể thấy được vết máu loang lổ trên ngực mà thôi.

Dùng một ít máu của mình bôi lan sang nhiều nơi thì có thể dễ dàng đánh lừa con nhóc cận này.

Hơn thế nữa, ngay khi Khánh Tường vừa ra tay đánh anh, thì Minh Hào có nhìn thấy nụ cười khiêu khích cũng như thích thú trên môi của Jame.

Nếu như lúc đó Minh Hào không chịu nhường nhịn, không chịu bình tĩnh xâu chuỗi lại sự việc thì có lẽ hôm nay mất vợ luôn rồi.

- -----

Bạn nào quên chi tiết bạn Tường bị cận thì quay lại những chương đầu nha, cụ thể là chương đi đón bà chị chồng ở ngoài sân bay ấy

Tui tính ngược thêm chút nữa cơ mà không đành lòng hihihi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Kế hoạch thất bại

Ngang nhiên bề Khánh Tường ra khỏi căn nhà rộng lớn, bàn tay rắn chắc của Minh Hào cứ thế siết chặt cô vào lòng mình hơn. Dường như muốn chứng tỏ cho mọi người thấy rằng đây là người phụ nữ của tôi.

Hoàn Kim đi phía sau mau chóng cầm lấy đôi giày cao gót, chiếc túi xách và áo khoác của Khánh Tường, trông anh ta bây giờ không khác gì cái cây treo đồ di động.

Cả ba người đều tiến về chiếc xe sang trọng đang chờ sẵn ở trước cổng, hoàn toàn không có ý muốn ở lại đây một giây phút nào nữa.

Minh Hào ôm Khánh Tường ngồi vào ghế sau của xe, vẫn để cô ngồi yên trong lòng của mình chứ không có ý định buông cô ra, anh chàng nhẹ nhàng gục đầu vào hõm cổ của sâu của Khánh Tường, tham lam hít mùi hương dịu nhẹ trên người cô, sau đó còn cắn nhẹ vào xương quai xanh quyến rũ của Khánh Tường khiến cho cô không chủ động được mà kêu lên một tiếng.

- A!

Khánh Tường có chút chột dạ, không lẽ đây là trả thù cho cái tát vừa rồi sao? Nhưng mà Minh Hào đâu có nhỏ nhen như thế?

Vừa nhớ tới cái tát lúc nãy, Khánh Tường vô thức đưa tay lên sờ vào vết ửng đỏ trên khuôn mặt điển trai của Minh Hào, ánh mắt tràn đầy sự áy náy rồi nhẹ nhàng nói.

- Xin lỗi anh, em sai rồi. Anh có đau không?

Nhìn vật nhỏ đang buồn trong lòng mình, đột nhiên Minh Hào có chút hứng thú muốn trêu chọc cô một chút, anh chạm nhẹ lên bàn tay của cô đang áp sát vào mặt mình, khẽ môi hơi cong lên một chút, ánh mắt có chút úy khuất nhìn cô, anh nói.

- Đau! Rất đau.

Mới nói có vậy thôi mà Khánh Tường đã xoắn xuýt hết cả lên, khi nghe anh nói xong trong lòng cô lại lo lắng cực độ cộng với sự ăn năn hối lỗi vì khi nãy quá nóng nảy mà ra tay với anh.

Khánh Tường nhướn người lên hôn vào vết đỏ ửng trên khuôn mặt của anh, khuôn mặt xinh đẹp mê động lòng người chăm chú nhìn anh, sau đó nhẹ giọng hỏi.

- Đã hết đau chưa?

Bất ngờ vì nụ hôn đột ngột của bà xã, nhưng trong lòng Minh Hào còn muốn trêu chọc cô nữa, anh vẫn giữ khuôn mặt úy khuất như ban nãy, ánh mắt có chút buồn bã hơn một chút.

- Anh không đau ở đó, mà đau ở đây nè.

Nói rồi chỉ vào vị trí trước ngực trái của mình, ý muốn nói anh bị tâm bệnh, bị nhói ở tim đây nè.

Ở phía tài xế, Hoàn Kim đã nổi hết biểu bì gia cảm trước sự sến điệu của hai người này rồi, anh chàng không kiềm lòng nổi mà phát biểu vài câu nói.

- Ông chủ à! Có chuyện gì về nhà rồi hai người hãy nói, đừng tùy tiện phát cầu lương cho bọn f.a như tôi chứ.

Khánh Tường xấu hổ úp mặt vào ngực Minh Hào, cô quên mất là phía trước còn có một tên lăm chuyện đang lái xe, ôi trời ơi ngượng chết đi được.

Minh Hào đương nhiên không vui về gì liếc xéo Hoàn Kim, ai cho anh ta phá hoại trò đùa của anh? Chút nữa là Khánh Tường đã bị anh đem bỏ vào bụng rồi, chỉ còn một chút nữa là thành công.

To gan! Để xem anh xử lý cậu ta như thế nào.

- Hoàn Kim! Có vẻ như tháng lương này cậu không cần, cũng tốt thôi. Thẻ tín dụng của vợ tôi lại có thêm một khoản tiền nữa.

Ngụ ý rằng tháng này cậu méo có lương đâu, cái đồ phá hoại.

- Ông... Ông chủ!... Đừng mà huhuhu.

Hoàn Kim không ngại gì cả mà la toáng lên, còn giả vờ khóc để làm điệu bộ đáng thương nữa chứ, thật không biết hình tượng người thư kí cao ngạo biến đâu mất tiêu rồi.

Đạch mịa! Lại lo chuyện bao đồng nên giờ tiền lương cũng không có, tháng này lại gặm mì gói rồi.

Ở một nơi nào đó, khung cảnh hỗn loạn đến cực điểm, ly tách cũng như mọi thứ đồ gốm đều vỡ tan tành, dưới chân tràn đầy những mảnh vỡ thủy tinh vương vãi khắp phòng.

Jame như một con thú dữ mất kiểm soát mà điên loạn quậy phá.

Kế hoạch của anh ta đã rất hoàn hảo, hoàn toàn không để sót một kẽ hở nào. Ngay cả một người đa nghi như Khánh Tường còn bị mắc bẫy, thế quái nào mà Minh Hào có thể dễ dàng nhìn thấy? Còn nụ cười đáng ghét đó là sao? Đang khiêu khích nhau à? Chỉ một chút nữa thôi là thành công tốt đẹp rồi, chỉ còn một chút nữa thôi.

- Chết tiệt!

Choang

Thêm một chiếc ly thủy tinh va vào cửa vỡ tan tành, tâm trạng của Jame bây giờ rất khiến cho người khác e ngại, ngay cả gia nhân cũng không dám đến gần.

Anh ta bây giờ đã là một con thú đáng sợ rồi.

Cầu phiếu cầu like a ~~~~~ Top 6 đề xuất bảo 10 chương nè mọi người ơi ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Cuộc nói chuyện của hai người đàn ông

Một bàn tay rắn chắc đặt lên vai Jame, từ đó đột nhiên tỏa ra luồng khí lạnh rồi bất chợt bấu chặt vào da thịt của anh ta khiến cho Jame vô thức nhắm mắt lại.

Chủ nhân của bàn tay ấy không ai khác chính là Khánh Duy, khuôn mặt của anh tràn đầy tức giận nhìn thẳng vào Jame, giọng nói không hề có chút gì đó ôn hòa như ban đầu, anh nói.

- Đây là kế hoạch của cậu đúng không? Cậu làm như vậy là có mục đích gì?

- Cậu hỏi tôi? Mọi thứ không phải đã rõ ràng ngay trước mắt rồi sao?

Jame hất bàn tay của Khánh Duy ra, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy viên thuốc trên bàn với một cốc nước ấm, ngửa cổ lên uống một ngụm, anh ta chán nản dựa người vào tường, ánh mắt cứ nhìn về phía xa xăm như đang suy tính điều gì đó.

- Nói cho rõ ràng lại cho tôi, đừng tưởng tôi không dám đánh người bị thương.

Khánh Duy lập tức xông tới nắm lấy cổ áo của Jame mà nâng lên, hung hăng đe dọa anh ta. Nhưng đổi lại là thái độ không thể bình thường hơn của Jame, anh ta dường như không cảm thấy e ngại trước sự đe dọa của Khánh Duy cho lắm.

- Cậu tức giận cái quái gì? Tôi không làm gì sai cả, cũng chẳng gây thiệt hại cho cậu.

- Vấn đề ở chỗ cậu không bàn luận mà trực tiếp coi tội tôi như là quân cờ của cậu để đối phó với Minh Hào, tôi không cần biết hai người đấu đá với nhau như thế nào nhưng đừng có xem tội tôi như một trò chơi.

- Bàn luận? Liệu có kịp?

Jame không nhanh không chậm lập tức hất tay của Khánh Duy ra khỏi người mình, anh chàng lười biếng liếc mắt nhìn Khánh Duy đang mắt bình tĩnh trước mặt mình, sau đó đưa tay lên ngực ôm lấy vết thương.

Khánh Duy đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? Bộ Jame muốn bị thương là bị thương liền à? Anh ta đâu có bị khủng, chỉ là trong khi cuộc đàm thoại chuẩn bị kết thúc thì bên đối phương giờ què chơi xấu nên bây giờ mới phải ôm cái vết thương chó chết này.

Cho dù không nặng lắm nhưng anh ta tức chết, tức vì bị người khác chơi xấu. Vừa hay nhớ tới Minh Hào là người đứng đầu tổ chức đó cho nên có chút khó chịu, càng không vui khi kẻ đó lại là tình địch của mình, là kẻ đang đường đường chính chính ôm ấp Khánh Tường, thử hỏi anh ta có thể không tức giận được hay sao?

Nhìn người mình thăm thương đã lâu nay lại nằm trong tay kẻ khác, có ngu mới không thấy khó chịu.

Nghĩ tới điều đó trong lòng Jame bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc mà xưa nay anh ta chưa từng trải qua, sự tức giận vì bị thương kết hợp với chút gì đó khó chịu khi nhìn cảnh tượng ấm áp của Minh Hào, anh ta không cam tâm.

Có thể nói Jame rất khá trong việc dựng lên một kế hoạch hết sức tinh xảo, đánh lừa được cặp mắt của những kẻ đa nghi thì anh ta không phải dạng vừa, kết hợp với một chút năng khiếu diễn xuất bẩm sinh thì chỉ có hoàn hảo. Nhưng cái mà Jame không hề suy tính tới là Minh Hào quá sức cứng chiều Khánh Tường, mặc cho cô có la mắng có đánh đập thì anh ta vẫn có thể giữ nguyên trạng thái bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Đã thế còn nhanh chóng nhìn thấu được kế hoạch hoàn hảo của Jame, anh ta có thể sao? Hay chỉ là ăn may?

Jame vốn dĩ cho rằng cố gắng đưa Khánh Tường vào một tư thế mập mờ, cố tình tránh né để cho Khánh Tường bức bối mà la lớn hòng gây sự chú ý

của Minh Hào, lựa chọn thời gian chính xác để hai người họ tới thăm. Sau khi nhìn thấy người mình yêu trong tư thế mập mờ với người khác thì liệu có mấy ai còn giữ nổi bình tĩnh? Không chừng còn xông lên đánh cho cặp nam nữ bầm dập thì có ấy.

Minh Hào thật sự yêu chiều người con gái ấy tới mức độ này sao? Ngay cả sĩ diện của một thằng đàn ông cũng không cần, không ngần ngại xuống nước năn ni Khánh Tường dù biết rằng mình không hẳn là người làm sai.

Hừ! Mặc kệ các người có hạnh phúc tới đâu, chỉ cần còn chưa kết hôn thì ông đây vẫn có thể mang Khánh Tường về nhà.

Khánh Duy ngồi trầm ngâm bên cạnh Jame, là bạn thân đã lâu năm nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình bị xem như là quân cờ trong kế hoạch của cậu ta. Cảm giác này không dễ chịu chút nào,

Đoạn anh chàng đứng lên hướng người về phía cửa định ra về, đi được vài bước Khánh Duy bèn quay đầu về phía sau nhìn Jame, ánh mắt lạnh lùng mờ ảo như được phủ một lớp sương mù, anh nói.

- Nể tình là bạn lâu năm nên tôi bỏ qua cho cậu lần này, tôi đã nói không quan tâm tới hai người đấu đá nhau như thế nào nhưng hôm nay em gái của tôi đã khóc, không cần biết là lí do gì nhưng tôi không muốn thấy tâm trạng tệ hại của con bé một lần nào nữa. Nếu như còn để nó khóc thì cho dù là cậu hay Minh Hào tôi đều sẽ tể sống hai người

- -----

Tại seo mấy cậu lại đòi anti Jame vậy đọc cmt của mọi người mà cười muốn xỉu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Đừng cố gây sự chú ý với tôi

Trong căn biệt thự trắng lộng lẫy có chút phần cổ kính của Khánh Tường thì bên trong không gian lại hừng hực đến lạ.

Anh trai Khánh Duy sau khi mệt mỏi về nhà thì lập tức bị mùi đồ ăn thơm lừng thu hút, men theo mùi hương quyến rũ ấy Khánh Duy bất chợt đi vào căn bếp lúc nào không hay, và rồi đập vào mắt của anh chàng là một vài hành động không được thú vị cho lắm.

Minh Anh đứng bên cạnh loay hoay phụ giúp Saint nấu bếp, cậu nhóc ngay cả món trứng chiên còn không biết làm thế nào để có thể biến nó thành thứ có thể ăn, lúc thì còn vò lẩn trong trứng, khi thì quên cho dầu ăn, khi thì gây thiệt hại tài sản của nhà bếp.

Cháy chảo!

Có lần còn xem chút nữa đốt trụ căn bếp của Khánh Tường vì tội đang nấu ăn mà bỏ ra ghế ngồi chơi game, thật không thể tin được mà.

Tường chừng chỉ có ai bất hạnh lắm mới túm được Minh Anh, ai ngờ cậu nhóc bị Saint hốt trọn, nhưng mà cũng tội cho Saint thật.

Đường đường là một đại ca, một quản lý của quán bar lớn, oai dũng lạnh lùng tựa như tảng băng ngàn năm vậy mà bây giờ lại loay hoay nơi căn bếp nhỏ này chỉ để làm bữa ăn cho Minh Anh, thiết nghĩ tên nhóc Minh Anh này may mắn lắm rồi

- Há miệng ra nếm thử xem như vậy đã được chưa?

Vừa nói Saint cầm lấy chiếc muôi lớn để múc súp lên, sau đó còn thổi phù phù cho hết nóng rồi mới dám đưa cho Minh Anh nếm thử.

Minh Anh há miệng to ngậm lấy cái muôi lớn, sau đó chớp chớp cái miệng nhỏ xinh rồi nói

- Hơi ngọt rồi.

- Ừ!

Saint gạt đầu một cái rồi quay về vị trí đầu bếp cầm một hũ muối lên để làm dịu vị ngọt, đoạn anh chàng quay lại nhìn Minh Anh nhưng vừa nhớ ra chuyện gì đó. Saint nói.

- Lần sau đừng có mà tùy tiện ngậm cả cái muôi lớn vào miệng như thế.

- Anh sợ nước miếng của tôi à?

Minh Anh khó chịu liếc mắt nhìn Saint, ai biểu anh ta đưa cho cậu nếm thử cơ chứ? Dơ rồi thì lấy cái khác để nếm, tại sao lại cảm râm như thế chứ? Tên nhỏ nhen.

- Này! Tôi đang nói để cậu sửa thói hư đấy, với lại cậu học cái thói ngang ngược đấy từ ai vậy?

- Tôi học từ chị của tôi đấy thì sao nào? Tính khí tôi trước giờ đã vậy rồi chẳng lẽ anh không biết?

Được rồi! Saint nhìn, anh ta sẽ không đòi co với một người thân xác đàn ông nhưng tâm hồn không khác gì một đứa trẻ, cái đồ ngang ngược.

Saint cố gắng bình tâm lại, anh thở hắt một hơi để kìm nén sự tức giận của mình. Quái lạ, trước đây Saint chưa từng phải nhìn nhận bất kì người nào trừ Khánh Tường, giờ thì hay rồi. Chị có thêm một nhân bản y chang bản gốc, ngang ngược và không nói lý lẽ y như nhau.

Cuối cùng thì anh chàng cũng có thể hiểu tại sao Khánh Tường và Minh Anh lại hợp với nhau như vậy.

Cả hai đều là người ngang ngược.

Tuy Saint đã cố tình nhìn cho qua chuyện nhưng bạn nhỏ Minh Anh lại không cam lòng, vẫn một mực kiếm cách chọc cho Saint tức giận thì thôi.

Sở thích gì mà kì cục vậy? Không lẽ Minh Anh thích nghe chửi? Chọc cho người khác tức giận thì cậu ta mới vừa lòng hay sao?

Nhìn thấy cốc nước đang uống dở dang của Saint, Minh Anh liền cầm lên uống một hơi cạn, sau đó liếc mắt xem phản ứng của Saint như thế nào. Có tức giận hay không?

Vì Saint cực kì ghét phải dùng chung đồ dùng với người khác. Cực kì khó tính.

- Minh Anh! Đừng tưởng tôi nhìn rồi làm tới.

Saint lập tức dừng mọi hành động lại, ánh mắt có chút không hài lòng nhìn Minh Anh đang cầm lấy cốc của mình mà dùng một cách vô tư, hai hàng lông mày khẽ co lại vì khó chịu.

- Sao sao sao? Đừng nói là anh thật sự sợ nước miếng của tôi nha, sợ tôi làm bẩn đồ của anh? Một ngụm nước cũng không cho uống. Keo kiệt. =3=

Bạn nhỏ Minh Anh liền trề môi ra khinh khỉnh nhìn Saint, hai mắt cũng bất ngờ híp lại nhìn chăm chăm vào người đứng trước, trong lòng có chút không thoải mái.

Vậy mà bảo yêu thương nhau lắm, uống có một ngụm nước cũng không cho thì yêu đương kiểu éo gì? Chỉ giỏi nói.

- Cậu cho rằng tôi sợ thứ đó?

- Không phải vậy thì là gì?

Không nhanh không chậm Saint liền đi tới nhấc bổng Minh Anh ngồi lên trên bàn ăn, hung hăng xông tới cắn môi của cậu nhóc khiến cho Minh Anh bất ngờ không kịp phản ứng. Đầu lưỡi mềm mềm của Saint đang khuấy đảo khoang miệng của Minh Anh sau đó tham lam mút lấy thức nước có vị ngọt trong miệng của cậu.

Mãi một hồi sau mới chịu buông Minh Anh ra, giọng nói trầm ấm có chút gì đó khàn khàn quyến rũ mê người, thủ thi bên tai Minh Anh khiến cho vành tai của cậu ta đỏ ửng lên, Saint nói.

- Không phải tôi sợ nước miếng của cậu mà tôi đang cố gắng kiềm chế để tối nay cậu không phải đau eo, nhưng có vẻ cậu lại không muốn? Sức kiềm chế của tôi không giới đâu, vì thế ngoan ngoãn mà ngồi yên đây và đừng có gây sự chú ý với tôi.

Nói xong Saint cười, một nụ cười mà mị đến quyến rũ, bàn tay hư hỏng không biết đã men xuống chỗ nào đó để khiêu khích cậu nhỏ của Minh Anh rồi.

- -----

Giờ Minh phải ra ngoài, có thể tối muộn mới về nên sẽ rachap tiếp. Bai bai ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Em không cần phải trưởng thành

Trái ngược với khung cảnh ám muội của gia đình Saint thì bên gia đình của Khánh Tường không gian lại có chút gì đó hơi kì dị.

Minh Hào ngồi nghiêng người trên chiếc giường lớn, ánh mắt đắm chiều nhìn về hình bóng đang thấp thoáng trong phòng tắm, chỉ cần nhìn thấy bóng lưng

thời cũng đủ hiểu cơ thể hoàn mỹ cùng với số đo ba vòng của Khánh Tường chuẩn đến mức nào rồi, nhưng có điều thịt dâng lên tới miệng rồi còn chưa được ăn. Tức thiệt.

Tiếng nước xối xả chảy trong phòng tắm cũng từ từ ngưng đọng lại, từ bên trong bước ra một thân hình mềm mại của người phụ nữ, Khánh Tường có chút thẹn thùng khi nhìn thấy Minh Hào đang dựa người vào giường lớn, ánh mắt có chút gì đó đang mời gọi cô thì phải.

Chết tiệt! Người gì đâu mà đẹp trai quá đi mất, tầm này còn liêm sỉ gì nữa, phải mau nhào tới ăn anh vào bụng mới được.

- Tôi đây với anh!

Không biết Minh Hào có đoán được suy nghĩ trong lòng Khánh Tường hay không mà lại kêu cô gần một cách đột ngột như thế, cơ mà sao cứ dùng ánh mắt mời gọi ấy khiêu khích Khánh Tường chứ nhỉ? Anh đẹp trai ơi em đây không kiềm chế nổi nữa bây giờ.

Tuy trong lòng đang hết sức e dè nhưng đôi chân không ngoan ngoãn lại tự động đi về phía của Minh Hào từ bao giờ, lời nói của anh tựa như có ẩn chứa ma thuật khiến cho Khánh Tường vô thức mà nghe theo, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Tới khi nhận thức được thì bây giờ cô đang ngồi trong lòng của Minh Hào, đang hưởng thụ sự chăm sóc của anh một cách tuyệt đối.

Chuyện là lúc nãy sau khi ra khỏi phòng tắm Minh Hào liền nhìn thấy tóc của Khánh Tường đã ướt sũng từ khi nào, vì sợ cô bị cảm lạnh cho nên đã kêu Khánh Tường đi tới ngồi vào lòng anh để anh làm khô tóc cho.

Bàn tay to lớn ấm áp Minh Hào di chuyển nhẹ nhàng trên tóc của cô để luồng khí nóng phát ra từ máy sấy không làm tổn thương da đầu yếu ớt của Khánh Tường, toàn thân của Minh Hào dường như toát ra một thứ gì đó rất mê hoặc, thật khiến cho người ta say đắm.

Chỉ từ những cử chỉ, hành động tưởng chừng như rất nhỏ ấy lại là thứ nặng kí nhất trong lòng của các chị em phụ nữ, chỉ cần người đàn ông bên cạnh đủ quan tâm và chu đáo như thế thì mừng còn không hết.

Khánh Tường ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ ngồi yên cho Minh Hào chăm sóc, hai mắt híp lại khoe môi hơi nhếch lên vì thích thú, hoàn toàn tận hưởng sự yêu chiều của Minh Hào dành riêng cho mình.

Một dòng suy nghĩ đột nhiên thoáng qua trong đầu của Khánh Tường, cô hơi ngẩng mặt lên nhìn vào khuôn mặt điển trai không góc chết của Minh Hào, đôi môi căng mọng ứng hồng khẽ chu chu lên một chút, nhẹ giọng hỏi anh.

- Em đã hơn hai mươi tuổi rồi mà anh cứ làm như em là một đứa trẻ 2 tuổi không à.

- Hừm? Thì đã sao nào?

Không biết đây là lời khen hay lời trách móc từ Khánh Tường đây? Trong lòng của anh có chút gì đó thắc mắc à nha, không lẽ yêu chiều cô như thế này cũng sai sao?

- Em có thể tự chăm sóc bản thân.

- * Gật gật * Điều này anh biết.

- Vậy tại sao anh lại phải chăm sóc cho em như thế này? Mọi chuyện em có thể làm được.

À ra thế! Hóa ra là muốn tự mình làm mọi việc, nhất là về vấn đề chăm sóc bản thân và không muốn ai phải bận lòng đây mà, mạnh mẽ gớm nhỉ?

Minh Hào chỉ khẽ cười, sau đó bỏ máy sấy sang một bên, nhẹ nhàng dùng tay ôm Khánh Tường vào lòng, để cô dựa vào lồng ngực ấm áp của mình, tay còn lại ôn nhu vuốt ve mái tóc vừa mới khô, giọng nói khàn khàn quyến rũ vang lên bên tai.

- Anh biết em tài giỏi, biết em mạnh mẽ nhưng anh cứ thích chăm sóc em như vậy đây, thì sao nào? Em cần được anh không?

Khánh Tường vòng tay qua ôm chặt lấy eo của Minh Hào, áp sát tai mình vào lồng ngực rắn chắc của anh, sát tới mức có thể nghe thấy nhịp tim của anh đang đập đều đều ở bên trong, cái miệng nhỏ xinh lại không ngừng chu lên phản bác, cô nói.

- Người ta biết là anh thương người ta lắm, nhưng cứ như thế thì không khác nào để em trở lại thành một đứa trẻ hai tuổi, để em hoàn toàn dựa dẫm vào anh sao? Như vậy không hay chút nào.

Tuy không nhìn thấy khuôn mặt của Minh Hào lúc này là như thế nào, chỉ có thể nghe được tiếng thở hắt của anh từ phía đỉnh đầu mà thôi, nhưng cũng đủ để Khánh Tường hình dung được bộ dạng lúc này của anh như thế nào. Đảm bảo là đang cười cho mà xem, cơ mà cô nói gì sai để anh phải cười à?

- Ngoan! Anh hiểu được suy nghĩ trong đầu của em. Nhưng việc anh làm đều là cam tâm tình nguyện, anh muốn ở bên cạnh chăm sóc cho em từng chút một, đừng bảo để em hóa thành đứa trẻ hai tuổi, cho dù có trở thành hai tháng tuổi anh cũng sẽ nuôi. Bởi vì ở trước mặt anh em không cần phải mạnh mẽ để làm gì, và điều quan trọng nhất là ở bên cạnh anh em không cần phải lớn, không cần phải trưởng thành.

Thôi chết! Bản thân của Khánh Tường lại bị Minh Hào làm cho cảm động nữa rồi. Hai giọt nước trong vắt như pha lê đang chực chờ rơi nơi khóe mắt kia. Bức tường thành kiên cố trong lòng cô dường như đã sụp đổ mất rồi.

Có lẽ đúng như những gì Minh Hào nói, ở bên cạnh anh cô không cần phải mạnh mẽ để làm gì, chỉ cần có một người yêu chiều vô pháp vô thiên như anh bên cạnh thì tuyệt đối Khánh Tường sẽ không thể chịu bất cứ ủy khuất gì.

Anh đẹp trai à! Có lẽ em đã đúng khi chọn anh làm một nửa của mình.

Đề các cậu ăn chay gần 200 chương tui cũng áy náy giữ lắm, cơ mà Minh viết H không gọi các cậu ềyy, phải để tui đi học hỏi cái đã chứ không phải hông muốn viết H đâu à.

Còn nữa, cảm ơn các cậu đã lo lắng cho sức khỏe của Minh nha, yêu thương mọi người rất nhiều đặc biệt là có lời nhắn gửi đến bé Gà, sức khỏe của Minh hiện tại là 100% nha babe, em không cần phải lo nhiều nữa nè

Và đây là một chiếc bánh ngọt để dành lót dạ cho mấy bạn cú đêmmmmm

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Em và Jame có quan hệ gì? (1)

- Thoải mái rồi chứ? Bây giờ anh muốn nghe lời giải thích của em. Em và Jame có quan hệ gì?

Ôm Khánh Tường trong lòng, Minh Hào nhẹ nhàng hỏi ý kiến của cô, bởi vì từ sáng tới giờ anh suy nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi Jame có mối quan hệ như thế nào với bà xã nhỏ. Nó giống như nằm giữa tình yêu và tình bạn, một mối quan hệ phức tạp và rối rắm cực kì.

Nghe vậy Khánh Tường khẽ chột dạ, toàn thân đột nhiên căng cứng lên, khóe môi đang cong lên cười cũng cứng đờ lại.

Minh Hào vẫn còn nhớ à? Tường anh quên rồi chứ.

- Sao? Em không muốn nói?

- Ai yaaa, không phải là không muốn nói mà là không biết bắt đầu từ đâu.

Khánh Tường vội vàng dỗ ngọt bạn nhỏ Minh Hào đang tỏa ra luồng khí đáng sợ, không biết có phải là cô tưởng tượng hay không mà mỗi lần đề cập tới người đàn ông khác là Minh Hào lạ lắm, anh không mấy dễ chịu thậm chí còn khó chịu ra mặt nữa cơ, đây có được gọi là ghen không nhỉ?

- Anh muốn nghe toàn bộ không sót bất cứ chi tiết nào.

- Được rồi, hứa không được giận đấy nhé.

Minh Hào nhướn mày nhìn Khánh Tường, cô nói vậy là sao? Không lẽ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì quá đà ư? Tại sao cô phải rào trước đón sau như thế?

Có thể anh sẽ không giận, nhưng chưa chắc anh sẽ không tìm tới Jame để nói chuyện đâu.

- Ủ! Em phải thành thật một chút, nếu không đừng có trách anh.

Một lời đe dọa "nhẹ nhàng" của Minh Hào khiến cho Khánh Tường nuốt nước bọt cái ực, ừ ừ em sẽ thành thật, không dám nói dối dù chỉ một chút, nếu không thì không biết anh sẽ làm ra việc gì nữa.

Minh Hào không phải là người vũ phu cho nên Khánh Tường không sợ anh sẽ đánh nắn mình, chỉ sợ anh không cần liêm sỉ mà cho cô bảy ngày không xuống giường được thôi.

Hít một hơi thật sâu, Khánh Tường bắt đầu hồi tưởng về những ngày tháng được gọi là "trê trâu" của cuộc đời mình, đem tất cả sự thật kể cho bạn Minh Hào nghe.

Một ngày đẹp trời cách đây bốn năm, trong một khuôn viên rộng lớn của trường học có một đám thanh niên đang tụ tập lại với nhau để bàn tán chuyện gì đó, trong đó có cả Jame đang ngồi chiếm chỗ trên chiếc moto lớn, thoải mái cười nói với bọn họ.

- Chán quá! Kiếm trò gì chơi đi mày.

- Chơi cái cục cứt, ông bà già đóng băng thê của tao rồi còn chơi bởi cái éo gì nữa?

- Đường đường là con trai nhà tài phiệt mà cũng có lúc thảm hại như vậy sao?

- Hừ! Ông bà già muốn tao theo chính trị nhưng tao chỉ thích âm nhạc, thế là cho người mang nhạc cụ của tao quăng ra bãi phế liệu, lại còn đóng băng thẻ tín dụng để tao không còn mua cái mới được.

- Cha mẹ gì kì cục quá vậy?

- Nhiều khi tao tự hỏi không biết ông bà nhặt tao từ cái xó xỉnh nào đem về nuôi nữa.

Cuộc nói chuyện diễn ra rất sôi nổi, xung quanh chỉ toàn con cháu của nhà mặt phố bỏ làm to, là các ông chủ tương lai của tập đoàn lớn mà thôi. Trong số đó Jame là người trầm tính nhất, anh ngồi im để nghe mấy con ruồi làm nhảm cũng phát chán.

Ánh mắt vô hồn như được phủ một tầng sương mờ đột nhiên lóe sáng lên khi nhìn thấy thú vui mới, đôi môi mỏng bắt gặp cong lên thích thú, anh chàng lên tiếng cắt đứt cuộc hội thoại nhảm nhí của đám con trai

- Tụi mày nhìn thấy đứa con gái kia không? Nghe bảo là mới chuyển trường tới đây, cũng là một tiểu thư đài các đó.

- Thế thì sao?

- Có trò chơi mới rồi, tuy mới đến nhưng đã được phong làm khoa khôi của trường, nhưng cô ta chưa từng hé môi cười. Ngoài ra còn được mệnh danh là bông hoa độc. Đẹp nhưng rất khó tiếp cận.

Jame chán nản giải thích cho cái đám ngu ngục này hiểu, đã nói như thế rồi mà còn không hiểu.

- Vậy thì...?

- Trong số chúng ta ai چرا đồ cô gái ấy sẽ được sử dụng thẻ tín dụng của người thua cuộc một tháng, chơi không?

- Chơi lớn vậy ba, chơi tới luôn anh em ầy.

Một đám thanh niên lòng hừng hực ý chí chiến đấu, họ toàn là những công tử của gia đình danh giá nên nhan sắc có thừa, thủ đoạn vô biên. Đừng nói là một người con gái, cho dù có mười đứa như vậy cũng chỉ cần một cái búng tay là có thể thu phục ngay lập tức.

Và thật tình cờ, cô gái mà họ nói đến là Khánh Tường, một người con gái có tâm hồn lạnh lẽo không thua gì tảng băng trôi.

Cuộc chơi chính thức bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Em và Jame có quan hệ gì? (2)

Vài ngày sau đó Khánh Tường liền cảm thấy khó chịu vì bị làm phiền, những bó hoa lớn không biết từ đâu xuất hiện lúc nào cũng nằm chình ịch trên bàn học của cô, còn kèm theo vài bức thư tỏ tình sến súa rồi hẹn gặp này kia.

Trước sự ái mộ cùng với ghen tỵ của những thiếu nữ trạc tuổi, Khánh Tường không ngần ngại ném thẳng chúng vào sọt rác, hoàn toàn coi là những thứ rác rưởi.

Hoa? Cô đây chỉ thích kim cương, giờ thì xếp thành bó mang lại đây tặng thì may ra còn thêm để mắt tới một chút. Đám ba bông hoa này nhà cô không thiếu, mà còn là hoa loại quý hiếm chứ không phải loại có thể trồng đại trà.

Mẹ Tường rất yêu thiên nhiên nên toàn bộ khuôn viên của biệt thự đều được trồng hoa phù kín, đều là loại quý hiếm và khó chăm sóc như hoa thiên điều, hoa hồng, hoa Colorado Columbine...

Vì thế cho nên mỗi lần về nhà Khánh Tường đều tưởng tượng như mình đang lạc vào khu vườn cổ tích, căn nhà cũng như sân vườn ngập tràn mùi hương của những bông hoa đang đua nhau khoe sắc thắm, hoa phù kín lối đi. Chỉ chừa lại một lối đi duy nhất mà thôi.

Sống trong ngôi nhà thơ mộng như thế từ nhỏ thì làm sao Khánh Tường lại không cảm thấy mình giống như một nàng công chúa trong khi ngôi nhà của cô lại giống y đúc một tòa lâu đài được cơ chứ?

Vì vậy, căn bản những bông hoa này không thể lọt nổi vào đôi mắt kén chọn của Khánh Tường. Chúng nên yên vị nằm trong sọt rác cùng với những lời tỏ tình sến súa ấy thì hơn.

Dần dần rồi những món quà như thế cũng vơi dần khi thấy sọt rác của lớp học không hề có một tờ giấy vụn nào bỏ đi mà chỉ toàn là những cánh hoa tươi mà thôi.

Có lẽ đám người kia đã bỏ cuộc rồi.

Sau vài ngày trôi qua thì cuối cùng cũng đến mùa mưa, hôm ấy có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời Khánh Tường sơ suất không mang theo ô và đi động, cô hoàn toàn bất lực ngồi chờ mưa tạnh để về nhà.

Từng hạt mưa rơi rả rích xuống đất, tạo thành âm thanh rất vui tai, cơn gió lạnh lẽo không biết thổi từ đâu tới khiến cho Khánh Tường vô thức ôm lấy hai vai để giữ ấm. Hàng lông mày thanh tú khẽ cau lại.

Lạnh quá đi mất!

Tường rằng không khí lạnh lẽo ấy sẽ đeo bám Khánh Tường dài dài, nhưng đột nhiên có thứ gì đó nặng nề mềm mềm đặt lên vai của cô. Khánh Tường đột nhiên giật mình, khuôn mặt nhỏ xinh có chút hoang mang nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Có ai đó đặt lên vai Khánh Tường một chiếc áo khoác lông thú màu lông chuột ấm áp, chiếc áo rất to và dày tường như có thể che phủ cả người của cô.

Khánh Tường vô thức ngẩng đầu lên phía trên thì nhìn thấy khuôn mặt điển trai có pha chút lạnh lùng của người con trai, anh ta xoa đầu Khánh Tường rồi nhếch môi cười, nhẹ giọng nói.

- Lạnh lắm đúng không? Mặc áo của anh vào cho ấm.
- Cảm ơn! Nhưng đừng có xoa đầu của tôi.
- Tại sao lại không thể? Nhìn em rất xinh đẹp đấy cô bé à.
- Tôi xinh đẹp thì liên quan quái gì tới anh?

Khánh Tường có chịu ngồi dịch ra xa Jame một chút, bàn tay cũng đã buông áo khoác của anh ta ra, sau đó trả lại cho Jame rồi rời đi.

Ở phía xa xa cô đã nhìn thấy quán gia Trương mang ô tới đón mình rồi, Khánh Tường xưa nay không thích kết bạn với bất kì ai, đặc biệt là nam nhân cho nên hoàn toàn bỏ lơ Jame mà không một lời chào tạm biệt.

Nhìn thấy hình bóng của Khánh Tường đang dần mờ đi trong làn mưa trắng xóa, khóe môi của Jame không tự chủ mà cong lên vài phần, anh ta thì thầm trong miệng.

- Thật là một cô gái thú vị.

Sau lần gặp mặt đó thì tần suất Khánh Tường gặp Jame có vẻ như ngày một nhiều hơn, đi đâu cũng gặp anh ta, nơi nào có Khánh Tường thì cũng sẽ có mặt Jame, đã vậy còn không ngần ngại chạy tới bắt chuyện làm quen với cô nhưng hầu như đều bị Khánh Tường làm lơ.

Thấm thoát hai tháng rõ ràng trôi qua, không hiểu Jame đã làm điều gì khiến cho Khánh Tường đồng ý làm người yêu của anh ta, Jame đương nhiên vui chứ, vui vì đã thắng trong cuộc cá cược với đám bạn, thắng vì đã chinh phục được trái tim của người con gái lạnh lùng như băng.

Và rồi thời gian dần dần trôi qua, không biết từ khi nào mà Jame không còn đơn thuần coi Khánh Tường như là thứ đạt được từ một cuộc cá cược nữa. Trong lòng anh ta đột nhiên dành một vị trí rất quan trọng cho Khánh Tường.

Cuối cùng, Jame quyết định dẫn Khánh Tường tới gặp bạn bè để hủy bỏ vụ cá cược, anh ta mình phải nghiêm túc hơn trong mối quan hệ đối với cô. Nhưng nào có ngờ, khi Jame vừa dẫn Khánh Tường tới thì cũng chính là lúc anh ta bị chính đám bạn của mình làm cho một cú sốc kinh hoàng.

Một người bạn trong nhóm của anh ta đột nhiên đi tới đập tay Khánh Tường, sau đó đưa cho một chiếc hộp nhỏ đựng đồ vật quý giá, mỉm cười nói.

- Mỹ nữ! Chúc mừng em đã chiến thắng.

Khánh Tường vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc quay sang nhìn Jame, đột nhiên khóe môi của cô khẽ cong lên vì cười, lạnh giọng nói.

- Anh thật sự nghiêm túc với tôi sao? Xin lỗi tôi chỉ coi anh như là một thứ đồ chơi để giết thời gian, nghe đồn anh là một tay chơi thay người yêu như thay áo, vậy thì bây giờ đã hiểu cảm giác của những người con gái bị anh lừa gạt chưa?

Sau vụ việc lần đó Jame đã tự giam mình trong phòng cả tháng trời, anh ta không chịu nổi một cú sốc ao kinh khủng như thế. Và cũng hoàn toàn cách đứt mọi liên lạc với đám bạn cũng như đối với Khánh Tường.

Nghe tới đây Minh Hào có chút thắc mắc, hai hàng lông mày nghiến nghị khẽ cau lại sau đó mới đặt câu hỏi với Khánh Tường.

- Thế tại sao bây giờ hai người lại có thể đối diện được với nhau?

Khánh Tường như người lên kéo căng hai hàng lông mày của Minh Hào lại cho thẳng hàng, nhìn cứ như ông già ấy.

- Về sau Khánh Duy dẫn bạn về nhà chơi, tình cờ gặp lại anh ta và không hiểu tại sao lại điên cuồng theo đuổi em như bây giờ, chắc chỗ này của anh ta bị hỏng rồi.

Nói rồi Khánh Tường lắc đầu rồi chỉ tay lên thái dương của mình, trề môi khinh khỉnh.

- Có thể thôi sao?

- Chứ anh muốn bao nhiêu?

Khánh Tường nhẹ nhàng cọ cọ vào người anh nũng nịu như con mèo nhỏ, khi ở bên cạnh Minh Hào cô không thể giữ vỏ bọc mạnh mẽ quá năm giây, hai tay vô thức siết chặt eo của Minh Hào, ánh mắt u buồn có chút gì đó khó hiểu.

Xin lỗi anh yêu! Em không thể kể cho anh nghe một chi tiết quan trọng, Jame đã từng cứu mạng em, nếu không có anh ta thì có lẽ bây giờ sẽ không có em ở đây đâu. Vì thế nên đối với em Jame không đơn thuần là tình cũ hay bạn thân của Khánh Duy mà còn là một ân nhân cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Sự thật về vết sẹo của Jame (1)

Vào một ngày không mây tươi đẹp cách đây vài năm, bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại và những cơn gió lạnh buốt bỗng nhiên đổ ập vào ngôi biệt thự cổ kính. Gió thổi rất lớn dường như có thể càn quét tất cả những thứ nó đi qua. Bên ngoài, khung cảnh đã trở nên đáng sợ bởi những cành cây cứ ngả nghiêng trong gió bão.

Bên trong ngôi biệt thự rộng lớn, mọi người đều đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, họ cứ trầm ngâm và không nói với nhau một lời nào.

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, dường như chỉ có thể nghe được tiếng gió đang rít lên thành từng tiếng, âm thanh và ánh sáng của sấm sét mà thôi.

ĐOÀNG!

Một tia sét mạnh mẽ đánh ngang qua, ánh sáng đáng sợ cùng với âm thanh to lớn như muốn xé toạc bầu trời đêm.

- Nói gì đi chứ? Im lặng hoài có giải quyết được gì không?

Người lên tiếng trước là Khánh Tường, cô gái nhỏ bé mang khí chất ngang tàn lạnh lùng không khác gì một người đàn ông đang dựa người vào ghế và chân thì gác lên bàn, ánh mắt hằn lên tia sắc lạnh nhìn thẳng vào từng người đang ngồi trước mặt mình.

- Lại bị Salomon cướp địa bàn rồi, tên thủ lĩnh chó chết ấy là một con cáo già gian xảo, ngoài miệng nói một đường nhưng trong lòng lại làm một nẻo. Uống công chúng ta tin tưởng lão ấy.

Khánh Duy tức giận đập tay xuống bàn, gân xanh dần nổi lên thành hình dạng đáng sợ. Tên chết tiệt! Đã thỏa thuận là mạnh ai nấy sống, địa bàn của ai người nấy quản vậy mà lão ta dám lật lọng, nửa đêm canh ba mang người qua giết sạch đám đàn em của Hắc Đế.

Bây giờ còn dám mang về mặt đắc ý khiêu khích tại này, thật muốn đem xác của lão ta cột vào bốn con ngựa rồi thả cho chúng chạy bốn phía hòng xé toạc cơ thể của lão rồi quăng cho chó gặm. À khoan, còn mạng đầu của lão ta treo ngoài địa bàn cho quạ móc mắt điều hâu tha nữa.

- Hừ! Ở nơi chém giết nhau như thế này mà anh còn có lòng tin sao? Anh bị ngu à? Bây giờ thì hay rồi, anh tự mình thương lượng địa bàn với lão ta mà không hỏi ý kiến của em. Bị lão ta chơi xỏ sau lưng anh thấy đẹp mặt chưa?

Khánh Tường không kiềm chế được tức giận mà lớn tiếng với Khánh Duy, cô mạnh mẽ đi tới đẩy anh trai ngã xuống ghế còn thì đứng lên la mắng. Hắc Đế chỉ mới được thành lập cách đây một năm đương nhiên không thể so sánh được với một băng đảng đã có từ lâu đời như Salomon rồi, nhưng so về trí tuệ cũng như thời gian đi đầu thám địa bàn thì đứng là một đối thủ đáng gờm.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi Hắc Đế đã thu tóm được ba mươi địa bàn lớn nhỏ trên đất X, giành quyền quản lý hơn hai trăm mạng người cũng như tình hình kinh tế của từng vùng đều được thông báo và nộp lại cho Hắc Đế một khoản tiền không hề nhỏ.

Hắc Đế càng ngày càng lớn mạnh đồng nghĩa với việc qua mặt Salomon cũng chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi, lão cáo già kia đương nhiên không thể để cho chuyện này xảy ra dễ dàng như vậy được, nếu không thì có ngày Salomon lại bị Hắc Đế thu tóm cũng nên.

Vì thế đã giờ chiêu trò giương đông kích tây để Khánh Duy mất cảnh giác mà đánh úp. Cuối cùng lại thành công trót lọt.

Định mệnh nhà nó!

Khánh Duy tròn mắt ngạc nhiên trước hành động của em gái, nhưng rồi cũng không thể nói lí cùng Khánh Tường được, trong chuyện này anh là người sai và là người gây nên lỗi lầm lớn như thế này.

Anh chàng chỉ biết ngậm ngùi im lặng mà thôi.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên cách ngang cuộc gây gổ của hai anh em, Saint lấy trong túi ra một chiếc di động rồi áp vào tai để nghe.

- Có chuyện gì?

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà toàn thân Saint bỗng nhiên cứng đờ lại, ánh mắt như dại ra quay sang nhìn Khánh Tường, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, anh chàng mấp máy vài câu.

- Chị! Bên khu thương mại có thông báo người của Salomon đang cần quét địa bàn lớn nhất của chúng ta.

Jame không yên lòng mà đứng bật dậy sau câu nói của Saint, toàn thân anh ta toát ra vẻ đặng đặng sát khí đáng sợ, Jame cúi người chỉnh trang lại trang phục cho ngay ngắn sau đó cầm lấy khẩu súng đang nằm lẫn lóc trên bàn. Ngón tay thon dài lấy ổ đạn lắp vào súng. Nụ cười ma mị như một con quỷ khát máu đột nhiên xuất hiện trên bờ môi mỏng. Anh ta nói.

- Còn chờ gì nữa? Đi lấy lại địa bàn thôi, không để cho lão ta đắc ý thêm một giây phút nào nữa.

Bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo của Khánh Duy cũng từ từ buông ra, ánh mắt sắc lạnh của Khánh Tường liếc nhìn anh trai sau đó quay lưng rồi đi.

- Anh cũng muốn đi.

Ngay khi nhìn thấy bộ ba Saint, Jame và Khánh Tường chuẩn bị mất hút sau cánh cửa lớn, Khánh Duy nhanh chóng gọi vọng lại nhưng đáp lại câu nói của anh chỉ là ánh mắt tràn đầy giận dữ của em gái nhỏ, cô nói.

- Anh ở lại đây tự kiểm điểm bản thân cho tốt, nếu không nhờ cái ý định điên rồ của anh thì mọi chuyện đã không tệ như vậy.

- -----

Xin lỗi vì để các cậu đợi hai ngày vừa qua, Minh không bị bệnh cũng không bận bịu việc gì cả, chỉ là bị bí ý tưởng mà thôi, mà bí ý tưởng thì không thể viết cũng như câu cú không được mượt mà cho lắm, đọc đi đọc lại thấy rất khó chịu nên Minh buộc phải off để tìm kiếm ý tưởng mới, bình thường thì nó tới với Minh nhanh lắm, không hiểu sao đợt này lại lâu như vậy. Xin lỗi vì đã không báo trước

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Sự thật về vết sẹo của Jame (2)

Thật ra mà nói thì thủ lĩnh có mang tên Hắc Đế chính là Khánh Duy, vì anh ấy và Jame đã cùng nhau sáng lập ra tổ chức này, nhưng vì một số lý do mà Khánh Tường phải lên nắm quyền thay anh trai tới bây giờ.

Mọi chuyện cũng có nguyên nhân của nó mà thôi.

Trong làn mưa trắng xóa như tuyết có ba chiếc xe phân khối lớn lao vút đi trên đường cao tốc, âm thanh của động cơ gầm rú trên đường hòa cùng với tiếng rít lên từng cơn của gió khiến cho khung cảnh trở nên khá u ám.

Bên ngoài trời đã không còn một bóng người lẫn bóng xe cộ, con đường hoàn toàn vắng tanh như không có sự tồn tại của bất cứ ai ngoài ba chiếc xe này làm cho việc di chuyển cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Chỉ chưa đầy mười phút sau, ba chiếc moto phân khối lớn đã dừng trước một trung tâm thương mại lớn, Khánh Tường bỏ mũ bảo hộ ra, lười biếng đưa tay chỉnh trang lại tóc cho ổn định sau đó bước vào với một thứ vũ khí trên người.

Trong khi hai chàng trai đều trang bị hai khẩu súng ngắn trên người thì Khánh Tường lại khác hẳn, trên vai của cô bây giờ là một thanh kiếm nhật, thứ vũ khí sắc bén có thể chém đứt lìa cổ của đối phương chỉ trong một cú chạm nhẹ.

Một thanh Masamune huyền thoại, thứ vũ khí đã bị thất lạc từ lâu và là sự thèm khát bậc nhất của các kiếm sĩ. Bảo bối của đất nước mặt trời mọc đang nằm gọn trong lòng bàn tay của cô đây này.

Tuy là con gái nhưng với thần khí ngút trời khi đi bên cạnh hai người đàn ông lạnh lùng và điển trai dường như không thể nào lấn át được Khánh Tường

mà còn tồn lên vẻ đẹp độc lạ của cô.

Khánh Tường vác kiếm trên vai ngang nhiên bước đi tới chỗ ngồi của John, lão cáo già cầm đầu Salomon đang ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế bành mà thường thức ly rượu vang đỏ trên tay cùng với vô số mỹ nữ đang eo là vây quanh ông ta.

Nhìn khung cảnh đó mà Khánh Tường bất chợt rung mình, trong đầu tràn đầy sự khinh bỉ nhìn đám phụ nữ bên cạnh John. Địch mịa sao gu của các mỹ nữ nặn quá vậy? Không thèm để ý tới lão ta là một kẻ đã ngoài năm mươi rồi hay sao?

- Wow, ngọn gió nào đưa mỹ nữ xinh đẹp tới đây vậy?

Vừa nhìn thấy Khánh Tường xuất hiện, John liền buông cánh tay dơ bản đang ôm eo lấy một người phụ nữ ăn mặc thiếu vải, ánh mắt tràn đầy thèm khát quan sát Khánh Tường từ trên xuống dưới không sót chỗ nào. Một ánh mắt tràn đầy dục vọng.

- Gió độc! John tôi tới để nói chuyện với ông.

- Mỹ nữ muốn điều gì "anh" đây đều đáp ứng, chỉ cần đêm nay chúng ta vui vẻ một chút là được.

- Ông..

Khánh Tường vội đưa tay ngăn cản Jame để anh ta không lao về phía John, chỉ cần một cái liếc mắt Khánh Tường có thể nhìn thấy Jame đang chuẩn bị rút khẩu súng ra để tặng cho John vài viên đạn, nhưng tình hình bây giờ đang rất bất lợi không thể tùy tiện làm vậy được.

Giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ tiếp tục cất lên thu hút sự chú ý của mọi người, khoe môi Khánh Tường hơi cong lên một chút, để lộ ra nụ cười có chút gì đó quỷ mị nhìn John, cô nói.

- Nghe nói ông đã thương lượng với Jin (Khánh Duy) rằng địa bàn ai người nấy quản? Vậy hà có gì đêm nay lại đánh úp địa bàn của chúng tôi?

- Cô đang trách tôi sao? Chỉ trách thằng nhóc đó quá ngu ngốc, chúng ta có giấy tờ xác nhận không? Có thứ gì để đảm bảo tôi đã nói điều đó? Chỉ là một lời nói suông thì làm được gì?

- Vậy ý ông là?

- Mỹ nữ! Em là người thông minh nên chắc chắn sẽ hiểu những gì "anh" nói.

Vừa nói ông ta liền bước xuống ghế mà đi tới chỗ Khánh Tường đang đứng, ánh mắt thèm khát của một con thú đang trong thời kì động dục dòm ngó thân thể ngọc ngà của cô gái nhỏ, toàn thân lão ấy toát ra một thứ gì đó rất dơ bẩn và ti tiện.

- Nếu tôi muốn dành lại địa bàn thì sao?

Cho dù có chút khó chịu với sự xăm xoi lộ liễu của John nhưng Khánh Tường vẫn phải giữ lấy bình tĩnh để đối thoại với lão cáo già này, nếu không đã một nhát chặt đứt lia đầu lão ta rồi.

- Em muốn? Được thôi, chứng tỏ bản lĩnh của em cho "anh" xem, nếu được thì chúng ta sẽ thương lượng rồi kí kết sau. Nhưng nếu em không làm được thì..

Đoạn John dừng lại, ông ta hơi bất ngờ trước ánh mắt kiên định của Khánh Tường, nhưng ông ta vẫn muốn trêu đùa cô gái nhỏ giống như một món đồ chơi trong tay vậy.

- Thì sao?

- Thì cả em và địa bàn của Hắc Đế đều thuộc về "anh" hahaha

John cười rú lên như một con thú, ánh mắt của lão ta như điên dại cố gắng không buông thả thú tính trong người ra, một lão già biến thái và dâm loạn.

- Được thôi, nhưng nếu ông đã đặt ra tiêu điều kiện cao như thế thì tôi cũng muốn thay đổi một chút, nếu không tôi lỗ vốn thì sao?

- Được rồi! Mỹ nữ muốn gì ở "anh"? Tất cả mọi thứ em muốn "anh" đều cho em.

John đã bị vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Khánh Tường làm cho say đắm, trong đầu lão ấy bây giờ chỉ có hình ảnh thân hình trần trụi của cô và âm thanh kiều mị phát ra từ chiếc miệng nhỏ xinh của cô mà thôi. Hoàn toàn không có bất cứ điều gì khác cả.

Khánh Tường mở miếng vải dày bọc quanh thân kiếm ra, ánh mắt mờ ảo như được phủ một tầng sương mù đột nhiên lóe sáng lên, nụ cười nhếch môi lúc ẩn lúc hiện trên đôi môi ngọt ngào của người phụ nữ.

Cầm lấy thanh kiếm và đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng giống như tư thế của kiếm sĩ nhật thời xưa, Khánh Tường lạnh giọng nói.

- Thứ tôi muốn không chỉ là địa bàn, mà còn là cái mạng của ông nữa đấy lão già.

Thật sự thì việc các bạn mang truyện của Minh qua trang web khác để đăng Minh không nói gì cả, chỉ cần các cậu giữ đúng tên tác giả là ok. Vừa này Minh lướt thì nhìn thấy có hai trang web ghi truyện thể loại xuyên không? Đam mỹ? WTF? Thình thoảng tui thêm tí đam vào cho vui thôi chứ đâu phải là thể loại chính đâu mấy bạn< xuyên không lại càng sai nghen

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Sự thật về vết sẹo của Jame (3)

Nghe giọng điệu ngông nghênh hống hách của cô gái nhỏ, John ngửa cổ lên trời cười thành tiếng, đám thuộc hạ bên cạnh cũng rú lên cười như đang hú theo đề sĩ nhục Khánh Tường vậy.

- Hahahaha, mỹ nữ à, em có tự cao quá không? Muốn cái mạng của "anh" à? Em không có bản lĩnh đó đâu.

- Ngậm mồm lại và ra điều kiện đi.

Ánh mắt lạnh lùng tựa như tảng băng ngàn năm của Khánh Tường quét ngang qua đám người hèn hạ đang mang bộ mặt giả tạo tới mức buồn nôn, cây bảo kiếm sắc bén đột nhiên lóe sáng lên một chút đường như báo hiệu mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Khí phách lắm, "anh" rất thích những cô gái như em.

John không dấu nỗ lực thêm khát cũng như ham muốn đối với Khánh Tường, ánh mắt nhìn cô một cách lộ liễu như muốn xé toạc bộ y phục cô đang mặc trên người, mau chóng đem Khánh Tường lên giường mà dày vò.

Lão ta dừng lại một chút, sau đó liếc mắt ra hiệu cho đám thuộc hạ, mỉm cười nhìn Khánh Tường rồi nói tiếp.

- Cho em mười phút, nếu hạ gục được ba mươi tên đàn em của anh thì em thắng.

Khánh Tường đưa mắt nhìn một đám người đang hùng hực khí thế chiến đấu của Salomon mà nhếch môi cười khinh, bảo cô xử lũ nhãi nhép này trong vòng mười phút?

Xin lỗi chứ chỉ cần năm phút là chúng nó đã nằm la liệt dưới vũng máu rồi, à không có thể còn chưa tới năm phút nữa cơ, cho cô mười phút có phải đã quá khinh thường bảo kiếm này rồi không? Một lũ ngu ngục.

- Sao? Em hài lòng chứ?

- Bắt đầu đi và đừng có nói nhiều, tụi mày xông lên một lượt để bà đây xử lý cho nhanh.

John khẽ cười, đuôi mắt của lão ta nhấn lại để lộ ra vết chân chim sâu hun hút, thứ được dùng để tố cáo tuổi già của lão. Trâu già mà thích gặm cỏ non, chết lúc nào không hay đâu.

Là đàn ông con trai to cao lực lưỡng mà lại bị một cô gái bé nhỏ sĩ nhục và coi thường, đám đàn em của Salomon lập tức xông tới chỗ Khánh Tường đang đứng như một con thú đói, trên tay cầm rất nhiều vũ khí hạng nặng như mã tấu, gậy lớn còn có cả cây giáo nhọn hoắt nữa. Ban đầu chúng đã có ý định nương tay với Khánh Tường, dù gì thì cũng là phụ nữ chân yếu tay mềm, chúng chỉ cần chơi trò mèo vờn chuột với cô quá mười phút là hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng từ khi nghe được lời thách thức ngông cuồng thì cái ý định ấy đột nhiên biến mất, trong đầu chúng bây giờ chỉ muốn dùng vũ khí hủy hoại cơ thể của cô mà thôi. Những đôi mắt đờ đờ sát khí lao tới khiến cho người đứng ngoài cuộc như Saint và Jame không khỏi lo âu cho cô gái nhỏ của họ.

Khánh Tường vẫn đứng im không nhúc nhích, chỉ chờ đám người xông tới và ra tay, hoàn toàn không có ý định tránh né. Ánh mắt của cô vô hồn nhìn họ dường như toát lên vẻ lười biếng thường ngày.

Kiểu như mau tới đây để bà xử một lượt, chơi với chúng mày chán chết đi được.

Xoẹt Xoẹt Xoẹt.

Âm thanh sắc nhọn của thanh kiếm vang lên khiến cho không gian ngưng đọng, tất cả vũ khí trên tay đám côn đồ không hện mà cùng nhau rơi xuống đất trước sự ngỡ ngàng tột độ. Gậy đánh bóng, cây giáo và ngay cả mã tấu đều bị cắt ra làm ba khúc, chúng nó thay phiên nhau rớt như rạ xuống đất.

Ba mươi cặp mắt tròn tròn nhìn nhau, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Họ chỉ vừa vung vũ khí lên thôi mà, tại sao bây giờ tất cả đều nằm yên vị dưới mặt đất vậy? Đã thế còn bị cắt ra nhiều khúc nhỏ nữa chứ? Đôi chân của chúng run rẩy khi nhìn thấy ánh mắt khinh khinh của cô gái cũng như điệu bộ lười biếng

vác thanh kiếm trên vai của Khánh Tường sau màn ảo thuật vừa rồi.

Cô gái này là nguyên nhân gây ra ư? Còn thanh kiếm đang lóe sáng trên vai là thủ phạm sao? What the fuck? Cô ta có phải là con người không vậy?

Ngay cả John ngồi ở vị trí cao cũng ngạc nhiên nhìn Khánh Tường, đôi mắt trắng đã nhìn chăm chăm về phía trước, thân thủ quả là không tồi, chỉ cần ba nốt nhạc đã tước được vũ khí của thuộc hạ của lão rồi. John cứ dụi dụi mắt mình để xem lão ta có bị hoa mắt hay không, nhưng có vẻ như sự việc vừa rồi là thật.

Cứ đà này thì chưa được mười phút là cô ta đã giết sạch rồi, như vậy không được.

John trầm ngâm xoa cằm, ánh mắt đắm chiều như suy nghĩ về việc gì đó, để mắt con mồi ngon và béo bở như vậy lão ta không cam tâm, phải tìm cách phá hoại mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Để bà đây tiễn chúng mày xuống địa phủ

Thân hình mảnh mai nhỏ nhắn của người thiếu nữ đứng giữa trung tâm của sảnh lớn, ánh mắt lười biếng híp lại lướt ngang qua đám người hèn mọn đang đứng sững người trước mặt cô, thanh kiếm sắc nhọn trên vai khẽ lóe sáng lên, Khánh Tường khẽ cười sau đó lạnh lùng nói.

- Lên hết đi, để bà đây tiễn chúng mày xuống địa phủ đoàn tụ với gia tiên.

Nụ cười nhếch môi ma mị dường như là điểm nhấn đặc biệt của Khánh Tường rồi, vì mỗi khi cô cười như thế đồng nghĩa với việc có kẻ sắp gặp xui xẻo tới nơi rồi, nụ cười rất đẹp và quyến rũ cũng như nhiều người thường nói, thứ gì càng đẹp thì càng độc.

Khánh Tường là một ví dụ điển hình cho câu nói trên.

John ngồi trầm ngâm nhìn khung cảnh sắc mùi thuốc súng do cô gái nhỏ tạo nên, ngón tay nhăn nheo của lão ta gõ thành từng nhịp trên ghế. John ngồi phía trên nhìn đám thuộc hạ như hồ đối đồng loạt lao tới tấn công cô gái nhỏ mà trong lòng há hê không ít.

Đây là lần đầu tiên lão ta gặp một người con gái cao chưa được một mét tám mà hung hăng và ngạo mạn như vậy. Với lại người con gái này rất lạ mắt, lão ta chưa từng gặp qua bao giờ cả, hôm nay cô ấy lại đến đây vì Hắc Đế sao? Không lẽ dưới trướng của Jin lại có một món hàng ngon như thế? Nếu vậy thì lão phải mau chóng mang cô gái này về phục vụ cho mình thôi, để bên kia thì lãng phí quá.

Hừ! Chỉ là một con nhãi con mà dám hống hách lên mặt với người đứng đầu của một tổ chức? Đúng là không biết trời cao đất dày là gì.

John tỏ thái độ khinh khỉnh ra mặt ngay khi Khánh Tường lên tiếng nói chuyện với lão ta, bởi vì trước đây lão ta luôn cho rằng phụ nữ được sinh ra chỉ được dùng như một thứ công cụ phát tiết dành cho đàn ông. Ngoài việc nằm trên giường lớn và phát ra những tiếng rên rỉ thấp kém thì còn làm được gì nữa?

Lão ta khinh thường.

Xoẹt Xoẹt Xoẹt

Âm thanh quen thuộc lại một lần nữa vang lên, thân ảnh mỏng manh lướt ngang qua từng người một cách nhanh chóng. Khánh Tường nhẹ nhàng lướt ngang qua đám người to cao vạm vỡ. Cô giống như một con rắn nhỏ lượn lách qua khe hở một cách khéo léo, chưa được năm phút đã giết gần như một nửa.

Bên dưới chân của cô bây giờ là xác người nằm trên vũng máu lớn, mùi vị tanh tưởi của thứ chất lỏng màu đỏ này đột nhiên xộc thẳng vào cánh mũi khiến cho Khánh Tường nheo mày lại vì khó chịu.

Bản thiêu!

Trên mỗi tử thi đều có một vết cắt mượt mà của một vật cực kì sắc bén. Rất sâu tới nỗi có thể nhìn thấy thứ màu đỏ đang đập từng nhịp chậm rãi sau lớp xương trắng xóa, nó đập được vài nhịp rồi bắt đầu ngưng dần.

Khánh Tường đưa tay lên quệt đi vài giọt máu vừa bắn lên mặt mình. Ánh mắt tràn đầy sự chán ghét. Cô nhìn đám người ít ỏi đứng trước mặt mình mà hỏi.

- Đúng được cái mặt ở đó làm gì? Tới đây nhanh lên.

Ngụ ý rằng bà đã cho chúng mày một ân huệ được ra tay trước rồi mà còn ngu ngục như vậy à? Bà đây muốn chơi đùa với lũ oắt con chúng mày một

chút rồi mới xử sau.

- Coi chừng!

Đột nhiên giọng nói thất thanh của Jame vang lên khiến cho Khánh Tường giật nảy mình, cô vội vàng quay lại để xem chuyện gì xảy ra thì có một âm thanh chói tai vang lên.

Đoàng!

Ngay sau đó, không gian dường như bị ngưng đọng lại. Thân hình vạm vỡ cường tráng của Jame ngã gục xuống trước mặt Khánh Tường, bàn tay ôm lấy ngực ngăn không cho máu chảy ra và khuôn mặt xanh xao đến đáng sợ, thứ chất lỏng màu đỏ đang từ từ thấm ướt chiếc áo thun Jame mặc, vài giọt còn rơi tí tách xuống đất.

John nhướn miệng cười, lão ta ném khẩu súng xuống đất rồi làm vẻ mặt ngây thơ vô số tội, đôi mắt nhăn nhoe nhìn Khánh Tường, ông ta nói.

- Ôi chết! "Anh" lỡ tay, không biết em có sao không?

Bàn tay trắng nõn nà cầm thanh kiếm bắt chợt run lên vì tức giận, Khánh Tường chạy tới ôm lấy Jame đang khó nhọc hít từng hơi thở, ánh mắt hằn lên tia sát khí cực kì đáng sợ.

Jame lao tới ngăn cản viên đạn cho cô ư? Tại sao anh ta lại làm thế? Mạng sống của anh ta không đáng quý à?

Cô ôm Jame vào lòng, an ủi anh vài câu rồi giao cho Saint lập tức mang anh ta tới bệnh viện để kịp chữa trị. Trong khung cảnh hỗn loạn như thế Saint không muốn để Khánh Tường lại chiến đấu một mình, cùng lắm là vứt cái mạng của Jame chứ không thể bỏ mặc Khánh Tường được, nếu không anh ta sẽ ân hận cả đời này mất thôi. Anh chàng khó xử lên tiếng, ánh mắt có chút gì đó không cam tâm.

- Như thế không ổn... chị là con gái với lạ...

- ĐƯA JAME TỚI BỆNH VIỆN NHANH. ĐÂY LÀ LỆNH KHÔNG ĐƯỢC CẢI.

Khánh Tường không còn giữ nổi bình tĩnh mà lớn tiếng nạt nộ Saint, ánh mắt của cô bỗng nhiên lạnh hẳn đi, từng người đang ở đây đều phải cho đi châu ông bà, dám người to gan dám lật mặt như vậy. Muốn chơi xỏ cô sao? Đừng tưởng cô là con gái mà muốn làm gì thì làm, Khánh Tường không có cao thượng như Khánh Duy đâu.

Đối tốt với cô một thì cô trả mười, còn cái thứ bản thù chơi xấu thì cô sẽ cho chúng nó nếm mùi tận cùng nỗi đau được định nghĩa như thế nào

Saint cố gắng vác Jame trên vai khó nhọc ra ngoài, để một cô gái ở đây không khác nào giao trứng cho ác. Khánh Tường có biết chút kiếm đạo và được huấn luyện nhưng không thể nào độ lại đám người này được. Không phải ba mươi người đâu, tính tổng cộng thì hơn một trăm người lận đó.

Để Saint mang Jame rời đi, Khánh Tường xé một miếng vải lau sạch máu trên thanh bảo kiếm của mình, ánh mắt đáng sợ như quỷ đòi mạng hiện rõ lên khuôn mặt xinh đẹp có chút ma mị.

Nếu bây giờ có một câu để miêu tả về mặt của Khánh Tường bây giờ thì chỉ có thể là quỷ khát máu. Ngắm nghía cây kiếm một hồi, đột nhiên trong lòng cô nổi lên một cảm xúc hưng phấn đến lạ. Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại mang âm hưởng của chốn âm ti vang lên khiến cho tất cả không rét mà run, cô nói.

- Cầu nguyện với chúa trời, cầu xin lòng thương xót của ngài đi. Bởi vì đêm nay sẽ là đêm cuối cùng chúng mày được hiện hữu trên chốn nhân gian này. Ngay bây giờ chính tay tao sẽ tiễn từng đứa xuống địa phủ, không một ai có thể sống sót qua đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Người phụ nữ đáng sợ

Ngay đêm đó, một đêm mưa gió bão bùng đã vang lên những tiếng hét đau đớn và thảm thương đến cùng cực, âm thanh ghê rợn như tiếng ai oán vọng lên từ giới chốn âm ti, tiếng kêu gào của đàn ông và giọng cười ghê rợn của người phụ nữ.

Xác người nằm la liệt dưới nền đất lạnh lẽo, nguyên nhân tử vong của họ đều được chuẩn đoán là cắt đứt động mạch cảnh, cổ gần như rời ra khỏi đầu chỉ bằng một vết cắt của hung khí sắc bén.

Càng kinh khủng hơn khi một vài thi thể không còn toàn vẹn, chúng bị mổ bụng để lấy nội tạng, vong mạc và nhân cầu. Và đặc biệt là bị lấy đi khi còn sống, tức là tên hung thủ đã mổ bụng và móc mắt khi nạn nhân còn sống sờ sờ.

Đề cho nạn nhân nếm trải cảm giác đau thấu xương, tận mắt chứng kiến và cảm nhận bản thân bị người khác mổ bụng và móc mắt thì thật sự rất biến thái và tàn độc.

Bây giờ khung cảnh tại nơi đó không khác gì thế chiến thứ hai, máu chảy thành dòng nhuộm đỏ cả con suối, xác người chất lên thành từng đống cao chót vót, mùi hôi thối của xác chết đang trong giai đoạn phân hủy bốc lên nồng nặc.

Không ai biết thủ phạm là ai, chỉ biết được hơn một trăm đàn em của Salomon đều bị diệt chỉ trong một đêm và kì lạ thay, không ai tìm thấy xác của thủ lĩnh đầu cả, ông ta gần như bị bốc hơi khỏi nhân gian này.

Khánh Duy nghe tin Jame bị thương liền tức tốc chạy tới bệnh viện, anh chàng hốt ha hốt hải chạy tới với tâm trạng cực kì rối bời.

- Jame sao rồi? Sao rồi hả?

Thấy Saint và Minh Anh đang ngồi trên băng ghế dài của bệnh viện, thần sắc của ai cũng ảo não và buồn bã ra mặt.

Saint ngược mắt lên nhìn Khánh Duy, mặt nhọc nói.

- Không biết. bác sĩ vừa bảo kí vào giấy cam kết rằng bên họ sẽ không chịu bất cứ chuyện gì nếu bệnh nhân không qua khỏi.

- Cái gì? Làm sao lại nghiêm trọng như thế?

- Vết đạn nằm gần tim, chỉ cách vài cm thôi là đã lấy mạng anh ta rồi.

Minh Anh tiếp lời cho Saint, ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn vào ánh đèn đỏ đang sáng rực ở phía trên, tâm trạng cũng không được thoải mái cho lắm.

- Jame lao ra đỡ cho chị một viên đạn, nếu không có anh ta thì bây giờ người nằm ở đây chính là Khánh Tường rồi.

- Vậy Khánh Tường đâu? Em gái của ông đâu?

- Chị ở lại đó rồi, ra lệnh cho em phải mang Jame tới đây, bây giờ như thế nào thì không rõ

- CẬU BỊ NGU HẢ SAINT? SAO LẠI ĐỂ KHÁNH TƯỜNG Ở ĐÓ MỘT MÌNH?

Khánh Duy mắt kiểm soát lao tới túm lấy cổ áo của Saint và nhắc bổng cậu ta lên, ánh mắt đột nhiên lóe lên tia sắc lạnh và đáng sợ, nhìn kĩ thì bên trong còn hằn lên vài đường tơ máu nữa.

Đối với Khánh Duy sinh mạng của Jame không quan trọng bằng em gái mình, vì thế khi không nhìn thấy cô ở đây anh ta đã hoàn toàn không còn kiểm soát được bản thân rồi.

Khánh Tường là cô gái độc nhất của nhà họ Hoàng, là viên kim cương, là bảo bối trong mắt của ba mẹ và cả họ, nếu cô có mệnh hệ gì thì mười Khánh Duy cũng không đỡ nổi đâu.

- Anh làm loạn cái gì? Nếu như không phải do anh bất cẩn bị lão già đó lừa thì mọi chuyện có xảy ra theo hướng tiêu cực này không? Anh bảo em cãi lời chị ở lại đó? Em không có bản lĩnh ấy.

Ngày đầu tiên Saint gặp Khánh Tường, ngày được cô nhắc về nuôi thì trong tiềm thức của Saint đã có một suy nghĩ mà anh ta lấy làm lý tưởng sống là cả đời này không bao giờ được cãi lời Khánh Tường, chỉ có thể vâng lời và quy phục thôi.

- Cậu nói hay lắm, nếu em gái của ông đây có mệnh hệ gì thì ngay cả tôi và cậu cũng không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

- Anh...

Cuộc tranh cãi nảy lửa giữa hai người đàn ông đột nhiên bị gián đoạn bởi âm thanh kì quái của bệnh viện. Hành lang lạnh tanh và yên ắng đột nhiên vang lên tiếng lộc cộc của giày cao gót, âm thanh ngày một to và rõ hơn, dường như đang tiến về phía bọn họ.

Sáu cặp mắt của ba chàng trai đột nhiên hướng về phía trước mà tìm kiếm thứ gì đó, tâm trạng của Khánh Duy bây giờ rất bất ổn.

Ẩn sau khúc cua của hành lang là một bóng dáng mềm mại của người phụ nữ, tuy thân hình có phần mỏng manh nhưng bước đi vững chãi và bá khí bức người của cô gái ấy không thể nào lẫn lộn được.

Khánh Tường toàn thân đầy máu chậm rãi bước về phía Khánh Duy, một tay vác kiếm trên vai, tay còn lại cầm một chiếc hộp khá lớn, ánh mắt sắc lạnh tuyệt tình không khác gì quỷ âm ti. Thanh bảo kiếm của Khánh Tường được nhuộm đỏ bởi máu tươi, vài giọt còn chảy róc rách xuống tạo nên những hình tròn đỏ chói dưới mặt đất.

- Bảo bối của anh, em ổn cả chứ? Sao toàn thân lại nhiều máu như vậy? Có bị thương ở đâu không?

Khánh Duy hốt hải chạy lại phía Khánh Tường, sau đó lia mắt quan sát toàn thân của cô xem có vết thương lớn nào không? Nhìn thấy toàn thân của cô đầy máu như vậy đúng là dọa cho bọn họ khiếp sợ mà.

- Em không sao? Jame đâu rồi?

Khánh Tường như một kẻ vô hồn nhìn chăm chăm vào Saint, ngay cả giọng nói cũng không còn chút sức lực nào nữa, cô mệt mỏi ngồi ngực xuống đất thờ hồn hèn.

- Không biết, tình hình đang rất nguy cấp, bác sĩ vừa bảo em kí vào giấy cam kết. Viên đạn đó quá gần tim, e rằng...

Saint không dám nói hết câu, chỉ sợ Khánh Tường phải đối diện với bóng đen tâm lý, anh chàng chần chờ một chút.

- Biết rồi! Giữ lấy hộp này đi, bà đây về tắm rửa. Bị thứ máu dơ bẩn này bám trên người thật khó chịu.

- Anh đưa em về.

Khánh Duy sốt sắng xung phong đưa bảo bối về, nhìn thấy cô an toàn như vậy thì trong lòng của anh cũng thoải mái hơn một chút.

- Không cần đâu, anh ở lại đây trông chừng Jame với Saint, Minh Anh sẽ đưa em về.

Nói rồi Khánh Tường ngoắc tay ra hiệu cho Minh Anh, cậu nhóc có hơi bất ngờ nhưng cũng cun cút chạy theo sau lưng của cô, hoàn toàn không dám cãi.

Mãi khi thấy Khánh Tường mất hút sau góc khuất thì Saint mới tò mò mở chiếc hộp ra, anh chàng thắc mắc tại sao lại cô lại đưa cho mình chiếc hộp này và nó có tác dụng gì?

Nhưng khi mở chiếc hộp ra, nhìn thấy được thứ bên trong hộp khiến cho anh chàng chết sững. Khánh Duy hóng hớt nhìn vào cũng nhận được một kết quả không khác gì Saint là bao.

Những thứ kia có thể khiến cho Khánh Duy nôn ọe và bỏ ăn cả tuần mất thôi. Chúng là nội tạng, là tim, gan, phổi, thận và cả võng mạc, nhãn cầu. Tất cả đều còn tươi sống và nhột nhác, máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả chiếc hộp.

Saint rung mình một cái, đây là những thứ Khánh Tường lấy sao? Sao chị ta lại có thể gan dạ và bình tĩnh để cầm lấy những thứ này? Người phụ nữ này quả thật rất đáng sợ.

- -----

Mọi người ráng chờ vài ngày nhé, qua tháng mới Minh sẽ bảo cho Chi là dạo này đang gom ý tưởng để tháng sau bao nhiêu đọt cho vui ý mà ráng vài ngày nữa hen

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chỉ là một món đồ Chơi

Chiếc Ferrari màu đen chạy vun vút trên đường như tên bắn, Khánh Tường mệt mỏi dựa người vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần, hàng lông mày thanh tú bất chợt cau lại vì chói.

Đêm qua quả là một đêm kinh khủng, Khánh Tường hầu như cạn kiệt sức lực sau khi đối đầu với một đám đàn ông khỏe mạnh, hai vai của cô bây giờ mỏi như đi đường như không còn chút sức lực nào cả.

Ngồi ở vị trí lái xe, Minh Anh không kìm được lòng mà lên tiếng hỏi Khánh Tường, bởi vì hôm qua ngay khi về biệt thự cô liền đi một mạch vào phòng tắm để gột rửa vết nhơ rồi lăn ra giường ngủ khò khò mất tiêu. Bây giờ vừa tỉnh dậy là bắt cậu ta lái xe tới bệnh viện thăm Jame ngay. Chị ta là trâu bò hay sao mà khỏe vậy? Đứng ra phải nằm ngủ vài ngày mới đứng. Minh Anh liếc nhìn Khánh Tường qua gương chiếu hậu sau đó dè dặt hỏi.

- Chị! Chuyện xảy ra hôm qua là như thế nào? Một tay chị giải quyết hết sao?

Đáp lại câu nói của cậu ta là một không gian yên ắng, Khánh Tường vẫn nhắm nghiền mắt lại nghỉ ngơi, hoàn toàn không có ý định trả lời.

- Em biết chị nghe em nói mà, bây giờ ở thế giới ngầm đang đồn ầm lên kia kìa, chị còn không giải thích?

- Giải thích cái gì? Đồn đại điều gì?

Không chịu được giọng điệu nài nỉ của Minh Anh, Khánh Tường lười biếng mở mắt ra, cô đưa tay che miệng rồi ngáp một cái rõ dài, còn vuron hai vai lên cho tỉnh ngủ hần nữa. Nhìn không khác gì một chú mèo lười đang khó chịu vì bị người khác đánh thức.

- Chúng nó đồn rằng lão đại của Salomon mất tích, đồn rằng có một con quái vật từ đâu chạy tới giết sạch đám đàn em của lão ta và bỏ trốn.
- Có chuyện đó sao?
- Đương nhiên rồi, sáng nay em mới cho người đi nghe ngóng tin tức.
- Ủ! Muốn biết con quái vật đó là ai không?

Khánh Tường cười khẩy nhìn Minh Anh, ánh mắt tràn đầy sự thích thú khi trêu chọc cậu nhóc. Dám gọi bà đây là quái vật? Thế đã từng thấy con quái vật nào xinh đẹp như vậy chưa? Đúng là tin đồn.

Nghe câu nói sắc mùi ám muội của Khánh Tường, Minh Anh có chút gì đó e dè nhìn cô, còn tay thì nhanh chóng quay vô lảng đống xe vào bãi của bệnh viện, kể ra bệnh viện cũng gần chỉ đi khoảng mười phút là tới nơi rồi.

Khánh Tường nhẹ nhàng mở cửa rồi bước ra ngoài, trước khi đóng cửa lại còn cố gắng nhìn vào trong rồi mỉm cười với Saint, giọng nói nửa thật nửa đùa khiến cậu nhóc hoang mang không ít, cô nói.

- Con quái vật đó, đang đứng trước mặt em này.

Men theo lối đi tấp nập người qua lại, cuối cùng Khánh Tường cũng tới được phòng bệnh của Jame, là một phòng đặc biệt chỉ dành cho con cháu của tầng lớp thượng lưu quyền quý mới có thể được ở đây mà thôi. Thiết bị chăm sóc và chỗ ở một ngày còn được tính bằng tiền lương nửa năm của người bình thường, rất sang trọng và đắt đỏ.

Khánh Tường không vào mà đứng ngoài nhìn, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang hôn mê bất tỉnh trên giường lớn, xung quanh có rất nhiều thiết bị y tế quán xung quanh người, giống như một xác ướp chỉ để lộ cái đầu ra mà thôi.

Nghe nói không chỉ bị thương bởi đạn bắn mà khi Saint dìu Jame ra ngoài cũng bị không ít sự công kích của tay sai nhà Salomon.

Một đám khôn kiếp!

Một bàn tay to lớn và vững chãi đặt lên vai của Khánh Tường khiến cho cô gái nhỏ giật nảy mình, cô vội vã quay lưng về phía sau thì bất gặp ánh mắt hiền dịu của Khánh Duy, có lẽ đêm qua anh đã thức cả đêm để trông chừng Jame nên bây giờ dưới mắt đã xuất hiện hai quầng thâm đen xỉ rồi kia. Khánh Duy nhẹ giọng nói.

- Không sao đâu, bác sĩ bảo đã qua con nguy kịch rồi. Nhưng ông ấy bảo vùng đầu của cậu ấy bị chấn thương không biết khi nào có thể tỉnh lại. Chỉ còn trông đợi vào thời gian mà thôi.

Khánh Tường phờ phào nhẹ nhõm, qua con nguy kịch là cô đã an tâm lắm rồi. Jame sẽ tỉnh lại thôi, sẽ rất nhanh, nếu anh ta không tỉnh dậy thì cô sẽ cho cái lũ kia biết được mùi vị sống không bằng chết là như thế nào, cho dù cho van xin nài nỉ để được chết cũng đừng hòng.

Nhìn ngắm người đàn ông bên trong một chút, Khánh Tường liền quay lưng rồi đi, trước khi đi còn không quên nhún nhủ vài điều với anh trai của mình.

- Em có chuyện phải giải quyết, anh trông chừng Jame cho cẩn thận và nói với anh ta rằng nếu không mau tỉnh dậy em sẽ không tha cho anh ta đâu.
- Ủ! Đi đường cẩn thận.

Khánh Tường làm động tác tạm biệt Khánh Duy rồi kéo Minh Anh rồi đi, cậu nhóc vừa lên được tầng thứ mười thì lập tức bị mang đi chỗ khác, trong đầu bây giờ hoang mang không ít, đúng là giống như con nai vàng ngơ ngác luôn ấy.

- Chị mang em đi đâu vậy?
- Dẫn em tới chỗ này rất thú vị, cùng nhau chơi với một món đồ chơi mà thôi.

Không biết Minh Anh có bị hoa mắt hay không, nhưng khi Khánh Tường vừa dứt câu thì cậu ta cảm thấy chị của mình có gì đó bất thường, giọng nói có gì đó rất ma mị và cuốn hút, ánh mắt hiền hòa như mọi khi đột nhiên trở nên sắc lạnh và hung dữ hơn, toàn thân đột nhiên tỏa ra một luồng sát khí đáng sợ. Minh Anh rung mình một cái, trong đầu cậu nhóc lập tức xuất hiện một câu hỏi hết sức là ngớ ngẩn.

Đây có phải là Khánh Tường hay không?

Huhu lượt view tụt quá trời< lượt cmt cũng ít đi nhiều:< Minh rất thích đọc bình luận của các bạn mà bây giờ cmt ít sịt à:< Cầu phiếu cầu like cầu view và cầu cmt:< Lát nữa sẽ up chương tiếp theo:< Mọi người nhớ tương tác với Minh nha:< huhu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Nơi mà chính phủ không dám tới

Đây là đâu? Sao lại lạ lẫm như vậy? Sao lại tối đen như thế? Ai tắt đèn à? Bật lên coi đm> chúng mày di chuyển trong bóng tối à?

Cơ mà khoan, sao lại có mùi ẩm mốc khó chịu như vậy? Cái lũ này thật là mất vệ sinh.

Sao đầu lại đau thế này?

John khó nhọc mở mắt ra, ở phía trên là toàn bộ những suy nghĩ trong tiềm thức của lão ta, căn phòng toàn mùi ẩm mốc của gỗ ứ đọng, không khí ngột ngạt thấy rõ, và hình như không có bất kì một tia sáng nào lọt vào cả.

- Tỉnh rồi à lão già?

Vừa dứt lời, căn phòng bỗng nhiên sáng bừng lên khiến cho lão John phải nheo mắt lại vì chói, vừa rồi căn phòng chìm trong bóng tối âm u đột nhiên được thấp sáng bừng lên như ngọn lửa.

Bây giờ lão ta mới nhận thức được mình đang bị treo tòng teng trên xà nhà, hai tay vươn dài qua đầu và bị cột chặt lại. John ngược nhìn lên cổ tay thì thấy nơi đó đang bị siết chặt tới nỗi bầm tím, trên dây thừng còn vương lại chút máu khô.

- Con khốn! Mày có biết mày đang làm chuyện gì không hả?

Khánh Tường ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế bành lớn, ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao lướt ngang qua thân thể bán khỏa thân của John, ánh mắt rất lạnh khiến cho lão ta không rét mà run lên một cách vô thức.

- Gọi tôi là gì? Nói lại một lần nữa xem nào?

- Con khốn con khốn con khốn! Mày là cái thứ gì mà tao không dám gọi? Hay muốn tao phải gọi là một con đĩm? Gọi đúng ngành nghề thì mày mới chịu chứ gì?

John lớn tiếng quát nạt Khánh Tường, gân xanh trên trán của lão cũng đã nổi lên trên vầng trán nhăn nheo. Đôi mắt cau có nhìn cô.

Hừ! Một con nhãi nhép mà dám lên giọng với lão? Nó ăn gan hùm hay gì mà láo lếu như vậy cơ chứ?

Khánh Tường bình thân rời khỏi chiếc ghế, thân hình uyển chuyển lướt qua nhẹ nhàng như một con gió. Sau đó đi tới chỗ John bị treo lên lên, ánh mắt thoát ần về tình nghịch vuốt ve cơ bụng sáu múi dòn một của lão, yêu nghiệt hỏi lại.

- Không ngờ một thủ lĩnh đứng đầu một bang hùng mạnh lại có thể nói ra những lời dơ bẩn này, không lẽ ngài đã qua lại với rất nhiều gái đĩm nên nhìn ai cũng có thể đánh đồng với cái thứ dơ bẩn xuất hiện trên giường của ngài mỗi đêm?

- Tao nói sai chuyện gì à? Mày cũng là con đĩm của Hắc Đế mà còn tỏ vẻ thanh cao cái quái gì? Nếu không phải nó phải mày tới quấy phá chỗ tui tao ngày hôm qua sao?

- Ô! Ông cho rằng tôi với Jin là kiểu quan hệ dơ bẩn như ông với đám con gái ngàn người chịch hằng đêm vẫn làm sao? Mà này, khuyên thật nhé, quan hệ với cái thứ chung chồng ấy có gì vui không? Hay ông không nghĩ tới chuyện cái chỗ ông hay thật ra thật vào thì đã có cả chục thằng hưởng rồi mới tới lượt ông? Nghĩ tới mà thấy dơ bẩn quá đi.

- Mày...

John cứng họng không nói được điều gì cả, những điều mà người con gái này nói có gì là sai? Nhưng lão ta không cho phép một đứa con nít vất mũi chưa sạch sỉ nhục mình như vậy, lão ta vẫn cố gắng sỉ nhục cô bằng mọi cách.

- Hàng tao chơi là hàng tuyến, chứ đâu phải là loại giả vờ thanh cao nhưng trên giường không tiết độ như mày? Làm gái còn muốn người khác lập bàn thờ trình tiết ư?

Chát chát chát!

Âm thanh giòn tan vang lên một cách cực kì chuẩn xác, Khánh Tường một tay cầm roi da một tay bóp miệng John rồi nâng cằm của lão ta lên gần với mình, ánh mắt nửa thật nửa đùa nhìn lão già hèn mọn trong tay mình.

Còn về phần John, không biết tại sao khuôn mặt của lão ta lại đau rát một cách kì quái, tiếng roi da vun vút quất vào mặt lão ta khiến cho khuôn mặt bỗng nhiên rách toác ra, máu chảy tí tách xuống sàn gỗ.

- Sao? Bất ngờ lắm à?

- Mày dám ra tay với tao? Mày có biết tao là ai không? Mày có tin tao sẽ bấm vào mày ra thành trăm mảnh sau đó vứt xuống sông cho cá ăn không hả?

John giận dữ hét toáng lên, lão ta vừa tức giận vừa kêu gào trong đau đớn. Khuôn mặt của lão bây giờ đã chi chít vết thương do roi da hình thành. Con khôn này dám làm điều này với lão ta? Tao mà thoát ra được là tao đập chết mẹ mày>

- Này này! Bây giờ ông còn đang mơ tưởng mình có thể thoát ra khỏi đây sao? Thức tỉnh đi lão già, cho dù đám đàn em của ông có lật tung cả đất nước này lên cũng không thể tìm thấy ông đâu.

- Mày nói gì? Mày coi thường năng lực của Salomon quá nhỉ?

- Thật ra mà nói thì cũng không hẳn sẽ không tìm ra, chỉ có điều là đám đàn em của ông có dám bước vào đây hay là không? Một nơi mà ngay cả chính phủ còn dè chừng thì chúng nó có cửa sao?

Khánh Tường cười khẩy nhìn John, sau đó cầm lấy con dao cắt trái cây trên bàn rạch một đường dài trên cơ bụng nhăn nheo của lão già. Dao rất sắc bén cho nên chỉ cần chạm nhẹ có thể gây thương tổn cho nạn nhân rồi.

John gào lên như một con thú bị chọc tiết, tiếng của lão ta tựa như đang bị hàng ngàn mũi dao đâm vào cùng một lúc vậy. Vùng bụng liền truyền lên đại não một cơn đau nhói và rất buốt. Thớ chất lỏng màu đỏ đã chảy thành dòng xuống sàn nhà, mùi tanh của máu tươi cộng với mùi ẩm mốc của tạo thành một mùi hết sức kinh khủng.

- Mày là đứa nào? Mày có quyền hạn gì mà đến chính phủ còn phải dè chừng? Ai cho quyền mày làm điều này với tao?

John thở hổn hển nhìn Khánh Tường, bây giờ hắn ta đã kiệt sức vì quá đau đớn nhưng vẫn cố gắng gượng nhìn lên để hỏi.

Khánh Tường quay lại vị trí của mình trên chiếc ghế bành lớn, thoải mái dựa người vào ghế lớn ánh mắt như một vị vua đang phán xử kẻ có tội, lười biếng nhưng cũng rất quyến rũ. Cô ngồi vắt chân lên ghế, tay còn cầm con dao còn dính máu của John. Khẽ cười rồi nói.

- Tôi họ Hoàng, Hoàng của Hoàng Khánh Hưng. Có lẽ ông biết tên của cha tôi nhỉ? Nhưng mà người bạn của tôi vẫn chưa tỉnh hẳn, tôi cũng không có lịch nên mỗi ngày sẽ rạch một đường trên cơ thể ông để chờ tới ngày người bạn kia tỉnh lại nhé? Yên tâm đi, sẽ có nhiều người phục vụ ông chu đáo, toàn là hàng tuyển dành cho ông. Có điều không phải nữ mà là nam nhân. Chúc ông may mắn.

- Con khôn! Mày dám chơi xỏ tao à? Tao sẽ giết mày, tao sẽ giết mày.

Tiếng kêu gào của John ngày càng nhỏ dần, cuối cùng thì căn phòng cũng được đóng kín lại. Vài ngày sau, cả thế giới ngầm đều được một phen náo loạn khi nhìn thấy xác thủ lĩnh của Salomon lả lợ thân thể nằm trên đất, khắp người toàn là vết thương do đánh đập và rạch mổ gây ra, có vài vết thương vẫn còn đỏ hồng và rỉ cả máu và mùi hôi thối ra ngoài. Ở phần dưới thì được chuẩn đoán rằng bị hiếp bởi một cây côn bằng thịt lớn khiến cho chỗ đó rách toạc ra.

Khủng khiếp thay, trên bụng của lão ta có ghim một con dao lớn, trên đó có khắc hình của một con rồng đang cuộn người ngủ say, là dấu hiệu để nhận biết Hắc Đế. Không lẽ người này do Hắc Đế giết? Lại còn dám công khai khiêu khích trắng trợn như thế? Quá ngông cuồng rồi.

- -----

Thoai tui nghĩ lại rồi, hông đề dành ý tưởng nữa đâu, sẽ ra đều đều như hồi trước, chứ đề dành như kia lại mất tương tác, mất like mất phiếu với mất view chắc khóc luôn huhu 〇 ^ 〇

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Cuộc điện thoại lúc nửa đêm

Nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Minh Hào, Khánh Tường khẽ động đậy cơ thể rồi cau mày khó chịu.

- Em khó chịu chỗ nào à?

Minh Hào mắt nhắm mắt mở nhìn bà xã nhỏ trong lòng mình, đang ngủ ngon đột nhiên lại không chịu nằm yên nữa. Không lẽ ốm rồi sao?

- Em không sao, điện thoại rung báo có người gọi tới, em nghe máy một lát.

Khánh Tường che miệng ngáp một cái, ánh mắt vẫn còn lơ đãng vì ngái ngủ ngồi dậy cầm lấy di động tính ra ngoài nghe máy. Nhưng lại vô tình để điện thoại lọt vào tay của Minh Hào.

Sao mà bất cần quá vậy nè.

- Bây giờ là nửa đêm rồi, đầu dây bên kia cũng đã tắt, lại đây nằm ngủ đi. Có chuyện gì mai rồi hẵng nói.

Anh yêu của Khánh Tường nhẹ nhàng đặt di động về chỗ cũ, sau đó vươn tay ôm lấy bà xã vào lòng định nằm xuống ngủ tiếp, ấy thế mà mèo nhỏ Khánh Tường lại không chịu, cô ngóc đầu lên khỏi bờ ngực rắn chắc của Minh Hào, chu chu đôi môi nhỏ xinh của mình lên và nói.

- Không được! Nhất định là chuyện quan trọng lắm nên mới gọi giờ này, anh yêu ngoan ngoãn nằm ngủ chờ em nha.

Đôi bàn tay vạm vỡ vẫn siết chặt eo của Khánh Tường, ngụ ý rằng vẫn không chịu với thỏa thuận mà cô đưa ra. Đêm hôm khuya khoắt rồi gọi cho vợ của anh làm gì? Không có chuyện gì quan trọng hơn chồng em đâu, cho nên hãy nằm yên ở đây mà ngủ đi.

- Anh đang làm nũng với em đấy à?

Tuy vẫn còn hơi mê ngủ nhưng Khánh Tường bị bộ dạng nũng nịu của anh làm cho bật cười, sao anh yêu của cô lại trẻ con như thế cơ chứ? Nhưng mà lại rất đáng yêu. Khánh Tường đành đặt một nụ hôn lên trán của Minh Hào để dỗ ngọt anh chàng sau đó mới nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang siết eo của mình ra, rón rén đi ra lan can nghe điện thoại.

Còn về phần Minh Hào, sau khi nhận lấy nụ hôn như quả hối lộ thì cũng miễn cưỡng thả tay ra để Khánh Tường ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái lắm, một cái hôn quá ít.

Mở tung cửa để ra ngoài ban công ngồi, nơi này cũng không quá xa với giường ngủ, chỉ cách vài bước chân là tới rồi. Bên ngoài, khung cảnh đúng là trăng thanh gió mát, những ngôi sao như đốm sáng nhỏ li ti đang nằm rải rác trên bầu trời đêm. Trăng hôm nay cũng rất to và tròn, đủ để soi sáng một vùng.

Ánh sáng dịu nhẹ của ánh trăng soi rọi vào chỗ Khánh Tường đang ngồi nghe di động. Tạo ra khung cảnh rất nên thơ và lãng mạn.

- Bây giờ em mới biết anh có sở thích phá hoại giấc ngủ của người khác cơ đấy.

Đầu dây bên kia thờ thốt ra một cái, không khó để nhận ra anh ta đang cười, nhưng không biết là một nụ cười khinh bỉ hay thích thú nữa.

- Anh vô tình phá vỡ không gian màu hồng của hai người sao?

- Có tình thì có, có gì thì anh nói nhanh đi Jame, em còn muốn ngủ lắm.

Đột nhiên đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, chỉ có thể nghe được tiếng thở đều đều mà thôi. Khánh Tường khó chịu định tắt máy thì Jame lại lên tiếng hỏi.

- Em thật sự nghiêm túc với Minh Hào đấy à?

- Ủ! Em suy nghĩ thấu đáo rồi, em muốn ở bên Minh Hào cả đời.

- Em có quên mất điều gì không mà lại quyết định vội vàng như thế?

Khánh Tường hơi giật mình khi nghe thấy giọng nói có chút tức giận của Jame ở đầu dây bên kia. Quái lạ, anh ta bị hâm à? Đột nhiên lớn tiếng vậy?

- Anh ấy có vấn đề gì sao? Mà tại sao anh lại lớn tiếng với em?

- Anh không lớn tiếng với em, chỉ là lo lắng cho em mà thôi, em nghĩ rằng một khi thân phận của em bị lộ thì Minh Hào còn yêu chiều em như thế này hay sao? Em không phải là người con gái bình thường, em là đại tiểu thư nhà họ Hoàng và còn là người đứng đầu của tổ chức, Hắc Đế.

- Những thứ ấy có liên quan gì? Anh bị khủng à?

Jame có chút tức giận khi bị Khánh Tường mắng là có vấn đề về thần kinh, con nhóc này bị tình yêu làm cho mù quáng rồi hay sao? Hoàn toàn không phân biệt được phải trái rồi à?

- Hừ! Câu đó phải để anh nói với em mới đúng. Em đừng có quên những điều em đã làm để thay thế Khánh Duy giữ vị trí Hắc Đế nhiều năm nay, em quên là chính tay em đã giết lão già thủ lĩnh của Salomon hay sao?

Nhận thấy có điều gì đó không ổn trong câu nói của Jame, bây giờ anh ta còn tâm trạng nhắc tới chuyện cũ hay sao? Khánh Tường bất giác tỉnh táo lại, trong đầu đang suy nghĩ về vấn đề mà Jame nói. Anh ta nói vậy có ý gì?

- Em muốn nghe tiếp.

- Không lẽ em không biết Minh Hào là thủ lĩnh kế nhiệm lão ta? Thế em có biết hắn là con nuôi của John không? John không có khả năng sinh sản, vì thế trong một trận đánh với đám người của Minh Hào liền thấy cậu ta có thực lực nên nhận về làm con nuôi và huấn luyện để lên nắm quyền hành.

Ngưng lại một chút, Jame thở dài ngao ngán, anh ta muốn cho Khánh Tường kịp tiêu hóa hết nội dung mình vừa nói. Đầu dây bên kia vẫn im bất động như đang chờ hắn ta nói tiếp vậy.

- Và quan trọng là mấy năm nay bên Salomon vẫn cố gắng giữ hòa bình với chúng ta mục đích để chờ Hắc Đế xuất hiện, nếu còn dây dưa với Minh Hào thì sẽ có một ngày em bị hắn ta thủ tiêu không chừng. Hắn đang ôm một mối hận lớn để trả thù cho cha nuôi.

Sau một hồi lâu thì cuộc trò chuyện cũng đã kết thúc. Mọi chuyện lại trở về bình thường nhưng Khánh Tường lại không thể bình thường được như trước, trong đầu của cô tràn ngập mớ suy nghĩ hỗn độn.

Những điều Jame nói không hề sai, chỉ có điều cô không biết Minh Hào là con nuôi của John, không biết anh vẫn ôm mối hận sâu đậm để chờ ngày bùng nổ. Khánh Tường gục mặt xuống, hai tay ôm lấy đầu gối mà thút thút, cô cố gắng kiềm lòng lại để không phát ra tiếng nấc quá to, cô không muốn đánh thức Minh Hào chút nào.

Khánh Tường sợ, lần đầu tiên trong đời cô hiểu được cảm giác sợ hãi là như thế nào. Cô sợ sau khi Minh Hào biết được sự thật sẽ chán ghét cô, sẽ bỏ rơi cô lại một mình. Có thể nói do được Minh Hào quá đối cung chiều nên trong lòng đã sinh ra một cảm giác ỷ lại anh một cách tuyệt đối.

Cảm giác ấm áp mà Minh Hào mang lại cho cô, sự yêu chiều sủng nịnh đặc biệt dành cho mình. Tất cả thứ ấy sẽ biến mất khi Minh Hào biết được sự thật chứ?

- -----

Cầu phiếu cầu like cầu cmt a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Em gặp ác mộng

Jame đúng là đồ quạ đen, mỗi lần gọi cho cô đều nói chuyện xui xẻo khiến cho cả đêm qua Khánh Tường trằn trọc suốt đêm, không giây nào có thể chợp mắt được. Báo hại sáng nay có hai quầng mắt thâm như gấu trúc xuất hiện trên khuôn mặt của cô rồi đây này.

Ngồi trước bàn ăn lớn mà Khánh Tường chán nản không muốn dùng bữa, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía xa xăm như đang suy nghĩ điều gì đó. Hoàn toàn không muốn động vào thức ăn thơm ngon.

- Bà xã! Em không khỏe chỗ nào hả?

Một từ " bà xã " thốt ra từ miệng Minh Hào khiến cho Khánh Tường giật mình, ánh mắt đột nhiên có tiêu cự sau đó nhẹ nhàng quay sang nhìn Minh Hào.

Nhìn thấy vẻ lo lắng của anh khiến cho tim Khánh Tường đột nhiên nhói lên một chút, giọng nói của Jame cũng như toàn bộ nội dung của cuộc nói chuyện đêm qua đột nhiên ùa về trong tiềm thức của cô.

Khánh Tường cố gắng trấn tĩnh bản thân mình, cố gắng lấy lại tinh thần sau đó nở nụ cười miễn cưỡng nhìn Minh Hào, cô nói.

- Em không sao, dạo này công việc hơi nhiều nên em có một chút mệt.

- Thật chứ?

- Thật mà, anh không tin em sao?

Minh Hào nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Khánh Tường quan sát thái độ của cô. Ánh mắt có quầng thâm, thần sắc mệt mỏi lò dò này dường như xuất hiện ngay sau cuộc điện thoại tối hôm qua, không lẽ đã có chuyện gì không hay ư?

- Thành thật một chút, đừng tưởng có thể qua mắt anh dễ dàng như vậy.

Có mù mới không nhận ra sự khác biệt của Khánh Tường. Đêm qua trước khi đi ngủ vẫn còn tràn đầy năng lượng để kể chuyện cho anh nghe, mãi tới khi có cuộc điện thoại chết tiệt của ai đó gọi tới thì thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Đừng tưởng anh không biết gì cả, chỉ cần hôm nay khuôn mặt của Khánh Tường có vô tình nổi cục mụn thì anh vẫn dễ dàng nhìn ra được đấy.

Cơ mà hình như Khánh Tường không hề biết, đêm qua khi cô ra ngoài nghe điện thoại thì Minh Hào đã không thể chợp mắt được tới khi cô quay lại. Nói đúng hơn thì gần như cuộc nói chuyện của cô đã lọt hẳn vào tai của anh mất rồi, cho dù có ra ngoài ban công nghe thì cũng công cốc.

Không phải Minh Hào muốn nghe lén, nhưng vì đã là nửa đêm rồi, không gian yên tĩnh đến độ có thể nghe được tiếng muỗi vo ve bên tai chứ đừng nói là tiếng nói của người.

Nghe cũng chữ được chữ mất nên anh cũng không hiểu lắm, chỉ nhớ mang máng là cô nói muốn bên cạnh anh cả đời, nhưng có vẻ như đầu dây bên kia đã phản đối rất kịch liệt khiến cho giọng nói của cô thay đổi. Sau đó còn ôm gôi khóc thút thít tới nỗi ngủ gục bên ngoài ban công nữa cơ.

Minh Hào nằm trên giường lớn chờ vợ yêu quay lại tới nỗi xót hết cả ruột gan nên mới ngồi dậy đi lại phía cô, nhìn thấy cô ngủ gục mà trong lòng cảm thấy xót xa vô cùng. Anh chàng bèn cúi người xuống rồi bế bổng Khánh Tường mang vào phòng, để cô nằm gọn trong vòng tay vững chãi của anh rồi cả hai ôm nhau ngủ tới sáng.

Ngay lúc này, đối diện với khuôn mặt nghiêm nghị có chút gì đó dò xét của Minh Hào mà trong lòng Khánh Tường cảm thấy rất bối rối, cô không biết phải làm gì để mọi chuyện quay trở lại quỹ đạo vốn có của nó nữa cơ. Ánh mắt to tròn bỗng nhiên sụp xuống, ẩn đằng sau đôi mắt ấy là một cảm xúc mang mác buồn của người phụ nữ, Khánh Tường dùng nĩa đâm vào miếng thịt lớn nhiều lần, sau đó hít một hơi thật dài rồi nói.

- Đêm qua em gặp ác mộng, em mơ thấy anh không còn cần em nữa, mơ thấy mình không được anh quan tâm chăm sóc như bây giờ, em rất sợ điều đó xảy ra, rất rất sợ.

Đôi vai nhỏ nhắn run lên bần bật, Khánh Tường dường như vô thức bật khóc mà không hiểu lý do. Chỉ cần nghĩ tới việc bị Minh Hào bỏ rơi là trong lòng cô đột nhiên dâng lên một cảm xúc tui thân cực kỳ, hai mắt cũng bắt đầu ươn ướt rồi.

Khánh Tường không hiểu nổi, trước khi gặp Minh Hào cô là một người mạnh mẽ không sợ trời không sợ đất, ngay cả Khánh Duy cũng không ngần. Khi yêu Trung Hiếu thì Khánh Tường không hề dễ khóc, không hề mất kiểm soát như bây giờ, không hề suy nghĩ lung tung, Ngay cả bộ dạng yếu đuối để làm mềm lòng nam nhân cũng chưa từng xuất hiện trong từ điển của cô.

Vậy mà tại sao trước mặt Minh Hào cô lại có thể bày ra bộ dạng yếu đuối này? Phải chăng đã quá ỷ lại Minh Hào rồi hay không? Cô rất sợ mất đi anh.

Minh Hào nhanh tay tháo đôi đĩa thức ăn của mình với Khánh Tường. Ánh mắt hết sức ôn nhu và dịu dàng nhìn cô. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa đầu rồi đặt lên trán của cô một nụ hôn. Giọng nói trầm ấm mẽ hoặc của người đàn ông vang lên đều đều bên tai của cô.

- Ngoan! Ăn thức ăn đi, ăn đã cắt nhỏ thịt ra cho em rồi. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, anh thương em nhất mà. Cả đời này nhất định không để em phải rời xa anh, cũng sẽ không ngừng yêu chiều sủng nịnh em như bây giờ, ăn xong rồi anh dẫn đi chơi.

Khánh Tường ngược khuôn mặt úy khuất của mình lên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt vô cùng dịu dàng của anh dành cho mình, cô nhẹ nhàng luồn tay ra phía sau ôm lấy eo của Minh Hào, áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, nhẹ nhàng nói.

- Tất cả đều nghe anh.

- -----

Cầu phiếu cầu like cầu cmt của các bạn cú đêm nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Công khai bà xã

Ăn sáng xong xuôi, Minh Hào nắm tay Khánh Tường rời khỏi nhà. Ngồi yên vị trên chiếc siêu xe mắc tiền, anh chàng nhẹ nhàng ôm Khánh Tường vào lòng, dịu dàng xoa xoa mái tóc bồng bềnh xinh xắn của cô gái nhỏ. Khánh Tường dựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của anh, ánh mắt vẫn còn đượm buồn.

- Em đang suy nghĩ điều gì vậy? Ra ngoài với anh không thoải mái sao?

Nhìn tâm trạng buồn bã của Khánh Tường Minh Hào không thể nào tập trung được, nó cứ khiến trong lòng của anh thấp thỏm và lo âu như thế nào ấy, không biết người kia đã nói điều gì mà lại khiến cho bảo bảo của anh không vui như thế này cơ chứ?

- Ai nói em đang suy nghĩ? Đêm qua em mất ngủ nên bây giờ có chút buồn ngủ mà thôi.

Khánh Tường ngóc đầu lên nhìn Minh Hào rồi cười, để lộ ra cái răng khểnh xinh xắn chết người, ánh mắt dường như có sức sống hơn ban nãy rồi, nhưng mà sao cứ nhìn thấy nụ cười này không chân thật cho lắm.

- Nếu buồn ngủ thì chúng ta quay trở về nhà, không đi nữa. Thử kí Kim, quay ngược lại.

- Em không muốn về, em muốn ở bên cạnh anh cơ.

Bạn nhỏ Khánh Tường mè nheo ôm lấy cánh tay vạm vỡ của anh yêu Minh Hào. Không hiểu sao bây giờ cô lại rất muốn được ở cạnh anh, muốn biết

công việc cũng như sinh hoạt thường ngày của Minh Hào ở công ty là gì, muốn tìm hiểu nhiều hơn về anh.

Muốn tận hưởng cảm giác được anh yêu chiều nhiều hơn nữa.

- Em ồn chứ?

- Ồn mà, anh bảo dẫn em lên công ty của anh chơi, anh không sợ em làm phiền sao?

Nhắc mới nhớ, sau khi ăn xong Khánh Tường thấy anh mặc bộ vest chỉnh chu và đặc biệt là Minh Hào siêu cấp đẹp trai trong bộ vest đen luôn ấy, mỗi lần anh mặc thì cô không tự chủ được mà muốn ăn tươi nuốt sống người đàn ông này. Nhưng mà dù gì cũng là phận nữ nhi nên phải kiềm chế, phải biết liêm sỉ là gì.

Nhìn bộ dạng căng tràn sức sống của cô gái nhỏ, dường như sự ủ rũ buổi sáng đã biến mất khỏi gương mặt xinh xắn của Khánh Tường rồi, Minh Hào khẽ cười, chiếc má lúm đáng yêu cũng không tự chủ mà xuất hiện, khiến cho khuôn mặt nam tính lại có thêm phần yêu nghiệt cuốn hút, anh nói.

- Anh sẵn sàng để bị em làm phiền cả đời, bớt suy nghĩ lung tung đi cô nương.

Khánh Tường khẽ đỏ mặt khi nghe câu nói sắc mùi thả thính của Minh Hào, cô ngượng ngùng chui vào lòng anh.

Khiếp! Miệng của Minh Hào sao mà ngọt quá đi mất thôi, ở bên cạnh anh lâu chắc cô bị tiểu đường mất thôi.

Áp sát tai vào lồng ngực của anh, chăm chú nghe từng nhịp tim đang đập rộn ràng của Minh Hào, Khánh Tường cảm thấy mình ít nhiều gì cũng được an ủi.

Thôi cứ kệ nó đi! Chuyện tới đâu thì tính tới đó, quan trọng là bây giờ cứ tận hưởng cảm giác được anh yêu thương như thế này là đủ rồi.

Hai người vui vẻ ân ái ái ái và còn vô tình phát cầu lương cho bạn ngồi đằng trước nữa cơ. Không biết đã bao nhiêu lần thư kí Kim nổi hết cả biểu bì gia cầm lên khi nghe những câu nói sến súa từ chính miệng người chủ lạnh lùng của mình.

Nhiều khi Hoàn Kim tự hỏi có khi nào khi yêu Khánh Tường ông chủ đã bỏ quên cái tôi ở nhà không vậy? Lúc nào cũng dỗ ngọt cô gái này, luôn tạo ra không gian ngập tràn hương phấn khiến cho đám cầu độc thân phải ghen tị. Không biết đã bao nhiêu lần phát cầu lương cho con dân ăn nữa rồi.

Thân là một người đứng đầu đám cầu độc thân, người nắm giữ danh hiệu ế bền vững như Hoàn Kim cũng tức lắm chứ bộ. Anh trù cho hai người mau lấy nhau để mỗi khi ân ái ái ái ngọt ngào như thế này thì về nhà đóng kín cửa mà làm. Chứ cứ vậy hoài anh ta sẽ chết vì ngộ độc cầu lương mất thôi.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường cao tốc, khoảng mười lăm phút sau thì đổ trước một tòa nhà rộng lớn, nơi được coi là Minh Thị, tập đoàn con của Trịnh thị và được chính tay Minh Hào đứng ra quản lý.

Cửa xe nhẹ nhàng mở ra, đôi chân thon dài mạnh mẽ của người đàn ông xuất hiện đã thu hút rất nhiều ánh mắt hâm mộ của các thiếu nữ đi đường, ai ai cũng ngừng lại để xem chủ nhân của đôi chân này là ai, nhiều người còn không kiềm lòng được mà lấy di động ra chụp ảnh, tựa như người nổi tiếng xuất hiện trước mặt mình không bằng.

Minh Hào tiêu soái bước ra khỏi xe, sau đó quay người trở lại đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của người phụ nữ, trên môi bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười thỏa mãn không rõ nguyên do. Anh nắm tay dẫn Khánh Tường ra khỏi xe.

- Minh Hào! Anh đưa em tới đây thực chất chỉ để tham quan chỗ làm của anh thôi sao?

Khánh Tường có chút khó hiểu nhìn tòa nhà sau đó quay sang nhìn Minh Hào đang nắm chặt lấy tay mình. Ban đầu khi nghe anh nói muốn dẫn cô tới công ty thì trong đầu cô đã xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn rồi, nhưng vì muốn ở bên cạnh Minh Hào nên cô mới đồng ý đi theo.

Minh Hào vẫn vờ bàn tay mềm mại của cô trong tay, ánh mắt thoáng ý cười nhìn Khánh Tường sau đó nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên, cúi người hôn lên mu bàn tay trắng ngần không tì vết của bà xã, giọng nói trầm ấm quyến rũ của người đàn ông vang lên một cách từ tốn như muốn hút hồn người nghe, anh nói.

- Đương nhiên là không rồi, anh muốn mang em đến đây để công khai cho mọi người biết rằng anh là hoa đã có chủ, và chủ của anh lại là một người cực kì xinh đẹp.

- -----

Đầu tháng rồi mọi người ưiiii. Hãy like + cmt và bỏ phiếu nhiệt tình cho Minh để lấy tinh thần chuẩn bị bão nè ahiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Khẳng định chủ quyền

Minh Hào nắm chặt lấy tay Khánh Tường rồi cả hai cùng tay trong tay bước vào trong công ty. Trái ngược với bộ đồ vest sang trọng của anh nhà thì Khánh Tường lại mặc một bộ đồ hết sức là bình thường, quần jean lưng cao mix với một chiếc áo crop top màu đen, vừa để lộ ra vòng eo con kiến hết sức quyến rũ, vừa tôn lên nước da trắng ngần của cô nữa. Dưới chân mang đôi giày cao gót nhằm ăn gian chiều cao mỗi khi đi bên cạnh Minh Hào.

Nhưng Khánh Tường nhận ra một chân lý hết sức phù phàng rằng cho dù có độn thêm bao nhiêu cm dưới chân đi nữa thì vẫn mãi mãi không thể đứng ngang hàng với Minh Hào được, lúc nào cũng phải thấp hơn anh một cái đầu.

Nhìn không khác gì một đôi đũa lệch, nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Từ ở bên ngoài đã xôn xao tin đồn chủ tịch đi cùng một cô gái xinh đẹp đang cùng nhau đi vào công ty. Tin đồn lan nhanh tới mức chóng mặt, nhân viên của công ty đang rình mò dòm ngó xem nhan sắc của người phụ nữ ấy như thế nào mà có thể hợp hôn được ông chủ kiêu ngạo lạnh lùng của họ.

- Anh không ngại khi đưa em tới đây sao? Nhân viên của công ty anh đã nháo nhào lên hết rồi kìa.

Khánh Tường quan sát xung quanh đã bắt gặp được vài ánh mắt quan sát của họ, nhiều người nhìn thấy cô đang nhìn về phía họ thì mau chóng đánh trống lảng quay đi chỗ khác, nhưng Khánh Tường biết những người này đang sấm soi mình để lát nữa bàn tán đây mà.

- Tại sao phải ngại? Làm việc không hiệu quả thì trừ lương, nếu chậm trễ tiến độ thì tăng ca. Tiền lương của họ là do anh quyết định, tại sao phải kiêng dè họ?

Minh Hào hiểu trong đầu Khánh Tường đang nghĩ gì, nhưng tất cả những thứ ấy đều không quan trọng bằng cô gái đứng bên cạnh anh. Chỉ cần khiến cho cô vui vẻ thì Minh Hào không ngại làm bất cứ điều gì đâu.

Minh Hào mang cô đến đây không chỉ để công khai cho mọi người biết đây là người yêu của anh, hay là anh đã có chủ sở hữu. Cái chính là muốn mượn miệng của các ông tám bà chín trong công ty để ngầm loan tin rằng cô gái này là của anh, tất cả nam nhân đều không được đến gần trong phạm vi năm mét đồ lại. Càng không được có ý định cưa cẩm bà xã nhỏ của anh.

Nếu không thì đừng có trách tại sao chanh lại chua hay nước biển lại mặn. Rõ chưa?

Nhìn thấy ánh mắt yêu chiều của ông chủ dành cho cô gái xinh đẹp kia, vài nhân viên nữ ở bộ phận tiếp tân đều ôm ngực đau đớn, có người còn diễn sâu tới mức phải dùng khăn giấy chấm chấm nước mắt nữa cơ, sau đó lại xôn xao bàn tán.

- Ôi! Nam thần của lòng tôi cuối cùng cũng đã có chủ rồi sao? Con tim nhỏ bé này thật đau lòng quá đi.

- Ông chủ của chúng ta cuối cùng cũng đã trưởng thành, có thể tới ngày thành gia lập thất được rồi.

- Này này cô bị ngáo đấy à? Ông chủ mà không trưởng thành thì lấy tiền quai đầu mà trả lương cho chúng ta? Cô cho rằng một đứa trẻ ranh có thể điều hành cái tập đoàn lớn này ư?

- Có ai biết tung tích của cô gái đang chiếm hữu trái tim của ông chủ không vậy? Nhìn thật là yêu nghiệt a ~~~~

- Cô nói tôi mới để ý, hình như cô gái ấy có nét đẹp phi giới tính hay sao ấy, khi nhìn vào tôi lại có cảm giác giống một anh chàng đẹp trai vậy? Hay là mắt của tôi có vấn đề rồi @@

- Người ta để tóc dài rồi còn nhuộm đẹp thế kia thì thành anh đẹp trai thế quái nào? Không lẽ ông chủ lại đi thích nam nhân?

- Không hẳn là sai đâu, cô nhìn thử góc nghiêng này đi, tôi vừa nhanh tay chụp được hình cô ấy đây này, bây giờ thử ghép tóc ngắn vào là siêu cấp đẹp trai luôn, ôi cái nụ cười này. Chắc tôi kết cô gái này mất rồi.

Pla pla pla, hàng ngàn lời bàn tán cứ thế mà đồn thổi lên khiến cho câu chuyện về người phụ nữ này càng ngày càng hấp dẫn, trong số nữ nhân viên của công ty có một người đánh liêu, lấy hết can đảm chạy tới bắt chuyện với Khánh Tường, cô ấy hít thở một hơi thật sâu rồi mới dám nói.

- Chị xinh đẹp, hãy cho em tài khoản instagram của chị được không? Em rất thích chị.

Khánh Tường khá bất ngờ vì lời yêu cầu của cô ấy, là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, cô tiếp tân vẫn cúi gầm mặt xuống và chìa tay đưa di động cho Khánh Tường với hi vọng cô sẽ chấp nhận lời yêu cầu có chút đường đột của mình.

- Được thôi, ig của tôi là ***** cô cứ tìm rồi sẽ thấy.

Khánh Tường nhìn thấy ánh mắt có chút khó chịu của Minh Hào nên không dám chậm trễ, chỉ kịp nói vài lời với cô gái mà thôi, sau đó liền bị Minh Hào mang đi mất hút. Để lại cô tiếp tân tràn ngập sung sướng mà nhảy chân sáo về chỗ, môi còn nở nụ cười tươi như hoa nữa, cô ấy vui vẻ nói.

- Tôi xin được địa chỉ liên lạc với bảo bối của chủ tịch rồi đây, không ngờ cô ấy lại dễ gần như thế. Ôi trời ơi! Nữ thần của tôi đẹp xuất sắc luôn các ông ạ.

- Đâu đâu, cho tôi xin tên tài khoản nào, tôi cũng muốn coi.

- Éo! Muốn có thì tự ra mà xin, đâu có vụ bà đây lấy hết can đảm xin rồi chia sẻ cho mấy người, không xin thì thôi.

Kiều My ôm di động vào lòng như ôm bảo bối vậy, tuyệt đối không thể để cho đám lười biếng vận động này được hưởng ké được, nữ thần của cô thì chỉ có thể để cô ngắm mà thôi.

- Xi! Đồ keo kiệt.

- Keo kiệt cái cục sh*t, muốn có thì tự kiếm cách để có đi.

Nắm tay Minh Hào đi được vài bước, Khánh Tường đột nhiên khựng người lại, khóe môi vô thức cong lên rồi giật giật vài cái. Cái quái gì vậy nè? Nam nhân trong công ty làm gì mà đứng ở đây nhiều vậy? Rồi còn cái điệu bộ gãi đầu cười trừ đó là sao? Không lẽ giống như cô gái kia muốn xin instagram sao?

Minh Hào khó chịu nhìn đám người trước mặt, sau đó nhẹ nhàng tháo áo vest của mình ra khoác lên người Khánh Tường, không cho đám người kia nhìn thấy thịt tươi của anh.

Hôm nay Khánh Tường mặc áo ngắn nên chỉ cần nhướn người lên một chút là có thể để lộ ra vòng eo con kiến rồi, mà đám nam nhân này lại cứ nhìn chăm chăm vào bảo bối của anh làm gì? Muốn chết à?

Không nhanh không chậm, Minh Hào liền ôm lấy eo Khánh Tường, để cô ngã vào lòng mình, sau đó tiêu soái cúi xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô trước mặt bàn dân thiên hạ. Hung hăng cắn mứt, tham lam tận hưởng vị ngọt đôi môi của bà xã nhỏ, mãi tới khi cô không chịu nổi nữa thì Minh Hào mới luyến tiếc bỏ ra, anh chàng khẽ liếm môi rồi thích thú nhìn Khánh Tường.

- Anh bị sao vậy? Đây là chỗ đông người đó, làm như vậy trước mặt nhân viên không tốt chút nào đâu.

Khánh Tường ngượng đỏ hết cả mặt, cô xấu hổ úp mặt vào lồng ngực của anh mà lí nhí nói.

Minh Hào khẽ cười, sau đó vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô. Bà xã nhỏ của anh da mặt thật là mỏng quá đi.

- Được rồi! Sao này khi hôn sẽ xin phép em nhé, được không?

- Minh Hào! Anh đang chọc ghẹo em đúng không?

Bạn nhỏ Khánh Tường xấu hổ ngóc đầu ra khỏi lồng ngực của anh, hờn dỗi liếc anh một cái rồi bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Đây là đầu mà anh có thể tùy tiện đùa giỡn với cô như thế? Bộ anh không sợ mất hình tượng trước mặt nhân viên hay sao?

Minh Hào đang cười cười với bà xã nhỏ liền quay ngoắt sang nhìn đám nam nhân kiêm chức cầu độc thân đang hóa đá đứng phía trước mặt mình, ánh mắt sắc lạnh như dao găm liếc qua khiến cho tất cả không rét mà run, anh lạnh giọng nói như muốn cảnh cáo tất cả mọi người, giọng nói rất to và đồng dục đủ để mọi người trong đại sảnh nghe được.

- Người phụ nữ của tôi, chỉ được ngắm nhìn từ xa chứ tuyệt đối không được đến gần, nếu không thì biết hậu quả rồi chứ?

- -----

Thêm bánh ngọt đây a ~~~~

Nhà nhe một chút là trong tháng này sẽ có thịt cho mọi người ăn nhe dù gì thì ăn chay hoài cũng không tốt cho sức khỏe, cũng nên thêm tí thịt chứ nhĩ Cơ mà thịt của cặp Tường - Hào, Saint - Minh Anh hay cặp Di - Duy thì chưa biết được hèm, mọi người thử đoán đi nào.

Mọi người nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha:< yêu thương nhiều nà

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Người lạ trong thang máy

Khánh Tường cúi gằm mặt đi một mạch về phía trước, hoàn toàn không có ý định quay đầu lại. Hai vành tai cũng đã phấp phồng lên rồi,

Minh Hào suy nghĩ điều gì trong đầu vậy? Bộ anh muốn mất mặt trước toàn công ty hay sao mà lại đùa cợt với cô như thế chứ? Thật là... xấu hổ muốn chết.

Nếu bây giờ có cái lỗ bự thì Khánh Tường không ngại leo xuống đó ở đâu. Ôi trời ơi ngượng chết đi được.

Đang đi được một đoạn thì Khánh Tường đột nhiên khựng người lại, ánh mắt thoáng tia hoang mang dò xét xung quanh, khóe môi của cô khẽ nhếch lên rồi giựt giựt vài cái.

Hình như cô đi lạc mất tiêu rồi.

Khánh Tường vỗ trán cái bốp một cái, khuôn mặt tràn ngập sự chán nản và ngớ ngẩn của bản thân. Cô quên mất đây đâu phải là nhà của mình đâu cơ chứ, là một tòa nhà với biết bao nhiêu tầng đầy nhé, đã vậy còn bày đặt đi bằng thang máy nữa cơ. Bây giờ quay lại đại sảnh thì không biết Minh Hào còn chờ mình nữa hay không.

Thôi thì cứ thử xem sao.

Khánh Tường thử dãi một cái, sau đó bấm bụng bước vào thang máy định xuống dưới.

Cánh cửa to lớn của thang máy chuẩn bị đóng lại thì đột nhiên có một bàn tay ở đâu đó ngăn lại. Ẩn sau cánh tay bí ẩn đó là một anh chàng đẹp trai, anh ta cúi người xuống thờ hồn hên, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, Kiến Hoa ái ngại nhìn Khánh Tường rồi nói.

- Xin lỗi, tôi đang vội lắm, có thể cho tôi đi chung được không?

Nói rồi anh chàng nở nụ cười tươi như hoa nhìn Khánh Tường, sau đó nhanh chóng bước vào trong.

Khánh Tường cứng người khi thấy sự xuất hiện đột ngột của Kiến Hoa, tới bây giờ vẫn chưa định hình được chuyện gì. Ngay từ giây phút anh ta chặn cửa thang máy lại là hôn vĩa của cô đã bay lên mây rồi.

Đạch! Tính hù chết người ta hay gì? Cơ mà anh ta nói thừa ghê, miệng thì xin phép đi chung nhưng chưa được sự đồng ý đã đi vào trong rồi, thế thì xin phép làm cái quần gì?

Bạn nhỏ Khánh Tường vẫn còn rất bất mãn đó nha.

Nhưng mà thôi, có bất mãn thì cũng phải trả lời câu hỏi của người ta chứ im im như vậy là mất lịch sự lắm à.

Nghĩ thế Khánh Tường cũng cười đáp lại sau đó gạt đầu biểu lộ thái độ đồng ý đối với câu hỏi hững hờ của Kiến Hoa. Hỏi cho có thì bà đây cũng trả lời cho có lệ ấy nhé.

Nhưng mà không hiểu có chuyện gì mà Kiến Hoa cứ nhìn chăm chăm vào cô từ đầu tới cuối, ánh mắt này có chút gì đó khác lạ so với những người khác, dường như có một chút e dè trong đó thì phải.

Khánh Tường khẽ liếc qua thì Kiến Hoa đột nhiên giật mình rồi quay vội sang chỗ khác, gương mặt anh ta lúng túng thấy rõ luôn, bờ môi mỏng cũng mím chặt lại, cả cơ thể bỗng nhiên run lên nhẹ nhẹ.

Trong đầu của Khánh Tường bỗng nhiên xuất hiện dấu chấm hỏi lớn về người này. Thái độ như thế là gì? Không lẽ gặp lại người quen sao? Nhưng có vẻ cô không quen người này, chưa từng gặp bao giờ cả.

Ding

Tiếng chuông của thang máy đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Khánh Tường, đã đến sảnh rồi phải mau chóng ra ngoài tìm "" ông chã " mới được. Cô nhóc vui vẻ nhanh chóng bước ra ngoài.

Nhưng nhìn xung quanh không thấy hình bóng của Minh Hào đâu, Khánh Tường có chút gì đó hụt hẫng.

Cô khờ thiệt! Minh Hào còn có trăm công ngàn việc cần phải làm chứ đâu có thể mà chờ cô ở đây mãi được

Khánh Tường chán nản đi lại chỗ tiếp tân để hỏi thăm thì người ta bảo bây giờ Minh Hào có cuộc họp gấp nên vừa rồi đi rồi.

- À còn nữa, chủ tịch có dặn chúng tôi rằng nếu cô có quay lại thì dẫn cô lên phòng riêng.

- Ủ! Nhưng tôi không biết phòng của anh ấy ở đâu cả.

Gương mặt tràn ngập sức sống ban nãy bỗng nhiên thoáng đượm buồn, Minh Hào bận như thế mà còn mang cô tới đây. Thôi thì nên quay về nhà chờ anh vậy, không nên làm phiền.

- Để tôi đưa cô đi, cũng vừa hay tôi cần lên phòng của anh ấy.

Kiến Hoa hào hứng xung phong làm người dẫn đường cho Khánh Tường, thật ra anh không có ý định xuống đại sảnh làm gì cả. Có điều vừa thấy Khánh Tường anh chàng liền mau chóng kiểm soát để đi chung với cô gái xinh đẹp có phần lạ lẫm này. Nói trắng ra là theo đuôi Khánh Tường đấy.

- Thế có làm gián đoạn công việc của anh không? Nếu không thì chúng ta cùng đi.

Vốn dĩ Khánh Tường muốn quay trở về, nhưng vì thấy Kiến Hoa có vẻ như rất thú vị nên muốn nán lại lâu hơn một chút để tìm hiểu về anh chàng này. Nói là rất vội để đi thang máy chung nhưng Kiến Hoa vẫn theo sát cô từ khi ra khỏi thang máy tới giờ, đây có được gọi là âm mưu không?

- -----

Lên 27,7k phiếu thì up chương tiếp theo nhé chúc mọi người buổi tối vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Người phụ nữ của tổng tài

Nhận thấy sự đồng ý của Khánh Tường, Kiến Hoa khẽ cười, nụ cười đẹp như ánh nắng mùa xuân, anh chàng gật đầu nhìn cô rồi nói.

- Không bận, chúng ta đi hướng này.

Đi được vài bước, Kiến Hoa tò mò lên tiếng hỏi Khánh Tường, trước giờ anh ta chưa thấy cô gái này xuất hiện ở đây, không lẽ là nhân viên mới? Nhưng nhân viên mới tìm tới phòng chủ tịch để làm gì?

- Cô có quen với Minh tổng sao?

- Ừ, chúng tôi là bạn, hôm nay anh ấy dẫn tôi tới công ty tham quan, nhưng do không để ý nên đã để lạc anh ấy rồi.

Ngoài miệng thốt ra chữ bạn chứ trong lòng Khánh Tường đã không còn khái niệm này đối với mối quan hệ giữa cô và Minh Hào rồi.

Bạn? Bạn chung nhà kiêm chung giường nghe còn hợp lí hơn đây

- Cô tên là gì?

- Khánh Tường.

Cuộc nói chuyện sôi nổi giữa hai người bỗng nhiên bị gián đoạn bởi một nhân vật hết sức quen thuộc, anh chàng chạy nhanh về phía Khánh Tường với tâm trạng phấn khích cực kì.

Hoàn Kim thở hổn hển chạy tới chỗ Khánh Tường, trên trán đã lấm tấm vài giọt mồ hôi. Anh chàng nhanh nhẩu nói.

- Bà... à Khánh Tường, cô đi đâu nãy giờ vậy? Làm tôi thiếu điều muốn lật tung cả công ty lên để kiếm cô mất.

Vốn dĩ tính gọi là bà chủ, nhưng thư kí Kim chợt nhận ra có sự xuất hiện của một người không nên xuất hiện nên hai chữ " bà chủ " không dám thốt ra trước mặt anh ta.

- Tôi đi lạc, may mà có người này dẫn tôi tới đây, nhưng mà đây là phòng làm việc của Minh Hào ư?

- Không phải, là căn phòng ở cuối dãy cơ. Đi theo tôi nào.

Mặc kệ Kiến Hoa còn đang ngơ ngác đứng ở phía sau, Hoàn Kim nhanh chóng cầm tay kéo Khánh Tường rời đi khiến cho cô khá bất ngờ nhưng lại không thể nói được gì cả.

Người đàn ông này là ai mà lại khiến cho Hoàn Kim phải dè chừng như vậy? Nhìn tướng mạo của anh ta cũng không tồi cho lắm.

Kiến Hoa không nói gì cả, anh ta cúi gằm mặt xuống đất, mái tóc lẳng từ rũ xuống che đi đôi mắt tràn đầy ý cười, khóe môi anh ta khẽ nhếch lên.

Hừ! Cô gái này có thân phận gì mà ngay cả một người thư kí cao ngạo như Hoàn Kim phải sốt sắng đi tìm như vậy? Thú vị rồi đây.

Hoàn Kim mau chóng dẫn cô về phòng làm việc của Minh Hào, vừa đi anh ta vừa cảm râm bên tai khiến cho Khánh Tường phát bực, anh ta nói.

- Cô đó, là bà chủ mà sao cứ chạy lung tung như thế? Nếu lỡ bị người khác lừa đi mất thì sao?

- Hoàn Kim, anh cho rằng tôi dễ dụ như thế sao?

- Không dễ dụ thì làm sao tôi mang cô về nhà ông chủ một cách dễ dàng như vậy?

Thư kí Kim đang nhắc tới cái hôm cô tới nhà mẹ Trung Hiếu phân rõ trắng đen rồi bị người ta đánh cho đấy. Chỉ cần một hành động nhỏ đã có thể dẫn dụ thỏ vào hang sói rồi.

- Là do tôi tình nguyện, chứ anh nghĩ với cái thân thể ốm nhom ốm nhách này của anh thì có thể dễ dàng dụ tôi sao? Ít nhất cũng phải body rắn chắc và đẹp trai như Minh Hào thì may ra bà đây còn chấp nhận được.

- Cô chê tôi xấu sao? Xin lỗi à với cái khuôn mặt này thì đã khiến cho bao em gái xinh đẹp ở công ty đổ gục rồi.

Hoàn Kim tức giận khi nhan sắc của mình lại bị một cô gái si nhục. Này này, nói cho mà nghe nhé, anh mặc vest trang trọng thì nhìn gầy vậy thôi chứ còi ảo ra thì mũi nào ra mũi nấy nhé, cơ bắp cũng cuộn cuộn chứ không phải dạng cơ bụng phẳng lì hay sáu múi dòn một đầu à.

- Nói mà không biết ngượng miệng? Nếu anh tuyệt vời như thế thì sao bây giờ vẫn chưa có người yêu? Hay đừng nói với tôi là nữ nhân không phải gu của anh nha.

- Khánh Tường... cô... cô quá đáng lắm rồi. Cô ngồi đây chờ chủ tịch về đi, tôi phải đi méc tội với anh ấy mới được.

Hoàn Kim ẩn người Khánh Tường ngồi xuống ghế bành lớn của Minh Hào, nói trắng ra là đang ngồi trên bàn làm việc của anh đó, sau đó nhanh chóng đi vội ra ngoài, tức giận đóng sầm cửa lại.

- Có giỏi thì mách tội đi, tôi cũng sẽ nói rằng anh phá hoại cửa phòng chủ tịch, để xem anh ấy xử lí ai.

Khánh Tường lè lưỡi ra cười cợt Hoàn Kim. Cứ đi mách tội đi, xem coi anh ấy có dám xử tội của tôi hay không? Nếu anh ấy muốn tối nay ngủ ngoài sofa.

Cánh cửa to lớn mau chóng đóng sầm lại, cả thân hình to lớn của người đàn ông tựa vào đấy, Hoàn Kim khẽ cười rồi nói với người đang đứng trước mặt của mình.

- Chắc anh đã nghe được hết rồi nhỉ? Toàn bộ cuộc nói chuyện của tôi với cô ấy, nếu biết điều thì tránh xa Khánh Tường ra. Cô ấy là người phụ nữ của tổng tài.

- -----

Mình có vài điều muốn hỏi các cậu, từ đầu tháng tới giờ các cậu bỏ tờ rất nhiều, ngoại trừ vài người thân thiết với tớ từ lâu ra thì hoàn toàn các cậu không thêm cmt, like và bỏ phiếu cho tớ nữa. Tớ làm gì sai sao? Tại sao lại bị các cậu quăng bơ? Ngay cả khi tớ viết chương này thì số phiếu tớ muốn vẫn chưa đủ. Lần trước tớ xin 3k phiếu thì chưa đầy hai ngày đã dư dả, còn bây giờ tớ xin có vài trăm mà gần ba ngày rồi vẫn không đủ? Tớ biết các cậu bây giờ đang đọc chùa, phiếu và chìa khóa đều đổi để bỏ cho tác giả khác vì họ đang leo top. Mình cũng cần phải leo top vậy? Những độc giả lúc trước cmt và bỏ phiếu nhiệt tình cho Minh đều quay sang ủng hộ tác phẩm khác. Đây là quyền tự do của mỗi người nên tớ không thể cấm, nhưng khi tớ cầu phiếu thì các cậu bỏ hết phiếu hết chìa trong khi đó lại sang tác phẩm khác cmt là bỏ 10 phiếu cho XXX rồi nha, bỏ 50 phiếu cho YYY rồi, bỏ 200 phiếu cho SSS rồi. Tớ có đọc, hầu như tác phẩm nào trên tờ tớ cũng đều đọc và đọc cả cmt. Mình biết túi thân chứ các cậu? Nhiều khi tớ tự hỏi mình đã làm gì sai để các cậu bỏ đi như vậy.

Nếu bây giờ các cậu thích đọc chùa truyện của Minh thì ok Minh đồng ý, Minh không cầu phiếu nữa vì biết có cầu cũng chả ai cho> toàn tự mình bỏ mà thôi, đã có ngày ngay cả 20 phiếu cũng không có> Các cậu cứ việc dùng phiếu của mình mà bỏ cho tác phẩm khác đi. Minh không chạy top đề xuất nữa, Minh chạy top nguyên tác vậy. Nhưng Minh sẽ không ra đầu đạn ở bộ này nữa, Minh sẽ tập trung cho bộ khác nhiều hơn. Vì các cậu đọc chùa cho nên ĐỪNG có ai cmt hỏi thúc Minh ra chương mới, một ngày ra 1 chương hay 2 chương thậm chí bỏ chương hay không ra chương cũng tùy vào cảm xúc lúc đó của Minh.

Cảm giác bị bỏ rơi không dễ chịu chút nào, các bạn bảo Minh tham Minh cũng chịu> ừ thì Minh tham đó, nhưng nhận phiếu của các cậu Minh cũng phải vất óc ra mà suy nghĩ làm sao để đăng chương dài và hay để xứng đáng cho những lá phiếu các cậu bỏ ra chứ đâu có ôm phiếu mà trốn đi đâu? Tác giả khác cần phiếu leo top thì chả lẽ Minh không cần sao?

Cảm ơn các bạn độc giả thân thiết đã theo bộ truyện từ khi mới có 30 - 40 chương tới bây giờ, sự quan tâm của các bạn đã giúp cho Minh trụ tới ngày hôm nay cũng cảm ơn những lá phiếu điểm danh mà các bạn tặng Minh mỗi ngày. Cảm ơn rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Cái rốn của vũ trụ

Đáp trả với câu nói mang đậm sự đe dọa của Hoàn Kim là điệu cười sáng khoái của Kiến Hoa, anh ta ngửa cổ lên trời rồi ôm bụng cười ngặt nghèo.

Ừa gì vậy? Tính tấu hài cho người ta coi hay gì? Kiến Hoa anh đây vẫn chưa có ý định gì với cô gái đó mà? Chỉ là thấy xinh đẹp nên nhất thời bị thu hút

mà thôi. Ngay cả chuyện tiếp cận Khánh Tường anh đây còn chưa nghĩ tới.

Vậy tại sao Hoàn Kim lại phải rào trước đón sau như thế? Đúng là mới đầu Kiến Hoa không có ý định tiếp cận Khánh Tường, nhưng vì sự đe dọa thái quá của thư kí Kim mới chính là điều khiến anh thay đổi suy nghĩ.

Người phụ nữ của tổng tài sao? Là người của Minh Hào?

Minh Hào xưa nay nổi tiếng là một người không gần nữ sắc, thái độ của anh ta đối với nhân viên nữ không khác với nhân viên nam là bao, cũng lắm lịch sự hơn một chút. Ở gần bên Minh Hào một thời gian Kiến Hoa vẫn không buông bỏ suy nghĩ anh ta là gay, vì nếu không tại sao không chịu có bạn gái?

Thế mà bây giờ từ đâu xuất hiện một nữ thần mang danh người phụ nữ của tổng tài thế này? Có xạo quá không vậy? Hay cô gái này chỉ là tấm bia đỡ đạn cho Minh Hào? Để anh ta che dấu đi giới tính thật của mình?

Hừm! Có thể lắm à.

Trong đầu của Kiến Hoa thoáng qua một suy nghĩ táo bạo, anh chàng khẽ cười rồi nói chuyện với Hoàn Kim.

- Tôi đã làm gì cô ấy đâu mà anh phải sợ như thế? Bộ tôi ăn được cô ấy hay sao? Mà tên của cô ấy là Khánh Tường à?

Nhìn điệu bộ của Kiến Hoa lúc này Hoàn Kim lại không thấy ưa cho lắm, anh ta cho rằng cứ mang cái khuôn mặt bất cần đấy lên rồi mọi người sẽ yêu thích sao? Nhìn mà ngứa hết cả mắt. Thư kí Kim liếc xéo Kiến Hoa rồi bĩu môi nói.

- Cho anh mười lá gan cũng không dám đụng tới cô ấy đâu.

- Anh đánh giá thấp tôi như thế sao?

Nghe câu nói có ý khiêu khích của Kiến Hoa, Hoàn Kim liền vỗ trán cái bốp, khuôn mặt già vờ như vừa nhớ lại điều gì đó quan trọng lắm ấy, anh chàng không ngần ngại mà buông lời sắc xéo Kiến Hoa, giọng nói cũng có chút gì đó châm biếm người nghe, anh ta nói.

- Ô xin lỗi! Tôi quên mất là thiếu gia đây có sở thích đào chân tường nhà người khác, chỉ cần anh thích thì cho dù có là bậc mẫu nghi thiên hạ sống dậy cũng phải hạ mình mà chiều chuộng anh...

Dừng lại một chút, Hoàn Kim liếc mắt quan sát biểu cảm của Kiến Hoa như thế nào thì thấy thái độ của anh ta tràn ngập vẻ thỏa mãn như được ai đó nịnh hót tâng bốc, có vẻ như không hiểu được ý châm biếm của Hoàn Kim nên vẫn còn vô tư ngây ngô lắm.

- Có điều...

- Điều gì?

- Có điều cô gái đó lại không phải bậc mẫu nghi thiên hạ thời xưa mà là má thiên hạ là mẹ thiên nhiên và là cái rốn của vũ trụ, vì thế đến một cái liếc mắt cô ấy cũng không dành cho anh chứ đừng nói tới việc làm đối thủ với Minh Hào, về ngủ đi rồi mơ nhé.

Hoàn Kim đắc ý nhìn Kiến Hoa đang tức giận đùng đùng trước mặt mình, trong đầu thoáng ý cười với người đàn ông năm thê bảy thiếp này.

Muốn cướp bà chủ của anh ta đi ư? Xin lỗi à chưa cần ông chủ ra tay là ông đây đã dọn sạch mấy viên đá cản đường rồi. Dù gì thì làm công ăn lương, ăn tiền của người ta thì phải làm cho tròn nhiệm vụ chứ.

Đừng nghĩ Khánh Tường như những người con gái khác chỉ cần vài câu dỗ ngọt, vài món đồ mắc tiền hay thậm chí là vài tấm thẻ tín dụng là có thể dễ dàng bước vào trái tim của cô. Ngay cả Minh Hào muốn cưa đổ Khánh Tường cũng phải đổ mồ hôi sương máu, vất vả nghĩ ra biết bao nhiêu chiêu trò mới dụ được người con gái này về nhà chứ đâu có vụ dễ ăn như thế?

Không có cửa đâu cưng à.

- Ái chà chà, nghe anh nói có vẻ thú vị ấy nhỉ? Thứ gì càng khó thì tôi càng thích thú và càng phải có bằng được, tôi không tin bất cứ người con gái nào mà không cần vật chất? Minh Hào cho cô ấy được những gì tôi đều có thể cho và thậm chí còn gấp đôi gấp ba. Thật ra tôi cũng có ấn tượng tốt với cô ấy, một người phụ nữ thật là mê người.

Nói trắng ra là một cực phẩm luôn chứ đùa.

Ánh mắt của Kiến Hoa tràn đầy sự phấn khích đối với cô gái nhỏ. Đã lâu rồi anh ta không kiếm được thứ gì đó để chinh phục. Những cô gái xung quanh anh ta đều là những người dễ dụ và phóng khoáng, chỉ cần một cái búng tay, một nụ cười hay đơn giản là một cái chớp mắt đã đủ để khiến cho bọn họ nghe lời răm rắp.

Bây giờ qua cách nói của Hoàn Kim thì cô gái này có vẻ thú vị, anh ta muốn thử xem có đúng như thế không. Và cũng tò mò biết rằng mùi vị người phụ nữ của Minh Hào như thế nào.

Ánh mắt mang đậm ý cười cùng với biểu cảm như thú săn mồi của Kiến Hoa thì vào cánh cửa lớn, dường như muốn xuyên qua cánh cửa để nhìn thấy hình bóng của người phụ nữ xinh đẹp ở bên trong.

Oaoaoaoa mấy bữa nay tui tủi thân lắm mấy cậu biết không? Cơ mà đọc cmt của các cậu cũng đỡ tủi được phần nào. Tưởng không còn ai quan tâm nữa rồi chứ:< Tui biết mấy cậu thích truyện nên mới dám cầu phiếu cầu like chứ hông ai thích thì đâu có dám cầu, vậy mà nỡ lòng nào để tui bơ vơ gần 1 tuần đầu huhu. Mỗi ngày chỉ cần các cậu điểm danh rồi quăng hai ba phiếu cũng đủ vui rồi chứ lâu lâu mới cầu phiếu nhiều để bảo chương chứ bộ:< Ngày nào view cũng tăng mà phiếu vẫn đứng 1 chỗ buồn lắm nên chương trước mới bày tỏ nỗi lòng cho các cậu hiểu ấy Ơ ^ Ơ. Tui biết các cậu thương tui lắm nên giờ cầu phiếu lại có ai cho tui nữa hong< nếu có thì 28,7k đăng chương nữa nha:<

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Chúng tôi đã gặp nhau lâu như thế rồi sao?

Hoàn Kim lắc đầu nhìn người đàn ông trước mặt mình, sau đó thở dài ngao ngán.

Haizzz anh ta không hiểu những gì mình nói sao? Đầu óc chậm phát triển thế mà lại làm chức lớn trong công ty được cơ chứ? Có khi nào mua bằng không vậy?

- Anh hoàn toàn không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của tôi sao? Ý tôi là anh đừng có mà phí sức với Khánh Tường, cô ấy không thiếu điều kiện mà lại cần vài món đồ của anh tặng sao? Còn về mặt tình cảm thì cả ngày trời ông đây toàn bị hai người họ quăng thức ăn cho chó đây này. Cơ bản là anh không có cửa đâu.

- Đàn bà vẫn là đàn bà, bản chất tham vật chất không thể nào thay đổi được. Chỉ muốn có thêm chứ không muốn bớt. Anh đừng có coi thường tôi, để xem trong vòng 2 tuần tôi có cửa đồ cô ấy hay không?

Kiến Hoa không thèm để tâm tới những lời thiện ý của Hoàn Kim, anh ta cho rằng thư kí Kim đang quan trọng hóa vấn đề lên mà thôi. Một kẻ tình trường lão luyện như Kiến Hoa mà lại bị vài lời đe dọa nhảm nhí này làm cho trùng bước hay sao?

Như đã nói, thứ gì anh ta thích thì tuyệt đối phải có được, đừng nói là người của Minh Hào, cho dù có là người phụ nữ của ông trời thì anh ta vẫn phải kéo về cho bằng được.

Nhìn điệu bộ ngông cuồng của Kiến Hoa khiến cho trong lòng của Hoàn Kim có chút gì đó hứng thú.

Tên cứng đầu, đã báo trước cho mà tránh rồi mà cứ thích lao đầu vào, đám trai trẻ dạo này toàn suy nghĩ bốc đồng như thế sao?

Ồ mà khoan, thư kí Kim cũng chỉ lớn hơn Kiến Hoa có vài tuổi chứ có nhiều đâu. Thế mà anh chàng đâu có suy nghĩ trẻ trâu như thế đâu chứ. Đúng là không cùng đẳng cấp nó vậy đấy.

Đưa tay chỉnh lại gọng kính cho ngay ngắn, khóe môi của Hoàn Kim bỗng nhếch lên thành một đường cong quyến rũ. Anh chàng đặt tay lên vai của Kiến Hoa rồi nhìn hằm ta bằng ánh mắt thách thức, bờ môi mỏng nhẹ nhàng phát ra thành tiếng, anh ta nói.

- Nghe có vẻ ghê gớm nhò, được thôi tôi sẽ mang theo bóng ngô để vừa ăn vừa xem anh làm được trò trống gì. Nhớ là hãy cố gắng hết sức, đừng để tôi phải cười vào mặt anh đấy

Nói xong không thèm nhìn mặt Kiến Hoa biểu lộ như thế nào thì Hoàn Kim liền xoay người mở cửa rồi tiến vào trong trò chuyện với Khánh Tường, để cô ngồi một mình sợ sẽ sinh buồn chán rồi quậy phá lung tung cho coi.

Vừa vào phòng thì thư kí Kim đã thấy Khánh Tường vẫn ngồi yên vị trên chiếc ghế bành lớn của Minh Hào, ánh mắt dịu dàng nhìn vào khung hình trên tay mình, khóe môi cũng bắt gặp nở nụ cười.

Tia sáng rực rỡ của nắng ban mai rọi sáng cả một góc phòng, một vài tia nắng yếu ớt chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp không góc chết của Khánh Tường, dường như muốn sưởi ấm cho gương mặt phẳng phát băng lãnh của cô nàng.

Khung cảnh thơ mộng đến lạ.

Khánh Tường khẽ ngẩng đầu lên thì thấy Hoàn Kim đang đứng ở ngay bên cạnh, ánh mắt cũng tập trung nhìn vào khung hình trên tay mình, cô nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

- Chúng tôi đã gặp nhau lâu như thế rồi sao?

- Không phải là chúng tôi, mà đây là ngày đầu tiên chủ tịch gặp cô, nhìn cô ngủ say sưa như thế này thì chắc không biết sự tồn tại của anh ấy đâu.

Nghe câu trả lời có phảng phất chút trách móc của Hoàn Kim mà Khánh Tường khẽ cười, giọng cười khúc khích vui vẻ khiến cho thư kí Kim không hiểu lí do tại sao cô lại cười? Anh nói sai điều gì à?

- Ai nói với anh là tôi không biết sự tồn tại của anh ấy?

- Thế thì tại sao ban đầu cô lại thờ ơ với Minh Hào? Nếu như đã gặp rồi thì phải nhớ chứ?

Ồ thế là ngay từ đầu Khánh Tường chơi chiêu à? Giả vờ quên mất Minh Hào để ông chủ phải cất lực nghĩ cách tiếp cận cô ấy sao?

Này cô gái nhỏ, chơi vậy không đẹp đâu nha, cô có biết để theo đuổi cô thì Minh Hào đã dồn biết bao nhiêu công việc lên bờ vai ốm yếu này không hả?

- Nói những nói cuội gì đó, tôi nói là tôi biết sự hiện diện của anh ấy chứ không phải là biết mặt của anh ấy, bộ thính giác của anh có vấn đề à?

Nhìn điệu bộ khó chịu của Hoàn Kim thì cô đã hiểu được phần nào rồi, anh ta bắt mắt với việc Minh Hào theo đuổi cô chứ không bắt mắt với cô. Có khả năng rằng khi đang chinh phục Khánh Tường thì Minh Hào đã cố tình ngược đãi anh ta đây mà.

- Cuộc họp của Minh Hào có vẻ còn lâu mới kết thúc, nếu anh rảnh thì ngồi xuống ghế đi, chúng ta sẽ trò chuyện một chút vậy.

- -----

Hôm nay khá rảnh nên sẽ ra nhiều chương cho mọi người đọc đây, nhưng mà buổi tối nha. Vì giờ Minh phải đi tập rồi, bái baiiiiiiiii

À quên nhớ quảng phiếu ủng hộ tui nghen >< love you

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Tựa như một giấc mơ

Hoàn Kim bán tính bán nghi nhìn Khánh Tường đang cười hiền dịu ở phía trước, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Quái lạ, tại sao anh lại cảm thấy mùi nguy hiểm nồng nặc phát ra từ cô gái nhỏ kia vậy? Có gì đó không ổn thì phải.

- Sao? Anh không muốn nghe chuyện tôi sắp kể ư?

Khánh Tường nhếch môi nhìn Hoàn Kim, bộ dạng như e ngại như con mèo đang nhìn thú săn mèo như thế là sao? Không lẽ cô đáng sợ như thế sao?

Vốn dĩ thư kí Kim sẽ xoay người bỏ ra ngoài, hoàn toàn không hứng thú với câu chuyện mà Khánh Tường sắp kể, nhưng với bản chất nhiều chuyện bẩm sinh thì việc bỏ lỡ một câu chuyện hay thì thật sự rất khó khăn. Trong lòng của thư kí Kim cũng phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm mới miễn cưỡng nán lại một chút.

Anh chàng cảnh giác nhìn Khánh Tường rồi ngồi xuống ghế, tư thế lưng thẳng rồi hai tay đặt lên đầu gối như một cậu học sinh ngoan ngoãn nghe thầy cô giảng bài.

À còn đôi tai nhiều chuyện bắt giác động lên để nghe cho rõ nữa chứ. Hoàn Kim đứng kiểu đã nghiệm mà còn ngại, muốn nghe kể chuyện mà bày đặt làm điệu bộ như bị ai đó ngượng ép vậy đó.

Nhìn điệu bộ giả vờ miễn cưỡng của Hoàn Kim thì Khánh Tường không kiềm được mà phá lên cười, cô nói.

- Đừng có làm thái độ đó với tôi, anh có biết trông anh mắc cười lắm không hả?

- Cười đủ rồi, vào chuyện chính đi.

Hoàn Kim cũng không thuộc dạng mặt dày, cho nên khi bị Khánh Tường bắt bài thì vành tai đã đỏ ửng lên vì ngượng rồi, anh chàng khẽ cúi đầu xuống để che đi khuôn mặt đang bắt đầu đỏ lên.

Nhìn cũng có chút đáng yêu nhỉ?

Khánh Tường vội thu lại nụ cười duyên dáng của mình, cô nhìn chăm chăm lấy Hoàn Kim mà trong mắt tràn ngập vẻ thích thú. Điều bộ này thật giống như biểu cảm khi cô trêu chọc Minh Anh vậy nhỉ? Có khi nào hai người này cùng tần số không vậy?

Thôi được rồi, không chọc anh ta nữa.

- Được rồi, để tôi kể cho anh nghe, nếu không anh lại bất mãn nữa thì khổ.

Thu lại ánh mắt tràn ngập ý cười, Khánh Tường lại nhìn chăm chăm về một khoảng trống trong căn phòng, ánh mắt vô hồn như được phủ một tầng sương mờ vậy, sau đó mới bắt đầu kể câu chuyện cho Hoàn Kim nghe.

Ngày 15 tháng 9, một buổi chiều tràn ngập ánh nắng. Không khí thật trong lành sau một cơn mưa bất chợt của mùa thu.

Khánh Tường rào bước đi dạo sau một ngày đầy mệt nhọc, từ nhỏ tới lớn cô rất thích vẽ nên dạo này có tập tành làm tác giả truyện tranh. Từ khi trốn khỏi nhà cô đã muốn thử sức mình với đam mê mãnh liệt này, thế là suốt ngày cắm đầu vào giấy và bút để vẽ tranh, ấy thế mà mới đầu cũng làm được một bộ truyện ra trò.

Sau khi hoàn thành xong một nửa bản thảo thì cô bèn đi nộp cho biên tập của các nhà xuất bản lớn mong được họ để ý. Thế mà xui thế nào hôm ấy hầu như tất cả các nhà xuất bản lại đóng cửa, không một ai hoạt động để Khánh Tường đi tới.

Đạch! Không lẽ xui xẻo đến thế sao?

Cô gái nhỏ của chúng ta tràn đầy thất vọng, gương mặt xinh đẹp hầu như mất hết sức sống. Khánh Tường lững thững bước từng bước mệt nhọc. Đi mãi đi mãi cuối cùng lại lạc vào một nhà sách lớn lúc nào không hay.

Khánh Tường thờ dài một mối, thôi thì dù gì cũng đã lỡ bước vào đây rồi thì nán lại chút xíu vậy, cô nhóc loay hoay đi tới kệ truyện tranh dành cho thiếu nhi, từ nhỏ đã thích truyện tranh cho nên bây giờ già đầu rồi nên vẫn sẽ thích thôi.

Ôm một chồng truyện tranh cao hơn cả cái đầu, Khánh Tường nhìn mãi không thấy chỗ nào còn trống nên trong lòng lại thầm chửi rủa bản thân.

Hôm nay đầu phải là thứ 6 ngày mười ba đầu mà sao cô lại xui xẻo như vậy cơ chứ?

Cô cứ đứng như thế khoảng mười phút đồng hồ thì cuối cùng cũng có một anh đẹp trai ga lăng đứng dậy nhường bàn ngồi cho cô, anh ta đã thấy Khánh Tường khi cô mới bước vào rồi cơ. Cũng có len lén thu dọn đồ đạc cho ngăn nắp ý muốn cô tới ngồi cùng.

Nhưng Khánh Tường lại không thích ngồi với người lạ nên nhẫn tâm bỏ lơ thiện ý của anh ta.

Thấy Khánh Tường đứng lâu thì thấy cũng tội nên đành thu xếp đồ đạc rồi ra về, ngay lúc đi ngang qua cũng không quên nói nhỏ bên tai Khánh Tường anh ta nói.

- Em vào lệ đi, nếu không là người khác ngồi mất đấy.

Trong lòng Khánh Tường mừng như mở cờ trong bụng, khi thấy anh chàng này rồi đi liền ba chân bốn cẳng chạy vào chỗ ngồi liền. Sau khi đặt chồng truyện tranh xuống thì tay của cô đã mỏi như rồi, ề ề muốn xỉu luôn.

Chỗ ngồi của anh chàng này ngay một cửa sổ, thỉnh thoảng cũng có vài cơn gió mát mẻ thổi qua, đã thế chỗ ngồi còn ở trong góc nên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đọc được vài trang truyện Khánh Tường liền cảm giác thấy mí mắt của mình nặng trĩu xuống, cố cố gắng tới đâu cũng không thể mở to ra được. Con gió man mát thổi từ ngoài vào trong cũng đủ để ru ngủ tâm hồn một mối này rồi.

Hôm qua thức khuya để vẽ nốt vài trang cuối cùng, thế mà lại thức tới tận bốn giờ sáng. Như thế có khác gì không ngủ đâu? Bây giờ cơ thể đình công đòi đi ngủ rồi đây nè.

Nghĩ gì thì nghĩ, Khánh Tường bèn nằm ườn ra bàn mà chợp mắt chút xíu vậy.

Đang chìm trong giấc ngủ say sưa, cô có cảm giác thấy một bóng người to lớn đi về phía mình rồi ngồi xuống, thân hình rất to lớn và vạm vỡ đã dễ dàng che chắn cho cô khỏi những tia nắng gay gắt của mặt trời, giúp giấc ngủ của cô trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Khánh Tường rất muốn mở mắt ra để nhìn xem người đó là ai, nhưng mà cơ thể lại không cho phép. Hai mắt cứ nhắm nghiền lại không thể nào mở lên nổi. Tựa như có thứ gì dán chặt vào mí mắt của cô vậy đấy.

Thôi thì đành ngủ tiếp vậy, những người tới nhà sách thường nán lại rất lâu, để ngủ thêm một chút nữa rồi dậy vậy.

Nghĩ sao làm đó, Khánh Tường khẽ cựa quậy người rồi tìm tư thế thoải mái nhất để tiếp tục giấc ngủ của mình.

- -----

Nhớ bỏ phiếu cho Minh để chuẩn bị đón đọc chương tiếp theo nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Tôi mà phải cần tìm đại gia sao?

- Rồi sao nữa? Chuyện gì đã xảy ra?

Thấy Khánh Tường đột nhiên dừng lại, tâm hồn mong manh dễ vỡ kiêm nhiều chuyện của Hoàn Kim đột nhiên tò mò cực độ.

Đang kể thì kể đại đi còn dừng lại làm gì? Cảm giác y hệt như đang xem phim tới khúc gay cần thì đột nhiên quảng cáo xuất hiện vậy đó, khó chịu lắm.

- Còn gì nữa đâu mà kể, khi tôi vừa mở mắt thì đã không thấy bóng người đâu cả, còn tưởng đó chỉ là một giấc mơ chứ. Bây giờ nhìn vào tấm hình này thì mới biết đó không phải là mơ.

Mà người ấy lại là Minh Hào.

Vừa nói Khánh Tường vừa vuốt ve khung hình trong tay rồi khẽ mỉm cười, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc hết sức thỏa mãn.

Hoàn Kim ngồi yên lặng nhìn Khánh Tường, ánh mắt của anh ta đắm chiêu đến lạ, không biết trong đầu đang suy nghĩ điều gì nữa.

- Không lẽ đây được gọi là tiếng sét ái tình?

Từ ngày để khung ảnh này ở bàn làm việc thì ngày nào Minh Hào cũng nhìn vào nó như một loại năng lượng tích cực vậy.

Aida đúng là si tình quá vậy nè.

- Ai mà biết. Anh đi mà hỏi anh ấy.

Dừng lại một chút, Hoàn Kim thở dài một cái, lấy hết can đảm để hỏi chuyện Khánh Tường, anh chàng biết mình không nên xen vào việc riêng tư của hai người, nhưng mà để không bị Minh Hào chèn ép nữa thì anh ta đành phải hỏi thôi.

Vì thân thể vàng ngọc này, chịu khó mặt dày một chút vậy.

- Khánh Tường, vậy trước khi đồng ý quen Minh Hào cô có biết về gia thế hay tài chính của anh ấy không?

Nói trắng ra là cô có yêu tiền của Minh Hào hay không? Hay là yêu Minh Hào chỉ vì tiền.

- Tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng anh có biết khi anh ấy dọn đồ tới xin ở nhờ nhà tôi anh ấy đã nói gì không? Anh ấy là một người thất nghiệp, mà thất nghiệp thì làm quái gì có tiền?

Nghe thế Hoàn Kim hóa đá trong vài giây, cả người cứng đờ như không hiểu chuyện gì đang xảy ra vậy. Gân xanh trên thái dương nổi rõ trên khuôn mặt trắng nõn.

Đạch mịa, ngay cả lí do vô lí này mà Minh Hào có thể nói được sao? Anh ta thất nghiệp vậy đám người trong công ty là cái thá gì?

- Lời nói vô lí như vậy mà cô cũng tin? Cô cũng dễ dàng cho người lạ vào nhà nhì? Lỡ người đó không đáng hoàng như Minh Hào thì có phải đời con gái của cô đi tong rồi không?

- Anh cho rằng tôi tùy tiện như thế sao chàng trai? Tôi chỉ giúp đỡ những người đáng hoàng mà thôi, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Minh Hào thì đâu thể nào là người xấu được.

Nhưng mà, cho dù người xấu có vào nhà thì Khánh Tường cũng không sợ gì cả, có ngon thì dờ trò đi, cô không cho người đó tuyệt tử tuyệt tôn thì không phải là Khánh Tường.

- Nhưng lúc đó cô biết Minh Hào là một người khó khăn mà vẫn chịu yêu anh ấy ư? Theo tôi được biết lúc đó Trung Hiếu có năm lần bảy lượt theo đuổi cô và có ý muốn quay lại với cô mà. Xét theo góc độ lúc đó thì Trung Hiếu là một người lắm tiền nhiều của, còn Minh Hào lại không có gì cả. Con gái các cô phải chọn đại gia để lo cho mình chứ. Không lẽ cô chưa từng nghe câu nói kiểu nữ thì thường đi với đại gia hay sao?

Nghe thế Khánh Tường bật cười, đuôi mắt cong lên thích thú nhìn Hoàn Kim.

Ồ thế là anh chàng này trước giờ đều nghĩ cô yêu Minh Hào vì tiền sao? Bảo sao lúc nào cũng có chút bất mãn với cô.

- Hoàn Kim, anh quên rằng tôi là bạn gái của Minh Hào sao? Anh có tin chỉ cần một câu nói của tôi là Minh Hào có thể đuổi việc của anh không?

- Tôi tin, nhưng tôi chắc chắn cô sẽ không làm thế.

- Tại sao?

Khánh Tường có chút khó hiểu, nếu tin là cô có thể làm nhưng tại sao anh ta lại chắc chắn rằng Khánh Tường sẽ không mách lẻo với Minh Hào chứ? Ai cho anh ta sự tự tin này vậy?

- Bởi vì tôi biết cô là người công tư phân minh, không phải là loại con gái ỷ quyền ỷ thế ức hiếp người khác vô lí.

Hoàn Kim cầm lấy một tách trà hoa cúc thơm lừng đặt lên bàn của Khánh Tường, ánh mắt kiên định nhìn cô như muốn chứng tỏ điều mình nói là đúng.

Khánh Tường nhận lấy ly trà nghi ngút khói mà thư kí Kim đưa, uống một ngụm rồi nói.

- Dựa vào đâu mà anh nghĩ tôi tốt lành đến vậy?

- Nếu không phải như thế thì cô đâu có để yên cho mẹ Trung Hiếu tát vào mặt mình tới nổi rí máu?

Hoàn Kim đang nhắc lại vụ việc Khánh Tường tới nhà Trung Hiếu minh oan mà lại bị người đàn bà có mắt như mù ấy đánh cho vài cái, đã thế còn không thêm phản kháng nữa.

Hôm đó Hoàn Kim nhìn thấy mà tức dùm luôn đó, trong thâm tâm anh chàng cứ lẩm nhẩm một câu nói để trấn an bản thân mình.

Hên là nhỏ này không phải con tao, chứ nó mà là con tao thì bà già này chếtme với tao>

Người gì mà hồ đồ thấy sợ, chỉ nghe câu chuyện từ một phía mà đã vội đổ hết tội lỗi đầu người khác.

Khánh Tường cười, một nụ cười xinh đẹp như yêu nghiệt mê hoặc chúng sinh, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Hoàn Kim, khóe môi khẽ nhếch lên thành hình vòng cung tuyệt đẹp, cô bá đạo nói.

- Haha, tôi cứ thắc mắc rằng tại sao con gái phải cần tìm đại gia để bao nuôi? Anh nhìn tôi mà xem, tôi mà phải kiếm đại gia sao? Vốn dĩ bản cô nương đây đã là đại gia của chính mình rồi. Cái tôi tìm là một người đàn ông giỏi giang và yêu chiều tôi. Còn về tiền? Chị đây có thừa

- -----

Cầu phiếu cầu like a ~~~

Tối qua ngủ quên mất, nên hôm nay bù cho mọi người nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Tôi coi cô là bạn

Hoàn Kim sững người trước câu nói tràn ngập sự kiêu ngạo của Khánh Tường, hai mắt bỗng nhiên tròn tròn kinh ngạc. Trong đầu anh ta bắt đầu hình thành những câu hỏi không lời giải đáp.

Tại sao cô gái này lại nói vậy? Nếu không nhầm thì cô ấy chỉ là một nhân viên chứ đâu phải là một nhà tài phiệt gì đâu?

Ồ mà khoan đã, hình như có một lần Hoàn Kim đi điều tra về thân thế của cô ấy thì hình như không tra được bất cứ thông tin vào về cô ấy, gia cảnh và học vấn đều không, chỉ có biết cô ấy là một họa sĩ truyện tranh nhỏ nhoi trong một chi nhánh nhỏ của Minh thị mà thôi.

Không lẽ... đây là....

Không dám tin vào suy đoán của mình, thư kí Kim liền quay sang hỏi trực tiếp Khánh Tường, ánh mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

- Ý cô là gì? Đại gia? Cô nghĩ cô có khả năng về tài chính hơn Minh Hào sao?

Đáp trả với câu nói tràn đầy nghi hoặc và phảng phất một chút châm biếm của thư kí Kim là một câu nói hết sức nhẹ nhàng của

- Anh mau quên vậy sao? Nhớ lại khi tới đón Minh Hào ở tiệc cưới của Trung Hiếu thì anh đã thấy ai?

- Đương nhiên là thấy ông chủ với thấy cô rồi, còn ai vào đây nữa.

Hoàn Kim bữu môi nhìn Khánh Tường, ôi trời tưởng nói gì, hôm đó ngoại trừ hai người họ ra thì còn có ai là người nổi bật nhất?

Khoan đã, hình như còn thiếu một người đặc biệt nữa.

Không biết đang suy nghĩ tới điều gì mà Hoàn Kim lại tròn mắt thêm một lần nữa, miệng bất ngờ há hốc ra kinh ngạc, anh ta lắp bắp nói.

- Đừng... đừng nói là... Hoàng thiếu?

Khánh Tường khẽ gật đầu một cái, ánh mắt thích thú quan sát nhìn biểu cảm sốc tới nóc của Hoàn Kim, khóe môi khẽ nhếch lên nhìn anh ta, sau đó lên tiếng hỏi.

- Tên đầy đủ của Hoàng thiếu là gì?

- Hoàng Khánh Duy.

Hoàn Kim trả lời như một cái máy, ánh mắt vẫn còn vẻ khiếp sợ trước những gì mà Khánh Tường sắp sửa nói ra, từng ngón tay của anh ta khẽ run cầm cập.

- Chính xác, và đó cũng là họ của tôi, Hoàng Khánh Tường.

Choang!

Tách trà trên tay Hoàn Kim rơi xuống đất vỡ toang ra, mảnh vỡ của tác văng tung tóe trên sàn, khuôn mặt của anh ta chuyển sang xanh mét như tàu lá chuối. Khuôn miệng mấp máy vài câu nhưng không thể nói thành lời.

- Đừng có quá khích như thế chứ? Anh làm tôi sợ đấy nha.

- Cô mà biết sợ cái quái gì?

- Aida, người ta yếu đuối lắm một nhành hoa rơi cũng đủ khiến tôi sợ rồi

Khánh Tường vui vẻ cười cợt, còn làm điệu bộ ôm ngực đau đớn như các thiếu nữ khác khi bị dọa vậy đấy. Điều này khiến cho Hoàn Kim khẽ rung mình vì sợ, anh chàng nói.

- Cô đúng là nói dối không chớp mắt. Cờ cô còn cưa đổ cả cây cô thụ mà sắc mặt vẫn không thay đổi chứ làm gì mà liều yếu đào tơ như con gái nhà người ta?

- Anh đừng miêu tả tôi như một con quái vật như thế chứ? Nhưng mà thư kí Kim, tại sao anh có thể thoải mái nói chuyện như thế với tôi như thế này?

Hoàn Kim cúi người xuống thu dọn từng mảnh vỡ trên sàn để tránh trường hợp Khánh Tường bất cẩn bị té hoặc bị mảnh vỡ ghim vào da, sau đó ngẩng mặt lên trả lời Khánh Tường bằng phong thái hết sức tự tin và kiêu ngạo của một thư kí cấp cao, anh ta nói.

- Cô đừng cho rằng là bạn gái của sếp thì lúc nào cũng phải cung kính một dạ hai vâng. Như thế nó cứ giả tạo thế nào ấy, tởm chết đi được. Nhưng đừng cho rằng những câu nói vô tư lúc này là xem thường cô, tôi chỉ nói với tư cách là một người bạn. Hoàn Kim tôi đây trước giờ không thích kết giao với ai cả, chỉ có cô là người mà tôi cảm thấy thoải mái mỗi khi trò chuyện cùng. Tôi sẽ rất vui nếu cô có thể xem tôi là một người bạn chứ không phải là một tôi tớ của Minh Hào.

Nhìn điệu bộ tự tin của Hoàn Kim, Khánh Tường vui vẻ gật đầu đồng ý, ánh mắt hiện rõ ý cười.

- Được thôi, chúng ta sẽ là bạn kể từ giây phút này,

- -----

Lên 29,5k thêm chương nữa nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Cẩn thận với Khánh Tường

Trái ngược với không gian vui vẻ của Hoàn Kim và Khánh Tường là một bầu trời nặng nề thuốc súng của Jame và Minh Hào. Hôm nay có cuộc họp quan trọng đối với bên nhà đầu tư để cùng nhau bàn bạc về chiến lược ra mắt sản phẩm mới.

Vốn dĩ cuộc họp đã kết thúc từ lâu rồi, ấy vậy mà hai người này vẫn ngồi đầu mắt với nhau không biết mệt.

Anh nhìn tôi tôi nhìn anh đã được gần mười phút đồng hồ rồi đấy, đã thế còn không chịu lên tiếng để giải quyết vấn đề nữa chứ.

Già đầu rồi chứ có phải hai đứa trẻ lên ba đâu mà làm cái trò hề này thế?

Đúng là ấu trĩ.

Nhìn thấy tình hình có vẻ không ổn, Saint mới một mồm lên tiếng trước để phá hủy bầu không khí căng như dây đàn của hai người đàn ông. Anh chàng khẽ thở dài rồi nên tiếng nói.

- Thật thứ lỗi cho tôi, nhưng nếu Minh tổng không có điều gì để nói thì chúng tôi có thể về được chưa? Anh vô lý giữ đối tác của mình lại mà không nói bất cứ điều gì sao? Đừng lãng phí thời gian của chúng tôi nữa.

Tưởng rằng hôm nay theo chân Jame có thể học lóm được một chút kỹ năng của anh ta, ấy vậy mà lại tình cờ bắt gặp được sự trẻ con không ai sánh bằng của hai người đàn ông to xác. Thật là hiếm có khó tìm quá rồi.

- Anh và Khánh Tường là loại quan hệ như thế nào?

Không kịp để Saint tiếp tục câu nhau thêm nữa, Minh Hào bèn liếc mắt một cái rồi đi thẳng vào chủ đề mà mình muốn tranh luận. Sau khi nghe Khánh Tường giải thích đầu đuôi sự việc thì Minh Hào lại tràn ngập những dấu chấm hỏi lớn trong đầu. Nội dung mà bà xã nhỏ đề cập tới có vẻ như không ăn khớp với nhau cho lắm. Thế nên anh đành phải gặp trực tiếp nhân vật chính của câu chuyện này.

- Anh đang tra hỏi tôi sao? Điều này thuộc về vấn đề riêng tư, nên tôi có quyền không tiết lộ cho anh biết.

Jame cười lạnh nhìn Minh Hào, anh ta thừa biết trong đầu Minh Hào đang suy nghĩ điều gì, đây chẳng phải là do ám ảnh hình ảnh Khánh Tường ngồi trên người của anh ta sao? Bề ngoài thì tỏ ra ta đây bất cần nhưng sâu bên trong tâm hồn thì lại mâu thuẫn cực độ, nửa muốn biết và nửa thì không.

- Anh có quyền không nói, nhưng Khánh Tường là người yêu của tôi, chả lẽ tôi không có quyền được biết quá khứ của cô ấy sao?

- Hừ! Chỉ mới là bạn gái chứ đâu phải là vợ? Nói trắng ra thì anh đâu có quyền quản lý quá khứ của cô ấy? Biết để rồi làm được gì? Anh thay đổi được nó không?

Có vẻ như bạn nhỏ Jame không hoàn toàn đồng ý với yêu cầu của Minh Hào rồi, anh ta không muốn nói sự thật là vì muốn gieo rắc nghi ngờ trong lòng Minh Hào, để Minh Hào nghĩ rằng hai người họ đang trong một mối quan hệ mập mờ.

Trên tình bạn và dưới tình yêu, đó là một mối quan hệ quý quái khiến bao nhiêu người phải đau khổ vì yêu đơn phương, không dám thổ lộ tình cảm của mình cho đối phương biết vì sợ sau này sẽ không làm bạn được nữa.

Và có lẽ như Jame cũng đang bị cảm giác được gọi là tình yêu một phía dày vò mỗi ngày, mục đích anh ta gieo rắc sự nghi hoặc vào lòng Minh Hào chỉ có một. Đó ai chờ cho tới khi cây nghi ngờ đủ lớn, đủ khiến cho tình cảm của cả hai bị rạn nứt thì Jame sẽ đường đường chính chính ôm cô gái nhỏ về nhà mà không bị bất kì cục đá nào gáng đường.

Thâm độc quá nhỉ?

Saint nhìn vào đồng hồ đeo tay, ánh mắt toát lên sự hồi thúc dành cho Jame. Ngụ ý đã đến giờ phải rời đi, không thể nào ở lâu thêm một giây phút nào cả.

Jame khẽ cười sau đó đứng lên chỉnh lại âu phục cho ngay ngắn, ánh mắt tràn ngập sự thách thức nhìn Minh Hào, sau đó quay lưng rồi đi.

Nhưng đi được vài bước, Jame liền bị câu nói tiếp theo của Minh Hào làm cho sững người lại, anh chàng lập tức quay sang nhìn Minh Hào với cặp mắt đăm chiêu.

- Khánh Tường từng kể với tôi rằng anh từng bị cô ấy đá, nhưng nếu là một người đàn ông bình thường thì chắc hẳn anh phải chán ghét cô ấy mới đúng, tại sao lại điên cuồng theo đuổi như bây giờ?

Jame cứng đờ người ra, khoé môi hơi cong lên một chút. Trên trán đã nổi đầy gân xanh vì tức giận. Khuôn mặt cực kì khó coi luôn ấy. Anh ta rửa rủa thầm trong bụng.

Con nhóc thối này! Chuyện đáng xấu hổ như vậy cũng kể cho tên này nghe hay sao? Chẳng lẽ mặt mũi của ông đây đều bị em vứt xuống sông cho cá rửa rồi ư? Đáng chết.

Ở một nơi nào đó, Khánh Tường đưa tay lên mũi để kiểm hãm cơn hắt xì tới đột ngột này, cô hắt xì liên tục hai ba cái rồi đó.

- Địch! Đứa nào đang chửi rửa bà đây? Bà mà biết bà bấm cho nát xương.

Quay trở lại với khung cảnh ngập tràn mùi thuốc súng của hai người đàn ông, sau khi nghe Minh Hào nói vậy thì trên môi của Jame vẫn giữ nụ cười như bạn đầu, có điều nụ cười bây giờ có một chút gượng ép bản thân. Anh ta đặt tay lên vai Minh Hào rồi bá đạo nói.

- Thời gian tôi quen biết Khánh Tường lâu gấp đôi anh đấy, trong thời gian đó xảy ra chuyện gì thì có trời mới biết được. Có điều cô nhóc đó không phải là một người tâm thường, đừng tự cho rằng anh hiểu hết mọi thứ về cô ấy. Nếu không sẽ hối hận không kịp đấy.

Hình như tháng trước có hứa là đầu tháng mới bão chương đúng không mọi người? Giờ mới nhớ ra hề hề bão mười chương mọi người chịu hôm nhưng phải cho Minh lên Top 6 đề xuất ấy nha, còn nếu hơn Top 6 thì sẽ có thêm quà tặng kèm mọi người chơi hôm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Tôi không đơn thuần như anh nghĩ đâu

- Thư kí Kim, tại sao Minh Hào họp lâu quá vậy? Tôi chán muốn mốc meo người lên rồi này.

Khánh Tường ngồi trên chiếc ghế bành lớn của Minh Hào mà xoay qua xoay lại để giết thời gian, họp hành kiểu gì mà hơn cả tiếng đồng hồ rồi còn chưa xong? Có phải là đi giải cứu thế giới đâu trời.

- Cô ngồi im cho tôi nhờ, cứ xoay qua xoay lại như thế chóng hết cả mặt bây giờ.

Hoàn Kim ngẩng đầu ra khỏi vở văn kiện nhìn Khánh Tường, vốn dĩ anh sẽ theo chân Minh Hào đi họp với cổ đông, nhưng cô gái này lại đi lạc mất tiêu, khiến cho Minh Hào thấp thỏm lo âu rồi sai anh đi tìm, đã thế còn bảo anh đi theo mua vui cho cô đỡ buồn chán.

Còn nữa, Minh Hào bắt thư kí Kim dời hết lịch trình của ngày hôm nay lại để dành thời gian đi chơi với tiểu tở tông này nữa chứ.

Sùng đến thế thì ai chơi lại anh? Báo hại bây giờ Hoàn Kim phải ngồi hoàn thành một bản báo cáo lịch trình mới cho Minh Hào đây này.

- Tôi chán tôi chán, hay bây giờ anh dẫn tôi tới chỗ của Minh Hào đi.

- Không được, dẫn cô tới để cô làm loạn à?

Hoàn Kim kiên định gạt phăng ánh mắt nài nỉ của Khánh Tường, hoàn toàn không có ý định đưa cô tới phòng họp. Vì hôm nay đối tượng là người đàn ông kia, nếu đem cô tới cho thiên hạ đại loạn à? Tuyệt đối không là không.

- Anh thật sự không muốn dẫn tôi tới?

- * ánh mắt kiên cường* Không dẫn.

- Được thôi, để tôi đi tìm người đàn ông lúc này rồi kêu anh ta dẫn đi cũng được.

Khánh Tường đang nói bóng nói gió tới Kiến Hoa đấy, cái anh chàng mà khiến cho Hoàn Kim phải đề phòng. Nhưng mà lí do tại sao thì cô vẫn còn chưa biết được.

Nghe thấy thế, thư kí Kim đột nhiên quay phắt người về phía Khánh Tường, đắm chiều nhìn cô rồi nói, giọng nói có chút bất mãn. Anh chàng chán nản lắc đầu.

- Được rồi, tôi dẫn cô đi, cần gì thì cứ nói tôi chứ tuyệt đối đừng đụng tới Kiến Hoa.

- Kiến Hoa? Là tên của anh ta sao?

- Ủ, tôi có ý tốt nhắc nhở cô đấy, hắn ta không phải người tốt lành gì đâu. Đi, tôi dẫn cô tới chỗ ông chủ.

Nói rồi Hoàn Kim nhanh chóng đi về phía cửa rồi mở cửa nhường đường cho Khánh Tường ra trước, toàn thân toát lên vẻ ga lăng của một quý ông, ánh mắt nhàn nhạt vô hồn này hình như là điểm nhấn duy nhất trên khuôn mặt của Hoàn Kim.

Không biết thư kí Kim có để ý hay không? Nhưng khi vừa đi ngang qua người anh ta thì khóe môi của Khánh Tường khẽ cong lên, nở một nụ cười thích thú.

Anh bạn à, anh đừng lo xa cho tôi, vốn dĩ tôi cũng không phải là một thiếu nữ ngoan ngoãn gì đâu.

Chỗ Minh mấy nay đang bão sml, thế các cậu có muốn Minh bão chương cấp độ mười không nào? Giúp Minh leo top 6 đề xuất Minh bão 10 chương, còn trên top 6 thì đảm bảo sẽ có quà tặng kèm moaz moaz

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Đừng có đụng vào người của tôi

Theo chân Hoàn Kim tới một phòng họp lớn, Khánh Tường bỗng nhiên giật mình khi nhìn thấy Saint đang ngồi chờ ở ngoài, đôi mắt bắt gặp mở to kinh ngạc.

Saint ở đây thì chắc chắn người ở bên trong là Jame rồi, nhưng có điều tại sao thằng nhóc này lại bị đuổi ra ngoài? Lỡ như xảy ra xung đột thì ai sẽ là người ngăn cản hai người kia đây?

Saint cũng bất ngờ không kém khi thấy Khánh Tường xuất hiện ở đây, theo như những gì cậu ta biết thì công ty của Khánh Tường đâu có hợp tác với Minh thị đâu, chả lẽ hôm nay lại rảnh rỗi tới tham quan tài sản của chồng sao?

Cũng hợp lý đấy nhì.

Trước mặt mọi người thì Khánh Tường và Saint phải tỏ ra không quen biết nhau để không bị nghi ngờ. Minh Hào và Hoàn Kim đều là những người cực kì nhạy bén, chỉ cần một chút sơ hở thôi cũng sẽ bị lộ tẩy.

Vì thế thì chị em em tính sau, bây giờ quan trọng là hai người ở trong phòng họp kia kia.

Khánh Tường đành phớt lờ sự tồn tại của Saint và Saint cũng vội vàng thu ánh mắt ngạc nhiên kia lại để che mắt Hoàn Kim cái đã.

- Vẫn chưa xong à? Lâu quá vậy.

Khánh Tường chán nản than thở, ánh mắt dăm chiêu nhìn vào phía bên trong. Trong lòng thầm trấn an bản thân mình.

Sẽ không sao đâu, mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Nếu Jame không nói xằng nói bậy điều gì thì được.

Không khí bỗng nhiên chìm vào yên lặng, không ai nói với ai câu nào. Tất cả chỉ tập trung vào không gian bên trong phòng họp mà thôi.

Cạch!

Âm thanh thanh thoát của cánh cửa vang lên kéo mọi người quay trở về với thực tại, người bước ra là Jame, trông sắc mặt anh ta có chút gì đó đặc ý lắm. Chắc lại chọc tức Minh Hào rồi chứ gì.

Jame hơi bất ngờ khi nhìn thấy Khánh Tường, trong đầu đang lặp lại câu nói ban nãy Minh Hào đề cập tới. Sắc mặt thỏa mãn đặc ý lúc này đột nhiên biến mất và thay vào đó là điệu bộ không mấy vui vẻ khi nhìn thấy người con gái này.

Con nhóc thôi! Dám bêu xấu ông cho người khác nghe, đã vậy còn là đối thủ nặng kí của ông đây nữa. Có phải em rảnh rỗi lắm rồi không hả?

Nghĩ trong lòng là vậy đấy, nhưng anh ta lại khẽ nhếch môi cười nhìn Khánh Tường, đôi môi mông về lên một đường cong trên khuôn mặt hoàn mỹ không góc chết của Jame, nụ cười đó đã làm thổn thức biết bao trái tim của người thiếu nữ.

Anh ta nhẹ nhàng đi tới chỗ Khánh Tường đang đứng, khoan thai đưa tay lên gần hơn để có thể chạm vào người cô.

Phặc!

Một bàn tay to lớn từ đâu xuất hiện nhanh chóng chụp lấy bàn tay của Jame, khiến cho nó lơ lửng trên không trung. Khánh Tường cũng bất giác lùi lại phía sau một chút.

Minh Hào nhanh chóng đứng lên che chắn cho Khánh Tường, ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn vào người đang đứng trước mặt mình. Toàn thân toát lên vẻ bá khí không ai sánh bằng. Bàn tay to lớn của anh khẽ siết chặt cổ tay của Jame. Giọng nói lạnh lùng cực độ.

- Phi Hùng, xin anh hãy tự trọng, đừng tùy tiện đụng vào người của tôi.

Saint đứng bật dậy tính ra giải vây cho Jame nhưng anh chàng lắc đầu, ý không muốn Saint phải xen vào việc riêng tư của hai người đàn ông.

Khánh Tường ở sau lưng cũng hơi bất ngờ trước tình huống hiện tại, vốn dĩ cô muốn tránh né sự đụng chạm của Jame nhưng không hiểu Minh Hào từ đâu xuất hiện che chắn cho mình. Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc ảm áp khó tả.

Nhìn điệu bộ căng như dây đàn của Minh Hào càng khiến cho Jame cảm thấy thích thú. Anh ta làm vẻ mặt ngây thơ vô tội rồi đồng dạng nói với Minh Hào.

- Tôi chỉ thấy trên tóc của cô ấy có một chút bụi bặm, muốn giúp cô ấy phôi sạch thôi mà?

- Cô ấy có vấn đề gì thì cũng không liên quan tới anh, tôi có thể xử lý được.

Jame không nói gì cả, ánh mắt tràn đầy thích thú nhìn vào thân ảnh nó bé đang lấp ló sau lưng Minh Hào, trong lòng đã tràn ngập những suy nghĩ hỗn độn.

Anh ta xoay người rồi đi, trước khi đi cũng không quên dành một câu nói cho Minh Hào, ánh mắt tràn đầy vẻ thách thức nhìn Minh Hào, anh ta nói.

- Giữ người cho cẩn thận, chưa biết chừng một ngày nào đó bảo bối của anh lại lọt vào tay của tôi đấy.

Minh Hào cũng không phải dạng hiền lành gì, sau khi tiếp nhận câu nói của Jame thì trong lòng anh lại tràn đầy ý cười, đáp trả lời thách thức của Jame bằng một câu nói cực kì bá đạo.

- Muốn cướp người của tôi? Anh không có khả năng đó đâu.

- -----

Tui thề với mấy cậu là khi viết cái chương này thì trong đầu tui đã vẽ lên một hình ảnh cực kì ngầu lòi của Minh Hào rồi đó, có điều lại không thể vẽ cho mấy cậu coi được>> đời buồn hiu luôn.

À quên, top 6 đề xuất bảo 10 chương nha mấy tình iu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Thứ đáng để ăn

Jame xoay người rồi đi, không phải vì anh ta sợ đối đầu với Minh Hào, mà vì phải đi tới gặp khách hàng khác. Anh ta đã dành quá nhiều thời gian cho Minh Hào rồi.

Bóng lưng rộng lớn của người đàn ông ung dung đi phía trước, toàn thân đều toát ra vẻ tùy hứng đến bất cần. Saint cũng nhanh chóng theo sau Jame, anh ta khẽ gật đầu nhìn Khánh Tường rồi rời đi.

Có lẽ chỉ có duy nhất Khánh Tường để ý tới một chi tiết nhỏ của Jame, sau khi nghe lời tuyên bố chắc nịch của Minh Hào thì anh ta không nói gì cả. Thế nhưng trước khi xoay người rồi đi, chỉ trong một vài giây ngắn ngủi. Khánh Tường thấy khóe môi của Jame khẽ cong lên, tạo thành nụ cười ma mị thú vị nhưng cũng không kém phần đáng sợ.

Nụ cười đó nhanh chóng vụt mất, chỉ có ai cực kì để ý mới có thể nhận ra mà thôi.

Khánh Tường có chút hoang mang khi nhìn thấy điều đó, bởi vì Jame trước đây rất ít khi cười hay bộc lộ cảm xúc cho người khác hiểu. Nhưng hôm nay anh ta lại cười như thế là có ý gì? Không lẽ lại có âm mưu gì sao?

Thấy hai người họ rời đi thật xa, Minh Hào mới thả lỏng cơ thể ra, ánh mắt lạnh lùng lúc nãy của cậu đi vài phần. Anh chàng ôn nhu kéo Khánh Tường vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, giọng nói trầm ấm khẽ vang lên bên tai.

- Đói chưa? Anh đưa em đi ăn.

Nghe Minh Hào nhắc tới việc ăn uống, Khánh Tường mới sực nhớ ra bây giờ đã quá giờ ăn trưa, bụng cũng bắt đầu sôi ục lên rồi đây này. Cô nhóc nhẹ nhàng vòng tay ra sau eo của Minh Hào rồi tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh.

- Em đói, nhưng lại không muốn ăn.

- Tại sao? Em không khỏe chỗ nào ư? Hay ốm rồi?

Minh Hào có chút bất ngờ khi thấy Khánh Tường nói như thế, đột nhiên trong lòng anh lại dâng lên một cảm xúc lo lắng cực độ, không lẽ bà xã nhỏ lại bị bệnh rồi sao?

- Không phải, em không muốn ăn đồ ăn vì muốn ăn thứ khác ngon hơn.

Hai mắt của cô sáng rỡ lên như đèn pha, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đó sẽ nhìn thấy có tia gian xảo vừa vụt qua, cả người đều toát ra vẻ không an phận mà chọc ghẹo Minh Hào.

- Em muốn ăn gì?

- Ăn anh.

Minh Hào sững người khi nghe thấy câu nói táo bạo của Khánh Tường. Ở sao hôm nay lại to gan dám khiêu khích anh ở nơi đông người như thế này? Đừng có tưởng rằng ở đây anh không dám làm gì cô nhé.

Minh Hào khẽ cười, sau đó quay sang nói chuyện với Hoàn Kim đang đứng nhìn hai người từ phía xa, không dám lại gần. Vì sợ đứng gần sẽ bị cho ăn cầu lương mất thôi. Anh nói.

- Thưa kị Kim, lịch trình hôm nay dời lại sang hôm sau nhé, ngay cả bữa trưa ở nhà hàng cũng hủy luôn đi. Tôi có thứ khác để ăn rồi.

Nói xong quay sang nhìn mèo con Khánh Tường đang cứng đờ người ở bên cạnh, cả người cô khẽ run lên một chút.

What the f*ck? Bà đây chỉ đùa một chút thôi mà, Minh Hào sẽ không nghĩ đây là thật chứ?

Đang chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì Khánh Tường đột nhiên cảm nhận thấy cả cơ thể bỗng nhiên nhẹ hẫng đi, hoàn toàn không có chút sức nặng gì cả.

- Thả em xuống, anh tính mang em đi đâu.

Ôm trọn Khánh Tường trong lòng, Minh Hào cúi xuống hôn lên vàng trán trắng trẻo của bà xã nhỏ, khóe môi khẽ cong lên thích thú, anh dịu dàng nói.

- Bà xã, hôm nay anh phải cho em biết hậu quả của việc đùa với lửa là như thế nào, đầu thế nào để anh tắm nước lạnh hoài đúng không?

- -----

Cầu phiếu cầu like các tình yêu ooooooooooooo

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Huhu em không dám nữa

- Huhu anh ơi bé sai rồi, bé không dám đùa với lửa nữa đâu.

Khánh Tường khóc không ra nước mắt, mếu máo ôm chặt lấy cổ Minh Hào mà thở thè vào tai của anh. Cả khuôn mặt dính chặt vào hõm cổ sâu hun hút của anh để trốn tránh những ánh mắt soi mói của người xung quanh.

Anh ơi anh à anh có biết đây là nơi nào không mà ngang nhiên bế bổng em đi vậy nè? Không sợ nhân viên đàm tiếu về mình sao.

- Không được, đây không phải lần đầu em không an phận như vậy. Khiêu khích lần đầu là lỗi của em, nhưng để em khiêu khích lần nữa là lỗi của anh rồi.

Có vẻ như lần này Minh Hào thật sự không kiềm chế nổi nữa rồi, có ai đòi để mỡ trước miệng mèo mà bắt con mèo ăn chay hoài được không?

Đây là một điều không tưởng.

- Với lại em cũng không cần phải ngại, trước sau gì thì em cũng làm bà chủ của bọn họ, để họ chiêm ngưỡng dung nhan một chút có gì là sai?

Ngụ ý rằng trước sau gì em cũng sẽ là vợ của anh, sẽ bị anh ăn sạch sẽ mà thôi.

Minh Hào biết trong đầu Khánh Tường nghĩ gì nên mới lên tiếng an ủi để bà xã nhỏ yên tâm, ai ngờ bị phản tác dụng một cách nhanh chóng.

Bạn nhỏ Khánh Tường không yên vị lập tức ngo ngoáy trong lòng Minh Hào hòng thoát ra.

Nô nô nô, Khánh Tường còn nhỏ bé lắm, chưa nghĩ tới chuyện chăn gối đâu à nha. Người ta còn là con nít, đừng bắt người ta phải làm chuyện của người lớn huhu.

- Ngoan ngoan nằm yên cho anh, nếu không đừng trách tại sao anh lại phạt em nặng như thế.

Minh Hào đương nhiên đoán được ý định đào tẩu của Khánh Tường nên vòng tay rắn chắc siết eo của cô ngày một chặt hơn, giọng nói khàn khàn quỵến

rũ vang lên khiến cho vành tai của Khánh Tường bắt giác đồ ửng lên.

Trong đầu cô gái nhỏ đang nghĩ tới hình phạt mà Minh Hào dành cho mình, ôi mẹ ơi sao mà đáng sợ quá vậy? Thôi thôi không dám nghĩ tới nữa đâu

Bên ngoài, đám nhân viên của Minh thị được một phen hết hồn khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều tròn mắt kinh ngạc, miệng cũng vô thức mở lớn.

Ai đây? Có phải là Minh tổng lạnh lùng của bọn họ không vậy? Buổi sáng sau khi bị một cú sốc âu yếm của hai người đã khiến cho họ tức nghẹn vì ăn cầu lương rồi, bây giờ chủ tịch còn vô lương tâm tổng thêm cho đám cầu độc thân này một mớ thức ăn nữa sao?

Thật là quá đáng mà, có gì thì về nhà đóng cổng tắt đèn mà bảo nhau. Hà có gì cứ đi phân phát cầu lương? Đây bây giờ còn ngang nhiên ôm ấp nhau giữa chốn đông người nữa.

Ôi tâm hồn mong manh yếu đuối của chúng tôi sao chịu được đây?

Hoàn Kim nhanh chóng bấm nút thang máy rồi nhường đường cho Minh Hào ôm Khánh Tường tiến vào trong, còn bản thân mình thì ngoan ngoãn biết điều chờ tới lượt thang máy sau.

Sau khi cánh cửa thang máy đóng chặt lại, thì số phận hẩm hiu của Khánh Tường cũng đã bắt đầu rồi. Tốt nhất là không nên phá hỏng không khí hường phấn của hai người họ. Nếu không cái chức thư kí chủ tịch này sẽ bay như chơi.

Với bản chất nhiều chuyện bẩm sinh của bản thân thì Hoàn Kim đã đóng tai lên nghe ngóng tất cả những lời than thở của đám nhân viên trong công ty rồi. Anh chàng cao ngạo quay người sang phía đám đông đang bàn tán sôi nổi, ánh mắt sắc bén lia sang từng người, khiến cho họ bất giác run bắn bật lên vì khiếp sợ.

Dọa cho đám người nhiều chuyện sợ một phen thì Hoàn Kim cũng nhàn nhạt nói ra vài câu khiến cho bọn họ cứng đờ người vì bất ngờ, anh chàng nói.

- Dăm ba cái thứ này có đáng là gì? Ông đây theo chân họ cả ngày đều bị nhồi cầu lương đến nghẹn.

- -----

Cái gì thú vị để dành tới chương sau, vì chương sau là tròn 200 chương, số đẹp ahihi.

Quảng phiếu cho tiểu thiếp đi các đại gia của thiếp oiiiiiiiiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Dụ dỗ bà xã nhỏ

Cánh cửa phòng to lớn của phòng Minh Hào mạnh mẽ đóng sập cửa lại, âm thanh to lớn của nó khiến cho Khánh Tường bắt giác giật nảy người, trong vô thức mà siết chặt lấy cổ của bạn Hào.

Cô gái nhỏ của chúng ta có chút sợ sệt khi nhìn thấy thái độ cực kì hưng phấn của Minh Hào, trong đầu đang thầm chửi rủa bản thân tại sao lại vui mừng vui miệng chọc ghẹo anh làm cái gì để bây giờ làm hại chính bản thân mình.

Đúng là tự ôm đá đập chân mình mà.

- Anh... anh ơi, chúng ta dừng tại đây được không... aaa

Nhẹ nhàng đặt Khánh Tường xuống chiếc giường trong phòng nghỉ của mình, Minh Hào cúi người hôn lấy đôi môi căng mọng của bà xã nhỏ. Tuyệt nhiên nuốt trọn con chữ mà Khánh Tường đang định nói tiếp. Bàn tay rộng lớn rắn chắc giữ chặt hai cánh tay của Khánh Tường qua khỏi đầu.

Hung hăng nuốt trọn khuôn miệng nhỏ nhắn của Khánh Tường, đầu lưỡi mạnh dạn xông vào khuấy đảo khoang miệng của cô, tham lam liếm mút vị ngọt như kẹo đường, ngọt lịm nhưng lại không quá ngấy.

Đúng thứ mà Minh Hào thích.

Không kịp để Khánh Tường phản kháng, ngón tay thon dài quyến rũ của Minh Hào đột nhiên lần mò vào trong áo khoác ngoài của cô, xoa nắn cái thứ mềm mềm ẩn sau lớp áo mỏng một hồi lâu.

Tay của Minh Hào rất lạnh, tưởng chừng vừa mới ở bắc cực về vậy. Nó cứ thế mà xoa nắn, áp sát vào da thịt ấm áp của Khánh Tường, khiến cho cô không tự chủ mà lùi người về phía sau một chút.

- Tay anh lạnh lắm ư? Không sao, để nó nằm yên trong này một lúc là ấm lại thôi.

Khánh Tường ngượng đỏ hết mặt khi nghe thấy câu nói bông đùa của Minh Hào, đã vậy còn lại cười đáng ghét như thế nữa chứ.

Ngực của cô đâu phải cái máy sưởi đâu mà muốn đề gì vào thì đề?

- Nào, để anh xem hôm nay bà xã của anh mặc màu gì.

Nói không nhanh không chậm, bàn tay không an phận của Minh Hào lại lần mò trong áo của Khánh Tường, sau đó mau chóng kéo áo khỏi người cô, để lộ cặp đảo tiên mềm mại thơm thơm của người con gái.

Khánh Tường xấu hổ nhìn đi chỗ khác, cho dù yêu nhau lâu như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân thể với Minh Hào gần như thế, lần đầu tiên bán khỏa thân trước một người khác giới, lần đầu tiên cọ xát thân thể với một người đàn ông.

Cho nên bây giờ người ta xấu hổ muốn chết đi được, chỉ biết nằm im một chỗ để mặc anh khám phá thân thể mà thôi.

Bạn nhỏ Minh Hào dùng tay cời nột chiếc áo chắn ngang đang che đi thứ trắng trắng mềm mềm của Khánh Tường, sau đó trực tiếp dùng tay mà xoa nắn chúng.

- A!

Bất ngờ với hành động đột ngột của Minh Hào, Khánh Tường không chủ động khẽ rên lên một cái. Nhưng cô nào biết được, cái tiếng rên kiều mị xuất phát từ cái miệng nhỏ nhắn của mình lại là thứ vô tình kích thích dục vọng trong lòng Minh Hào. Anh chàng ngày càng hưng phấn nhiều hơn khi nghe tiếng rên phát ra từ miệng Khánh Tường, trực tiếp cúi người xuống ngậm lấy nhũ hoa đang bắt đầu căng cứng lên khi bị mình chơi đùa.

- A... đừng như vậy mà... em nhột chết mất... a

Tiếng rên càng ngày càng to hơn và càng kích thích con thú trong lòng Minh Hào nhiều hơn, anh chàng dường như không còn suy nghĩ được điều gì nữa rồi, trong đầu bây giờ chỉ toàn tiếng nói và tiếng rên của cô cứ vẩn vương mãi thôi. Và có vẻ như cậu nhỏ phía dưới của Minh Hào cũng đã bắt đầu nhô lên hưởng ứng rồi kìa.

Giọng nói khàn khàn quyến rũ của người đàn ông vang bên tai Khánh Tường, cơ bản bây giờ đầu óc của cô cũng đã bắt đầu mông mị luôn rồi, chỉ nghe chữ được chữ mất, cụ thể là anh nói.

- Ngoan! Lần đầu sẽ rất đau, chỉ cần cố chịu một chút sẽ hết nhanh thôi.

Đầu óc đang quay cuồng trong mơ hồ của Khánh Tường đột nhiên bình tĩnh lại khi nghe lời dụ dỗ đầy ngọt ngào của Minh Hào, nó như là thứ ma thuật mê hoặc tâm trí của người nghe, khiến cho mọi người chỉ có thể buông xuôi mà nghe theo.

Nhưng trong một giây phút nào đó, Khánh Tường đột nhiên tỉnh dậy sau cơn mê, cô nhanh chóng chụp lấy bàn tay hư hỏng đang lần mò vào trong quần của mình. Ánh mắt có chút không đành lòng nhìn Minh Hào rồi nói.

- Xin lỗi anh, hôm nay chúng ta tới đây thôi, thật sự không thể tiến xa hơn được nữa.

Câu nói nhẹ nhàng như lông hồng lại có thể nặng như ngàn cân giáng xuống người Minh Hào, khiến cho anh chàng cứng đờ cả người.

Đây là ý gì? Đang trong lúc cao trào mà tại sao Khánh Tường lại nói như thế? Không lẽ cô không muốn cho anh sao? Không lẽ cô vẫn chưa thực sự yêu anh?

- Anh muốn biết lý do, yêu nhau đã hơn một năm rồi, không lẽ em không thực sự tin tưởng anh? Sức kiềm chế của anh tốt nên muốn mặc kệ anh sao?

Trong câu nói tràn ngập sự ủy khuất và đáng thương, Minh Hào vẫn không tin vào những gì Khánh Tường vừa nói. Tới mức này rồi mà vẫn không chịu cho anh? Chẳng lẽ cô cho rằng anh giống như Trung Hiếu cho nên không muốn xảy ra quan hệ với anh sao?

- Không phải em không tin anh, mà là..

Khánh Tường ấp úng mãi không nói nên lời, ánh mắt có chút ân hận nhìn Minh Hào, hai ngón trỏ của tay vô thức chọt chọt vào nhau như đang hối lỗi.

- Là gì?

Đối diện với ánh mắt thoáng chút hụt hẫng cùng với giận dữ của Minh Hào, Khánh Tường bèn lấy hết sức bình sinh cùng dũng khí thò thẻ vào tai của anh, cô nói.

- Hôm nay bà dì của em tới thăm.

Nói trắng ra là bé dâu xinh xinh đáng yêu hàng tháng vẫn ghé thăm cô và hầu như lần nào cũng mang tới con dao đáng ghét từ bụng dưới truyền sang tới lưng, mấy ngày này chỉ muốn chết đi sống lại chứ làm ăn được cái gì?

Nghe tới đây thì Minh Hào con bức bối trong người Minh Hào cũng dụi đi vài phần. Thôi được rồi, chỉ bị lỗi kĩ thuật một chút xiu thôi, để lần sau ăn luôn một lần cho tiện vậy.

Nhưng mà, nhìn xuống cái thứ đã bắt đầu căng cứng ở phía dưới thì Minh Hào cũng không đành lòng, không lẽ cứ bắt anh phải đi tắm nước lạnh hoài?

Thôi thì...

Liếc mắt sang bà xã nhỏ đang bán khóa thân trước mặt mình, trong đầu Minh Hào lại dâng lên một cảm xúc hứng thú mãnh liệt, thôi thì không ăn được thì mình xài chiêu khác.

- Bảo bảo, muốn ăn sữa chua không?

- Có có, em đang thèm thứ đó muốn xiu.

Minh Hào đặc ý nhìn Khánh Tường ngoan ngoãn lọt vào bẫy của mình, khoe môi khẽ cong lên thành hình vòng cung tuyệt đẹp, thân thể hoàn mỹ từ từ áp sát gần hơn về phía Khánh Tường, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay mềm mại của cô mà đặt lên cái thứ đang nhô lên giữa hai chân của mình.

- Muốn ăn thì lại đây, lúc nào anh cũng có sẵn

Bàn tay của Khánh Tường khẽ giật lại, đến bây giờ cô mới hiểu câu nói ăn sữa chua của Minh Hào là thứ gì, what the f*ck? Sao mình dễ dụ vậy nè trời ơi.

- Đừng hòng trốn tránh, bên dưới vì bà đi đến anh có thể thông cảm được, còn bên trên thì hoàn toàn không vấn đề gì. Không lẽ em muốn anh phải tự xử? Em nhân tâm như thế sao bà xã?

Giọng nói khàn khàn quyến rũ của Minh Hào lại một lần nữa vang lên bên tai của Khánh Tường, giống như có thể thôi miên đầu óc của Khánh Tường vậy, từng chữ được thò thè bên tai như đang rót mật vào tai vậy đó, hoàn toàn khiến cho người ta mụ mị đầu óc.

- Nhưng em không biết làm

- Không sao, anh sẽ chỉ. Đầu tiên kéo khóa xuống.

Giống như bị điều khiển, Khánh Tường lập tức làm theo những gì mà Minh Hào nói, răm rắp nghe theo không có ý định phản kháng.

Sau khi kéo khóa quần xuống thì đột nhiên có thứ gì đó to lớn mềm nhũn nhô ra khỏi chỗ nằm, rất to và có vẻ như cũng đã căng cứng lên rồi. Cậu nhỏ của Minh Hào nhô ra ngoài như muốn hé lộ với người phụ nữ đang ngồi đối diện. Kiểu như

Sựp roaiii, thấy kích thước bự con của tui chưa? Mau chóng xoa dịu tui đi nào.

Khánh Tường bất ngờ nhìn chăm chăm vào thứ đó như bị mê hoặc, cả người bỗng nhiên cứng đờ không cử động được.

Minh Hào lại cười, sau đó nhẹ nhàng hướng dẫn cho bà xã nhỏ, anh nói.

- Dùng tay vuốt nó đi.

- Sao cơ?

Khánh Tường giật mình ngược mặt lên nhìn anh, bảo cô cầm lấy cái thứ to lớn này sao? Thôi đi cô sợ lắm huhu.

- Nghe lời anh, em có thấy nó cương cứng lên rồi không? Nghe nói tình trạng này cứ tiếp tục sẽ ảnh hưởng tới chuyện sau này, không lẽ... em đành lòng nhìn anh như thế sao?

Lại thêm một lời dụ ngọt đầy mị hoặc của Minh Hào dành cho cô gái nhỏ của mình, thiên tài nói dối không chớp mắt. Ai bảo sẽ ảnh hưởng tới sau này, có Minh Hào nói thế thì có đấy.

Bạn nhỏ Khánh Tường trong lòng có chút áy náy nên một mực làm theo lời nói của Minh Hào, bất chấp đây có là lời nói bông đùa dỏ cô đi nữa, nhìn thái độ ủy khuất của Minh Hào thì cô lại mềm lòng không được.

Thế rồi, bàn tay mềm mại của người con gái nhẹ nhàng chạm vào thứ đó, nó rất to và cứng. Khánh Tường có thể cảm nhận được sự khẽ run của nó mỗi khi cô chạm vào.

Không lẽ đây là lần đầu của Minh Hào luôn sao?

Khánh Tường ngoan ngoãn và chăm chỉ vuốt cái cây côn bằng thịt to lớn của Minh Hào mà không để ý thấy gương mặt tràn đầy thỏa mãn của người kia khi được cô xoa bóp.

Minh Hào ngửa người ra phía sau mà tận hưởng cảm giác được bà xã nhỏ xoa bóp nó thích thú như thế nào.

Bàn tay nhỏ nhắn ấy cứ vuốt lên vuốt xuống khiến cho trong lòng của anh bỗng nhiên xẹt qua một tia lửa điện vậy, khá là tê tê.

- Bảo bảo ngoan, há miệng ra nào.

Cảm nhận được phía dưới của mình có gì đó không ổn, Minh Hào liền ra lệnh cho Khánh Tường mở lớn miệng ra, sau đó một tay cầm lấy bàn tay đang xoa nắn cây côn của mình rồi cùng nhau xoa nắn.

Dòng chất lỏng nóng hổi đột nhiên phun ra từ cậu nhỏ của Minh Hào, nó bắn lên tung tóe khiến cho Khánh Tường không kịp trở tay, chỉ biết bất lực nhắm mắt mà thôi.

Không biết trùng hợp hay cố ý mà tất cả chúng đều nhắm thẳng về phía Khánh Tường, chất dịch nhầy nhụa màu trắng đục vương vãi hết lên bầu ngực căng tròn của cô. Nhìn về mặt và điệu bộ của Khánh Tường lúc này thật là mê người, toàn thân toát lên vẻ khiêu khích như muốn mời gọi người khác tới thưởng thức vậy.

Minh Hào không cưỡng được vẻ yêu kiều diễm lệ trên khuôn mặt của Khánh Tường, anh chàng nhanh chóng tiến tới đè cô ngã xuống nệm, hung hăng cắn mút đôi môi đang ửng hồng lên. Mãi tới khi Khánh Tường sắp chịu không nổi nữa thì anh mới luyến tiếc buông ra.

Kéo Khánh Tường gãi vào lòng mình, âu yếm đặt lên tóc của cô một nụ hôn, Minh Hào cười, một nụ cười tràn đầy thỏa mãn nói với cô.

- Bà xã của anh hôm nay rất ngoan, làm tốt lắm, sau này cứ thế mà phát huy nhé.

- -----

Nhà sương sương nhiều đây hơi chứ hông có ăn thịt công khai đâu à nha chừng nào cho Minh lên top rồi Minh thêm thịt nè ahii

Thôi đùa đây mấy cậu ạ, Minh viết H vẫn còn chưa quen tay, để viết xong một cái chương dài thòng như vậy tui đã đấu tranh tư tưởng gần 3 tiếng đồng hồ lận đó Q ^ Q

Viết H không hề dễ huhu.

Các tình iu nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha, tiện thể cmt dưới đây xem cảm nhận của mọi người như thế nào khi đọc chương này nhé, có thiếu sót gì cũng cmt luôn để tui rút kinh nghiệm nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Đi ăn trưa

Trái ngược với không khí ấm áp trong phòng thì ở bên ngoài, Hoàn Kim đang ra sức canh gác ở phía ngoài để không ai có thể làm phiền ông bà chủ "tâm sự" với nhau được.

Nhưng mà, anh ta gặp phải một đối thủ khá ư là nặng kị.

Kiến Hoa ở bên ngoài nằng nặc đòi xông vào trong, mặc kệ cho Hoàn Kim có ngăn cản như thế nào đi nữa, anh ta là lớn.

- Mang cái thân của cậu ra chỗ khác, tôi có việc cần nói với Minh Hào.

- Hiện giờ anh ấy đang bận, không tiện tiếp cậu đâu. Mời cậu đi chỗ khác cho.

Vừa nói vừa dùng tay đẩy Kiến Hoa ra ngoài, phải cách xa cánh cửa khoảng năm mét thì Hoàn Kim mới có thể an tâm được một chút. Tuy rằng cửa của Minh Hào rất chắc chắn nhưng nhiều khi vẫn có thể lọt một vài âm thanh khá ư là... "nhạy cảm" ra ngoài thì sao?

Phòng bệnh hơn chữa bệnh thôi.

- Cậu bị rò à? Chính anh ấy gọi tôi tới đây mà bây giờ lại bảo bận?

Kiến Hoa gất gỏng lớn tiếng với Hoàn Kim, anh ta mau chóng gạt thư kị Kim sang một bên rồi mạnh mẽ tiến về phía cửa. Hiện tại đang là giờ ăn trưa, Minh Hào lại bảo cậu ta đi ăn cùng mà.

Cánh tay của Kiến Hoa chưa kịp đụng tới tay cầm thì liền bị Hoàn Kim chụp lấy, ánh mắt sắc bén như dao nhìn thẳng vào người đối diện, lạnh giọng nói.

- Không được vào, nếu muốn vào thì phải bước qua xác của tôi.

Liếc mắt một cái, Kiến Hoa lạnh lùng đẩy Hoàn Kim ngã sang một bên, anh chàng mắt thẳng băng mà ngã nhào xuống đất, chống hông lên trời.

- Đã yếu còn bày đặt ra gió, mạnh mẽ hơn ai mà đòi?

- Cậu... cậu không được vào.

Bạn nhỏ Hoàn Kim yếu ớt lăn lê trên nền sàn nhà, mau chóng lấy tay chụp lấy chân của Kiến Hoa, nhất định ngăn cản không cho vào.

Ôi trời, còn đâu hình tượng thư kí cao ngạo? Còn đâu con người được mọi người kính nể khi được tiếp xúc với chủ tịch? Tất cả đều tan thành mây khói khi nhìn thấy thư kí Kim đang nằm uòn dưới sàn.

Kiến Hoa mặc kệ, anh ta nhanh chóng đẩy cửa bước vào thì thấy một cảnh tượng rất ư là bình thường, không gì có thể bình thường hơn nữa.

Minh Hào ngồi trên bàn làm việc, ánh mắt chăm chú nhìn vào tập hồ sơ trên bàn, toàn thân hoàn toàn toát ra vẻ bá khí ngút trời của một tổng tài.

Ngoài ra còn có một người phụ nữ ngồi trên ghế sofa lớn, thoải mái nhâm nhi tách trà nóng và một quyển sách về chính trị. Ánh mắt lạnh lùng vô cảm lia lắt sang từng trang sách.

Thế quái nào mà tên thư kí kia làm lỗ quá vậy? Minh Hào có bận bịu gì đâu. Hay là muốn chọc phá ông đây?

Hoàn Kim lập tức đứng thẳng dậy sau khi cánh cửa lớn được Kiến Hoa mở ra, anh chàng hết sức ngạc nhiên khi thấy cả hai người đều bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả Khánh Tường cũng không biểu lộ một chút cảm xúc gì cả.

Ồ thế là ban này không "ăn" ư? Sao nhìn thấy dáng vẻ của Minh Hào lúc này hưng phấn lắm cơ mà? Không lẽ anh ta nhìn nhầm à?

Minh Hào ngẩng đầu lên khỏi mớ văn kiện, nhìn thấy Kiến Hoa đang đứng thù người ở một chỗ mà ngắm nhìn bà xã nhỏ của mình một cách lộ liễu thì trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc khó tả, anh chàng khẽ hừ lạnh rồi lên tiếng nói.

- Tới rồi hả? Cùng nhau dùng bữa đi.

Kiến Hoa bị giọng nói lạnh lùng của Minh Hào làm cho giật nảy người, anh ta lập tức dời ánh mắt từ chỗ Khánh Tường sang nhìn Minh Hào, thắc mắc hỏi.

- Bao gồm cả cô gái này nữa ư?

- Không biết phép tắc gì cả, gọi một tiếng chị.

- -----

Phiếu oi vào túi của Minh nào ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Thẹn quá hóa giận

- Chị? Thật sao?

Trong đầu Kiến Hoa bỗng nhiên xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn, anh chàng ngêhệt mặt ra một lúc lâu. Sau đó mới rón rén đi tới chỗ Minh Hào đang ngồi, ghé sát tai của anh rồi nói.

- Anh, anh không phải là gay à? Không phải cô gái này chỉ là bình phong che mắt thiên hạ thôi sao?

Bốp!

Vừa dứt lời, một cú đánh đau như trời giáng táng cái bốp vào lưng Kiến Hoa, anh chàng vặn vẹo người vì đau, khoe mắt nhắm lại như sắp khóc tới nơi rồi.

- Sao lại đánh em? Bộ em nói điều gì sai sao?

Nhìn thấy Kiến Hoa đang quằn quại trong đau đớn mà Hoàn Kim hả hê cực độ, anh ta lên che miệng cười khúc khích.

Đáng đời, hồi này dám làm khó ông đây, bây giờ bị Minh Hào đánh cho một phát đau điếng người chưa cung? Cho chừa cái tội miệng nhanh hơn não.

- Cười cái gì mà cười?

Kiến Hoa xấu hổ vì bị người khác cười chê, thẹn quá hóa giận nên đành quát nạt lại Hoàn Kim để đỡ quê. nhưng có vẻ như thư kí Kim không quan tâm tới lời quát nạt của Kiến Hoa mà còn lè lưỡi ra trêu chọc cậu ta nữa cơ.

Nguy ý rằng có la hét tới bể cổ thì ông đây cũng không sợ đâu.

- Khóa cái miệng của cậu lại. chúng ta đi ăn thôi.

Nói rồi Minh Hào khoan thai đứng dậy, đưa tay vòng ra sau ghế lấy chiếc áo vest đen rồi nhanh chóng khoác vào, ánh mắt dịu dàng nhìn người con gái đang ngồi ở phía sofa mà đi tới.

Hiện tại trong đầu của Minh Hào tràn đầy hình ảnh thân mật lúc nãy của hai người, khỏe mỗi anh cong lên tràn đầy thỏa mãn.

Nắm lấy bàn tay mềm mại của cô rồi từ từ nâng người Khánh Tường lên, trong đáy mắt của Minh Hào tràn đầy sự sùng nịnh và yêu chiều đối với cô gái này. Hai người tay trong tay hạnh phúc bước ra ngoài, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của người nào đó.

Kiến Hoa nhận thấy rằng mình bị bỏ rơi nên cũng tức tốc chạy theo phía sau, miệng còn la oai oái, anh ta nói.

- Bảo em khóa miệng lại thì đi ăn kiểu gì? Ít nhất cũng phải mở khóa cho em rồi hẵng đi chứ?

- -----

Nay rảnh nên bảo 5 chương hồi lộ mọi người nha nhớ cho Minh lên top đó à ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Thuộc quyền sở hữu của Hoàng gia

Lật lật xách móng đi theo hai nhân vật chính phía trước, trong lòng Kiến Hoa bỗng nhiên dâng lên một cảm giác không đành lòng.

Thế quái nào mà ông anh của anh ta lại là trai thẳng? Trước giờ Minh Hào không lại gần nữ sắc trong năm mét chứ đừng nói là có người yêu.

Nhiều lần rủ anh ta đi quán bar để quẩy với các bé mỹ nhân thì anh ta cũng đi, nhưng chỉ ngồi im như khúc gỗ và không cho ai đụng vào người cả, nếu không thì lập tức sẽ phát điên như một con thú xông chuồng.

Mới đầu Kiến Hoa nghĩ rằng anh mình bị mắc bệnh sạch sẽ nên không muốn đụng chạm vào những "cô vợ" của chung, sợ sẽ bị lây bệnh gì gì đó. Nhưng mà ngày qua ngày, tháng qua tháng Minh Hào vẫn không có nổi một người phụ nữ ở bên cạnh. Toàn một thân một mình đi làm rồi về nhà ngủ.

Đã không dưới một lần Kiến Hoa nghĩ rằng Minh Hào là gay, nếu không phải thế thì không lẽ Minh Hào không có nhu cầu sao?

Chuyện này không khả thi.

Nhìn bóng lưng mảnh mai mềm mại của người con gái xinh đẹp, Kiến Hoa khẽ chép miệng tiếc rẻ.

Ôi trời ơi, tưởng rằng là bình phong của Minh Hào nhưng nhìn thấy dáng vẻ cung chiều của anh dành cho cô gái kia thì những ý định chinh phục của Kiến Hoa đột nhiên tan thành mây khói.

Nếu không phải người yêu thì anh còn dám đụng, chứ một khi Minh Hào đã khẳng định chủ quyền và danh phận của cô gái kia trong lòng mình thì có mười cái mạng ông đây cũng không dám đụng.

Còn bảo Kiến Hoa gọi cô ấy là chị? Không lẽ Minh Hào đã có ý định rước cô gái này về nhà làm bà chủ rồi sao? Một chữ chị của ông đây quý giá lắm đó biết không? Nếu cô gái này xứng đáng thì ông đây mới gọi, không thì thôi.

Đi mãi đi mãi cuối cùng cũng tới một nhà hàng sang trọng nằm ngay bên cạnh công ty, chỉ mất khoảng năm phút đi bộ là có thể tới nơi rồi. Có điều đây là nhà hàng năm sao sang chảnh cực kì của thành phố X, để có chỗ để dùng một bữa ăn thì phải đặt trước cả tháng thì may ra mới có thể đặt chân vào.

Đó là đối với những người bình thường mà thôi, còn riêng đối với Minh Hào thì chuyện này lại dễ như trở bàn tay.

Nhà hàng này thuộc quyền sở hữu của Hoàng gia, nói nôm na thì là của nhà Khánh Duy ấy, cho nên lúc này Minh Hào có gọi cho anh vợ về chuyện đặt

chỗ, nói rằng hôm nay muốn cùng bà xã nhỏ dùng bữa ở đây nên anh vợ đã nhanh chóng chữa lại một chiếc bàn lớn gần cửa sổ để hai người họ có thể vừa ăn vừa thưởng thức khung cảnh thu nhỏ của thành phố khi nhìn từ trên cao.

Khánh Tường đặc biệt thích ngắm nhìn khung cảnh từ trên cao, cho nên Khánh Duy đặc biệt chuẩn bị một cách chu đáo nhất để em gái hài lòng về bữa ăn. Quả là người nhà cho nên đều hiểu hết tâm ý của nhau mà không cần nói ra.

Hai nhân vật chính tiêu soái bước vào dưới sự trầm trồ của mọi người, đúng là một đôi trai tài gái sắc, ai ai cũng đều bá khí bức người. Trên khuôn mặt vẫn giữ một nét lạnh lùng không chuyển biến, Minh Hào mạnh dạn đưa tay vòng ra sau eo của Khánh Tường nhẹ nhàng kéo cô vào lòng mình.

Theo phía sau họ là hai cái đuôi nhỏ nhỏ xinh xinh, Kiến Hoa và Hoàn Kim cũng chậm rãi bước vào, tuy trên mặt vẫn luôn giữ phong thái ung dung nhưng trong đáy mắt lại không thể kiềm hãm sự hưng phấn đang cháy hừng hực trong lòng.

Minh Hào thật là đỉnh quá đi, chỉ cần một cuộc gọi là có thể đặt chỗ ở nhà hàng này trong vòng vài giờ mà không mất quá nhiều công sức, nhớ lại lúc trước vì muốn vào đây ăn mà Kiến Hoa phải mất hơn hai tháng trời mới có thể đặt chỗ được. Nghĩ tới mà sao thấy tủi quá đi à.

- -----

2/5 rồi nè ple ple ~~~ nhớ bỏ phiếu cho Minh nha các tình iu to bự của tuiiiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Cầu lương trong nhà hàng

Nhẹ nhàng kéo ghế mời Khánh Tường ngồi xuống, sau đó Minh Hào mới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ôn nhu nhìn cô gái xinh đẹp của mình.

Hiện tại nhờ sự xinh đẹp của Khánh Tường và khí chất cao ngạo của Minh Hào đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của các vị thực khách xung quanh, tất cả đều trầm trồ không ngớt.

- Đây là ai mà có khí chất bức người thế?
- Cô gái đi bên cạnh xinh đẹp quá, không biết đã có người yêu chưa nhỉ?
- Ba chàng trai đi cùng không biết ai là người yêu của cô ấy nhỉ?
- Chắc hẳn là người đàn ông vừa kéo ghế cho cô ấy chứ còn ai nữa? Thấy tại độ dịu dàng của hai người họ chưa?

Bản chất nhiều chuyện của Hoàn Kim lại đột nhiên trở dậy một cách mãnh liệt, cậu ta đóng tay lên để nghe ngóng tất cả những lời xì xào bàn tán của mọi người, để còn biết đường mà kịp phản kháng.

Lời tốt thì không sao chứ sân si xia xói là cho ăn lựu đạn liền nha nha nha.

Kiến Hoa chống cằm nhìn Hoàn Kim rồi khẽ bật cười khúc khích. Mắc cái giống gì mà phải nghiêm túc như thế chứ? Nhìn cái dáng ngồi lưng thẳng tắp, hai tay để lên đùi và tai dỏng lên trời của anh ta mà coi kìa. Đi ăn chứ có phải đi gặp ba mẹ vợ đâu mà phải nghiêm túc như thế chứ?

Chép miệng một cái, bàn tay to lớn của Kiến Hoa nhẹ nhàng đặt lên mái tóc ánh đỏ của Hoàn Kim rồi khẽ di chuyển, nói trắng ra là đang xoa đầu cậu ta đấy.

Hoàn Kim đột nhiên giật mình vì hành động đột ngột của Kiến Hoa, đôi mắt thoáng tia giận dữ nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh mình mà quát nạt.

- Bỏ cái tay ra, làm cái trò gì đấy? Bộ tôi là con nít à?

Thế quái nào mà lại tự nhiên xoa đầu của tôi vậy hả? Anh bị dờ người à? Hay hoa mắt nên nhìn nhầm tôi là em gái nào của anh?

- Tôi thấy cậu căng thẳng quá nên chỉ muốn đùa một chút thôi, ai ngờ lại phản tác dụng như thế này?

Kiến Hoa bữu môi liếc xéo Hoàn Kim, ánh mắt tràn đầy vẻ ủy khuất quay sang chỗ khác, hoàn toàn không thèm để ý tới cậu ta nữa.

Khánh Tường ngồi ở phía đối diện khẽ cong môi lên, lộ ra nụ cười thích thú nhìn hai người đối diện đang vô tư đùa giỡn với nhau mà không hề hay biết có một đôi mắt khá ư là biến thái đang nhìn họ chằm chằm.

Sao đột nhiên cô lại có cảm giác rằng Minh Anh đang ở đây nhỉ? Hay Hoàn Kim và Minh Anh đều là một kiểu người?

Hừm! Để từ từ suy xét xem sao.

- Lady first!

Minh Hào cười rồi đưa menu sang cho Khánh Tường chọn lựa, sau đó còn len lét kéo cô lại gần người rồi hôn cái chụt lên cặp má bánh bao phúng phính của bà xã nhỏ nĩa cơ.

Khánh Tường thuộc dạng người khá gầy nhưng cặp má bánh bao không bao giờ biến mất, gầy chân gầy tay chứ không hề gầy mặt. Bởi vậy nhìn cung muốn xỉu.

Hai bạn nhỏ ngồi đối diện thì cơ mặt đã nhăn nhó tới khó coi, khóe môi bắt đầu giật giật lên vào cái. Có lẽ lúc này cãi nhau cho vui thôi chứ bây giờ đảm bảo trong đầu hai người họ đang cùng một ý nghĩ giống hệt nhau.

Đạch! Đi ăn ở nhà hàng sang trọng như vậy mà còn phát cầu lương ngập mồm như thế thì ăn uống thế quái nào được nữa?

- -----

3/5 rồi nè

Tui sợ hôm nay hưng phấn quá lại ra nhiều chương haha. Ra nhiều thì các cậu phải bỏ phiếu bù lại cho tui ấy nha:< kh là tui buồn lắm ớ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Kiến Hoa là ai?

- Hai người... có thể ngưng phát cầu lương không?

Kiến Hoa liếc xéo cặp nhân vật chính đang ngồi đối diện mình, âu yếm nhau thì về nhà mà thể hiện đi chứ, ở chốn đông người mà thân mật như vậy mà không thấy ngại sao?

Hoàn Kim ngày nào cũng có thể ăn cầu lương chứ còn ông đây thì tuyệt đối không muốn ăn, vì thế đừng có mà tùy tiện rải rác tùm lùm chứ?

- Em khó chịu cái gì? Nếu không muốn thì có thể không dùng bữa ở đây, anh không ép

Minh Hào lạnh lùng lên tiếng nhìn Kiến Hoa, giọng nói tựa như là lẽ đương nhiên khiến cho cậu nhóc tức muốn chết. Gì chứ? Dẫn cậu ta vô đây rồi phũ phàng đuổi thẳng cổ ra ngoài sao? Minh Hào tại sao lại không có lương tâm như thế chứ?

Biết đây là hàng nhà khó đặt nhất ở thành phố X mà lại nở lòng nào vì một câu nói băng quơ mà đuổi con người ta ra ngoài? Minh Hào không biết Kiến Hoa rất thích nhà hàng này hay sao?

Thế mà bao nhiêu lời nói uất ức đều không thể diễn tả thành lời, Kiến Hoa đành yên lặng nuốt cục tức này vào trong bụng.

Anh chàng hừ lạnh một cái để lấy lại bình tĩnh, trong lòng đang thầm trấn an bản thân rằng " Vì tương lai ăn ngon, vì sự nghiệp no bụng, tuyệt đối phải nhẫn nhịn "

Kiến Hoa thờ dài một cái, đành mắt nhắm mắt mở bỏ lơ hai người họ vậy, nếu không cặp mắt này của anh chàng sẽ bị hỏng mất thôi.

Anh ta hít vào một hơi đầy chán nản rồi nói.

- Được rồi, em không lên tiếng nữa.

Cuộc đối thoại của hai người đàn ông nhanh chóng khép lại, không ai nói với ai lời nào cả, thấy thế Khánh Tường mới lên tiếng hỏi Minh Hào, hiện tại cô đang rất thắc mắc vai trò của Kiến Hoa là gì trong cuộc sống của Minh Hào.

- Kiến Hoa là gì của anh thế?

Minh Hào tiêu soái ngửa cổ uống một ngụm nước, sau đó nhẹ nhàng đặt ly thủy tinh xuống bàn rồi trả lời.

- Là em ruột của anh, và có sở thích đào chân tường nhà người khác.

Vừa giới thiệu Kiến Hoa cho bà xã nhỏ, vừa tranh thủ bêu xấu em trai mình, Minh Hào quả là một người anh trai có tâm. Trực tiếp tạo ra ấn tượng xấu đối với Khánh Tường.

Khụ khụ khụ

Bạn nhỏ Kiến Hoa ở phía đối diện lập tức ho sặc sụa vì sặc nước, nghe tới về sau của Minh Hào thì Kiến Hoa đã sốc tới não.

- Ai đòi lại đi bêu xấu em trai mình cho người ngoài nghe hả? Anh có phải là anh của em không vậy?

- Đừng tưởng rằng anh không biết ý định ban đầu của em, nghe đồn em đang có ý định đào chân tường của anh? Ai cho em lá gan lớn đó vậy?

Minh Hào liếc mắt lườm Kiến Hoa một cái sắc lém, giọng nói ôn tồn như anh đã biết ý định của em trai mình từ lâu rồi nhưng lại không tiện vạch trần mà thôi.

Mồ hôi trên trán của Kiến Hoa túa ra như tắm, ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh mà sao cả người anh ta lại toát hết cả mồ hôi? Khi ánh mắt sắc bén của Minh Hào khê lia qua một chút thì Kiến Hoa đã sợ muốn chết rồi.

Kiến Hoa lắp bắp vài chữ xong rồi chuyển mũi dùi sang thư kí Kim.

- Anh... Tại sao anh lại biết? Có phải do cậu ta nói không?

Bạn nhỏ Hoàn Kim ngồi không cũng bị trúng đạn, cậu ta đen mặt nhìn Kiến Hoa rồi bắt đầu sắc xéo.

- Đừng có mà đổ tội cho tôi, anh cho rằng đám nhân viên trong công ty không nhìn ra con mắt hưng phấn của anh dành cho Khánh Tường sao? Mở điện thoại và đọc tin nhắn trong nhóm đi, bọn họ làm âm lên rồi kia. Cơ mà, sao lúc này anh còn hùng hổ tuyên bố với tôi sẽ cura đồ cô ấy mặc cho những lời cảnh cáo của tôi? Bây giờ sao lại cụp đuôi lại như một con mèo nhỏ thế này?

Kiến Hoa lập tức cứng họng, không dám hó hé bất cứ một câu nói nào nữa, chỉ im lặng ngồi liếc xéo Hoàn Kim mà thôi.

Cái đồ lảm chuyện, ai mượn nói mà khai tuốt tuột ra hết vậy? Cái mồm cái miệng gì đâu mà nhiều chuyện như thế chứ?

Khánh Tường ngồi im lặng quan sát Kiến Hoa, bề ngoài toát ra phong thái của một quý ông lịch lãm nhưng bây giờ hầu như lại giống như một đứa trẻ to xác là sao nhỉ?

Còn về phần Hoàn Kim nữa, nhiều chuyện như thế cũng là một cái thiệt à nha, bởi vậy tại sao cứ bị Minh Hào trừ lương hoài, đáng lắm.

- -----

Sao phiếu dặm chân tại chỗ rồi Ồ ^ Ồ mấy cậu hết thương tui rồi saoooo

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Oan gia ngõ hẹp

Ngẫm nghĩ một lúc, tự nhiên Khánh Tường nhận thấy có điểm không hợp lý trong câu nói của Minh Hào, đôi mày thanh tú khẽ nheo lại, cô lập tức quay sang hỏi Minh Hào.

- Nếu Kiến Hoa là em ruột của anh thì tại sao lại em chưa từng thấy cậu ấy? Chúng ta yêu nhau cũng hơn một năm rồi mà em chỉ mới thấy Di mà thôi.

- Thăng nhóc này phải ở với ba mẹ ở bên nước ngoài để học tập và rèn luyện thêm, nó mới về nước và đảm nhận chức vụ giám đốc ở Minh thị mới được 3 tháng mà thôi. Hôm nay dẫn em tới công ty chơi rồi tiện thể giới thiệu cậu ta cho em luôn.

Minh Hào hiểu Khánh Tường đang suy nghĩ điều gì, nên buộc lòng phải nói một hơi dài để giải thích đầu đuôi mọi chuyện cho bà xã nhỏ nghe, tránh để cô hiểu lầm.

Nghe Khánh Tường nhắc tới Di, Kiến Hoa lập tức tròn mắt ngạc nhiên, cậu ta dường như không tin vào tai của mình.

- Chị... chị quen chị cả của em sao?

Từ "chị" phát ra từ miệng Kiến Hoa có chút gì đó khó khăn. Vốn dĩ anh ta không dễ dàng gọi Khánh Tường là chị đâu, nhưng khi nghe thấy cô gọi tên Thiên Di một cách thân mật thì trong lòng cậu ta không rét mà run lên.

Gì chứ? Ngay cả bà quái vật Thiên Di cũng bị cô gái này thu phục luôn rồi sao? Nếu không tại sao lại thoải mái gọi cái tên đó ra được? Nếu đúng là vậy thì... người phụ nữ này quả đáng sợ rồi.

Chuyện này có chút gì đó không khoa học à ghen.

Chẳng cần để Khánh Tường phải trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của Kiến Hoa, Minh Hào là người trực tiếp trả lời em trai, câu nói nhẹ nhàng như lông hồng nhưng lại có sức công phá ngàn cân tới nội tâm của Kiến Hoa, anh nói.

- Không những là biết mà bây giờ quyền lực của cô ấy trong nhà chúng ta không nhỏ, có Thiên Di bảo kê thì ai dám đắc tội với tiểu tử tông này?

- CÁI GÌ??? Đùa nhau à?

Kiến Hoa kinh ngạc há hốc miệng, hai tay đưa lên xoa xoa lỗ tai để xác nhận tai không bị ù. Ánh mắt hoang mang tới cực độ.

Trái tim lạnh băng của Minh Hào bị Khánh Tường lấy mất, ngay cả sự yêu chiều của Thiên Di quái vật cũng dành hết cho người con gái này, cô ấy là ai mà có thể chiếm lấy sự tin tưởng của Dĩ?

Cậu em trai nhỏ đưa tay lau mồ hôi, vừa cười vừa nói với Khánh Tường, giọng nói hết sức ân cần và dịu dàng khác hẳn với thái độ không hợp tác lúc này, cậu ta nói.

- Chị dâu, chị cao tay thật, em nể chị rồi đó.

Một chữ "chị dâu" ngọt như mía lùi lại được thốt ra từ miệng Kiến Hoa khiến cho mọi thứ cứ giả tạo thế nào ấy. Cậu nhóc này đang có âm mưu gì thế không biết?

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lạnh của người phụ nữ phát lên, giọng điệu có vẻ hưng phấn lên một chút. Cô ta từ phía xa xa gọi tên Khánh Tường hòng gây sự chú ý.

- A! Trùng hợp thế, cậu cũng đi ăn ở nhà hàng này à?

- -----

Các cậu có muốn ngày nào cũng có 5 chương như thế này hong?

Số phiếu đủ 32,5k bảo tiếp 5 chương ngày mai nhé iu iu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Hoàn Kim đánh đá (1)

Khánh Tường đột nhiên có cảm giác không lành đang ập tới với mình, cô nhẹ nhàng bỏ quyền menu xuống bàn, xoay người theo hướng phát ra giọng nói.

Đập vào mắt là Mỹ Quyên với Trung Hiếu đang tay trong tay hạnh phúc đứng ở phía hai giờ và còn giờ tay ra hiệu cho cô nữa chứ.

- Chị dâu, chị quen bọn họ hả?

Kiến Hoa mặt dày lập tức buột miệng gọi một tiếng chị dâu ngọt xớt, ánh mắt có chút khó chịu nhìn về cặp nam nữ đang tiến tới gần bàn của mình.

Khánh Tường không nói gì, chỉ khẽ gạt đầu tỏ ý đồng tình với suy nghĩ của Kiến Hoa, đôi mắt biết cười khẽ cong lên nhìn Mỹ Quyên đang ôm bụng bầu khó nhọc bước từng bước, nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười tươi như hoa.

Muốn bày trò gì hả bà bầu? Bụng mang dạ chứa rồi mà vẫn chịu tích đức cho con à?

Hai người họ ngày càng đi gần về phía bàn của Khánh Tường. Trung Hiếu có chút xấu hổ mỗi khi nhìn thấy Minh Hào cho nên hoàn toàn nhìn sang chỗ khác, không muốn mắt chạm mắt với anh.

Mỹ Quyên là người lên tiếng tiếp chuyện, cô ta vừa nói vừa cười nhìn Khánh Tường, giọng nói thân thiết như hai người bạn đã lâu rồi không gặp nhau ấy.

- Hôm nay Trung Hiếu đưa tớ tới đây dùng bữa, nhưng xui làm sao mà lại hết chỗ mất tiêu rồi. Thật may khi thấy cậu ở đây, có thể cho tớ ngồi chung bàn không? Dù gì thì đây là cái bàn lớn, bốn người ngồi vẫn còn rộng ấy.

Vừa dứt lời cô ta liền kéo ghế bên cạnh Hoàn Kim mà tự nhiên ngồi xuống, tựa như câu hỏi lúc nãy chỉ là cho có chứ nếu Khánh Tường có nói không thì cô ta vẫn ngồi.

Thư kí Kim nhăn mặt lại, tay cầm ghế ngồi dịch sang chỗ của Kiến Hoa, ánh mắt chán ghét nhìn bà bầu vô duyên vô cớ ngồi cạnh mình, kiểu như Mỹ Quyên là vi khuẩn lây bệnh vậy ấy.

Hoàn Kim lên tiếng, câu nói tràn đầy sự khinh bỉ với cô ta.

- Có lẽ cô đây không biết, nhà hàng này rất đông thực khách ghé ăn mỗi ngày, có điều muốn ăn ở đây thì phải đặt trước hơn một tháng thì may ra mới có thể bước chân vào đây. Ngoại trừ trường hợp đặc biệt như nhà chúng tôi thì mới có thể muốn tới lúc nào thì tới, không cần phải đặt trước.

Nói bóng nói gió là cho dù có giàu có, có thượng lưu cỡ nào đi nữa mà không đặt trước thì cũng không được vào. Nhà hàng này nói thật ra là rất khó tính, chỉ có thực khách cần họ chứ họ không cần thực khách. Kiểu ngạo y như chủ nhân của nó vậy.

Chỉ có những người đẳng cấp cao hoặc quen với chủ nhà hàng mới có thể bước chân vào đây một cách thoải mái mà thôi.

Dừng lại một chút, Hoàn Kim để cho Mỹ Quyên và Trung Hiếu kịp tiêu hóa lượng kiến thức mà mình vừa đề cập, xong mới nói tiếp.

- Hơn nữa, bà chủ của tôi chưa đồng ý cho cô ngồi chung bàn, hà cớ gì mà cô lại tự tiện như thế? Đây đúng là phong cách của người giàu sổi, không biết phép tắc gì cả.

Hoàn Kim mặt không không cảm xúc lập tức dập tắt Mỹ Quyên chỉ trong phút chốc, khuôn mặt của ả ta bây giờ đột nhiên trắng bệch vì sốc, nhưng rất mau chóng đã lấy lại tinh thần. Bàn tay khẽ run lên vì tức giận.

Gì chứ? Một nhân viên quèn mà cũng bày đặt lên mặt dạy dỗ cô ta sao? Ý được làm thư kí của Minh Hào nên giờ không coi ai ra gì? Có thể tùy tiện chửi nểng người khác sao?

Ai cho anh ta cái quyền đó vậy?

Khóe môi của Khánh Tường bắt giác cong lên, ánh mắt tràn đầy sự ý cười nhìn Hoàn Kim đang thay mặt mình mà sửa lưng cho Mỹ Quyên.

Giỏi lắm, không ngờ ngoài cái tính nhiều chuyện bẩm sinh Hoàn Kim còn đánh đá tới mức độ này, mỗi câu nói đều đâm trúng tim đen của Mỹ Quyên một cách tuyệt đối.

Thiết nghĩ rằng sau này mỗi khi đi cãi lộn đều dắt Hoàn Kim theo để anh ta thể hiện tài năng mới được.

- -----

32,5k phiếu bầu 5 chương, còn hơn 32,5k sẽ có quà tặng kèm nè mấy cậu oiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Hoàn Kim đánh đá (2)

Nhìn khuôn mặt chột dạ của Mỹ Quyên mà Khánh Tường không kiềm lòng được mà hỏi vài câu, vô tình lại đá xoáy vào nỗi đau của ả. Cô hỏi.

- Cứ ngồi thoải mái đi. Cuộc sống sau hôn nhân ỏn cả chứ?

Ngu ý sâu xa rằng sau cái tiệc cưới hôm ấy thì cả gia đình của Trung Hiếu vẫn chưa chấp loại "vợ" thiên hạ như cô sao? Không lẽ họ có vấn đề về thần kinh rồi hay sao?

Tại sao Mỹ Quyên lại không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của Khánh Tường cơ chứ? Nhưng mà, cho dù mày có phá hoại tới đâu thì họ vẫn là một con rối bị tao giật dây mà thôi.

Nghĩ tới đây, thần sắc của ả ta đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, từ khó coi cho tới tràn đầy kiêu hãnh khi nhắc tới vấn đề này, Mỹ Quyên tự tin nói trước mặt mọi người.

- Cảm ơn ý tốt của cậu, ba mẹ chồng và chồng vẫn rất yêu chiều tớ. Như cậu thấy đấy, tớ muốn ăn ở đây thì hai người họ lập tức bảo Trung Hiếu dẫn đi và còn đưa thêm thẻ tín dụng để tiêu xài đây này.

Hừ! Đám người nhà Trung Hiếu đúng là một lũ ngu, chỉ cần bà đây khóc lóc một chút, đáng thương một chút, nguy biệnn một chút và quan trọng rằng lấy tính mạng của đứa bé trong bụng ra đe dọa thì hai ông bà già đó lập tức tin răm rắp.

Nói Mỹ Quyên mang con của người khác? Cô ta chỉ cần thể thốt một xú, ưỡn khuỷu nhìn hai người họ rồi nói bỏ thai để chứng minh mình trong sạch là xong, ngoài ra còn không quên thêm vào một số câu gây hiểu lầm như thân thể của ả rất yếu, rất khó mang thai, nếu là con của người khác thì ả ta sẽ

cuốn gói ra đi, còn nếu là con của Trung Hiếu thì...

Chỉ cần vài chiêu đơn giản như thế thì đám người ngu ngốc ấy đã hoảng hốt hết cả lên, một hai đồ dành Mỹ Quyên sau đó còn cung chiêu cô ta như bà hoàng.

Nghe thế, Hoàn Kim liền bĩu môi khinh bỉ ra mặt, anh ta không ngần ngại thêm vào mấy câu để dập tắt cái bản mặt kiêu căng ngạo mạn của người phụ nữ xấu xa này.

- Ôi trời tưởng gì, bộ tiêu tiền của bố mẹ là oai lắm chắc? Đều là người lớn với nhau cả rồi mà còn bám váy mẹ, đã thế còn ra vẻ ta đây giàu có cho ai xem?

Một câu nói đơn giản ngắn gọn xúc tích của anh bạn đánh đá này chẳng khác một cái tát thật đau vào mặt Mỹ Quyên.

Bếp!

Ê mặt chưa cung? Nhục mặt chưa cung? Còn lên mặt nữa không?

Mặc kệ cho khuôn mặt lại bắt đầu tái xanh của Mỹ Quyên, anh bạn đánh đá tiếp tục công kích không ngừng nghỉ khiến cho Mỹ Quyên không kịp biện minh.

Kiểu như sàn diễn này là của bố mày, ngồi đó đóng tai lên mà nghe tao nói nè he. Để còn biết đường xem lại bản thân đang ngồi ở đâu mà bày đặt lên mặt he.

- Còn nữa, trước khi đi cô có kiểm tra tài khoản trong thẻ không vậy? Biết đâu ba mẹ cô đưa cho cô cái thẻ chỉ đủ uống một tách trà gừng ở đây thì sao? Vào nhà hàng sang trọng chỉ đủ để uống đồ tráng miệng cũng lạ lắm à ghen.

Tao nói mà tao tức á, bày đặt dựa vào Trung Hiếu để bắt nạt bà chủ của anh từ lâu rồi nên bây giờ thành thói quen rồi đúng không? Thấy người ta im im rồi tưởng người ta sợ nên mới làm tới à? Này nhá, bà chủ của ông cao thượng không chấp tiểu nhân, chứ nếu không thì cái mạng quèn của cô cũng không giữ được tới ngày hôm nay đâu.

Bảo bối nhà họ Hoàng chỉ cần một cái búng tay thì có thể cho gia đình cô từ khá giả xuống nghèo mạt rệp đó có biết không hả?

Nói xong một tràng dài, Hoàn Kim hít một hơi thật sâu, ánh mắt sắc lẹm lướt ngang qua người Mỹ Quyên. Trong nội tâm cố gắng kiềm lòng để không gây khẩu nghiệp nữa.

Nè he, tao nói cho mà biết he. Bây giờ Khánh Tường là bà chủ kiêm luôn bạn thân của ông đây, nếu muốn khoe khoang trước mặt cô ấy thì hãy coi lại bản thân coi có bằng một góc của người ta không thì hăng khoe nha. Còn không thì đừng trách tại sao ông đây sắc xéo với cô.

Kiến Hoa và mọi người ngồi bên cạnh đều trở mắt lên nhìn Hoàn Kim như sinh vật lạ, con người này bình thường trầm tính ít nói, cao cao tại thượng mà bây giờ tự nhiên lại gỡ bỏ hình tượng đó để châm chọc người phụ nữ này? Rốt cuộc là giữa bọn họ có hiềm khích gì mà anh ta không biết nhỉ?

Khánh Tường không ngần ngại nhìn Hoàn Kim bằng ánh mắt tán thưởng, trong lòng thỏa mãn cực kì luôn, trong lòng đang thầm có một ý định cực kì thú vị.

Nếu sau này có ai nói xấu cô thì sẽ mang thư kí Kim ra để anh ta tha hồ mà khẩu nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Cậu không có khả năng

Hoàn Kim quay phắt đi không thèm đếm xỉa tới Mỹ Quyên cũng như khuôn mặt của ả ta nữa. Ngay cả người chồng của cô ta cũng không dám lên tiếng phản kháng.

Ừa rồi phản kháng kiểu gì khi ông đây nói câu nào câu nấy đều trúng vào trái tim đen thúi của hai người này?

- Thôi bỏ qua hết đi, chúng ta tới đây để dùng bữa chứ không phải cãi nhau. Còn về vấn đề tiền bạc thì lát nữa sẽ tính riêng, chỉ cần ngồi chung mà thôi.

Thấy Mỹ Quyên bị người khác chửi mắng như thế thì Trung Hiếu mới miễn cưỡng lên tiếng giải hòa. Nói trắng ra là nãy giờ anh ta không hề để ý tới người vợ của mình mà chỉ toàn tâm toàn ý để ý tới cô gái ngồi bên cạnh Minh Hào mà thôi.

Từng cử chỉ, từng nét mặt, từng hành động đều khiến cho con tim của Trung Hiếu xao xuyến đến lạ, cho tới bây giờ vẫn chưa hết rung động.

Minh Hào hừ lạnh một cái, sau đó lập tức chen ngang hướng nhìn của Trung Hiếu, thân hình vạm vỡ ngồi dịch lên một chút để không cho Trung Hiếu nhìn thấy điều không nên nhìn.

Bà xã nhỏ của anh đâu phải là muốn nhìn thì nhìn? Nhìn nữa là thu phí đó.

Không gian rộng lớn trong nhà hàng bắt đầu vang lên tiếng nhạc du dương, giống như những bản nhạc của Pháp vậy, tuy đang là buổi trưa nhưng lại mang tới cho người khác cảm giác như đang dùng bữa tối tại đây vậy.

Một người bồi bàn cao ráo đang dần dần tiến lại gần bàn của Khánh Tường hơn, anh chàng cung kính cúi đầu rồi nói.

- Các vị dùng gì ạ?

Chưa kịp để Minh Hào lên tiếng thì giọng nói lạnh lạnh của Mỹ Quyên đã vang lên rồi, cô ta nói.

- Cho tôi hai phần bò bít tết Mỹ, kèm rượu vang đỏ và salad.

Sau đó còn khuyến mãi thêm một nụ cười thật tươi với anh phục vụ nữa.

Anh bạn đánh đá của chúng ta có vẻ không mấy vui khi nhìn thấy cảnh tượng đó, hít một hơi thật dài sau đó lại bắt đầu khẩu nghiệp.

- Không biết phép lịch sự gì cả, thân phận ngồi ké mà không biết để cho chủ tiệc gọi trước mà đã nhao nhao dành nói.

- Hoàn Kim! Đừng làm loạn nữa.

Cho dù bây giờ trong lòng Minh Hào đang rất hả hê khi có người lên tiếng dằn mặt thay cho bà xã nhỏ nhưng cũng không thể để cậu ta làm loạn hoài được, có gì thì để ăn xong rồi muốn làm gì thì làm. Bây giờ Khánh Tường đói bụng rồi.

Mỹ Quyên bị sửa lưng hết lần này tới lần khác thì đương nhiên sẽ tức giận rồi, đã vậy còn bị người của Khánh Tường làm cho ê mặt trước Trung Hiếu thì làm sao mà ả bỏ qua cho được.

Nhưng rồi cũng không làm được gì nên đành ngâm bò hòn làm ngọt. để chờ cơ hội sau vậy. Bàn tay của ả ta đã siết chặt thành nắm đấm dưới mặt bàn.

- Khánh Tường! Cô muốn ăn gì? Cô ăn gì tôi ăn đó.

Hoàn Kim hưng phấn nhìn Khánh Tường, đôi mắt sáng trưng lên khi nhìn vào cô gái nhỏ ngồi phía đối diện. Nếu có thêm cái đuôi ở phía sau thì đảm bảo bây giờ nó đang vẫy qua vẫy lại sau mông Hoàn Kim đó.

Mới này còn đánh đá sắc xéo người ta, bây giờ lại ngoan ngoãn như một chú cún nhỏ, bộ Hoàn Kim là người hai mặt như thế sao?

Nhìn biểu cảm khá đáng yêu của Hoàn Kim mà Khánh Tường khẽ cười, muốn ăn chung một món ăn với cô sao? Hôm nay Hoàn Kim lạ vậy?

Đột nhiên trong đầu của Khánh Tường đột nhiên thoáng qua câu nói của Hoàn Kim khi còn ở trong công ty. Anh ta nói rằng từ bây giờ chúng ta là bạn. Không lẽ đây chính là câu trả lời cho thái độ vừa rồi của anh ta sao?

Đang là một anh hùng chính nghĩa bảo vệ cho cô bạn của mình sao? Cũng không tồi.

Khánh Tường trả lời.

- Cua Hoàng Đế, anh muốn ăn không?

- Đương nhiên là muốn rồi, nhưng mà không biết nhà hàng này còn món ăn ấy không nữa. Vì trong menu đề là món ăn bán chạy nhất.

Nghĩ tới đây Hoàn Kim chép miệng tiếc rẻ, món cua ở đây nổi tiếng ngon và là món ăn đắt đỏ nhất ở nhà hàng này, hầu như mọi người đều đến để thưởng thức chúng. Vì thế không biết rằng bây giờ có còn món ăn đó nữa hay không thôi.

- Yên tâm, chỉ cần tôi muốn thì đảm bảo sẽ có.

Nghe thế, khóe môi của Mỹ Quyên bắt giác cong lên. Trong đầu của cô ta bây giờ đã vạch sẵn một trò đùa khiến cho Khánh Tường mặt mặt trước mọi người rồi.

Con khốn! Để tao coi mày vênh vào được bao lâu?

Sau đó, giọng nói lạnh lạnh khó nghe của ả ta đột nhiên vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của Hoàn Kim và Khánh Tường, cô ta nói.

- Cậu làm như cái nhà hàng này là của cậu không bằng, bộ muốn có là có sao? Cậu không có khả năng đó đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Mày còn non lắm

Mỹ Quyên nói điều đó không phải là không suy nghĩ, trong khi Khánh Tường bận trò chuyện với Hoàn Kim thì ả ta đã kịp lia mắt sang xung quanh để thăm dò tình hình rồi. Nhận thấy trong nhà hàng toàn là người của giới thượng lưu, vì thế đã nảy ra một ý định làm nhục mặt một người.

Người mà ả ta thực sự muốn nhắm tới là Minh Hào chứ không phải là Khánh Tường.

Nhìn phong thái chừng chạc ung dung của Minh Hào liền gọi cho Mỹ Quyên nhớ tới đám cưới đầy nhục nhã của mình, anh ta tới đó và phá nát đám cưới của cô ta xong rồi quay về như không có chuyện gì xảy ra? Ai cho anh cái quyền phách lối đó?

Anh cưng chiều Khánh Tường lắm đúng không? Để hôm nay tôi thử xem hai người còn có thể ngẩng cao đầu mà nhìn mọi người không.

Một mũi tên trúng hai đích.

- Lâm nhắm gì đó bà bầu? Đã cho ngồi ké mà còn không biết điều nữa hả? Cô nói thêm một câu nữa coi, thử xem tôi có đuổi cô ra khỏi bàn hay không?

Kiến Hoa ngồi bên cạnh đã bắt đầu khó chịu ra mặt rồi, này giờ cậu ta ngồi im để xem Hoàn Kim thể hiện cũng như xem xét tính cách của người phụ nữ này ra sao mà đối xử cho đáng. Nhưng xem ra thì con người này quá ngu ngốc và tự mãn rồi.

Hoàn Kim ngồi bên cạnh hết sức ngạc nhiên khi thấy Kiến Hoa sổ một tràng dài như vậy, ơ thế hoá ra cậu ta cũng biết chữ người à? Anh chàng phấn khích nhìn sang rồi hỏi.

- Ủa! Học cách chữ người của ai thế? Trước giờ thấy im im tưởng hiền lành lắm mà.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt lấp lánh ý cười của Hoàn Kim, Kiến Hoa khẽ vuốt tóc rồi nhẹ nhàng nói.

- Mới biết chữ người, học từ cậu đấy.

Ngẫm nghĩ một hồi Hoàn Kim cảm thấy có điều gì đó sai sai. Anh chàng bắt đầu nghi ngờ câu nói của Kiến Hoa rồi ấy nha. Cậu ta nói như thế là có ý gì? Không lẽ định quăng cầu lương trá hình sao?

Nô nô nô, chuyện này không khoa học.

Mỹ Quyên không quan tâm tới những lời mà Kiến Hoa nói, thứ cô ta trông chờ là câu nói xuất phát từ chính miệng của Khánh Tường cơ.

Mắng tao đi, nói với tất cả mọi người ở đây biết rằng mày là tiểu thư của nhà họ Hoàng đi, nói rằng Khánh Duy là anh trai của mày. Nhanh lên nói đi.

Để rồi coi tất cả con người ở đây có cười vào bản mặt mày không? Có châm chọc rằng mày là một con thiếu năng hay không? Còn Minh Hào nữa, lên tiếng giải vây cho người yêu của mày đi, nói ra thân phận thật của cô ta đi. Nói với tất cả mọi người rằng nó là tiểu bảo bối của Hoàng gia đi.

Nếu như chúng mày nói sự thật thì chắc chắn một trăm phần trăm sẽ chẳng có ai tin, họ sẽ xia xói và dè bieu tụi mày.

Vốn dĩ thân phận của Khánh Tường chỉ có một vài người biết. Ngay cả trong đám cưới của tao mà đến một tấm hình của Khánh Duy cũng không có, tất cả nhà báo đều bị bịt chặt miệng để không lộ bất cứ thông tin thành viên của Hoàng gia. Còn đám người ngu xuẩn tham dự thì như bị câm, không một ai dám nhắc tới chuyện ngày hôm ấy.

Nói cho cùng thì chỉ có những người ngồi trong bàn này mới thực sự biết thân phận thật của Khánh Tường.

Đừng quên rằng thân phận của mày bị Hoàng gia dấu kín, liệu có phải họ không muốn công khai cho người khác biết nên mới dấu nhẹm đi không? Có ỳ khuất gì chẳng? Và cũng đừng cho rằng chỉ một câu nói của mày là có thể phủ nhận tất cả.

Đối với tầng lớp thượng lưu cấp cao, khi muốn xác nhận thân phận thì phải có một buổi tiệc rượu hoàng gia và có sự góp mặt đông đủ của ông to bà lớn, quan trọng là phải được chính người trong dòng tộc khẳng định trước mặt mọi người mới được họ công nhận,

Một câu nói xuông của mày có giá trị? Đừng quên Hoàng gia thuộc tầng lớp cấp cao của cấp cao. Ngay cả Trịnh thiếu cũng không giúp ích được gì cho mày đâu.

Để rồi tao coi mày sẽ làm như thế nào.

Câu nói của Mỹ Quyên giống như một thanh nam châm hút tất cả sự chú ý của mọi người về phía này, tuy nhìn ngoài mặt thì không mấy quan tâm nhưng thực chất lỗ tai nhiều chuyện của bọn họ đã không tự chủ mà dựng đứng lên rồi.

Ngay khi bước vào thì họ đã đặc biệt chú ý tới Minh Hào tức người đứng đầu Minh thị. Vốn dĩ hay đi các buổi tiệc rượu của các ông lớn bà lớn nên biết mặt nhau cũng đúng thôi.

Khánh Tường không trả lời Mỹ Quyên, cô gấp quyển menu lại và đưa cho bồi bàn, ánh mắt lạnh nhạt lãnh đạm nói.

- Lấy cho tôi hai phần cua Hoàng Đế, nhớ là phải lấy con to nhất.

Anh phục vụ miễn cưỡng nhón miệng cười thân thiện, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Nghe cuộc nói chuyện đầy căng thẳng như thế thì có lẽ đây không phải là bạn của nhau rồi. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ...

- Thừa tiểu thư, thật thất lễ quá nhà hàng của chúng tôi vừa hết suất của cuối cùng.

Khánh Tường không mấy làm lạ với câu trả lời của anh ta, dường như sẽ biết trước rằng người bồi bàn sẽ nói câu đó. Cô chỉ nhẹ nhàng nói vài câu.

- Nói với bếp trưởng rằng hôm nay có Khánh Tường tới, và cô ấy muốn ăn cua. Chị ấy sẽ hiểu.

Anh chàng phục vụ ôm một mớ dầu chấm hồi lớn trong đầu, lững thững đi vào trong. Dường như vẫn chưa hiểu được hàm ý của câu nói này thì phải. Nhưng mà thôi, khách hàng là thượng đế, dẫu sao thì làm vậy.

Để bóng lưng của người bồi bàn biến mất sau lớp cửa, Khánh Tường quay người lại nhìn chăm chăm vào Mỹ Quyên với ánh mắt khiêu khích, giọng nói lạnh lùng pha thêm một chút bá khí khiến cho người nghe rợn hết cả người, cô nói.

- Muốn đầu trí với tôi? Cô còn non lắm.

Đúng ra là không ra chương này đâu, hôm nay tui tập quá sức nên đuối như con cá chuối luôn $Q \wedge Q$ nhưng mà thấy mng cmt muốn đọc chương sau nhiều quá nên mới dạn lòng mở máy lên ngồi gõ tiếp. Khi viết tới đây thì hai con mắt đã dím lại luôn rồi, mờ hồng nổi. Thoai Minh ngủ đây, mấy bạn nhớ Like và bỏ phiếu ủng hộ Minh nhaaa.

Love you

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Giả nhân giả nghĩa

Đồ ngu! Đừng tưởng tao không biết mày đang muốn làm gì? Mày nghĩ rằng chỉ một vài câu khiêu khích rẻ tiền của mày mà có thể khiến cho tao bận tâm ư?

Bà đây có khả năng hay không thì tự bản thân tao biết. Còn nữa, thu lại cái ánh mắt đáng ghét ấy đi, trước khi tao móc nó ra.

- Này Khánh Tường! Người ta nói suất ăn cuối cùng vừa hết rồi, liệu có kịp mang nguyên liệu mới tới để chế biến không? Chứ tôi đói lắm rồi.

Hoàn Kim có chút không đành lòng xoa xoa cái bụng tròn vo của mình. Không phải là anh chàng không tin vào sức ảnh hưởng của Khánh Tường mà bây giờ sức ảnh hưởng của cái bụng đói này tác động tới anh ta nhiều hơn.

Đói chết đi được.

Anh chàng vô tư nhìn nói chuyện với Khánh Tường mà không mấy may để ý tới khuôn mặt biến sắc của Mỹ Quyên, và dường như ở đây không ai coi cô ta tồn tại thì phải.

Không được, cô ta là tâm điểm. Phải khiến người khác chú ý tới mình nhiều hơn mới đúng chứ, không thể để Khánh Tường cướp hết sự chú ý được.

Nghĩ tới đây, Mỹ Quyên lại không kim được lòng mà lên tiếng, giọng điệu của ả ta đột nhiên chanh chua đến lạ. Có vẻ như đang cố gắng làm nhục Khánh Tường trong mắt thực khách thượng lưu đây mà, cô ta lên giọng.

- Cậu đừng có quá đáng, người phục vụ đã nói là hết suất ăn đó rồi mà cậu còn lớn lối bắt người ta phải chạy đi mua thêm nguyên liệu để chế biến cho cậu sao? Cậu tự kiêu quá rồi.

Một câu nói mang sự trách móc nặng nề kèm với vẻ mặt tốt bụng của Mỹ Quyên thật khiến cho người khác phải buồn nôn, sâu xa hàm ý của cô ta là Khánh Tường là một người ngang ngược, coi trời bằng vung.

Y là người của Trịnh thiếu nên muốn bắt ép ai làm theo ý mình. À ta muốn tạo ấn tượng xấu của Khánh Tường tới con mắt của những người giàu có khác.

Và mục đích chính của Mỹ Quyên là ép buộc Khánh Tường phải chính miệng thừa nhận rằng mình là Hoàng tiểu thư, để mua vui cho mọi người.

Cô ta nói rất lớn, cho nên tiếng nhạc du dương của căn phòng cũng không thể nào lấn át được. Một lần nữa, mọi người lại bắt đầu hướng mắt về phía Khánh Tường để xem kịch vui.

Khánh Tường ngồi tận hưởng màn diễn xuất của Mỹ Quyên mà trong lòng không ngừng tán thưởng, ánh mắt cong lên thích thú nhìn biểu hiện giả vờ tốt bụng của cô ta.

Kiến Hoa khó chịu đứng lên, anh ta chán ghét nói vài câu với thư kí Kim.

- Hoàn Kim! Đổi chỗ không?

- Chi vậy ba? Ngồi yên một chỗ đi. Đổi đổi cái gì.

Nhìn vào ánh mắt không mấy hứng thú của Hoàn Kim, Kiến Hoa lạnh nhạt nói ra vài chữ nhưng lại có sức công quá cực kì cao, anh ta nói.

- Để đập con mụ lắm chuyện này ra khỏi bàn, dùng bữa thôi mà cũng gặp toàn những thứ sán si kém sang.

- Thôi thôi ngồi xuống cho tôi nhờ, người ta là thai phụ đó, lỡ động thai thì coi chừng ba mẹ chồng của người ta cào nát cái bản mặt của cậu.

Kiến Hoa bĩu môi một cái sau đó cũng đành lòng nghe theo lời của Hoàn Kim ngồi xuống. Hên là có người nhắc cô là thai phụ chứ không ông đây cũng quên bồng đi mất. Cứ ngỡ phụ nữ có thai sẽ hiền hòa lắm, ai ngờ con mụ này vẫn thích đi khẩu nghiệp nhỉ? Tính không để đức cho con hay gì?

Khánh Tường bụm miệng cười trước hành động trẻ con của Kiến Hoa. Ôi trời ơi bộ hai người tính tấu hài cho cô coi hay gì?

Bản mặt của Trung Hiếu có hơi biến sắc khi thấy hành động bất ngờ của Kiến Hoa, người đàn ông này nói là làm. Ngay cả thai phụ cũng muốn ra tay sao? Anh ta có phải là đàn ông không vậy?

Hắn ta quá xấu hổ và tức giận khi bị người ta phỉ báng như thế nhưng lại không dám lên tiếng bênh Mỹ Quyên, vì trong đây thì vai vế của hai người không khác gì đi ăn kẻ người khác cho nên cũng phải biết thân biết phận mà giữ im lặng. Đẳng này con ả ngu ngốc lại huênh hoang lên tiếng chọc tức người ta, bộ muốn vứt hết bộ mặt của Trung Hiếu đi đúng không?

Nghĩ tới đây, hắn ta bóp chặt lấy bàn tay của Mỹ Quyên nhằm ra hiệu cho cô ta im lặng, lực nắm rất mạnh khiến cho ả ta nhăn mặt lên vì đau đớn.

Khánh Tường ngồi không cũng thấy ngứa miệng, muốn nói vài câu để dẫn mặt con ả lắm mồm này lại, cô khẽ cười rồi nói.

- Mỹ Quyên! Cô rất giỏi. Từ việc dụ dỗ đàn ông cho tới việc gài bẫy để người ta mang cô về nhà mà cung phụng. Đúng là điều gì cô cũng biết, chỉ có biết điều là không được ai dạy.

Vì thế cho nên hành động không khác nào một con hề ngu ngốc đang mua vui cho mọi người.

- -----

Quảng phiếu nhiệt tình để đón đọc chương sau nhanh nào các tình iu oiiiiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Bếp trưởng

Người bồi bàn nhẹ nhàng đi vào trong phòng bếp, ánh mắt có chút e dè nhìn người phụ nữ mặc bộ đồ bếp trưởng nhưng lại không làm gì cả, cô ấy đang ngồi vắt chân lên ghế chơi game, trên môi còn ngậm một cây kẹo mút.

Nói thẳng ra là phong thái bất cần đời đấy.

Hít một hơi thật sâu để lấy can đảm, anh ta mới dám mở lời.

- Chị Vương Nhã! Bên ngoài có vị khách muốn ăn món cua Hoàng Đế.

- Không thấy đề rằng suất cuối cùng đã được bán đi rồi sao? Người nào còn hỏi câu ngu ngốc đấy vậy?

Anh chàng bồi bàn chán nản lắc đầu. Biết ngay là thế nào chị ta cũng sẽ có thái độ đấy mà, nhưng mà người ta làm chức vụ lớn nên thân phận thấp cổ bé họng như mình không được lên tiếng, chỉ có thể hòa theo mà thôi.

Nghĩ tới đó, anh ta nói tiếp.

- Em đã nói với họ rồi, nhưng mà cô gái ấy xưng tên là Khánh Tường và một hai đôi ăn món đó. Kể cũng lạ, ban đầu cô gái ấy đi cùng ba chàng mỹ nam rất đẹp trai, thế mà sau này đột nhiên có thêm một cặp nam nữ tới ngồi chung, thế là cãi nhau chí chóe từ nãy tới giờ.

Những ngón tay điêu luyện đang nhảy múa trên màn hình di động của Vương Nhã bỗng nhiên khựng lại, cả người như bị ai đó điểm huyết nên cứng đờ. Đôi mắt tròn tròn nhìn anh phục vụ đang thao thao bất tuyệt kể chuyện. Giọng nói nhàn nhạt cất lên.

- Khoan, cậu nói ai tới cơ? Tên của cô ấy là?

- Khánh Tường, bộ chị quen cô ấy à?

Ngay sau khi câu nói của anh ta vừa kết thúc, Vương Nhã liền bật người dậy lập tức đi ra phía cửa lớn, nhìn vào ô cửa hình tròn trên cánh cửa để quan sát mọi thứ bên ngoài.

Ánh mắt tinh tường của cô ấy lia nhanh qua từng chiếc bàn đông đúc người ngồi. Nhìn mãi nhìn mãi, Vương Nhã mới chợt nhận thấy khuôn mặt cũng như vóc dáng quen thuộc của cô gái nhỏ. Khoe môi của Vương Nhã bất giác cong lên, đuôi mắt cũng hiện lên ý cười.

Tốt quá, cuối cùng cũng chịu trở về rồi.

Chăm chú nhìn vào Khánh Tường một lúc lâu, Vương Nhã mới chợt nhớ tới món ăn ưa thích của người nào đó cần được chế biến gấp nên vội vã ra lệnh cho cậu bồi bàn nhiều chuyện.

- Lấy trong hồ ra hai con cua Hoàng Đế mau, nhớ phải lựa con nào to nhất ấy.

Anh chàng phục vụ liền nghếch mặt ra khó hiểu. Quái lạ! Không phải suất ăn cuối cùng đã hết rồi sao? Bây giờ trong hồ còn con cua nào à?

- Chị Vương Nhã, không phải nói rằng đã hết nguyên liệu rồi sao?

Vương Nhã lập tức bật bếp cũng như chuẩn bị nguyên liệu cần thiết rồi đẩy bếp phở sang một bên, ánh mắt tràn đầy năng lượng như cô ấy có thể nấu được một bữa yến tiệc linh đình vậy.

Thấy anh chàng bồi bàn vẫn đứng thừ người ra một chỗ, Vương Nhã liếc xéo rồi nhẹ nhàng nói ra vài câu.

- Ai bảo đã hết suất? Bà đây chỉ làm biếng không làm nên mới treo băng hết hàng thôi. Hên sao còn giữ lại vài con mập mập. Không mau mang tới đây thì đừng hòng lấy được tiền lương nghe chưa?

Đồ lười biếng, hờ một chút là đòi trừ lương, hờ một chút là đòi cắt lương. Nếu như tiền lương ở đây không cao thì đừng hòng anh ta ở lại đây làm.

Trong lòng phản ánh ngầm vậy thôi chứ bên ngoài thì anh ta đã mau chóng xách mõng đi lấy nguyên liệu rồi. Đi được vài bước, Vương Nhã liền gọi cậu ta lại và nói.

- Còn về chuyện cãi nhau là như thế nào? Mau nói cho tôi biết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Tiểu bảo bối

Quay lại cuộc hội thoại đầy sôi nổi của Mỹ Quyên, sau khi nghe Khánh Tường mắng mình không biết điều, không có người dạy thì cô ta lập tức xanh tím mặt mày.

Không kiềm được tức giận mà đập bàn đứng phắt dậy, hét lớn và chỉ thẳng vào mặt Khánh Tường.

- Mày dám nói tao không có ai dạy? Mày có biết tao là con nuôi của nhà họ Hoàng hay không? Mày biết Khánh Duy anh nuôi của tao mà, mày nói vậy không khác gì đang chửi thẳng vào mặt cha mẹ của mày.

Một câu nói hai thái cực khác nhau. Một bên ung dung nhàn nhã, một bên giận tới mặt đỏ tía tai.

Dám xúc phạm tới cha mẹ của à ta? Con khốn này thật quá quắt rồi. Nhưng mà nó quên rằng tính theo vai vế thì hai người cũng là chị em nuôi, nói thế cũng không khác gì một cái tát vào mặt cha mẹ Khánh Tường cả.

Tuy nhiên, cô gái nhỏ của chúng ta vẫn không có phản ứng gay gắt và bất lịch sự như Mỹ Quyên, hành động chỉ tay vào mặt người khác khi nói chuyện là một hành động vô cùng khiếm nhã.

Khánh Tường thờ ơ nhìn Mỹ Quyên, đôi môi xinh đẹp khẽ mấp máy vài chữ.

- Dựa hơi là con nuôi có gì thú vị mà lớn lối như thế? Với lại hình như cô đã quên một vấn đề quan trọng rồi, để tôi nhắc cho cô nhớ. Căn bản ba mẹ của tôi chỉ nhận nuôi cô trên bề mặt pháp lý chứ có giáo dục cô được một ngày nào đâu? Cô ăn được một bữa cơm ở nhà họ Hoàng lần nào chưa? Hay chỉ uống được một tách trà là quá lắm rồi? Ba mẹ tôi chỉ chu cấp tiền cho cô mỗi khi cô cong mông chạy tới năn nỉ từng đồng xu các bạc để xài. Chỉ có thế mà mang cái danh con nuôi đi khoe khoang, làm như vinh dự lắm không bằng.

Lạnh lùng và bá khí là hai từ có thể miêu tả biểu cảm của Khánh Tường lúc này, cô như là một vị vua đang chán ghét liếc mắt xuống phán xét một kẻ tội đồ dơ bẩn vậy. Thái độ kiêu ngạo nhưng không khiến người ta khó chịu mà còn nể thêm đôi phần.

Hoàng gia, là một gia tộc nổi tiếng trong giới thượng lưu. Ai ai mà không biết tới dòng họ có quyền lực chính trị cũng như kinh tế khủng khiếp mà ngay cả chính phủ cũng phải mỉm cười mà lấy lòng từng người của gia tộc đó.

Như thế thì làm sao mọi người ở đây không biết cho được?

Nhưng điều mà họ quan tâm là câu nói đầy kiêu ngạo của người con gái kia kia. Trước đây không nghe Hoàng gia nhắc tới cô con gái nào trước đây cả, vậy mà hai người kia cứ thao thao bất tuyệt nói Hoàng tông là cha là mẹ

Giới thượng lưu cũng là người, cũng biến sắc và nhiều chuyện, nhưng cái cách họ chọn là ngồi im dùng bữa và đóng tai lên nghe lén chứ không phải là tụ tập xì xào bàn tán như người khác. Bởi vì nếu bàn tán đúng thì không sao, chứ bàn tán sai là nhục cái mặt lắm à nha.

Bởi thế cứ im lặng là vàng, tập trung dùng bữa và nghe lén thôi.

Nhìn thấy Khánh Tường lần đầu tiên nói được một câu dài như vậy, lại còn mắng người nữa nên tất cả mọi người trong bàn đều tròn mắt ngạc nhiên, ngay cả Minh Hào cũng không ngoại lệ. Nhưng biểu cảm ấy rất nhanh chóng biến mất và thay vào đó là ánh mắt tràn đầy sự cung chiêu nhìn Khánh Tường.

Kiểu như bộ dạng mắng người của bà xã thật đáng yêu.

Người ngạc nhiên nhất có lẽ là Kiến Hoa, cu cậu vẫn ôm cái suy nghĩ rằng chị dâu mình là một người hiền lành đáng yêu dễ mến. Nhưng không, cô ấy thật sự quá hung dữ. Thái độ chửi người này, cái thần thái ung dung tự tại này thật khiến người ta say đắm.

Nói thật chứ nếu không phải là hoa đã có chủ, mà chủ lại là ông anh đáng ghét của cậu ta thì có phải lên sao hỏa tìm kim cương để lấy lòng người con gái này Kiến Hoa cũng sẽ làm.

Haizzzz tiếc quá đi.

Tất cả đều dồn sự tập trung vào cuộc hội thoại của Khánh Tường mà không để ý tới bước chân mềm mại và tiếng lán của bánh xe đang dần dần tiến về phía bàn của Minh Hào.

Khánh Tường vẫn giữ phong thái bức người ấy cho tới khi nhận được một cái ôm ấp tới từ phía sau, cô mất thăng bằng mà ngã người về phía trước, chiếc cổ mảnh khảnh của mình dường như được bao phủ bởi một thứ gì đó rất ấm.

Sau đó, Vương Nhã nghiêng đầu sang một bên rồi hôn cái chóc vào mặt của Khánh Tường, ánh mắt lấp lánh vui mừng, giọng nói tràn đầy ý cười vui vẻ nói.

- Tiểu bảo bối! Em về rồi.

- -----

Đạch! Tui thấy mùi giấm chua thoang thoang đâu đây rồi à nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Xin hãy tự trọng

Act cool đứng hình mắt nhắm giậy.

Không gian và thời gian dường như ngưng đọng lại khi có sự xuất hiện của Vương Nhã, cô gái cá tính với mái tóc ngắn nhuộm tím, trên môi vẫn còn giữ nụ cười vui mừng ôm chặt lấy cổ của Khánh Tường.

Và đặc biệt hơn nữa, mọi thực khách trong nhà hàng đều đổ dồn sự chú ý vào Vương Nhã, một bếp trưởng quyền lực của nhà hàng này.

Bởi vì thuộc quyền sở hữu của Hoàng gia cho nên ngay cả bếp trưởng cũng kiêng ngạo một cách bình thường giống như chủ nhân của nó vậy.

Với tài nấu nướng xuất sắc của mình thì Vương Nhã hầu như đã tóm gọn tâm hồn ăn uống của các vị thực khách mỗi khi tới đây dùng bữa. Các món ăn do chính tay cô ấy làm rất ngon nhưng lại rất ít khi đụng tay vào, và đương nhiên cơ hội gặp mặt bếp trưởng tài ba xinh đẹp này cũng gần như là con số không tròn trĩnh.

Để thưởng thức được món ăn do chính tay Vương Nhã làm, được cô ấy đích thân mang ra và còn ôm chầm lấy như thế thì thân thể của người kia cũng không bình thường chút nào.

Mỹ Quyên dường như bị đờ toàn tập, những lời nói đang chuẩn bị được phun ra từ cái miệng đờ bần của cô ta cũng tự động nuốt vào bên trong. Hoàn toàn trở mất kinh ngạc.

Nhưng mà, người đáng chú ý nhất không phải là Mỹ Quyên hay là chồng của cô ta, mà chính là anh bạn Minh Hào đang ngồi bên cạnh kia kìa.

Anh chàng không mấy vui vẻ khi nhìn thấy người khác động tay động chân với Khánh Tường, nhất là cái hôn ban nãy nữa chứ. Nếu mà cô kia không cẩn thận một chút thì vị trí hôn không phải ở mặt mà đã chạy xuống môi rồi đó.

Mau buông bà xã của ông ra mau lên!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc và cả cái ôm ấm áp này nữa, Khánh Tường khẽ cười rồi quay sang véo má Vương Nhã rồi nói.

- Bao lâu rồi không gặp, chị vẫn chứng nào tật nấy nhỉ?

- Đau người ta, bảo bối đừng có néo nữa.

Vương Nhã mặc kệ những ánh mắt đang dòm ngó mình, trong mắt của cô chỉ có Khánh Tường mà thôi. Thân hình nhỏ nhắn của cô khẽ di chuyển xong rồi chui vào lòng của Khánh Tường mà ngồi.

Nhẹ nhàng ôm lấy eo của Khánh Tường, khuôn mặt xinh đẹp có chút biến thái dụi dụi vào người của cô, tham lam hít hà mùi hương dịu nhẹ rồi vui vẻ nói.

- Người ta nhớ muốn chết đi được, bảo bối đi đâu mà bây giờ mới về?

Hoàn Kim trở mắt lên nhìn lấy Vương Nhã và Khánh Tường, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ khá là điên rồ.

Khoan đã, chuyện gì đang xảy ra thế này? Vương Nhã đang ngồi lên người bà chủ? Còn dụi người vào lòng như con mèo nhỏ nữa. Còn Khánh Tường sao không thấy phản ứng gì vậy? Tư thế này dường như có một chút mờ ám.

Minh Hào ngồi bên cạnh thật sự không thể chịu nổi được nữa rồi, khuôn mặt điển trai bây giờ đã nổi lên vài đường hắc tuyến đen, ánh mắt khó chịu nhìn Vương Nhã đang ôm ấp bà xã của mình.

Đột nhiên anh chàng đứng bật dậy, gỡ vòng tay đang quấn qua eo của Khánh Tường ra xong rồi lạnh lùng nhìn Vương Nhã, nhàn nhạt nói ra vài câu.

- Cô gái, xin hãy tự trọng. Người phụ nữ này là của tôi.

- -----

Nhớ like và bỏ phiếu cho Minh nha các tình iu oiiiiiii

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Món ăn đặc biệt

Vương Nhã đột nhiên hất mạnh tay của Minh Hào ra, ánh mắt hung dữ nhìn vào người đàn ông xa lạ mà trước đây cô chưa từng nhìn thấy. Giọng nói lãnh đạm đi vài phần.

- Anh là ai?

Đây là người nào mà nói xằng nói bậy vậy hả?

Minh Hào nghiêm túc trả lời Vương Nhã, ánh mắt vẫn lạnh lùng như ban đầu, anh nói.

- Là người yêu của Khánh Tường. Phiên cô bước xuống người cô ấy.

Vương Nhã nhìn chăm chăm vào Minh Hào một hồi lâu, nhưng vẫn không có ý định rời mắt khỏi người Khánh Tường. Suy nghĩ một lúc, Vương Nhã liền quay sang làm một hành động mà không ai ngờ tới.

Chụt! Một cái hôn nữa in đậm trên mặt Khánh Tường. Gương mặt tràn đầy khiêu khích nhìn Minh Hào, Vương Nhã lại vòng tay ra sau eo ôm khư khư Khánh Tường không buông. Giọng nói lạnh đậm hẳn đi.

- Tiểu bảo bối là của tôi.

Đòn nốc ao của Vương Nhã thật khiến cho người khác trầm trồ. Minh Hào bất ngờ tròn mắt nhìn cô gái lạ dám khiêu khích mình. Bây giờ không lẽ anh phải ra tay để kéo cô gái đó ra hay sao?

Thấy Minh Hào sắp sửa bùng nổ tới nơi rồi, Khánh Tường buột lòng phải ra tay dụ dỗ bà chị này của mình mà thôi. Nếu không chừng Minh Hào sẽ một tay nắm cổ áo của Vương Nhã xách lên rồi ném ra ngoài mất thôi.

Dịu dàng nhìn Vương Nhã, Khánh Tường ôn nhu vuốt lưng cho cô rồi nhẹ nhàng nói.

- Đừng làm loạn nữa, bụng em đói meo lên rồi này, chị không muốn cho em ăn hay sao?

Vương Nhã ngẩng mặt lên nhìn Khánh Tường, ánh mắt như tia laser quét ngang người cô, đôi tay mềm mại của người thiếu nữ áp sát vào mặt Khánh Tường, ủy khuất nói.

- Bảo bối, sao lại để tóc dài rồi? Với gương mặt này, thần thái này em có biết em để tóc ngắn nhìn soái ca lắm không hả? Tóc dài thì nữ tính, nhưng tóc ngắn lại sát gái lắm đó em biết không?

Có vẻ như Vương Nhã cố tình phớt lờ câu nói của Khánh Tường, cô ấy mau chóng chuyển sang chủ đề khác để không phải rời khỏi cái ghế bằng thịt êm ái này.

Câu nói dường như đang nhắc lại về quá khứ khiến cho mọi người ở đây ngạc nhiên cực độ. Không lẽ hai người này đã quen biết nhau lâu như vậy rồi sao? Có một thời gian Khánh Tường cũng để tóc ngắn sao?

Ngẫm nghĩ điều gì đó, Hoàn Kim lên tiếng hỏi.

- Khánh Tường, cô cũng có sở thích giả trai à?

Nếu không thì tại sao cô gái tên Vương Nhã này lại nói như thế?

Vương Nhã khó chịu nhìn Hoàn Kim, sau đó lạnh giọng nói.

- Lỗ tai nào của cậu nghe rằng bảo bối của tôi giả trai? Với cái nét đẹp phi giới tính này mà phải giả trai? Chỉ cần thay đổi kiểu tóc là đã trở thành...

- Vương Nhã! Em thật sự đói rồi, chị không cho em ăn là em giận thật đó.

Khánh Tường mau chóng cắt ngang câu nói của Vương Nhã, nếu không để bà chị này nói tới sáng chắc cũng chưa kịp ăn mất thôi.

Nhưng mà, dường như Vương Nhã giận rồi hay sao ấy, vẫn ngồi im trong lòng Khánh Tường không động đậy cũng không nói gì cả, chỉ im thin thít như vậy thôi.

Rồi rồi, lại phải dỗ.

- Ngoan nào! Lát nữa bảo Minh Anh tới đón chị về biệt thự chơi nhé, bây giờ thì mau xuống cho em ăn đi.

- Hứa nhé!

- Ừ hứa!

Đỗ Vương Nhã y như đỗ con nít vậy, mệt thật đấy.

Vương Nhã không chần chừ gì nữa, lập tức nhảy ra khỏi người Khánh Tường rồi quay sang chiếc xe lăn phía sau lưng lên hai con cua to dùng đã ừng đở.

- Bảo bối, ăn nhiều lên cho mũm mĩm.

Dừng lại một chút, Vương Nhã lập tức thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, từ nũng nịu với Khánh Tường như con nít trở thành một người mang nụ cười khá là âm hiểm nhìn hai đĩa đồ ăn thơm ngát trên tay mình, sau đó hướng về phía Mỹ Quyên và Trung Hiếu ngồi. Khóe môi nâng lên thành vòng cung, ánh mắt đầy toan tính nhìn họ rồi nói.

- À quên nữa, tôi có món ăn đặc biệt dành cho hai người đây, dù gì cũng là bạn bè của bảo bối nhà tôi. Đây là món ăn do chính tay tôi làm đó, mời dùng thử.

Hừ! Dám bắt nạt bảo bối của bà? Để xem bà xử lí hai người như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Mất hết mặt mũi

Mỹ Quyên có hơi bất ngờ khi thấy Vương Nhã chính tay đưa món ăn cho mình. Trước khi tới đây cô đã nghe nhiều người nói rằng bếp trưởng Vương Nhã rất kiêu ngạo và khó tính, ngay cả thực khách sang trọng nhất vào quán cũng chưa chắc gì được gặp mặt cô ta chứ đừng nói một kẻ đi ăn kẻ như Mỹ Quyên.

Cô ta bất ngờ chứ! Nhưng mà khi liếc thấy những ánh mắt ngưỡng mộ của các thực khách xung quanh đang nhìn về phía mình. Mỹ Quyên đột nhiên mang phong thái của nữ chủ nhân, cô ta mỉm cười thanh lịch rồi nhẹ nhàng đón lấy đĩa thức ăn mà Vương Nhã đưa, cười nói.

- Cảm ơn cô.

- Không có gì.

Wương Nhã cười, nụ cười tràn đầy âm hiểm. Ăn đi, trò vui ở phía sau.

- Oa! Trung Hiếu! Bò bít tết này ngon quá đi mất!

Mỹ Quyên vừa ăn vừa hết lòng khen ngợi món ăn mà Vương Nhã làm, ánh mắt tràn đầy sự hứng thú.

Đúng là ăn ở nhà hàng năm sao có khác, đúng là được chính tay bếp trưởng làm có khác. Ngon không tả nổi.

- Ư ngon thật!

Trung Hiếu cũng gật gù tán thưởng theo, công nhận là hương vị thật sự rất ngon. Mùi hương thơm phức của thịt thoang thoảng bay vào cánh mũi, hương vị đậm đà nhưng lại không khiến cho người khác có cảm giác ngấy. Thịt rất mềm và dễ ăn, vừa chạm vào đầu lưỡi thì có cảm giác như chúng đang tan trong miệng vậy đó.

Đúng là ngon tuyệt cú mèo.

Wương Nhã không quay trở lại căn bếp của mình mà trực tiếp kéo ghế rồi xuống bên cạnh Khánh Tường, cô gái chống tay lên cằm rồi liếc mắt nhìn Mỹ Quyên đang vui vẻ ăn thưởng thức món ăn. Khóe môi tình nghịch khẽ nâng lên rồi hỏi.

- Thế nào! Hai người thích chứ?

Không suy nghĩ gì nhiều, Mỹ Quyên lập tức đáp trả một cách nhanh chóng, cô ta vui vẻ nói.

- Đương nhiên là thích rồi!

- Thế thì tốt quá! Đây là công thức mới mà tôi thử, cô và chồng cô đều là người đầu tiên thưởng thức chúng.

- Vĩnh dự cho tôi quá!

Mỹ Quyên làm ra vẻ mặt rất ư là kiêu ngạo và hài lòng nhìn Vương Nhã, nhưng có lẽ ả ta không biết được khuôn mặt của mình sẽ méo mó khó coi tới mức nào khi nghe câu nói tiếp theo của Vương Nhã.

Làm bộ mặt như không có chuyện gì xảy ra, Vương Nhã liền quay sang nói chuyện với Khánh Tường, ánh mắt bây giờ chỉ có sự yêu thích nhìn Khánh Tường rồi nói.

- Bảo bối! Có muốn ăn món mới mà chị đây chế biến không nào?

Khánh Tường liếc nhẹ sang đĩa bít tết mà Mỹ Quyên đang ăn, đầy mắt tràn đầy sự chán ghét rồi nói.

- Nướng theo kiểu Blue rare? Có cho kim cương em cũng không thèm ăn.

Dành cho những ai chưa biết thì Blue rare là thịt chín 10%. Tức là Thịt sống được để miếng và nướng rất nhanh, mỗi mặt thịt 30 giây trên vỉ than cho cháy xém bên ngoài rồi lấy ra ngay, dùng khi bên trong vẫn còn sống lạnh, để kích thích thêm vị giác thì nhiều người sẽ vắt thêm chanh cho có vị chua chua hoặc chấm sốt tiêu xanh xen kẽ cay nồng. Nhiệt độ trong miếng thịt khá thấp từ 10 - 29°C.

- Giỏi quá ta, sao em biết được?

Đã diễn kịch thì diễn cho nốt, Vương Nhã giả vờ kinh ngạc nhìn Khánh Tường, ánh mắt tràn đầy thích thú khi nghe câu trả lời từ cô.

- Mắt em bị cận chứ đâu có bị mù? Nhìn miếng thịt còn đỏ hỏn như kia thì chỉ có đũa ngu mới không biết.

Câu nói nhẹ như lông hồng không khác gì một cái tát bốp vào mặt Mỹ Quyên, đang ám chỉ rằng cô ta là người ngu ngốc không biết phân biệt cũng như thưởng thức món ăn.

Nghe cuộc đối thoại đầy khó hiểu của hai người, nhất là đang bàn tán về món ăn của mình, Mỹ Quyên mới e dè lên tiếng, cô ta hỏi.

- Blue rare là nướng theo kiểu gì?

Bạn nhỏ Vương Nhã xung phong trả lời cho câu hỏi của Mỹ Quyên, ánh mắt có chút khinh thường nhìn lấy con người đang giả thanh thuần trước mặt mình rồi nói.

- Cô không biết sao? Blue rare là nướng chín 10% và chỉ trong vòn vẹn có một phút đồng hồ thôi đó. Bởi vì các vị thực khách ở đây hầu như là ăn chín 100% hoặc 90% mà thôi, cho nên tôi không có người để thử kiểu nướng 10%, hai người là người đầu tiên được thưởng thức đấy. Chính miệng cô cũng khen ngon rồi còn gì?

Vương Nhã vừa dứt câu thì bạn nhỏ nhiều chuyện Hoàn Kim bèn thêm thắt vào vài câu nói. Anh ta quay sang giả vờ như nói chuyện với Kiến Hoa.

- Này này này! Không ngờ lại có người ăn thịt sống mà còn khen ngon được đấy, cậu có thấy giống tộc ăn thịt người ở trong rừng rú không? Bây giờ chúng ta đã có người giống vậy rồi nè.

Đoàng! Một cú sét ngang tai đánh xuyên qua người Mỹ Quyên, cô ta lập tức nôn ọe ra khắp sàn. Chỉ thiếu điều là muốn móc cái thứ mà cô ta vừa ăn ra ngoài mà thôi.

Như thế thì khác gì nói cô ta là người kém thông minh và là loại ăn lông ở lỗ gớm ghiếc kia?

- Cô... Cô chơi tôi?

- Ăn nói cho cẩn thận, món ăn đó do chính cô gọi và cô cũng không ý kiến là nướng theo kiểu gì. Bây giờ cô muốn lật lọng vu oan cho nhà hàng chúng tôi? Muốn tôi kêu bảo vệ tống cô ra ngoài không vậy?

- Cô dám?

Mỹ Quyên hung dữ đứng bật dậy, cô ta vung tay loạn xạ khiến cho ly rượu vang của mình đổ lên tay áo vest của Hoàn Kim.

- Tôi... tôi xin lỗi

- Không cần, đền cho tôi cái áo mới. 10 triệu.

Nghe thấy thế, Mỹ Quyên liền xanh tím mặt mày nhìn Hoàn Kim rồi nói lớn.

- 10 triệu? Bộ áo của anh dát vàng à?

- Vàng không có mà dát nhưng đây là món quà tôi nhận được từ sinh nhật tháng vừa rồi, là của một nhà thiết kế có tiếng tăm và số lượng cực kì ít đó. Nếu cô không muốn đền tiền thì căng mắt ra kiểm cho tôi được một bộ nào y chang bộ này đi.

Cảm thấy không thể ngồi ở đây được nữa, Trung Hiếu liền xanh tím mặt mày đứng dậy, ánh mắt tràn đầy tức giận Mỹ Quyên khi bị làm cho què mắt hết lần này tới lần khác. Anh ta nhanh chóng lấy trong túi ra một xấp tiền mặt rồi đặt trước mặt Hoàn Kim, giọng nói có chút khó khăn.

- Đây tôi đền cho cậu, ổn thỏa rồi chứ? Bữa ăn tôi cũng đã dùng xong. Bây giờ thì xin phép mọi người chúng tôi về trước.

Nói xong liền trực tiếp nắm lấy bàn tay của Mỹ Quyên mà dắt cô ta ra ngoài. Hung dữ bốp chặt tay cô ta rồi giận dữ nói.

- Lần sau tôi cấm cô ra ngoài với tôi, lo mà ở nhà dưỡng thai đi, chỉ vì một bữa ăn mà cô hành xử không khác gì cười vô văn hóa, hết lần này tới lần khác

không thêm giữ mặt mũi cho tôi.

Nghe lời nói đầy trách móc và sự hung dữ của Trung Hiếu khiến cho Mỹ Quyên giật run người.

Con khốn! Vì mày, tất cả là vì mày cho nên tao mới bị Trung Hiếu đối xử như vậy.

Tao phải giết mày!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Tất cả là của cô ấy

Chờ cho đôi cầu nam nữ kia khuất bóng, Kiến Hoa mới lần la tới gần Hoàn Kim, con người đang sáng mắt cảm tiền đêm lia lịa rồi hỏi.

- Ủa! Áo vest của cậu là do ai thiết kế? Nhìn lạ hoắc vậy?

Hoàn Kim không trả lời, cứ tập trung đếm tiền trước đã, dường như đang sợ Trung Hiếu đưa thiếu một tờ nào ấy, cho dù có đưa thiếu nửa tờ thì ông đây cũng đi tới đòi cho bằng được. Đừng tưởng đập một cục tiền trước mặt rồi bỏ đi là xong đâu à.

Nhận thấy Hoàn Kim không quan tâm tới mình, Kiến Hoa chề môi khinh khinh rồi quay sang chỗ khác.

Đếm tiền xong xuôi, Hoàn Kim cười thích thú khi thấy tiền từ trên trời rơi xuống đập thẳng vào mặt mình. Khuôn mặt tràn đầy sự nham hiểm.

Ôi ước gì ngày nào cũng có cơn mưa tiền như vậy thì thích biết mấy nhỉ.

Giật mình một cái, Hoàn Kim chợt nhớ ra câu hỏi của Kiến Hoa nên mới ôn tồn giải thích cho anh ta hiểu, Hoàn Kim nói.

- Áo vest này ăy hả? Do em gái tôi tặng đó, nó có hứng thú với thời trang nhưng lại mau chán nên chỉ thiết kế duy nhất một mẫu này rồi chuyển hướng sang học ngành khác rồi, bởi thế nên không thể nào tìm được cái thứ hai trên cõi đời này.

Khánh Tường cười rồi nói với thư kí Kim, giọng nói tràn đầy vẻ tán thưởng đối với con người này.

- Anh tham thật đó, chỉ có một vết rượu nhỏ thôi mà cũng ăn và được mười triệu. Anh không sợ cô ta không đưa sao?

- Tại sao lại không? Cô ta không cần mặt mũi nhưng chồng của cô ta lại rất cần, nếu không đưa ông đây làm lớn chuyện lên thì thiếu điều phải bù gấp đôi tôi mới chịu im.

Hoàn Kim khẽ vuốt tóc rồi nói với giọng điệu đương nhiên, khuôn mặt của anh ta như kiêu thử không đưa tiền coi, ông ăn vạ cho chúng mày phải đội quần lên đầu mới dám ra khỏi nhà hàng này.

Kiến Hoa ngồi bên cạnh ngẫm nghĩ một hồi lâu, cảm thấy có điều gì không ổn trong câu nói vừa rồi của Hoàn Kim nên mới lên tiếng hỏi.

- Này! Lương của thư kí riêng không ít đâu, không lẽ anh phải cần dăm ba đồng lẻ này?

Một câu nói như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim của Hoàn Kim, khiến cho nó rỉ máu từng chút một.

Sắc mặt của thư kí Kim thay đổi rất nhanh chóng, từ vui cười rạng rỡ cho tới đen lại như đất nồi. Ngón tay thon dài cũng vô thức nắm chặt lại thành nắm đấm, Hoàn Kim giọng run run nhìn Kiến Hoa rồi nói.

- Lương cao? Đúng lương rất cao, nhưng cậu có hiểu cảm giác đi làm hết ba mươi ngày thì hết hai mươi lăm ngày là trừ lương rồi không? Đã thế còn tống cho tôi một cục bông lăm lăm ham ăn nhất quả đất này nữa. Cậu thử nghĩ xem nếu không chiều trò thì có lẽ tôi chết đói từ lâu rồi.

Hoàn Kim xả ra một tràng đầy giận dữ, dường như là bao nhiêu uất ức và ủy khuất của anh ta dồn ép bao lâu cũng đến lúc phải bùng nổ ra ngoài rồi.

Kiến Hoa hết sức ngạc nhiên nhìn Hoàn Kim, sau đó quay sang nhìn Minh Hào với ánh mắt khó hiểu.

Chuyện mà Hoàn Kim nói là thật chứ?

Trong khi cuộc nói chuyện đầy sôi nổi đang diễn ra thì bạn nhỏ Minh Hào của chúng ta vẫn im thin thít không nói câu nào, chỉ tập trung vào việc... lột vỏ cua.

Một đĩa thịt cua được lột vỏ thơm phức đã được loại bỏ hết phần vỏ cứng ra ngoài, chỉ còn lại những thớ thịt trắng bóc ngọt lịm mà thôi.

Nhẹ nhàng trao đổi đĩa đầy áp thịt của sang cái đĩa trống trơn của Khánh Tường. Minh Hào lấy khăn giấy lau sạch tay mình, ánh mắt cung chiều nhìn Khánh Tường rồi nói.

- Ăn đi! Anh lột vỏ xong hết rồi đó.

Nói xong, anh chàng quay qua nhìn thẳng vào ánh mắt đầy ngỡ ngàng của Kiến Hoa, sau đó khẽ lắc đầu rồi nói bằng giọng điệu oan ức.

- Biết sao được, tiền và tài sản vợ giữ hết rồi, anh đây chỉ có vài đồng lẻ uống cà phê thôi chứ làm gì được cảm tiền? Tất cả đều là của cô ấy, cho nên về chuyện tiền lương của cậu ta cũng phải siết chặt lại để bảo toàn ngân sách gia đình.

Top 6 đề xuất bão mười chương nha mấy cậu, còn ngày thường thì từ 5 hoặc 4 chương đổ xuống

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Vương Nhã có quan hệ gì với Khánh Tường?

Kiến Hoa đơ toàn tập khi nghe câu nói sắc mùi phát cầu lương trá hình của Minh Hào. Ngoài mặt thì tỏ vẻ vô cùng bất mãn nhưng thực chất sâu bên trong là một bầu trời khoe khoang.

Kiểu như ông đây có vợ quản tiền nên không phải bận tâm, lều lều đám cầu độc thân các người.

Khánh Tường mau chóng lên tiếng cắt đứt cuộc hội thoại vô lý của hai người đàn ông. Nếu để Minh Hào nói tiếp thì chẳng khác nào nhồi nhét cầu lương cho đám người này ăn cả.

- Thôi thôi cho tôi xin, chúng ta tới để ăn. Vậy nên hãy tập trung vào chuyên môn đi.

Nghe thế bạn nhò Minh Hào lập tức nhoen miệng cười dịu dàng với Khánh Tường, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi nói.

- Em nói sao thì làm vậy đi!

Chắc chắc, sao không khí lại thoang thoảng mùi thê nô như thế này nhỉ?

Hoàn Kim cũng tặc lưỡi cho qua, nhưng lại nhanh chóng chuyển chủ đề sang cô gái lạ đang chăm chú nhìn Khánh Tường bằng ánh mắt cực kì yêu chiều kèm theo một chút mê dại.

Ngẫm nghĩ thấy kì lạ nên Hoàn Kim mới lên tiếng hỏi.

- Cô Vương Nhã có quan hệ gì với Khánh Tường vậy? Nhìn hai người rất thân thiết.

- Quan hệ chủ - tớ.

Vương Nhã trả lời Hoàn Kim một cách nhanh chóng, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt lên người Khánh Tường không rời nửa giây. Cô ấy dường như đang chìm đắm vào thế giới riêng của mình và không muốn bị ai quấy rầy.

Một dấu chấm hỏi lớn xuất hiện trong đầu của Hoàn Kim, không lẽ Vương Nhã là người làm của Khánh Tường? Có lẽ nào...

- Chủ - tớ? Nhà hàng này thuộc quyền sở hữu của ai?

Vương Nhã lập tức quay ngoắt sang liếc xéo Hoàn Kim, ánh mắt sắc lém lướt xuyên qua người của anh ta khiến cho thư kí Kim có chút bàng hoàng. Dừng lại một chút, cô bạn Vương Nhã mới lên tiếng.

- Đương nhiên là thuộc quyền sở hữu của Hoàng gia, tôi là bếp trưởng ở đây còn Khánh Tường là cô chủ của tôi, như thế không phải là quan hệ chủ tớ thì là gì?

Một câu nói nhẹ như lông hồng khiến cho hai người đàn ông dường như hóa đá tại chỗ. Hoàn Kim bất ngờ vì mới biết đây là nhà hàng của Hoàng gia, còn Kiến Hoa thì bất ngờ vì thân phận thật của Khánh Tường.

Anh chàng bàng hoàng đến độ không nói lên lời, khỏe môi mấp máy khó khăn nói vài con chữ.

- Chị... chị dâu... đây là nhà hàng của chị thật sao?

- Chả lẽ tôi đây đi nói láo với mấy người làm gì? Đúng không bảo bối.

Vương Nhã cười tươi như hoa chống cằm nhìn Khánh Tường, ánh mắt toát lên vẻ gì đó rất tình nghịch. Và đang mong chờ câu trả lời của Khánh Tường.

Khánh Tường cũng lười đĩnh chính sự việc, chỉ gật đầu một cái rồi nói vài câu, sau đó lại tiếp tục ăn món ăn yêu thích của mình, cô nói.

- Chị nói gì cũng đúng hết, được chưa?

Và thế là bữa ăn vẫn tiếp tục diễn ra, trong đầu của mỗi người đều đang có suy nghĩ riêng của mình nhưng lại không tiện nói ra. Bao nhiêu câu nói đang trực chờ ở khóe môi cũng lại phải kiềm lòng chui tọt lại vào bụng.

Có nhiều chuyện không cần phải đào sâu, bởi vì khi biết được nhiều thứ rồi bạn sẽ ước rằng giá như mình chưa từng hỏi. Như thế sẽ nhẹ lòng hơn.

Sau khi kết thúc bữa ăn. Hoàn Kim vội vã chạy về công ty để sắp xếp lại lịch trình và cuộc hẹn với các đối tác khác. Kiến Hoa phải ra ngoài gặp mặt khách hàng tiềm năng còn Vương Nhã thì quay trở lại căn bếp để tiếp tục công việc của mình. Chỉ còn duy nhất Khánh Tường và Minh Hào đang tay trong tay hạnh phúc tiến ra phía cửa mà thôi.

Đứng trước khuôn viên lớn ở bên ngoài nhà hàng, Minh Hào đành lòng buông tay Khánh Tường ra, sau đó nhẹ giọng nói với cô.

- Chờ anh ở đây, anh lấy xe đưa em về.

- Ừm!

Người ta thường nói căng da bụng thì trùng da mắt, bạn nhỏ Khánh Tường sau khi đánh chén hết một con cua lớn thì bây giờ cơ thể bỗng nhiên ập tới một cơn buồn ngủ không rõ nguyên do. Mí mắt của cô hơi nặng trĩu xuống, sau đó phẩy tay đuổi Minh Hào đi lấy xe.

Đi đi! Mau lấy xe đưa em về, buồn ngủ chết đi được.

Minh Hào cười, anh chàng nhẹ nhàng kéo Khánh Tường vào lòng, đặt lên tóc cô một nụ hôn rồi mới luyến tiếc ra nhà xe.

Khánh Tường lấy trong túi ra một chiếc di động sau đó nhanh chóng lên mạng xem tin tức về thời trang cũng như thông tin về đối thủ cạnh tranh. Cô chăm chú say sưa coi đến mức không để ý tới ở phía xa xa, có một chiếc xe phân khối lớn đang rồ ga chạy về phía này với tốc độ chóng mặt. Xét theo góc độ này thì hoàn toàn đang nhắm thẳng về phía Khánh Tường mà tông vào. Nó nhanh chóng lao thẳng tới chỗ Khánh Tường đang đứng.

Và rồi... chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu Khánh Tường có nhận ra kịp thời để né tránh? Liệu chiếc xe phân khối này sẽ tới trước hay Minh Hào tới trước? Và người điều khiển xe là ai và có mục đích gì?

- -----

Đón đọc chap sau nha mấy cậu hôm nay tui không ra thêm được, vì mắt mắt kính rồi, nhìn vào màn hình lâu mà không có kính nó nhức về lờ. Ráng gỡ được nhiều đây à:<

à quên mọi người nhớ like và bỏ phiếu nhiệt tình cho Minh nha. Có gì mai Minh bù cho

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Nhặt cái xác về

Tiếng rồ ga của chiếc xe phân khối lớn ngày một to và rõ hơn, người rồi trên xe đang nắm chặt lấy tay lái. Ẩn sau chiếc mũ bảo hộ to lớn ấy là một ánh mắt cực kì tập trung và cảnh giác. Đường như chỉ cần đâm trúng vào mục tiêu là có thể an toàn quay đầu bỏ chạy

Chiếc xe lao vút trên đường, tay lái điều luyện luồn lách qua những trước ngại vật. Xác định mục tiêu rõ ràng. Chuẩn bị 3 2 1

ẦMMMMMMMMMM

Tiếng va chạm giữa hai vật thể vang lên chấn động cả một khu vực, những người đi đường hoàn toàn giật bắn người lên khi nghe tiếng vang lớn đến chói tai.

Ở hiện trường, từng mảnh vỡ của xe văng tung tóe khắp nền đất. Ở phía xa xa, có một người nằm sấp mặt dưới đất. Ở chân và tay đã xuất hiện vết thương đang rỉ máu ra ngoài.

Khung cảnh nhìn rất kinh hoàng.

Khánh Tường giật nảy người khi nghe thấy tiếng va chạm lớn, theo quán tính cô gái nhỏ ngồi sụp xuống và ôm lấy đầu để bảo vệ khỏi những mảnh vỡ văng tung tóe từ chiếc xe phân khối lớn.

Không lâu sau đó, chiếc Ferrari màu đen từ từ tiến lại gần Khánh Tường. Cánh cửa đột nhiên mở tung ra và thân hình vội vã gấp rút của người đàn ông chạy nhanh tới ôm Khánh Tường vào lòng.

Khánh Duy nhẹ nhàng vỗ về an ủi em gái rồi dịu dàng hỏi.

- Không sao chứ? Có đau ở đâu không?

Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, hương thơm dịu nhẹ đặc trưng của Khánh Duy đang phảng phất quanh cánh mũi của mình, Khánh Tường mới từ từ ngước mặt lên rồi hỏi.

- Anh, tại sao anh lại ở đây?

Khánh Duy thở phào nhẹ nhõm. Ôn trời! Bảo bối của anh không bị gì cả, tốt quá rồi.

- Tôi đây kiểm tra doanh thu của nhà hàng tháng này, vừa hay biết em ở đây nên tôi đón em về.

Dừng lại một chút, ánh mắt đắm chiều của Khánh Duy nhìn trực tiếp vào chỗ đám đông đang vây kín, nơi mà thủ phạm đang nằm sấp mặt xuống đất.

Lao tới với tốc độ chóng mặt nhưng lại nhanh chóng bị chiếc Ferrari của Khánh Duy chặn đầu lại và tông trực diện vào đầu xe phân khối lớn. Vì thế nên sinh ra một lực đẩy không hề nhẹ khiến cho người kia lập tức văng ra xa và bây giờ vẫn chưa thể tỉnh dậy được.

Có điều, đây không phải là một sự vô tình mà có ai đó sắp xếp và điều khiển.

Khánh Duy ngửi thấy mùi không bình thường ở đây.

Mãi tới bây giờ Minh Hào mới chậm rãi lấy xe ra khỏi gara, khi vừa tới nơi thì liền thấy Khánh Duy đang ôm chầm lấy Khánh Tường mà vỗ về. Minh Hào liếc nhìn xung quanh thì đột nhiên nhìn thấy chiếc xe phân khối lớn nát bét phần đầu đang lăn lóc ở một nơi, còn chỗ đám đông đang bu kín lại thì có vẻ như có ai đó. Quay sang nhìn chiếc Ferrari màu đen thì ở phía góc phải của xe có một đường trầy xước nhẹ. Không lẽ...

Khánh Duy khó chịu ra mặt khi thấy Minh Hào đang tiến về phía mình, ánh mắt không dấu nổi cảm xúc nên đã lớn tiếng với anh.

- Cậu làm ăn cái kiểu gì đó? Có biết rằng chỉ cần tôi tới trễ một chút là bây giờ em gái tôi đã nằm trong bệnh viện rồi không hả? Cậu bảo vệ nó kiểu đó sao?

Mặc kệ cậu ta có là em trai của bảo bối lớn thì ông đây cũng không ngần ngại mà lớn tiếng đầu nhá. Chuyện gì Khánh Duy cũng có thể nhầm lẫn làm ngơ nhưng riêng việc liên quan tới Khánh Tường thì không.

Vừa nói xong, mặc kệ cho Minh Hào có đang định nói gì đi chăng nữa, Khánh Duy lập tức bế xốc Khánh Tường lên rồi tiến về chiếc Ferrari màu đen, sau đó nhẹ nhàng đặt cô rồi vào ghế.

Ánh mắt không vui nhìn Minh Hào rồi nói.

- Hôm nay tôi đón nó về nhà, chúng tôi có chuyện riêng phải nói với nhau. Sẽ không phiền cậu sang đón nữa.

Minh Hào như á khẩu không thể nói được gì, trước sự việc vừa rồi thì chỉ có thể đứng chờ người ra mà thôi. Nếu như Khánh Duy không tới kịp lúc thì chắc chắn mọi chuyện sẽ rất tồi tệ.

Đáng lẽ ra anh phải ở bên cạnh Khánh Tường, phải kêu người đi lấy xe mới phải. Tự đứng lại rảnh rỗi đòi đi lấy xe để làm gì?

Minh Hào thờ dãi một cái rồi nhìn Khánh Duy mang người đi mà thôi. Nhưng mà, chuyện hôm nay nhất định anh sẽ không bỏ qua đâu. Phải tìm hiểu kẻ đứng đằng sau chuyện này là ai, phải cho nó nếm mùi sống không bằng chết là như thế nào.

Chiếc Ferrari từ từ lăn bánh rời khỏi hiện trường, Khánh Duy lập tức lấy di động ra gọi cho một người, giọng nói lạnh lùng như muốn ướp sống người bên đầu dây, anh chàng nói.

- Saint! Mau chóng tới nhà hàng để nhặt cái xác đó về cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Huy hiệu đại bàng

Trên đường đi, Khánh Tường không hé môi nói bất cứ một câu nào và Khánh Duy cũng vậy. Mỗi người đều đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình. Nhưng chung quy thì vấn đề mà hai người đó đang suy nghĩ là một. Đó là về người lái chiếc xe phân khối lớn

Chạy mãi chạy mãi thì chiếc xe cũng quẹo vào một khu nhà đất tiền trong Đế Cung. Ngôi biệt thự to lớn được trang trí theo kiểu cổ kính và sang trọng quý phái thời xưa.

Cửa xe đóng sầm lại, anh em nhà họ Hoàng khoan thai bước vào trong sự cung kính cúi người của hàng người xếp dài trong khuôn viên đầy hoa.

Ngã người xuống ghế sofa lớn, Khánh Tường mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần. Còn Khánh Duy thì vào trong bếp ôm ra một đĩa trái cây lớn vừa được Minh Anh cắt tỉa gọn gàng và để trong tủ lạnh.

Xiên lấy một miếng táo lớn, Khánh Duy bỏ vào miệng nhai chớp chớp rồi nói.

- Ngủ cái gì? Ngồi dậy ông đây hỏi chuyện.

Vừa gọi tiện thể còn dùng chân khều khều vào người Khánh Tường để gọi cô dậy nữa chứ.

Khánh Tường nhăn mặt ngồi dậy, nhìn Khánh Duy không mấy vui vẻ rồi nói.

- Bỏ cái chân thú của anh ra mau.

Trên lầu có tiếng bước chân nặng nề và đang lao xuống với tốc độ chóng mặt. Minh Anh từ đâu chạy tới giật lấy đĩa trái cây trên tay Khánh Duy rồi than thở.

- Anh làm gì đó? Đĩa trái cây này là Saint cắt tỉa cho em đó, em còn chưa ăn được miếng nào mà anh đã xoi gán hết rồi. Bắt đền anh đó.

- Ở thế anh tưởng chú mày làm.

Khánh Duy tỉnh như ruồi nhìn Minh Anh, sau đó mặt dày xiên thêm mấy miếng táo nữa rồi bỏ vào miệng nhai như không có chuyện gì xảy ra. Sau đó bỏ mặc cho Minh Anh đang rung rung nước mắt khóc nhè thì anh chàng lập tức quay sang hỏi chuyện Khánh Tường.

- Đạo này ở nhà Minh Hào có nổi hứng đi gây thù chuốc oán với ai không?

- Làm gì có chuyện đó. Ở bên đó có bảo bối lớn của anh bảo kê thì đến một cọng lông cũng không dám đụng vào em, với lại em gái của anh biết điều lắm. Cho nên phải loại bỏ trường hợp đó ra khỏi đầu ngay.

Ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy hợp lý, Khánh Duy liền gạt đầu cái rụp rồi cho qua. không suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Vài phút sau, Saint lững thững quay về nhà với bản mặt u ám vốn có của mình, nhưng không vì thế mà làm mất nét đẹp trai vốn có của mình.

Saint nhẹ nhàng lướt qua Minh Anh rồi dùng tay bốc một miếng dưa hấu mọng nước bỏ vào miệng nhai, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt méo mó khó coi của ai kia.

Anh chàng ngồi xuống ghế rồi nói.

- Khi vừa tới thì người đã bị đưa đi mất rồi, chỉ nghe loáng thoáng người đi đường nói rằng trên áo của hung thủ có đeo một chiếc huy hiệu rất kì lạ, có hình dáng của một con đại bàng.

Huy hiệu? Đại bàng?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Minh Anh bỗng nhiên chuyển biến dữ dội, anh chàng khó nhọc nói từng chữ.

- Đây không phải là huy hiệu đặc trưng của Salomon sao? Là người của Minh Hào gây ra à?

Vừa dứt câu, không gian bỗng nhiên chìm lặng vào không khí âm u và tĩnh lặng, không ai nói với ai điều gì nữa. Và đặc biệt là ánh mắt của Khánh Duy bây giờ rất kì lạ, nó chứa đựng nỗi niềm không mấy vui vẻ khi nhìn vào Khánh Tường. Tâm trạng của anh cũng bắt đầu trùng xuống rồi.

- - - - -

Like và bỏ phiếu nhiệt tình cho Minh nha các tình iu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Em không nghĩ là Minh Hào làm

Yên lặng một hồi lâu, cuối cùng Khánh Duy cũng lên tiếng hỏi. Câu hỏi mà từ trước tới giờ anh không muốn nhắc tới một chút nào, anh hỏi.

- Em và Minh Hào đã xảy ra quan hệ hay chưa?

Nghe tới đây, giống như bị người ta chọc vào đúng chỗ hiểm. Khánh Tường đột nhiên giật nảy người lên, cô ấp a ấp úng nhìn Khánh Duy rồi e dè hỏi.

- Sao... sao anh lại nghĩ thế?

Khánh Duy không trả lời mà tiếp tục hỏi thêm, giống như đang tra khảo phạm nhân vậy, nhưng có điều người mà anh đang hỏi lại là em gái của mình.

- Nó đã thấy hình xăm sau thắt lưng của em rồi sao?

Khánh Tường bất giác đưa tay lên sờ ở sau lưng, ngay chỗ thắt lưng quần của mình. Bây giờ trong đầu cô lại tràn tới những hình ảnh đầy ái muội trong phòng làm việc với Minh Hào lúc này.

Cô đang cố gắng nhớ lại tất cả sự việc đã xảy ra, nhưng mà hình như Minh Hào không thấy.

Lúc đó, áo chỉ cởi có một nửa, vẫn còn nằm im trên người của Khánh Tường, hình xăm cũng ở sau lưng, mà còn ở ngay thắt lưng quần nữa. Minh Hào không xoay người cô lại thì làm sao có thể thấy được?

Giả thuyết Minh Hào nhìn thấy hình xăm là điều không thể, mà nếu không thấy thì làm sao có thể sai người làm được cơ chứ?

Thế mà dường như Khánh Duy không nghĩ như vậy, anh chàng liền nổi cơn tức giận dưng dưng khi thấy khuôn mặt hoang mang và đầy suy nghĩ của Khánh Tường. Anh ấy cho rằng Minh Hào đã nhìn thấy và chính là người đứng sau vụ việc này.

- Khoan! Anh đi đâu vậy?

Khánh Tường vội vàng kéo tay Khánh Duy ngồi xuống ghế, đột nhiên anh ấy đứng bật dậy rồi rời đi như không có chuyện gì xảy ra khiến cho Khánh Tường rất lo.

- Em nghĩ anh đi đâu?

- Đừng có làm chuyện điên rồ, vẫn chưa biết chắc rằng Minh Hào làm mà? Sao anh lại vội vàng hấp tấp như thế?

Gương mặt Khánh Tường lo lắng như sắp khóc tới nơi rồi. Đã từ lâu lắm rồi, Khánh Duy không có trưng ra một mặt đáng sợ như thế này, khuôn mặt của anh ấy như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy đó. Thật sự rất đáng sợ.

Khánh Duy khựng người lại khi nhìn thấy ánh mắt lo sợ của Khánh Tường, lại nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt lấy cánh tay của mình, có chút gì đó run lên. Một dòng nước âm ập bỗng nhiên chảy ào qua tâm hồn của Khánh Duy khiến cho anh chàng phải chép miệng một cái.

Ánh mắt ôn nhu vuốt lấy tóc của Khánh Tường, nhẹ nhàng hỏi.

- Yêu lắm hả? Yêu nó tới ngu người luôn rồi sao? Không lẽ em không nhận thấy sự khác biệt của hai người ư? Em không nhớ những gì Jame nói? Hai người vốn dĩ không dành cho nhau.

Khánh Tường ngược mắt lên nhìn anh trai, đôi mắt long lanh như sắp khóc tới nơi rồi, nhưng thế mà vẫn không chừa cái tật thích chọc ngoáy anh trai, buồn như thế mà vẫn cố gắng trêu Khánh Duy, cô nói.

- Nói thế thì anh với Thiên Di cũng đâu thuộc về nhau?

- Em bị ngu à? Thiên Di đâu có nhận chức vụ gì trong Salomon, cô ấy chỉ tùy hứng vào chơi cho tới khi nào chán thì ra. Hoàn toàn không liên quan gì cả.

Khánh Tường thờ dài một cái, đột nhiên vòng tay ra sau ôm lấy eo Khánh Duy, dựa người vào lồng ngực của anh rồi một mồm nói.

- Em chán ở trong cái thế giới đầy nguy hiểm này rồi, ngay cả tới người mình yêu cũng không thể cùng sau sống một cuộc sống bình thường vô ưu vô nghĩ. Nhưng nói cho cùng thì em vẫn không nghĩ là Minh Hào làm đâu à.

Nhẹ nhàng vuốt tóc Khánh Tường, đôi mắt của Khánh Duy đắm chiêu nhìn về một khoảng không vô định nào đó, trong đáy mắt bỗng nhiên phực lên ngọn lửa kì bí, không biết anh chàng đang suy nghĩ về điều gì nữa. Nhưng mà vẫn ôn nhu trả lời câu hỏi của Khánh Tường.

- Một chưa? Lên lầu tắm rồi ngủ một giấc đi. Lát nữa anh sẽ cho người sang nhà hàng đón Vương Nhã về làm bữa tối cho em. Hôm nay quân gia Trương không có ở nhà, Saint cũng không tiện nấu ăn.

Quảng phiêu nhiệt tình cho Minh nào mấy cậu ơi bây giờ Minh sang viết bộ ông xã là thầy giáo xong rồi sẽ quay lại thêm chương nữa nha.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Thử nghiệm sản phẩm

Tuy trong lòng không muốn nhưng Khánh Tường cũng đành lòng nghe theo lời anh trai, cô thở dài một cái rồi buông bàn tay đang siết chặt eo của Khánh Duy ra sau đó lững thững đi lên lầu.

Hình bóng mềm mại của người con gái cứ thế nhẹ nhàng bước từng bước chậm rãi lên cầu thang. Dáng đi uyển chuyển và bóng lưng của Khánh Tường như muốn mê hoặc người nhìn từ phía sau vậy.

Chờ cho tới khi Khánh Tường khuất bóng sau cánh cửa thì Khánh Duy mới nhanh chóng bước ra ngoài. Nơi mà anh ta muốn tới là một căn nhà nhỏ ở phía sau ngôi biệt thự, dưới sự chỉ đạo của Khánh Duy thì nó đã được hoàn thành cách đây hai tháng, bao gồm các thiết bị chuyên dụng cũng đã được chuyển tới đây.

Tận dụng khoảng không rộng lớn trong khuôn viên, anh chàng đã cho xây một căn nhà để chuyên nghiên cứu và chế tạo thuốc và vũ khí điện tử. Và mục đích để làm gì thì chưa ai biết được.

Mạnh mẽ đẩy cánh cửa ra, Khánh Duy khoan thai bước vào bên trong. Tiếng đi rất chắc chắn và mạnh mẽ, tạo ra âm thanh vang vọng cả một ngôi nhà.

- Anh tới rồi hả?

Minh Anh không biết đã tới từ khi nào nữa, cậu nhóc đang mặc một chiếc áo blue trắng, đeo mắt kính và có thêm một chiếc khẩu trang y tế che đi nửa khuôn mặt. Giọng nói cũng biến thành khàn khàn khó nghe bởi sự ngăn cách của chiếc khẩu trang.

Trên tay có cầm một ống nghiệm thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ ở phía trong. Minh Anh tỉ mỉ bóp nhẹ công tơ hút để hút lên một thứ dung dịch nào đó rồi bỏ nó vào ống nghiệm màu đỏ.

Dùng tay lắc lắc ống nghiệm cho hai thứ dung dịch hòa tan lại với nhau, ánh mắt tràn đầy tập trung quan sát phản ứng trong ống nghiệm.

- Thành công rồi! Sau bao nhiêu lần thất bại thì cuối cùng cũng ăn được quả ngọt.

Cậu nhóc vui mừng nhìn Khánh Duy, sau đó nhanh chóng chạy lại chiếc lồng đang giam giữ con chuột bạch đáng thương.

Mau chóng cầm con chuột lên để tiến hành thí nghiệm, Minh Anh một tay cầm lấy công tơ hút nhỏ từng giọt vào miệng con chuột, một tay bóp chặt nó lại để không chạy thoát.

Con chuột đáng thương không thể chống cự được, sau khi vài giọt thuốc được cho vào miệng, đột nhiên cơ thể của nó bắt đầu xuất hiện triệu chứng co giật liên hồi, miệng cũng bất ngờ trào ra thứ gì đó màu trắng trắng.

Chưa đầy năm giây sau liền lăn quay ra chết ngắc.

Toàn bộ quá trình thử nghiệm thuốc đều được Khánh Duy quan sát rất cẩn thận, sau khi nhìn thấy được kết quả khả quan, anh chàng vỗ vai tán thưởng Minh Anh, khóe môi cong lên thể hiện ý cười, anh nói.

- Giết người chỉ bằng một giọt thuốc? Giỏi lắm! Cố gắng cải tiến nó thêm một chút, tốt nhất là để nó ở dạng viên và vỏ bên ngoài phải cực kì dễ tan trong nước. Thời gian sắp tới có lẽ phải sử dụng chúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Mục đích của anh là gì?

Nghe thấy thế Minh Anh lấy làm lạ lắm, anh chàng nghếch mặt ra nhìn Khánh Duy, đôi mắt to tròn khẽ chớp chớp rồi hỏi.

- Ủa anh! Anh tính "xử đẹp" Minh Hào à? Hay sao mà lại gấp rút muốn dùng thứ thuốc này?

Vừa dứt câu, mặt của Khánh Duy bỗng nhiên tối sầm lại, hai mắt híp tịt lờm Minh Anh một cái.

- Em bị điên à? Tại sao lại giết cậu ta? Giết rồi người yêu đem tế sòng anh mày luôn đó.

Oan ức vì bị mắng, Minh Anh úy khuất nhìn Khánh Duy, sau đó mới nhẹ nhàng lên tiếng phản bác.

- Ai mà biết được, tự dưng anh bắt em rút ngắn quá trình điều chế làm gì?

- Anh bảo mày làm thì mày cứ làm đi. Vậy nhá, anh ra ngoài đây.

Nói rồi Khánh Duy quay người trở ra ngoài, bóng lưng rộng lớn dần khuất bóng sau cánh cửa.

Bước ra ngoài, Khánh Duy ngửa cổ hít một hơi dài. Trong đầu tràn ngập suy nghĩ hỗn độn. Dừng lại một chút, anh chàng liếc mắt sang bụi hoa bên cạnh rồi nói.

- Không cần phải trốn, ra đây đi Saint!

Bóng đen thoát ẩn thoát hiện đang lấp ló sau bụi hoa cũng từ từ bước ra ngoài ánh sáng. Saint mạng dăng về nghi hoặc nhìn anh trai rồi mới chậm rãi lên tiếng.

- Tại sao anh bắt Minh Anh điều chế loại thuốc đó? Rốt cuộc là anh muốn làm gì?

Khánh Duy hơi cúi người xuống đất, vài sợi tóc dài rũ xuống che đi ánh mắt thoáng ý cười của mình, khóe môi hơi nhếch lên rồi nói.

- Theo em nghĩ thì anh sẽ làm gì?

- Đảm bảo có liên quan tới Salomon.

Không chần chờ gì nhiều, Saint lập tức nói ra suy nghĩ mà mình đang nghĩ trong đầu, ánh mắt kiên định nhìn về phía Khánh Duy đang cười giả là ở phía đối diện.

Anh trai không ngần ngại nhìn em trai bằng ánh mắt tán thưởng. Ngẫm nghĩ một lúc thì Khánh Duy có thể nhận định được so với Minh Anh thì Saint lại nhanh trí hơn, hèn gì được nằm trên.

- Tại sao lại nghĩ thế?

- Đạo này mọi chuyện liên quan tới Salomon khá nhiều. Hắc đế cũng đã trở về đúng vị trí của mình, ấy vậy mà chị ấy luôn luôn bị người ngoài dòm ngó đe dọa.

Dừng lại một chút, Saint đi vòng quanh người Khánh Duy để tìm kiếm thứ gì đó. Xoay người một vòng, Saint đặt tay lên vai Khánh Duy, sau đó nhếch môi cười, một nụ cười hiếm hoi.

- Salomon năm lần bảy lượt ám hại Khánh Tường, là người dưới quyền của Minh Hào thì lẽ nào anh ta lại không biết? Nhưng nếu muốn diệt Khánh Tường thì anh ta là người có lợi thế nhất, vì thường xuyên ở cạnh chị ấy cả ngày lẫn đêm. Hà có gì phải sai đàn em? Đã thế còn thất thủ nhiều lần. Nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này có gì đó không hợp lý.

- Suy luận tốt lắm, tiếp tục đi.

Khánh Duy vẫn đứng yên nghe những lời nói hợp tình hợp lý phát ra từ Saint, ánh mắt ung dung thờ ơ. Cả người toát ra vẻ lười biếng vốn có. Nhẹ nhàng dựa người vào thân cây.

Nhận được sự đồng tình của Khánh Duy, Saint mới hít một hơi dài để nói tiếp.

- Minh Hào là người yêu của Khánh Tường, là em trai của người yêu anh. Chẳng lẽ anh ngu ngốc tới độ đi ám hại cậu ta? Như thế sẽ mất cả người yêu và em gái. Nhưng nếu Hắc Đế không hành động để dẫn mặt thì thế giới ngầm sẽ rêu rao chúng ta là con rùa cạn cổ. Bị đánh úp bao nhiêu lần rồi mà không phản kháng tới một lần?

- Vì thế?

- Đối tượng mà anh nhắm tới không phải là Minh Hào, nhưng lại là người có tầm ảnh hưởng của Salomon, hoặc chí ít thì cũng phải có quan hệ với cái phe phái này.

Nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của Saint, Khánh Duy không giấu nổi cảm xúc tán thưởng cực độ đối với anh chàng này. Nhẹ nhàng gạt tay của Saint ra ngoài. Khánh Duy đứng thẳng người dậy, nhét tay vào túi quần rồi thoải mái bước đi, anh nói.

- Chính xác, tối nay tới địa bàn của Salomon chơi một chuyến vậy.

Hôm qua đầu có hơi đau nên chỉ ra được có 1 chương, hôm nay sẽ ra lại nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Thử nghiệm sản phẩm

Tuy trong lòng không muốn nhưng Khánh Tường cũng đành lòng nghe theo lời anh trai, cô thở dài một cái rồi buông bàn tay đang siết chặt eo của Khánh Duy ra sau đó lững thững đi lên lầu.

Hình bóng mềm mại của người con gái cứ thế nhẹ nhàng bước từng bước chậm rãi lên cầu thang. Dáng đi uyển chuyển và bóng lưng của Khánh Tường như muốn mê hoặc người nhìn từ phía sau vậy.

Chờ cho tới khi Khánh Tường khuất bóng sau cánh cửa thì Khánh Duy mới nhanh chóng bước ra ngoài. Nơi mà anh ta muốn tới là một căn nhà nhỏ ở phía sau ngôi biệt thự, dưới sự chỉ đạo của Khánh Duy thì nó đã được hoàn thành cách đây hai tháng, bao gồm các thiết bị chuyên dụng cũng đã được chuyển tới đây.

Tận dụng khoảng không rộng lớn trong khuôn viên, anh chàng đã cho xây một căn nhà để chuyên nghiên cứu và chế tạo thuốc và vũ khí điện tử. Và mục đích để làm gì thì chưa ai biết được.

Mạnh mẽ đẩy cánh cửa ra, Khánh Duy khoan thai bước vào bên trong. Tiếng đi rất chắc chắn và mạnh mẽ, tạo ra âm thanh vang vọng cả một ngôi nhà.

- Anh tới rồi hả?

Minh Anh không biết đã tới từ khi nào nữa, cậu nhóc đang mặc một chiếc áo blue trắng, đeo mắt kính và có thêm một chiếc khẩu trang y tế che đi nửa khuôn mặt. Giọng nói cũng biến thành khàn khàn khó nghe bởi sự ngăn cách của chiếc khẩu trang.

Trên tay có cầm một ống nghiệm thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ ở phía trong. Minh Anh tỉ mỉ bóp nhẹ công tơ hút để hút lên một thứ dung dịch nào đó rồi bỏ nó vào ống nghiệm màu đỏ.

Dùng tay lắc lắc ống nghiệm cho hai thứ dung dịch hòa tan lại với nhau, ánh mắt tràn đầy tập trung quan sát phản ứng trong ống nghiệm.

- Thành công rồi! Sau bao nhiêu lần thất bại thì cuối cùng cũng ăn được quả ngọt.

Cậu nhóc vui mừng nhìn Khánh Duy, sau đó nhanh chóng chạy lại chiếc lồng đang giam giữ con chuột bạch đáng thương.

Mau chóng cầm con chuột lên để tiến hành thí nghiệm, Minh Anh một tay cầm lấy công tơ hút nhỏ từng giọt vào miệng con chuột, một tay bóp chặt nó lại để không chạy thoát.

Con chuột đáng thương không thể chống cự được, sau khi vài giọt thuốc được cho vào miệng, đột nhiên cơ thể của nó bắt đầu xuất hiện triệu chứng co giật liên hồi, miệng cũng bất ngờ trào ra thứ gì đó màu trắng trắng.

Chưa đầy năm giây sau liền lăn quay ra chết ngắc.

Toàn bộ quá trình thử nghiệm thuốc đều được Khánh Duy quan sát rất cẩn thận, sau khi nhìn thấy được kết quả khả quan, anh chàng vỗ vai tán thưởng Minh Anh, khoe mỗi công lên thể hiện ý cười, anh nói.

- Giết người chỉ bằng một giọt thuốc? Giỏi lắm! Cố gắng cải tiến nó thêm một chút, tốt nhất là để nó ở dạng viên và vỏ bên ngoài phải cực kì dễ tan trong nước. Thời gian sắp tới có lẽ phải sử dụng chúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Mục đích của anh là gì?

Nghe thấy thế Minh Anh lấy làm lạ lắm, anh chàng nghếch mặt ra nhìn Khánh Duy, đôi mắt to tròn khẽ chớp chớp rồi hỏi.

- Ủa anh! Anh tính "xử đẹp" Minh Hào à? Hay sao mà lại gấp rút muốn dùng thứ thuốc này?

Vừa dứt câu, mặt của Khánh Duy bỗng nhiên tối sầm lại, hai mắt híp tịt lờm Minh Anh một cái.

- Em bị điên à? Tại sao lại giết cậu ta? Giết rồi người yêu đem tể sống anh mà luôn đó.

Oan ức vì bị mắng, Minh Anh ủy khuất nhìn Khánh Duy, sau đó mới nhẹ nhẹ lên tiếng phản bác.

- Ai mà biết được, tự dưng anh bắt em rút ngắn quá trình điều chế làm gì?

- Anh bảo mày làm thì mày cứ làm đi. Vậy nhá, anh ra ngoài đây.

Nói rồi Khánh Duy quay người trở ra ngoài, bóng lưng rộng lớn dần khuất bóng sau cánh cửa.

Bước ra ngoài, Khánh Duy ngửa cổ hít một hơi dài. Trong đầu tràn ngập suy nghĩ hỗn độn. Dừng lại một chút, anh chàng liếc mắt sang bụi hoa bên cạnh rồi nói.

- Không cần phải trốn, ra đây đi Saint!

Bóng đèn thoát ần thoát hiện đang lấp ló sau bụi hoa cũng từ từ bước ra ngoài ánh sáng. Saint mang dáng vẻ nghi hoặc nhìn anh trai rồi mới chậm rãi lên tiếng.

- Tại sao anh bắt Minh Anh điều chế loại thuốc đó? Rốt cuộc là anh muốn làm gì?

Khánh Duy hơi cúi người xuống đất, vài sợi tóc dài rũ xuống che đi ánh mắt thoáng ý cười của mình, khóe môi hơi nhếch lên rồi nói.

- Theo em nghĩ thì anh sẽ làm gì?

- Đảm bảo có liên quan tới Salomon.

Không chần chờ gì nhiều, Saint lập tức nói ra suy nghĩ mà mình đang nghĩ trong đầu, ánh mắt kiên định nhìn về phía Khánh Duy đang cười giả lả ở phía đối diện.

Anh trai không ngần ngại nhìn em trai bằng ánh mắt tán thưởng. Ngẫm nghĩ một lúc thì Khánh Duy có thể nhận định được so với Minh Anh thì Saint lại nhanh trí hơn, hèn gì được nằm trên.

- Tại sao lại nghĩ thế?

- Đạo này mọi chuyện liên quan tới Salomon khá nhiều. Hắc đế cũng đã trở về đúng vị trí của mình, ấy vậy mà chị ấy luôn luôn bị người ngoài dòm ngó đe dọa.

Dừng lại một chút, Saint đi vòng quanh người Khánh Duy để tìm kiếm thứ gì đó. Xoay người một vòng, Saint đặt tay lên vai Khánh Duy, sau đó nhếch môi cười, một nụ cười hiếm hoi.

- Salomon năm lần bảy lượt ám hại Khánh Tường, là người dưới quyền của Minh Hào thì lẽ nào anh ta lại không biết? Nhưng nếu muốn diệt Khánh Tường thì anh ta là người có lợi thế nhất, vì thường xuyên ở cạnh chị ấy cả ngày lẫn đêm. Hà có gì phải sai đàn em? Đã thế còn thất thủ nhiều lần. Nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này có gì đó không hợp lý.

- Suy luận tốt lắm, tiếp tục đi.

Khánh Duy vẫn đứng yên nghe những lời nói hợp tình hợp lý phát ra từ Saint, ánh mắt ung dung thờong thức. Cả người toát ra vẻ lười biếng vốn có. Nhẹ nhàng dựa người vào thân cây.

Nhận được sự đồng tình của Khánh Duy, Saint mới hít một hơi dài để nói tiếp.

- Minh Hào là người yêu của Khánh Tường, là em trai của người yêu anh. Chẳng lẽ anh ngu ngốc tới độ đi ám hại cậu ta? Như thế sẽ mất cả người yêu và em gái. Nhưng nếu Hắc Đế không hành động để dẫn mặt thì thế giới ngầm sẽ rêu rao chúng ta là con rùa cụt cổ. Bị đánh úp bao nhiêu lần rồi mà không phản kháng tới một lần?

- Vì thế?

- Đối tượng mà anh nhắm tới không phải là Minh Hào, nhưng lại là người có tầm ảnh hưởng của Salomon, hoặc chí ít thì cũng phải có quan hệ với cái phe phái này.

Nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của Saint, Khánh Duy không giấu nổi cảm xúc tán thưởng cực độ đối với anh chàng này. Nhẹ nhàng gạt tay của Saint ra ngoài. Khánh Duy đứng thẳng người dậy, nhét tay vào túi quần rồi thoải mái bước đi, anh nói.

- Chính xác, tối nay tôi địa bàn của Salomon chơi một chuyến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224: Về thôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phải nói rằng nụ cười nham hiểm của Khánh Duy trước lúc rời đi đúng là yêu nghiệt. Nhếch môi lên một chút cũng đủ khiến con tim đập liên hồi.

Saint thần thờ nhìn bóng dáng Khánh Duy đang dần mờ ảo sau ánh nắng yếu ớt ban chiều. Đôi vai rộng lớn rắn chắc, bước đi khoan thai ung dung khiến cho người khác không thể đoán được trong đầu anh ấy đang nghĩ gì.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu bên Salomon không nắm lần bảy lượt tìm cách ám hại Khánh Tường thì có lẽ Khánh Duy đã không thêm những tay vào chuyện còn con này làm gì

Người bị hại là em gái bảo bối của anh ấy thì thử hỏi Khánh Duy có thể ngồi yên được hay sao?

Saint bức bối vò vò mái tóc của mình cho nó rối xù lên, sau đó ngả người về sau gốc cây ngồi sụp xuống.

Bộ dạng xộc xệch nhếch nhác, mái tóc bù xù che đi nửa bên mắt của mình, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía xa xa.

Anh chàng thờ dài một cái.

Tại sao Salomon lại muốn giết Khánh Tường? Minh Hào có liên quan gì trong câu chuyện này không? Và nếu anh ta có dính dáng tới thì không lẽ tình cảm dành cho Khánh Tường chỉ là vai diễn của anh ta thôi sao?

Số phận thật là trớ trêu, đường đường là hai thủ lĩnh lớn luôn đối đầu với nhau mà lại nảy sinh tình yêu, không biết tình yêu này có thể tiến triển được tới đâu nữa.

Nhưng có lẽ, sẽ tốt hơn nếu như Khánh Tường chưa từng gặp Minh Hào.

- -

Minh Anh vươn hai tay qua đầu, dùng sức kéo căng cơ thể cho đỡ mệt mỏi. Cậu nhóc nhẹ nhàng bỏ thiết bị xuống rồi hướng mắt về phía cửa sổ.

Mặt trời đang chuẩn bị lấp ló sau ngọn núi cao ngút trời. Trên trời cao, một vài ngôi sao nhỏ như những chấm sáng điểm tô cho bầu trời đêm.

Minh Anh nghiêng đầu sang một bên, dùng tay xoa xoa vùng gáy cho đỡ mỏi mệt. Vừa mở cửa ra thì thấy Saint đang ngồi sụp ở gốc cây ngắm nhìn thứ gì đó.

Không suy nghĩ nhiều, Minh Anh liền đi một mạch về phía "chồng" của mình, nghiêng đầu sang một bên nhìn Saint rồi chớp chớp mắt nói.

- Làm gì mà ngồi ở đây thế?

Saint có chút giật mình khi nhìn thấy Minh Anh đang ngơ ngác nhìn mình, ánh mắt vô hồn cũng đột nhiên xuất hiện tiêu cự. Thấy "vợ" đang chớp mắt tròn xoe nhìn mình, Saint không ngần ngại mà đưa tay lên xoa đầu Minh Anh, xong rồi nhanh chóng kéo cậu ta thấp xuống, gần sát với khuôn mặt của mình.

Rồi hôn một cái chóc vào khuôn mặt trắng nõn nà của Minh Anh, cười cười xoa đầu cậu rồi nói.

- Chờ em xong việc rồi cùng về.

- - - - -

Đã bao lâu rồi hong gặp các tình iu của Minh, mọi người có nhớ Minh hong nè ☺

Xin lỗi vì mấy ngày vừa rồi bật vô âm tín không báo trước với mọi người, số là tuần này Minh bắt đầu vào năm học mới cho nên thời gian vẫn chưa sắp xếp được. Cộng thêm việc đi tập nữa. Bạn nào ở bên ig chắc biết việc Minh đang ép cân nên cứ học xong là bay qua phòng tập liền. Tập như một con khủng rồi về nhà tắm rửa rồi lăn ra ngủ cmnr. Chín hồi nhiều lắm nè. Từ giờ sắp xếp được rồi nên sẽ ra thường xuyên, hong đề mng đợi lâu nữa nè

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Anh ngồi chờ em

Minh Anh đỏ mặt như quả gấc chín, khuôn mặt bối rối nhìn Saint với ánh mắt e ngại. Cậu nhóc tính đẩy Saint ra ngoài, nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy dịu dàng của Saint dành cho mình thì đầu đó trong trái tim của chàng trai trẻ lại dâng lên một cảm xúc không đành lòng.

Thôi kệ! Muốn hôn thì cho hôn, chỉ cần mỗi ngày đều làm món ngon cho Minh Anh ăn là được rồi.

Đây đích thị là một con người dễ bị sa ngã bởi thức ăn.

Ngôi nhà thí nghiệm nằm gọn trong khuôn viên rộng lớn của ngôi biệt thự cho nên chỉ cần đi vài bước là tới rồi.

Vừa mở cửa ra, lập tức có một mùi hương thơm nức mũi của đồ ăn thoang thoảng khắp căn phòng. Minh Anh ngửa cổ tham lam hít lấy một hơi dài, khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn khi biết mình sắp được ăn ngon.

Nhưng có vẻ như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cu cậu liền quay mặt sang lườm Saint rồi nói.

- Anh nấu đồ ăn xong xuôi hết rồi mới sang nhà đợi tôi?

Vốn dĩ nghĩ rằng Saint đã ngồi chờ mình ở đây rất lâu rồi, vì tư thế vờ vẻ mặt bản thân của cậu ta rất dễ khiến người khác hiểu lầm là đang bị thất tình.

Saint thì không thể nào thất tình được, vì Minh Anh nhớ rằng dạo gần đây đầu có cho anh ta ăn bơ hay ăn phô mai.

Cứ tưởng rằng anh ta buồn bực vì vấn đề nào đó mới cho hôn, ai ngờ đầu người ta đã yêu đời yêu công việc tới độ nấu xong một bàn thức ăn thịnh soạn rồi kia kia.

Ồ mà! Nếu thế thì đáng về bản thân đó xuất phát từ đâu? Không lẽ là đang mơ tưởng về em gái xinh xắn nào đó?

Nghĩ tới đây, Minh Anh liền xụ mặt xuống bất bình, vì cho rằng nụ hôn của mình ban nãy là bị người ta cướp mất.

Ôi thật là mất giá trị quá đi!

Nhìn thấy gương mặt phụng phịu có chút bất bình của "vợ" Saint không biết làm gì ngoài đứng yên đó và cười. Anh chàng đương nhiên biết ý nghĩa ẩn dụ đằng sau câu nói có chút khó chịu của Minh Anh chứ.

Gớm! Có tí xiu vậy mà cũng dỗi.

Không nhanh không chậm, bàn tay to lớn của Saint lại đặt lên đầu của Minh Anh, thích thú xoa xoa cho nó rối xù lên rồi cười nói.

- Đang dỗi à? Em quên là tối nay Vương Nhã tới đây sao? Toàn bộ là do cô ấy nấu.

Dừng lại một chút, để cho tâm trí của Minh Anh thông thoáng một xú rồi Saint mới nói tiếp.

- Hôm nay việc của Vương Nhã là ở trong bếp, còn việc của anh là ở ngoài đợi em. Câu trả lời này đã đủ làm em hài lòng chưa?

Minh Anh ngẫm nghĩ một chút cũng thấy có lý, nhưng mà cậu nhóc không muốn để cho Saint dễ dàng qua cửa như vậy được. Một ý nghĩ thoáng vụt tắt qua tâm trí của bạn trẻ. Minh Anh nhìn Saint rồi bắt đầu phản bác.

- Này! Ai là em của cậu? Chúng ta hơn kém nhau có 1 2 tuổi, với lại trước giờ cũng không xưng anh em như bây giờ. Thiết nghĩ nên xưng cậu tôi như trước cho rồi.

Saint đương nhiên không thể chịu thua Minh Anh được, nhưng mà anh chàng không muốn vạch trần bộ dạng thẹn quá hóa giận của "vợ" nên cũng không có ý định tranh cãi.

Mặc kệ cho Minh Anh có vùng vằng khó chịu đi chăng nữa, Saint cũng mạnh dạn kéo cậu nhóc vào lòng, âm thanh khàn khàn quyến rũ của người đàn ông văng vẳng bên tai Minh Anh khiến cho vành tai của cậu nhóc bắt gặp đồ lạng lẹ.

Saint thở hắt ra một cái, xong rồi mới bắt đầu nói. Nội dung chỉ vồn vện vài chữ nhưng rất mau chóng phá vỡ sự hờn dỗi vô cớ của Minh Anh.

- Xét về tuổi, anh lớn hơn em. Còn xét về vai vế, thì đừng quên em đã gọi anh một tiếng lão công. Nếu không muốn xưng anh em thì có anh có thể gọi em là lão bà

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Sự dịu dàng kì lạ

Minh Anh khựng người lại trước câu nói tưởng chừng băng quơ nhưng lại có sức sát thương cực lớn. Không suy nghĩ điều gì sâu xa nữa, Minh Anh liền đẩy Saint ra ngoài rồi chạy bán sống bán chết vào trong.

Bước chân nặng nề của cậu nhóc chạy bình bịch vào trong tạo ra âm thanh không dễ nghe cho lắm, khiến cho anh chàng Khánh Duy đang ngồi trên bàn ăn nghịch di động cũng phải nhíu mày ngẩng đầu lên.

- Hai người chơi đuổi bắt à? Muốn chơi thì về phòng đóng kín cửa lại mà chơi, ồn chết đi được.

Chưa kịp chạy tới chỗ Khánh Duy cáo tội thì cậu nhóc Minh Anh lại bị anh trai đâm thẳng một nhát dao vào tim, câu nói này còn sát thương lớn hơn câu nói của Saint nữa cơ.

Saint ung dung đi từng bước vào trong nhà, trên môi giữ nụ cười nhếch môi có ý trêu chọc Minh Anh.

Dáng vẻ vợ trước chồng sau như thế thì thật là ngọt ngào quá đi.

Vừa bước vào trong, Saint quay đầu nhìn xung quanh rồi mới lên tiếng hỏi Khánh Duy.

- Khánh Tường đâu? Chị ấy không có ở đây sao?

Khánh Duy vẫn tập trung chơi game, nhưng vẫn cố gắng lên tiếng trả lời Saint.

- Ở trên phòng, không biết làm gì mà bây giờ chưa xuống nữa.

Saint im lặng không hỏi nữa, anh chàng lập tức chuyển mục tiêu sang bạn nhỏ đang ngồi ôm gối xem ti vi ở ngoài kia.

Khiếp! Mới vài giây trước còn ở đây mà bây giờ đã chạy tọt ra ngoài xem ti vi rồi.

Chép miệng một cái, bạn nhỏ Saint liền bước từng bước ra rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh xem phim cùng vợ mình.

Căn phòng của Khánh Tường chìm trong màn đêm u ám. Mặt trời đã xuống núi từ lâu, không còn chút ánh sáng nào có thể lọt vào căn phòng.

Trên chiếc giường lớn, có cô gái nhỏ đang chìm vào giấc ngủ say, không hiểu lí do vì sao mà Khánh Tường lại buồn ngủ khủng khiếp như thế, chỉ cần đặt lưng xuống giường chưa được năm phút là cô đã ngủ khò khò mất tiêu rồi.

Một khe sáng bất ngờ lọt vào căn phòng thông qua cánh cửa lớn, không quá lớn nhưng cũng đủ để bước vào.

Bước chân nhẹ nhàng mềm mại từ từ tiến lại gần chiếc giường lớn của Khánh Tường, thân hình uyển chuyển lướt qua rất nhẹ nhàng. Có vẻ như không muốn đánh thức người con gái đang say giấc ngủ.

Một bên của chiếc nệm lún xuống báo hiệu có một thứ gì đó vừa được đặt xuống. Sau đó, bàn tay ấm áp của ai đó đột nhiên giờ lên vuốt ve khuôn mặt của Khánh Tường. Tiếng cười khe khẽ phát ra.

Xoa xoa khuôn mặt của Khánh Tường một lúc lâu. Vương Nhã đột nhiên cúi người thấp xuống, hai khuôn mặt gần nhau tới độ chỉ cần xê dịch một chút là có thể môi chạm môi. Nhưng cô ấy đã không làm thế.

Khi thấy hai hàng lông mày của Khánh Tường bắt gác chéo lại, Vương Nhã đột nhiên ngồi thẳng dậy, tự giác tạo khoảng cách đối với Khánh Tường.

Từ từ mở mắt dậy, Khánh Tường có chút bất ngờ khi thấy Vương Nhã ngồi đối diện đang chăm chăm nhìn mình bằng ánh mắt kì quái.

Hình như có điều gì đó không ổn đúng không?

Nhẹ nhàng nâng người lên dựa vào thành giường, Khánh Tường mơ hồ nhìn Vương Nhã rồi hỏi

- Tại sao chị lại ở đây?

Vương Nhã vẫn ngồi yên ở đấy, khóe môi cong lên nở nụ cười tươi sau đó nhẹ nhàng trả lời.

- Tôi làm bữa tối cho em, Khánh Duy có dặn.

Khánh Tường không nói gì cả, chỉ gật đầu một cái rồi ngã người ra phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ban này trong khi đang ngủ say giấc Khánh Tường có cảm thấy một điều gì đó rất kì lạ. Có một người bước vào phòng cô, từng bước nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh mình. Sau đó thì Khánh Tường bỗng nhiên ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Trong cơn mơ cô có cảm nhận được ánh mắt và sự dịu dàng của ai đó dành cho mình, nhưng lại không thể xác định được đó là của ai.

Rốt cuộc là ai? Hay có lẽ đây chỉ là giấc mơ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Khánh Duy xấu tính

Ngồi dưới nhà chơi game được một lúc lâu, Khánh Duy mới giật mình nhìn lên đồng hồ treo tường. Đồng hồ đã điểm chín giờ khuya, đã quá giờ cơm tối rồi mà Khánh Tường vẫn chưa xuống ăn.

Không lẽ tính bỏ bữa sao?

Không được không được, cho dù là bữa tối cũng không được bỏ, phải ăn đủ một ngày ba bữa.

Nhìn thấy cặp đôi đang ôm ấp âu yếm nhau trên ghế thì khóe môi của Khánh Duy khẽ cong lên rồi gật gật vài cái, khuôn mặt thực sự rất khó coi.

Chúng nó tính cứ ôm ấp nhau như vậy rồi đi ngủ luôn à? Không đùa nào muốn ra ăn sao?

Điều đáng nói ở đây là bạn nhỏ Khánh Duy cực kì cực kì khó chịu khi thấy hai đứa nó hạnh phúc như thế này. Hồi trước thì không sao, nhưng từ khi bảo bối lớn quãng bơ thì anh chàng lại không hề vui vẻ khi thấy ai đó hạnh phúc đâu.

Nghĩ tới đó, Khánh Duy không ngần ngại cầm lấy chiếc gối bông trên ghế, nhắm thẳng về phía hai bạn nhỏ đang hạnh phúc xem phim mà ném

Bộp.

Chiếc gối bông mềm mềm đập thẳng vào Saint ngồi ở phía sau. Đứng ra là nhắm vào Minh Anh cơ, nhưng mà do chênh lệch chiều cao nên nó đã rẽ hướng và up thẳng vào mặt Saint.

Lực ném quá mạnh khiến cho anh chàng xém nữa ngã người về phía sau.

Saint khó nhọc ngồi thẳng dậy, một tay cầm gối một tay xoa xoa mặt. Tuy gối mềm thật đấy, nhưng không có nghĩa là nó không đau.

Ánh mắt của Khánh Duy đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm vào Saint như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện vậy, đôi môi mấp máy nói.

- Còn không biết lên phòng gọi Khánh Tường xuống ăn? Hay là truyền hơi ấm cho nhau là đủ no rồi? Không muốn ăn nữa à?

Chưa để cho Saint kịp trả lời, bạn nhỏ Minh Anh mắt không rời màn hình tivi nhưng vẫn cố gắng tham gia vào cuộc nói chuyện của hai người, cậu nhóc nói với Khánh Duy.

- Sao anh không lên gọi chị xuống đi, tụi em đang xem dở dang đoạn này.

Khánh Duy liếc mắt một cái, khiến cho Saint bất giác rùng người, sau đó hướng về phía Minh Anh rồi nói.

- Chưa gả về nhà người ta mà đã bênh chồng rồi à? Thế rồi sau này gả về nhà người ta thì ngay cả người anh này cũng không coi ra gì sao?

Tuy ngoài mặt tỏ vẻ hơi bất mãn nhưng trong lòng của Khánh Duy đang cười trộm đấy, hiếm khi thấy Minh Anh lên tiếng bênh vực cho Saint nên anh cũng muốn thử xem Minh Anh sẽ tỏ thái độ gì tiếp theo.

Nhưng mà, có vẻ như mọi thứ không như những gì Khánh Duy suy đoán. Minh Anh thẳng thừng bỏ Saint ra khỏi đầu, mắt vẫn dán chặt vào màn hình, lạnh lùng nói.

- Anh trai bảo sao thì làm vậy đi. Anh mau lên gọi chị xuống ăn tối không thôi là đồ ăn nguội hết.

Đấy, trờ mặt thấy ghê không? Mới vài giây trước còn bình chăm chăm người ta, bây giờ thì phũ phàng đỏi đi. Có ai như Minh Anh không?

Saint bất lực không biết làm gì ngoài lắc đầu chán trường, anh chàng thờ dài một cái rồi xoay người hướng về phía cầu thang. Trước khi đi cũng không quên xoa đầu Minh Anh rồi nói.

- Thức ăn bây giờ đã lạnh ngắt rồi còn đâu mà nguội?

Ừ thì! Để đồ ăn để ở ngoài hai ba tiếng đồng hồ rồi mà còn nóng thì quả là chuyện lạ.

Mà Khánh Duy cũng xấu tính quá đi, không tự mình lên gọi thì cũng phải nhờ vả người khác cho đằng hoàng tử tể chứ. Tự nhiên khi không lại động tay động chân với người ta.

Haizzz! Chán thiệt.

Bước một chân lên cầu thang, đột nhiên trên lầu truyền xuống một âm thanh dịu dàng của người phụ nữ.

Khánh Tường trong chiếc váy trắng đứng trên lầu nhìn xuống Saint rồi nói.

- Đi đâu đấy? Quay trở lại ăn tối thôi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Liệu có nên dừng lại?

Saint đứng hình vài giây khi thấy gương mặt mệt mỏi của Khánh Tường. Mái tóc rối xù không thêm chải chuốt lại. Cả người toát lên vẻ chán chường.

Vương Nhã từ đâu xuất hiện sau lưng Khánh Tường, mái tóc ngắn màu tím phát phơ qua lại. Ánh mắt dịu dàng đến lạ, cô ấy đưa tay ôm lấy vai Khánh Tường rồi nói.

- Đi thôi, để chị dìu em xuống.

Sự xuất hiện đột ngột của Vương Nhã khiến cho Saint giật mình, hình như anh đã quên tới sự tồn tại của Vương Nhã cho nên ngay khi cô gái này xuất hiện Saint đã bị dọa cho hết hồn.

Anh chàng thấy Khánh Tường đang xuống thì cũng tự giác quay người sang một bên rồi đi về phía bàn ăn.

Nơi mà có bạn nhỏ Khánh Duy đang ngồi chờ ụ trên bàn để chờ người tới ăn. Khuôn mặt cau có thấy gớm luôn.

Nhanh lên nhanh lên, ông đây đói lắm rồi đây này.

Nhẹ nhàng kéo ghế cho Khánh Tường ngồi xuống, Vương Nhã cũng ung dung kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Miệng nhai chớp chớp thức ăn, Khánh Duy có hơi liếc sang nhìn thái độ bơ phờ của Khánh Tường rồi hỏi.

- Tại sao lại mệt mỏi như thế? Có gì không khỏe sao?

Câu nói đơn giản này thu hút mọi sự chú ý, tất cả mọi người có mặt trên bàn ăn đều ngừng việc ăn uống lại để tập trung về phía Khánh Tường.

Trông cô lúc này mặt thật luôn đó, mặt không còn một miếng sức sống nào cả. Giống như người mất hồn vậy.

- Em ổn.

Miệng nói thế nhưng hành động của Khánh Tường lại hoàn toàn trái ngược, cô dùng tay khuấy đều chén súp cua nóng hổi nghi ngút khói nhưng lại không có í định ăn chúng.

- Em no rồi.

Thờ dài một cái, Khánh Tường đứng bật người dậy rồi rời đi, trạng thái bản thân này chưa bao giờ xuất hiện trên gương mặt của Khánh Tường, hành động kì lạ này cũng vậy.

Không lẽ đã có chuyện gì xảy ra rồi sao?

Mọi hành động của Khánh Tường, từng cử chỉ là lời nói, tất cả mọi thứ đều lọt vào tầm mắt của mọi người không sót một giây nào.

Không gian bỗng nhiên trầm ngâm vào suy nghĩ riêng của mình, nhưng lại không nói với nhau câu nào.

Khánh Tường rời khỏi bàn ăn để quay trở về phòng ngủ, cô không tiến lại chiếc giường lớn mà rẽ sang chiếc ban công ở bên ngoài.

Mặt trăng đã lên cao từ bao giờ rồi, ánh nắng dịu nhẹ khẽ soi sáng vào trong phòng, bóng của ô cửa sổ hắt lên người của Khánh Tường, tạo ra những vệt trắng đen thất thường.

Khánh Tường thần thờ ngồi dựa người vào đáy, đôi mắt mê man vô hồn đến lạ.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, người bước vào là Vương Nhã, trên tay của cô ấy có cầm một ly sữa nóng.

Đứng lặng người nhìn Khánh Tường một hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng tiến về phía cô.

- Uống chút gì đi, em chưa ăn gì cả.

Khánh Tường ngược mắt nhìn Vương Nhã, đôi mắt vẫn giữ nguyên vẻ vô hồn và hơi hợt, đưa tay cầm lấy ly sữa từ tay Vương Nhã, khóe môi của Khánh Tường khẽ nhếch lên.

Nhưng đây không phải là nụ cười của sự khiêu khích, không phải là nụ cười thỏa mãn thích thú như mọi khi. Mà nó lại mang vẻ man mác đau thương và khó xử.

Tựa đầu vào cửa, Khánh Tường đắm chiều nhìn ra ngoài, cô băng quơ nói với Vương Nhã vài điều.

- Em không hiểu nổi mình nữa, tại sao lại đi yêu một người mà đáng lẽ mình không nên yêu? Tụi em đã có những thời gian cực kì hạnh phúc, anh ấy rất yêu thương và chiều chuộng em. Nhưng sau tất cả những chuyện xảy ra em lại nghi ngờ mọi thứ, những điều xúi quẩy xảy tới với em, ngay cả chuyện hôm nay xảy ra cũng là người của anh ấy làm. Liệu đây có phải là kế hoạch của anh ấy không? Từng bước dẫn dụ em, cho em nếm được vị ngọt của viên đạn bọc đường rồi từ từ giết chết em không? Em suy nghĩ rất nhiều, và bây giờ em thực sự mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Mạnh mẽ cho ai xem?

Vương Nhã lập tức ngồi xuống bên cạnh Khánh Tường, ngả đầu cô tựa vào vai của mình rồi vỗ về an ủi cô gái nhỏ, khóe mắt của Khánh Tường đã đỏ hoe lên rồi, đôi mắt long lanh ngập nước đang muốn trực trào rơi ra ngoài.

Chưa bao giờ Vương Nhã thấy Khánh Tường yếu đuối tới như vậy, là vì một người đàn ông sao? Là người tên Minh Hào tự xưng là bạn trai của Khánh Tường sao?

Anh ta đối xử không tốt với Khánh Tường sao? Còn cho người năm lần bảy lượt ám hại cô? Thế mà gọi là yêu ư?

Vỗ về bờ vai mảnh khảnh của Khánh Tường, Vương Nhã có thể cảm nhận được cô đang run lên vì cố kiềm cho nước mắt không rơi.

Haizzz con nhóc này, mạnh mẽ cho ai coi vậy?

Vương Nhã vô thức kéo Khánh Tường lại gần mình hơn nữa, giọng nói nhẹ nhàng du dương thò thè bên tai của cô. Câu nói của Vương Nhã không khác gì một chất xúc tác khiến cho tâm trạng của Khánh Tường vỡ òa.

- Trước mặt chị thì em không cần kiềm chế cảm xúc làm gì cả, cứ sống thật với cảm xúc của mình đi. Muốn khóc thì cứ khóc thật to, rồi chị sẽ đỡ.

Không quá năm giây, Khánh Tường đột nhiên bật khóc như một đứa trẻ. Lời nói của Vương Nhã dường như đã đánh động vào sự yếu mềm sâu thẳm bên trong Khánh Tường.

Ly sữa trên tay rơi xuống một cách bất ngờ, Khánh Tường đột nhiên choàng tay qua cổ Vương Nhã rồi òa lên khóc.

Giọt nước mắt mát lạnh cứ thế thi nhau chảy xuống xương quai xanh của Vương Nhã, khuôn mặt của Vương Nhã vẫn không có chút cảm xúc nào cả, giống như một bức tượng được tạc sẵn vậy. Chỉ có hành động vuốt ve mái tóc của Khánh Tường là có chút dịu dàng mà thôi.

Ly sữa nằm nghiêng ngả trên sàn nhà, tạo ra vết loang lổ trắng xóa rất lớn, mùi thơm nồng beo béo của sữa cũng xộc thẳng vào cánh mũi.

Không gian âm u và ma mị đến lạ.

Một lúc lâu sau, tiếng khóc thút thít của ai đó bỗng nhiên im bật. Cả cơ thể cũng không động đậy nữa. Vương Nhã mới nhẹ nhàng cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện Khánh Tường đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, khóe mắt vẫn còn ươn ướt.

Đẩy nhẹ người Khánh Tường sang một bên, Vương Nhã nhẹ nhàng nâng cô gái nhỏ lên rồi bế cô đặt lên giường.

Cô gái có thân hình nhỏ nhắn mà sức cũng khỏe phết nhỉ, nhấc bổng cả cơ thể Khánh Tường chỉ trong một nốt nhạc mà thôi.

Khánh Tường theo thói quay xoay người sang một bên nhưng cánh tay vẫn vòng qua cổ của Vương Nhã nên vô tình kéo Vương Nhã ngã sang một bên, nằm ngay bên cạnh mình.

Hên sao mà Vương Nhã vẫn còn giữ vững nên chỉ hơi ngã người sang một bên chứ chưa té hẳn xuống giường. Đắp chăn giữ ấm cho Khánh Tường rồi Vương Nhã cũng rời đi.

Bóng dáng nhỏ nhoi cũng dần dần biến mất sau cánh cửa lớn, trả lại không gian yên tĩnh vốn có của căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Có chuyện gì xảy ra sao?

Có lẽ Vương Nhã không để ý, ngay khi cô vừa bước ra khỏi phòng thì đó cũng là lúc đôi mắt to tròn của Khánh Tường mở ra.

Trong đầu của cô gái nhỏ này không biết đang suy nghĩ gì nữa, chưa đầy năm giây sau đã bước xuống giường, hướng về phía tủ quần áo lựa chọn vài thứ rồi quay vào phòng tắm để thay đồ.

Có lẽ, đêm nay không thể nằm ý một chỗ được rồi.

Cùng lúc đó, ở một không gian khác thì tình hình có vẻ không mấy khả quan cho lắm. Minh Hào ngồi trầm mặc trên chiếc ghế bành, trên tay có cầm một điều thuốc nghi ngút khói, ánh mắt vô hồn như đang đắm chìm vào suy nghĩ riêng của mình.

Cho tới bây giờ anh vẫn không biết ai là thủ phạm đứng đằng sau chủ mưu hại chết bà xã của mình. Nghi phạm sau khi mạng về đột nhiên cắn lưỡi tự tử, thà chết chứ nhất quyết không khai ra tên đầu sỏ.

Với lại, trên áo có đeo huy hiệu đại bàng nhưng theo điều tra thì người này hoàn toàn không có mặt trong tổ chức của anh, chưa có ai từng thấy người này bao giờ.

Nếu thế thì là ai? Ai lại dám to gan giả dạng Salomon để lộng hành như thế?

Hình ảnh người phụ nữ yêu kiều khẽ lướt qua tâm trí của anh. Minh Hào tặc lưỡi chép miệng một cái, khuôn mặt điển trai tràn đầy vẻ thống khổ.

Chết tiệt! Anh lại nhớ em rồi.

Không biết bây giờ em có ổn không? Đang buồn bực hay vui vẻ? Hy vọng là em đừng khóc.

Vì lúc này anh không ở bên cạnh để dỗ dành em.

Peter từ ngoài bước vào, gương mặt không mấy may chút cảm xúc nào nhìn Minh Hào rồi nói.

- Người tới rồi, có cần mời vào đây không?

Bị giọng nói lạnh nhạt của Peter làm cho giật mình, nhưng Minh Hào không trách cậu ta đâu. Vì anh biết thái độ của Peter lúc này cũng đúng thôi, vì cậu ta không hề ưa vị khách của anh một chút nào cả.

Hít một hơi sâu để trấn tĩnh bản thân, Minh Hào gạt đầu ra hiệu đồng ý cho người đó vào.

Không lâu sau đó, bên ngoài truyền vào tiếng bước chân nặng nề của người đàn ông, gương mặt ung dung của anh ta thật khiến cho người ta khó chịu.

Jame mặc bộ vest đen sang trọng tới gặp Minh Hào, tuy thần sắc ổn định nhưng nhìn sâu vào đôi mắt của anh ta thì không khó để nhận ra vài đường tơ máu xung quanh đang thoát ẩn thoát hiện bên trong.

Đây là dấu hiệu để nhận biết rằng Jame đang bị thiếu ngủ đây mà, có lẽ số lượng công việc gần đây đang quá tải thì phải.

Nhìn thấy Minh Hào đang ngồi ở phía đối diện, Jame không dấu nổi ý cười trong đáy mắt. Anh ta cất giọng lên nhưng có vẻ như không hề thân thiện chút nào.

- Ôi! Hôm nay anh lại rảnh rồi mời tôi tới đây để tâm sự sao? Kì lạ lắm à.

- Hôm nay tôi mời anh tới đây không phải để nói chuyện phiếm, tôi muốn hỏi chuyện liên quan tới Khánh Tường.

Vừa nhắc tới cái tên khiến cho nhiều trái tim ngày đêm thương nhớ, Jame bỗng nhiên thu lại nụ cười giả tạo ban nãy. Ánh mắt cũng bắt đầu trầm mặc xuống vài phần. Anh ta nghiêm túc nhìn Minh Hào rồi hỏi.

- Có chuyện xảy ra sao?

Minh Hào cũng không có ý giấu diếm gì cả. Dù gì cũng là người quen với anh vợ, đã từng theo đuổi vợ mình thì chắc hẳn anh ta cũng biết ít nhiều về Khánh Tường, cho nên Minh Hào lập tức đi vào chủ đề chính.

- Đạo này có nhiều chuyện khó hiểu xảy ra xung quanh chúng tôi, tôi muốn hỏi rằng cô ấy có gây thù chuốc oán với ai không.

Vừa dứt câu, Jame đứng hình vài giây nhìn Minh Hào, trong vài giây phút ngắn ngủi nào đó thì đáy mắt của anh ta có thoáng qua một tia kinh ngạc nhưng rồi rất mau chóng biến mất.

Gương mặt của Jame hơi cứng đờ lại, anh ta khó nhọc hỏi lại.

- Tại sao anh lại hỏi như thế? Chuyện này có liên quan tới anh sao?

Không hiểu vì lý do gì mà ngay khi Minh Hào hỏi câu nói đó thì trong đầu của Jame lại xuất hiện hình ảnh của vài năm trước, ngày mà Khánh Tường đích thân ra tay giết chết cha nuôi của Minh Hào.

Không lẽ Minh Hào đã biết được chuyện gì rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Có biến

Ánh mắt vô hồn lắc lư ly rượu vang trong tay, giọng nói của Minh Hào ngày càng lạnh lùng và sắc bén hơn, anh chuyển hướng nhìn từ ly rượu sang Jame rồi hỏi.

- Chuyện liên quan tới vợ của tôi mà không liên quan tới tôi sao?

Jame hơi khựng người lại một chút, ánh mắt khẽ liếc qua liếc lại như đang suy tính thứ gì đó. Đoán đo một hồi rồi anh ta cũng trả lời.

- Chưa kết hôn thì đừng có gọi cô ấy là vợ. Với lại, có nhiều chuyện cậu không nên biết thì hơn.

Nói tới đây Jame có chút bực mình, trong đầu đang thầm trách Khánh Tường, không lẽ đã để lộ sơ hở gì cho Minh Hào biết rồi sao? Con nhóc này thiệt là...

Vừa dứt lời, lập tức cổ áo của Jame bị một lực mạnh nhấc bổng lên. cả người không tự chủ được cũng hơi nhích người lên khỏi mặt ghế.

Minh Hào lạnh lùng như ác quỷ nắm lấy cổ áo của Jame rồi đưa lên cao, ánh mắt nhàn nhạt nhìn thẳng vào con người đen láy của đối phương.

Hơi thở lạnh lẽo, khuôn mặt đáng sợ nhìn lấy Jame rồi gần giọng nói.

- Tôi cho anh một cơ hội, có nói hay là không? Đạo gần đây Khánh Tường luôn bị điếm xui bám lấy, xem chút nữa là lấy mạng của cô ấy luôn rồi. Anh biết gì thì mau khai ra, còn không nếu tôi biết anh có liên quan gì trong chuyện này thì đừng có trách.

Nghe tới đây, thần sắc của Jame cũng bắt đầu tái mét, một phần vì hành động đột ngột của Minh Hào, một phần là nghe tin Khánh Tường gặp rắc rối ảnh hưởng đến tính mạng thì đã bắt đầu đứng ngồi không yên rồi.

Hít một hơi sâu để lấy hết sức bình sinh, Jame mạnh mẽ gạt tay của Minh Hào ra khỏi cổ áo của mình, nhanh chóng thoát khỏi thế bị động rồi nói.

- Anh nói cái quái gì vậy? Khánh Tường là người tôi yêu thì mắc mớ gì tôi phải hại cô ấy? Anh bị dở người à?

Thật sự mà nói, Jame có yêu Khánh Tường điên cuồng hay có giờ thủ đoạn bí ối với Minh Hào như thế nào thì cũng sẽ không bao giờ đem mạng sống của người mình yêu ra đùa giỡn được.

Vì thế, ngay khi nghe tin Khánh Tường gặp chuyện thì trong lòng của anh ta đã nóng như lửa đốt rồi, đã vậy còn bị người này hồ đồ vu oan thì làm sao mà chịu cho được?

Minh Hào đang định nói thêm điều gì nữa thì bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân mạnh mẽ của một người. Là người pha chế thức uống của quán bar, người này ngay khi thấy Minh Hào đang đứng ở đây thì lập tức chạy tới trước mặt anh, cúi đầu xuống đất thờ hớn hớn rồi mới nói.

- Không hay rồi bang chủ, quản lý của chúng ta vừa bị giết. Mọi người đang nháo nhào hết lên rồi.

Hai mắt của Minh Hào tròn tròn ngạc nhiên, anh chàng có chút khó chịu nhìn sang Jame rồi cũng bầm bụng rồi đi, trước đi khi còn lảm bảm vài câu.

- Chết tiệt! Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Ngay khi Minh Hào rời đi, Jame cũng lập tức lấy di động ra gọi cho một người, chất giọng khàn đặc vang vẳng bên đầu dây.

- Em đang ở đâu? Tới quán bar của Salomon một chút đi!

- -----

Minh biết là dạo này chương ra hơi chậm, dạo gần đây gia đình Minh xảy ra chút chuyện nên cũng chẳng buồn động vào máy. Cũng may là đã giải quyết ổn thỏa rồi. Và ngày mai đầu tháng mới sẽ báo chương nhé. Lần này hứa là sẽ làm

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Thứ hay ho trong di động

Chuyện này chưa giải quyết xong thì chuyện khác lại ập tới, Minh Hào không mấy vui vẻ cời phẳng chiếc áo vest trên người ra rồi vứt sang một bên, cúc ở cổ và cổ tay cũng được gỡ ra. Bây giờ anh đã không còn mang về lịch sự khi gặp Jame nữa rồi.

Phong thái bá khí như lúc này thật sự rất đáng sợ. Dường như có thể ăn tươi nuốt sống mọi thứ vậy.

Tiếng gào thét dữ dội của mọi người lẫn át cả tiếng nhạc xập xình của quán bar, mọi người đều sợ hãi mà vô thức cách xa cái bàn chứa thi thể ra một chút, gương mặt biến đổi khác thường.

Nhờ có ánh đèn lập lòe lúc ẩn lúc hiện càng khiến cho cái xác trở nên ma mị và đáng sợ, anh ta nằm gục người trên bàn, mắt trợn ngược nhìn lên phía trên trần nhà và tuyệt nhiên không thấy trông đen đầu cả, khóe môi còn xuất hiện một thứ gì đó màu trắng trắng.

Đi gần về phía cái xác thì Minh Hào phát hiện được tay của nạn nhân nắm hờ lại, bên trong có chứa một thứ gì đó.

Tên nhân viên pha chế nhanh chóng tiến tới lấy thứ đó ra rồi nhanh chóng đưa tới cho Minh Hào coi.

Nội dung bên trong tờ giấy chỉ vồn vện vài dòng nhưng lại khiến cho Minh Hào có chút hoang mang khi đọc chúng.

" Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, là do các người gây sự với chúng tôi trước "

Kí tên: Người của Hắc Đế.

Hắc Đế ngông cuồng như vậy sao? To gan giết người của Salomon rồi còn lớn tiếng khiêu chiến. Nếu nhớ không nhầm thì dạo gần đây người của Salomon đâu có làm gì ảnh hưởng tới Hắc Đế đâu chứ?

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Minh Hào vẫn không thể xâu chuỗi được nội dung cũng như hành động khó hiểu của Hắc Đế, mọi thứ cứ như một tảng sương mù dày đặc như thế thì đến bao giờ mới có thể vạch trần đây?

Jame lẳng lặng đứng sau lưng Minh Hào từ khi nào không hay, toàn bộ nội dung của tờ giấy đã đập thẳng vào mắt của anh không sót một chữ nào. Liếc qua một chút thì anh ra có thể nhanh chóng nhận ra chủ nhân của nét chữ này là ai.

Lời lẽ ngông cuồng này, nét chữ này chỉ có thể là của Khánh Duy mà thôi, ngoài cậu ta ra thì không có ai có thể viết được nét chữ khó coi này đâu.

Nhưng mà, sao anh ta vẫn chưa nghe Khánh Tường nói gì về việc này vậy? Đây là hành động có chủ đích hay chỉ đơn giản là một trò chơi rảnh rỗi của cậu ta vậy?

Vội lại, ánh mắt có chút ngạc nhiên của Minh Hào là sao? Sao mọi chuyện có vẻ rối rắm vậy?

Trong không gian hỗn loạn của quán bar bỗng nhiên xuất hiện thân hình mềm mại của người thiếu nữ, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển như con rắn nhỏ, nhanh nhẹn lướt qua đám người hỗn loạn rồi bước tới chỗ Jame, trên đầu có đội chiếc mũ lưỡi trai che mất nửa khuôn mặt.

Thấy Khánh Tường đang đi về phía mình, Jame nhanh chóng lấy trong túi ra một chiếc di động để chụp lại nội dung của tờ giấy, sau đó cũng tự động lui ra phía sau.

Án sau chiếc mũ lưỡi trai là khuôn mặt ủ dột không mấy vui vẻ của Khánh Tường, vốn dĩ không muốn tới đây nhưng vì Jame bảo có chuyện gấp nên mới đành lòng quay đầu xe lại.

- Gọi em tới đây để làm gì?

Jame không nói gì cả, chỉ yên lặng đưa cho Khánh Tường xem thứ hay ho mà mình vừa chụp được.

Ngay lập tức, khuôn mặt thần thờ của Khánh Tường lập tức biến sắc. Ánh mắt nhanh nhẹn lướt qua chỗ thi thể trên bàn rồi quay sang nhìn Jame. Bàn tay cầm di động khẽ run run như sắp rớt tới nơi. Đôi môi hơi mấp máy nhìn Jame rồi nói.

- Khánh Duy đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? Tại sao lại tự ý làm như thế?

- Anh không biết, vừa đi công tác về nước là đã bị bạn trai của em lôi tới đây rồi tra hỏi đủ điều.

Thở dài một cái, Jame lại nói tiếp. Câu nói của anh ta mang tính sát thương cực kì lớn. Nó giống như ngọn nến nhỏ đã thổi bùng những ý định sâu xa trong tiềm thức của Khánh Tường, anh ta nói.

- Em suy nghĩ kĩ chưa? Ở bên cậu ta có an toàn hay không? Anh ta không có khả năng bảo vệ em thì để cho người khác làm điều đó đi, hà có gì cứ để cho em đối diện với biết bao nhiêu nguy hiểm mà chính anh ta mang lại? Mọi quan hệ này còn có thể duy trì nữa không?

Đôi mắt to tròn của Khánh Tường đột nhiên chuyển biến mạnh mẽ khi nghe những lời lẽ đầy tính thuyết phục của Jame, không biết điều đó có đúng hay không? Hay đây chỉ đơn thuần là một thủ thuật dùng để đánh vào tâm lý của Khánh Tường mà thôi?

Nhưng bây giờ đầu óc của Khánh Tường hoàn toàn trống rỗng, thật sự không thể suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa rồi.

Khánh Tường đưa tay lên xoa xoa vào thái dương, trả lại di động cho Jame rồi lững thững ra về.

Nhìn thấy bóng lưng rộng lớn của Minh Hào đang đứng ở phía trước, Khánh Tường thật sự muốn nhào tới ôm chầm anh từ phía sau, muốn sà vào lòng nũng nịu với Minh Hào như thường ngày, muốn được anh cưng chiều và yêu thương, muốn được tận hưởng cảm giác ấm áp bình yên mà anh mang lại.

Nhưng mà ngay khi có ý định lại gần thì dường như có một thế lực vô hình nào đó giữ chặt đôi chân của cô lại, khiến cho nó không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Khánh Tường bây giờ chỉ có thể đứng nhìn Minh Hào từ xa mà thôi, chưa khi nào mà cô cảm thấy khó chịu như bây giờ.

Anh đứng ngay trước mắt nhưng lại ngỡ như là xa lắm, cho dù có cố gắng cách mấy cũng không thể tiếp cận được.

Cố gắng kiềm chế sự xúc động đang dâng trào từng chút một trong sâu thẳm tâm hồn của mình, Khánh Tường đành phải quay người rồi đi. Vì hiện tại cô vẫn chưa xác định được mình nên làm gì tiếp theo.

Người đời nói quả không sai, cho dù có thông minh giỏi giang tới đâu đi chăng nữa, một khi đã rơi vào bẫy tình thì tất cả đều trở nên ngu si mê muội một cách vô thức.

Và Khánh Tường cũng không phải là trường hợp ngoại lệ.

Ngay lúc này đây Khánh Tường đang bị mất phương hướng nghiêm trọng, đối diện với một bên là tình yêu và một bên là tính mạng, cô không biết mình sẽ phải từ bỏ thứ gì và giữ lại thứ gì.

Và điều đó thật sự có xứng đáng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Tìm Khánh Duy

Một mỗi bước vào nhà, bây giờ Khánh Tường không còn hứng thú ra ngoài nữa. Điều quan trọng cần phải để tâm tới là thái độ của Khánh Duy dạo gần đây.

Anh ấy rất lạ, lảm li không thèm hé môi nói gì cả. Giống như con người vui vẻ trước kia với bây giờ là hai người hoàn toàn xa lạ vậy.

Chưa kể đến chuyện Khánh Duy tự ý hành động mà không thèm thông báo với ai cả. Rốt cuộc là anh ấy đang suy tính điều gì vậy?

Khánh Tường đưa tay ôm đầu, khuôn mặt bất giác nhăn nhó lại vì đau.

Chết tiệt! Tại sao đầu lại đau như thế này cơ chứ?

Không lẽ dạo này suy nghĩ quá nhiều nên mới ra nông nổi này sao?

Cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, Khánh Tường mau chóng đẩy mạnh cửa phòng của Khánh Duy trong tâm trạng cực kì khó chịu, đang có ý định tìm anh tính sổ.

Nhưng mà, khi cánh cửa vừa mở ra thì bên trong hoàn toàn trống rỗng, căn phòng âm u đáng sợ, chỉ có duy nhất ánh trăng chiếu rọi vào trong phòng. Cửa sổ mở toang ra, gió thổi lùa vào làm tấm rèm cửa bay phất phơ.

Hình như Khánh Duy không có ở đây rồi, vậy thì anh ấy đã đi đâu?

Đang trầm ngâm suy nghĩ, thì đột nhiên từ đâu xuất hiện một bàn tay lạnh lạnh đặt lên vai của Khánh Tường khiến cho toàn thân của cô bất giác cứng đờ. Hai mắt tròn tròn nhìn lên trần nhà.

- Làm gì đứng ở trước phòng của anh vậy?

Khánh Duy bán khỏa thân nhìn Khánh Tường bằng ánh mắt khó hiểu. Trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc quần short ngắn, phần thân trên để lộ ra cơ bụng sáu múi rắn chắc hút hồn người nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Tranh cãi

Mái tóc thấm ướt đầm chiếc khăn bông trắng trên vai. Vài giọt nước trong vắt men theo cơ bụng sáu múi cuộn cuộn của Khánh Duy mà chảy xuống thành hàng.

Nhẹ nhàng đẩy người Khánh Tường sang một bên rồi tiến vào trong phòng, Khánh Duy ngồi ở mép giường dùng khăn lau khô mái tóc ướt sũng của mình.

Khánh Tường hùng hèn đi tới nơi Khánh Duy đang ngồi, giật phăng chiếc khăn lau trên đầu của anh trai ra rồi tức giận nhìn thẳng vào mặt Khánh Duy, giọng điệu không hiền hòa chút nào cả.

Cô lớn tiếng nói.

- Anh đang làm cái gì vậy Duy? Tại sao lại cho người tới phá quán bar của Minh Hào? Còn lá thư thách thức kia nghĩa là gì?

Vốn dĩ trước giờ Khánh Duy chưa từng lớn tiếng hay có ý định tranh cãi với Khánh Tường, vì đối với anh thì Khánh Tường chẳng khác nào một viên ngọc quý cả, chỉ có thể nâng niu trong tay chứ không nỡ làm tổn thương hay ảnh hưởng gì tới cô.

Nhưng nếu muốn tranh cãi tới chuyện của Minh Hào thì anh bắt buộc phải lên tiếng rồi, không thể mắt nhắm mắt mở như trước nữa đâu.

Khánh Duy ngược đôi mắt trong vắt như pha lê của mình nhìn thẳng vào Khánh Tường, nhận thấy em gái đang cực kì khó chịu và bức bối khi mình đụng tay đụng chân tới cô yêu thì trong lòng Khánh Duy lại càng không vui vẻ.

Di chuyển hướng nhìn sang phía khác, ngay lúc này đây Khánh Duy không muốn phải nhìn thấy bộ dạng này của Khánh Tường, vì anh sợ mình sẽ không cầm lòng mà chiều theo ý của cô mất.

Thở dài một cái, Khánh Duy nói.

- Làm gì thì em đều biết cả rồi đấy. Nhưng mà tại sao em lại tới chỗ đó? Không phải là nói ra ngoài đua xe giải sầu sao?

- Jame gọi em tới xem, nếu không thì có lẽ em vẫn chưa biết anh đang có ý định này đâu.

- Jame? Không phải cậu ta đang đi công tác sao?

Nghe Khánh Tường nhắc tới Jame thì Khánh Duy lập tức nghếch mặt ra khó hiểu. Chuyến bay mới cất cánh ngày hôm qua mà bây giờ đã an tọa ở đó rồi sao? Đã vậy lại còn rảnh rỗi tới chỗ đó chơi nữa.

- Minh Hào gọi anh ta tới để tra hỏi về điều gì đó, nhưng lại bị cái xác do anh giết làm gián đoạn. Nhưng mà anh đừng có đánh trống lảng sang chuyện khác, ý định của anh là gì?

Xém chút nữa là Khánh Tường bị anh trai tung hỏa mù rồi làm sang chuyện khác rồi, may thay mà kịp thời nhận ra nếu không thì có lẽ sẽ không làm sáng tỏ được đâu.

Ánh mắt của Khánh Duy bỗng nhiên trở nên vô hồn hẳn đi, anh đi lại chỗ Khánh Tường lấy lại chiếc khăn bông trên tay em gái để lau tóc, sau đó mới nói.

- Chẳng có gì để nói ở đây cả, em có thể không cần mạng sống của mình mà bất chấp ở bên cạnh nó, còn anh thì cần đấy. Em có mệnh hệ gì thì làm sao anh dám đối mặt với dòng họ và gia đình?

Cho dù có chút rung động bởi lời nói của Khánh Duy nhưng Khánh Tường vẫn cương quyết phủ nhận suy tính của anh trai, vì cô vẫn tin chắc rằng Minh Hào tuyệt đối không phải là người đàn ông tồi.

- Nhưng đâu đã chắc rằng là do anh ấy làm? Biết đâu đằng sau có uẩn khúc gì thì sao?

- Uẩn khúc? Em yêu nó tới mê muội rồi à? Nó là ai? Là người của thế giới ngầm, là người có địa vị không nhỏ trong cái xã hội đó. Và còn em? Em là người nó yêu, cho dù không muốn em biết được thân phận thật thì không lẽ không ra lệnh cho đám đàn em phải biết tránh xa em ra?

Thấy Khánh Tường im lặng không nói nên lời, Khánh Duy lại tiếp tục công kích để cho em gái thoát khỏi sự u mê của tình yêu, để có thể trở lại là một Khánh Tường thông minh thấu đáo.

- Còn nữa, em quên rằng tất cả những vụ gây rối ảnh hưởng đến tính mạng của em đều là người của Salomon? Một vụ do Mỹ Quyên làm thì không nói làm gì, nhưng mọi chuyện tồi tệ cứ thay nhau kéo đến và đều gánh mác là Salomon thì em thấy có hợp lý không? Ngay cả người phụ nữ của mình mà cũng không bảo vệ được thì có thể làm gì cho em? Những vụ khác anh đều có thể bầm bụng cho qua, nhưng lần này thì khác. Nếu hôm đó anh không vô tình đi ngang qua thì liệu bây giờ em có còn đứng ở đây tranh luận với anh được không?

Câu nói tựa như bom nguyên tử có sức công phá cực kì lớn đã đánh mạnh vào tâm trạng thấp thòm của Khánh Tường bây giờ, cô bất lực ngồi sụp xuống sàn, khỏe mặt đã rung rung nước mắt chực chờ rơi xuống đất.

Không lẽ những lời Khánh Duy nói đều đúng hết sao? Nếu thế thì mối quan hệ này không xảy ra thì sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều.

Ngay khi bắt đầu mối quan hệ này Khánh Tường sẽ không nghĩ nó sẽ tồi tệ như thế này đâu. Hiện giờ cô mệt quá, không muốn nghĩ bất cứ điều gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 235: Kể chủ mưu

Bầu trời đêm nay thật yên tĩnh, đồng hồ đã điểm mười hai giờ đêm rồi, ấy vậy mà trong ô cửa sổ của căn nhà lớn nằm ở phía mặt đường lại lập lòe thứ ánh sáng trắng.

Bóng dáng đen kịt của người phụ nữ hắt lên cửa sổ, giọng nói khá bất tai đang thì thầm to nhỏ điều gì đó trong di động.

Cô ta nói.

- Người đã giải quyết ổn thỏa rồi chứ? Chờ vài ngày nữa không có động tĩnh gì tôi sẽ chuyển khoản nốt cho anh.

Nghe thấy thế, đột nhiên giọng nói của người bên kia đầu dây bắt đầu cau gắt hẳn lên, giống như đang la toáng lên vậy, anh ta nói.

- Con m* cô, cũng vì vài đồng bạc lẻ của cô mà bây giờ tôi mất đi tay sai đắc lực rồi đây này. Cô nghĩ số tiền ít ỏi đó có thể bù đắp nỗi hay không?

Mỹ Quyên nghếch mặt ra khi nghe câu nói vừa rồi của người nọ, trong đầu của cô ta bây giờ trống rỗng không thể suy nghĩ được gì nữa.

Người ấy nói như vậy thì không lẽ là mọi chuyện lại thất bại nữa rồi à? Không thể nào, thời gian cô ta cần rất chuẩn xác, ngay khi bóng dáng của Minh Hào vừa khuất là đã ra lệnh cho tên kia tông vào người của Khánh Tường rồi kia mà, đáng lẽ xác xuất thành công phải là một trăm phần trăm chứ?

Hay là, trong lúc cô ta vừa rời đi thì Minh Hào kịp thời quay trở lại? Không được, điều này không thể xảy ra, bãi đỗ xe để khá xa ít nhất cũng phải mất mười phút đi bộ mới tới được, không thể nào có chuyện Minh Hào đột nhiên quay lại được.

Như thế thì... là ai đã nhúng tay vào?

Mỹ Quyên không tin vào tai mình, bàn tay cầm di động cũng run run như sắp rơi xuống đất rồi.

- Không thể nào, các anh đảm bảo với tôi là có thể giải quyết ổn thỏa chỉ trong vài phút đồng hồ, và vì không muốn để lộ ra danh tính của các người tôi đã nghe lời anh, tìm ra một người thợ có thể làm giả huy hiệu của Salomon rồi cơ mà. Bây giờ chuyện này là sao?

Cô ta sợ, nếu không giết được Khánh Tường thì người bị giết sẽ là cô ta.

Khánh Tường không phải là dạng vừa, cho dù nó không ra tay thì Khánh Duy cũng không bỏ qua cho cô đâu. Khánh Duy cung chiêu nó như vậy, ngay cả một vết trầy nhẹ cũng đủ khiến cho anh ta sốt ruột rồi chứ đừng nói tới việc ảnh hưởng tới tính mạng.

Không, không những Khánh Duy mà ngay cả Minh Hào cũng xé xác ả ra mất thôi. Trước giờ vì mượn danh là em nuôi của Khánh Tường nên cô ta bỏ ngoài tai những lời cảnh cáo của Minh Hào và đó cũng chính là tấm bia đỡ đạn để cô ta thoát khỏi con thịnh nộ của Minh Hào, nếu như anh ta mà biết được chủ mưu của việc này là thì liệu có còn bỏ qua được nữa không?

Càng nghĩ tới ả ta càng run sợ, cả người run lên bần bật theo từng con, đôi môi mấp máy không nói lên lời.

Tường chừng như giọng nói của người kia vẫn câu gắt như vậy, nhưng có vẻ như hẳn ta cảm thấy được sự sợ hãi ẩn sau màn hình di động của Mỹ Quyên cho nên cũng cố gắng kiềm chế bản thân mình lại một chút, giọng nói của nhỏ nhẹ hơn vài phần.

- Yên tâm đi, trước khi đi tôi đã cho nó ngâm viên thuốc trong miệng rồi. Nếu có bị bắt thì nó sẽ cắn nát ra để tự tử, sẽ không có ai biết được đâu.

Cho dù có tức giận lắm nhưng đối tượng lại là phụ nữ có thai nên hẳn ta đành phải nhẹ giọng xuống một chút, nếu không có chuyện gì thì không khéo cả dòng họ chồng của cô ta sẽ cáo nhà của hẳn ra mất thôi.

Cho dù là lính đánh thuê nhưng cũng cần phải biết điều một chút.

Nghe thế, Mỹ Quyên thờ phào một cái, nếu như thế thì xác xuất để biết cô ta là kẻ đầu sỏ cũng sẽ rất thấp. An tâm được phần nào rồi.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân loạn xạ của người đàn ông, tay nắm cửa được một ai đó cầm lấy xoay ngang. Trung Hiếu chân trước đá chân sau liêu xiêu bước vào phòng, trên người nồng nặc mùi rượu.

Mỹ Quyên nhăn mặt nhìn Trung Hiếu rồi chạy lại đỡ lấy anh ta, ngáp tràn trong hơi men say nồng của rượu, khuôn mặt của Trung Hiếu đỏ ửng lên, giọng nói cũng có chút biến đổi. Ánh mắt mê muội nhìn vào người phụ nữ đang đỡ lấy mình rồi nói.

- Bảo bối! Hôm nay em đẹp lắm!

Nghe thế, Mỹ Quyên như mờ cờ trong bụng, ả ta vui mừng khôn siết, không ngần ngại mà để lộ biểu cảm ý cười trên mặt.

Đã lâu rồi, Trung Hiếu không gọi cô ta là bảo bối, không khen cô ta xinh đẹp và cũng không có nhìn cô ta bằng ánh mắt mê muội như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta như bây giờ.

Không lẽ Trung Hiếu đã thay đổi rồi sao? Cuối cùng thì trái tim của anh ta đã toàn tâm toàn ý thuộc về cô rồi.

Đỡ Trung Hiếu gần về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt anh ta xuống. Trung Hiếu vẫn còn ý treu đùa Mỹ Quyên nên nhất định ôm cô ta vào lòng, tham lam hôn lấy đôi môi mỏng của ả ta, mãi một lúc lâu sau mới luyến tiếc thả ra.

Mỹ Quyên tròn tròn mắt ngạc nhiên nhưng rồi trong lòng cũng dâng lên cảm xúc đặc ý khó tả, tưởng như mọi thứ sẽ tốt đẹp như thế mãi cho tới khi câu nói cuối cùng của Trung Hiếu phát ra. Anh ta nói.

- Khánh Tường! Đêm nay em đẹp lắm, có muốn qua đêm cùng anh không?

Vừa nói dứt câu hẳn ta liền cười lên một tiếng rồi lăn ra ngủ khò khò. Để mặc cho Mỹ Quyên giận tím mặt ngồi bên cạnh, nắm tay lại cuộn tròn thành nắm đấm, bấu chặt vào lòng bàn tay rồi day ngiên nói.

- Lại là mày. Rốt cuộc người đã thuộc về tao rồi mà tại sao tâm trí còn ở lại chỗ của mày? Con tiện nhân khốn kiếp

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Anh tới đón em

Sau một hồi tranh luận kịch liệt với Khánh Tường nhưng kết quả lại không mấy khả quan, Khánh Duy bức bối ra khỏi phòng, anh không muốn tiếp tục nữa nếu không chắc sẽ tức điên mất thôi.

Tuy là chuyện liên quan tới Khánh Tường nhưng thân làm anh trai chẳng lẽ lại mặc kệ? Có muốn không quan tâm cũng chả được.

Nhưng mà đứa em gái này của anh lại đem mắt trái tim cho người đàn ông kia rồi, cho nên bây giờ có nói cũng chẳng khiến nó suy nghĩ thấu đáo hơn được nữa đâu. Không lẽ phải dùng biện pháp mạnh? Nhưng nếu làm như thế thì tình anh em chắc có bền lâu.

Aidaaaaaaaaa

Càng nghĩ càng thấy mệt đầu mà.

Khánh Duy thở dài một cái rồi dựa người vào ghế tài xế, ánh mắt âm trầm có chút u buồn. Trong đầu của anh bây giờ cũng rối rắm không khác gì Khánh Tường cả, vì người đó là em trai của bảo bối lớn. Chứ nếu là người ngoài thì ông đây chỉ cần một dao đã xử lý nhanh gọn rồi, đâu có đau đầu như thế này cơ chứ.

Nhưng mà, nhắc tới Thiên Di thì Khánh Duy lại dờ người ra một lúc. Không biết bảo bối lớn đi công tác về chưa nữa, anh nhớ chết đi được.

Sau vụ việc đầu đầu này thì thật muốn lao vào thân hình mềm mại quyến rũ của Thiên Di để nghỉ ngơi mà thôi.

Nghĩ tới đầu liền nhanh tay làm tới đó, Khánh Duy lấy trong túi ra chiếc di động xịn xịn rồi bấm nút gọi cho Thiên Di, tên trong danh bạ mà anh đặt cho cô là vẫn vậy.

"Bảo bối lớn" một sự cưng chiều và sùng nịnh đặc biệt, có lẽ đây là điều đặc biệt mà Khánh Duy dành cho Thiên Di. Bởi vì từ trước tới giờ anh cũng chẳng hề nghiêm túc với bất kì người con gái nào cả, ngay cả tên trong danh bạ còn không thèm lưu tên ấy chứ. Nhưng mà hên sao những cô gái qua tay Khánh Duy cũng đều là dân chơi thứ thiệt, thích thì tới còn không thì thôi. Cho nên anh ấy trước giờ chưa bao giờ làm tổn thương bất cứ người con gái nào hết.

Vì thế nên nghiệp chưa có cơ hội quật anh sắp mặt thôi.

Tiếng tút tút ngân dài, tưởng chừng như không có hồi âm thì đột nhiên đầu dây bên kia lại xuất hiện âm thanh dịu dàng của người phụ nữ, trong câu nói có phảng phất vài phần mệt mỏi. Thiên Di nói.

- Em nghe, gọi em có gì không?

Một câu nói đơn giản tựa như liều thuốc thần tiên xoa dịu tâm hồn mệt mỏi của Khánh Duy, chỉ cần nghe giọng của cô thôi thì mọi buồn phiền đều tựa sương gió mà nhanh chóng tan biến hết.

Khóe môi Khánh Duy hơi nhếch lên, nụ cười ôn hòa và dịu dàng cũng đã dần xuất hiện trên gương mặt điển trai phảng phất mệt mỏi. Khánh Duy ôn nhu trả lời.

- Đã về chưa? Để anh tới đón em.

Đầu dây bên kia khẽ cười, giọng cười giòn tan khiến cho Khánh Duy cũng bất giác vui lây, sau đó không ngần ngại mà chọc ghẹo Khánh Duy.

- Mới đi có bao lâu đâu mà nhớ rồi à? Hôm nay lại muốn đích thân tới đón em nữa cơ à?

Đáp lại lời trêu chọc của Thiên Di là nụ cười thích thú của Khánh Duy, anh nhanh nhẹn trả lời.

- Ừ nhớ hơi của em rồi, xa nhau lâu hơn chắc anh chịu không nổi nữa đâu.

Đang trò chuyện rôm rả thì có giọng nói lạ lẫm của người đàn ông truyền vào, Khánh Duy có thể nghe rõ mồn một nội dung mà người nọ đang nói với Thiên Di, anh ta nói.

- Cô chủ! Mười phút nữa máy bay sẽ cất cánh, chúng ta nhanh chóng lên thôi, nếu không sẽ trễ chuyến bay mất.

Không để cho Thiên Di kịp trả lời, Khánh Duy rất nhanh chóng nhắc nhở bảo bối của mình mau chóng tắt máy rồi lên máy bay, nhưng vẫn không quên tranh thủ cơ hội để làm nũng với Thiên Di.

Người đàn ông bên ngoài mạnh mẽ soái ca lại có thể làm nũng một cách hết sức đáng yêu đối với người phụ nữ của mình. Anh nói rằng.

- Trước khi đi, em có quên điều gì hay không?

Ngẫm nghĩ một lúc, Thiên Di không nghĩ ra được được điều gì cho nên mới hỏi lại anh, ai ngờ câu nói của Khánh Duy thật là trẻ con quá đi, nó khiến cho cô không nhịn nổi cười.

Khánh Duy cười nhẹ một tiếng rồi nói.

- Em quên chưa nói yêu anh. Mau nói đi.

Vốn dĩ muốn trêu chọc Thiên Di một chút nhưng tiếng gọi của người đàn ông kia ngày một hồi thúc cô cho nên Khánh Duy cũng không muốn tiếp tục đùa giỡn, tưởng rằng Thiên Di sẽ đập máy rồi rời đi. Ai ngờ lại được nghe câu nói hết sức đáng yêu của cô.

- Yêu anh nhất, ngoan ngoãn chờ em về. Sân bay X, khoảng hai tiếng nữa em sẽ về. Mau tới đón em đi.

Không kịp để cho Khánh Duy kịp tiêu hóa hết, Thiên Di nhanh chóng tắt di động rồi mau chóng lên máy bay. Để mặc cho người đàn ông của mình ngồi thẩn thờ trong chiếc xe sang trọng, đôi mắt hơi mở to ra vì ngạc nhiên.

Tưởng khô khan thế nào, vậy mà lúc Thiên Di cũng biết dịu dàng ấy chứ. Đầu phải là người suốt ngày chỉ biết bạo lực đâu.

Khánh Duy khẽ cười rồi đánh vô lăng quay đầu xe, mau chóng chạy tới sân bay để đón bảo bối, không chần chừ bất cứ một giây phút nào nữa. Bây giờ Thiên Di không khác nào một liều thuốc xoa dịu tâm trạng của anh.

Phải mau chóng tới đón bảo bối lớn thôi.

Đầu tháng rồi mấy cục zàng của Minh ơi, người ta nói đầu xuôi thì đuôi lọt nè. Quăng phiếu cho Minh để lấy tinh thần bảo chương nàooooo.

Cơ mà các cậu có nghĩ là kiểu con trai nũng nịu với người yêu chỉ có trong truyện không? Riêng Minh thì nghĩ là có ở ngoài đời đó nha, chỉ cần các cậu là người mà họ cần thì dăm ba cái làm nũng đâu có nghĩa lý gì? Liêm si gì tầm này nữa mấy cậu ơi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Cảm giác ấm áp

Chiếc xe sang trọng lao vun vút trên con đường vắng người qua lại, trong không gian yên tĩnh của buổi đêm thì dường như chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rít qua từng tán lá rộng lớn mà thôi. Thời tiết cũng bắt đầu trở lạnh.

Khánh Duy mang theo tâm trạng phấn khích cùng với sự nhớ nhung dạt dào tới gặp bảo bối lớn của mình.

Trong lúc này đây, anh thật sự cần một người ở bên cạnh để an ủi mình, hay chỉ đơn giản là nghe những lời tâm sự của mình mà thôi.

Nhưng mà, Khánh Duy lại thuộc loại người không dễ dãi bày tâm sự với người ngoài, ngay cả Minh Anh hay Saint, cho dù là người trong nhà nhưng lại không dễ dàng nói những chuyện riêng tư.

Vì thế ngay khi nghe tin Thiên Di đang trở về nước thì cục đá nặng trĩu trong lòng của anh cũng dần được cởi bỏ rồi.

Đi mãi đi mãi, cuối cùng cũng tới được nơi cần đến, chiếc Ferrari màu đen tuyền dừng lại giữa khoảng sân rộng lớn và vắng vẻ, chỉ duy nhất một vật ở nơi này mà thôi.

Ngồi trong xe, Khánh Duy hạ cửa kính xuống, để nửa cánh tay lộ ra ngoài với điều thuốc ngút khói trên tay.

Vệt khói trắng xóa bay phát phơ trong gió đêm, mang theo hương thơm nồng của thuốc khiến cho không gian càng thêm mờ ảo. Ánh mắt của Khánh Duy đắm chiều nhìn về phía trước như đang tìm kiếm thứ gì đó trong khoảng không xa xăm vô định.

Bên ngoài nhìn như thế đấy, nhưng bên trong nội tâm của Khánh Duy đang dày xé nhau từng chút một. Anh chàng đang bị mất phương hướng, không biết bước tiếp theo nên làm gì cả.

Vì Minh Hào là một người khá đặc biệt đối với hai người phụ nữ quan trọng của anh, phải nghĩ cách giải quyết như thế nào để không làm mất lòng hai bên cũng như giữ vững được mối quan hệ tốt đẹp.

Haizzzzzz

Khánh Duy thở dài một cái, ánh mắt lộ rõ sự ảo não và mệt mỏi. Suy nghĩ nát óc ra thì anh cũng không nghĩ rằng chủ mưu là Minh Hào đâu, nhưng mà trước mắt thì tất cả bằng chứng đều chỉ điểm cậu ta thì còn có thể là sai được sao?

Nếu không phải Minh Hào làm thì ai? Ai là người đứng sau sai khiến người của Salomon? Không lẽ bọn người của Minh Hào dễ bị người khác mua chuộc như thế sao?

Nhưng mà nếu có mua chuộc thì người đó là ai?

Mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Thì từ phía xa xa, ngay trên khoảng không u tối lại xuất hiện một vật thể lạ đang hướng về chỗ Khánh Duy mà lao tới.

Chiếc máy bay hạ cánh cách nơi Khánh Duy đang đứng vài chục mét, cánh cửa to lớn của nó bắt ngờ mở ra và không lâu sau đó. Một thân ảnh quen thuộc khiến cho Khánh Duy ngày đêm mong nhớ cũng dần dần xuất hiện.

Thiên Di nhẹ nhàng đi xuống, trên người mặc một chiếc áo len cổ cao và một chiếc quần jean rách gối. Mái tóc dài bay qua bay lại vì gió thổi, gương mặt xinh đẹp không tí vết khê nờ nọ cười khi nhìn thấy xe của Khánh Duy đang chờ sẵn ở đây.

Bạn nhỏ nào đó mau chóng xách mông ra khỏi xe, trên tay có cầm theo chiếc áo lông thú dày dày ầm ầm khoác lên bờ vai mảnh khảnh của Thiên Di. Gương mặt Khánh Duy sáng ngời khi nhìn thấy bảo bối lớn hạ cánh an toàn. Ánh mắt phiến não lúc này cũng rất nhanh biến mất, nhường chỗ cho sự yêu chiều và sủng nịnh.

- Mệt không? Anh đưa em về nhà nghỉ ngơi.

Thiên Di ngược ánh mắt dịu dàng hiem thấy của mình lên nhìn thẳng vào Khánh Duy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một thứ cảm xúc khó tả, cứ vui vui ầm lòng kiểu gì ấy.

Không cần phải nói, Khánh Duy lập tức đi sang ghế phụ mở cửa rồi nhẹ nhàng dắt tay Thiên Di vào trong. Còn bản thân thì cũng rất nhanh rồi vào vị trí tài xế, tay đánh vô lăng quay xe trở ra phía cổng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Dời địa điểm

Đi mãi thì cuối cùng chiếc Ferrari sang trọng cũng từ từ dừng bánh trước cánh cổng biệt thự nhà Minh Hào. Ngay khi vừa tới đây thì trong lòng của Khánh Duy bỗng nhiên dâng lên một thứ cảm xúc kì lạ, giống như đang bài xích nơi này vậy.

Người xưa nói quả không sai. Yêu ai yêu cả đường đi lối về. Ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

Hiện tại Khánh Duy đang có cảm xúc không thoải mái đối với Minh Hào cho nên ngay cả ngôi biệt thự nguy nga này cũng chả thể nào lọt nổi vào con mắt bất bình thường của anh ấy. Cơ mà ghét cái gì thì ghét chứ Khánh Duy không thể nào không ưa Thiên Di được đâu.

Đâu có đùa với bảo bối lớn được, cô là ngoại lệ của anh.

Vì không thoải mái cho nên Khánh Duy ngồi chờ người ở đó quá lâu mà không biểu lộ thêm bất cứ điều gì cho nên trong lòng Thiên Di cũng không mấy vui vẻ cho lắm, cô đành lòng phải lên tiếng để phá vỡ không gian yên tĩnh bên trong xe. Thiên Di nói.

Thế mà Khánh Duy ngồi chờ người ở đó quá lâu mà không biểu lộ thêm bất cứ điều gì cho nên trong lòng Thiên Di cũng không mấy vui vẻ cho lắm, cô đành lòng phải lên tiếng để phá vỡ không gian yên tĩnh bên trong xe. Thiên Di nói.

- Anh có vấn đề gì muốn nói với em không?

Không biết trong thời gian cô không có ở đây thì có xảy ra chuyện gì bất thường hay không nữa, nếu có thì đó là chuyện gì?

Chứ bản thân của Khánh Duy không rồi hoi mà để ý mấy chuyện con con đâu.

Giật mình vì tiếng gọi của Thiên Di, Khánh Duy thở dài một hơi sau đó quay sang nhìn Thiên Di với ánh mắt có chút mâu thuẫn rồi mới nói.

- Chúng ta tới nơi khác được không? Anh bỗng nhiên lại có cảm giác không thoải mái khi tới nơi này.

Chẳng cần suy nghĩ nhiều thì Thiên Di cũng đoán được dăm ba phần là do thằng em của mình gây ra rồi. Chỉ có điều không biết nguyên nhân đằng sau

lớn như thế nào mà để cho Khánh Duy ghét luôn cả ngôi nhà như thế này.

Nhìn trực tiếp vào ánh mắt của Khánh Duy, Thiên Di có thể nhìn thấy sự áy náy ẩn đằng sau đôi mắt đen láy của người yêu mình, nhìn vào đó một hồi lâu thì cô có thể xác định một trăm phần trăm biểu hiện này không hề giả tạo cho nên cũng mau chóng thu lại ánh mắt dò xét đang như tia laze quét từng chút một trên gương mặt của Khánh Duy.

Tựa người vào sau ghế, Thiên Di nhẹ nhàng nói.

- Được thôi, quay đầu xe ra ngoại ô thành phố, chúng ta sẽ tới nhà riêng của em.

Khó hiểu thật đấy, nhưng thôi cứ để anh ấy lái xe tới đó đi rồi hỏi sau cũng không muộn. Vì đường từ trung tâm chạy ra ngoại ô khá xa cho nên trong lúc Khánh Duy đang tập trung lái xe thì Thiên Di đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Trên xe bây giờ chỉ còn âm thanh của hơi thở đều đều phát ra từ Thiên Di mà thôi, hàng lông mày thanh tú khẽ giãn ra, cặp lông mi cong vút hút hồn người nhìn, đôi môi căng mọng ửng đỏ như trái cà chua chín mọng nước, làn da trắng hồng đáng yêu.

Nhìn vào thật khiến cho người ta muốn hôn trộm vài cái.

Cô gái này cũng có một vẻ đẹp tiềm ẩn mê người không khác gì Khánh Tường, chỉ có điều vẻ đẹp của Thiên Di lại theo hướng chừng chạc quyến rũ hơn nhiều so với vẻ lạnh lùng âm đạm của Khánh Tường.

Nghĩ tới Khánh Tường, Khánh Duy không thể phủ nhận việc em gái mình đã vui vẻ hơn, có sức sống nhiều hơn sau khoảng thời gian ở cạnh Minh Hào. Ít ra cái vẻ lạnh lùng của nó đã được giảm đi khá nhiều.

Nếu không có vụ việc nghiêm trọng này xảy ra thì có lẽ Khánh Duy đang đồng ý hai tay để cho chúng nó kết hôn với nhau rồi.

Haiz////////

Thiệt là mệt mỏi quá đi.

- - - - -

Bạn nhỏ Khánh Duy mệt mỏi vì chuyện của Khánh Tường, còn Minh lại mệt mỏi vì mấy bạn mượn nợ mà không thêm trả)))

Các độc giả dangyeu của Minh có cách nào bày cho Minh đòi nợ với, chứ Minh đòi hoài mà bạn ấy không chịu trả, còn giận lấy nữa cơ huhuhu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Thiên Di giận dữ

Hương thơm dịu nhẹ của mùi sữa tắm len lỏi từ trong phòng tắm ra tận phòng khách. Ẩn sau lớp kính dày đặc mờ ảo là một thân hình mong manh quyến rũ của Thiên Di.

Tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, hơi nước ở phía trong bốc lên tạo nên những làn khói ấm nóng đang bao trùm cả căn phòng.

Bên ngoài, Khánh Duy đang ngồi nhâm nhi ly rượu vang đỏ trong tay, ánh mắt vô hồn đến lạ. Cho tới bây giờ, anh vẫn chưa biết mình nên làm gì tiếp theo, nên chia cắt uyên ương hay nhắm mắt bỏ qua? Coi như chưa có chuyện gì xảy ra?

Trước giờ Khánh Tường chưa bao giờ phải gặp nhiều rắc rối như khi ở bên Minh Hào cả, và điều quan trọng là nếu hình xăm sau thắt lưng của Khánh Tường bị lộ thì chuyện gì sẽ xảy ra? Minh Hào sẽ bỏ qua cho người giết cha nuôi của mình sao?

Thứ tình cảm này đúng ra không nên xuất hiện, nếu không thì bây giờ đâu có rắc rối như thế?

Cánh cửa phòng tắm dần được mở ra, đôi chân thon dài trắng nõn từ từ bước ra ngoài, Thiên Di mặc một chiếc áo choàng trắng tinh khôi, một tay cầm lấy khăn lau đi những giọt nước còn vương vấn trên tóc, tay còn lại cầm một ly vang đỏ tiến tới chỗ Khánh Duy đang ngồi.

Nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn, Thiên Di cúi người xuống ôm lấy cổ của Khánh Duy, cả người nghiêng sang một bên, đặt đầu vào hõm vai của anh. Giọng nói mềm mại như nước vang đều đều trong không gian yên tĩnh.

Thiên Di nói

- Bây giờ có thể nói cho em biết lý do tại sao anh lại thần thờ ra như thế chưa? Hay là trong lúc không có em ở đây lại chạy ra ngoài tìm của lạ rồi?

Vừa nói vừa kèm theo điệu cười trêu chọc, nó khiến cho Khánh Duy cảm nhận được thứ gì đó khá nguy hiểm đang uy hiếp tới tính mạng của mình. Sao Thiên Di lại nghĩ anh là loại người thích đi đu đưa như thế nhỉ?

Khuôn mặt điển trai bỗng nhiên tối sầm xuống, ở nơi nào đó bên thái dương đã thấp thoáng vài đường gân xanh nổi lên vì giận dữ rồi. Giọng nói của Khánh Duy cũng lạnh đi vài phần.

Anh nói.

- Bảo bối! Không lẽ em không tin tưởng vào anh sao?

Đáp lại sự hơi bất bình của Khánh Duy, Thiên Di lập tức buông anh ra rồi cầm lấy ly vang đỏ trên bàn, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Khánh Duy, đôi mắt mê hoặc như muốn thôi miên anh chàng khề cong lên vì cười. Ngửa cổ uống một ngụm, Thiên Di mới nhẹ nhàng nói.

- Tin chứ! Nhưng lại không hoàn toàn là tin.

- Nghĩ là sao?

- Em tin anh, nhưng xác suất lại không cao. Đàn ông các anh ai cũng như ai cả thôi, làm sao mà có thể biết chắc chắn rằng anh không ra ngoài tìm người khi không có em ở bên cạnh một thời gian dài?

Dường như trong lòng Thiên Di đang có một mối lo ngại vô hình với Khánh Duy thì phải, đột nhiên lại có thái độ kì lạ, rồi những lời nói như thế này có ý gì? Không lẽ lại có chuyện gì nữa rồi sao?

Nhận thấy có điều gì không ổn trong lời nói của bảo bối lớn, Khánh Duy lập tức giật mình nhìn Thiên Di rồi nghi hoặc hỏi lại điều mà mình đang suy nghĩ trong đầu. Chuyện của Khánh Tường đã khiến cho anh đủ mệt rồi, bây giờ Thiên Di lại có vấn đề gì rồi đây?

- Ý em là sao?

Nói gì thì nói, cũng phải ôm người ta vào lòng rồi dỗ dành đấy, chứ không là không có được đâu.

- Làm gì mà từ nãy tới giờ anh cứ ngồi như người mất hồn ra vậy? Không phải là đang suy nghĩ về em gái xinh đẹp nào sao, ngay cả em gọi anh cũng chẳng thèm để ý.

Nghe tới đây thì Khánh Duy chợt nhận ra mấu chốt của sự việc rồi. Ra là bảo bối lớn đang giận lẫy vì không được anh chú ý tới đây mà. Nhưng cũng chẳng thể trách Thiên Di được, ở bên cạnh người yêu mà bị quăng bơ như thế thì không đối mới là lạ đó.

- Chỉ có em và em gái anh thôi cũng đã đủ mệt rồi, hơi sức đâu nữa mà ra ngoài kiếm thêm em gái nào nữa. Bây giờ ngoan ngoãn ngồi im cho anh sấy tóc rồi đi ngủ. Tóc em còn ướt lắm.

Khánh Duy khẽ cười, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán Thiên Di một nụ hôn. Nói không phải xảo sự chứ anh thật sự rất thích hình dạng hòn dỗi của bảo bối lớn. Với một người có cá tính mạnh mẽ như Thiên Di thì trong từ điển không bao giờ có từ "dỗi" đâu. Cho nên thỉnh thoảng anh còn muốn chọc cho cô giận rồi đi năn nỉ xin lỗi nữa cơ.

Nói rồi không nhanh không chậm lấy trong tủ ra một chiếc máy sấy tóc xịn xịn rồi hong khô tóc cho Thiên Di. Trong không gian tràn ngập tĩnh lặng của buổi đêm, chỉ có tiếng của máy sấy đang làm việc hết công lực mà thôi.

Mới đầu Khánh Duy cũng định kể cho Thiên Di biết những chuyện không may xảy ra với Khánh Tường, cơ mà có lẽ bây giờ chưa phải là lúc cần thiết, vì thế nên thôi đành tạm gác lại không nói nữa. Mau chóng sấy tóc cho khô rồi ôm bảo bối đi ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Không có cô ấy, tôi chẳng còn chút sức sống nào cả

Đã vài ngày trôi qua không thấy Khánh Tường trở về, ngôi biệt thự rộng lớn của Minh Hào cũng bắt đầu âm ỉ dần đi.

Không còn nghe thấy giọng nói đáng yêu của người con gái ấy, không được nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của Khánh Tường, không còn nhìn thấy nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt Minh Hào nữa.

Giờ đây ngôi nhà lại quay trở về với quỹ đạo vốn có của nó, mọi người vẫn sinh hoạt và làm việc như bình thường, chỉ có điều rằng niềm vui của họ đã bị cô gái nhỏ kia mang đi mất rồi. Không có Khánh Tường thì chẳng có lí do gì để họ phải vui vẻ cả.

Phải nói rằng từ khi tới đây sống chung, Khánh Tường dường như đã là vitamin tích cực của họ rồi. Ngay cả người khó tính như cô chủ và quản gia Trịnh cũng bị cô ấy lấy mất trái tim thì gia nhân quên như bọn họ không lẽ còn sao?

Nhắc tới bác quản gia mới nhớ. Bây giờ bác ấy chả khác gì một cỗ máy, suốt ngày cứ làm mà không thèm nói chuyện với ai một câu nào cả, trên gương mặt già dặn của mình lúc nào cũng giữ vẻ mặt nghiêm nghị khó gần.

Và cả cậu chủ nữa, đi tới tới muộn với về nhà ngủ, rồi sáng sớm lại ra ngoài.

Thật chẳng còn miếng sức sống nào cả.

Nhưng mà, hôm nay cậu chủ lại ngủ vui trên phòng mà không xuống đi làm. Hôm qua đi tới khuya mới về nhà và trên người nồng nặc mùi rượu như những gã bợm nhậu hay đi lang thang ở ngoài đường ấy.

Chỉ vì một người phụ nữ mà tự hành hạ bản thân như vậy thì có đáng hay không chứ?

Đồng ý rằng Khánh Tường rất đáng yêu và hiểu chuyện, nhưng không lẽ trên đời này không còn người nào khác như cô ấy sao? Mất người này thì mình kiếm người khác, hà cớ gì mà phải quy lụy như thế cơ chứ?

Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của Minh Hào như bây giờ mà đám người làm không khỏi xót thương.

Tình yêu là gì? Mà có thể thay đổi tính tình của cậu chủ nhà chúng tôi như thế? Nếu yêu khiến cả hai mệt mỏi như thế thì đừng nên yêu làm gì, cứ ở vậy có khi lại khỏe hơn đây.

Người đàn ông trong chủ đề bàn tán của mọi người hiện nay đang say giấc nồng trong phòng rồi. Minh Hào nằm trên chiếc giường rộng lớn của mình nhưng trong lòng lại dâng lên một thứ cảm xúc trống vắng đến lạ.

Căn phòng vẫn rất gọn gàng như ngày nào, chỉ có điều chiếc tàn thuốc trên bàn đã đầy ắp những mẩu thuốc ngắn ngủn. Minh Hào bán khỏa thân nằm sấp người trên giường, trên mặt vẫn còn phảng phất chút gì đó ưu phiền.

Không biết là mệt mỏi vì công việc, hay là vì thương nhớ hình bóng của ai đó mà dẫn đến lúc ngủ cũng không được thoải mái.

Nhìn rõ thì sẽ để ý Minh Hào đã gầy đi khá nhiều so với lúc Khánh Tường ở bên cạnh, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng không còn phong độ như xưa nữa, hai gò má đã hơi hóp lại rồi. Thân hình săn chắc có lẽ cũng không còn trụ được bao lâu nữa đâu. Nếu cứ như thế thì thật sự không ổn rồi.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ của một người đàn ông. Chưa đầy năm giây sau lại có tiếng gõ phía phát ra đều đều.

Cốc Cốc Cốc.

Ấy vậy mà dường như người bên trong không có ý định mở cửa, vẫn nằm yên trên giường và hoàn toàn không có bất cứ động tĩnh gì cả.

Kiên nhẫn gõ thêm vài lần nữa nhưng vẫn không thấy có phản hồi, Peter không còn giữ đủ bình tĩnh nữa. Liền giơ chân đạp một phát thật mạnh vào cánh cửa khiến nó bắt ngờ bật tung ra, tạo ra thứ âm thanh rất lớn.

Nhưng dường như vẫn không đủ khả năng đánh thức Minh Hào dậy hay sao ấy, anh vẫn còn ngoan cố nằm trên giường không chút động đậy.

Điều này khiến cho Peter càng ngày càng khó chịu hơn, anh ta vội vàng nắm lấy tấm chăn dày đang che phủ lên người Minh Hào rồi giật mạnh nó ra ngoài, sau đó tức giận quát lớn.

- CẬU COI BẢN THÂN MÌNH BÂY GIỜ ĐÃ THÀNH THỨ GÌ RỒI? VÌ MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ MÀ NHƯ THẾ SAO? ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ PHONG CÁCH CỦA CẬU.

Nằm yên nghe những câu nói khó nghe của Peter, cuối cùng Minh Hào cũng chịu ngồi dậy, nhưng mà trên người vẫn mang vẻ u buồn.

Thật ra mà nói, Minh Hào chưa chợp mắt được dù chỉ một chút. Ban nãy chỉ nằm nhắm mắt tịnh dưỡng chứ chưa thể say giấc được. Nếu để ý kỹ sẽ thấy trong mắt của anh có hằn lên vài đường tơ máu. Chứng tỏ dạo này Minh Hào không thể ngủ yên được.

Mệt mỏi dựa người vào thành giường, Minh Hào như người mất hồn không có chút sức sống nào cả, ánh mắt vô hồn chứ nhìn mãi về một điểm bất định nào đó.

Nhìn thấy bạn mình như thế, Peter lại cảm thấy khó chịu khôn nguôi. Anh ta tức giận nói.

- Cậu bị làm sao vậy? Không có Khánh Tường thì có người khác, trên thế giới này hết phụ nữ cho cậu yêu rồi hay sao? Nếu tất cả người ở đây không phù hợp với cậu thì ông đây có thể bay về nước kiếm mấy em mất xanh tóc vàng cho cậu.

Dừng lại một chút để cho Minh Hào hiểu những gì mình nói, Peter lại nói tiếp.

- Nhìn bộ dạng quái gở của cậu bây giờ đi. Người không ra người, ma không ra ma. Có đáng hay không?

Mặc kệ những lời khuyên răn của Peter, Minh Hào châm lửa rồi hút một hơi dài, sau đó từ từ nhà ra làn khói mờ ảo. Ẩn sau lớp khói đó là một nụ cười nhếch mép chẳng mấy vui vẻ của Minh Hào. Anh đang cười khổ đấy.

Nếu như mọi chuyện dễ dàng như Peter nói thì Minh Hào đâu có như thế này? Chỉ không biết rằng, người con gái kia tới với cuộc đời anh, cho anh biết cảm giác yêu và được yêu là như thế nào, cho anh trải qua cảm giác khó khăn khi phải چرا cảm một người khác giới. Và quan trọng là đã làm cho trái tim của Minh Hào rung động.

Nhìn Peter một hồi lâu, Minh Hào mới nói.

- Ngoài cô ấy ra, tôi chẳng có cảm xúc với bất kì ai, không có cô ấy, tôi cũng chẳng còn chút sức sống nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Việc của tôi mà cần cậu quyết định?

Khung cảnh bên Khánh Tường cũng chẳng có gì mới mẻ hơn so với Minh Hào cả, cô gái nhỏ của chúng ta đêm qua đã khóc đến sưng hết cả mắt lên rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết nữa.

Cô ngoan ngoãn nằm ngủ trong vòng tay ấm áp của Vương Nhã mà không hề hay biết.

Trời đã bắt đầu sáng lên rồi, chiếc rèm cửa không được kéo ngay ngắn đã len lỏi vào vài tia sáng yếu ớt nhưng đang muốn sưởi ấm cho căn phòng vậy đấy.

Vương Nhã là người dậy đầu tiên, mái tóc ánh tím rũ xuống dưới mi mắt, khiến cho cô gái này có một thứ gì đó rất ma mị và quyến rũ.

Nhẹ nhàng chống tay lên giường rồi gối đầu lên đó, Vương Nhã nghiêng người nhìn Khánh Tường đang nhắm nghiền mắt ngủ say, dáng vẻ không che dấu bất cứ sự yêu chiều nào dành cho cô gái nhỏ này.

Vương Nhã cứ mãi mê ngắm nhìn Khánh Tường như thế cho tới khi cô gái nhỏ khẽ nhủu mày lại vì chói, sau đó cũng từ từ hé mở đôi mắt to trong của mình ra.

Khánh Tường nhẹ nhàng dụi dụi mắt của mình, sau đó đưa tay che miệng ngáp một cái rở dài. Dáng vẻ lúc này không khác gì một con mèo lười mới thức giấc cả.

Thấy vậy, Vương Nhã khẽ cười rồi ngồi hẳn người dậy, vòng ra sau lưng của Khánh Tường rồi cẩn thận chải lại mái tóc rối bù xù của cô, nhẹ nhàng nâng niu như sợ làm đau chúng vậy.

Khánh Tường cũng chẳng để ý tới biểu hiện kì lạ này của Vương Nhã lắm đâu. Vì cô cho rằng đây chỉ là sự yêu thương của người chị dành cho em gái mà thôi, cũng giống như Khánh Duy yêu chiều cô vậy đó. Hoàn toàn không có đến một suy nghĩ khác lạ nào cả.

Ngồi yên cho Vương Nhã chải tóc, Khánh Tường do quá buồn chán nên mới lên tiếng hỏi.

- Hôm qua chị ngủ với em sao?

- Ừ!

- Thế có thấy em lộ ra tật xấu gì không?

Vương Nhã không trả lời ngay, cô ấy khẽ cười rồi lại mân mê tóc của Khánh Tường một hồi lâu, sau đó mới từ tốn nói.

- Ngoại trừ đáng ngủ rất mê người thì không còn gì cả.

Sặc!

Khánh Tường chưa uống miếng nước nào đâu, mà sau khi nghe câu nói của Vương Nhã lại đột nhiên ho khụ khụ liên hồi, không lẽ chị ấy chỉ để ý tới đó thôi sao?

- Đói chưa? Để chị xuống chuẩn bị bữa sáng cho em.

Mới đây còn buông lời trêu ghẹo mình xong bây giờ lại ôn nhu xoa đầu như thế này. Khánh Tường không dám nhận định đây là cùng một người đâu. Nhưng mà, khi nghe Vương Nhã nhắc tới đồ ăn thì bất chợt chiếc bụng nhỏ xinh của Khánh Tường lại kêu lên liên hồi.

Nó đang đòi ăn đây mà.

Vương Nhã ngồi bên cạnh Khánh Tường thì đương nhiên có thể nghe thấy tiếng bụng đang sôi sùng sục của cô gái nhỏ này rồi. Vương Nhã khẽ cười, rồi sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng, để mặc cho Khánh Tường một mình trong căn phòng.

Thân hình nhỏ nhoi của người phụ nữ nhanh chóng bị che lấp bởi cánh cửa phòng rộng lớn của Khánh Tường.

Vương Nhã vừa bước ra khỏi phòng thì trên môi của cô ấy lại bất ngờ xuất hiện nụ cười nhếch mép, mái tóc dài rũ xuống che một nửa bên mắt. Cô nhìn vào người đàn ông đang tựa người vào cánh cửa rồi nói.

- Thấy hết rồi chứ gì? Cậu muốn làm gì tôi?

Saint lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Nhã, sau đó lại len lén nhìn vào trong phòng để xem Khánh Tường đang làm gì. Nhận thấy cô không thể nghe thấy cuộc đối thoại của hai người thì anh chàng mới nhẹ nhàng lên tiếng.

- Cô nên biết thân phận của mình ở đâu trong ngôi nhà này, đừng có mà có ý định quá phận đối với Khánh Tường, muốn mấy em gái xinh đẹp thì ông đây có thể kiếm cho cô. Tuyệt đối đừng có động vào chị ấy.

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng và lời nói vừa dụ dỗ vừa đe dọa của Saint mà Vương Nhã không mấy may để tâm, cô ấy khẽ liếc vào trong phòng để quan sát Khánh Tường, sau đó mới quay sang trả lời Saint.

- Việc của tôi, không cần cậu phải động vào. Tôi yêu ai thì đến lượt cậu quyết định à?

Saint đang định nói điều gì đó thì đột nhiên con chữ lại tuột từ trong miệng xuống cổ họng khi thấy Khánh Tường đang lấp ló sau cánh cửa lớn, khuôn mặt bỗng nhiên tiêu tụy hơn hẳn.

Làm cho Saint không mấy an tâm.

Khánh Tường ló đầu ra ngoài tìm Vương Nhã, khi thấy cô đang đứng nói chuyện với Saint thì lập tức mè nheo với cô ấy.

Bạn nhỏ Khánh Tường xoa xoa cái bụng xẹp lép của mình rồi hướng ánh mắt long lanh về phía Vương Nhã rồi nói.

- Chị! Em đói rồi, mau làm đồ ăn cho em đi.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Khánh Tường mà Vương Nhã không thể không làm theo ngay được. Một bên ôn nhu nhìn Khánh Tường, một bên khiêu khích nhìn Saint rồi lăm bậm trong miệng vài chữ, nhưng chỉ đủ để hai người nghe thấy, cô ấy nói.

- Lo mà giữ người yêu của cậu cho cẩn thận, đừng có xía vào chuyện của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Tôi có thể ở bên chăm sóc cho em

Saint hơi bất ngờ khi nhìn thấy nụ cười nhếch môi thách thức mình xuất hiện trên khuôn mặt của Vương Nhã, thứ mà anh ta chưa bao giờ nghĩ tới lại có thể xảy ra.

Vương Nhã chỉ đơn thuần là một đầu bếp nhỏ nhoi mà thôi, đúng ra cô ấy và Khánh Tường sẽ không gặp nhau đâu. Nhưng số phận lại đẩy đưa cô ta tới xin làm một chân đầu bếp trong nhà hàng của nhà họ Hoàng, và vô tình giám khảo hôm đó lại là tiểu bảo bối kén ăn này nữa.

Thế là cuộc gặp gỡ bắt đầu từ đây.

Ngày qua ngày tiếp xúc với Vương Nhã lâu hơn một chút, Saint đã cảm thấy ánh mắt và hành động của cô ấy đối với Khánh Tường có chút kì lạ rồi, nhưng anh ta lại không nghĩ rằng Vương Nhã lại có thể to gan như bây giờ.

Ai cho cô ta can đảm để tiếp cận Khánh Tường vậy? Tính bè cong chị anh ta hay gì?

Thờ dài một cái, Saint lập tức xoay người rời đi, không muốn tranh cãi với Vương Nhã nữa. Thôi thì tạm thời cứ mặc kệ cô ấy vậy, dù gì thì Khánh Tường cũng đang cần tìm người an ủi trong khoảng thời gian này.

Sau đó không lâu, Khánh Tường cũng chậm rãi quay trở lại căn phòng của mình, thả người xuống giường. Cô vội vàng cầm lấy chiếc di động để trên bàn.

Vừa mở lên, trên màn hình đã hiện lên vô số cuộc gọi và tin nhắn đến từ một người đàn ông mà cô đang yêu say đắm.

Nội dung không có quá nhiều con chữ, nhưng lại đủ để tim của Khánh Tường đau như bị ai đó bóp nghẹt lại.

"Em ổn chưa? Bây giờ có thể về với anh được không? Anh sang đón em liền, vài ngày qua thật sự rất nhớ em"

Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Khánh Tường hoàn toàn không thể hiểu được. Vẫn còn yêu, vẫn còn thương nhớ đôi phương mà lại xảy ra những chuyện tồi tệ như thế sao?

Điều này thật sự khiến cho cô cảm thấy mệt mỏi.

Đặt di động sang một bên, Khánh Tường hít một hơi thật dài để lấy lại bình tĩnh, cố gắng kìm nén bản thân không thể mềm lòng trong lúc này được. Cho dù có yêu Minh Hào tới đâu thì bây giờ cũng không còn là lúc thích hợp, bởi vì đâu ai biết được anh ấy có liên quan tới những vụ ám hại bản thân mình hay không?

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền từ bên ngoài vào trong, từ lúc nào Vương Nhã đã đứng trước cửa phòng của Khánh Tường rồi, cô ấy vẫn giữ nụ cười vui vẻ trên môi, nhẹ nhàng nói.

- Xuống ăn cho nóng, thức ăn đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.

Giọng nói dịu dàng ngọt ngào của người phụ nữ như con dao cắt đứt dòng suy nghĩ của Khánh Tường, mang cô trở về với thực tại. Khánh Tường không nói gì cả, chỉ gật đầu một cái rồi đi trước Vương Nhã, cả người toát lên vẻ mệt mỏi hiếm thấy.

Trong đầu của Vương Nhã đang tràn ngập ý cười vì khi Khánh Tường mệt mỏi và cần sự quan tâm nhiều nhất thì cô ấy có thể đường đường chính chính ở bên chăm sóc từng chút một cho người con gái bé nhỏ này. Ngay bây giờ đây, trong tâm trí của Vương Nhã chỉ có thực đơn hàng ngày dành cho Khánh Tường và những trò đùa để mua vui cho cô ấy mà thôi.

Đàn ông chỉ đem lại đau khổ và thương tâm thôi, chỉ có phụ nữ mới đem lại hạnh phúc cho nhau.

Đây là phương châm sống của Vương Nhã đấy.

Bây giờ Khánh Tường là của cô, đừng có bất kì ai mang cô ấy rời đi. Tuyệt đối không được. Nếu không đừng trách tại sao nước biển lại mặn và chanh lại chua.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Có manh mối

Ngồi gần người ở bàn ăn, trước mắt bày biện một bàn thức ăn thịnh soạn mà trong miệng Khánh Tường chứ cảm thấy đắng đắng kiểu gì ấy, hoàn toàn nhìn không vừa mắt chút nào cả.

Điều này khiến cho Vương Nhã có chút buồn.

Cả hai giữ yên tĩnh cũng đã lâu, nhưng rồi khi Vương Nhã chuẩn bị nói thì di động của Khánh Tường lại vang lên cắt ngang ý định của cô ấy, khiến cho Vương Nhã hụt mất một nhịp.

Màn hình đột nhiên lóe sáng, tiếng nhạc chuông quen thuộc bỗng nhiên vang lớn lên thu hút sự chú ý của Khánh Tường, cô gái với ánh mắt âm thầm đang lười biếng dò tìm mắt sang vị trí đó.

Người gọi: Tên đáng ghét.

Thờ dài một cái, Khánh Tường mới nhắc máy lên nghe, giọng nói nhỏ nhẹ buồn rầu như mất hết sức sống.

- Có chuyện gì không?

Jame khựng người lại khi nghe thấy giọng nói chán nản của Khánh Tường bên kia màn hình, đuôi mắt khẽ nheo lại vì khó chịu, nhưng rồi cũng rất mau chóng giãn ra. Anh ta nhỏ nhẹ nói.

- Tối nay có là mừng thọ tám mươi tuổi của ông nội, em có muốn qua thăm ông không?

- Hôm nay sao?

- Ủ! Đạo này có nhiều chuyện khiến em không vui, hay là tối nay ra ngoài một chút cho tinh thần thoải mái.

Nói tới đây, Jame dừng lại để xem phản hồi của Khánh Tường như thế nào. Nhưng mà đầu dây bên kia đột nhiên im lặng một lúc lâu như đang suy tính điều gì ấy. Mãi tới khi Jame định đập máy thì Khánh Tường liền trả lời, giọng nói dường như có thêm chút sức sống, vui vẻ hơn lúc nãy một chút.

Khánh Tường nói.

- Được thôi, cũng đã lâu rồi em chưa qua thăm ông. lát nữa em mua chút quà tới biếu ông luôn.

Nghe thế, Jame khẽ cười. Tinh thần cũng thoải mái hơn vài phần. Sau đó vui vẻ đập máy mà không nói thêm bất kì câu nào nữa.

Khánh Tường không nói không rằng đột nhiên đứng bật dậy ra ngoài, ngay cả bữa ăn mà Vương Nhã cất công chuẩn bị cũng không thèm đụng đũa tới một miếng nào đã mau chóng đi mất rồi.

Thấy thế Vương Nhã cũng đành thờ dài rồi kêu người thu dọn thức ăn thôi chứ biết làm sao bây giờ? Đối với tiểu bảo bối này, cô ta không dám ý kiến gì cả.

Quay trở về với khung cảnh âm u của nhà Minh Hào, Peter đang cố gắng hết sức để lôi con sâu này ra khỏi cái kén chết tiệt của mình. Minh Hào cứ ngẩn người như thế thì có giải quyết được gì hay không cơ chứ? Thường ngày anh là một người thông minh nhanh nhẹn, ai biết được khi yêu vào là ngu muội đến thế này không?

Hết cách rồi, Peter đành vỗ trán cái bốp rồi nói.

- Tinh táo lại một chút đi, tôi đã kiểm được kẻ đứng sau hãm hại bà xã của cậu rồi. Có muốn tôi đó thăm một chuyến không?

Lời nói nhẹ như lông hồng nhưng lại có sức hút cực kì mãnh liệt đối với Minh Hào, nó giống như một thỏi nam châm thu hút mọi ánh nhìn, tất cả đều đổ dồn về phía Peter.

Biết ngay mà, chỉ có thể mới thu hút được cậu ta mà thôi.

Nhưng mà, cái ánh nhìn kì quái của Minh Hào dành cho Peter là gì vậy? Nhìn sợ chết đi được.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, cậu lo chuẩn bị cho thật chỉnh chu rồi tôi đưa cậu tới, dù gì cũng là ông lớn nên phải giữ hình tượng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Điều chỉnh tâm trạng một chút

Câu nói đó như là một tia sáng soi rọi vào sự âm u của màn đêm đang bao trùm tâm trí của Minh Hào. Anh chẳng còn suy nghĩ bất cứ điều gì nữa, lập tức đổ dồn về phía Peter rồi nhìn chăm chăm vào anh ta như đang muốn tìm kiếm sự chắc chắn trong lời nói ban nãy.

Hành động bất ngờ này của Minh Hào lại khiến cho Peter có chút e ngại.

Vì trước giờ Minh Hào chưa bao giờ mất kiểm soát chỉ vì một câu nói như thế này. Điều này càng chứng tỏ rõ cho anh ta thấy rằng nếu như bây giờ Khánh Tường biến mất thì Minh Hào chẳng ngần ngại hóa thành một kẻ điên đâu.

Khẽ nuốt nước bọt cái ực, Peter gãi đầu cười trừ, sau đó mới nhẹ nhàng nhắc nhở Minh Hào.

- Nhanh lên, tôi xuống chuẩn bị xe rồi chúng ta còn đi. Đảm bảo kẻ chủ mưu sẽ khiến cho cậu bất ngờ.

Ngay sau khi vừa nói xong, Peter liền nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Mạnh mẽ đóng sầm cửa lại, anh chàng thở dài một cái.

Khiếp! Xém nữa là bị bức chết rồi, cái ánh mắt đó, thái độ đó của Minh Hào thật khiến người ta cảm thấy bất an mà.

Ở bên trong phòng, Minh Hào hận không thể mọc thêm tay chân, thêm cánh để có thể tức tốc tới đó một cách nhanh chóng nhất. Tốc độ vội vã như một cái máy, ánh mắt vô hồn cũng dường như có sức sống trở lại rồi.

Anh phải tìm cho ra chân tướng kẻ đứng đằng sau chủ mưu ám hại bà xã nhỏ của anh là ai. Phải khiến cho người đó phải trả giá vì sự ngu ngốc của bản thân mình.

Động tới ai thì được, nhưng dám đụng vô tiểu bảo bối đáng yêu của anh thì cho dù có là ông trời thì hắn ta cũng chết chắc.

Soi ngắm mình trong gương, ánh mắt lạnh lùng bá khí quét ngang một lượt, cố gắng kiềm nén sự vội vàng của bản thân lại. Hơi thở của anh chàng cũng dần trở nên ổn định hơn một chút.

Đối với thế giới ngầm thì việc để lộ cảm xúc thật của mình ra ngoài là một điều cấm kỵ, không cần biết người cần gặp là đàn em hay một tay anh chị có tiếng trong giới. Điều đầu tiên mà họ nhìn vào đầu tiên là cảm xúc thể hiện trên khuôn mặt để dễ dàng nắm bắt được tâm trạng. Vì thế cho nên có vội và hay hưng phấn cỡ nào thì Minh Hào cũng phải duy trì vẻ mặt lạnh như băng của mình.

Nhận thấy mọi thứ đều đã ổn định cả rồi, Minh Hào nhanh chân sải bước xuống khuôn viên, nơi mà bạn thân kiêm tài xế kiêm ông tám Peter đang ngồi ở vị trí vô lăng với tâm trạng cực kì phấn khích, giống như đã bày sẵn một trò chơi cực kì thú vị ở phía trước và chỉ còn chờ tới giờ để bắt đầu mà thôi.

Ngay khi Minh Hào vừa ngồi vào trong, Peter đã nhanh chóng đạp ga để chiếc xe lao vút về phía trước với tốc độ chóng mặt, khiến cho Minh Hào mất thăng bằng mà hơi đổ người về phía trước.

Bạn nhỏ Minh Hào hơi khó hiểu về sự phấn khích bất ngờ của bạn mình, liền nhăn mặt lại như đang muốn hỏi điều gì đó. Ấy vậy mà chưa kịp lên tiếng hỏi thì Peter đã nhìn thấy ánh mắt hiếu kì của Minh Hào qua kiếng chiếu hậu nên cũng không ngần ngại giải thích đâu. Anh chàng nói rằng.

- Cậu khó hiểu cái gì? Tôi đang vui mừng vì sắp thoát được cảnh phải nhìn cái bản mặt chù ị như cái bánh bao chiều của cậu đấy. Tôi chả có thời gian ở bên cạnh cậu suốt ngày đâu, cậu yêu đương thì tôi chả lẽ không cần? Tại cái tâm trạng chết tiệt của cậu mà ông đây lỡ hẹn với biết bao em chân dài rồi có biết không hả? Mau mau kết thúc để tôi còn đi hẹn hò.

Khỏe môi Minh Hào hơi nhếch lên rồi cứng đờ trước lời giải thích không thể thực tế hơn của Peter, nói bóng nói gió là anh đây đang làm phiền thời gian quý báu của cậu ta sao? Để cậu ta suốt ngày nhìn sắc mặt của anh mà sống sao?

Ồ thế ai là ông chủ ai là nhân viên vậy nhỉ? Cho dù Peter có công việc riêng nhưng nếu có liên quan tới tổ chức thì anh chàng vẫn còn nằm dưới kèo của Minh Hào mà thôi.

Nói như thế thì...

Minh Hào khẽ cười một cái, nụ cười hiếm hoi kể từ khi Khánh Tường rời đi lại bất chợt xuất hiện trên khuôn mặt điển trai không góc chết của Minh Hào.

Chỉ có điều, nhìn vào thân hình gầy gò này thì nụ cười ấy không còn nét điển trai hút người nhìn nữa, và thay vào đó là mang lại cho người khác cảm giác lạnh lẽo. Có gì đó rất ma mị.

Không chân chờ gì nhiều, Minh Hào ngả người ra sau ghế, nhắm mắt dưỡng thần rồi nói.

- Peter, thiết nghĩ tôi nên xóa bỏ phúc lợi của cậu vì tội nói xấu ông chủ mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Miệng nhanh hơn não

Câu nói vừa rồi của Minh Hào chả khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào làm dập tắt ngọn lửa hưng phấn đang cháy hừng hực trong lòng của Peter, anh chàng bất ngờ đập phanh thắng gấp lại, sau đó quay sang nhìn Minh Hào với ánh mắt không cam tâm, Peter nói.

- Cậu nói đùa phải không? Phúc lợi của tôi nhiều lắm đấy, không phải muốn xóa bỏ là xóa bỏ được đâu.

Vừa nãy bị tâm trạng háo hức của cậu ta làm cho té nhào người về phía trước, còn bây giờ thì sự bất ngờ của Peter mà xem nữa là lịch sử lặp lại rồi, nếu không có dây bảo hộ thì có lẽ bây giờ khuôn mặt của Minh Hào chẳng còn nguyên vẹn đâu.

Mặc kệ cho khuôn mặt nhăn nhó khó coi của Peter, Minh Hào vẫn dửng dưng nhìn thẳng vào mắt anh chàng rồi nói.

- Tại sao lại không thể? Cậu nói xấu thẳng mặt tôi như thế thì cho dù không muốn nhưng cũng không thể không để bụng được.

- Đồ hẹp hòi xấu bụng.

- Tôi không bị điếc đâu đấy.

Peter cố gắng nuốt cục tức vào trong, hít một hơi thật sâu để lấy sức năn nỉ Minh Hào, ai biểu cậu ta là cấp trên của anh ta làm gì cơ chứ, đã vậy còn là người cung cấp cho Peter nhiều phúc lợi hấp dẫn khó cưỡng nữa chứ, nếu mà mất đi thì anh ta chỉ có nước tiếc đứt ruột mà thôi.

Cố gắng dằn lòng vì vài căn biệt thự đẹp ở bãi biển, một vài đảo nhỏ của nằm trong phúc lợi của Minh Hào mà Peter phải cắn răng nài nỉ bạn thân của

mình, anh chàng ủy khuất nói.

- Minh Hào à, tôi lỡ miệng thôi mà, để vỗ miệng lại ba cái tạ lỗi với cậu nhé.

Minh Hào không tin vào những gì mà mắt mình đang nhìn thấy, đáy mắt hiện lên một tia đề phòng không hề nhẹ đối với cả một bầu trời giả tạo mà Peter mang lại.

- Cậu chơi trò con nít với tôi à?

- Hào à! Tôi chỉ lỡ miệng có một xú mà thôi, không lẽ cậu lại nữ tính toán với tôi à? Làm người ai nữ làm thế đúng không?

Vừa nhỏ nhẹ nói vừa khuyến mãi thêm nụ cười "giả tạo" kèm theo vài cái chớp mắt nữa chứ.

Bộ dạng này của Peter mà bày ra trước mọi người thì có khối em ôm tim ngã gục xuống vì cái độ đáng yêu của anh ta, nhưng đối với Minh Hào thì đây lại là bộ dạng không thể giả tạo hơn của Peter, thật khiến cho anh cảm thấy buồn nôn mà.

Liếc xéo Peter một cái, Minh Hào không chần chừ thêm giây phút nào để tạt thêm gáo nước lạnh nữa vào người anh bạn thân của mình đâu.

- Không làm thế sao làm người? Lời tôi đã nói ra thì chả có rút lại đâu, đừng có bày cái bộ mặt buồn nôn đó ra trước mặt tôi.

Đây, ngoại trừ Khánh Tường ra thì con người này chẳng có xú ngoại lệ đối với bất cứ ai đâu. Peter không thềm nói gì nữa, đành ôm cục tức trở lại vào bụng mà thôi, trong đầu còn đang lăm lăm tự chửi bản thân rằng chỉ tại cái miệng nhanh hơn não nên mới có kết cục hẩm hiu như thế này.

Ôi biệt thự xinh đẹp, bãi biển tuyệt đẹp lại bị thu hồi về với gia chủ rồi, buồn chết đi được.

Thấy Peter ngồi trầm ngâm một hồi trên vô lăng, Minh Hào có nhắc nhở nhẹ một chút.

- Cậu còn không mau đưa tôi tới chỗ cần đến? Không lẽ còn muốn tôi trừ lương như Hoàn Kim nữa sao?

Peter cứng người nhìn Minh Hào, con người này ý có nhiều tiền là muốn làm gì thì làm sao? Muốn cắt lương hay thu hồi phúc lợi chỉ cần một câu nói thôi sao? Liệu đây có phải là bạn thân của anh ta không vậy?

Thứ vô lương tâm.

Trong lòng suy nghĩ vậy thôi chứ Peter chả dám nói ra ngoài nữa đâu, không chừng nói ra rồi thì tên vô lương tâm này lại làm ra điều gì đó trái với luân thường đạo lý của anh thì khổ.

Thế nên đành phải ngậm ngùi lái xe đi tiếp vậy thôi. Chiếc xe lăn bánh bon bon trên đường, mang theo cảm xúc vội vã của người nào đó và sự uất ức khò khò ra nước mắt của Peter.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Ai là người chủ mưu?

Sau gần một tiếng vật lộn với tâm trạng thấp thòm có chút tổn thương của bản thân thì cuối cùng Peter cũng đã dừng xe trước một căn nhà lớn ở ngoại ô thành phố.

Cả không gian ngập tràn mùi ẩm mốc của gỗ, không khí ở đây dường như có nhiều độ ẩm hơn so với những nơi khác thì phải.

Hàng cây xanh um tùm che phủ cho ngôi nhà tránh khỏi ánh nắng của mặt trời nên ở phía bên dưới, từng mảng rêu xanh rờn dường như đang bao phủ cả đường đi.

Bên trong đột nhiên vang lên tiếng la hét thất thanh của người đàn ông khiến cho không gian càng trở nên u ám mà khiếp sợ đến lạ.

Ánh mắt của Minh Hào khê cau lại một chút như đang suy tính điều gì đó, nhưng rồi rất mau chóng biến mất rồi theo chân của Peter vào trong.

Cánh cửa lớn dần dần mở ra, mùi hương nồng nặc của máu tanh xộc thẳng vào cánh mũi khiến cho cả hai bất giác đưa tay lên che lại.

Hình ảnh một người đàn ông người phủ đầy màu đỏ của máu, mái tóc cũng vì thế mà bết dính lại với nhau. Dòng máu đỏ tươi chảy từ hai bên thái dương chảy xuống mặt, ở khóe môi cũng đã rách toạc ra vì hành hạ.

Anh ta bán khóa thân ngồi gục xuống, trên người chỉ chít vết đòn roi rướm máu. Ở bên dưới sàn nhà, máu đã đông lại thành những vũng lớn nhỏ từ khi

nào.

Thấy Minh Hào vừa bước vào, đám người áo đen cung kính cúi đầu rồi tránh sang hai bên để cho anh và Peter đi vào. Hoàn toàn không chậm trễ một giây phút nào cả.

Khi nhìn thấy người, đáy mắt của Minh Hào có thoáng qua một tia bức xúc, anh muốn lao tới đập cho tên này một trận sống không bằng chết mới cam lòng. Nhưng rồi rất mau chóng lấy lại bình tĩnh.

Minh Hào tiến về phía chiếc ghế đối diện, ngã người xuống chiếc ghế dựa, hai chân bắt chéo trên chiếc bàn lớn, đôi bàn tay rộng lớn cũng vô thức đan vào nhau.

Liếc mắt một cái, lập tức từ đâu xuất hiện một tên áo đen cầm theo một xô nước lạnh tạt thẳng vào tên phạm nhân làm cho hắn ta sực tỉnh dậy. Ánh mắt vô hồn quan sát xung quanh. Ngay khi đụng phải ánh mắt sắc bén của Minh Hào thì ngay lập tức cúi đầu xuống.

Vì hắn biết, hắn đụng phải thứ dữ rồi.

Tuy đã tránh được ánh mắt đáng sợ của Minh Hào, nhưng toàn thân hắn lại bắt giác run lên bần bật và còn có cảm giác ớn lạnh sống lưng mà không biết rõ nguyên do vì sao.

- Nói cho tao biết, ai sai mày làm việc này?

Không cần phải chơi trò mèo vờn chuột làm gì cho vòng vo, Minh Hào lập tức vào thẳng chủ đề chính, giọng nói dường như pha thêm một chút đánh thép khiến cho mọi người đều có chút dè chừng.

Nhưng mà tên đó vẫn cứng đầu không chịu khai ra, mặc cho có đòn roi hay đe dọa cỡ nào thì miệng vẫn không hé mồm dù chỉ một chút.

Minh Hào cười lạnh một cái.

Hừ! Ngoan cố lắm, để xem mày im miệng được bao lâu.

Chớp mắt một cái, Minh Hào đã không còn ngồi ở vị trí ban đầu nữa mà đã nhanh chóng di chuyển tới chỗ mà tên phạm nhân đang ngồi. Nhẹ nhàng đặt tay vào vị trí yết hầu mà nhắc bóng hắn ta lên trong sự kinh ngạc tột độ của mọi người.

Một người thân thể thon thả như Minh Hào tại sao lại có sức mạnh đáng sợ như thế? Mà khoan đã, ở tay của Minh Hào có thứ gì đó thì phải, thứ chất lỏng màu đỏ từ đâu xuất hiện vậy?

Không lẽ...

Peter dứt bật dậy rồi mau chóng đi về phía Minh Hào với tâm trạng khá là bất an, anh chàng không quên ra lệnh cho vài người đàn ông lực lưỡng mau chóng kéo Minh Hào và tên tù nhân ra. khỏi nhau.

- Hào! Dừng lại đi, cậu đang mất bình tĩnh đó.

Peter mau chóng nắm lấy bàn tay của Minh Hào lôi ra khỏi yết hầu của người kia, cái thứ chất lỏng đỏ tươi tanh nồng đó là máu rỉ ra từ yết hầu của hắn. Minh Hào không nói không rằng trực tiếp dùng tay moi dây thanh quản của hắn ra, đã thế còn làm khi hắn còn sống sờ sờ nữa cơ chứ.

Người gì đâu mà đáng sợ quá vậy?

Tên tù nhân sau khi được kéo ra lập tức ôm cổ đau đớn, vết máu ngắn dài cũng từ từ chảy lên lòi qua từng khe tay găng guốc của hắn. Toàn thân bây giờ không chỗ nào là không có máu.

Nhìn thật khủng khiếp

Mặc cho Peter đích thân ra can ngăn, Minh Hào vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng như ban đầu, giọng nói càng ngày càng trở nên cao ngạo và đáng sợ hơn.

Khẽ cười một chút, anh nói.

- Ai là kẻ chủ mưu? Nếu mày không nói thì đừng nói là cái mạng của mày, ngay cả người thân cũng phải chịu kết cục như mày, cái trò mô bụng, móc mắt hay lấy dây thanh quản từ người sống là thú vui của tao.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Chuẩn bị đón tiếp khách quý

Câu nói ngông cuồng, ánh mắt tĩnh lặng như nước lại đột nhiên hiện lên tia độc ác. Toàn thân Minh Hào toát ra một thứ cảm giác khiến cho người ta phải dè chừng.

Đôi bàn tay rướm máu của phạm nhân, từng giọt chất lỏng màu đỏ tanh tươi ấy đang nhỏ từng chút một xuống sàn.

Ác quỷ!

Bộ dạng của Minh Hào bây giờ chẳng khác gì một con quỷ khát máu đang bò lên từ dưới địa phủ.

Ngay cả Peter cũng không thể ngờ có một ngày người bạn mà anh thân thiết lâu năm lại đột nhiên thay đổi vì một người phụ nữ. Trước đây Minh Hào làm việc gì cũng bình tĩnh và tự tin, chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế này cả.

Cũng chưa bao giờ đích thân ra tay động thủ với một tên tép riu bẩn thỉu này.

Chỉ có thể nói rằng, Vì yêu, con người ta chẳng ngần ngại thay đổi bản thân của mình.

Tên phạm nhân ngồi gục xuống đất, hai tay ôm lấy cổ rồi ho khan thành tiếng, bản thân hẳn chẳng còn dấu nỗi sự ngoan cố như vừa nãy nữa rồi.

Trong đầu hẳn đang thầm chửi rủa con đàn bà chết tiệt kia. Đụng vào ai không đụng, lại đụng phải thứ dữ, là người của Salomon chính hiệu luôn chứ. Đã thế lời lẽ chẳng được bao nhiêu mà còn mất đi một trợ thủ đắc lực, bây giờ còn bị hành hạ cho thân tàn mà đại.

Hắn ta thề, nếu có thể thoát khỏi đây thì người đầu tiên hắn ta kiếm là ả ta. Phải cho ả ta một trận mới được.

Bốp!

Một cú đá trời giáng đập hẳn ngã nhào về phía sau, lăn vài vòng trên nền đất bẩn thỉu, khiến cho vết thương sắp lành trên người hắn lại bắt đầu rỉ máu trở lại.

Lồm cồm bò dậy, cả khuôn mặt hắn đã be bét máu và bầm tím đến nỗi ba má nhận không ra, hai mí mắt sưng vù lên nhìn rất đáng sợ.

Không nói không rằng, hắn liền lết nửa cái mạng còn lại ra chỗ Minh Hào, đôi bàn tay run run ôm lấy chân của người đàn ông cao ngạo đang ngồi trên chiếc ghế bành, khó nhọc nói.

- X... in... th... tha mạng... ch... o... tôi, tôi chỉ là... người... được thuê mà thôi, có một người phụ nữ... hứa sẽ đưa cho tôi... một... số tiền lớn nếu... nếu tôi... đâm chết... cô gái kia.

Tên phạm nhân vẫn ngoan cố ôm chặt lấy chân của Minh Hào xin anh tha thứ, hắn ta ngoan ngoãn như một con cún con, hỏi gì trả lời cái đó, không dám dấu diếm bất cứ thứ gì cả. Chỉ còn mong giữ lại cái mạng nhỏ nhoi này mà thôi.

- Tên?

- Tôi không biết tên của cô ta, lúc gặp mặt cô ta không hề nhắc tới. Nhưng mà hôm đó tôi có lên chụp lại hình của cô ta, vẫn còn lưu trong di động.

Nghe thế, tâm trạng của Minh Hào cũng được thả lỏng hơn một chút. Anh đang suy nghĩ rằng nếu tên này dám lừa dối anh, dám lấy đại một cái tên nào thì chắc chắn chết sẽ không được toàn thân, nhưng sẽ càng tốt hơn nếu được nhìn thấy tận mắt.

Nhiều khi nói thì còn có thể nhầm lẫn được, chứ đã có ảnh thì có chạy đằng trời.

Chiếc điện thoại cũ kỹ được đưa tới trước mặt của tên phạm nhân, hắn ta vội vàng lau đi vết máu trên tay để mở khóa bằng vân tay, sau đó nhanh chóng vào mục hình ảnh để tìm kiếm thứ cần tìm.

Kết quả tìm được lại khiến cho mọi người thực sự rất bất ngờ. Tưởng xa lạ hóa ra lại rất thân quen, người phụ nữ đó không ai khác chính là Mỹ Quyên, cô ta đang ngồi uống nước ở phía đối diện, tay còn đang xoa xoa cái bụng bầu tròn trịa của mình. Ánh mắt của ả ta lúc đó đột nhiên lại lóe lên một tia ranh mãnh và thích thú, chắc chắn đây chính là lúc bắt đầu hợp đồng với tên phạm nhân này.

Hừ lạnh một cái, Minh Hào lên tiếng hỏi lại một lần nữa để xác nhận. Anh liền ban phát một chút sự thương hại đối với con người đang quỳ dưới chân anh rồi nói.

- Nếu đây đúng là người thuê mướn làm, tao sẽ chữa cho mày một con đường sống. Nhưng nếu đây không phải là người chủ mưu thì cả nhà mày cũng không thể sống nổi qua đêm nay đâu.

Câu nói này chẳng khác nào một chiếc phao cứu sinh vừa được thả xuống để cứu vớt cuộc đời tưởng chừng như bế tắc của tên phạm nhân. Hắn lập tức gạt đầu lia lịa để ám chỉ rằng lời nói của mình hoàn toàn là sự thật một trăm phần trăm. Nếu như không phải bị hành hạ cho mất hết hơi sức thì hẳn sẵn sàng hét lớn cho cả thế giới biết.

Ngẫm nghĩ một lúc, Minh Hào gọi hai tên thuộc hạ tiến lại gần, thì thầm nhỏ to căn dặn điều gì đó. Sau đó liền ra hiệu cho bọn họ rời đi.

Trong đầu Peter đột nhiên xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn, anh chàng nghech mặt ra rồi nghiêng đầu nhìn Minh Hào rồi nói.

- Này! Lại có trò gì mới à? Bây giờ tôi phải làm gì đây?

Đáp lại câu hỏi của Peter, Minh Hào khẽ nhếch môi cười, nụ cười hết sức yêu nghiệt và đáng sợ, sau đó anh nói.

- Giúp tôi dọn dẹp nơi này sạch sẽ một chút, chúng ta chuẩn bị đón tiếp khách quý

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Một là tự nguyện, hai là chúng tôi sẽ dùng vũ lực cưỡng ép

Ở trong một ngôi nhà rộng lớn và khang trang, Mỹ Quyên dường như vẫn chưa biết tai họa sắp sửa giáng xuống đầu mình. À ta vẫn ung dung ngồi xem phim, tay cầm đĩa trái cây mát lạnh, vừa ăn vừa ra lệnh cho người hầu rằng.

- Mang cái chăn tới đây cho tôi, tôi lạnh.

- Nhưng thưa mợ chủ, bây giờ đang là giữa trưa, nhiệt độ trong phòng cũng đâu có nóng lắm đâu ạ.

Choang

Đĩa trái cây lập tức được ném thẳng vào người giúp việc rồi vỡ tung tóe ra, cửa vào da thịt của cô gái tội nghiệp tới rỉ máu.

- Tao nói làm là làm, mày không có quyền ý kiến.

Cô gái đáng thương chỉ biết gục mặt xuống không dám nói lời nào, cũng không dám đưa tay ôm lấy vết thương đang rỉ máu. Mối dưới đã cắn chặt tới nỗi bật máu luôn rồi.

Cô ta là người mới vào làm, lại còn là thiếu nữ đôi mươi xinh đẹp, lại đang còn ở trong giai đoạn trở mã nên thân hình cũng có một chút đường cong.

Điều này khiến cho Mỹ Quyên không hề vui vẻ chút nào, khi thấy trong nhà lại xuất hiện một người xinh đẹp hơn mình, đã vậy ả ta lại còn đang mang bầu nên thân hình sò sề xấu xí tới phát ón đi được. Mỹ Quyên sợ rằng Trung Hiếu sẽ không chịu được mà đi ăn vụng bên ngoài trong thời gian cô ta mang thai, lại càng không muốn biết được người mà Trung Hiếu trộm lại là một con người ở thấp kém.

Vì thế nên lúc nào cũng gây khó dễ cho cô bé này, toàn kiếm cách để chửi rửa máng nhếch và bắt nạt mà thôi.

Mọi người cũng bất bình lắm chứ, nhưng nghĩ lại cô ta đang mang trong người giọt máu của cậu chủ, đứa cháu nội mà bà chủ hết mực mong chờ ngày ra đời cho nên Mỹ Quyên có làm gì thì mọi người cũng đều nhắm mắt cho qua. Phận tôi tớ bé nhỏ chẳng có một chút tiếng nói nào.

Nghe tiếng có tiếng ồn ào ở phía dưới, mẹ Trung Hiếu đứng từ trên lầu nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt không mấy vui vẻ lên tiếng.

- Có chuyện gì sao? Lại làm cho mợ khó chịu à?

Cả ngày không có tiếng quát mắng của Mỹ Quyên, tiếng đồ vỡ của đồ đạc thì thật sự không chịu được hay sao ấy. Riết rồi trong đầu của bà ta ngày nào cũng chỉ lo ăn rồi đổ dành mẹ của bảo bối nên giờ cũng mệt mỏi lắm chứ?

Nếu sớm biết Mỹ Quyên là một người ỷ quyền rồi bắt nạt người khác như thế thì có cho vàng bà ta cũng chả thèm rước cái của nợ này về đâu. Nhưng mà, nói qua cũng phải nói lại, bà ta nhường nhịn cô ta như thế cũng chỉ vì đứa cháu thôi.

Chờ cô ta sinh cho bà ta một đứa cháu kháu khỉnh đáng yêu rồi đuổi đi cũng không muộn.

Nghe câu nói mang ý khiển trách của bà chủ, cô hầu gái úy khuất rung rung nước mắt rồi nói.

- Dạ thưa! Mợ bảo con lấy cho mợ cái chăn để đắp, nhưng con thấy ngoài trời đang nắng nóng lắm, điều hòa cũng chỉ bật ở mức hai mươi sáu độ mà thôi. Con mới hỏi lại một chút mà mợ thẳng tay ném đĩa hoa quả vào người con.

- Mợ nói thì con cứ làm theo đi, đừng có cãi lời, không tốt cho em bé đâu.

Thấy thế Mỹ Quyên càng đắc ý hơn khi thấy mẹ chồng không những không rầy la mà lại còn bênh vực mình chăm chăm như thế. Trong lòng cô ta đã vạch sẵn ra kế hoạch để tiếp tục bắt nạt cô hầu gái này rồi.

Cuộc trò chuyện còn chưa kết thúc thì bên ngoài lập tức truyền đến tiếng bước chân vội vã của bọn người mặc đồ đen, rất nhiều người đều đã đến vây kín cả lối đi. Trong hàng người đó, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt cao ngạo và lạnh lùng, anh ta nhìn xung quanh để tìm kiếm người trong ảnh, sau đó nói vọng lên.

- Ông chủ sai tôi tới đón cô Mỹ Quyên, cho hỏi trong số các người ai tên Mỹ Quyên?

Sau bao nhiêu biến cố xảy ra, Mỹ Quyên có chút dè dặt nhìn hàng người áo đen đáng sợ đang cố gắng tìm kiếm mình trong đám người này.

Cả người bắt giác lùi lại phía sau cô hầu gái để tìm kiếm sự che chắn.

Nhưng mà, đối với cái bụng bầu bự như thế thì làm sao có thể dễ dàng bị che khuất được? Và cũng chẳng dễ dàng thoát khỏi ánh mắt dò xét sắc lém của người áo đen.

Nhận thấy có gì đó không ổn, anh ta liền chỉ tay về phía cô hầu gái rồi nói.

- Cô! Tránh ra một bên. Có phải cô gái tên Mỹ Quyên đang trốn tránh ở phía sau lưng cô không?

Cô hầu gái bắt chợt lạnh sống lưng, nhưng lại chẳng dám di chuyển sang chỗ khác, vẫn một mực đứng im như trời trồng.

- Chúng tôi muốn đưa cô Mỹ Quyên đi một chuyến, phiền cô ấy hãy tự nguyện ra đây nếu không muốn chúng tôi buộc phải sử dụng vũ lực để cưỡng ép đối với phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Các người đưa tôi đi đâu?

Mẹ Trung Hiếu vẫn còn ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tự nhiên ở đâu xuất hiện một đám người mặc đồ đen xông vào nhà bà rồi còn đòi đem người đi? Ai cho họ có quyền đấy?

- Ăn nói cho cẩn thận vào, các anh tự tiện xông vào nhà chúng tôi rồi còn đòi bắt người? Muốn tôi báo cảnh sát tới bắt các anh vì tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp không hả?

Nói gì thì nói. Hiện tại chủ nhà là bà ta, đâu có dễ dàng để bọn người ất ơ này chạy tới rồi muốn làm gì thì làm? Loạn hết lên rồi à?

Với lại bà ta không hiểu tại sao lại đòi mang Mỹ Quyên đi, không lẽ nha đầu chết tiệt này lại gây thù chuốc oán gì với bọn người này rồi sao? Nếu là muốn mang cô ta đi thì mẹ Trung Hiếu không quan tâm cho lắm, nhưng hiện tại bây giờ trong bụng của Mỹ Quyên là nơi ở của cháu nội bảo bối, nếu cô ta có mệnh hệ gì thì không phải bà ta sẽ mất cháu sao?

Chuyện này không thể xảy ra được.

Người đàn ông khẽ cười vì lời nói đe dọa của mẹ Trung Hiếu, nơi đây nhất có ánh lên một tia khinh thường, nhìn bà ta rồi nói.

- Phu nhân cho rằng chúng tôi là đồ ngốc sao? Nếu bà muốn báo cảnh sát thì cứ việc. Camera bên ngoài đã ghi lại hình ảnh người của bà ra mở cửa mời chúng tôi vào kia mà, bây giờ lại báo xâm nhập gia cư bất hợp pháp là như thế nào? Và liệu rằng họ sẽ tin bà sao?

Dừng lại một chút, ánh mắt anh ta đột nhiên trùng hắt xuống, sau đó luồn lách qua hàng người hỗn loạn đang tập trung tại phòng khách. Nhanh chóng đi về phía Mỹ Quyên đang trốn tránh sau lưng cô hầu gái đáng thương rồi nói.

- Đây là lệnh, phiền cô theo chúng tôi một chuyến, nếu không chúng tôi thực sự sẽ dùng biện pháp mạnh.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn thân Mỹ Quyên đột nhiên cứng đờ không cử động được. Cô ta hoàn toàn bị thu hút bởi nét đẹp lạ lùng của người đàn ông này. Tâm trí trống rỗng không thể nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Nhìn ngấm một hồi lâu, nhận thấy người đàn ông đó có vẻ không mấy hài lòng, Mỹ Quyên đột nhiên sực tỉnh khỏi cơn mê, cô ta lập tức cúi xuống tránh ánh mắt của người đàn ông sau đó cũng vô thức gật đầu tỏ ý nghe theo.

Vì một chút mê trai, Mỹ Quyên đã bị sức hút của người này mê hoặc mất rồi.

Thấy con dâu không nói không rằng gì mà tự nhiên đi theo người ta, thân làm mẹ chồng cũng không mấy hài lòng chút nào, chờ khi Mỹ Quyên chuẩn bị

đi tới thì bà ta lập tức nắm chặt lấy tay Mỹ Quyên rồi nói.

- Chuyện này là sao? Con có liên quan gì tới họ?

Đáp lại lời nói tràn đầy khó hiểu của mẹ chồng thì Mỹ Quyên lại lạnh lùng gạt tay bà ta ra, không thèm liếc nhìn dù chỉ là một cái. Toàn tâm toàn ý đi theo người đàn ông nọ.

Sợ rằng mẹ Trung Hiếu sẽ làm ầm chuyện lên nên cô ta cố gắng để lại một câu nói không đầu không đuôi rồi mau chóng ôm bụng bầu rồi đi. Mỹ Quyên nói.

- Con đi theo người ta một chuyến, mẹ đừng làm ầm lên là được.

Thế rồi, khi đi tới cánh cổng to lớn của ngôi nhà, người đàn ông áo đen lịch sự mở cửa xe cho Mỹ Quyên vào, đã thế còn không quên che phía trên để cô ta không đụng đầu vào cửa xe.

Xong xuôi rồi mới quay lại phía bên kia rồi mở cửa ngồi bên cạnh Mỹ Quyên.

Không hiểu sao, khi thấy người đàn ông này ngồi cạnh mình thì trong lòng Mỹ Quyên lại dâng lên một cảm xúc khó tả, không biết có phải là đã lâu rồi cô ta không nhận được sự dịu dàng và ân cần từ Trung Hiếu cho nên khi thấy hành động lịch sự của người này lại khiến cho cô ta như đang nở hoa trong lòng như thế này?

Đây có phải là biểu hiện của sự thiếu thốn tình thương hay không nhỉ?

Không gian bên trong xe trùng xuống một cách lạ thường, không ai nói với ai một câu nào cả, yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng gió thổi từ bên ngoài vào trong xe nữa cơ.

Để phá vỡ không gian yên tĩnh đáng sợ này, Mỹ Quyên hít một hơi thật sâu sau đó lên tiếng hỏi.

- Các người đưa tôi đi đâu?

Người đàn ông nhẹ nhàng kéo chiếc kính đen xuống gần mũi, hướng mắt lên nhìn cô ta rồi nói.

- Tôi một nơi đặc biệt, nhưng yên tâm đi. Cô chết chắc rồi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Sự giả tạo khôn lường

Ánh mắt đó, thái độ đó, cử chỉ đó quá đỗi bình thường nhưng qua đôi mắt của Mỹ Quyên nó lại trở thành thứ gì đó lạ kì.

Nếu đổi lại là một người bình thường, khi bị người khác đưa đi thì điều đầu tiên phải nghĩ tới là địa điểm ở đâu? Người nào muốn gặp mình? Mục đích là gì? Tốt hay xấu. Nhưng hiện tại thì trong đầu Mỹ Quyên lại hoàn toàn trống rỗng.

Chỉ còn đọng lại ánh mắt, nét mặt và cử chỉ của người đàn ông trước mặt mà thôi. À ta nghịch mắt ra nhìn người đàn ông ấy một cách si mê say đắm, dường như trên thế giới này chỉ còn có hai người bọn họ vậy thôi.

Ngay cả bản thân của Mỹ Quyên cũng không hiểu tại sao mình lại có hành động đáng xấu hổ như vậy, cô ta chỉ biết chiều theo cảm xúc của bản thân, muốn nhìn ngắm từng đường nét trên khuôn mặt của người này lâu hơn một chút nữa mà thôi.

Mãi tới khi chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà rộng lớn thì Mỹ Quyên mới giật mình thoát khỏi cơn mê. Không biết cô ta đã nhìn người đàn ông ấy bao lâu rồi, nhưng vẫn có cảm giác chưa đủ.

Căn nhà ở ngoại ô thành phố xộc lên mùi ẩm mốc của gỗ, đã vậy lại còn bị che phủ bởi tán cây dài.

Đứng thần thờ ở phía trước một thời gian dài, Mỹ Quyên dường như vẫn chưa có ý định bước vào.

Nhưng rồi, ánh mắt lạnh lùng sắc bén của người đàn ông kia khẽ liếc ngang qua cô khiến cho cô ta bất giác run sợ, sau đó còn lạnh giọng nói.

- Còn đứng ở đó làm gì? Không mau vào đi, ông chủ đang chờ cô ở bên trong.

Người đàn ông khó chịu nhìn Mỹ Quyên, trong đầu anh ta bây giờ bất giác dâng lên một cảm xúc khó tả. Hắn ta không thích cái ánh mắt nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, ánh mắt thêm khát sự yêu thương một cách lộ liễu như vậy.

Nếu như không phải ông chủ đã canh dặn phải hết sức bình tĩnh, không được để cho thai phụ hoảng sợ thì hẳn ta chả bao giờ lấy hết sự ga lăng, sự dịu dàng của bản thân ra để đối tốt với loại phụ nữ này đâu.

Có cho tiền thì hẳn ta cũng chả dám động vào người phụ nữ này. Mặc dù đã có chồng mà lại có cái thái độ đù đưa như thế thì cũng chả phải loại tốt lành gì đâu.

Phát ớn đi được!

Trong giây lát, hình tượng dịu dàng ân cần ban nãy đột nhiên tan thành mây khói. Mỹ Quyên hơi cúi người xuống đất, khẽ cười.

Nụ cười này, không biết nó có mang ý nghĩa gì nữa. Khinh thường bản thân tự mình đa tình? Chỉ vì một hành động lịch sự nho nhỏ của người ta là đã bắt đầu ảo tưởng? Hay à ta đang tự chế giễu sự thiếu thốn tình thương, thiếu đi sự yêu chiều của người chồng trên danh nghĩa? Để rồi khi nhận được một xú lông tốt còn con lại tự cho rằng người ta có ý với mình nên mới làm thế?

Tất cả các giả thiết đặt ra đều có vẻ đúng ấy nhỉ? Nhưng mà suy cho cùng thì đây đâu phải là vấn đề cần được quan tâm đâu, quan trọng là người nào ở bên trong kia muốn tìm gặp cô ta với mục đích gì kia kìa.

Cánh cửa được mở ra, khung cảnh đầm máu ban nãy đã được lau dọn một cách sạch sẽ không tí vết. Mùi tanh tươi của máu cũng không còn, thay vào đó là mùi hương dịu nhẹ của hoa hồng.

Nhẹ nhàng tiến vào trong, Mỹ Quyên nhìn thấy Minh Hào đang ngồi trên chiếc ghế bành lớn, tay cầm thứ chất lỏng màu đỏ mang tên rượu vang rồi khẽ đung đưa qua lại, khiến cho nó sóng sánh muốn tràn ra khỏi ly.

Thấy Mỹ Quyên có hơi e dè, Minh Hào khẽ cười rồi nên tiếng.

- Ngạc nhiên lắm ư? Cô không nghĩ người mình sắp gặp là tôi sao?

Nói rồi hơi dừng lại một chút, Minh Hào quay sang bên trái ra lệnh cho người làm.

- Không mau ra đỡ thai phụ? Mang ghế đệm tới cho cô ấy ngồi, mang trái cây lên cho cô ấy ăn. Nếu không đứa bé có mệnh hệ gì thì tôi làm sao kiếm được đứa khác đền cho cô ta đây.

Mới nghe qua thì có thể thấy rằng đây là một lời quan tâm của Minh Hào dành cho Mỹ Quyên, nhưng nếu như để ý kĩ thì sẽ thấy nó chả khác gì là một lời đá xéo cả.

Có lẽ Mỹ Quyên không hiểu đâu, cô ta vẫn còn cho là Minh Hào thật sự đối tốt với cô ta cho nên tâm trạng cũng có một chút nở hoa.

Ừ thì trước lạ sau quen mà thôi, à ta vẫn ung dung tận hưởng sự đãi ngộ mà Minh Hào đưa ra mà không hề biết rằng, đây có thể chính là ân huệ cuối cùng mà anh dành cho phạm nhân trước khi bắt đầu dày vò họ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Tôi không quen anh ta

Người đàn ông nhẹ nhàng đỡ lưng cho Mỹ Quyên ngồi xuống chiếc ghế dựa mềm mại, sau đó thuận tay đặt đĩa trái cây lên bàn, sau đó mới lui ra sau.

Mỹ Quyên đang cố gắng tận hưởng sự đãi ngộ đặc biệt mà Minh Hào dành cho mình.

Cầm lấy trái dâu tây căng mọng đỏ chót, cắn một miếng rồi hướng về phía Minh Hào nói.

- Lý do anh muốn gặp tôi là gì? Không lẽ chỉ tới ăn trái cây rồi về sao?

Nếu thế thì chắc chắn rằng thần kinh của Minh Hào có vấn đề mất rồi. Suy nghĩ này giờ, Mỹ Quyên vẫn không thể nào đoán được mục đích của Minh Hào là gì, cho nên đành phải hỏi trực tiếp thôi.

Nghe thế, Minh Hào khẽ cười, anh cười vì không biết rằng người phụ nữ này đang giả ngu hay ngu thật sự nữa.

Hmmmm

Ngẫm nghĩ một lúc thì chắc cô ta nghiêng về về thứ hai nhiều hơn đây.

Minh Hào không nói gì cả, chỉ hơi giơ tay lên trời, nhẹ nhàng búng tay một cái.

Tách!

Không lâu sau đó, thân hình đầy máu me và vết bầm tím của người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt Mỹ Quyên. Hắn ta bị hành hạ quá mức nên đã ngất lịm đi từ bao giờ, trên người không chỗ nào là không có vết máu loang lổ tanh tưởi.

Có vẻ như Mỹ Quyên vẫn chưa nhớ ra đây là ai thì phải, nhìn cái bản mặt ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì của cô ta là hiểu rồi.

- Nhận ra là ai không?

Giọng nói ma mị phảng phất ý cười như đang mê hoặc người nghe, nó giống như một thứ gì đó rất thu hút nhưng cũng rất nguy hiểm.

- Anh mạng tôi tới đây xem người này? Đây là ai?

Hừ! Ngoan cố nh, để tôi xem cô chổi cái được bao lâu.

Không nhanh không chậm, người của Minh Hào liền đi tới nắm đầu tên lính đánh thuê rồi kéo về phía thùng nước ấn đầu hắn xuống. Cứ nhấn tới khi nào hắn giãy dụa thật mạnh rồi mới kéo người lên.

Nửa người trên ướt sũng, ánh mắt vô hồn khó nhọc mở lên từng chút một, hắn ta ho sặc sụa vì bị ngạt nước.

- Thế bây giờ đã nhận ra chưa?

Mỹ Quyên nheo mắt lại nhìn người kia, trong đầu đột nhiên xẹt qua hình ảnh quen thuộc và cuộc trò chuyện lúc nửa đêm cách đây không lâu. Toàn thân ả ta run lên bần bật, ánh mắt khẽ dao động liên hồi, khóe môi mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng lại không thành lời.

Đây không phải là tên lính đánh thuê của cô sao? Tại sao lại để cho Minh Hào bắt được? Và hắn đã khai ra những gì rồi?

Hàng loạt câu hỏi đang tràn ngập trong tâm trí của Mỹ Quyên, cô ta run sợ tới mức độ hai tai bắt giắc ù đi, không thể nghe được bất cứ thứ gì nữa. Bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Về mặt hoang mang ấy rất nhanh chóng bị biến mất và thay vào đó là sự bình tĩnh đến lạ người. ả ta nhanh chóng trả lời Minh Hào rằng.

- Tôi không quen người này.

Nhìn thì có thể thấy rằng Mỹ Quyên đang rất dối bình thản, nhưng giọng điệu của cô có chút run run của cô, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán lại tố cáo điều ngược lại.

ả ta đang cố gắng bình tĩnh để che dấu đi sự tội lỗi của bản thân.

Tôi không quen anh ta, không quen.

Câu nói này giống như một câu thần chú cứ lặp đi lặp lại trong đầu của tên lính đánh thuê. Trong cơn mê sảng, hắn ta liền nổi giận như một con thú xông chuông. Lập tức dùng hết hơi sức cuối cùng của mình để lao tới hòng hành hung Mỹ Quyên nhưng rất nhanh chóng bị người của Minh Hào cản lại.

Hắn ta hét lớn.

- Con tiện nhân chết tiệt. Vì mày mà tao ra nông nỗi này. Thân tàn mà đại, mất đi trợ thủ đắc lực, xem chút nữa cái mạng con con này còn không giữ được, giờ mày nói không quen là có thể phủ nhận được việc mày thuê tao ám hại cô gái kia sao? Tao nói cho mày biết, cho dù hôm nay mày có an toàn thoát tội thì chính tao sẽ giết chết mày.

Tức nước vỡ bờ, hắn đã cố gắng che dấu tung tích của con ả này vì biết rằng cô ta là người có chút ít địa vị, tính là sau khi thoát tội sẽ tới đòi thêm mớ tiền coi như là đền bù thuốc men, ấy vậy mà ả ta lại dám chổi bỏ hắn ta một cách phũ phàng, muốn hắn ta chết thay cho hay gì?

Nhìn cảnh tượng chó cắn chó đang diễn ra trước mặt, Minh Hào thoải mái tựa người vào ghế lớn quan sát một lúc sau đó mới lên tiếng.

- Hôm nay cô là khách quý, cho nên tôi cũng chuẩn bị cho cô một món quà đặc biệt, đảm bảo cô sẽ thích nó.

Sau đó, Minh Hào xoay chiếc laptop về phía Mỹ Quyên, để cho cô ta có thể nhìn thấy những gì diễn ra bên trong màn ảnh nhỏ, một thứ mà cả đời này cô ta không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Món quà bất ngờ

Màn hình tối đen lập tức lóe sáng lên, hình ảnh bên trong ngày một rõ hơn dưới ánh sáng mờ ảo của căn phòng.

Bên trong hiện lên hình ảnh một người đàn ông bị trói chặt hai tay ra sau ghế, đôi mắt được bịt kín bằng một tấm vải màu đen tuyền, miệng không ngừng la lớn lên.

Trước mặt người đàn ông nọ là một chiếc bàn lớn gồm rất nhiều thứ dụng cụ tra tấn đáng sợ.

Một lưỡi cưa sắt, một con dao sắc lẹm, hai cái búa, ba cái kim và một túi đinh thép cỡ lớn.

Mỹ Quyên ngẩng mặt lên nhìn Minh Hào bằng ánh mắt khó hiểu, khóe môi cô ta hơi nhếch lên tỏ vẻ khinh thường rồi nói.

- Món quà mà anh muốn tặng cho tôi là đây? Người này là ai? Có liên quan gì tới tôi sao?

Thân ảnh mờ nhạt bên trong màn hình có liên quan gì tới cô ta ư? Nực cười. Bộ Minh Hào hết chuyện để làm rồi à?

- Đến bây giờ thì cô đã biết lý do tôi mời cô tới đây rồi đúng không? Tôi thật sự muốn biết rằng tại sao cô luôn năm lần bảy lượt hãm hại Khánh Tường.

Từng ngón tay thon dài gõ thành từng nhịp trên bàn, tạo ra âm thanh lóc cóc rất vui tai. Phong thái tùy ý của Minh Hào hiện giờ thật khiến cho người ta liên tưởng tới hình ảnh một người đang thoải mái xem trò vui trước mặt, mặc dù kịch bản người này đã biết gần hết. Nhưng vẫn muốn coi diễn xuất của diễn viên đạt tới mức nào mà thôi.

Đối mặt với sự ung dung không chút giận dữ nào của Minh Hào khi nhắc tới việc mình làm hại Khánh Tường. Trong lòng Mỹ Quyên lại càng dâng lên một cảm xúc sợ hãi đến lạ.

Nếu như Minh Hào biểu lộ sự tức giận ra bên ngoài, nếu như anh ấy tùy tiện mắng nhiếc cô ta hay thậm chí cả việc động tay động chân thì có lẽ Mỹ Quyên sẽ bớt sợ hãi như bây giờ.

Cái sự nhẹ nhàng từ tốn của Minh Hào bây giờ lại càng khiến cho cô ta khiếp sợ hơn. Vì Mỹ Quyên không thể đoán được tâm trạng hiện tại của anh để tìm cách đối phó cho ổn thỏa.

Ẩn sau nụ cười giả hoạt kia không chừng lại là tâm địa ác độc đến cùng cực.

Vì thế cho nên Mỹ Quyên sẽ chọn cách im lặng trước mọi câu hỏi mà Minh Hào đưa ra, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Phải khiến cho anh ta tức đến nổi phải ra tay với cô ta, như thế cô ta lại có lý do để chống lại Minh Hào rồi.

Suy nghĩ là như thế đấy. Nhưng mà đời đâu như mơ. Nếu Mỹ Quyên đã nghĩ tới quy tắc im lặng là vàng thì không lẽ một tay cáo già như Minh Hào lại chịu thua?

Thật tình mà nói. Ngoại trừ Khánh Tường ra, Minh Hào là người cực kì gian xảo đối với mọi người. Không một ai có thể qua mặt được anh cả.

Minh Hào biết tất cả, ngay cả việc đọc suy nghĩ trong đầu của đối phương. Chỉ có điều lúc đó Minh Hào chọn cách im lặng để cho qua chuyện hay quyết tâm tra khảo tới cùng mà thôi.

Cái trò trẻ con này của Mỹ Quyên có thể qua mặt được Minh Hào sao? Ngủ đi rồi mơ nhé.

Khóe môi Minh Hào khẽ cong lên một chút, anh đắc ý nhìn Mỹ Quyên rồi nói.

- Cô cho rằng tôi không biết cô đang suy nghĩ gì sao? Trước đây tôi không có khái niệm ra tay hành hạ phụ nữ, nhất là thai phụ. Cô đừng hi vọng tôi sẽ động tay động chân với cô. Nhưng có điều, những gì cô gây ra cho tôi và Khánh Tường tôi sẽ bắt cô trả cho bằng hết.

Vừa dứt lời, tấm khăn che mắt của người đàn ông bên kia màn hình đột nhiên bị rơi xuống, nhìn vào ánh mắt nghiêm nghị, khuôn mặt phảng phất nét mệt mỏi. Mỹ Quyên lập tức trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Người đó... không phải là Trung Hiếu sao?

Đôi môi hơi run rẩy, nhanh chóng đưa hai tay lên dụi mắt như không tin vào mắt của mình, Mỹ Quyên khó hiểu hỏi.

- Không phải bây giờ anh ấy đang đi công tác nước ngoài hay sao? Các người đã làm gì anh ấy rồi.

Minh Hào thông thả ngửa cổ uống một ngụm vang đỏ, sau đó thích thú nhìn bộ dạng hoảng hốt tột độ của Mỹ Quyên rồi nói.

- Chỉ cần tôi muốn, cho dù có ở dưới địa phủ tôi cũng sẽ kéo hẳn ta sống dậy. Có điều, tôi không muốn động tay động chân với hạng người thấp kém này xúi nào cả. Nhưng mà, người phụ nữ của hẳn ta không an phận, cứ năm lần bảy lượt hãm hại người của tôi.

Dừng lại một chút, Minh Hào vắn vỏi con dao sắc nhọn sáng loáng trên tay mình, ánh mắt ma mị như quỷ hút máu chăm chăm ngắm nghía món vũ khí vô

tình này. Sau đó hướng mắt về phía Mỹ Quyên, nở nụ cười yêu nghiệt rồi nói.

- Cô đoán xem tôi sẽ làm gì với món đồ chơi dơ bẩn này đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo, Yêu Anh Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.